LUCIANUS

SAMOSATENSIS

FRANCISCUS FRITZSCHIUS

RECENSUIT.

VOLUMINIS I PARS I.

ROSTOCHII

IMPENSIS ERNESTI KUHNII

MDCCCLX.

(LITERIS ADLERIANIS.)

Praefatio.

Codex Gorlicensis (A) bibliothecae Milichianae, saeculi XIV[ti] membranaceus est, formae maximae, versuum quadragenorum, foliis hodie CCCXVI constat. Scholia habet nulla. Una manu eaque eleganti totus exaratus est, ι neque subscripto neque adscripto; nonnunquam tamen secunda manus ipsa quoque vetus prima scriptura erasa correctiones suffecit. Uberiorem hujus codicis descriptionem F. Schmieder Praefat. ad Luc. Vol. II p. IV sq. et C. E. Ch. Schneider itemque C. Th. Antonius ap. Jacobitium Praef. ad Luc. p. VII sqq. dederunt. Hujus codicis scripturis F. Schmieder ab Chr. G. Heynio monitus primum uti coepit: quanquam et originem miram et exiguam fidem ea habet collatio, quae in editione Schmiederi Vol. II p. X sqq. evulgata est. Postea et C. L. Struvius in Lectionibus Lucianeis (Miscell. Crit. II, 2 p. 206 sqq.) et ego ipse in Quaestionibus (ut p. 2 et p. 124) refutatis qui de tanta re judicare nescierant, hunc codicem in optimorum numero reponendum esse demonstravimus. Mox vero a. 1828 ipse accuratissime totum contuli, quae collatio nunc demum in lucem exitura est. Interim C. Jacobitius in Luciani editione majore suam Gorlicensis comparationem edidit Schmiederiana illam haud dubie meliorem, eandem tamen ejusmodi, in qua non magis acquiescere liceat. Nam quod Jacobitius

in Praefat. p. XII ullam hujus codicis scripturam ab se praetermissam esse negat: id ad calami errores, quorum vix ullum praeteriit, spectare videtur, ad lectiones ipsas non plane pertinet, quarum alias Jacobitius omnino praetermisit, alias falso enotavit. Ceterum et alii fortassis et certe is, qui nuper hunc quoque codicem strenue versavit, J. Sommerbrodtius testari poterit, non C. Jacobitium, ubicunque ab eo alia omnia narrantur, sed me unum audiendum esse.

Codex, cujus nunc primum lectiones editurus sum, Florentinus (Φ) saec. XIII membranaceus scholia habet admodum rara, quae ab editis non longe discedunt, maximam tamen operum Lucianeorum partem complectitur. Absunt ab eo praeter Epigrammata libri XXVI, ex his XIII genuini (Timon, dialogi et deorum et marini et meretricii, Charon, De Sacrificiis, Hermotimus, Jupiter et confutatus et tragoedus, rhetorum praeceptor, de morte Peregrini, Saturnalia et convivium), III vulgo recte suspecti (Abdicatus, de dea Syria et soloecista), II mihi item suspecti (tyrannicida et fugitivi) denique VIII certo adulterini (Amores, asinus, cynicus, Charidemus, Nero, tragodopodagra, ocypus et philopatris). Etsi autem princeps editio a. 1496 (a) in universum minime ex hoc codice, sed ex deteriore emanavit: tamen Florentinus editor interdum nostrum quoque codicem ea fere negligentia usurpasse videtur, qua A. Francinus in Vespis et Pace Aristophanis Ravennatem. Codicum Luciani, qui scriptor jam IV[to] circiter saeculo ab correctore et atticista audacter recensitus est, partim hanc recensionem non secuti paene a glossematis puri sunt, partim saepissime interpolati, partim ex utroque genere commixti. Paene purus est Gorlicensis, vel in Parasito ille (ut hoc utar), in quo Marciani tertii scripturae longe praestant, saepe vitiosus, sed ne tum quidem nisi raro interpolatus. Sed Florentinus Parisino ei, qui

2954 numeratur similis est et ad mixtorum codicum familiam pertinet, ut alia in aliis dialogis ejus et auctoritas sit et fons ipse dispar et usus longe diversus. Quum enim in eis dialogis, quorum purissimus fons est, ipsum Gorlicensem vincat: idem in aliis, ut in Gallo, in quo Gorlicensis usque adhuc codex est unus omnium excellentissimus, longe minore dignitate est et scatet glossematis. Hunc igitur codicem a. 1828 rogatu meo Franciscus de Furia cum editione Reitziana diligenter contulit, sicut et collatio ipsa et aliorum codicum lectio consentiens ubique declarant. Paucula quaedam omisisse videtur: quae quidem enotavit, pleraque omnia tam accurate notavit, ut saepissime etiam silentio confidere liceat. Omnino quod ad fidem Francisci de F. collationibus habendam attinet, ab atroci accusatione A. Kirchhoffi Praefat. ad Euripid. I p. VI sq. et p. IX sq. tantopere abhorreo, ut in Euripide magnam partem culpae A. Matthiaeo attribuam. Omnes enim Francisci de F. collationes, quas equidem explorare potuerim, singularis diligentiae laudem merentur ut illae, quibus G. Dindorfius, judex plane idoneus uti non dubitavit.

Sex codicum Parisinorum ea collatione vulgo utuntur, quam ab se factam Belinus de Ballu, homo fide parum dignus, Parisiis a. 1788 cum ipso Luciano edidit. Ex his praestantissimus ille est, qui 3011 numeratur (C), saec. XIII[ti], maximam partem bombycinus, sed in fine mutilus, ita ut certa mutilationis signa exstent. Hodie antiquus codex duorum aliorum partibus, quibus alia Lucianea continentur, adnexis sartus est, primum membranis paucorum foliorum, tum tertii codicis parte majore ejusque chartacei. Quae omnia si numeres, 74 opusculorum summa efficietur. At ipse codex, qua bombycinus est, ab Gorlicensi nihil videtur differre: adeo ubique ambo omnibus in libris consentiunt, qui in utroque codice leguntur. Quae res tam manifesta

est, ut eam vel ex mala utriusque collatione Schmieder Vol. II Praef. p. VI tamen partim perspexerit. Sed ego qui scirem in antiqua parte nonnullos Luciani libros, qui nunc ab Gorlicensi absunt, adhuc servatos esse: a. 1828 doctum amicum rogavi, ut mihi hos ipsos libros diligenter conferret. Quumque ex parte saltem voluntati meae satisfactum esset, haud exiguos ex hac collatione fructus percepi itemque didici in antiquo codice sat ampla scholia inesse, quae ab editis partim discrepant. Parisinus, qui numero est 2954 (M), 76 opuscula Lucianea complexus, bombycinus, integer, forma non magna, non ab eodem sed a duobus diversisque temporibus saec. XIII scriptus, qui et ipse scholia habet. Secundam correctoris manum saepe expertus est. Florentino, quem supra dixi, ita similis est, ut ei Florentinus in tantum fere praestet, quantum idem edit. Florentinae (a) praestat, quacum hic Parisinus partim mire consentit. Duplex, qua ego usus sum, collatio prior Th. Sypsomi, altera amici ad partem tantum hujus codicis pertinet. Hic codex etsi in nonnullis libris etiam bonas lectiones habet, plerumque tamen ad justae prope recensionis modum interpolatus est, ut eum quasi quendam rivum esse dicas a primario interpolatoris fonte deductum. Quatuor restant codices Parisini numero 1428 (L), 2955 (*A*), 2956 (*Δ*) et 2957 (*N*), quorum nulli multum tribuere licet.

Guelferbytanus prior (F) saec. XIV[ti], membranaceus, forma maxima foliorum CCXXXIV versuum tricenorum ab initio etiam scholia habet. Dimidiam fere partem operum Lucianeorum complectitur, quae opera in Epist. crit. p. V sq. sigillatim recensui, quum hunc codicem e tenebris primum proferrem. Utor autem ea collatione, quam Friedemannus, Urbanus et Cuntius ab me rogati conjuncta opera effecerunt. Postea alia, i. e. sua ipsius collatione C. Jacobitius uti coepit. Codex ipse, ut jam olim in Ep. cr. p. VI sqq.

judicavi, perbonae notae nec multo, quam ipse Gorlicensis, inferior habendus est. Unus C. F. Hermannus (in diurn. schol. a. 1831. II Nr. 90 p. 718 sq.) a me dissensit, qui hunc codicem cum Parisino isto 1428 (L) comparare nullo pacto debebat. Sed Guelferbytanus alter (G) saec. XV chartaceus octo habet Luciani opera, non septem, ut in Ep. cr. p. VI a Cuntio inductus scripsi omisso Gallo, qui loco tertius est. Hunc codicem dicere memini genere toto mirum esse et ingeni extremi.

Augustanos tres (nunc Monacenses) Fr. Ch. Matthaei primus contulit editore Schmiedero (T. II Praef. p. VI), qua collatione unius fortasse culpa Schmiederi nullo modo uti licet. Et primi quidem Augustani eximiam collationem Reiskii manu scriptam, qui hoc codice ad Libanium usus est, olim Lipsiae usurpavi eam ipsam, cujus in Praef. p. XXIII Jacobitius mentionem fecit. Quare mox a. 1828 L. Spengelium meum rogavi, ut mihi caeteros quoque compararet: quae collationes diligentia factae sunt plane singulari. Primus (O) 490 numeratur, chartaceus est saec. XV^ti et optime conservatus. Insunt quum aliorum etiam Libanii scriptiones, tum a folio 172 usque ad fol. 232 sex opera Lucianea. Secundus (P) num. 495 item chartaceus est saec. XIV et XV, in fine corrosus. Insunt praeter alia (etiam Libanium) a fol. 193 — fol. 205 duo opera Lucianea. Tertius (Q) num. 481 bombycinus saec. XIV cum scholiis. Insunt praeter alia a fol. 193 — fol. 217 sex opera Luciani. Monacensis denique (*Π*), qui ab L. Spengelio primum erutus est, num. 336 chartaceus saec. XV cum correctionibus marginalibus. Insunt praeter alia a fol. 208 — fol. 219 quatuor opera Lucianea (1, Zeuxis, 2, Pro Lapsu in S., 3, Harmonides et 4, Fugitivi usque ad verba, *ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα* c. 33, finis enim dialogi deest). Hic autem Augustano secundo similis est; utroque primus et tertius sunt meliores. Prae-

terea uno in libro, qui de historia scribenda agit, grato L. Spengelii dono usus sum, lectionibus iis, quas olim P. Victorius ex codice manu scripto Florentinae editionis margini adjecit. Codicem ipsum caeteroquin hodie ignotum, qui cum optimo quoque congruere solet, „antiquum librum" Victorius ipse appellavit (signavi: Victorius).

Venetos codices, quos esse septem e Fabricii Bibl. Gr. Vol. V p. 346 sq. ed. Harl. dudum constabat, C. G. Cobetus aut penitus excussit aut saepissime inspexit, scripturas autem edidit perpaucas, reliquas domi retinuit. At J. Sommerbrodtius eorundem codicum lectiones ab se enotatas, de quibus ipse optime judicare sciret, quam primum in lucem proferre maluit: est enim Borussi hoc nomine digni non impedire aliorum studia verum excitare. Codices ipsi in museo Rhenano N. S. XIV - a. 1859 Fasc. IV p. 613 sqq. a Sommerbrodtio, quem ducem sequor, omnes descripti sunt. Primus est Marcianus num. 434 (Ω), membranaceus, forma maxima, nitide scriptus, saec. XIII[u], foliorum 447, quorum extrema a fol. 368 (389?), quo l. liber de historia incipit, paullo recentiora sunt, plura habent compendia et scholiis, quibus plena sunt priora, carent. Secunda manus haud raro correctiones addidit. Huic codici, qui libros Luciano tribui solitos (exceptis tantum Halcyone, Nerone, philopatride cum epigrammatis) omnes complectitur, tum a Cobeto tum a Sommerbrodtio jure magnus honor habitus est. In tribus quos nunc edo libris collationem suam Sommerbrodtius amice mecum communicavit; in Gallo hic illic inspicere potuit, totum conferre non potuit. Secundus est num. 435, membranaceus, forma maxima foliorum 211, saec. XV, negligenter scriptus, opera Luciani habet plurima. Hic etsi nonnunquam lectiones praebet a primo diversas, tamen quia et plerumque cum eodem convenit, et eadem scholia et ordinem librorum prorsus eundem exhibet: Sommerbrodtio judice e

primo codice profluxit neque magni aestimandus est. Tertius num. 436 (Ψ) chartaceus, saec. XIV[ti], quaternis, foliorum 161, non sine multis compendiis, lectu difficillimus. Permultis aliorum scriptorum libris Lucianea opera viginti duo interposita sunt, quae Sommerbrodtius l. l. p. 614 omnia enumeravit, in his libellum περὶ τοῦ ἐνυπνίου, cujus collationem in Somnii editione (Tanglimi, 1859) ipse publicavit. Hunc Sommerbrodtio adsentior jam a Cobeto recte optimum vocari et ex optimo exemplo descriptum esse: habet enim lectiones Vaticano priori num. 87 haud absimiles. Tertio similis est quartus num. 517, chartaceus saec. XIV[ti], sed duo tantum Luciani habet libros, quorum prior a cod. 436 abest. Caeteri Veneti sunt chartacei omnes (num. 438, num. 445 et num. 427) paucissima habent Lucianea nec satis digni videntur, quorum ulla ratio habeatur.

Omnium vero praestantissimi codices sunt Vaticani duo, de quibus plura dicam, quum primum integram eorum collationem accepero. Utriusque lectiones et ad Somnium et ad librum de historia passim attuli. Prioris Vaticani, qui numero est 87 (𝔄) paucas tantum scripturas ex G. Dindorfi editione secunda (Lipsiae, 1858) sumtas afferre adhuc potui. Alterius Vaticani num. 90 (Γ) longe plures lectiones partim e Reitzi editione, qui Joh. Massoni collatione usus est, partim e F. J. Basti adnotationibus, qui totum contulit, partim e literis F. Osanni, qui suam collationem mihi misit, partim e Dindorfi editione secunda cognitas cum cura retuli.

De quinque codd. Vindobonensibus quae auctore partim J. H. Schubarto Jacobitius Praef. p. XII sqq. bene tradidit: eadem fere ego ab Copitario et Eichenfeldio dudum comperta habebam. Vindobonensis no. 123 (B), membranaceus foliorum 160, saec. ut Copitarius XI[ti], ut recte Schubartus X[ti], dimidia fere sui parte truncatus, scriptus

diligenter; scholia insunt. Hodie opera Luciani habet unum et triginta, quae Jacobitius „Baccho“ non omisso omnia recte enumeravit. Codex est eximius atque dignus, qui iterum melius excutiatur: adhuc enim maxima ex parte ab uno Jacobitio collatus est. Vindobonensis no. 114 (H) Eichenfeldio est bombycinus saec. XIII^{ti}, at Schubarto chartaceus saec. XV^{ti}, foliorum 226, initio mutilus, parum diligenter neque una manu scriptus non sine multis scholiis sed vulgaribus. Insunt hodie opera unum et quadraginta vicesimo excepto Lucianea omnia, quae Jacobitius bene enumeravit. Ex his adhuc tres omnino libri comparati sunt, Scytha a Jacobitio, tum Alexander et liber de historia a Schubarto; caeteros libros XXXVII ne qui inspiceret quidem quisquam adhuc inventus est. Atqui bonae notae hic codex est neque ullo modo indignus, qui diligenter a Schubartis totus conferatur. Quem codicem ob ipsum illum libellum vicesimum, qui etiam in Vaticano inest, deest in caeteris, sive ex ipso Vaticano no. 90 sive ex alio hujus Vaticani simili ductum esse suspicor. Vindobonensis no. 21 (Σ) membranaceus saec. XIII^{ti} codex sane bonus, qui e Lucianeis habet tantum Halcyonem a Schubarto accurate collatum. Vindobonensis no. 165 (K) chartaceus saec. XIV^{ti}, lectu ob compendia difficilis. Insunt quum aliorum scriptorum libelli tum quatuor Lucianei, quorum unus (de astrologia) adhuc conferendus est. Denique Vindobonensis no. 302 (I) chartaceus saec. XV^{ti} e Lucianeis tres habet libros neque dignus videtur, quem quisquam iterum evolvat. Praeter hos omnes alii a Fabricio codices nominantur, quos ad hunc diem nemo exploravit, Mutinensem saec. X^{ti}, Taurinensem, Neapolitanos.

Restant ii codices, quorum collationes in Reitziana editione leguntur, factae illae inprimis a Mose du Soul, Anglo (Solanum ipse se dici malebat), cujus viri in Luciano emendationes praeclarae sunt, collationes ut illo tem-

pore mediocres. Baroccianus primus (D) sive Oxoniensis num. 56 a Solano excussus duodecim tantum Luciani libros semiplenos complectitur, ceterum lectiones habet partim easdem quas codex Gorlicensis partim simillimas. Baroccianus secundus (D2) num. 136 continet tantum dialogos aliquot mortuorum cum uno deorum, item uno marino. Bodlejanus num. E. 2. 16 (D3) dialogos mortuorum non plures quinque continet, praeterea nihil. Wittianus (E) membranaceus forma maxima elegantissime scriptus, „satis antiquus“, ι non subscripto sed adscripto, cum signo non cum nomine personae novae, non sine scholiis nunc paginas 268 habet, olim integer 1008 paginas comprehenderat. Hodie ab initio LVIII libris mutilatus tantum XIX Luciani libros complectitur, ita ut integer codex librorum fuerit septuaginta septem. Contulit primum J. Jensius, iterum autem ex parte M. Solanus. Egregius liber ex Italia avectus esse creditur et dici etiam „Marcianus“ solet: qui si primum in codicum numero fuit Venetorum, caetera ejusmodi est hic Wittianus, ut ex eo Sommerbrodtii Marcianus num. 434 videri possit fluxisse. Idem Solanus in scholiis potius quam in textu utitur „collectaneis Galaei“ (X), quae lectiones unde petitae sint, latet. Jam praeclarae interdum lectiones in Bourdeloti codicibus (Z) insunt, quos ille quatuor habuit, sed puerili quadam levitate suos ipse codices adeo permiscuit, ut a caeteris nonnunquam unum distinguere liceat Anglicanum (R) „a Petro Golmanno Britanno acceptum et cum Thomae Linacri ms. cod. collatum.“ Idem usum se dicit „codice Florentino eoque diligentissime collato“; quem ego qui sit nescio: meus quidem esse non videtur, sed alius ap. Fabricium V p. 346 „librorum 80, cod. perantiquus saec. X.“ Postremo addit „Nic. Rigaltium sibi duos e biblioth. regia cod. mss. visendos dedisse.“ Et hi quidem non dubito quin e sex codd. Parisinorum numero fuerint, quos postea Belinus de Ballu inspexit. Qui se-

quuntur codices, aut valde omnes interpolati sunt, aut lectiones parente natae sunt incerto, primum codex Reginaldi Poli (T), cujus excerpta ad „Parasitum“ usque procedebant; caetera manca. Hujus cum ed. Florentina collationem J. Perizonius aliis utendam dedit. Eidem Perizonio debentur Christophori Longoli excerpta (U) ex codd. mss. cum Aldina priore collatis. Codex J. G. Graevi (V) praeter librum de morte Peregrini, Charidemum et philopatrin caeteros omnes Luciani videtur complexus fuisse. Cujus in sua editione (Amstelod. a. 1687) saepe ipse Graevius ita mentionem fecit, ut eum „optimum“ esse codicem praedicaret. Immo non optimus est ille quidem, sed propior pessimo, melior tamen quam ed. Aldina secunda ideoque in Gallo et ejusmodi dialogis non plane spernendus. Non ipse Graevius, sed alius vir doctus hujus libri lectiones margini ed. Florentinae adscripsit, quod exemplar Heidelbergae servari Hermannus (Praef. ad Luc. De conscr. hist. p. XVIII) docuit: qui quum interdum eodem loco duas lectiones adnotari vidisset, maluit adsentiente Jacobitio Praef. p. XXXIV ex uno hoc codice duos effingere, quam variam lectionem γϱ. signatam in hoc unico codice observare. Eodem ed. Florentinae exemplari Jacobitius in Luciano usus est. Ita fit, ut de hujus codicis scripturis saepissime alia Graevius in adnotatione, alia Jacobitius tradat. Quanquam plus fidei Graevius de suo ipsius codice habet: interdum tamen utrumque nominare coactus sum; plerumque vero omnem istam hujus codicilli scripturam praeterire licebit. Verbo attingam lectiones e „margine exemplaris Aldinae primae Wesselingiani“ (Y) a Reitzio descriptas, quae partim ed. Florentinae varietates sunt, partim (uti Reitzius bene conjecit) antiquae lectiones ex uno alterove codice (adde, optimo codice) excerptae. Nonnulli ex his Reitzianae codicibus nunc latent, sicut etiam is de quo uno nondum dixi, codex „vulgatae“: qui cujusmodi fuerit, res ipsa

docebit. Solae enim duae edd. veteres ex antiquis codd. partim ductae sunt, praeter Florentinam a. 1496 (a) Juntina (d) Antoni Francini (Venetiis a. 1535), quae una editio scripturas quasdam habet cum cod. Gorlicensi communes. Sed „vulgatam" inter omnes constat alio fundamento niti et plerarumque Luciani editionum fundum esse Aldinam secundam (c), etiam Parisinae (n) Bourdeloti a. 1615, ex qua rursum Reitziana expressa est. Atqui Aldina secunda (Venetiis a. 1522) editore Francisco Asulano praeterquam quod vitiis typographicis plena est, uti Lehmannus T. I p. XI docuit, plena falsis conjecturis, sicut ego ad Luc. De Conscr. Hist. c. 4 ostendi: ipsa e codice recenti nullius fere auctoritatis expressa est, cui uni si vel mediocris codex opponi potuerit, tota jacebit. Hinc existimari potest, quam recte Lehmannus T. I p. XII „vulgatam" Luciani perinde habendam esse censuerit, ac veterem amicum. At nemo mirabitur, quid sit, quod ego jam olim a. 1827 fonte „vulgatae" recte perspecto in Epist. crit. p. V his ipsis verbis scripserim, „Lucianum — vitiis ac mendis obrutum jacere." Ex tanta codicum multitudine (supra enim enumeravi circiter XL) ut nequissimus quisque abjiciatur, optandum est: etsi magna adhibenda erit cautio. Quaerimus enim „vulgatae" aliquem codicem, malum illum quidem, sed fructuosum h. e. Aldinae secundae simillimum: quo invento demum ubique inveniemus, quid F. Asulanus ex ipso codice, quid e conjectura dederit, quidve non ipse sed typotheta peccarit. Quaerimus ex parte hoc ipsum, quinam codices pro malis haud dubie habendi sint et quis ex quonam alio descriptus videatur. Maxime vero fontem codicum quaerimus antiquissimum, non unum codicem (neque enim ut Aeschylus fortassis e Mediceo, ita etiam Lucianus uno ex codice totus profectus est): sed primum duo, quorum alter correctionem antiquissimam, scripturam alter correctione liberam servarit, deinde etiam plures codd. veterrimos, quoniam in nullo

codice uno omnia Luciani opera exstant. Fac hos omnes (qui códices minimum erunt quatuor) repertos esse: collatione quatuor codicum opus erit longe certissima, qua ubique confidere oporteat; quae res in tot voluminum scriptore et in tanta multorum qui codices conferunt levitate vel maxime ardua et periculosa videtur. Ceterum signis codicum eisdem nunc usus sum, quae Jacobitio in ed. majore placuerunt. Feci non sine mea molestia, sed cum legentium commoditate, ut pristina signa mea partim mutarem: quo facilius et mihi pessimam quamque scripturam praeterire et lectori hanc quoque eodem signo agnitam apud Jacobitium invenire liceret. Tum aliam óptimorum codd. collationem ego ipse, aliam Jacobitius usurpavimus, quarum utri credendum sit, pari utrobique singulorum codd. signo facilius erit dijudicare: nam nihil minus quaesitum a principio hujus operis videri potest, quam ut doctorum hominum judicia defugerem. Omnino majorem editionem Jacobiti jam nunc exolescere non patiar, qui vir et in dialogis aliquot primum seorsim editis nonnulla ipse bene correxit, et totum Lucianum, ut potuit, sive exegit ad codicum normam sive studuit exigere. Adeo quem multi nunc vexant, eum ego non rodam aemulus aemulum, sed laudabo discipulum magister. Neque totus Jacobiti Lucianus ex iis quos nunc edo libris metiendus est. Nam in Gallo ille R. Klotzi conformationem tacito repetiit. In quatuor aliis libris (somnio, Prometheo, Nigrino et vocalium judicio) pristina recensio mea, Rostochi illa a. 1830 edita fundamentum est editionum, quae secutae sunt omnium. Nam et Jacobitius meam recensionem in ed. majore tacito exscripsit et caeteri Jacobiti, id est meum textum leviter mutatum retinuerunt. Ne igitur Jacobitio, qui me in his ubique ducem sequitur, ego sua scilicet ademisse viderer: sub finem adnotationum pristinam recensionem meam nunc repetere coactus sum.

Superest, ut de iis libris qui nunc eduntur singulis exponam. In Somnio et in libro de historia integram collationem utriusque Vaticani (𝔄Γ) tum alterius (Γ) in Gallo saepe desideravi. Nam Somnium quoque in libris graviter vulgo corruptis numerandum est, qua de re codices recens collati dubitare sinent neminem. Horum signa codicum infra posui, ΩΨΑΦFQ. Contra exiguus usus fuit caeterorum, qui olim ne collati quidem, sed vix obiter inspecti sunt. In libro de historia hi maxime codices adhibiti sunt, EΩΦAHF et codex Victorii. Hos quum per se hic eximios, tum eximie scito excussos esse; caeteri aut mali recentesque sunt, aut (sicut Anglus Bourdeloti) male collati, quorum permultas lectiones silentio praeterii. Hunc librum plerique editores, ut C. F. Hermannus constantior vulgatae patronus quam sapientior pro satis integro habuerunt, qui interpretem ubique requirat, criticum non valde desideret. Unus ante nos M. Solanus hunc ipsum librum incredibili modo corruptum esse mendisque et numero plurimis et gravitate maximis laborare perspexit: ad quas corruptelas haud exiguus lacunarum numerus accedit. Equidem ut corrupta sanarem ac si fieri posset tandem persanarem, tametsi magnam dedi operam: tamen aliis quoque relinquere coactus sum, in quo ingeni vires exerceant. Gallum autem quum a. 1826 (pone Quaestiones p. 273 sqq.) primum ederem, ne Gorlicensis quidem scripturas nosse poteram nisi Schmiederianas. Eundem dialogum iterum (Rostochii a. 1853) seorsim edidi his codd. usus, ACΦMLVGΔ. Interim a. 1832 R. Klotzius paullo meliore quam Schmiederiana est Gorlicensis collatione fretus Gallum totum quasi ad Gorlicensis normam exactum vulgaverat. Sed Klotzi recensio, qui optimas Gorlicensis lectiones partim non novit partim non intellexit, mendis vero ejusdem mire deceptus est, nullo in numero habenda videtur. In hac quae tertia est secundam editionem non plane repetii, sed addidi pri-

mum nonnullas lectiones Marciani (Ω), tum aliquot conjecturas et meas et aliorum, quarum hae in libris interim editis allatae sunt, in editionibus J. Bekkeri (a. 1853), J. Sommerbrodti (item a. 1853), in secunda G. Dindorfi (a. 1858), denique in „Variis Lectionibus" C. G. Cobeti (a. 1854).

Ordinem librorum F. Asulanus in universum eundem retinuit, quem Florentinus editor praeiverat, qui ordo nunc est „vulgatus." At quum alia in aliis codd. librorum series sit, tamen ne in uno quidem cod. ordo exstat vulgatus, qui jam non alia nisi typographi Florentini auctoritate nititur. A vulgari ordine J. Bekker tandem discessit, qui non inscite pseudepigrapha, ut ipse putavit, in locum rejecit extremum. Me vero ut a vulgari ordine recederem necessitas ipsa impulit, quum neque ad proximos initio libros sat bonas collationes dudum promissas accepissem, neque ipsam editionem ultra liceret differre. Tabulam, qua duplex dispositio contineatur, hanc subjeci:

	vulgo ordine	nunc
περὶ τοῦ Ἐνυπνίου	— 1	— 1
πῶς δεῖ Ἱστορίαν συγγράφειν	— 25	— 2
ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρυὼν	— 45	— 3

In minore tamen Luciani editione vulgarem librorum ordinem servare potero.

Ceterum p. 98 lin. 11 a fin. pro his „HΦ et p m" corrige: „H et p m Φ" et p. 108 lin. 9 a fin. post v. „probavi." haec adde: „*γεγωνὸς* A et v., sed *γεγωνὸν* Y uno probante Bekkero. Vide Lobeckium ad Phryn. p. 119 sq. Aeschyli et Antiphanis immemorem."

Scribebam Rostochii mense Majo a. MDCCCLX.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ ΗΤΟΙ ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Reitz. I p. 1.

1. Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν ἤδη
τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὤν, * ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ 2
τῶν φίλων, ὅ τι καὶ διδάξαιτό με. τοῖς πλείστοις οὖν
ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ καὶ χρόνου μακροῦ
καὶ δαπάνης οὐ μικρᾶς καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς, τὰ
δ' ἡμέτερα μικρά τε εἶναι καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν
ἀπαιτεῖν· εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμά-
θοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα
παρὰ τῆς τέχνης καὶ μηκέτ' οἰκόσιτος * εἶναι τηλικοῦτος ὤν, 3
οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν ἀποφέρων
ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. 2. δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ

Adnotatio critica. *λουκιανοῦ ῥήτορος λόγοι* F. *περὶ ἐνυπνίου* pr m Q. *ἐν τῷ ἐνυπνίῳ* Thomas p. 48, 6 et p. 102, 13 R., sed *ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐνυπνίου* idem p. 162, 13. Cf. Hemsterhusium Anecd. p. (2).

1. *πρόσηβος ἦν* A. *οὖν*] *μὲν οὖν* A. *πολλοῦ* om pm F et pm Q. *οὐ μικρᾶς* ΩΨΑΦFQ. *οὐ σμικρᾶς* v. *δ' ἡμέτερα* ΩΨΑ et sec m Q. *δ' ἡμέτερα* Φ. *δὲ ἡμέτερα* v. *μακρά τε* A. *ταχεῖάν τινα τὴν* ΩΨΑΦ et v. *ταχεῖαν τὴν* F et pr m Q et a, lectione ob proximum *τινα* speciosa *τούτων ἐκμάθοιμι*] *ἐκμάθοιμι τούτων* A solus *μηκέτ'* ΩΨΑΦF et pr m Q. *μηκέτι* v. *εὐφραίνειν* Φ. *τὸ διδόμενον* Ψ.

2. *διαρκῆ*] *ἀρκῆ* Ω. *γνώμης ἢ ἐμπειρίας* vulgo et ΩΨΦFQ. *ἐνπειρίας ἢ γνώμης* A. Post *δοκῶν* vulgo addita sunt *καὶ* (sed *καὶ* om ΩΨΑΦFa et pr m Q) *λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις*, ubi saltem *εὐδόκιμος* dicendum fuisse L. Bosius et T. Hemsterhusius viderunt. Sed haec verba omnia ut vetus glossema expunxi duce Schmiedero (T. II p. XXV), quem Dindorfius quoque secutus

προὐτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μη-
4 τρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν) * οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν σοῦ παρόντος, ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, (δείξας ἐμὲ) καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρμοστὴν καὶ ἑρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, τυχὼν δεξιᾶς·

---

est. Quum ego Thomam (s. v. Ἑρμογλύφος) verba mihi jam tum suspecta legisse olim recte negassem: ab aliis ut Ritschlio ad Thomam p. 162, Jacobitio ad h. l. p. 4, Dindorfio ad Luc. I p. XIII id ipsum certatim repetitum est. δίδασκε vulgo et ΩΛΦFQ. διδάσκου Ψ et pro varia lectione Γ, qui ἐν ἑτέρῳ διδάσκου, et Y et Thomas M. p. 102, 14. Praesenti tempore Lucianus nusquam dixit διδάσκομαι pro διδάσκω, sed idem saepe habet διδάξομαι pro διδάξω, raro ἐδιδαξάμην pro ἐδίδαξα. Cf. mea ad Gallum c. 26 ed. sec. Hinc corrigenda, quae scripsit Cobetus V. L. p. 311.
ἀγαθὸν om 𝔄. ἑρμογλυφέα libri omnes et diserte Thomas M. p. 162, 12 et 16. Hoc corruptum esse E. Mehler in Mnemosyne II p. 63, Cobetus V. L. p. 81 et Dindorfius ad h. l. judicarunt. Quibus viris uti nominativum ἑρμογλυφεὺς pro ἑρμογλύφος barbarum esse facile concedo, quam formam simplex ὁ γλυφεὺς apud schol. Ven. ad Il. ω, 281 aliosque nihil adjuvat: ita ἑρμογλυφέα mutandum esse nego et pernego, qui accusativus a Lobeckio in Paralipomm. p. 234 sq. recte defensus est. ὡς οἶσθα τυχὼν A, ut Hemsterhusius praeclare conjecerat. ὡς τοῦτο ἔχων ΩF et qui addit γρ. οἶσθα Q. ὡς οἶσθα ἔχων vulgo et ΨΦ. Lectio τοῦτο ἔχων sic ca-
τυ
pienda est ἐχὼν (i. e. ἔχων et supra τυχὼν) ideoque scripturam τυχὼν confirmat. δεξιᾶς ARZTUVN. δεξιῶς ΩΨΦFQ et v.
ἐτεκμαίρετο, ταῖς A. ὁπότε γὰρ ΑΦΨ et v. ὅτε γὰρ ΩF et qui
ὑ
in γρ ὁπότε Q. ὑπὸ τῶν vulgo et ΩΨΦFQ. ἀπὸ τῶν A. ἀπὸ τῶν ΓRTUV. βόας libri omnes, quod pro attico βοῦς ipsi Luciano reliquit Mehler (Mnemos. 1 p. 403), non item Dindorfius ad h. l. p. XIII. ἢ νὴ δί' FQ. ἔπαινος ἦν ἐς τὴν εὐφυίαν. καὶ A. ἐς τὴν (pro vulgato εἰς τὴν) etiam 𝔄ΓΦN. χρηστὰς om ΩF et pr m Q. εἶχον libri omnes, nullus εἶχεν (scil. ὁ πατὴρ, de quo haec omnia narrantur). Sic infra c. 16 alii codd. ἐβουλεύσαντο, alii ἐβουλεύσατο. γε om F.

ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν ἢ βόας ἢ ἵππους ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον, τότε δὲ ἔπαινος ἐς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν, καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. * 3. ἅμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, κἀγὼ παρεδιδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος, ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεούς τε γλύφων καὶ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε κἀκείνοις,

---

3. ἐπιτήδειος ΩΨΦFQ et v. ἐπιτήδεια A (sic A). ἄρχεσθαι F. παρεδιδόμην Hemsterhusius. παρεδεδόμην ΩΨΦ et sc m Q et vulgo. παραδεδόμην AF et pr m Q. μὰ τὸν Δί' om A. γλύφων (ων) ΨF et Q sc m et v. γλύφειν Φ. γλίφειν ΩA et Q pr m. τινα μικρὰ ΩΨQ et v. μικρά τινα AΦ non male. μικρὰ (omisso τινὰ) Fa. Post προῃρούμην defectus signa posui. Desunt nonnulla prioribus opposita. Lacunam sic fere expleo: [μικρῷ δ' ὕστερον ἀφόρητον τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο] καὶ τό γε πρῶτον—. καὶ τό γε] καὶ τότε A. ἐκεῖνο τοῖς ἀρχομένοις καὶ σύνηθες F. ἐγίνετο Ψ et pr m A. recte libri omnes ἐγκοπέα, pro quo ἐκκοπέα unus h. l. legit grammaticus Hermanni De em. rat. p. 338. ἐκκόπτειν etiam „exsculpere" est, velut ap. Luc. Catapl. c. 24 atque adeo haec ipsa vox ὁ ἐκκοπεὺς exstat apud Galenum X, 150 ed. Chart. aliosque medicos, in quibus tamen potius „scalprum excisorium" significat. Contra nostram vocem etiam Suidas agnoscit s. v: Ἐγκοπεύς· ἐργαλεῖον λιθοξόων idemque continuo s. Ἐγκοπὴ (h. e. incisura) hunc addit scriptoris incerti locum ad nostram quoque vocem ἐγκοπεὺς declarandam aptum: „χωρὶς ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐκ ἦν ἐπιβῆναι τῆς πέτρας." Tum etiam simplex ὁ κοπεὺς caelum scalprumque designat, ut infra in ipso Somnio c. 13 et ap. Diodor. Sic. I, 35. ἐκέλευσεν ἠρέμα 𝔄 probante etiam Dindorfio. ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα vulgo. ἐκέλευσέ μοι (omisso ἠρέμα) A. πλησίον κειμένην ΨAΦ et sc m Q. κειμένην πλησίον ΩF et pr m Q et vulgo. ὥστε δάκρυά μοι] Vitio bene perspecto Hemsterhusius dubitanter conjecit: ὥστε δάκρυά μοι [εἶναι] τὰ —. At infinitivo post ὥστε h. l. praestat indicativus. Quare ego malim: ὥστε δάκρυά μοι [ἐγένετο] τὰ —.

οἷς προηρούμην. . . . καὶ τό γε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπία γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος ἐκέλευσεν ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, „ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός.“ σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας,
6 *κατεάγη μὲν ἡ πλάξ, ὁ * δὲ ἀγανακτήσας σκυτάλην τινὰ πλησίον κειμένην λαβὼν οὐ πρᾴως οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης.* 4. *ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι συνεχὲς ἀναλύζων καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως, καὶ*
7 *διηγοῦμαι τὴν * σκυτάλην καὶ τοὺς μώλωπας ἐδείκνυον· καὶ κατηγόρουν πολλήν τινα ὠμότητα προσθείς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. . . .* 5. *μέχρι*
8 *μὲν δὴ τούτων γελάσιμα καὶ μειρακιώδη * τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, „Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος Ἀμβροσίην διὰ νύκτα,“ ἐναργὴς οὕτως,*

---

4. *ἀναλύζων* TUXV. *ἀνολύζων* ΩARZ. *ὀλολύζων* F. *ἀνολολύζων* ΨΦQ et vulgo. *τοὺς ὀφθαλμοὺς* om F et codex Bourdeloti.

ἔδρασε] *ἔδρασεν* Φ. *ανακτησαμένης* pr m A et in *γρ.* Q et codex aliquis Brodaei. *ἀγανακτησαμένης* ΩΨΦF idem Q idem a sec m A et vulgo et diserte Thomas M. p. 48, 6. Quod ego olim conjeceram *ἀγανακτησάσης*, id etiam Mehlero Mnemos. I p. 404 placuit. *νύχθ' ὅλην* vulgo. *νύχτα ὅλην* Φ. *νύκτα ὅλην* ΩΨAFQ. Post *ἐννοῶν*, uti Bekker Dindorfiusque bene viderunt, haec fere excidisse apparet „*τὰ συμβάντα ἐστρεφόμην*,“ quibuscum confer eadem verba in Il. *ω*, 5 et Aristoph. Nub. 36. Nam Steigerthali conjecturae Schneidewino in Conj. Crit. p. 145 aliisque probatae *καὶ* particula omnino repugnat.

5. *τὰ μετὰ ταῦτα δὲ* Ψ et qui *μεταταῦτα* A et v. *τὰ δὲ μετὰ ταῦτα* ΩFQ a. *ἀκροατῶν* AΩΨ et v. *ἀνδρῶν καὶ ἀκροατῶν* (in ipso contextu) Φ. *ἀνδρῶν* et in *γρ.* *ἀκροατῶν* Q. *ἀνδρῶν* FM. *Ὅμηρον*] Il. *β'*, 56 sq. *ἔτι γοῦν καὶ* ΩΨΦFQ et vulgo. *ἔτι γὰρ καὶ* A. *μοι* om F, quod ita probo, ut *μοι* paullo ante post *ἔτι γοῦν* inseram.

ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τά τε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. 6. δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, ἄρτι δ' ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μέν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο, ἡ δέ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ καὶ αὐχμηρὰ * τὴν κόμην, τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ 9
θεῖος, ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν ἐφιᾶσί μοι δικάζειν, ὁποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν· 7. „ἐγὼ μέν, ὦ φίλε παῖ, ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς μητρόθεν· ὅ τε γὰρ πάππος σου (εἰποῦσα τοὔνομα τοῦ μητροπάτορος) λιθοξόος ἦν καὶ τὼ

---

6. *ταῖν χεροῖν*] *τοῖν χεροῖν* per totum Lucianum Mehler Mnemos. II p. 73 sqq., Cobetus V. L. p. 85 et Dindorfius ad h. l. p. XIV. *πρὸς ἑαυτὴν — γοῦν με* om sed margini adscripta habet Ω. *καρτερῶς· μικροῦ*] *καρτερῶς. ὡς μικροῦ* Φ. *με* post *γοῦν* om F et pr m Q, cujus scripturae origo e vitio quod modo attuli antiqui codicis Ω elucet. *καὶ γὰρ ἄρτι* vulgo et fortasse ΦF. *καὶ γὰρ καὶ ἄρτι* ΩΨAQ. *μὲν ἡ ἑτέρα* A. *παρὰ μικρὸν* Ψ et qui *παραμικρὸν* A et v. *παρὰ πικρὸν* in γρ. Q. *κατὰ μικρὸν* Ω. *καταμικρὸν* Q et fortasse F. *δ' ἂν αὖθις* A. *δὲ ἂν αὖθις* v. *τύλων*] *τύλλων* Φ. *τὸ σχῆμα*] *τὸ σῶμα* Φ. *ἐφίασί μοι* A. *ὁποτέρᾳ*] *ὁπότερα* A.

7. *ἐγὼ μέν, ὦ φίλε παῖ* Mehler in Mnemos. II p. 75. Libri *ἐγώ, φίλε παῖ.* libri *συγγενὴς οἴκοθεν*, quod vertunt „cognata genere.“ At quis hujus orationis turpitudinem ferat: *οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν*? Quis non potius et mendosum h. l. esse *οἴκοθεν* et ex illo ipso *οἰκεία* oriundum intelligat? Immo Lucianus ut in Toxar. c. 51, ita etiam h. l. *συγγενὴς μητρόθεν*

θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δ' ἐθέλεις λήρων μὲν καὶ φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι (δείξασα τὴν ἑτέραν), ἕπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ
10 οὔποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν * τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· οὐδὲ ἐπὶ λόγοις. . . . ἐπαινέσονταί σε πάντες. 8. μὴ μυσαχθῇς δὲ τοῦ σχήματος τὸ εὐτελὲς μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰρ τοιούτων ὁρ-
11 μώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος * ἔδειξε τὸν Δία καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο καὶ Μύρων ἐπῃνέθη καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνοῦνται γοῦν καὶ οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς οὐ κλει-
12 νὸς μὲν αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις δόξεις, * ζηλωτὸν δὲ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς

---

scripserat, id quod supra restitui. σου om F. εἰ δ' ἐθέλεις Φ et fortasse F. εἰ δὲ θέλεις Ψ. εἰ δ' ἐθέλοις ΩΑ. εἰ δὲ θέλοις vulgo et fortasse Q. lacunae signa, quae ego post οὐδὲ ἐπὶ λόγοις posui, in libris nulla sunt. οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες ΩΨΑΦFQ et vulgo. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις RZ. οἱ δὲ etiam Y. οὔδε T. πάντες om Z. Verba in Bourdeloti libris servata ἀλλ' ἐπ' ἔργοις necessario addenda esse Clericus, Solanus, Wielandus et Dindorfius recte viderunt. Sed quod hi dederunt: οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαινέσονταί σε πάντες, id non minus ineptum est lectione vulgata. Statuaria enim minime concedere debet, futurum esse, ut puer si rhetoricae se dederit, ab omnibus laudetur. Immo praeterea etiam Verbum idque invidiae plenum deest, ut lacuna sic fere explenda videatur: οὐδὲ ἐπὶ λόγοις [γέλωτα ὀφλήσεις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις] ἐπαινέσονταί σε πάντες. Callide rhetor malus, quales tum ipse Fronto et plerique alii fuerunt, malus inquam rhetor bono et egregio statuario oppositus est.

8. libri τοῦ σώματος τὸ εὐτελὲς contra sententiam. Nam vilitas corporis valetudinisque infirmitas, quam in Philippide sic notavit ex Hyperide Athenaeus XII p. 552 d: ἦν δ' εὐτελὴς τὸ σῶμα διὰ λεπτότητα, haec igitur perraro cadit in opificum robora. Clerici emendationem τοῦ σχήματος pro τοῦ σώματος Hemsterhusio recte probatam esse jam in prima editione monui, nec tamen monenti praeter unum Bekkerum quisquam obsecutus est. Atqui h. l. τοῦ σχήματος necessario requiri Hemsterhusius bene demonstravit addiditque saepius has voces commutari. Velut eodem vitio paullo ante c. 6 fin. pro verbis τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς cod. Florentinus meus

καὶ τὴν πατρίδα.“ ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα, διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα τὰ πολλὰ, εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα καὶ πείθειν με πειρωμένη. ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γάρ μου τὴν μνήμην ἤδη διέφυγεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως· 9. „ἐγὼ δὲ, ὦ τέκνον, παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν * τἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος 13

τὸ σῶμα εὐπρεπὴς exhibet. ἀπὸ γὰρ τοιούτων ΑΦ et ut videtur ΩΨ. ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων vulgo. καὶ πραξιτέλης, ἐθαυμάσθη· καὶ μύρων, ἐπηνέθη A solus. ἐθαυμαστώθη pro ἐθαυμάσθη Z.

προσκυνοῦνται γοῦν καὶ οὗτοι] ita correxi. προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι vulgo et ΩΨ. καὶ προσκυνοῦνται οὗτοι A, in quo illud ipsum quod sententia commendat καὶ οὗτοι („hi quoque“) latuit. Poetae versum ap. Suidam s. Μετὰ γὰρ νοσούντων μαίνεσθαι καλόν Leutschius ad Paroemiographos I p. 509 e Seneca recte ita supplevit: „μετὰ γὰρ νοσούντων καὶ τὸ μαίνεσθαι καλόν.“ πῶς οὐ κλεινὸς μὲν αὐτὸς Bekker. πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς vulgo. Pro πῶς μὲν οὐ habet Ω πῶς μὲν οὖν superscr. οὐ. 𝔄 legit πῶς μὲν οὐ κλεινὸς (omisso αὐτός). ἀνθρώποις δόξεις 𝔄. ἀνθρώποις γένοιο plerique libri (diserte ΩΨAFQ) et vulgo. Unus Φ continuat εἰς γένοιο, ζηλωτὸν μὲν καὶ (sic) intermediis omissis. E qua scriptura patet verba πῶς — ἀνθρώποις δόξεις in aliis codd. plane omissa, in aliis parum recte sic πῶς — ἀνθρώποις γένοιο suppleta fuisse. ζηλωτὸν δὲ τὸν πατέρα] ita correxi. libri ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα vitio e proximis verbis καὶ τὴν πατρίδα nato. καὶ ἔτι τούτων ΩΨ et v. καὶ τὰ τούτων A. βαρβαρίζουσα πάμπολλα ΩΨAΦFQ et edd. antiquae. βαρβαρίζουσα πάντοθεν RZTUV, mala interpolatione, quae quum ab Hemsterhusio et omnibus fere recepta esset, me ipsum olim decepit. Postea animadverti in antiqua lectione πάμπολλα nihil aliud latere posse nisi id ipsum, quod nunc tandem reposui, τὰ πολλὰ h. e. „et plerumque barbare loquens.“ Τὰ πολλὰ i. e. „plerumque“ frequens esse Luciano Hemsterhusius ad D. Mort. I, 2 p. 332 docuit. μὲν πειρωμένη Ψ. με πειρωμένην A. μου τὴν μνήμην ἤδη A. ἤδη μου τὴν μνήμην ΩΨ et v. ἐπεὶ δ' οὖν vulgo et ΩΨ. ἐπεὶ οὖν AF.

9. ἐγὼ δὲ ὦ Q. τἀγαθὰ A. τὰ ἀγαθὰ ΩΨ et v. αὕτη A et fortassis ΩΨ, uti Jensius conjecerat. αὐτὴ v. οὐδὲν γὰρ AΦΨ et in γρ. Q et v. οὐδὲ γὰρ ΩF et idem Q. ἀγεννῆ] εὐτελῆ F et (qui in γρ. ἀγεννῆ) Q. τὴν πρόοδον ΩΨAΦQ et a pm F et v. τὴν πρόσοδον F m sec. et codices Brodaei. τῶν ἐκ ΨΦ et vulgo.

γενόμενος, αὕτη προείρηκεν· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ τῷ σώματι πονῶν κἀν τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, τὸν ἀεὶ προῦχοντα ὑποπτήσσων καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων,
14 λαγὼ βίον * ζῶν καὶ τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ πολλὰ θαυμαστὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν ὅμοιός σοι γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾖς, βάναυσος καὶ χειρῶναξ καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. 10. ἢν δ' ἐμοὶ πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν

τὸν ἐκ ΩΔF. δήμου] δῆμον Φ. εἷς, ἀεὶ τὸν προῦχοντα vulgo. εἰς ἀεὶ προύχοντα ΩF. εἰσαεὶ προύχοντα ΑΦ. ἐς ἀεὶ προῦχοντα Ψ. ἐς ἀεὶ etiam 𝔄. εἰσαεὶ etiam Q. ἐσαεὶ προῦχοντα in margine Γ. Haec vulgo corrupta esse olim ita animadverti, ut idem eadem male sanarem. Postea vidi verba ἀεὶ τὸν προῦχοντα hoc modo τὸν ἀεὶ προῦχοντα transponenda esse, quam correctionem Sommerbrodtio probavi. Quum primum pro τῶν ἐκ male τὸν ἐκ scriptum esset, articulus τὸν ante ἀεὶ nunc male deletus est, nunc prioribus τῶν ἐκ restitutis non ante ἀεὶ sed post hoc ἀεὶ perperam revocatus. καὶ πολλὰ θαυμαστὰ ΑΦ et uti videtur ΩΨ. καὶ θαυμαστὰ πολλὰ vulgo. Hodie censeo Bekkerum nuper bene conjecisse: καὶ πολλὰ καὶ θαυμαστά. τῶν ἰδόντων] τῶν εἰδότων Φ. εἰ νοῦν ἔχοι ΩΑΦQ et v. εἰ νοῦν ἔχει Ψ. νοῦν ἔχων (ων in litura a m sec) F. ὅμοιός σοι
o
ΨΑ. σοι ὅμοιος ΩΦFQ et vulgo. ἀποχειροβίωτος Α. ἀποχειροβίοτος Ψ. νομισθήσῃ libri, pro quo Mehler in Mnemos. II p. 77 ὀνομασθήσῃ non male conjecit. Confer Tullium De Senectute c. 6 fin: „ii qui amplissimum magistratum gerunt, ut sunt, sic etiam nominantur senes.“ Adde Theopompum ap. Demetrium De Elocut. c. 27: ἐκαλοῦντο μὲν ἑταῖροι, ἦσαν δὲ ἑταῖραι. At in utramque partem afferas Xenophontem Oeconom. IV, 2: αἵ γε βαναυσικαὶ καλούμεναι καὶ ἐπίρρητοί εἰσι, καὶ εἰκότως μέντοι πάνυ ἀδοξοῦνται.

10. δ' ἐμοὶ Lehmannus. libri δέ μοι. αὐτῶν e correctione pro αὐτοῖς F. ἀπαγγελῶ, πάντων ὡς εἰπεῖν ἔμπειρον ἀποφαίνουσα] ita correxi. ἀπαγγελῶ καὶ πάντων ὡς εἰπεῖν ἔμπειρον ἀπο-

ἔργα καὶ πράξεις θαυμαστὰς καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγελῶ, πάντων ὡς εἰπεῖν ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχήν σοι, ὅπερ κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ δικαιοσύνῃ εὐσεβείᾳ πρᾳότητι ἐπιεικείᾳ συνέσει καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ * πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδὲν οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα προόψει μετ' ἐμοῦ, καὶ ὅλως ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ, τά τε θεῖα τά τ' ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακράν σε διδάξομαι. **11.** καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενος ὑπὲρ ἀγεννοῦς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι

φανῶ ΨRZTY, codex Brodaei, fortassis etiam V. ἀπαγγέλλουσα καὶ πάντων ὡς εἰπεῖν ἔμπειρον ἀποφαίνουσα vulgo et ΩΑΦQ et qui a pm ἀπαγγέλουσα F. Primum pro ἀπαγγέλλουσα lectionem ἀπαγγελῶ recepi: deinde conjectura ductus ante v. πάντων voculam καὶ delevi, ut natam e falsa scriptura ἀποφανῶ. Nam secundum neutram lectionem justa qua opus est inter ἔργα et λόγους oppositio efficitur eoque in utraque codicum scriptura pars tantum veri servata est. libri, ὅπερ σοι. Verissimam esse quam olim proposuimus emendationem nostram eamque uni Sommerbrodtio probatam: σοι, ὅπερ illud ipsum σοι, quod eadem ratione modo positum est demonstrat: πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω — καὶ τὴν ψυχήν σοι, ὅπερ κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω —, qua oratione nihil fieri potest concinnius. Contra infelix est, quam plerique receperunt: ὅ π ε ρ σ ο υ κυριώτατόν ἐστι conjectura Hemsterhusi, qui idem haec male interpretatus est. Sententia potius haec est, ut recte Vitringa aliique: „tum multa et egregia te docebo, tum q u o d g r a v i s s i m u m e s t, mores tuos omni humanitate perpoliam.“ Cf. Thucydid. I, 143 init: ὅπερ κράτιστον. Κυριώτατον saepius eam rem designat, quae est praecipua. Enimvero jam in Quaestt. Lucian. p. 75 de h. l. verissime judicaveram. καὶ ἀγαθοῖς om ΩF et pr m Q. παλαιὸν] παλαιῶν FQ, qui genetivus ab initio hujus capitis modo praecessit. τὰ μέλλοντα 𝔄, ut Hemsterhusius eximie conjecerat. τὰ δέοντα vulgo et caeteri libri (diserte ΩΨΑΦFQ) errore orto ex eo quod cummaxime praecessit, δέον. τ' ἀνθρώπινα ΨΑ. τε ἀνθρώπινα vulgo.

11. ὁ βουλευσάμενος ὑπὲρ-] ita correxi. libri ὁ βουλευσάμενός τι περὶ-, quod Hemsterhusius vidit corruptum esse. Βουλεύεσθαι ὑπέρ τινος modo est „pro aliquo consilium inire“, ut hoc ipso l. et Luc. Lexiph. c. 25 et alibi, modo „de aliquo“, ut in Aristot.

ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος
καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ
πλούτῳ προὐχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύ-
την ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμ-
πρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἄν
16 ποι ἀποδημῇς, * οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς καὶ
ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα,
ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει
σε τῷ δακτύλῳ, „οὗτος ἐκεῖνος“ λέγων. 12. ἂν δέ τι
σπουδῆς ἄξιον ᾖ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην κατα-
λαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἄν πού τι λέ-
17 γων τύχῃς, * κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμά-
ζοντές σε τῆς δυνάμεως τῶν λόγων καὶ εὐδαιμονίζοντες

Ethic. III, 5 init. bis aliisque locis. Certe aut nostra emendatio probanda est, aut Mehleri, qui in Mnemos. II p. 77 τι ut e sequente π litera ortum delevit scripsitque probante Bekkero: ὁ βουλευσάμενος περὶ —. καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις] haec om Ψ. γένει καὶ πλούτῳ] γένει om Ψ. Eodem ordine Euripides utitur in Troad. v. 676: γένει πλούτῳ τε κἀνδρείᾳ μέγαν. Alibi tamen haec etiam transposita leguntur, ut in Luc. Necyomant. c. 12: πλούτους λέγω καὶ γένη et in Eupolide Stobaei Floril. XLIII, 9 v. 5: πλούτῳ γένει τε πρῶτοι. πάνυ δε λαμπρὰν ΩΨAF et v. πάνυ δὲ λαμπρὸν Φ. πάνυ γὰρ λαμπρὰν (et in γρ. δὲ) Q. κἄν που libri, sed recte κἄν ποι Mehler in Mnemos. II p. 77 probante etiam Cobeto V. L. p. 84. καὶ ἀφανὴς A. οὐδὲ ἀφανὴς ΩΨ. οὐδ' ἀφανὴς vulgo. περιθήσω] παραθήσω Ψ et qui in γρ. περι Q.

12. ἂν] Dindorfio, qui ad Luc. I p. XVI pro ἂν vel ἐὰν Luciano ubique ἢν reddi voluit, non adsentior. Immo recentioris formam atticismi ἂν, quam ipse Dindorfius Demostheni vindicavit, in Luciano quoque exemplorum tuetur multitudo, cujus generis quadraginta locos Jacobitius in Indice p. 369 sq. collegit. Quare in Luciano, prorsus ut in media novaque comoedia, de qua Jacobi in Indice Fragm. Com. Vol. V P I p. 171 sq. recte judicavit, et ἢν et ἂν et quod paullo rarius ἐὰν juxta ferendum est. libri ἄξιον ᾖ καὶ τοὺς φίλους. Schmiederi emendatio, ἄξιον ᾖ τοὺς φίλους, ut partim ipse etiam olim volui, Mehlero l. l. p. 78 Bekkeroque jure probata est. vulgo, θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας, turpissime quidem. θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] θαυμάζονταί σε (sic, omissis verbis καὶ εὐδαιμονίζοντες) Z, in quo verum latet. Neque enim admiramur patrem sobole felicem, sed eum beatum

τὸν πατέρα τῆς εὐπαιδίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα καὶ ἀθάνατοί τινες γίγνονται ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω· καὶ γὰρ ἢν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα. ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν, ὅπως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν. ὁ δὲ Σωκράτης * καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ 18

---

praedicamus. Ita quum θαυμάζοντες unice ad σε et εὐδαιμονίζοντες ad τὸν πατέρα spectet: participium εὐδαιμονίζοντες non ante σε sed ante τὸν πατέρα ponendum est hoc modo: θαυμάζοντές σε τ. λ. τ. δ. καὶ εὐδαιμονίζοντες τὸν πατέρα. Hoc vitium critici non viderunt, licet praeter sententiam ipsam etiam concinnitas orationisque pulchritudo transpositionem nostram requirat. Saepe enim parentes beati praedicantur, ut ab Aristoph. Vesp. v. 1275, ibid. v. 1512, Euripide Jone v. 319, cujusmodi plurima exempla a J. Wetstenio ad Evang. Lucae XI, 27 coacervata sunt.

τῶν λόγων τῆς δυνάμεως ΩFQ et vulgo. sed recte τῆς δυνάμεως τῶν λόγων ΨΑΦΖ, quod jam olim restitui. καὶ τὸν πατέρα libri omnes. At εὐδαιμονίζοντες, quod libri quinque verbis ante exhibent, illic delendum, hic autem ante verba τὸν πατέρα inserendum esse cummaxime demonstravi. τῆς εὐποτμίας vulgo et
εὐπαιδίας
ΩΑΦFQ. At Ψ τῆς εὐποτμίας, quo codice fretus Sommerbrodtius recte εὐπαιδίας edidit. Quid, quod εὐπαιδίας jam Hemsterhusius in Anecdotis p. (10) pulcherrime conjecerat. ὡς ἄρα καὶ ἀθάνατοί τινες γίγνονται ΨΑ (sed ambo γίνονται). ὡς ἄρα καὶ ἀθάνατοι etiam Φ. ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες vulgo et qui γίνονται Ω. καὶ προσομιλῶν ΩΨΑΦFQ abc. In Bourdelotiana et hinc in Reitziana typothetae vitio καὶ excidit. τοῖς ἀρίστοις om F et pr m Q. ὃς vulgo et Ψ. ὡς ΓΩΑFQ (sed Q cum γρ. ὅς), ὡς etiam TYa. ὅπως αὐτὸν Sommerbrodtius. ἀλλ' ὅπως αὐτὸν ΨΑΦΤ. ἀλλ' ὅμως αὐτὸν ΩFQ et vulgo, quod olim servavi Hemsterhusio adsensus, qui recte dixerat lectionem ὅπως ita demum locum tueri posse, si ἀλλ' deleatur. Nunc tandem conjicere licet scripturam ὅπως, quae certe magis rhetorica est, altera esse etiam vetustiorem, qua primum in ὅμως depravata interpolator, qui hoc caput totum fere corrupit, ἀλλ' audacter inseruit eoque locum nostrum reddidit frigidum judice etiam Solano. ἐθεράπευσεν; Α (sic Α). ταύτῃ] τέχνῃ Ψ, quod glossema est. παρ' αὐτῆς ηὐτομόλησεν om Α. ὡς ἐμὲ ΩΑΦFQ et v. εἰς ἐμὲ Ψ, quod male graecum est.

ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ηὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται. 13. ἀφεὶς δὲ σὺ τοὺς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας καὶ πράξεις λαμπρὰς καὶ λόγους σεμνοὺς καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ ἔπαινον καὶ προεδρίας καὶ δυνάμεις καὶ ἀρχὰς καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τι πιναρὸν ἐνδύσῃ καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ καὶ μοχλία καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέας καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς καὶ χαμαίζηλος καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε οὐδὲ ἀνδρῶδες οὐδὲ ἐλεύθερον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐ-
19 τὸς * εὔρυθμος καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικὼς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν τῶν λίθων. 14. ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων ἀναστὰς ἀπεφηνάμην, καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ

---

13. libri δὲ αὐτούς. Recte Halmius, cujus correctionem recepi, in Annal. Crit. Berol. 1838. Vol. II N. 31 p. 245: „Jacobs schrieb: δ' αὖ τοὺς, besser Fritzsche δὲ τοὺς, das Einfachste ist nach unserer Meinung: δὲ σὺ τοὺς, da nach dem Zusammenhange das Pronomen schwerlich fehlen kann." Halmio etiam Dindorfius Sommerbrodtiusque adsensi sunt. καὶ δυνάμεις ΨA. καὶ δύναμιν Ω et v. χιτώνιόν τι ΩΨAΦFQ. χιτώνιόν τε v. μοχλία καὶ γλυφεῖα vulgo et Ψ et (qui γλυφία cum litura in ι) Ω. μοχλεῖα καὶ γλυφεῖα A. μοχλία καὶ γλυφία ΦFa. κολαμπτῆρας A. καμπτῆρας Φ. ἀνακύπτων ΩΨAΦFQ et v. . ἀνανήφων RTY ac. ἐλεύθερον ΩΨAFXY ac. ἐλευθέριον vulgo. εὔρυθμος καὶ ΨA. εὔρυθμός τε καὶ Ω et v. libri σεαυτὸν λίθων. Recepi emendationem Mehleri (Mnemos. II p. 78): σεαυτὸν τῶν λίθων, quem virum de λιθοξόῳ haec dicta esse non fugit. Jam Wielandius bene verterat: „der also im Grunde weniger geachtet wird als die Steine, die er bearbeitet." Articulo in gemina comparatione de stultis lapicidis recte usus est Socrates ap. Diog. Laert. II, 33: — αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι.

14. ἐπεί μοι εἰς A et ut videtur ΩΨ. ἐπεί μοι καὶ εἰς vulgo.

ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι] Hemsterhusius etsi pro εὐθὺς minus bene ὁ θεῖος conjecit: tamen hic alicubi hanc ipsam vocem Subjecti indicem male deesse perspexit. Equidem ante v. ὅτι verba τὸ τοῦ

ἐργατικὴν ἀπολιπὼν μετέβαινον πρὸς τὴν παιδείαν μάλα γεγηθὼς, καὶ μάλιστα ἐπεί μοι εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς οὐκ ὀλίγας εὐθὺς ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει καὶ τοὺς ὀδόντας ἔπριεν· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθεν, μὴ ἀπιστήσητε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. 15. ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, * ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως εἰδῇς, οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας

θείου excidisse hoc modo suspicor: ἡ σκυτάλη καὶ [τὸ τοῦ θείου,] ὅτι —. Cf. Thucydid. VI, 60 et c. 61: τὸ τῶν Ἑρμῶν. Addatur Matthiae Gramm. Gr. § 284 p. 574 ed. sec. οὐκ ὀλίγας εὐθὺς A. εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ΩΨ et vulgo. ἔπριεν] ἐ πριεν (sic) Ω. συνέπριε ꙘΓΨΑΦΥ. ἐνέπριε FQ et vulgo. ἔπριε Mehler (Mnemos. I, p. 79) conjecit, postea etiam Cobetus (V. L. p. 89) ἔπριε sive ipse concepit, sive accepit a suo sibi Marciano ultro oblatum. ἔπαθεν Φ. ἔπαθε vulgo.

15. ὑποπτέρων ΩΨ et v. ὑπόπτερον AF acd. εἰδῇς ΩΨARZT cd. εἴδῃς Φ. ἴδῃς vulgo. καὶ ἡλίκα om A. ἐπεὶ ἀνῆλθον pr m Q. ὑφηνιόχει ΩΨΑΦFQ et v. ἡνιόχει V. Illud utique servandum est. Cf. Il. ζ', 19, ubi ὑφηνίοχος Homero est ipse auriga (ἡνίοχος), non ejus administer. ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος] ἀρθεὶς δὲ καὶ εἰς ὕψος Ψ solus mero errore. πρὸς τὰ ἑσπέρια, πάσας πόλεις] πρὸς τὰς ἑσπερίας πόλεις ΩΨAV cd, codex Brodaei et (qui ἑσπερίας) Φ. πρὸς τὰς ἑσπερίους πόλεις F. πρὸς τὰς ἑσπέρι πόλεις RT. πρὸς ἑσπερίας πόλεις Z. πρὸς ἑσπέραν, πόλεις vulgo. Correxi nunc: πρὸς τὰ ἑσπέρια, πάσας πόλεις. Quum omnes editores vulgatam πρὸς ἑσπέραν, πόλεις servassent: ego in prima editione dixi J. Gronovii emendationem, quae jacuerat contemta: πρὸς τὰ ἑσπέρια, πόλεις utique probandam esse, partim quod hoc ipsum in codicum scripturis insit, partim quia Lucianus etiam alibi (D. Mort. XII, 6 et Hermotim. c. 25) voces ἡ ἕως et τὰ ἑσπέρια sibi invicem opposuerit. Omnes autem me ducem secuti sunt praeter Bekkerum, qui male conjecit: πρὸς τὴν ἑσπέραν, πόλεις et qui non magis recte καὶ inseruit, Sommerbrodtium: πρὸς τὰ ἑσπέρια, καὶ πόλεις. At sententia, ut postea vidi, etiam notionem πάσας ante v. πόλεις requirit: dicitur enim Lucianus puer omnes vidisse et urbes et

ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε καὶ ὑφηνιόχει, ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια, πάσας πόλεις καὶ ἔθνη καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μέντοι μέμνημαι ὅ τι τὸ σπειρόμενον ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες ἄνθρωποι ἐπῄνουν καὶ μετ' εὐφημίας καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον. 16. δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα κἀμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις ἐπανήγαγεν
21 αὖθις οὐκέτι * τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον

---

terras omnes, „Terrarum quascunque vident occasus et ortus." Ac videri potest in ipsis partim codicum scripturis etiam *πάσας* latere. Quare nunc caetera Gronovium secutus inserto insuper adjectivo *πάσας* ita rescripsi: *ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια, πάσας πόλεις.* Alio tempore non *πάσας* sed *πλείστας* inserui collato loco qui his Lucianeis simillimus est Tullii De Republ. III, 9 init: „Nunc autem, si quis illo Pacuviano invehens alitum anguium curru multas et varias gentis et urbes despicere et oculis conlustrare possit —." *ἦν, πλὴν τοῦτο* A. *ἦν ἐκεῖνο, πλὴν τοῦτο* F. *ἐκεῖνο ἦν, πλὴν τοῦτο ΩΨ'* et vulgo. Recte a Bekkero *ἐκεῖνο* ejectum esse censeo. Natum est autem ex hac fere dittographia:
ἐκεῖνο
πλὴν τοῦτο, quum fuissent, qui pro vulgata *πλὴν τοῦτο μόνον* potius *πλὴν ἐκεῖνο μόνον* legerent. Cf. Hyperidis Laudat. Funebr. init. p. 13 ed. Sauppe (= p. 2 ed. Cobet): *πλὴν κατ' ἐκεῖνό γε πάλιν θαρρῶ, ὅτι* — et Isocrat. Panegyr. 114, 4: *πλὴν τοσοῦτον εἰπεῖν ἔχω καθ' ἁπάντων, ὅτι* —. *ἄνθρωποι* ΩΨ'ΑΦF. *οἱ ἄνθρωποι* vulgo.

16. *μοι τοσαῦτα* Q. *τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα* F et pr m Q. *τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσθῆτα* A. *τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην Φ* et vulgo. *τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ΩΨ'* et Thomas Mag. p. 162, 18 R. At *αὐτὴν* servandum, *ἐκείνην* autem delendum est, partim quod *ἐκείνην* in codd. incerta sede jactatur, partim quod *ἐκείνην* manifesto natum est e proximis verbis: *ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα*, errore hoc faciliore, quod inter utrumque *ἐκείνην* septem verba e multis codd. exciderunt. Praeter me unus Bekker Lucianum ita scripsisse vidit: *οὐκέτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐνδεδυκότα.* Ceterum Thomae M. codicem Lucianeum Mehler (Mnemos. II p. 63 sq.) nimis mihi videtur contemsisse. *ἀλλά μοι Ψ'*, ut ego quondam et Sommerbrodtius. *ἀλλ' ἐν ᾗ* Q. *ἀλλ' ἐμοὶ* ΩA et v. libri *καταλαβοῦσα οὖν καί*, praeterquam quod Bourdeloti codex unus pluresve: *καταβαλοῦσα καί* (sic). At *καί* h. l. prorsus ineptum est. Jam pridem

ἀφιπτάμενος, ἀλλά μοι ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβοῦσα οὖν οἴκοι τὸν πατέρα ἑστῶτα καὶ περιμένοντα ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα κἀμὲ, οἷος ἥκοιμι, καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. 17. *μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε,*

---

correctum oportuit: *καταλαβοῦσα οὖν οἴκοι*, quod restitui. Fons hujus erroris est ea, quae proxime insequitur lacuna. Septem verba *τὸν πατέρα — ἐδείκνυεν αὐτῷ* om ΑΦF et pr m Q. Similiter legit Z: *καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα.* Leguntur haec septem verba et vulgo et in marg Z et a sec m Q et ut videtur in ΩΨ. *καί τι καὶ*] *καί τοι καὶ* ΨQ. *ἐβουλεύσατο* Z. *ἐβουλεύσαντο* vulgo et ΩΨΑΦFQ, quod recentiores revocarunt. At recte ego jam olim unum Hemsterhusium secutus *ἐβουλεύσατο* comprobaram, quo nihil est verius. Nam per totum hunc l. de patre solo sermo est, non item de amicis. Cf. etiam supra c. 2 med., ubi dubitantibus amicis unus pater eandem rem dubio exemisse narratur. Quin etiam conjectura mea de superiore loco c. 2 fin. *εἶχεν* pro *εἶχον* eodem nititur fundamento. *ἐμοὶ δοκεῖν* 𝔄ΓΨ. *ἐμοὶ δοκεῖ* ΩΑΦFQ et v. Frequente hoc, ut opinor, scribarum errore commoti nonnulli extra constructionem ubique *ἐμοὶ δοκεῖν* reponunt, ut in Luciano Solanus, ad h. l. Lehmannus et Dindorfius II p. IX ed. sec., Siebelis in Pausania ad II, 14, 2, in Xenophonte Cobetus Nov. Lectt. p. 702. At, opinor, hujus rei judicium a sola pendet codicum auctoritate, quemadmodum in Quaestt. Luc. p. 26 professus sum, ita ut per se utrumque juxta atticum esse dicerem, juxta Lucianeum. In eadem fere sententia fuerunt Schaefer ad Demosth. I p. 667, Heindorfius ad Plat. Euthydem. p. 398, Astius ad Plat. Legg. p. 594 alii.

17. *ὅτε* Graevius. *ὅτι* libri omnes. *ὥσπερ*] *οἱόσπερ* Q solus. *γεγηρακότων* ΨΩΑΦF. *ἤδη γεγηρακότων* vulgo: quod qui primus intulit, voluit fortasse: *παλαιῶν, ἤδη γεγηρακότι*, sicut est in Luc. Patr. Encom. c. 9: *τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν.* *ὀνείρων ὑποκριτάς τινας ἡμᾶς* ΩΑ. *ὀνείρων τινὰς ὑποκριτὰς ἡμᾶς* ΨΦ. *ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας* vulgo, sed *τινῶν* om etiam FQa. *ὑπείληφεν* vulgo et diserte ΩΑΦ. *εἴληφεν* Ψ, quod nihili est. *ὦγαθὲ* vel *ὦ' γαθὲ* vulgo et Ψ. *ὦ ἀγαθὲ* ΩΑ. *οὐδὲ γὰρ — οὐχ ὑποκρ.*] negatio post sententiam intermediam cum vi repetita est. Eodem modo Lysias ap. Priscianum 18, 25, p. 236 Kr: „*οὐδὲ εἴ τις εἰσποίητος παῖς εἴη* (*παῖς εἴη* recte Sauppius in Oratorr. Att. II

χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες, ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ αὐτός ἐστι. τί
22 *δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς * ἡμᾶς καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς καὶ ὀνείρων παλαιῶν καὶ γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων ὑποκριτάς τινας ἡμᾶς ὑπείληφεν; οὐκ ὦγαθέ· οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ [κεραυνῷ καταφλεγῆναι] ἡ πατρῴα οἰκία καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γάρ) οὐχ ὑποκρίσεως ἕνεκεν τὴν ὄψιν οὐδ' ὡς φλυ-*
23 *αρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ * διεξῄει, καὶ ταῦτα ἐν πολέμῳ καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, περιεστώτων πολεμίων, ἀλλά τι*

---

p. 193; cod. Monac. *ΠΑCOI), οὐκ ἀποστερεῖ τὴν μητέρα αὐτοῦ τῶν χρημάτων,*" ubi Priscianus alteram negationem dicit abundare. Adde Pseudolucian. Demosth. Encom. c. 15: *οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον —, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει,* Herodot. VII, 101: *οὐ γάρ, ὡς ἐγὼ δοκέω, — οὐκ ἀξιόμαχοί εἰσιν,* Demosth. Philipp. III p. 31, 5: *ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ Φιλίππου καὶ ὧν ἐκεῖνος πράττει νῦν οὐχ οὕτως ἔχουσιν.* Alia ejusdem generis ab Reisigio C. C. ad Soph. Oed. C. p. 239 et ab me Quaestt. Luc. p. 153 collecta sunt, ubi Solanum de nostro loco errasse ostendi. *ὁ Ξενοφῶν*] Anab. III, 1, 11 sqq. Quod Lucianus ita loquitur: *οὐχ ὑποκρίσεως ἕνεκεν — ἀλλά τι καὶ χρήσιμον* —: tenendum est, Xenophontem et § 12 somnium suum pie interpretari et § 13 init. utilissimum addere praeceptum de vera somniorum interpretatione ex eventu. Ex quo sequitur, non ut obscure loci Xenophontei Lucianus meminerit, sed ut illum locum diligentissime cognitum habuerit. Ceterum cf. Tullium De Divinat. I, 25 § 52: „Xenophon Socraticus (qui vir et quantus) in ea militia, qua cum Cyro minore perfunctus est, sua scribit somnia, quorum eventus mirabiles exstiterunt." *ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ τὰ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ ΓΥ. ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴα οἰκίᾳ* caeteri libri et vulgo. In omnibus codd. ipsius dictio Luciani maxima ex parte periit, ut sententiam restituere liceat, verba certo redintegrare vix liceat. Equidem cum dubitatione supplevi: *ὡς ἐδόΚΕΙ ΑΥΤΩΙ [ΚΕΡΑΥΝΩΙ ΚΑΤΑΦΛΕΓΗΝΑΙ] ἡ πατρῴα οἰκία,* h. e. „videbatur ei in somnis paterna domus de coelo tacta conflagrasse. Cf. Timonem c. 10: *ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας ἐκεῖνο κατέφλεξεν.* Nostrum supplementum unice consentaneum est narrationi Xenophontis ipsius l. l. § 11: „*ἔδοξεν αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσα.*" Reliquae conjecturae vel eo concidunt, quod aut Hemsterhusio auctore, sed invitis codicibus

καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. 18. καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον τὸν ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται καὶ παιδείας ἔχωνται, καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ καὶ πρὸς τὴν ἥττω ἀποκλίνει φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ἐπιρρωσθήσεται εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα καὶ παιδείας ἐπεθύμησα μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

---

ipsa Xenophontis verba Luciano obtrudunt, aut Xenophonti palam repugnant et ejusmodi sunt, non ut fulmine paterna domus tacta esse dicatur, sed vulgari incendio nescio quo deflagrasse: atqui a fulmine vis hujus somnii totaque ejus interpretatio derivatur. Et in hunc quidem censum inprimis veniunt tum Urbani (hujus est enim, non Jacobiti) conjectura: ὡς ἐδόκει αὐτῷ καίεσθαι ἡ πατρῴα οἰκία, tum Dindorfii: ὡς ἐδόκει αὐτῷ πυρκαιὰ ἀναστῆναι ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. οὐχ ὑποκρίσεως ἕνεκεν] ita correxi. libri οὐχ ὑπόκρισιν (ὑποκρίσιν F), quae absurda et mendosa sunt. Immo hoc dicit: „Xenophon illa tum non interpretandi somnii causa narrabat.“ Quod ego restitui οὐχ ὑποκρίσεως ἕνεκεν, id ad verba paullo superiora refertur: μὴ ὀνείρων ὑποκριτάς τινας ἡμᾶς ὑπείληφεν; οὐδ' ὡς ΩΨΑΦ. οὐδὲ ὡς v. ἐν πολέμῳ 𝔄ΨA. ἐν τῷ πολέμῳ ΩΦFQ et v. Post verba ἐν πολέμῳ 𝔄 addit: καὶ μάχῃ, refragante ipso Xenophonte. Nam etsi tum pugna mox videbatur instare (cf. Anab. III, 1, § 13 fin. et § 16): tamen illa quidem nocte certo non pugnatum est. At vix dubito, quin haec lectio καὶ μάχῃ potius significet: καὶ ἀμηχανίᾳ, sive ἀμηχανίᾳ glossema est vocis ἀπογνώσει, sive Lucianus ipse ita utrumque conjunxit: ἐν πολέμῳ καὶ ἀμηχανίᾳ καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων.

18. τὸν ὄνειρον ΨA et m sec F. abest τὸν vulgo et in Ω et m pr F. ἐθελοκακεῖ ΩΨΑΦFQ et v. ἐθελοκολακεῖ a et codices Bourdeloti. τὴν ἥττω ΩΨΑΦFQM. τὰ ἥττω vulgo, quod Mehler (Mnemos. II p. 79) et Bekker reduxerunt. Equidem μερίδα (i. e. factionem) per ellipsin ab Luciano praetermissum esse arbitror. ἀποκλίνων A. ἑαυτῷ Ψ ut Hemsterhusius conjecerat. ἑαυτοῦ caeteri (diserte ΩΑΦFQ) et vulgo. ἀποδειλιάσας A.

VARIETAS LECTIONIS IN LUCIANI SOMNIUM
PRIMUM EDITA ROSTOCHII MDCCCXXX.

P. 1. ed. Reitz. *περὶ ἐνυπνίου* pr m G *πρόσηβος ἦν* A. 2. *μὲν οὖν ἔδοξε* A *πόνου καὶ* p m G *οὐ μικρᾶς* ABDG. *οὐ σμικρᾶς στ.* *δ' ἡμέτερα* A. G, hic quidem *δ'* in rasura et *δὲ* fuisse videtur. *δ' ἡμέτερα* D. *δὲ ἡμέτερα στ.* *μακρά τε* A *τὰ δ' ἡμέτερα μικρά τε ἔδοξεν εἶναι* grammaticus Hermanni De em. Rat. p. 338. *ταχεῖαν τὴν* a B. G pr m. Vulgo *ταχεῖάν τινα τήν.* *ἐκμάθοιμι τούτων* A *μηκέτ' οἰκόσιτος* AD. G pr m. Vulgo *μηκέτι οἰκόσιτος.* 3. *εὐφραίνειν* D *προυτέθη* pr m G (ita semper pr m). *τοίνυν ἄλλο* pr m G *ἐνπειρίας ἢ γνώμης* A *πρὸ μητρὸς* B *δοκῶν λιθοξόος* a ABD. G pr m. Schmiederus ejicit verba *λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις.* Neque ea legisse videtur Thom. Mag. s. v. *Ἑρμογλύφος* p. 365 aliter non dicturus *ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεὺς οὐ λιθοξόος*, quum hoc ipso loco utatur. 4. *εὐδόκιμος* L. Bosius et T. Hemsterhusius. Libri omnes *εὐδοκίμοις.* Vide quae diximus Quaest. Lucc. p. 220 sqq. *δίδασκε*] *διδάσκου* X. Thom. Mag. s. v. *διδάσκομαι* p. 225. *ὡς τοῦτο ἔχων γρ οἶσθα* G. *τοῦτο* etiam B *τυχὼν* Hemsterhusius A. Legebatur *ἔχων.* *δεξιᾶς* A. V. in *γρ.* WW3ΓΔN. *δεξιῶς στ.* *ἐτεκμαίρετο, ταῖς* A *ὅτε γὰρ* B *ὅτε* (υ) *γὰρ γρ ὁπότε* G. *ὑπὸ τῶν*] *ἀπὸ τῶν* A. *ἀπὸ τῶν* VΓΔWb. Brodaeus: lege *ἀπὸ.* *ἢ νὴ δί'* BG. *ἂν ἔπλαττον* m sec B. *ἔπαινος ἦν ἐς τὴν εὐφυίαν. καὶ* A. *ἐς τὴν εὐφυίαν* D. *ἐς* pro *εἰς* etiam N. *καὶ εἶχον* B. G pr m. *ἀπ' ἐκείνης τῆς* B. 5. *ἐπιτήδεια* A. *ἄρχεσθαι* B *παραδεδόμην* AB. G pr m. *μὰ τὸν* (ων) *Δί'* om A *πρὸς ἡλικιώτας* Γf. *γλύφειν* D *γλύφειν* A. G pr m. Scholiasta *τὸ γλύφων ἀντὶ τοῦ γλύφειν.* *ἀγαλμάτια μικρά τινα* AD. *ἀγαλμάτια μικρὰ* B a. *καὶ τότε* A *ἐκεῖνο τοῖς ἀρχομένοις καὶ σύνηθες* B. *ἠρέμα* om A. *σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας τὸν ἐκκοπέα, κατεάγειν ἡ πλάξ* grammaticus Hermanni p. 338. 6. *σκυτάλλην* W2. a h. *πλησίον κειμένην* AD. G sec m. *κειμένην πλησίον στ.* *ἀνολολύζων*] *ἀναλύζων ΓΔΖ.* V in *πρ.* *ὀλολύζων* B *ἀνολύζων* praeter W W3 etiam A: ut male opinatus sit Hemsterhusius, Bourdelotium pro *ἀναλύζων* vitio scripsisse *ἀνολύζων.* Brodaeus: *ἀναλύζων*] Emendo *ἀνολολύζων.* *τοὺς ὀφθαλμοὺς* om unus ex W. B. *τὴν σκυτάλλην* a. 7. *ἔδρασεν, μὴ* D *μὴ — τὴν τέχνην* affert grammaticus Hermanni p. 338. *ἀγανακτησαμένης γρ ἀνακτησαμένης* G. In A sec m praefixit *ἀγ* et fuit a p m *ανακτησαμένης.* Brodaeus: Restitue *ἀνακτησαμένης.* Non haec est, uti Hemsterhusio vide-

batur, conjectura Brodaei. Vulgatam scripturam habet Thom. M. in Ἠγανακτησάμην p. 416. νύκτα ὅλην ABG. νύχτα ὅλην D. 8. τὰ δὲ μετα ταῦτα a G B. τὰ μεταταῦτα δὲ A. ἀκροατῶν] ἀνδρῶν B K. ἀνδρῶν γρ ἀκροατῶν G. ἀνδρῶν καὶ ἀκροατῶν D. ἔτι γὰρ καὶ A σχήματα τῶν B καρτερῶς. ὡς μικροῦ D. γοῦν διεσπάσαντο B. G pr m. γ' οὖν a, quae ita saepius. καὶ γὰρ καὶ ἄρτι A G μὲν ἡ ἑτέρα A παραμικρὸν A a. καταμικρὸν γρ παρὰ πικρὸν G δ' ἂν αὖθις A. Vulgo δὲ ἂν αὖθις. 9. χεῖρε τύλλων D καὶ τὸ σῶμα εὐπρεπὴς D ἐφίασί μοι A ὁπότερα A σου post πάππος om B εἰ δ' ἐθέλεις D εἰ δ' ἐθέλοις A. εἰ δὲ θέλοις στ. ἀλλοδαπῇ G 10. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις W. W3. pro οὐδὲ etiam Γ οἴδε et X οἱ δὲ. μυσαχθεὶς a et (?) W2. μυσαχθεις (η superscr.) B. τοῦ σώματος] τοῦ σχήματος Clericus, recte probatum Hemsterhusio. τὸ πινναρὸν B a ἀπὸ γὰρ τοιούτων A D ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων στ. 11. καὶ πραξιτέλης, ἐθαυμάσθη· καὶ μύρων, ἐπηνέθη. A. ἐθαυμαστώθη pro ἐθαυμάσθη W3. καὶ προσκυνοῦνται οὗτοι A. εἰς γένοιο, ζηλωτὸν μὲν καὶ intermediis omissis D 12. καὶ τὰ τούτων A πάντοθεν V in γρ. W W3 ΓΔ d. Reliqui πάμπολλα. πειρωμένην A γάρ μου τὴν μνήμην ἤδη A γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην στ. ἐπεὶ οὖν AB ἐγὼ δὲ ὦ G παιδεία A οὖν τἀγαθὰ A οὖν τὰ ἀγαθὰ στ. 13. αὕτη προείρηκεν Jensius A. αὐτὴ προείρηκεν στ. οὐδὲ γὰρ B. οὐδὲ γὰρ γρ οὐδὲν G εὐτελῆ λαμβάνων B εὐτελῆ λαμβάνων γρ ἀγεννῆ G ἀγενῆ d. τὴν πρόσοδον opq. σ add m sec B. Brodaeus: Alii Codices τὴν πρόσοδον. τὸν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰσαεὶ προὔχοντα B et, qui more suo προύχοντα, A. δῆμον εἰσαεὶ προύχοντα D. εἰσαεὶ etiam G. Vulgo τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὸν προὔχοντα.

14. πολλὰ θαυμαστὰ AD θαυμαστὰ πολλὰ στ. ὅστις τῶν εἰδότων D B om εἰ et a m sec habet ἔχων. ὅμοιός σοι A. σοι ὅμοιος vulgo. χειρῶναξ. Scribebatur χειρώναξ. ἀποχειροβίωτος (ο superscr.) A δ' ἐμοὶ Lehmannus. Libri δέ μοι. αὐτῶν e correctione pro αὐτοῖς B ἀπαγγελῶ — ἀποφανῶ ΓXWW3 et fortasse V. Brodaeus: Aliud exemplar: ἀπαγγελῶ et ἀποφανῶ. ὅπερ σοι] σοι aut expungam aut transponam: σοι, ὅπερ. πολλοῖς κοσμήμασι B. G pr m. 15. παλαιῶν BG τὰ μέλλοντα Hemsterhusius Π ap. Bastium ad Greg. Cor. p. 85. Reliqui libri τὰ δέοντα. τά τ' ἀνθρώπινα A. τά τε ἀνθρώπινα στ. πάνυ γὰρ γρ δὲ G. πάνυ δὲ λαμπρὸν D. 16. καὶ ἀφανὴς A. οὐδ' ἀφανὴς στ. παραθήσω γρ περι G ἄξιον ἢ καὶ τοὺς] ἄξιον ἢ τοὺς Schmiederus. Lehmannus ἄξιον τοὺς, id quod praestat.

καταλαμβάνειν γρ καταλαμβάνῃ G *θαυμάζονταί σε τῆς δυνάμεως* W3. Ergo ille etiam liber *τῆς δυνάμεως τῶν λόγων*, quod ex AD reposui. Vulgo *τῶν λόγων τῆς δυνάμεως*. 17. *ὡς ἄρα καὶ ἀθάνατοί τινες γίγνονται*] sic ex A qui tamen *γίνονται*. *ὡς ἄρα καὶ ἀθάνατοι* etiam D. Vulgo *ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες*. *ἦν αὐτὸς* sed correctum a p m " A *καὶ προσομιλῶν* ABDG. abc. In Bourdelotiana et hinc in Reitziana incertum an culpa typothetarum *καὶ* intercidit. Habet Graeviana. *προσομιλῶν. ὁρᾷς* pr m G *ὡς τυμπανιστριὰς* A *ὡς τυμπανηστρίας* abc ΓX. *ὡς* etiam B. *ὡς γρ ὃς* G *ἀλλ' ὅπως* AD Γ d. Brodaeus: *ὅπως*] Legendum *ὅμως*. *ἐθεράπευεν*; A 18. *παρ' αὐτῆς ηὐτομόλησεν* om A *δὲ αὐτοὺς*] Legendum est, ut arbitror *δὲ τούς*. *καὶ δυνάμεις* A *χιτώνιόν τι* ABDG. *χιτώνιόν τε στ*. *πινναρὸν* B a. *καὶ μοχλεῖα καὶ γλυφεῖα* A. *καὶ μοχλία καὶ γλυφία* BD a. *κολαμπτῆρας* A *καμπτῆρας* D *χαμαιτυπὴς γρ χαμαιπετὴς* G *ἀνακύπτων*] *ἀνανήφων* WΓX a c d. *ἐλεύθερον* ABZX a c 19. *εὔρυθμος καὶ* A *εὔρυθμός τε καὶ στ*. *ἐπεί μοι εἰς* A Vulgo *ἐπεί μοι καὶ εἰς*. *πληγὰς οὐκ ὀλίγας εὐθὺς ἀρχομένῳ* A. *πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ στ*. *ἀποληφθεῖσα* a d. *συνέπρισε* ADX. *ἐνέπρισε στ*. *παράδοξα ἔπαθεν* D 20. *ὑπόπτερον* AB a c d *ὅπως εἰδῇς* AWW3 Γ c d. *ὅπως εἴδῃς* D. Vulgo *ὅπως ἴδῃς*. *καὶ ἡλίκα* om A *ἐπεὶ ἀνῆλθον* pr m G *ἡνιόχει* V *ἡνιόχει* c d *ἐσκόπουν* X c d *τὰ ἑσπέρια, πόλεις* J. Gronovius. *τὰς ἑσπερίας πόλεις* A c d. *τὰς ἑσπερίας πόλεις* DV. *τὰς ἑσπερίους πόλεις* B *τὰς ἑσπέρι πόλεις* WΓ *ἑσπερίας πόλεις* W3. Brodaeus: *τὰς ἑσπερίας πόλεις*] Corrige *τὰς τῆς ἑσπέρας πόλεις*. Vulgo *ἑσπέραν, πόλεις*. *ἐς τὴν γῆν*. ε in rasura a sec m G *ἐκεῖνο* om A *ἦν ἐκεῖνο* B *ἀφορῶντες ἄνθρωποι* ABD *μοι τοσαῦτα* G 21. *οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα* Thom. Mag. in *Ἐνδεδυκὼς* p. 306. *τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσθῆτα* A. Vulgo *τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην*. *ἐκείνην* om pr m G *ἀλλ' ἐν ᾗ* G *τὸν πατέρα ἑστῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ* om ABD. G. pr m. Similiter W3 *καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα* ubi vulgata in marg. *οἷς ἥκοιμι* B *καί τοι καὶ* G *οἷα με μικροῦ* G *ἐβουλεύσατο* W3. Ceteri omnes *ἐβουλεύσαντο*, quod defendi potest. Malim cum Graevio *ὅτε μήκισται*. *ὥσπερ*] *οἱόσπερ* G. 22. *καὶ γεγηρακότων* ABD *ὀνείρων ὑποκριτὰς τινὰς ἡμᾶς* A *ὀνείρων τινὰς ὑποκριτὰς ἡμᾶς* D. Legebatur *ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας*. *τινῶν* om etiam BG a. *ὦ ἀγαθὲ* A *ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ*] Xen. Anab. III, 1, 11. Ceterum hic locus menda affectus est. Libri non variant, nisi quod in A *πατρῴα* compendio scriptum in textu, plene in marg et B *οἰκείᾳ* habet. Excidisse nonnulla arbitrabatur Hemsterhusius, quem falli existimo. Haud absurde *καὶ* post *αὐτῷ* delet

Lehmannus. Sed praestat Urbani, egregii juvenis, conjectura: *ὡς ἐδόκει αὐτῷ καίεσθαι ἡ πατρῴα οἰκία —.* *οὐδ' ὡς* AD *οὐδὲ ὡς στ.* 23. *ἐν πολέμω* A *ἐν τῷ πολέμῳ στ.* *τὸν ὄνειρον* A. B sec m ut Struvius conjecerat. Aberat *τὸν.* *διηγησάμην* A *ἐθελοκολακεῖ* a W2 W3 h *τὴν ἥττω* ADBGK. *τὰ ἥττω στ.*

ὑ

ἀποκλίνων A *ἑαυτῷ* Hemsterhusius. Libri *ἑαυτοῦ.* *ἀποδειλιάσας* A.

C. 1. *μηκέτ' οἰκόσιτος*] „In *MSS.* et *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui.“ *Bourdelotius.*

c. 3. *παρεδεδόμην*] *παρεδιδόμην* requirit Hemsterhusius, nescio quam recte.

ἀγαλμάτια μικρά τινα] De Histor. Conscr. c. 4. *μικρόν τι λιθίδιον.* *τινὰ* etiam delere possis: cf. varr. lect. in Bacch. c. 1.

πλησίον κειμένην] Sic *πλησίον κείμενον* Toxar. 17.

c 4. *ἀγανακτησαμένης*] Lectio *ἀνακτησαμένης* *quum recuperasset filium* ad sensum deterior est. Sed Medium illud tantopere me olim offendit, ut Thomam non reveritus suspicarer scribendum esse *ἀγανακτησάσης,* quod quam facile in *ἀγανακτη σαμένης* depravari potuerit, e sequente verbo *λοιδορη σαμένης* apparet. Nunc tamen ut in pervulgata scriptura acquiescam, commoveor Palaephati loco XII. 7. jam ab aliis allato, ubi est *ἀγανακτησάμενος.*

c. 6. Post *πάντα ἦν* rubrum punctum, vulgo novae personae indicium in A.

c. 7. Post *ἀμφοτέρω* comma delevit Hemsterhusius.

c. 8. *μηδὲ*] *μὴ δὲ* A ut semper.

πῶς — γένοιο;] Hunc locum depravatum esse, tum ostendit *ἂν* vocula soloece deficiens, tum vitiose iteratum verbum *γένοιο.* Clarius etiam patet e D, quem minime sequar.

Post *ὧδέ πως* iterum rubrum punctum in A.

c. 9. *τὸν — εἰσαεὶ προὔχοντα*] In hoc genere *ἀεὶ* usitatius est, sed *εἰσαεὶ* omnino ferri potest. Ceterum cf. Gall. 22. *σὺ μὲν τοῦ δήμου ὤν.* Pro Merc. Cond. 15. *ἀλλά τῳ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου.* Saturnal. 2. *ἰδιώτης εὐθὺς εἰμι καί που τοῦ πολλοῦ δήμου εἶς.*

χειρῶναξ] Schaeferus ad Demosth. IV. 660.

c. 10. *ἢν δ' ἐμοὶ πείθῃ*] Diversi generis sunt haec, Tim. 56. *εἰ γάρ μοι πείθοιο —.* D. Meretr. 12, 2. *καὶ ἤν μοι πείθῃ —.*

Comma post *ἐστὶ* vulgo abest; posuit Matthiae, habet A.

c. 12. *ᾄδεται.* A a. Distinguebatur *ᾄδεται;*

c. 13. *δὲ αὐτοὺς*] Conjectura *δὲ τοὺς* aeque lenis est ac quae mihi non placet Jacobsi *δ' αὖ τούς.*

c. 14. *συνέπρις* vulgato *ἐνέπρις* praetulit etiam Schaeferus ap. Erfurdt. ad Soph. Antig. v. 831.

c. 15. *τῆςδε* AB a b c. *τῆς δὲ* edd. novitiae.

ἡ μὲν ἤλαυνε καὶ ὑφηνιόχει] Ver. Hist. II, 45. *ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε καὶ ἡνιόχουν.* Sed *ὑφηνιόχει* hic denotare videtur quod Romani praeverbiis *sub*, *succinere* *ὑπᾴδειν* vel *ad* exprimunt, ut *accinere*, *adspirare*, daneben, dabey, dazu. De Saltat. 16. *οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι* —. Ubi Gesnerus comparat *ὑπαυλεῖν*. Vel possis *ὑφηνιόχει* vertere vorne lenken, sicuti *ὑπορχεῖσθαι* etiam vortanzen designat.

ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια, πόλεις] Ita rectissime correxit Gronovius: nam id ipsum in Codicum scripturis reconditum latuit. Atque ut hic *ἀπὸ τῆς ἕω* — *ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια* conjunxit Lucianus, ita pariter dixit D. Mort. 12, 6. *ἐγὼ δὲ εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἑσπέρια δόξας ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὥρμησα* —. et Hermotim. 26. *ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἕω φέρειν ἔοικεν.* Similiter Ver. Hist. 1, 35. *τὰ μὲν γὰρ ἑσπέρια — τὰ ἑῷα δὲ* —.

οὐκέτι μέντοι A a. Vulgo *οὐκέτι μέν τοι*.

c. 18. *ἀδοξότερος* ex G consignatum habeo: sed quia sic in libris omnibus est, videtur ille nescio quid aliud tenere. In fine iterum titulus operis ut ab initio in A: ita ille ubivis. Addit G: *ἐπίγραμμα ὃ ἐπέγραψε Λουκιανὸς ἐν στήλῃ βηρύλλου λίθου πρὸς τῷ λιμένι τῆς τῶν μακάρων νήσου ποιηθὲν αὐτῷ παρ' ὁμήρου.*

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν,
οἶδέ τε καὶ πάλιν ἦλθεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Vide Ver. Hist. II, 28. —

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

Reitz. II p. 1.

1. *Ἀβδηρίταις φασὶ Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα * πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυέν, τοῖς δ'* 2
ἱδρὼς ἐπιγενόμενος, πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν, ἐς γελοῖον δέ τι πάθος περιέστησε τὰς γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν παρεκίνουν καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέρει διεξῄεσαν, καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις τραγῳδῶν, ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων,

σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων Ἔρως,

Adnotatio critica.

1. *πυρέττειν* ΩΦAEFGHRTUV et libri Parisini. *πυρεταίνειν* edd. ante Reitzium. *λιπαρεῖ* libri omnes, quod nunc probo. Recte Gesner vertit „febri continua.“ Conjecturam, quam ad Arist. Thesmophor. p. 508 mihi cum G. L. Walchio communem esse dixi, *ἐρρωμένως καὶ λειπυρίᾳ τῷ πυρετῷ*, etiamnunc tuerer, nisi tum voce *καὶ* deleta scribendum esset *ἐρρωμένως λειπυρίᾳ τῷ πυρετῷ*. Fuit autem *λειπυρίας* et maligna febris et vero continua. *δ' ἱδρὼς* ΩA. *δ' ἱδρὼς* F. *δὲ ἱδρὼς* edd. ante Jacobitium. *πολὺς καὶ οὗτος*] *πολὺς, οὕτως* A. *οὕτως* etiam T. *περιέστησε*] ita ego correxi; *περιιστὰς* Φ. *περιίστα* ACH et ut videtur Ω. *περιίστη* vulgo. *παρεκίνουν* ΩΦEH Victorius. *παρεκινοῦντο* A et vulgo. *μέρει*
λ
ACRTUVY. *μέρει* F. *μέλει* ΩΦEGH et vulgo. Libri hoc ordine, *ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν* (*καὶ λεπτῶν καὶ* Victorius), *τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν, σὺ δ'* —. At isto modo *ἁπάντων* plane est absurdum. Quare vocem *τραγῳδῶν* post v. *πόλις*

καὶ τἆλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπὶ πολύ, ἄχρι δὴ χειμὼν καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ
3 *τοιούτου * παρασχεῖν Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδός, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας*

---

transposui. *κἀνθρώπων*] *καὶ ἀνθρώπων* ΦAG. Lucianeam hujus versus scripturam, quae uni G. Dindorfio probata est, nullo modo ferri posse, sed Euripidem ipsum ita scripsisse, *σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως* ad Aristoph. Thesmophor. p. 506 demonstravi. Ex Andromeda autem haec fluxisse solus docet Lucianus: caeteri eadem sine nomine fabulae ex Euripide afferunt, et Athenaeus XIII p. 561, b: *σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως, | ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλά, | ἢ τοῖς ἐρῶσιν ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ | μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει* et Stobaeus Flor. LXIV, 6 (secundum codd. Parisinos), *Εὐριπίδου· σὺ δ' ὦ κάκιστε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως, | ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλά, | ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο.* (Stobaeus continuo pergit, *Εὐριπίδου Ἀνδρομέδας· Ἔρωτα — φιλεῖ.*) Valckenarius in Diatribe p. 158 Stobaei locum modo non item ex Andromeda sed ex alio dramate petitum esse conjecit, quam opinionem ad Thesmoph. p. 507 non bene secutus sum, modo eundem ab Euripideo eo qui apud Athenaeum est non differre ideoque pro *κάκιστε* ex Athenaeo *τύραννε* reponendum putavit, qua sententia nihil verius esse Meinekius Philol. Exerc. in Athenaeum II p. 26 optime demonstravit. Egregiis Meinekii rationibus adjutus A. Nauckius (Tragg. Graec. Fragm. p. 318) recte ipse vidit, in Athenaeo Stobaeani loci ductu tertii quartique versuum exitus ita transponendos esse: *σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως, | ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλά, | ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐτυχῶς συνεκπόνει | μοχθοῦσι μόχθους, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ.* Quanquam *εὐτυχῶς* tertio versu adhuc corruptum est. Sed fugit Nauckium l. l. p. 319, in Stobaeo lemma *Ἀνδρομέδας*, ut ad Thesmoph. p. 508 recte videram, hoc modo transponendum esse: *Εὐριπίδου Ἀνδρομέδας· σὺ δ' — παρίστασο. Εὐριπίδου· Ἔρωτα — φιλεῖ* ideoque incertum esse, e quanam Euripidis tragoedia posterius fragmentum derivatum sit. Nam si Stobaeus rescivisset posterius esse ex Andromeda, rescivisset hoc idem profecto etiam de priore ac tum bis scripsisset *Εὐριπίδου Ἀνδρομέδας*, ut haud raro Stobaeus fecit in lemmatis continuis. Contra nostra lemmatis transpositione id ipsum continetur, quod verissimum esse Lucianus h. l. testatus est. *τἆλλα* G. *τἄλλα* F et vulgo. *τὰ ἄλλα* ΩΦAH. *τῶν ἄλλα* Δ. *ἀναβοώντων* om Φ. *θέρους*] *τοῦ θέρους* F. *πυρέξαι τε*] *παρέξετε* Φ.

αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολισθαίνειν, ἐπὶ πολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ τὴν ἑκάστου γνώμην περιπετομένου. 2. ὡς οὖν ἕν, φασίν, ἑνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν, οὐχ ὥστε τραγῳδεῖν (ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις οὐ φαύλοις κατεσχημένοι), ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ * ταῦτα κεκίνηται, ὁ 4
πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅστις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει, μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι καὶ Ἡρόδοτοι καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο τό „πόλεμος ἁπάντων πατήρ," εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ. 3. ταῦτα τοίνυν, ὦ φιλότης, ὁρῶντα καὶ ἀκούοντά με τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν. ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, ὁ μὲν ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ λίθους

παρολισθαίνειν] *παρολισθάνειν* G. Dindorfius probante Cobeto V. L. p. 25.

2. *ἂν* om A. *Ἀρμενίᾳ*] *ἁρμονια Ω. ἀρμενίᾳ* Fa. *ἄρ'* ΩAFc. *ἆρ'* edd. ante Lehmannum. *ἐκεῖνο τὸ πόλεμος ἁπάντων*] *ἐκεῖνο τῷ πολέμῳ ἁπάντων Φ. ἐκεῖνος ὁ πόλεμος ὁ πάντων* A. *ὁρμῇ* ΩΦACEFHRTUVX. *τολμῇ* G. *τόλμη Δ. πληγῇ* edd. ante Reitzium. Iterum Lucianus in Anachars. c. 26 secundum omnes libros *ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ* scripsit. Cf. etiam Theocrit. XXV, 251. Quod autem Diodorus XI, 46 habet *ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς*, id cum Aristophaneo in Lysistr. v. 1000 *ᾇπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος* conferri recte potest. Denique formulas *ἀπὸ μιᾶς* et *ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς* Schaefer ad Bosii Ellipses p. 356 sq. attigit.

3. *ἐπελαύνειν*] *ἀπελαύνειν* (ε supra a m recenti) A. *οἱ Κορίνθιοι*] In hac omnium librorum scriptura *πάντες*, quae vox magnam vim habere debet, nimis delitescit. Ego vero pro his *οἱ Κορίνθιοι* conjicio *τοῖς Κορινθίοις* (et Gesner, quasi id ipsum legisset, ita convertit): *ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν τοῖς Κορινθίοις, πάντες ἐταράττοντο* —. Cf. si opus Toxar. c. 36 *ἐπελαύνομεν ἄλλοις* geminosque locos. *ὑποικοδομῶν* ΩΦA et vulgo.

*παραφέρων, ὁ δὲ ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους, ὁ δὲ ἔπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ τι καὶ πράττοι (οὐδεὶς γὰρ * αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐχρῆτο), διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τοῦ Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου· τί ταῦτα ποιεῖς ὦ Διόγενες; κυλίω, ἔφη, κἀγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις. 4. καὐτὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν οὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα κεχηνὼς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλῖσαι τὸν πίθον, οὐχ ὥστε ἱστορίαν*

ἐποικοδομῶν FM, quod etsi ferri et ipsum potest (ut sit, „murorum partem reficiens"), vulgatam tamen praefero. *ὑποστηρίζων* *ΩΦ* et vulgo. *ἐπιστηρίζων* AC. *ὁ δὲ — ὑπουργῶν*] Male Cobetus V. L. p. 114, scilicet ne unus homo in plures distrahatur, *ἄλλος* delet. At eodem modo haud raro Lucianus loquitur ut in eo l., quem C. F. Hermannus comparavit Pro Imagin. c. 14 *ᾐτιᾶτο δὲ ὁ μὲν τὴν ῥῖνα ὡς παχεῖαν, — ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι* (ubi codex A interpungit *ὁ δέ, ἄλλος ἄλλο τι*). Idem Cobetus addit, *ἄλλος ἄλλο τι ὑπουργοῦντες* graece dici, non item *ὑπουργῶν*. At ne ipse quidem novarum regularum artifex negabit, graece *ὁ δὲ ὑπουργῶν* dici, non item *ὁ δὲ ὑπουργοῦντες*. *πράττοι* *ΩΦ* et vulgo. *πράττει* AC. *ἐκύλιε*] *ἐκύλιεε* *Φ*. *κρανείου* EY et fortassis *Ω*. *κρανίου* *Φ*AFGH et edd. ante Reitzium. *τί ταῦτα ποιεῖς;*] Interrogatur, qua de causa id faciat, non quid faciat (nam id quidem in oculos incurrebat). Quare H. Sauppii conjectura *τί τοῦτο ποιεῖς;* mihi non probatur, quum praesertim librorum scripturae Diogenis responsum non minus conveniat. *κυλίω*] *κιλίω* *Ω*.

4. *ὦ φίλων* *ΩΦ* et vulgo. *ὦ φίλος* AF, in quo videri potest *ὦ φιλότης* latere. *πολυφώνῳ*] *πολυφωνώτατω* (sic) cod. Parisinus ap. Lehmannum T. IV p. 714. *γρ πολυφωνοτάτω* F marg., qua scriptura Burmeister Quaestt. crit. p. 8 non recte usus est. *κεχηνὼς* *Φ*A et vulgo. *κεχηνὸς* *Ω*GH*Δ*, quae lectio ferri utique potest. *οὐχ ὥστε ἱστορίαν*] ita ego correxi. *οὐχ ἱστορίαν* codices ad unum omnes (diserte *ΩΦ*AEFGH). Omnes editores *οὐχ ὡς ἱστορίαν* ex Aldina secunda et Juntina editione scribere solent, id quod sententiae repugnat. Est autem *ὡς* mera conjectura correctoris Aldini, a Francisco Asulano illa primum recepta. Plane ejusdem generis in libro nostro hae conjecturae sunt: c. 9 init. *ὥσπερ*

συγγράφειν οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ οὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοι τις, καὶ μάλιστα οἷον τοὐμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς * κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς 6
μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστώς; ἐγώ σοι φράσω. „τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος“ καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ

---

pro ἅπερ, c. 29 fin. ὀρθίαν ante φάλαγγα additum, c. 35 init. post v. γυμναστὴς vocula οὐχ temere inculcata, c. 40 fin. ἐπάγονται conjectura pro ὑπάγονται. οὕτω ΦΑ et vulgo. οὕτως ΩΕ. κυλίοι ΩΦEGΔ. κυλίει AFH et edd. ante Bipontinam. κεκεραμευμένον Ω et vulgo. κεκεραμένων Φ. κεκεραμωμένον A. προσπταίσαντα ΩΦ et qui λέγειν habet pro συλλέγειν Victorius et vulgo. προσπταίσαντας (ας superscr.) AH. προσπταίσαντα F, qua scriptura adductus Cobetus (V. L. p. 134) προσπταίσαντος (suppleto τοῦ πίθου) conjecit. At ego vulgata nihil sanius esse judico. Quum enim dolium mente praeditum non sit, apparet hominem qui istuc dolium volvat, rectissime dici posse ipsum offendere (προσπταίσαντα). πῶς ΦACHMTUVY. ὅπως ΩFGΔ et edd. ante Reitzium. Post ἑστὼς (sic) A recte interpungit. Vide quae diximus in Praef. ad Quaestt. Luc. p. XXXI. τούτου ΦACM. τουτοῦ E. τοῦ ΩFGHΔ et edd. ante Reitzium. τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ex Homero Od. μ', 219 sumta sunt, quo in l. τούτου retinendum puto, licet in eodem versu ap. Aristot. Eth. Nic. II, 9, 3 pro hoc ipso τούτου codices vel τοῦ, vel τοῦ τοῦ, vel τὸ τοῦ, vel ὡς τοῦ et Clemens Alex. Protrept. p. 73 C ed. Sylb. ejusdem loco κείνου exhibeant. Adeo τούτου et e bonis Luciani codd. et ex ipso Homero receptum est. Altera lectio τοῦ, quae si in omnibus codd. exstaret, ferri sane posset, non tam verba Homeri quam proverbium ex illo Homeri versu ductum repraesentat. Certe quasi quodam proverbio eodem Homeri dicto usus est Philo περὶ Ὀνείρων Lib. II (Vol. I p. 668 ed. Mangey) Ἀλλὰ σύ γε τοῦ μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς βαῖνε· καὶ τὰς καταγελάστους τοῦ θνητοῦ βίου σπουδὰς, ὡς τὴν φοβερὰν ἐκείνην χάρυβδιν ἀποδίδρασκε. ὅσαι] ὅσοι A. συγγραφεῖ ΩΦCEFHVΔ et (cum litura post ι) A et (ν eraso) G. συγγράφειν edd. ante Reitzium et fortassis codex unus alterve. At lectionem συγγραφεῖ C. F. Hermannus p. 28 et alio modo Cobetus V. L. p. 147 refutarunt, qua probata pro ἔνεσιν certe σύνεσιν scribendum esset. Libri omnes τῆς ἐπιγραφῆς,

συγγράφειν ἕνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν εὖ ποιῶν, παραίνεσιν δέ τινα μικρὰν καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ὑπογραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαψάμενος. 5. καίτοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονταί σφισιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν ἢ βλέπειν ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾷστον καὶ πρόχειρον καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἤν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται. τὸ δὲ οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ
7 τῶν εὐμεταχειρίστως οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι * δυνα-

---

pro quo equidem τῆς ὑπογραφῆς correxi. Nam uti scriptor, qui ipse historiam scribit, opus suum cum ἐπιγραφῇ, aedificii titulo, semet ipse cum architecto comparare apte potest: ita Lucianus, qui παραίνεσιν tantum promittat, praecepta sua non cum titulo aedificii, sed cum ὑπογραφῇ i. e. cum delineatione (Baurifs) conferre debet, sicuti praecepta sua mox c. 5 τὸν κανόνα τοῦτον appellat. Aut, inquit, hujus adumbrationis socius ero, aut extremo saltem digito lutum attingam. Atque ut ἐπιγραφῆς h. l. absurdum est, ita nihil aptius voce ὑπογραφῆς, quae et de librorum prima adumbratione (ὑπομνήματι) dici solet et vero de domus velut initiis, sicut ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων (Grundriß) ex Aristotele allatum est. Ὑπογραφὴν latine dicas „lineamenta" (Cicero in Bruto c. 87). Verbum quoque de adumbratione saepius posuit Lucianus, ut in Alexandro c. 3 αὐτὸν ὑπογράψω et in nostro libro c. 16, ubi pro inepto ἀπογραφόμενος e codd. ὑπογραφόμενος restituam.

5. παραινέσεως — σφίσιν] παραινέσαι οἱ πολλοὶ δεινοὶ ὄντες σφίσιν ΩEFH. παραίνεσοι πολλοὶ δεινοὶ ὄντες φησὶν Φ. παραινέ-
οι
σαιμι, πολλοὶ δεινοὶ ὄντες φησὶν A et haud dubie eodem modo C. παραινέσαι οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφῖσιν G. Tum schol. in cod. V
αι.
γρ καίτοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἷόν τε φασίν et οἷόν τε φασὶν est etiam in X. συγγράψαι] συγγράφειν Victorius fortassis recte. τὸ δὲ om Δ. Quae Hemsterhusius juvenis in Anecdotis p. (59) de h. l. male scripsit, omnino non edenda erant, utpote ab ipso postea bene retractata ad Lucian. D. Mar. III, 1 (sive T. I p. 297). ὦ ἑταῖρε] ὦ om Δ. εὐμεταχειρίστων libri omnes, pro quo εὐμεταχειρίστως correxi. Nam servata hic librorum scriptura opus erit continuo novitia interpolatione, οὐδὲ τῶν ῥαθύμως, quam unus Bekker recipere ausus est. οὐδὲ ῥαθύμως]
γρ. συν
οὐδὲ τῶν ῥαθύμως H solus. συντεθῆναι] μετατεθῆναι F et

μένων τοῦτ' ἐστὶν, ἀλλ', εἴ τι ἐν λόγοις καὶ ἄλλο, πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἥν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλεσται ἤδη καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπήνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία ἂν εἴη ἡ ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι, ἵν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίη ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων), ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες, ἤνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει ὥσπερ καὶ νῦν * μετρούντων 8
τὸ πρᾶγμα, ὁ ἰατρὸς δὲ οὐ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἑκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι. 6. διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου (τὰ μὲν γὰρ αἱρεῖσθαι,

---

μετατεθῆναι fortassis etiam M. ἀλλ' ΩAEF. ἀλλὰ Φ et vulgo. ὁ ΩΦ et vulgo. om AFH. ἐς ἀεὶ UY cum ipso Thucydide I, 22. ὡς ἀεὶ ΩFG et in litura E. ὃς ἀεὶ AH. ὅσάεὶ Φ. οὐ om A. ἡ ἱστορία] ἡ om ΦA. μανία ἂν εἴη ἡ ἐλπὶς] mea conjectura est, valde tamen incerta. μανία εἴ γε ἐλπὶς ΩH et in litura E et edd. ante Bipontinam. μανία ἥ γε ἐλπὶς FMΔ et (qui ἤ γε) G. μανία καὶ ἐλπὶς ΦAC. Cf. Pseudolucianum De Parasito c. 7 μὴ καὶ μανίας ᾖ ζητεῖν. Ceterum pristina conjectura nostra (in diariis scholast. a. 1830 p. 234) μανία ἡ ἐλπὶς saltem per se ferri potest, Bekkeri suspicio μανία καὶ ἡ ἐλπὶς ob molestam ac putidam vocem καὶ ferri vix potest. Γὲ omnino ab h. l. abhorret, ut nihil loci sit malorum codicum scripturae μανία ἥ γε ἐλπίς. μεταποιήσουσιν] μεταποιήσωσιν ΩΦACEH. ἢ] καὶ in textu a rec. m., ἢ in marg. a sec. m A. μεταγράψουσί recte edd. ante Jacobitium. μεταγράψωσί ΩEH et (?) C. μετεγγράψωσί AΦ, quod non probandum est. ἐς τὰς] εἰς τὰς Φ. ἵν' εἰ ΦA et vulgo. ἢν εἰ ΩE. Diu est quum conjeci, ἵν' ἢν et deinceps συστῇ. συσταίη] συστῇ H. ἤνπερ γε] γε om A. Ἀβδηρῖται A. Ἀβδηρεῖται edd. ante Lehmannum. τραγῳδῶσι]—σιν G recte, opinor.

6. φευκτέον ΩΦ et vulgo. φευκτὰ AC. ἔν τε] τὰ ἔν τε Y, Tredecim verba κοινὰ γὰρ — ἁρμονίᾳ omnibus libris invitis

τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει), φέρε πρῶτα εἴπωμεν ἅτινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον, ἔπειτα οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα ὕστερον· νῦν δὲ τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε φωνῇ καὶ ἁρμονίᾳ καὶ διανοίᾳ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον· κοινὰ γάρ, ὡς ἔφην ἁπάντων λόγων ἐστίν. [ἁμαρτήματα ἔν τε

---

ejecit Rudolphus Praefat. p. VI, quem nonnulli secuti sunt. Qui comparare poterat falsam lectionem infra c. 9, ubi verba *κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι* duo codd. recentiores bis exhibent alterique loco male praefigunt *ὡς εἴρηται*. At h. l. prorsus inepte haec continuata essent: — *οὐκ ἴδιον. ἃ δ' ἐν ἱστορίᾳ* —. Nam ipsa collocatio vocum *ἐν ἱστορίᾳ* oppositionem flagitat, quae oppositio in illis ipsis tredecim verbis (*ἁπάντων λόγων*) proxime antecessit. Tum in libris et verba *οὐκ ἴδιον· κοινὰ γάρ* — praeclare conjuncta sunt, et illud ipsum *ἁπάντων λόγων* hic quidem longe aptius dictum est, quam foret *πάντων*, quod paullo ante scriptum legimus. Cf. etiam similem locum infra c. 39 *ἓν γάρ, ὡς ἔφην* —. His de causis ego in Quaesst. Luc. p. 166 sola haec verba *ἔν τε φωνῇ καὶ ἁρμονίᾳ*, quae sententiam perdunt, ut e proxime superioribus nata delevi: quam rationem et Jacobitius et vero C. F. Hermannus (in edit. sua p. 7 et p. 45) unice secuti sunt. Ac tametsi in universum nos jam tum recte judicasse apparet: tamen nunc caeteris haud dubie servatis unam praeterea vocem *ἁμαρτήματα* ejeci itaque scripsi: — *τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον· κοινὰ γάρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστίν. ἃ δ' ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι* —. Quodsi Subjectum scriptor addere voluisset, non repetiisset opinor *ἁμαρτήματα*, sed scribere ita maluisset *ἁπάντων λόγων ἐστὶ* [*ταῦτά γε*]. Nam in his quidem verbis et vitia et alia, quae omnis orationis communia sint, ab iis distinguuntur, quae sermonis sint mere historici. Tantum igitur abest, ut tredecim illa verba deleri omnia possint, ut et quae proxime antecedunt et quae continuo subsequuntur, clarissime ostendant, nostra demum correctione Luciani manum vere restitutam esse.

φωνῇ καὶ ἁρμονίᾳ] 7. ἃ δ' ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι,
τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιτηρῶν οἷα 'κἀμοὶ πολλάκις ἀκρο-
ωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετά-
σῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεῦ-
σαι ἔνια * παραδείγματος ἕνεκα τῶν ἤδη οὕτω συγγε- 9
γραμμένων. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν
ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ
ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρα-
τηγῶν ἐνδιατρίβουσι, τοὺς μὲν οἰκείους εἰς ὕψος αἴρον-
τες, τοὺς πολεμίους δὲ πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες·
ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῷ τῳ ἰσθμῷ διώρισται καὶ δια-
τετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα
τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ
τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν ἐστι πρὸς ἄλληλα, εἴ γε τῷ μὲν
ἐγκωμιάζοντι μόνου ἑνὸς μέλει, ὁπωσοῦν ἐπαινέσαι τε

---

7. δ' ἐν ΩΦFG. δὲ ἐν AH et vulgo. τοιαῦτα Sommerbrodtius cum H. Sauppio. Libri τὰ τοιαῦτα. Frustra Hemsterhusius in Anecdotis p. (59) τάδε τοιαῦτα conjecit. ἐνδιατρίβουσι ΩΦEFGHY, ut Marcilius conjecerat. διατρίβουσι A et edd. ante Reitzium. Parisinos libros omnes ἐνδιατρίβουσι exhibere e Belini silentio colligunt. Quorum unus tamen, C, hic quoque cum A congruere videtur. εἰς ΩΦG. ἐς A et vulgo. αἴροντες] φέροντες ΦACHM. γρ. ἐπαι
φέροντες F. ἐπαίροντες vulgo et Ω (?). Ego vero hic αἴροντες correxi multo ante Cobetum V. L. p. 245. Nam neque ullus scriptor εἰς ὕψος ἐπαίρειν unquam dixisse videtur, et antiquorum codicum vitio φέροντες nihil aliud nisi hoc ipsum αἴροντες continetur. Cum emendatione nostra confer infra c. 14 ἐπὶ μεῖζον — αἴρειν, Somnium c. 15 ἀρθεὶς — εἰς ὕψος, Timonem c. 5 εἰς ὕψος ἄρας, tum etiam dictiones Libanii πρὸς ὕψος αἴρειν et Aristidis ἐπὶ μέγα αἴρειν atque ὑπὲρ κεφαλῆς αἴρειν apud C. F. Hermannum ad h. l. p. 48, qui vitium ἐπαίροντες corrigere nescio quo modo oblitus est. πέρα] παρὰ AC. Libri τῷ ἰσθμῷ, pro quo G. L. Walchius (Emend. Liv. p. 137 adn.) τῳ ἰσθμῷ „audacter" correxit. Infra c. 40 similiter οὐ μικρῷ τῳ δελέατι τούτῳ conjeci. Walchii autem generosae audaciae C. F. Hermannus p. 48 frustra opposuit meam emendationem certam illam quidem in Charidemo c. 19 οὐκ ὀλίγῳ τῷ μέσῳ, quacum idem p. 362 comparavit Heliodorum Aethiop. VII, 10 οὐ μικρῷ τῷ μέσῳ. ἐν μέσῳ ἐστὶν] ἐστὶν ἐν μέσῳ H solus. ἐπαινέσαι τε καὶ] ita conjeci. ἐπαινέσεται. καὶ Φ. ἐπαινέσαι καὶ A et vulgo. εὐφρᾶναι G. εὐφράναι A et vulgo. κἂν

καὶ εὐφρᾶναι τὸν ἐπαινούμενον, κἂν εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχοι τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν· ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἡ ἱστορία οὐδ' ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδές φασι τὴν τραχεῖαν παραδέξασθαι ἄν τι ἐς αὐτὴν καταποθέν. 8. ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι ὡς ποιητικῆς μὲν καὶ ποιημάτων ἄλλαι ὑποσχέσεις καὶ κανόνες ἴδιοι, ἱστορίας δὲ ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἄκρατος ἡ ἐλευ-

---

εἰ] ita conjeci. καὶ ΩΦΑ et (in quo post ψευσαμένῳ punctum est) E. καὶ etiam F pm et εἰ a secunda supra scriptum. κἂν H solus. καὶ εἰ caeteri libri omnesque edd. Vitium non in illo εἰ inest, (quod ut male deleretur mala fecit loci structura, ut e cod. Wittiano E colligitur,) sed in vocula καὶ error delituit. Nam Lucianea dictio collato uno codice H hanc correctionem postulat, κἂν εἰ, qua formula saepe Samosatensis utitur, velut in l. nostri simillimo Rhetor. Praec. c. 11. Eodemque modo κἂν cum conditionis participio conjungi solet, uti De Merc. Cond. c. 27 κἂν ἄλλου ποιήσαντος. In Halcyone c. 3 recte nuper G. Dindorfius partim e codd. sic emendavit: κἂν ἐνθυμηθέντι γάρ τῳ δέος ἐπέλθοι τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας —. ὑπάρχοι] ita nemodum emendavit, quod in tam aperto vitio mirere. ὑπάρχει (οι a sec m) F. ὑπάρχειν A. πάρχειν Φ. ὑπάρχει vulgo et fortassis Ω. οὐδ' ἀκαριαῖον] ita vulgo. οὐδὲ ἀκαριαῖον F et (?) Ω. οὐδὲ ἄκαιρον ΦARTV. Postremo in E (de quo errat Reitzius) nostro haud dubie l. litura est, sed alia manus vulgatam οὐδ' ἀκαριαῖον reposuit. Antiquum vitium οὐδ' ἄκαιρον ἀνάσχοιτο recta nos perducit ad hanc conjecturam οὐδ' ἀκαρῆ ἀνάσχοιτο (suppleto αὐτοῦ i. e. „ne tantillum quidem mendacium"). Οὐδ' ἀκαρῆ formula est atticis perquam usitata. Erunt tamen, qui ἄκαιρον merum esse errorem pro ipsa lectione vulgata ἀκαριαῖον contendant, praesertim quum Lucianus adjectivo ἀκαριαῖος in Hermotimo c. 6 et ibid. c. 62 usus sit. Quamobrem vulgatam mutare nolui. ἢ om ΦAH.

8. ἀκρατὴς ΩΦΑ et vulgo. ἀκροατὴς cod. Vatic. 87 (i. e. opinor ἀκρατής, et ἀκρατὴς et supra pro varia lectione ἄκρατος). Adeo Vaticanus Solani emendationem ἄκρατος confirmat, quam Bekkero Sommerbrodtio et Dindorfio probatam recepi. Vulgatam C. F. Hermannus aliique defendere frustra studuerunt. Nam res ipsa notionem poscit integrae, plenae illibataeque libertatis. Minus recte tamen Solanus conjecturam suam laudatissimo Platonis l. tueri conatus est De Rep. VIII p. 562, D ὅταν, οἶμαι, δημοκρατουμένη

θερία καὶ νόμιος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ μουσῶν [ὢν], κἂν ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα ζεύξασθαι ἐθέλῃ, κἂν ἐφ' * ὕδατος ἄλλους ἢ ἐπ'

πόλις ἐλευθερίας διψήσασα κακῶν οἰνοχόων προστατούντων τύχῃ καὶ πορρωτέρω τοῦ δέοντος ἀκράτου αὐτῆς μεθυσθῇ. Nam quum omnino ἄκρατος in pedestri sermone de ipso plerumque vino usurpatum sit, tum in Platone allegoria est, non item hic in Luciano. Deinde Platonicum ἀκράτου αὐτῆς (h. e. immodicae) reprehensionem habet, ut recte viderunt et Plutarchus Moral. p. 295, C et Tullius De Rep. I, 43 init. sic ille interpretatus: „non modice temperatam, sed nimis meracam libertatem," et quem Platonici loci imitatorem ipse addo, T. Livius Hist. 39, 26 med. Ita alibi usurpantur ἄκρατος παρρησία et φιλονεικία. Quin tum quoque vituperatio inest, si „nimis fervidum" potius significat, qua notione poetae maxime utuntur ut Aeschylus in Prometh. v. 679 ἄκρατος ὀργήν. Quare Aristoteles in Rhetor. III, 3 init. ad γλώττας, i. e. ad poetica et obsoleta hoc refert Alcidamantis dictum: ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον. Attamen eodem fere modo loqui ausus est Dionysius Hal. A. R. VIII, 54 δι' ὀργῆς ἀκράτου. Atqui Dindorfius quoque tantum recte dixit, non sane id Lucianum agere, ut poesin ullo modo reprehensam velit. Enimvero in Plutarchi Vitis, in Compar. Timol. cum P. Aemil. c. 2 (sive II p. 325 R.) cum corpore plane robusto et ad frigus aestumque ferendum juxta idoneo comparatur „ψυχῆς ἄκρατος εὐρωστία καὶ ἰσχύς" h. e. „plenum animi robur," quae verba a Schaefero quoque Vol. IV p. 426 recte explicata sunt. Tertium tamen hujusmodi l., in quo ἄκρατος „plenum" designet sine ulla quidem reprehensione, adhuc frustra quaesivi. At Vaticani lectio refragari pristinae conjecturae nostrae videtur: ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀ κ ή ρ α τ ο ς ἡ ἐλευθερία —. Contuleram praeter alia Nostri Hermotim. c. 7 καθαρόν τε καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, Plat. Phaedr. p. 247, D ἐπιστήμῃ ἀκηράτῳ et Incert. Axioch. p. 371, D ἀκήρατος ἀλυπία. Post verba ἐκ μουσῶν ego retenta priore interpunctione addidi ὤν, quod a libris abest omnibus. Olim equidem suppleveram ἐκ μουσῶν [ᾄδει.] cum gravi etiam post ᾄδει interductu. Moverat me praeter hos locos De Sacrific. c. 5 et De Saltat. c. 61 magna similitudo verborum in Jove Confutato c. 2 οἱ ποιηταὶ — ᾄδωσιν. At praeterquam quod altera conjectura vel per se multo lenior est: quomodo et hic ὢν post ἐκ μουσῶν male exciderit et paullo post male scriptum sit θέλῃ pro ἐθέλῃ, clare docet liber Gorlicensis, cujus librarius iteratis partim quae primum male scripserat, eadem manu continuo post ἐκ μουσῶν ita pergit: κἂν ἵππων ὑπο πτέρων ζεύξασθαι θέλῃ. κἂν ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα ζεύξασθαι ἐθέλῃ. Adeo scriba hoc

ἀνθερίκων ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται, φθόνος οὐδείς· οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι μὴ ἀπορραγείσης ἐκείνης συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλλὰ κἂν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην τῷ Ἄρει, καὶ ὅλως σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι, εἰ δέοι, τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης· οὐ

---

vidit, se et ὑποπτέρων male disjunxisse, et ἅρμα plane omisisse et perperam θέλῃ exarasse: illud homo optimus non vidit, se ante haec ipsa verba κἂν ἵππων (sive post verba ἐκ μουσῶν) syllabam ὧν non minus turpiter omisisse. ἐθέλῃ ΩΦΑΕFΗ. θέλῃ idem A et vulgo. ἄκρων ΩΦ et vulgo. ἄκρον AC, scriptura magis adcommodata ad hujus l. fontem Il. υ, 227 et 229, quorum priorem versum servato illo ἄκρον Pro Imagin. c. 20 totum attulit. Ita ἄκρον etiam post verba ἐφ' ὕδατος supplendum sit. At in sententia Homeri reddenda Noster non homerice loqui solet sed attice; atticum est autem ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων. οὐδ' vulgo. οὐδὲ ΩΦACF. ἀπὸ omnes codices itemque Victorius. ὑπὸ edd. veteres. Horum fons est Il. θ', 18 sqq. τὰ πάντα ΩΦΑ et vulgo. τὰ πάντα ὁμοῦ GΔ, errore e superioribus αἰωρῇ ὁμοῦ nato, ut recte Lehmannus. Ἀγαμέμνονα] Horum fons est Il. β', 478 sq. ἐπαινέσαι θέλωσιν omnes libri ut videtur, lectione consimili superiorum ζεύξασθαι θέλῃ. Malim sane ἐπαινέσαι ἐθέλωσιν, uti nuper editum est a Dindorfio. σύνθετον ΩΦΑ et vulgo. σύνθετον καὶ F. σύνθεται Δ. γενέσθαι, εἰ δέοι mea conjectura est. Libri omnes γενέσθαι δεῖ. Δεῖ neque audacter deleri potest, ut visum est Rudolpho Praef. p. VII, neque pro eo δὴ scribi, quae vocula ab h. l. abhorret, uti Creuzer (De Xenophonte hist. p. 126) et Jacobsius (Append. ad Pors. Advers. p. 293) conjecerunt. Recte tamen hi omnes δεῖ viderunt corruptum esse. Nam etsi olim ad D. Deor. XXVI, 2 p. 67 verbum δεῖ grammaticae rationi convenire satis demonstravi, ab sententia tamen idem alienum est. Neque enim oportet poetam, sed tantummodo ei licet cum diis omnibus unum comparare Agamemnonem. Quare et infinitivus γενέσθαι a superioribus verbis οὐδεὶς ὁ κωλύσων pendere debet et pro hisce γενέσθαι δεῖ corrigendum est γενέσθαι, εἰ δέοι, —. Etenim verba εἰ δέοι prorsus idem significant quod illa superiora, κἂν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν. Notae sunt atticorum dictiones, εἰ δέοι, et vero ἢν δέῃ, (Luc. Toxar. c. 37, Thucyd. I, 58, ibid. II, 24 et ἤν τι δέῃ, Thucyd. I, 44). οὐδ' ὁ vulgo. οὐδὲ ὁ ΩΦΑF. οὐδ' ὁ ἄρης

*γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς οὐδ' ὁ Ποσειδῶν οὐδ' ὁ Ἄρης μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο ἢ πεζή τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; * μέγα* 11 *τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον καὶ τὸ ἐγκώμιον καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρινίνων ἁλουργίσι περιβάλλοι καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ καὶ φυκίον ἐντρίβοι καὶ ψιμύθιον τῷ προσώπῳ, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτ' ἂν*

ΩGHΔ Victorius. *οὐδὲ ὁ ἄρης* ΩAEF. *οὐδ' ἄρης* Φ (?) et vulgo.

γίγνεται Ω et vulgo. *γίνεται* ΦACF. *ἐκφαίνουσα* ΩΦ et (de quo errat Jacobitius) A et vulgo. *ἐμφαίνουσα* F. Vulgata hic quidem manifesto longe aptior est. Cum altera lectione confer D. Deor. XXVI, 1 et D. Mort. XXI, 1. In Alexandro c. 12 pro *ἐκφαίνουσα* vel *ἐπιφαίνουσα* ex optimo codice nuper *ἐμφαίνουσα* edidi. Item in Jove Trag. c. 26 *ἐμφαίνειν* et *ἐκφαίνειν* confusa sunt. Omnino Lucianus verbum *ἐμφαίνειν* altero *ἐκφαίνειν* magis frequentat. Item in codd. Lucianeis saepe variant *ἐμφαίνω* et *ἐπιφαίνω*, de qua re ad Alexandr. c. 3 disserui. *τὰ ποιητικῆς*] *τὰ* om A. *ἐπεισάγοι* EH et (?) Φ. *ἐπισάγοι* G. *ἐπεισάγειν* Δ. *ἐπεισάγει* ΩA et vulgo. *ἑτέρας* A et vulgo. *ἑταίρας* ΦFHMRTV, tum E a pm, item Ω a pm (ubi pro *αι* supra *ε* a rec. man., prorsus ut in E). *κομμώματα* ΩΦ et vulgo. *κομμώματα* (γρ. τὸ σκώμματα) H. *σκώματα* A. *σκώμματα* EG Victorius. *ἁλουργίσι* T. *ἁλουργὶς εἰ* H. *ἁλουργέσιν* Ω. *ἁλουργέσι* A (cum litura super ε et post ι). *ἁλουργέσι* FG. *ἁλουργές τι* RT. *ἁλουργές τι* V. *ἁλουργὲς εἰ* ΦE. *περιβάλλοι* G. *περιβάλλει* AC. *περιβάλλοι* F. *περιβάλοι* ΩΦ et vulgo. *φυκίον* AF. *φύκιον* vulgo. *ἐντρίβοι* ΩΦ et vulgo. *ἐντρίβει* A. *ἐκτρίβοι* Δ.

ψιμύθιον ΩEFGH. *ψιμμίθιον* ΦA. *ψιμμύθιον* edd. omnes ante Hermannianam. *τῷ προσώπῳ* Ω et vulgo. *τὸ πρόσωπον* ΦAH.

ἀπεργάσαιτ' ἂν mea conjectura est. Libri *ἀπεργάσαιτο*. Cf. Icaromen. c. 17 init. Et *ἂν* quidem utique excidit. Ceterum aut mea ratio probanda aut F. Jacobsii consilio (Append. ad Pors. Advers. p. 293) *ἂν* post *καταγέλαστον* interponendum est. Jacobsio similis in Anachars. c. 26 locus favet.

αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. 9. *καὶ οὐ τοῦτό φημι, ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτά, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ὅπερ*
12 *μικρὸν * ὕστερον ἀποδείξομεν. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν ἐς δύο τὴν ἱστορίαν, ἐς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ*

---

9. *οὐ* om ΩAC et sine dubio E, in quo non *οὐ* sed *τοῦτο* deesse male narratur. *τὰ ἔπειτα* ΩΦA et vulgo. *τοῖς ἔπειτα* U. *τοὺς ἔπειτα* Y. Ferri etiam vulgatum potest, cui simillimum illud est infra c. 13 *τὸ τήμερον*, nec temere antepono *τοὺς ἔπειτα*, quod infra c. 61 legitur. Cum eodem confer c. 39 fin. Libri omnes *τὰ τοιαῦτα, ἅπερ*, sed *ἅπερ* idcirco falsum est, quod relativum non ad *τὰ τοιαῦτα* sed ad sententiam totam pertinet. Hinc corrector Aldinus *ὥσπερ* pro *ἅπερ* conjecit probante Lehmanno. Liceret etiam *τὰ τοιαῦτα, καθάπερ* conjicere, nisi in promtu esset pro *ἅπερ* una literula mutata *ὅπερ* scribere, ut supra reposui. Libri *ἐπιδείξομεν*, ultima syllaba partim aliter scripta partim male adaucta, sed constanti praeverbio *ἐπι* —. „Id quod, inquit, paullo post demonstrabimus." At „demonstrare" non *ἐπιδεικνύναι* significat, verum *ἀποδεικνύναι*. Itaque *ἀποδείξομεν* pro *ἐπιδείξομεν* correxi. Cf. Eupolidis versus ap. Hephaestion. XIII, 4 p. 79 Gaisf. ed. sec: *φημὶ δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγὼ | καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθά· ταῦτα δ' ἀποδείξομεν.* *ἐπιδείξομεν. ὅσοι* ΩV et vulgo. *ἐπιδείξομαι.*
N
ὅσοι FM. *ἐπιδειξόμενος οἱ* C. *ἐπιδειξόμενος. οἱ* A (sic plane; accentus super *ει* et *N* supra a m sec.). Ex Florentino (Φ) Franciscus de Furia tantum *οἱ* (sic) pro *ὅσοι* mihi enotavit, oblitus (ut ex hoc ipso *οἱ* sine accentu ut in AC scripto colligitur) praecedentis lectionis *ἐπιδειξόμενος* pro *ἐπιδείξομεν*. Quare prorsus ut C legit etiam Φ *ἐπιδειξόμενος οἱ*. Jacobitium aliosque, qui hic *οἳ* pro *ὅσοι* quasi e Florentino scilicet et pluribus codicibus ediderunt, fugit vere aestimanti hic in omnibus libris *ὅσοι* esse, *οἳ* ne in uno quidem. *δ'* V. *δὲ* ΩΦA et vulgo. *ἐς δύο* ΩACG. *εἰς δύο* V et vulgo. Pro *ἐς τὸ* libri omnes ut videtur *εἰς τὸ*, praeter Victorium, qui pro *εἰς τὸ τερπνὸν* habet *ἐς ἂν τερπνόν*. *εἰς αὐτὴν* vulgo. *ἐς αὐτὴν* ΩΦAFGΔV. *χρώμενοι* ΩΦ et vulgo. *χρωμένοις* A.

χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται. τὸ τερπνὸν δὲ ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ, εἰ δὲ μή, οὐδὲν κωλύσει [τῶν] ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι καὶ Νικόστρατον τὸν

εἰς τὸ τερπνὸν usque ad χρώμενοι in antiquis libris omnibus ita leguntur, ut ego supra posui. At eadem sic interpolata exstant in ΔV: εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι (—σιν V) καὶ τὸ ἐγκώμιον — deinceps ut in antiquis libris usque ad τἀληθοῦς (ἀληθοῦς Δ) ἡμαρτήκασι, πρῶτον μέν, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. Cf. quae supra ad c. 6 fin. diximus. κάλλος] γρ ἄλλος V. κωλύσει ΩΦA et vulgo. κωλύει ΔG vitiose. Post κωλύσει vel κωλύει libri omnes continuo ἀφ' Ἡρακλέους. Ego post κωλύσει e conjectura τῶν inserui. Haec corrupta esse unus vidit J. Palmerius in Exerc. Crit. p. 556, qui quum e Pausania V, 21, 5 hunc Nicostratum docuisset, sicut olim Herculem, luctae et pancratii palmam Olympiacam simul eodem reportasse die: non minus recte negavit ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι aliud quidquam significare nisi „genus ab Hercule ducere", quae res ab hoc Nicostrato procul abhorret. Equidem τῶν ἀφ' Ἡρακλέους correxi motus simillimo Luciani loco in Veris Histor. II, 22 πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος (corrige cum eodem Palmerio, Κάπρος) ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεία περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. Cum hac dictione ὁ ἀφ' Ἡρακλέους notissimum illud οἱ ἀπὸ Πλάτωνος (h. e. „omnes Platonici") non videtur conferendum fuisse. Nam isto modo οἱ ἀφ' Ἡρακλέους dicti essent et athletae ad unum omnes, quod longe secus est, et philosophi cynici, quorum fuit Ἡρακλῆς ἀρχηγέτης (cf. Lucian. Conviv. c. 16), et omnes parasiti. Immo qui athletae post Herculem eodem victoriae genere potiti essent, ii demum ἀφ' Ἡρακλέους στεφανοῦσθαι (i. e. „inde ab Hercule, post Herculem coronari") et οἱ ἀφ' Ἡρακλέους (suppleto στεφανωθέντες) dicebantur, uti luculente patet ex his versibus in Corp. Inscr. Gr. Vol. I P. II p. 360 ed. Boeckh. v. 5 sq. τοῦ δὲ [πανάξιος ὢν] Ἀσκληπιάδης στεφανοῦτο | τὴν πρώτην παίδων τάξιν ἀφ' Ἡρακλέους. [Cobetus De Philostr. Περὶ Γυμν. p. 75 conjectura hic nihil opus esse praefatus ipse locum addit, quo nostra emendatio confirmatur, Galeni II, 14 Chart. ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀφ' Ἡρακλέους τις ἐλέφαντος ἢ λέοντος ἰσχυρότερος ἂν φανείη. Tum Cobeto haec placent vulgata: αἴσχιστος ὀφθῆναι τὴν ὄψιν. Sed in altero Luciani l. cum Palmerio Κάπρος ipse quoque corrigit.] γένεσθαι καὶ Νικόστρατον A. γενέσθαι Νικόστρατον ΩΦ et vulgo, quod servari potest. Tamen nostram conjecturam τῶν ἀφ' Ἡρακλέους

13 Ἰσιδότου, * γεννάδαν ὄντα καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκα-
τέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἴσχιστος εἴη τὴν ὄψιν,
Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὀφθῆναι ὁ Μιλήσιος ἀνταγωνίζοιτο
αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν.
καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμ-
πορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι
δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς
ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ. **10.** ἔτι
κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κο-
14 μιδῇ μυθῶδες καὶ τὸ τῶν * ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες
τοῖς τὰ παρ' ἑκατέρων ἀκούουσιν· ἢν μὴ τὸν συρφετὸν

---

probanti *καὶ* vocula aptissima videatur necesse est, cujus generis permulta Heindorfius ad Plat. Gorgiam p. 271 (sive p. 525 d St.) collegit. *τὸν Ἰσιδότου* Φ et vulgo. *Ἰσιδότου* A et (?) Ω. *γεννάδαν* ΩΦ et vulgo. *γεννάδα* A et a pm E. Libri *αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη* (*εἴη ὀφθῆναι* F) *τὴν ὄψιν, Ἀλκαῖος δὲ ὁ* (*ὁ* supra scriptum in F) *καλὸς* —. Quum bonus codex *ὀφθῆναι* paullum transponat, ego hac lectione quodammodo usus ipsum *ὀφθῆναι* conjecturae ope ita potius transposui: *αἴσχιστος εἴη τὴν ὄψιν, Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὀφθῆναι* —. Hoc enim multo praestat, quam *τὴν ὄψιν* ita transposuisse: *αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη, Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς τὴν ὄψιν* —. Vulgata, quibus Hemsterhusius ad Lucian. I p. 89 sine ulla vitii suspicione usus est, equidem graece dicta esse nego ac pernego. Graeci enim aut *καλὸς ὀφθῆναι* dicunt, aut *καλὸς τὴν ὄψιν*, ut in caeteris ipsius Hemsterhusi exemplis omnibus: nusquam vero ullus dixit juncto utroque, *καλὸς ὀφθῆναι τὴν ὄψιν*.
πολλοὺς libri omnes. Sententiae tamen melius convenire videtur *πλείους*. *ἐραστὰς* ΕΤVΥ. *ἐργάτας* ΩΦΑΕFGH et edd. antiquissimae. Jure *ἐραστὰς* restitutum est a correctore Aldino et longo intervallo e codicibus a Graevio. Plane sic ipse noster in Toxar. c. 13 *ἐπισπάσασθαι ἐραστὴν* usurpavit.

10. *μυθῶδες* ΩΦ et vulgo. *θυμῶδες* AC. *θυμήδες* (sic) Δ. *παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν* ΩΦΑ et vulgo. *παρ' ἑκατέροις* (*ἑκατέροις* F, ν supra scriptum) *τοῖς ἀκούουσιν* MF. Quae esse corrupta neque explicari posse vidit Hemsterhusius Anecdot. p. 59, sententiam nostrae similem restituere conatus. Recepi meam conjecturam, *τοῖς τὰ παρ' ἑκατέρων ἀκούουσιν*. „Nimia laus, inquit, magnae offensioni iis est, qui utramque partem audiunt," h. e. qui audiunt etiam contraria. Neque enim unum illi historicum sed plures audiebant de bello Parthico disserentes. Cf. Eurip. Androm. 958 *λόγους ἀκούειν*

καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσῃς, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς καὶ νὴ Δία συκοφαντικῶς γε προσέτι ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι παραδραμὸν, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, κἂν διαρραγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων ἡδύνῃς πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις καὶ ἐπαίνοις καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν * ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἑωρακέναι γάρ σέ που εἰκὸς γεγραμμένον τῇ Ὀμφάλῃ

τῶν ἐναντίων πάρα. Conjectura mea firmatur proximis verbis, quae ad idem auditorum genus pertinent, τοὺς δικαστικῶς — ἀκροασομένους. Judicis enim vel maxime hoc est, ut partem audiat utramque. Cf. poetam incertum ap. nostrum Calumn. n. t. cred. c. 8 et jusjurandum atticorum judicum ap. Demosth. in Timocrat. p. 151, 2 Bekker. ἀκούουσιν, ἢν μὴ ΩΦAFHTV Victorius et corrector Aldinus. ἀκούουσιν, εἰ μὴ G. ἀκούουσιν ἤν. μὴ E et caeterae edd. ante Reitzium. ἐπινοήσῃς Belinus de Ballu. ἐπινοησαι Ω. ἐπινοῆσαι AEH et vulgo. ἐπινοήσαις Y. ἐπινοῇς FM et Victorius. ἐπινοῇ G. ἐπινοεῖ V. ἐπινόει cod. Parisinus, fortasse Δ (non C). ἐπίαλλα (pro verbis ἐπινοῆσαι ἀλλὰ) Φ. Minus clare syllabae νοήσῃς scriptae erant, ut patet ex hoc ipso Florentino, qui eas omiserit. Aut conjectura ἐπινοήσῃς probanda, aut lectio ἐπινοῇς, quam C. F. Hermannus primum recepit. Novitia et parum Lucianea scriptura ἐπινοῇ a Bekkero male recepta est. συκοφαντικῶς γε προσέτι mea conjectura est. Libri omnes συκοφαντικῶς προσέτι γε praeter duo, FM, qui τοὺς συκοφαντικῶς προσέτι γε. Cf. D. Marin. II, 2 ὁ δὲ ἀποξύνας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι —. Saepe ita Lucianus habet etiam γε πρότερον, quod eodem modo in πρότερόν γε corruptum in Fugitivis c. 33 atque a me in Praef. ad Quaestt. Luc. p. XXVII emendatum postmodo codices firmarunt.

ἀκροασομένους ΩEFHM idque voluit corrector Aldinus. ἀκροασαμένους ΦAG et caeterae edd. ante Reitzium. παραδραμὸν ΩΦA et vulgo. παρὰ δρόμον EFV παράδρομον GH. τὸν τύπον] τὸν om Φ. χρὴ] δεῖ Φ. συγγράφειν ΩΦACEFGH. καὶ συγγράφειν edd. ante Schmiéderum. δ' ἄλλων Φ et vulgo. δὲ ἄλλων ΩAF. ἢν δ' vulgo. ἣ δ' G. ἢν δὲ ΩΦAF. τάχιστ' ἂν Ω et vulgo. τάχιστα μὲν ΦAH. σέ που ΩAEFH. πού σε vulgo et (?) Φ.

δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν [ἑκάτερον] ἐνεσκευασμένον, ἐκείνην μὲν τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν ὡς Ἡρακλέα δῆθεν

ἑκάτερον ego conjectura ductus inserui. σκευὴν ἐσκευασμένον ΩΦΑ et vulgo. σκευὴν ἐνεσκευασμένον Vaticanus 87, confirmata Cobeti V. L. p. 163 conjectura, qui docuit nos olim (Quaestt. Luc. p. 322) et in Icaromen. c. 14 e codicibus recte ἐνεσκευασμένοι edidisse et in Necyomant. c. 16 pro his βασιλικῶς ἐσκεύασε vel διεσκεύασε non minus recte ex conjectura βασιλικῶς ἐνεσκεύασε restituisse, postremo ipse Cobetus in Bis Accusato c. 20 pro his ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη optime correxit ἑταιρικῶς ἐνεσκευασμένη. Tum ἑκάτερον, quod sententia flagitante supplevi, ante hoc ipsum ἐνεσκευασμένον excidisse etiam e simillima collocatione in Jov. Tragoed. c. 12 Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον concluditur. Ἑκάτερον, utrumque Lucianus et Herculem dicit et vero Omphalen, qui ambo vestitum inter se permutarant. Tabulam pictam, in qua haec Omphale fuit, vidit etiam Plutarchus in Compar. Demetrii cum Anton. c. 3. De veste quoque amborum invicem permutata alii scriptores plane cum Luciano consentiunt, ut Ovidius in Fastis II, 318 et v. 325 et Donatus ad Terent. Eunuch. V, 8, 3. Adeo pictura quae Ἡρακλῆς τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύων a Luciano dicitur, non unam personam sed duplicem eamque (ἑκατέραν) mutato et perverso utriusque vestitu exhibuit. τὸν λέοντα αὐτοῦ libri omnes. Cobetus (V. L. p. 86) malam conjecturam suam τὴν λεοντῆν pro τὸν λέοντα uni probavit Dindorfio Vol. II p. V. Sane librarii λέοντας pro λεοντᾶς vel πάρδαλιν pro παρδαλῆν nonnunquam falso dederunt. At hic praeterquam quod nihil causae est, quare codicum scriptura mutetur, τὸν λέοντα αὐτοῦ elegantissime dictum est. Neque enim primi cujusque leonis pelle Hercules amictus erat, verum spolio Nemeaei. Adeo Omphale hoc ipso spolio ridicule ornata videri debebat, quum taceret, loqui et velut sic gloriari: „His elisa jacet moles Nemeaea lacertis!“ Jam vero ipsa animalium nomina pro pellibus eorum poni recte posse plerique judicarunt, ut Ruhnkenius ad Timaei Lex. p. 256 sq. et Toupius Epist. cr. p. 97 ed. Lips., qui tamen certa memoria confisi aut dubiis exemplis uti aut ineptis non dubitarunt. Sed πάρδαλις etiam pro παρδαλῆ dictum esse colligas ex Apollonii Lexic. Homer. p. 134, 6 ed. Bekker. Deinde „tigris“ pro pelle tigrina manifesto ponitur a Claudiano De Raptu Proserp. I, 18: „lenisque simul procedit Jacchus | Crinali florens hedera, quem Parthica velat | Tigris —.“ Quid, quod dubio rem exemit ipse Homerus, abs quo βοῦς „clypeus“ (quasi tergum pellisve bovina) dicitur in Il. η', 238, ibidem μ', 137 et saepius. Tenendum est, primum originem ac rationem hujus usus

οὖσαν, αὐτὸν δὲ ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι ἔρια ξαίνοντα
καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ σανδαλίῳ· καὶ τὸ
θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος καὶ
μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημό-
νως καταθηλυνόμενον. 11. καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ
ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δ᾽ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ κα-
ταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες
τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον * καὶ δυσκόλλητον τοῦ 16
πράγματος. ἑκάστου γὰρ δὴ ἴδιόν τι καλόν ἐστιν· εἰ δὲ
τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν
γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι ἑνὶ μὲν ἴσως τερπνοί,
τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ᾽ ἄλλοις ἐπαχθεῖς, καὶ μάλιστα
ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἵους αὐτοὺς οἱ
πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαι-
νουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἄχρι τοῦ πᾶσι
προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ γὰρ κατὰ
τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν οὐδ᾽ ἐπισκιάζουσι τὴν θω-
πείαν, ἀλλ᾽ ἐμπεσόντες ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ
γυμνὰ διεξίασιν. 12. ὥστ᾽ οὐδὲ τυγχάνουσιν οὗ μάλιστα

---

a poetis repetendam esse ideoque ejusmodi exempla in ligata oratione saepius reperiri quam in soluta; tum vero ambiguitatem ubique devitandam esse. Recte igitur h. l. Lucianus *τὸν λέοντα* scripsit pro *τὴν λεοντῆν*, quippe qui *περιβεβλημένην* addiderit. Nam acute et prorsus vere id ipsum observatum est a scholiasta Ven. ad Il. *μ'*, 105: *τυκτῇσι βόεσσιν*] — *οὐδέποτε δὲ βοῦν ἁπλῶς λέγει* (sc. *Ὅμηρος*) *τὴν ἀσπίδα, ἀλλὰ μετά τινος, ἐξ οὗ γνωρίζεται* —. *τὸ ξύλον*] *τὸ* om A. *σανδαλίῳ* ΩΦACEGHΔ. *σανδάλῳ* vulgo. *προσιζάνουσα* ΩΦ et vulgo. *προσίζουσα* AC. *ἀσχημόνως*] *ἀσχημοσύνως* Victorius.

11. *ταῦτά σου* edd. omnes. *ταῦτά σοι* ΩΦACEFHΔTY et fortasse V. *οἱ ὀλίγοι* Ω et vulgo. *ὀλίγοι* Φ. *οἱ λόγοι* A. *δ᾽ ἐκεῖνοι* F. *δὲ ἐκεῖνοι* ΩΦA et vulgo. *ἀσύμφυλον* ΩΦACEFGHRTU et (?) V et Victorius itaque voluit corrector Aldinus. *ἀσύμφηλον* editio princeps. *ἀσύφηλον* caeterae edd. ante Reitzium. *γὰρ δὴ*] *δὴ* om A. *ἀκαλλὲς*] *ἀκαλὲς* ΦF. *παρὰ τὴν χρῆσιν*] Vide meas Quaestt. Luc. p. 125. *γίγνεται*] *γίνεται* ΦAC. *δ᾽ ἄλλοις* ΩA et vulgo. *δὲ ἄλλοις* ΦF. *τῶν ἐπαινουμένων*] *τῶν ἐπαίνων* Victorius.

α
ἐξεργάσασθαι ΩΦA et vulgo. *ἐξεργάσεσθαι* EH. *ἐξεργάσεσθαι* F. *κατὰ τέχνην* ΩΦA et vulgo. *κατὰ τὴν τέχνην* FM.

ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν μισοῦσι μᾶλλον καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν· ὥσπερ Ἀριστόβουλος μονομαχίαν γράψας Ἀλεξάνδρου καὶ Πώρου . . .

17 [καὶ] * ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾤετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας), [ὁ δὲ] λαβὼν τὸ βιβλίον (πλέ-

---

12. ὥστ' ΩΦAFGMΔ. ὥστε vulgo. ἀριστόβουλος μονομαχίαν γράψας ΩACEFGMRΔa. verba ὥσπερ – γράψας in textu om., sed in mrg habet ὥσπερ ἀριστόβουλος μονομαχίαν γράψας H. Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος caeterae edd., etiam T et (qui ἀριστοβόλου) V et (ut e silentio colligas) Φ. Quae interpolatio est illa quidem falsa, sed per necessitatem extorta, ut hic locus vel sine iis verbis, quae jam tum male exciderant, intelligi posset. Alteram scripturam propter optimorum codd. consensum C. F. Hermannus p. 87 paene comprobavit, ceterum de anacolutho tam inepto ipse videtur dubitasse. Nempe antiqua lectio ita tantum ferri potest, si post vocem Πώρου aliquid excidit: videntur autem haec ipsa duo verba ἀπέτυχεν. οὖ excidisse. Ita enim haec expleri jubeo: ὥσπερ Ἀριστόβουλος μονομαχίαν γράψας Ἀλεξάνδρου καὶ Πώρου [ἀπέτυχεν. οὖ] καὶ ἀναγνόντος —. Aptissimum est enim praegresso τυγχάνουσιν verbum illi solitum opponi (velut in Timone c. 26 init.) ἀπέτυχεν. Sed etsi atticum est ὃς καὶ (ut in formula ὃ καὶ apud Schaeferum ad Demosth. II p. 508): hic tamen quaeritur, utrum καὶ (ante ἀναγνόντος) ipsius Luciani sit, an correctoris, qui hac vocula carere nullo modo poterat. Ceterum haec narratio ab Aristobuli ingenio scriptoris fide dignissimi tota abhorret neque cum eis conciliari potest, quae de Aristobulo nostro ab ipso Arriano Anabas. Prooemio § 2 et Pseudoluciano in Macrobiis c. 22 memoriae prodita sunt. At libri omnes et hic nomen Ἀριστόβουλος (sive Ἀριστοβούλου) et paullo post ὦ Ἀριστόβουλε tuentur: quod nomen quum removeri nequeat, sequitur non librarios sed jam Lucianum errasse, virum in historia parum diligentem. τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς ΩΦA et vulgo. τὸ χωρίον τῆς γραφῆς τοῦτο μάλιστα FM. γὰρ om F. [ὁ δὲ] λαβὼν ego supplevi. λαβὼν ΩΦAEFGH Victorius. λαβὼν ἐκεῖνος vulgo. Nempe quum id quo opus est pronomine jam intercidisset, recens corrector ἐκεῖνος male inseruit. Satis certum est, ὁ δὲ λαβὼν potius ab ipsius scriptoris manu profectum esse. Namque hoc ipsum ὁ δὲ in tali l., id est et in oppositione et post participia tam est Lucianeum tamque omnino atticum, quam quod maxime. Vide Toxar. c. 25 τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος —,

οντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπῃ) ἔρριψεν
ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν „καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν,
ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα καὶ
ἐλέφαντας ἑνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα.“ καὶ ἔμελλέ γε οὕ-
τως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ
ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω
εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὄρος εἰς
ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ἐπιγνοὺς
τὸν ἄνθρωπον οὐκέτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.
13. ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις; ἐκτὸς εἰ μή τις
κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμε-
νος, ὧν παρὰ πόδας οἱ * ἔλεγχοι· οἷοίπερ οἱ ἄμορφοι 18
τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γρα-

ὁ δὲ ταῦτα διεξιόντος ἀράμενος τὴν νύμφην ἀπῄει, Pausaniam IX, 32, 6 Λακεδαιμονίων δὲ χρήματα οὐ νομιζόντων κτᾶσθαι —, ὁ δὲ καὶ χρημάτων πόθον σφίσιν ἐνεποίησεν ἰσχυρόν. De quo atticismo plurimis certissimisque locis allatis in Quaestt. Luc. p. 46 sqq. satis exposui. δ' ἐτύγχανον vulgo. δὲ ἐτύγχανον ΩΦAF. ὑδάσπῃ ΦAF. ὑδάσπει Ω et vulgo. ἐπὶ κεφαλὴν Φ et vulgo. ἐπικεφαλὴν A. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ω. De eo qui praeceps dejiciatur, Lucianus summa omnium librorum consensione saepissime ἐπὶ κεφαλὴν usurpavit sine articulo, pro quo hic Marcianus falso exhibet ἐπὶ τὴν κεφαλήν, uti vulgo exstabat etiam in Toxar. c. 19 fin., ubi tamen Gorlicensis ἐπὶ κεφαλὴν verissime. In eandem sententiam ἐπὶ κεφαλῆς apud scholiastas tantum legere memini; certe a Luciano illud quidem plane abhorret. Nam in unico loco De Morte Peregr. c. 24 Jacobitius ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ πῦρ pro his ἐπὶ κεφαλῆς ἐς τὸ πῦρ optime conjecit. At nostro in loco formula ἐπὶ κεφαλήν, cujus sententiam nullus interpres ac ne Hermannus quidem p. 89 sq. recte percepit, significat „sine ulla mora, über Hals und Kopf.“ Ita plane Demosthenes semel 42, 12 atque ter Hyperides, cujus loci ab Schneidewino in Hyperidis editione p. 75 sq. collecti sunt.

ἑνὶ FGMUVΔ. ἐν ΩΦEH et a pm A, qui ἐν (quae supra, a m sec.) et ἐν edd. ante Bipontinam. ἔμελλέ γε οὕτως ΩΦA et vulgo. ἔμελλεν οὕτως γε F. ὅς γε vulgo et (?) Ω. ὥστε ΦACF. ὅς γε etiam E, sed a m. recentiore. ἄθω A et vulgo. ἄθων ΩΦFHM. εἰς ΩA. ἐς Φ et vulgo. οὐδ'] οὐδὲ A.

13. ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι] Cf. Demosthenes Adv. Apaturium 17, 5 B. Libri omnes ὥσπερ deficiente qui tum necessarius est, verbi indicativo. Ita aut verbi finiti defectus servato hoc

φεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλέον ἐπανθίσῃ καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. τοιοῦτοι οἱ πολλοὶ τῶν συγγραφόντων εἰσί, τὸ τήμερον καὶ τὸ ἴδιον καὶ τὸ χρειῶδες, ὅ τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν κόλακας προδήλους καὶ ἀτέχνους ὄντας, ἐς τοὐπιὸν δὲ ὕποπτον ταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται ἐγκαταμεμῖχθαι δεῖν τῇ ἱστο-
19 ρίᾳ, πᾶσ .... * ἀλλ' ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν

ὥσπερ agnosci debet, aut sicut feci, ὥσπερ mutari in οἷοίπερ (scil. εἰσὶν) —, medela tanto leniore, quod οι syllaba in v. ἔλεγχοι proxime praecessit. πλέον Vaticanus 87 attice, πλεῖον ΩΦΑ et vulgo. Vide Dindorfium ad h. l. (Vol. II p. VI), cui talia opponere ausim, quale hoc est Xenophontis Anabas. V, 4, 31: αἱ δὲ πλεῖον, αἱ δὲ μεῖον et Luciani Patr. Encom. c. 9: ὅσῳ πλεῖον — τοσούτῳ καὶ πλείων —. ἐπανθίσῃ ΦΑΤΥ et fortasse CM. ἐπάνθισε R. ἐπανθήσῃ ΩEFGHΔ et edd. ante Reitzium. τοιοῦτοι οἱ πολλοὶ τῶν συγγραφόντων εἰσὶ] ita ego correxi. τοιοῦτοι πολλοὶ τῶν συγγραφόντων εἰσὶ ΩF et, qui om εἰσί, A. τοιοῦτοι πολλοὶ τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι ΦHG. τοιοῦτοι πολλοὶ habent etiam E et Victorius. τοιοῦτοι τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι vulgo. Quod supra reposui, in nullo codice ita plane scriptum est, sed id ipsum unice continetur omnium codicum scripturis, inprimis trium (ΦHG) dittographia. Falsum est πολλοί, necessarium vero οἱ πολλοί, quod de eisdem historicis et de eadem re supra c. 7 init., c. 11 med., c. 13 fin. aliisque hujus libri locis exstat. καὶ τὸ ἴδιον ΩΦΑ Victorius et vulgo. τὸ ἴδιον a. καὶ τὸ ἥδιον GV. χρειῶδες edd. omnes. χρειῶδες ΩΦACEH. θεραπεύοντες vulgo et (ut siletur) Ω. θεραπεύεσθαι ΦACFGHRTUV Victorius, etiam E, sed in rasura. Qui error e proximo μισεῖσθαι natus est. ἐς τοὐπιὸν ΩΦ et vulgo. εἰς τοὐπιὸν A. ἡγεῖται ἐγκαταμεμῖχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πᾶσ ...., ἀλλ' ἃ σὺν] ita scripsi, partim e Dindorfii conjectura. ἡγεῖται καὶ τὸ μεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ πᾶσ ἀλλὰ σὺν Vaticani 87 et 90. ἡγεῖται καὶ τὸ μεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, τὰ ἄλλα ἃ σὺν ΩEFH et qui κατὰ τὸ (pro καὶ τὸ) G. ἡγεῖται καὶ μεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ πᾶσ, ἀλλὰ σὺν Φ. ἡγεῖται, καὶ μεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, ἀλλὰ ἃ σὺν A. καὶ μεμίχθαι etiam C. πάσῃ om etiam Δa. ἀλλὰ ἃ habet etiam V. τὰ om etiam TU. ἡγεῖται καταμεμῖχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν vulgo. Recte Dindorfius

τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν. 14. ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ νὴ Δία ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας

---

vidit, non καταμεμίχθαι (ut omnes editores fecerant) sed ἐγκαταμεμίχθαι corrigendum esse. Non debebat tamen Dindorfius etiam post καὶ τὸ defectus signa ponere et duas ex una facere lacunas. Nam si quid (velut v. ἡδὺ) etiam post καὶ τὸ excidisset, non sic verba Lucianus collocasset, τὸ τερπνὸν ἡγεῖται καὶ τὸ ἡδὺ, sed nimirum hoc ordine: τὸ τερπνὸν καὶ τὸ ἡδὺ ἡγεῖται. Ex quo sequitur, sine ulla hic quidem lacuna lectiones καὶ τὸ μεμίχθαι et καὶ μεμίχθαι cum eodem viro docto in ἐγκαταμεμίχθαι mutandas esse. Deinceps nullus codex vulgatam πάσῃ τὰ exhibet, sed aut πᾶσ (sive πάσῃ), aut τὰ —. Tantum olim plerique bene viderant, v. ἱστορίᾳ πάσῃ conjungi non posse, quibus viris in Quaestt. Luc. p. 167 adsensus sum. Mox in censura ed. Hermannianae l. l. p. 235 recte monui pro vulgata τὰ ἄλλα, ἃ σὺν e codd. ἀλλ' ἃ σὺν scribendum esse, quam rationem ita Dindorfius dilaudat, ut tamen amissis quae praecedunt scire se neget, utrum ego recte posuerim ἀλλ' ἃ σὺν, an debuerim ponere ἀλλὰ σὺν, quorum hoc vereor, ut syntaxis vel in mutilo loco sat clara ullo modo ferat. Quod ad lacunam attinet, eam Solanus non recte infra demum post verba τοῦ λόγου esse voluit. Longe melius Longolius, Vorstius, Guyetus et in Anecdot. p. (60) Hemsterhusius circa haec ipsa verba vulgata πάσῃ τὰ ἄλλα aliquid deesse (deesse autem verba paucissima) judicarunt. Dindorfius vero prorsus recte post syllabam πᾶσ sive ante voces ἀλλὰ σὺν lacunae signa posuit. Sed etsi verba omnium fere supplementorum prorsus incerta sunt: nullum tamen tolerari supplementum potest, in quo non et syllaba πᾶσ et verba ἀλλ' ἃ σὺν recte se habeant. Quare post protasin εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται ἐγκαταμεμῖχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, talem fere apodosin expleta lacuna fingamus: πᾶσ[αν προθυμίαν καὶ σπουδὴν ποιείσθω τοῦ μὴ ἀπίθανα καὶ ἀλλόκοτα λέγειν,] ἀλλ' ἃ σὺν ἀληθείᾳ —. Certe et μὴ praegressum esse debet, ut patet ex oppositione ἀλλ' ἃ σύν, et simile quid verbis ἀπίθανα καὶ ἀλλόκοτα, propterea quod tale quid postulant et proxima verba σὺν ἀληθείᾳ et mox amissis opposita τὰ μηδὲν προσήκοντα. ἄλλοις om Vaticanus 87 et codex saepe miserrimus, (qui idem tamen etiam cum Marciano nostro interdum convenit) G. ἀμελήσαντες ΦΑ et vulgo. ἀμελετήσαντες Ω.

14. ἐγὼ δ' οὖν καὶ Ω et vulgo. ἐγὼ δὲ καὶ Φ. ἐγὼ δὲ Α. ἐν Ἀχαΐᾳ] nempe Corinthi, ut ex inferioribus locis c. 17 et c. 29 intelligitur. ἀπιστήσῃ ΩΦΑ et vulgo. ἀπιστήσει Η. ἀπιστήσειε

*τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων. καὶ πρὸς Χαρίτων μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις· ὅτι γὰρ ἀληθῆ ἐστι κἂν ἐπωμοσάμην, εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἀντιθεῖναι συγγράμματι. εἷς μέν τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῷ * τοιούτῳ εἴδει τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς Ἀχιλλεῖ μὲν τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἴκαζε, Θερσίτῃ δὲ τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθῄρει, καὶ εἰ „πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων.“ εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ*

C (?). *ἐπωμοσάμην* ΩΦΑ et vulgo. *ἐπωμοσαίμην* (sic) CΔ. *ἀντιθεῖναι*] *ἐντιθέναι* libri omnes, quod utcunque corruptum C. F. Hermannus interpretari (p. 100) more suo studuit. At praeterquam quod libro historico jusjurandum inserere nihil vetat, servato hoc *ἐντιθέναι* vox *συγγράμματι* ad hunc ipsum Luciani librum inepte referenda esset, quae vox (prorsus ut paullo post *τοῦ συγγράμματος*) ad adversarii historiam spectare debet. Ego vero, ut sententia constaret, pro *ἐντιθέναι* correxi *ἀντιθεῖναι.* „Dejerarem, inquit, si urbanum esset, jusjurandum (meum) historico libro (adversarii) opponere.“ Ita Lucianus adversarios non jurando sed argumentando revinci debere recte judicabit. *ἐμμελὴς* ΩΦΑ et vulgo. *ἀμελὴς* G. *εὐμελὴς* schol. *περὶ πόδα* Victorius et ΩΦEGHRTUV. *παρὰ πόδα* C et edd. ante Reitzium. *παραπόδα* A. *παρα πόδας* F. *τῇ ἱστορίᾳ* (ut jam Aldinus corrector voluit) Casaubonus ad Theophrast. Char. p. 50 Fisch. *ἡ ἱστορία* ΩΦΑ et codices omnes. In Apolog. Pro Merc. Cond. c. 4 *περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον εἶναι φαίη τις ἂν* pro verbis *καὶ σὲ* corrigendum est *καὶ σοί.* Cf. Adv. Indoct. c. 10 et Pseudologist. c. 23. *πρέπουσα;*] interrogatur vulgo et in A, melius tamen Bekker non interrogat. *εἴκαζε* ΦΑ et vulgo. *εἴκασε* Ω. Formam vere atticam *ᾔκαζον, ᾔκασα* cet. in Lucianeis codd. nusquam repperi. *ἀμείνων ἦν* ΩΦΑ et vulgo. *ἄμεινον ἦν* FV et Victorius. Malim, *ἀμείνων ἂν ἦν.* *πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε* ex Homero Il. χ', 158 Reitzius (dubitans ille tamen ob „nimiam mutationem“) et G. Dindorfius. *πρόσθε μέν τις ἐσθλὸς ἔφευγεν, ἐδίωκε* Vatic. 87 et (qui *ἐδίωκεν*) F. *πρόσθε μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε* Vatic. 90 et Ω. *πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε* ΦΑ et vulgo. Plerique opinantur, alterum modo Homeri hemistichium hic ita servatum esse, ut tamen ionico *δίωκε* atticum *ἐδίωκε* succederet. At ut

τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιος εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις
οὕτω λαμπρὰς οὔσας. ἤδη δὲ κατιὼν ἐπῄνει καὶ τὴν
πατρίδα τὴν Μίλητον, προστιθεὶς ὡς ἄμεινον ποιεῖν
τοῦτο ἢ τὸ τοῦ Ὁμήρου μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρί-
δος. εἶτ' ἐπὶ τέλει τοῦ φροιμίου ὑπισχνεῖτο διαρρήδην
*καὶ σαφῶς, * ἐπὶ μεῖζον μὲν ἀρεῖν τὰ ἡμέτερα, τοὺς* 21
βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνη-
ται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἴτια ἅμα τῆς
τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών· ὁ γὰρ μιαρώτατος καὶ κά-
κιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσσος ἤρξατο πολεμεῖν δι'

---

omittam integrum paene Homeri versum nunc in ipsis codd. inventum esse: num Lucianus tam esse hebes potuit, ut quam praeclare integro hoc ipso Homeri versu usurus esset, ipse non videret? Etenim plane ut in hoc Luciani loco, etiam in illo Homeri versu Hector fugit persequente Achille. Quum igitur non homo incertus sed ipse Hector h. l. dictus sit: etiam pronomen *τις*, quod in omnibus codd., in aliis tamen alio loco legitur, expungendum est. Ceterum similes locos jam in Quaestt. Luc. p. 134 adnot. cum nostro comparavi. *μέγ'* ΩΦA et vulgo. *πολλὸν* F. *πολὸν* Vatic. 87, errore (ut bene Dindorfius) e recordatione epici *πολλὸν ἀμείνων* exorto. *αὐτοῦ*] *αὐτοῦ* ΩΦA. *ἄξιος* ΩΦ et vulgo. *ἄξιον* A. *οὕτω* ΦA et vulgo. *οὕτως* Ω. *ποιεῖν τοῦτο ἢ τὸ τοῦ*] ita scripsi. *ποιοῖτο τοῦτο τὸ τοῦ* Vatic. 87 et C. *ποιοῖτο τοῦτο, τὸ, τοῦ* A. *ποιοῖτο* etiam FT. *ποιεῖ τοῦτο τοῦ* ΦHa. In V est *γρ. ποιεῖτο καὶ ποιοῖ*. denique *ποιοῖ τοῦτο τοῦ* vulgo et (?) Ω. Constat Lucianum attica potius optativi forma quam vulgari uti solere: ex quo non sequitur verisimilem esse Dindorfi conjecturam, *ὡς ἄμεινον ποιοίη τοῦτο Ὁμήρου*, quae a codicum vestigiis nimium longe recedit. *φροιμίου* et hic libri omnes et infra c. 52 *φροιμίῳ* et c. 53 *φροιμιάζηται* et in Anachars. c. 19 *φροίμιον*. Facete Belinus de Ballu *φροίμιον* ut atticum ob scripturae inconstantiam toti Luciano ex conjectura restitutum voluit. At hujus formae exempla in Luciano longe rarissima sunt, quae ipsa Dindorfius de vitio suspecta habet. Ac certe in hoc libro c. 17 ita variatur, ut tamen Marcianus noster non *φροιμίου*, sed recte *προοιμίου* exhibeat. Centies enim Lucianus formis *προοίμιον* et *προοιμιάζομαι* usus esse reperitur itaque ipse Aristophanes in Eqq. v. 1340. Non recte Moeris p. 382. *ἀρεῖν* G. Dindorfius. Libri omnes *αἴρειν*. *γὰρ* om F. *κάκιστ'* vulgo. *κάκιστα* ΩACFGΔ. *Οὐολόγεσσος* Ω. *οὐολόγεπος* G. *οὐολόγεσος* ΦA et vulgo. Vulgatae ipsa prosodia v. Vologesus sive Vologeses repugnat. Graecos ipsos, ut in nomine

αἰτίαν τοιάνδε." 15. *οὗτος μὲν τοιαῦτα. ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν· ὅρα γάρ· „Κρεπερήιος Καλπουρνιανὸς Πομπηιοπολίτης ξυνέγραψε τὸν πόλεμον*
22 *τῶν Παρθυαίων * καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνισταμένου."* *ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχὴν τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε τὸν Κερκυραῖον αὐτοῦ ῥήτορα παραστησάμενος, ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν τοῖς μὴ τὰ*

---

peregrino nunc *Οὐολόγεσσος* nunc *Οὐολόγαισος* et scripsisse et pronuntiasse recte observavit Lobeckius in Patholog. p. 430, quocum Meinekius ad Stephan. Byz. s. *Βολογεσσιὰς* p. 175 consentit. Formam *Οὐολόγαισος* Solanus ad h. l. et Lobeckius l. l. e Dione Cassio, Meinekius l. l. *Βολόγαισος* etiam ex Jamblicho protulerunt. Cujus formae quamvis usitatae quum per totum hunc librum nullum in codd. vestigium exstare videatur: *Οὐολόγεσσος* e libro Marciano reposui, posthabita conjectura Solani et Cobeti V. L. p. 245 *Οὐολόγαισος.*

15. *οὗτος μὲν τοιαῦτα* om Victorius. *θύμου* ΦΑΗΥ et fortassis *Ω*. *θυμοῦ* EFGab. Vide Hemsterhusium in Anecdotis p. (60). *ἀποπνέουσαν* ΩΦΛ et vulgo. *γέμουσαν* FM. *Κρεπερήιος* Hermannus (p. 20). *κρεπέρηος* ΩΕ. *κρεπέριος* Φ et vulgo. *κρεπέριος γὰρ* A. *καὶ κρεσπέριος* Δ. *καὶ ἐπούριος* Victorius. *καὶ ἐπέριος* G. *καὶ ἑσπέριος* lemma scholiastae idemque in *γρ*$^{αι.}$ *Κρεσπέριος*. *Καλπουρνιανὸς* vulgo et fortassis *Ω*. *καλπουριανὸς* ΦACHΔ Victorius. *καλπευριανὸς* FM. *καρπουριανὸς* G. *καρποῦ* lemma scholii. *Πομπηιοπολίτης* Cobetus V. L. p. 245. *πομπηιουπολίτης* ΩΦAabcd. *πομπιουπολίτης* H. *Πομπηΐου πολίτης* FG et aliquot edd. Analogiam a Stephano Byzantino monstratam prior Cobeto melius explicarat Lobeckius in Parergis ad Phrynichum p. 665, qui ut doceret hanc legem non plane constantem esse neque carere exceptione, praeter alias forma *Νεαπολίτης* apte usus est. *ξυνέγραψε* Dindorfius ex Thucydide I, 1. *συνέγραψε* ΩΦ et vulgo. *ἀνέγραψε* ATV. *ἀρξάμενος* ΩA et vulgo cum Thucydide. *ἄρος* Φ. *ξυνισταμένου* libri (*συνισταμένου* F solus) recte, quod Creperejus scripsit more suo *ὀλίγον ἐντρέψας* Thucydideum I, 1 *καθισταμένου.* *Ἀρμενίᾳ* ΦA et vulgo. *ἁρμονίᾳ* *Ω* (qui ita fere etiam c. 2 peccavit). *ἀρμενία* F. *ὁποῖα — παραστησάμενος*] vide Thucyd. I, 32 sqq. *αὐτοῦ ῥήτορα*] Victorius. *αὐτὸν ῥήτορα* v. *παρὰ Θουκυδίδου*]

Ῥωμαίων αἱρουμένοις ἐπήγαγε παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρθην, πλὴν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες ᾤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὡς τότε, καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ δ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβι ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος * ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπι- 23 εικῶς πολὺ νῦν ἐστι, τὸ οἴεσθαι τοῦτ' εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις. οὐ μικρὸν δὲ κἀκεῖνο, ὡς καὶ αὐτὸς

II, 47 sqq. πλὴν — μακρῶν] cf. Thucyd. II, 17. οἱ τότε Ω et vulgo. ὁπότε ΦAEFGH. ἀπὸ Αἰθιοπίας (αἰθιοπείας Ω sic) — τὴν πολλὴν] haec quoque ὀλίγον ἐντρέψας sumsit iste ex Thucydide II, 48 init., qui sic: ἤρξατο δὲ (scil. ἡ νόσος) τὸ μὲν πρῶτον, ὡς λέγεται, ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου, ἔπειτα δὲ καὶ ἐς Αἴγυπτον καὶ Λιβύην κατέβη καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν. ἤρξατο, ὡς τότε, καὶ] ita correxi. Libri omnes ἤρξατο, ὥστε καί, quod corruptum esse etiam H. Sauppius et J. Sommerbrodtius viderunt. Quorum conjectura, ἤρξατο, εἶτα καὶ Thucydideae syntaxi, in quo est τὸ μὲν πρῶτον — ἔπειτα δὲ καί, convenit, a nostro autem loco, in quo καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ac tum καὶ ἐς Αἴγυπτον sibi respondent, eadem abhorret. Nostra emendatio ὡς τότε pro ὥστε quum per se leuis est eoque lenior, quod paullo ante οἱ τότε item depravatum est, tum vero ad syntaxin necessaria eoque non dubia. „Caeteroquin, inquit, pestis et ex Aethiopia venit, uti tunc (i. e. uti Thucydidis aetate), et in Aegyptum descendit." τὴν βασιλέως γῆν ΩA et vulgo cum Thucydide. τὴν βασιλέως τὴν γῆν ΦEH. ἐγὼ δ' οὖν ita hodie corrigo. ἐγώ που Φ. ἐγὼ γοῦν ΩA. ἔγωγ' οὖν F et edd. antiquae. αὐτὸν ἔτι Ω et vulgo. ἔτι αὐτὸν ΦAFH. νισίβι Ω et a sec m E, qui a pm νισίβει, ut vulgo. νίσιβι ΦAH. Restitui olim Νισίβι in censura ed. Hermann. l. l. p. 235 motus exemplorum similitudine grammatici in Bekk. Anecd. p. 1192 sq. Genetivum Νισίβιος formavit etiam Menander (Protector) ap. Suidam s. Οὐ μέλον αὐτῷ. τοῦτ' εἶναι ΩΦACEFGM. τοῦτο εἶναι vulgo. τὰ αὐτοῦ ἐκείνου ΩΦA et vulgo recte. τὰ αὐτὰ ἐκείνου G solus, unde profectus Cobetus V. L. p. 147 τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ conjecit. Id vero adsignificaret, ipsas res gestas quoque antiqui historici ductu simul mutatas esse, quod unus Creperejus partim facere ausus est, caeterorum autem

ἂν φαίης, οὐδ' ἔλαττον ἢ νὴ Δία κάκιον ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ

---

vix ullus fecisse videtur, ita ut superiora verba τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι Cobeti conjecturae repugnent. Immo multi tum historici ipsis optimorum historicorum verbis paullum variatis uti solebant, ut h. l. Creperejus Thucydidis, alius infra c. 18 Herodoti, ex quo elucet, antiquam scripturam τὰ αὐτοῦ ἐκείνου nullo pacto immutandam esse. οὐ μικρὸν δὲ κἀκεῖνο] ita correxi. μικρὰ κἀκεῖνο ΩH Victorius. κἀκεῖνο etiam E sed a m rec. μικρὰ κἀκεῖνα ΦAGV et vulgo. μικρὰ κακία a. μακρᾶ κακία FM. ὡς ΩG et vulgo. ὅπως ΦAFHMUV. Recentiorem lectionem κἀκεῖνα, ὅπως ex hac κἀκεῖνα, ὡς natam esse suspicor, quae quum significaret κἀκεῖνο, ὡς, male lecta fuerit. οὐδ' ἔλαττον ἢ] ita correxi. οὐ δι' αὐτὴν ΩΦA et vulgo. οὐ δι' αὐτὴν F. οὐ δι' αὐτὸν V. νὴ Δία κάκιον] ita correxi. ἤδια κἀκεῖνα ΩH. ἢ δία κἀκεῖνα ΦE. νὴ δία κἀκεῖνα FG et vulgo. ἰδία κἀκεῖνα ATVY. Totum igitur locum mei codices ita legunt, Marcianus: μικρὰ κἀκεῖνο ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης οὐ δι' αὐτὴν ἤδια κἀκεῖνα, Florentinus et Gorlicensis: μικρὰ κἀκεῖνα. (sic interpungit A) ὅπως καὶ αὐτὸς ἂν φαίης οὐ δι' αὐτὴν ἢ δία (ἰδία A) κἀκεῖνα. Vulgo legitur: μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ δι' αὐτὴν νὴ Δία κἀκεῖνα. Meas conjecturas recipere ausus sum. Sic enim interpretor: „Jam rem non levem illam quoque, sicut et ipse (Philonem alloquitur) mihi concedes, neque (priore) minorem vel mehercule pejorem paene silentio praeterii." Turpé esse dicit, imitatorem Thucydidis ipsius verbis uti, at non minus turpe atque adeo pejus, attico sermoni verba inserere latina. Philonem in eadem re iterum alloquitur paullo post his verbis: καί μοι ἐννόησον. De formula Lucianea ἢ νὴ Δία in Quaestt. Lucian. p. 155 sq. disserui. Priores de h. l. conjecturas E. Burmeister in Quaestt. critic. p. 9 sqq. studiose collegit, quae vanae sunt ad unam omnes, etiam pristina nostra in censura ed. Herm. l. l. p. 237 et ibidem F. Jacobsii, qui pro his μικρὰ κἀκεῖνα legi voluit μικρὰ ῥάκια suamque conjecturam plerisque criticis mire probavit. At vero illae communi omnes hoc errore nituntur, quod haec adhuc partem fecerunt prioris enuntiati: Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο — atque in eodem errato versatur ingeniosa Halmii conjectura οὐ Θουκυδίδεια pro his οὐ δι' αὐτὴν νὴ Δία. Immo prius enuntiatum in verba τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις certo desinit ac tum continuo a verbis corruptis μικρὰ κἀκεῖνο ὡς (ita enim Marcianus) nova res, novum plane enuntiatum sic incipit: Οὐ μικρὸν δὲ κἀκεῖνο ὡς —. Ita enim scribere malui quam, Οὐ

*ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον ὡς ἐκεῖνοι
καὶ γέφυραν καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐννόησον ἡλίκον
τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, με-
ταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖ-
σθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα καὶ ἐμπρέ-
ποντα καὶ πάντως συνᾴδοντα.* * **16.** *ἄλλος δέ τις αὐτῶν* 24
*ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἀνέγραψε
κομιδῇ πεζὸν καὶ χαμαιπετές, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν
τις τὰ καθ' ἡμέραν ὑπογραφόμενος συνέθηκεν ἢ τέκτων
ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ
μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα
δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ
ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον
ᾐτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία, τρα-
γικώτερον ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην. „Καλ-*

μικρὸν δ' ὂν κἀκεῖνο ὡς —, quod videri potest commendari gemino novi enunciati initio c. 21: *Καὶ μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν.*

παρέλιπον ΦΑ et vulgo. *παρέλειπον* ΩΕΗ. *ὁ γὰρ αὐτὸς* usque ad *Ῥωμαῖοι αὐτὰ*] haec bis scripta in a. *ἀνέγραψε* ΦΑ et vulgo. *ἂν ἔγραφεν* Ω. *ἂν ἔγραψε* Ε. *ἀνέγραψεν* Ga. *ταῦτ' ἐγκεῖσθαι* Φ et vulgo. *ταῦτα ἐγκεῖσθαι* AF et fortassis Ω. *ὥσπερ τὴν πορφύραν* libri omnes articulo miro et vix tolerabili. Quare ego *ὥσπερ τινὰ πορφύραν*, Sommerbrodtius autem *ὥσπερ δὴ πορφύραν* conjecimus.

16. *αὐτῶν* vulgo. *αὐτῷ* ΩΦΑΗ. Vulgata recte habet. Plane sic c. 14 init. *εἷς μέν τις αὐτῶν* —. *ὑπόμνημα τῶν* Ω et vulgo. *ὑπομνημάτων* ΦΑ. Libri omnes *ἐν γραφῇ* vocibus supervacaneis planeque absurdis. Deest vero qui deesse nequit verbi aoristus. Itaque *ἀνέγραψε* restitui. Cf. supra c. 15 fin. *οὕτως ἀνέγραψε* et Cronosol. c. 13. *ὑπογραφόμενος* ΦΑ. *ἀπογραφόμενος* vulgo et fortassis Ω, quod ineptum est. Immo verba *τὰ καθ' ἡμέραν ὑπογραφόμενος* significant „acta diurna paucis sibi adumbrans, (sive, in breve compendium redigens)." Vide quae supra ad c. 4 fin. ad verba *τῆς ὑπογραφῆς* diximus. *στρατιᾷ* ΩΑ et vulgo. *στρατείᾳ* Φ. *οὗτος ἦν* ΩΦΑ et vulgo. *ἦν οὗτος* F. *τινι*] *τι* Φ. *προπεπονηκὼς* ΩΦΕΗΤΧV. *προσπεπονηκὼς* GΔ. *πεπονηκὼς* AF et edd. ante Reitzium. *τὴν τῶν* Ω et vulgo. utrumque om A. *τὴν* om Φ interpungens ille post *συγγραμμάτων*, non post *τύχην*. *τύχην* libri omnes recte, pro quo Schaefer ad Dionys. De Comp. Verb. p. 61 *τέχνην* conjiciebat. At vox *τύχην* in malam

*λιμόρφου ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν“ (καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμός). καὶ νὴ Δία * ὅτι καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συναγαγών, οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴ γε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν Ἀπόλλωνος υἱός, Ἀπόλλων δὲ μουσηγέτης καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδι συγγράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ τι δόξαν αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, ἰητρικὴν μὲν λέγων καὶ πέρην καὶ ὁκόσα καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς καὶ τὰ πλεῖστα οἷα ἐκ τριόδου.* 17. *εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν*

---

partem accipi debet neque *εὐτυχίαν* designat sed *ἀτυχίαν*, infortunium, malum eventum (vernacule, das Mißlingen). *Καλλιμόρφου*] *καλλίμορφον Φ*. Libri omnes *καὶ νὴ Δία καὶ* —. At corrigendum erat sicuti fecimus *καὶ νὴ Δία* (sive *ΔΓ*) *ὅτι καὶ* — suppletis ante v. *ὅτι* e superiore loco *τοῦτο ᾐτιασάμην αὐτοῦ*. Res inprimis e verbis elucet quae deinceps sequuntur, *καὶ ὅτι ἀρξάμενος* —, ubi item supplendum est *καὶ* (sc. *τοῦτο ᾐτιασάμην αὐτοῦ*), *ὅτι ἀρξ*. Quodsi quis nostro loco aut *ὅτι* post *νὴ Δία* inserendum aut omnino quidquam mutandum esse negarit: idem concedat necesse est, inferius *ὅτι* ante v. *ἀρξάμενος* depravatum esse. Tertio enim loco *ὅτι* ita tantum ferri potest, si idem secundo loco post *νὴ Δία* praecesserat. *ὑπέρψυχρον ΩΦ* et vulgo. *ὑπέρψυχον* H. *ὑπόψυχρον* AC. *οὕτω* vulgo. *οὕτως ΩΦ*Δa. *μουσηγέτης*] *μουσιγέτης Ω*G. *συγγράφειν Ω*. *γράφειν Φ*A et vulgo.

οἶδ' ὅτι vulgo. *οἶδα ὅτι ΩΦ*AC. *ἰητρικὴν* cum Solano (qui idem *ἰητρείην* conjecerat) Hermannus in adnot. p. 23 et Dindorfius. *ἰατρικὴν Φ*FM. *ἰατρίην* AH. *ἰατρείην Ω*G edd. ante Reitzium et in litura E. *καὶ πείρην* libri omnes vitiose. Recte Dindorfius *καὶ πέρην* edidit conjecturam ille suam non cod. Vaticanum secutus, ut ad Luc. Vol. I p. XXII ipse monuit. *τὰ δ' ἄλλα ὅσα ὁμοδίαιτα* edd. ante Jacobitianam et liber G. Absurdum istuc *ὅσα* olim meram conjecturam secutus deleveram, ut ipse monui in censura ed. Herm. l. l. p. 237. Nec vero *ὅσα* legitur in libris postea excussis. Exhibent enim certo *τὰ δ' ἄλλα ὁμοδίαιτα ΩΦ*AH et fortasse V. *οἷα ἐκ ΩΦ* et vulgo. *ἐκ* tantum AC. Vulgata recte habet. Cf. Prometheum I, 1. *φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου*. *τριόδου Ω* Victorius et vulgo. *περιόδου Φ*AEFGHΔa.

17. *με δεῖ Ω* et v. *μέλει* AC. *μέ . . λει Φ* altero *λ* abraso. *μνησθῆναι ΩΦ* et v. *μεμνῆσθαι* ACG. *τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ*

ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ καὶ τὰ πρῴην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος. ἐν ἀρχῇ
* μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ 26
συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας λόγον πάνσοφον, δεῖξαι σπεύδων ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν ἄλλος συλλογισμός, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον. τὸ δὲ τῆς κολακείας ἐς κόρον, καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικὰ καὶ κομιδῇ βωμολοχικά, οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι ἀλλὰ συνηρωτημένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι καὶ ἥκιστα σοφῷ ἀνδρὶ καὶ

κείσθω] Eadem fere verba in Eunucho c. 10, similia in Hermot. c. 20 leguntur. Locutionem ἐν ἀφανεῖ κεῖσθαι a Thucydide I, 42 noster mutuatus est. δ' ἐρῶ vulgo. δὲ ἐρῶ ΩΦΑF. Ante συγγράμματα fortasse participium excidit, velut [ἀναγνωσθέντα] συγγράμματα. Neque enim, ut male vertunt, libros editos Corinthi dicit, sed recitatos. Cf. c. 14 init. et c. 29 fin., ubi de eadem re est ἀνεγίγνωσκε. προοιμίου ΩΦ et v. φροιμίου AC falso. Vide quae supra ad c. 14 extr. dicta sunt. περιόδῳ] προόδῳ Ω. ἀναγιγν. vulgo. ἀναγιν. ΩΦACEFGa.

λόγον] λόγου A. Haec autem verba, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας λόγον πάνσοφον, arcte cohaerent. Eodem modo dictione λόγον συνερωτᾶν sive ἐρωτᾶν Sextus Empiricus utitur (cf. interpretes ad Pyrrh. I. 20, p. 207). πρέποι ΦAE et v. πρέπει Ωa. πρέπειν Δ. Post τὸ προοίμιον comma positum in A. Multae edd. distinctione male carent. τὸ τῆς κολακείας libri omnes asyndeto non ferendo. Hinc Jacobsius Appendice ad Pors. Advers. p 293: καὶ τὸ τῆς κολακείας probante Lehmanno conjecit. At aptior est δὲ quam καὶ particula. Quare ego Τὸ δὲ τῆς κολ. supplevi. συνηρωτημένα ΩΦΑ. συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα vulgo et (qui συναγμένα) F. Antiqui codices certo indicio sunt, συνηγμένα verbi συνηρωτημένα glossema esse vocesque καὶ συνηγμένα ab Jacobitio, Bekkero et Dindorfio recte expunctas. Et ad superius illud συνηρώτητο concinnius haec συνηρωτημένα κἀκεῖνα, quam συνηγμένα κἀκεῖνα referuntur. Caeteroqui doctum glossema est συνηγμένα ipsumque verbum Lucianeum, de quo Hermannus ad c. 16 extr. p. 117 paucis exposuit. σοφῷ ΩΦΑ. φιλοσόφῳ v. Altera lectio hoc melior est, quod de eodem viro c. 17 init. eadem verba σοφοῦ ἀνδρὸς ac paullo post iterum τῷ σοφῷ praecedunt. Vulgata aut e verbo mox sequente φιλόσοφοι aut e vulgari scribarum errore nasci potuit, quem Jacobitius locis Vit. Auct. c. 21 et Jov. Trag. c. 27 collatis bene demonstravit.

πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὗ γε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοιοῦτο . ., εἴπερ ἄρα, ἡμῖν καταλιπεῖν λογίζεσθαι

πρέπον, τὸ ἐν vulgo et fortassis Ω. πρέπον ἐν H. πρέποντι, ἐν Φ. πρέποντι, ἐν A (α supra a m sec.). Codicum Florentini et Gorlicensis πρέποιτι, ἐν manifesto πρέπον, ὅτι ἐν significat. Itaque antiquitus etiam ita lectum est: πρέπον, ὅτι ἐν τῷ προοιμίῳ εἶπεν, quod vulgatae praetulerim, quamvis hodie in omnibus libris εἰπεῖν exstare videatur. οὗ γε] οὗ τε Φ. „Post v. πράξεις in codice H sextum inter et septimum folium unum excidit. Hodie septimum incipit: οὐδὲ μεσοποταμίτης (c. 24 fin.).“ J. H. Chr. Schubartus. τὸ γὰρ τοιοῦτο ΩΦGa. τῷ γὰρ τοιούτῳ X in γρ (αι.) τὸ γὰρ τοιοῦτον A et v. Post τοιοῦτο lacunae signa, quae a libris absunt omnibus, ego posui. εἴπερ ἄρα ΩΦA et v. ἔδειπερ ἄρα (sic) ΔGT et in γρ (αι) X. Quisquis ita primus interpolavit, potius voluit, ἔδει, εἴπερ ἄρα. ἡμῖν καταλιπεῖν ΩΦ (ita Φ, quod Jacobitius neglexit) AFGΔ et (quod eidem Jacobitio assentior) TX et Vaticani 87 et 90. ἡμῖν ἔδει καταλιπεῖν edd. omnes. Itaque Marcianus et Florentinus ita habent: τὸ γὰρ τοιοῦτο εἴπερ ἄρα ἡμῖν καταλιπεῖν λογίζεσθαι ἢ αὐτὸν εἰπεῖν itaque haud dubie etiam Vaticani duo. In vulgata comparativum male deesse v. ἢ ostendit, ut olim vidit Pelletus. Sed ipsum istuc ἔδει falsum supplementum est, quippe quod et ab antiquis codd. absit omnibus, et vel in recentibus libris (quorum partim τοιοῦτο vel τοιοῦτον ἔδει partim ἡμῖν ἔδει dant) sede vagetur incerta. Enimvero quum optimi quique codd. hiatum intolerabilem τοιοῦτο εἴπερ propagent: sequitur comparativum qui cum verbo ἦν excidit, tum post hoc ipsum τοιοῦτο excidisse tum incepisse a consonante. Praeterea post v. ἡμῖν comparativum vel ideo inseri nolim, ne verba tam arcte connexa ἡμῖν καταλιπεῖν violentius dirimantur. Quare ita haec suppleo: τὸ γὰρ τοιοῦτο [κάλλιον ἦν,] εἴπερ ἄρα, ἡμῖν κ. λ. ἢ αὐτ. εἰπεῖν, collato l. De Luctu c. 10: πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν. Tametsi etiam ita suppleri possunt: τὸ γὰρ τοιοῦτο [κρεῖττον ἦν,] εἴπερ ἄρα, ἡμῖν κ. λ. ἢ αὐτ. εἰπεῖν. Quin etiam si quis antiqua lectione τοιοῦτο contemta novitiam τοιοῦτον probarit: is vero quae desunt verba post ἄρα potius salvo atticismo inserere poterit, velut hoc exemplo: τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, [κάλλιον ἦν] ἡμῖν κ. λ. ἢ αὐτ. εἰπεῖν. Tenendum est enim, formulam εἴπερ ἄρα ei rei ad quam spectat nunc praemitti, ut in Luc. Baccho c. 3, nunc etiam ut in Gallo c. 21 postponi:

ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. 18. καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονῆσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο „ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων καὶ Περσέων," καὶ μικρὸν ὕστερον „ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς," καὶ πάλιν „ἦρεν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμαίνουσι," καὶ ἄλλα πολλὰ

Ut in dubia re atque incerta supplementum meum contextui inserere non ausus satis habui post v. τοιοῦτο lacunae signa addidisse. Ceterum conjectura a Dindorfio Vol. II p. VII proposita: τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν ἄ μ ε ι ν ο ν ἦ ν καταλιπεῖν λογίζεσθαι ἢ αὐτὸν εἰπεῖν, in haud dubio errore magnam tamen veri partem videtur adsecuta esse.

18. ἀμνημονῆσαι ΦAEFG Victorius. ἀμνημονεῦσαι vulgo et discrte Ω. τοιάνδ' Φ et v. τοιάνδε ΩAFG. ἔδεε — κακῶς] Imitator maxime expressit Herodoteum I, 8: χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς, sed idem ἔδεε pro χρῆν sumsit ex II, 161 sive IV, 79 sive IX, 109 sive etiam V, 92, 4. Nam (prorsus ut Thucydidius supra c. 15) Herodotum expressit ὀλίγον ἐντρέψας et hic et in proximis, ubi ne conjectura quidem οὐνομαίνουσι ob hujus verbi significatum satis est Herodotea. ἦρεν Ὀσρόης, τὸν e conjectura scripsi h. e. „Osroes castra movit." Possis ἦρξεν „exercitui praefuit." ἤρονος ῥοήστον Vatic. 87. ἦν Ὀσρόης, τὸν vulgo et A, fortassis etiam ΩΦ, quod minime defendi potest Herodoteo I, 7, quo l. haec verba cohaerent: ἦν Κανδαύλης τύραννος Σαρδίων. Neque omnino imitator ad unum Herodoti l. haec omnia effinxit, sed more verbisque Herodoti τὸν οἱ Ἕλληνες formae nominis barbarae adjecit graecam. Cf. Herodot. I, 7: ἦν Κανδαύλης, τὸν οἱ Ἕλληνες Μυρσίλον ὀνομάζουσι (optimus codex καλέουσι), τύραννος Σαρδίων, tum II, 144: Ὧρον τὸν Ὀσίριος παῖδα, τὸν Ἀπόλλωνα Ἕλληνες οὐνομάζουσι, deinde III, 27: Ἆπις, τὸν Ἕλληνες Ἔπαφον καλέουσι, postremo IX, 20: Μασίστιος, εὐδοκιμέων παρὰ Πέρσῃσι, τὸν Ἕλληνες Μακίστιον καλέουσι. οἱ ἕλληνες Vatic. 87, ΩΦ et v. ἕλληνες (omisso οἱ) A, quod non minus altero Herodoteum est. ὀνυμαίνουσι Bekker. ὑμέουσιν Vaticanus 90. ὀνυμέουσι ΩΦΑ et v. Sed pro vulgatis Ὀξυρόην ὀνυμέουσι Vatic. 87: ὀξυρόηνον ὑμνέουσι, quo significatur, uti recte Dindorfius, Ὀξυρόην ὀνυμαίνουσι. Ipsius error imitatoris correctus videtur per Sommerbrodtii conjecturam οὐνομαίνουσι et Dindorfianam ὀνομαίνουσι, qua hujus verbi forma semel Herodotus utitur IV, 47 οὐνομανέω (i. e. „nominatim recensebo"). At quum forma ὀνυμαίνουσι codicum auctoritate munita sit, Schaefero ad Dionys. De Comp. Verb. p. 60 adsentiri malo, ὀνυμέουσι graecis auribus esse inauditum, sed aeolicum ὀνυμαίνουσι placere posse. Nam: „κακόζηλος ille, inquit, etiam dialectos videtur

27 τοιαῦτα. * ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν Θουκυδίδῃ, οὗτος δὲ Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐῴκει. 19. ἄλλος τις ἀοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις καὶ πάντα ὄρη καὶ πεδία καὶ ποταμοὺς ἡρμήνευσε πρὸς τὸ σαφέστατον καὶ ἐχυρώτατον, ὡς ᾤετο. τὸ δὲ ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειεν, τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν, ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ καὶ λευκοῦ καὶ μέλανος,

---

inepte miscuisse." Saltem Callimorphus (cf. supra c. 16) ab alia ad aliam dialectum desubito transiluit. ὁρᾷς, ΩΦΑ et v. ὁρᾷς; F. ὁρᾷς οὐχ RTV. 'Ορᾷς, quod ab Hemsterhusio in Anecdot. p. (60) et Solano male mutatum est, vim habere ironicam in Quaestt. Luc. p. 96 demonstravi. ὅμοιος οὗτος vulgo et diserte Ω. ὅμοιος αὐτὸς ΦΑ et fortasse C.

19. ὀλίγῳ ΩΦΑ et v. ὀλίγω F. ὀλίγον Δ. ὀλίγων (ον) G. ἡρμήνευσε] ita correxi. ἑρμηνεὺς Φ. ἑρμηνεύσας ΩΑ et v., participio absolute scilicet posito. At verbi opus est indicativo. σαφέστατον] σαφέστερον Φ. σαφέστερον (τατον) G. καὶ ἐχυρώτατον] ita correxi. καὶ ἰσχυρότερον (τατον) G. καὶ ἰσχυρότατον caeteri libri inepte. Thucydidius (qui fortassis ipse quoque scripserat πρὸς τὸ ἐχυρώτατον, voce usus Thucydidea) haec omnia et verbis clarissimis et fide, ut ipse putabat, certissima (ganz zuverlässig) descripsisse traditur. Librarii voces ἐχυρὸς ἐχυρότης in ἰσχυρὸς ἰσχυρότης depravare solent, cujus generis pauca tantum exempla a Schaefero in Melet. Crit. p. 26 allata sunt. Sed in Thucydide vix ullus locus exstat, quin pro vera lectione ἐχυρὸς aliquot codices ἰσχυρὸς male exhibeant. Denique in h. l. etiam Cobetus V. L. p. 245 haesitavit, cujus viri conjectura καὶ ἰσχνότατον minime probari potest. τρέψειεν· τοσαύτη Bekker. τρέψειε· τοσαύτην Ω. περιτρέψειε. τοσαύτη A. τρέψειε· τοσαύτη v. κασπιακὴν Φ et diserte Ω et v. κασπίαν AC, qua adjectivi forma plerique utuntur, in his Lucianus ipse Prometheo altero c. 4. Alteram tamen „Caspiacus" Prisciano agnitam habet Statius Silv. IV, 4, 64. καὶ τὸν] τὸν om Φ. ἐξηρμηνεύθη] ἐξερμηνεύθη A. ἐξειρμηνεύθη G. μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ] Cf. Cratinum Chironibus ap. Aristidem Vol. II p. 521 Dind.: ταῦτα δυοῖν δι' ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπονήθη, quo in versu ego δι' inserui. ὀφθαλμοὶ αὐτῆς] ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ Victorius.

καὶ ζώνη ἰριοειδής, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐολογέσσου ἀναξυρὶς ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἵα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε, κιττοῦ καὶ μυρρίνης καὶ δάφνης ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων καὶ σύσκιον ἀκριβῶς
ποιούντων αὐτό. σκόπει ὡς ἀναγκαῖα * τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα 28
καὶ ὡς., ὧν οὐκ ἂν ἄνευ ᾔδειμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέν-

ἰριοειδής ΩE et v. ἰριοειδεῖς G. ἰροειδής R. ἱεροειδής T. ἠεροειδὴς ΦACFUVY, sed F in γρ. ἰροειδής. Ex tot scripturis nulla ad ἰριώδης adludit, quam formam ex Aristotele Meteorol. III, 4 Hermannus comparavit. καὶ βοστρυχηδὸν om A, male. ἑλικηδὸν καὶ βοστρυχηδὸν] eundem tumorem haec habent, quae Luciani sunt ludentis in Timone c. 3: οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν, ubi similia Hemsterhusius dedit nostro tamen loco omisso. Οὐολογέσσου Ω. οὐολϊγέσου F. οὐολογέσου A et v. Cf. supra ad c. 14 fin. μυρρίνης ΦA et v. μυρσινης (sic) Ω, id est μυρσίνης. Eadem varietas in Verr. Hist. II, 5. At formam μυρρίνη non solum Moeris p. 263, sed ipse Lucianus in Judic. Vocal. c. 9 fin. ut atticam alteri recte praetulit. ἀναγκαῖα om G solus. τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα ΩA et v. ταῦτα τῇ ἱστορίᾳ Φ ordine forsitan meliore. καὶ ὡς., ὧν] neque lacunae in libris indicium est, neque καὶ ὡς ὧν ullus codex habet, sed omnes libri dant καὶ ὡς (ita diserte ΩΦA et Vaticanus 90); in solis Poli Excerptis, in quibus etiam conjecturae insunt, pro eo legitur, καὶ ὧν. Memoria antiqua καὶ ὡς ita servari potest, si hic quoque minuta inest lacuna ac si oculi scribarum ab ὡς ad ὧν aberrarunt. Quare ita suppleo: σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα καὶ ὡς [πρέποντα, ὧν] —. Quodsi quis haec rejecerit, is Dindorfio auctore voculam καί, quae in libris est omnibus audacter expungere et sicut olim ipse feceram pro ὡς conjicere ὧν debebit. ὧν οὐκ ἂν ἄνευ partim nostra conjectura est partim Dindorfii. Post hoc καὶ ὡς libri ita pergunt: οὐκ ἂν ἄνευ Victorius. οὐκ ἀνευ (sic) ᾔδειμέν Ω. οὐκ ἄνευ ἤδη μέν Vaticanus 90 et Φ (ita Φ, de quo errat Jacobitius). οὐκάνευ ᾔδειμέν A. οὐκ ἂν εὖ ᾔδειμέν F. et οὐκ ἂν εὖ etiam M: αὐτῶν om etiam E. οὐκ ἄνευ αὐτῶν ᾔδειμέν (ἴδει μέν G) vulgo et G. Ita plerique omnes codices praeter unum G vulgatam αὐτῶν non habent. Meam emendationem in censura editionis Herm. l. l. p. 237 positam: ὧν ἄνευ οὐκ ἂν ᾔδειμέν plurimi secuti sunt, in his ipse Dindorfius in ed. Parisina, qui in ed. Tauchnitiana eandem ita retinuit, ut tamen ordine verborum mutato ὧν οὐκ ἂν ἄνευ ᾔδεμεν (sic) ederet. Hunc ordinem nunc ipse

των. 20. ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται· καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, ἄρτι κληρονομήσαντι τοῦ δεσπότου, ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβαλέσθαι οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας ταῖς λοπάσιν, ὀρνίθων καὶ συείων καὶ λαγῴων προκειμένων ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς ἢ τα-

---

quoque anteposui, partim quod codicum scripturis melius etiam convenit, partim ob elegantiorem verborum collocationem, quam Dindorfius Luciani verbis in Rhetor. Praec. c. 18 ὧν οὐκ ἄν τι ἄνευ γένοιτο apte tuetur. Longe saepius apud poetas hanc ipsam collocationem inveni, velut ap. Euripidem Fragm. 1014 p. 534 ed. Nauck (p. 491 Wagn.): θεοῦ γὰρ οὐδεὶς χωρὶς εὐτυχεῖ βροτῶν et ap. Horatium Serm. I, 3, 68: „nam vitiis nemo sine nascitur.“ In eodem Odar. I, 26, 9: „Pimplea dulcis: nil sine te mei | possunt honores“ verbis leniter transpositis ita corrigendum est: „Pimplea dulcis: te sine nil mei | possunt honores“ collato illo Vergiliano: „te sine nil altum mens incohat“ (Georg. III, 42).

20. λεκτέων] λεχθέντων A, cujus erroris causa fuit superius πραχθέντων. ἐοίκασιν om A. κληρονομήσαντι τοῦ δεσπότου ΩΦAEFGT. τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι v. οἶδεν ὡς χρὴ] οἶδε ὡς χρὴ F. ὡς χρὴ om Victorius. περιβαλέσθαι ΦG et edd. veteres. περιβάλλεσθαι ΩAF et edd. recentes Lehmanniana priores. δειπνῆσαι] δειπνήσας A. ἐμπηδήσας ταῖς λοπάσιν,] ita correxi. ἐμπηδήσαντες πολλάκις A. ἐκπηδήσας πολλάκις UV. ἐμπηδήσας πολλάκις vulgo et ut videtur ΩΦ. Quippe sententia haec est: „postquam in patinas irruit.“ Tamen huic quoque mendo inveterato secure omnes indormierunt, rati v. πολλάκις h. l. „fortassis“ significare. At praeterquam quod ea res in talem locum minime cadit, sicut ab Heindorfio ad Plat. Phaedonem p. 19 (60, e St.) acute demonstratum est: non fortasse, sed reapse tam lauta coena tum adposita erat. ὀρνιθίων Y. ὀρνιθείων Schaefer ad Bos. Ellips. p. 234. Ὀρνίθων cum Hermanno unice probavi in censura l. l. p. 237 addito, ὀρνίθων in libris esse ad unum omnibus (sic etiam ΩΦA), ὀρνιθίων autem conjecturam videri conjectoremque ὀρνιθείων voluisse. συείνων ΔV. συῶν Victorius. λαγῴων Schaefer. λαγώων Y et fortassis Ω. λαγωῶν vulgo. προκειμένων] non bene Hermannus p. 135 παρακειμένων conjecit immemor Homerici: οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. ὑπερεμπίπλ. ΩΦΔ et v. ὑπερεμπίμπλ. E, quam formam probabat

*ρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. οὗτος δ' οὖν, ὃν προ-
εῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα καὶ θα-
νάτους ἀλλοκότους, ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν
τρωθείς τις αὐτίκα ἐτελεύτησε, καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μό-
νον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολε-
μίων ἐξέθανον. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ
τοῦτο μὲν καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν * ἀρ-* 29
*χόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ τῶν μὲν
πολεμίων ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ καὶ τριάκοντα ἓξ
πρὸς τοῖς διακοσίοις, Ῥωμαίων δὲ μόνους δύο, καὶ τραυ-
ματίας γενέσθαι ἐννέα. ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ
φρονῶν ἀνάσχοιτο.* 21. *καὶ μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, οὐ*

G. Hermannus ad Aristoph. Nub. v. 1488, non item atticistae quidam neque ego apud ipsum Hermannum neque Lobeckius ad Phryn. p. 95. *ταρίχου* ΩA diserte et v. *ταρίχους* ΦY. Etiam in Gallo c. 29 optimi libri masculinum tuentur. Plerumque tamen Lucianus attice *τὸ τάριχος*. *ἔστ' ἂν δ. ἐσθίων*] Cf. De Mercede Cond. c. 26 fin. et Saturnal. c. 22 init. *τραύματα*] *τὰ τραύματα* F. *τὸν μέγαν* om A. *ἑπτὰ καὶ εἴκοσι* ΩΦAEFGRTUV. *ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ* edd. veteres, solemni ut bene Hermannus $\overline{\eta}$ et $\overline{\varkappa}$ literarum confusione. *ἐξέθανον* ΩΦEFV. *ἐξαπέθανον* ΔG. *ἀπέθανον* A et edd. ante Reitzium. *Εὐρώπῳ τῶν*] *εὐρωποντων τῶν* Φ. *τριάκοντα*]. *λ.* a. *ἓξ*] libri omnes *καὶ ἕξ*. At etsi *τριάκοντα καὶ ἓξ* ut regulae exceptio ferri per se potest: hoc tamen l. ob ipsam ambiguitatem *καὶ* ante *ἓξ* delendum est. Alioquin enim verba quae minime cohaerent *μυριάδας ἑπτὰ καὶ τριάκοντα* jungenda esse viderentur, quod nonnulli ut satis inepte facerent ab se impetrarunt. Immo milites 70, 236 non amplius cecidisse dicuntur. *τοῖς διακοσίοις* ΩACFΔ. *τὰς διακοσίας* G. *διακοσίοις* v.

δύο om Φ, habent caeteri etiam a, in qua est . *β*. *ἐννέα* ΩΦ et v. *οε* CRT etiam A qui *οε̄* et in summo margine *ἑβδομήκοντα πέντε*. Frequentissima in codd. *ϑ* et *ο* literarum confusio est; hic vero *ϑ* et *οε* inter se commutatae sunt. Cave enim conjicias, quod ad sententiam quoque deterius sit: *Ῥωμαίων δὲ μόνους ἐννέα, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἑβδομήκοντα πέντε*. Ceterum verba longe gravissima *ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς*, id quod interpretes latuit, recte accepisse videtur unus A. Majus ad Frontonem P. I p. 116 (cf. ibid. p. 142) ed. Mediol. de literis victoriae Parthicae nuntiis, quas Junius Maximus tribunus Romam attulit.

21. *ὑπὸ* ΩEFGTUa. *ὑπὲρ* vulgo et ΦACV. *ἀττικὸς* Ω et v. *ἀττικοὺς* ΦA. *ἀποκεκαθάρθαι*] *ἀποκεκάρθαι* Victorius. *ἀκρι-*

μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν οὗτος καὶ τὰ ὀνόματα μεταποιῆσαι τὰ Ῥωμαίων καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς Κρόνιον μὲν τὸν Σατουρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ τὸν Τιτιανὸν καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος περὶ τῆς Σεουηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι

βέστατον ΦΑ et v. ἀκριβέστερον Ω. οὗτος ΦΑF. οὕτως ΩG. οὕτω v. Οὗτος verissimum est: nam idem historicus a c. 19—21 fin. ridetur. καὶ om Ω. Male. ποιῆσαι ΩΦΑ et v. μεταποιῆσαι F, ut in Append. ad Pors. Advers. p. 293 Jacobsius conjecerat, quod ille non finxerit nomina romana sed diffinxerit. Jacobsii emendationem in bono codice nuper inventam jam olim in censura ed. Herm. l. l. p. 238 probavi contulique supra c. 5 μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι. τὰ ΩΦΑ. τῶν v. μεταγράψαι Ω et v. μετεγγράψαι A. μετεγγράψα (sic) Φ. Κρόνιον AFGRTUV. κρόνειον ΩΦΕ. Κρόνον v. τὸν Σατουρνῖνον Hermannus tacito p. 27 itaque Victorius. Caeteri libri omnes σατουρνῖνον (σατορνῖνον Δ. σατουνῖν' G.). τὸν Φρόντωνα] Solanus de pluribus Frontonibus: „hi omnes, inquit, nihil ad historiam illam.“ Mihi simile veri videtur M. Cornelium Frontonem h. l. dictum esse. Hic enim, quod Hermannus aliique scire jam poterant, Parthici quoque belli historiam attigit. Principia hujus historiae P. II p. 337 sqq. ed. Mediol. partim servata sunt, historia ipsa, si tamen scripta est, (de quo A. Majus P. I p. LXI non dubitat) interiit. Quae si nunquam scripta est, probabile tamen fuerit ab historico isto hunc potissimum Frontonem memoratum esse ut virum et doctum et consularem et Imperatorum quondam magistrum. Τιτιανὸν] τιτανὸν A. τατιανὸν FM. ἄλλα ΩΦEFG et qui ἄλλα πολλὰ A. τἄλλα v. σεουηριανοῦ E, qui sic ubique. σευηριανοῦ ΩΦACFM. σεβηριανοῦ G. Σεβεριανοῦ edd. antiquae. περὶ — τελευτῆς] cf. infra c. 25. Nostro autem loco quod omnium consensu ξίφει τεθνάναι creditus esse dicitur: id lucem accipiet e Frontonis Principiis hujus historiae Fragm. IVto (P. II p. 350 ed. Mediol.): „Bello Parthico utroque consulares viri duo exercitum utrique ducentes obtruncati: Severianus quidem Lucio ab Urbe ....“ Itaque Severianus non sponte in gladium incubuit, sed ab hoste obtruncatus est. Hoc Frontonis loco etiam ipsius Luciani fides et ibidem Alexandri in Alexandro c. 27 eadem tradentium plane confirmatur. Omnium accuratissime et Alexander l. l. et Xiphilinus sive Dio Cass. LXXI, 2 Severianum dicunt una cum exercitu Parthorum sagittis confixum periisse.

αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ὁ ἀνὴρ σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν * τριῶν ἡμερῶν ἐγίνετο, ἀπόσιτοι δὲ οἶμαι καὶ ἐς ἑβδόμην διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης τέως εἱστήκει περιμένων, ἔστ' ἂν Σεουηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπῆγεν [ἕως] τῆς ἑβδόμης. 22. τοὺς δὲ

πάντες Ω diserte et Φ et v. ἅπαντες A. οἰόμενοι ξίφει ΩΦA et v. ξίφει οἰόμενοι Δ. δὲ ὁ ἀνὴρ F. δὲ ἀνὴρ A (sic, quod esse opinor δ' ὁ ἀνήρ). δὲ ἀνὴρ v. Possis etiam δὲ ἀνήρ. τοῦτον γὰρ] τοῦτον μὲν A qui mox om τὸν ante θάνατον. ἐκεῖνο ΩΦA et v. ἐκείνῳ M et a sec manu F. τριῶν ἡμερῶν ἐγίνετο, ἀπόσιτοι δὲ οἶμαι καὶ] ita scripsi verbo οἶμαι transposito. Libri omnes τριῶν οἶμαι ἡμερῶν ἐγίνετο, ἀπόσιτοι δὲ καί, praeterquam quod οἶμαι om A. In vulgata primum notiones εἰδὼς et deinceps οἶμαι secum invicem pugnant. Tum vero haec mali historici verba, σιτίων ἀποσχόμενος, ridentur. Itaque hac verborum collocatione ἀπόσιτοι δὲ οἶμαι plane opus est. Nam v. οἶμαι cum irrisione de re prope certa poni attice solet, velut infra c. 23 med. secundum libros optimos et c. 38 fin. et apud Demosthenem Olynth. II p. 23, 1 Bekker. ἐς ἑβδόμην ΩΦACEFGMΔ. ἑπτὰ vulgo, quod falsum esse in censura l. l. p. 238 docui. ὑπολάβοι] ὑπολάβῃ AC. Ὀσρόης τέως εἱστήκει] ita correxi. ὀσρόης τις εἱστήκει Victorius et ΩΦAEFG. Ὀσρόης εἱστήκει vulgo. Antiqua lectio quum absurda sit et τις e praegresso τις exortum: tamen ob ipsam librorum consensionem alterum τις prorsus deleri non potest. Verba τέως εἱστήκει significant Osroen interim otiosum stetisse. Cum verbo εἱστήκει, quod male vertunt, cf. Aristoph. Pac. v. 256: ἕστηκας ἀργός; σεουηριανὸς E. σευηριανὸς ΩΦ (ita Φ) ACFM. σεβηριανὸς G et v. ἀπόληται ΩA et v. ἀπολεῖται Φ. ἀπόλυται Δ. Malim ego quidem ἀπόλοιτο. Hujus structurae (ἔστ' ἂν — ἀπόλοιτο) gemina exempla dedit Matthiae Gr. Gr. § 522 p. 1009 ed. sec. ἐπῆγε ΩΦAEFGUVY Victorius. ἐπήγαγε v. Post ἐπῆγε continuo pergunt libri omnes διὰ τῆς ἑβδόμης (a habet . ζ. pro ἑβδόμης). At διὰ absurdum est natumque ex antecedente διὰ τοῦτο. Dubitanter supplevi ἐπῆγεν ἕως τῆς ἑβδ., ratus justo audaciora esse supplementa ἄχρι vel μέχρι vel ἐντὸς vel πρό. Sententia quidem certissime haec est: „et propterea Osroen in hostes impetum non fecisse ante diem septimum."

22. ποῦ ἂν] ποῦ δ' ἂν ΦACF et fortassis Ω. ἐλέλιξε vulgo et fortasse Φ. ἐξελέλιξε Ω. ἐξέληξε (supra λ et ι m rec) A. Ho-

καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους ποῦ ἄν τις θείη, τοὺς λέγοντας, „ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε," καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· „Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσμαραγεῖτο, καὶ ὄτοβος ἦν καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα," καὶ „ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος." εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τό, „ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ," καί, „οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα," καί, „ἤδη λελουμένοι παρ' αὐτοὺς ἐγίγ-
31 *νοντο," καὶ τὰ τοιαῦτα· * ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι*

---

mericum (Il. α', 530 et θ', 199) *ἐλέλιξε* Graevius sic accepit: „aries murum quassavit," ad sensum apto, nisi tum hac opus esset collocatione: *ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ τὸ τεῖχος, τὸ δὲ πεσὸν* —. Ego olim Il. δ', 125 contuli scripsique *ἔλιγξε* probata Gesneri versione „dedit stridorem machina." Nam nimis dithyrambicum mihi videbatur *ἠλέλιξε* falsi Xenophontis ap. Demetrium De Eloc. § 98. Sed aliis vitium lectionis *ἐλέλιξε* corrigendum relinquo. *τεῖχος δὲ*] *δὲ τεῖχος* F. *ἔδεσσα* ΦA et v. *αἴδεσσα* ΩE. *οὕτω*] *οὕτως* Ω. *ὄτοβος* ΩΦEG. *ὄττοβος* A et v. *ἅπαντα ἐκεῖνα*] „legerim *ἅπαντα τὰ ἐκεῖ*" Cobetus V. L. p. 245. Quae conjectura haud multo praestat scripturae libri A: *ἄπανπα ἐκεῖνα*. Vide quae olim in Quaestt. Luciann. p. 69 et Praefat. p. XXIII et in Quaestt. Aristoph. p. 279 verissime docui. *καὶ ὁ στρατηγὸς — τὸ τεῖχος*] haec prioribus continuanda et a verbis *Ἔδεσσα μὲν δὴ* usque ad *τεῖχος* pro uno omnia loco habenda esse Schmieder acute conjecit: quem ducem sequerer, si pro verbis *καὶ ὁ στρατηγὸς* potius *ὁ δὲ στρατηγὸς* scriptum exstaret. *ᾧ*] *ὅτῳ* FM. *προσαγάγοι* ΩΦ et v. *προσάγει* A. *προσαγάγει* Δ ut videtur. *συναγάγοι* FM. *δημοτικὰ* ΩΦAEGT. *δημωτικὰ* edd. veteres et a p m F. *τὸ* om ΦA. *ὁ στρατοπεδάρχος* Φ. *τὰ ἐγχρήζοντα*] Bene Hermannus observavit atticum fuisse *τὰ ἐπιτήδεια*, collata Xenoph. Anabas. I, 5, 10: *οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐπιτήδεια.* *λελουμένοι*] *λελουμένη* G. *παρ' αὐτοὺς ἐγίγνοντο*] ita correxi. Libri *περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο* (*ἐγίνοντο* A). „Jam loti, inquit, ad eos veniebant." V. *γίγνεσθαι* in motus significatione saepe ponitur velut a Luciano Somnio c. 15 fin. At in tali re ne *γίγνομαι* quidem dici attice solet; praeterea et *ἤδη* languet et *λελουμένοι* pro attico *λουσάμενοι* rarum est, in Luciano quidem semel obvium Gallo c. 10. Immo haec attice sic dicenda erant: *λουσάμενοι ἧκον ἐπὶ τὸ δεῖπνον.*

τραγῳδῷ τὸν ἕτερον μὲν πόδα ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. 23. καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ καὶ τραγικὰ καὶ εἰς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τε καὶ ἀγεννὲς ἐπαγαγόντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ που Ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα ἢ Πανὸς περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς τὸ „ὤδινεν ὄρος.“ χρὴ δὲ οἶμαι μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα καὶ ὁμόχροα εἶναι καὶ συνᾷδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοίως ἐκ ῥακῶν ποθεν

Cf. Lucian. Timonem c. 54, D. Mort. VII, 2 init., De Merc. Cond. c. 14, Asin. c. 7, Gallum c. 9, Navigium c. 22, Saturnal. c. 23. Ceterum Dorvillii ad Charit. p. 285 conjectura περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο cum Luciani reprehensione pugnat. Longe melior Graevii emendatio est (paullo tamen quam mea audacior), qui verba οἱ στρατιῶται — ἐγίγνοντο ex unico loco depromta esse ratus περὶ αὐτὰ ἐγίγνοντο scribi voluit. ἐπιβεβηκότι Ω diserte et v. βεβηκότι ΦΑ. θατέρῳ δὲ σάνδαλον Ω diserte et Φ et v. θάτερον δὲ σανδάλῳ ACFM. ὑποδεδεμένῳ om A.

23. εἰς ὑπερβολὴν ΩΦAF. ἐς ὑπερβολὴν v. ἀκούσεσθαι ΦA et v. ἀκούσεσθε ΩE. αὐτὸ] ὑπὸ AC. τῆς ΦA et v. τὸ τῆς F et fortassis Ω. μικρόν τε καὶ A, ut olim conjeceram. μικρόν τι καὶ v. ἐπαγαγόντας ΩΦAEFΔ. ἐπάγοντας G et v. ἢ Τιτᾶνος libri omnes, quod Hermannus p. 150 sic explicuit, quasi ἢ Προμηθέως scriptum esset. Et omnino, quum praesertim Ἡρακλέους antecedat, certi nomen dei requiritur. Quamobrem recepi O. Jahnii emendationem ἢ Πανὸς Bekkero quoque (in Corrigendis) atque Sommerbrodtio probatam. Cf. De Saltatione c. 79: κάθηνται (Bacchicae satyricaeque saltationis spectatores) δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. Hic quoque pro Τιτᾶνας idem Sommerbrodtius Πᾶνας optime correxit. οἶμαι additum ex ΩΦACEFGΔ. συνᾷδον Lehmannus. συνᾴδοντα A. συνᾳδον vulgo, in quo videri potest συνᾴδειν latere, quod participio non deterius est. τὸ ἄλλο] τῇ ἄλλο A. πάνυ γελοῖος libri omnes. Bekkeri correctionem πάνυ γελοίως Dindorfio item probatam recepi. Nec vero me fugit hisce verbis „θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθεν“ senarium effici posse, recepto autem altero γελοίως non posse. At tantum abest, ut haec e comoedia

καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους ποῦ ἄν τις θείη, τοὺς λέγοντας, „ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε,“ καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· „Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσμαραγεῖτο, καὶ ὄτοβος ἦν καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα,“ καὶ „ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος.“ εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, „ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ,“ καὶ, „οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα,“ καὶ, „ἤδη λελουμένοι παρ' αὐτοὺς ἐγίγ-
31 νοντο,“ καὶ τὰ τοιαῦτα· * ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι

---

mericum (Il. α', 530 et ϑ', 199) ἐλέλιξε Graevius sic accepit: „aries murum quassavit,“ ad sensum apto, nisi tum hac opus esset collocatione: ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ τὸ τεῖχος, τὸ δὲ πεσὸν —. Ego olim Il. δ', 125 contuli scripsique ἔλιγξε probata Gesneri versione „dedit stridorem machina.“ Nam nimis dithyrambicum mihi videbatur ἠλέλιξε falsi Xenophontis ap. Demetrium De Eloc. § 98. Sed aliis vitium lectionis ἐλέλιξε corrigendum relinquo. τεῖχος δὲ] δὲ τεῖχος F. ἔδεσσα ΦA et v. αἴδεσσα ΩE. οὕτω] οὕτως Ω.

ὄτοβος ΩΦEG. ὄττοβος A et v. ἅπαντα ἐκεῖνα] „legerim ἅπαντα τὰ ἐκεῖ“ Cobetus V. L. p. 245. Quae conjectura haud multo praestat scripturae libri A: ἄπανπα ἐκεῖνα. Vide quae olim in Quaestt. Luciann. p. 69 et Praefat. p. XXIII et in Quaestt. Aristoph. p. 279 verissime docui. καὶ ὁ στρατηγὸς — τὸ τεῖχος] haec prioribus continuanda et a verbis Ἔδεσσα μὲν δὴ usque ad τεῖχος pro uno omnia loco habenda esse Schmieder acute conjecit: quem ducem sequerer, si pro verbis καὶ ὁ στρατηγὸς potius ὁ δὲ στρατηγὸς scriptum exstaret. ᾧ] ὅτῳ FM. προσαγάγοι ΩΦ et v. προσάγει A. προσαγάγει Δ ut videtur. συναγάγοι FM. δημοτικὰ ΩΦAEGT. δημωτικὰ edd. veteres et a p m F. τὸ om ΦA. ὁ στρατοπεδάρχος Φ. τὰ ἐγχρήζοντα] Bene Hermannus observavit atticum fuisse τὰ ἐπιτήδεια, collata Xenoph. Anabas. I, 5, 10: οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐπιτήδεια. λελουμένοι] λελουμένη G.

παρ' αὐτοὺς ἐγίγνοντο] ita correxi. Libri περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο (ἐγίνοντο A). „Jam loti, inquit, ad eos veniebant.“ V. γίγνεσθαι in motus significatione saepe ponitur velut a Luciano Somnio c. 15 fin. At in tali re ne γίγνομαι quidem dici attice solet; praeterea et ἤδη languet et λελουμένοι pro attico λουσάμενοι rarum est, in Luciano quidem semel obvium Gallo c. 10. Immo haec attice sic dicenda erant: λουσάμενοι ἧκον ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

τραγῳδῷ τὸν ἕτερον μὲν πόδα ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. 23. καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ καὶ τραγικὰ καὶ εἰς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τε καὶ ἀγεννὲς ἐπαγαγόντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ που Ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα ἢ Πανὸς περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς τὸ „ὤδινεν ὄρος." χρὴ δὲ οἶμαι μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα καὶ ὁμόχροα εἶναι καὶ συνᾷδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοίως ἐκ ῥακῶν ποθεν

Cf. Lucian. Timonem c. 54, D. Mort. VII, 2 init., De Merc. Cond. c. 14, Asin. c. 7, Gallum c. 9, Navigium c. 22, Saturnal. c. 23. Ceterum Dorvillii ad Charit. p. 285 conjectura περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο cum Luciani reprehensione pugnat. Longe melior Graevii emendatio est (paullo tamen quam mea audacior), qui verba οἱ στρατιῶται — ἐγίγνοντο ex unice loco depromta esse ratus περὶ αὐτὰ ἐγίγνοντο scribi voluit. ἐπιβεβηκότι Ω diserte et v. βεβηκότι ΦΑ.

θατέρῳ δὲ σάνδαλον Ω diserte et Φ et v. θάτερον δὲ σανδάλῳ ACFM. ὑποδεδεμένῳ om A.

23. εἰς ὑπερβολὴν ΩΦAF. ἐς ὑπερβολὴν v. ἀκούσεσθαι ΦΑ et v. ἀκούσεσθε ΩΕ. αὐτὸ] ὑπὸ AC. τῆς ΦΑ et v. τὸ τῆς F et fortassis Ω. μικρόν τε καὶ A, ut olim conjeceram. μικρόν τι καὶ v. ἐπαγαγόντας ΩΦAEFΔ. ἐπάγοντας G et v.

ἢ Τιτᾶνος libri omnes, quod Hermannus p. 150 sic explicuit, quasi ἢ Προμηθέως scriptum esset. Et omnino, quum praesertim Ἡρακλέους antecedat, certi nomen dei requiritur. Quamobrem recepi O. Jahnii emendationem ἢ Πανὸς Bekkero quoque (in Corrigendis) atque Sommerbrodtio probatam. Cf. De Saltatione c. 79: κάθηνται (Bacchicae satyricaeque saltationis spectatores) δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. Hic quoque pro Τιτᾶνας idem Sommerbrodtius Πᾶνας optime correxit.

οἶμαι additum ex ΩΦACEFGΔ. συνᾷδον Lehmannus. συνᾴδοντα A. συνᾴδον vulgo, in quo videri potest συνᾴδειν latere, quod participio non deterius est. τὸ ἄλλο] τῇ ἄλλο A. πάνυ γελοῖος libri omnes. Bekkeri correctionem πάνυ γελοίως Dindorfio item probatam recepi. Nec vero me fugit hisce verbis „θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθεν" senarium effici posse, recepto autem altero γελοίως non posse. At tantum abest, ut haec e comoedia

ἢ ἐκ δερματίων σαπρῶν συγκεκαττυμένος καὶ ἡ ἀσπὶς οἰ-
32 συίνη καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ * ἂν ἀφθόνους τοιούτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίου κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας [καὶ] ἀπροοιμίαστα καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῶν πραγμάτων [ἀρχομένους·] οἳ καὶ προσεταιρίζονται

---

depromta videantur, ut senarii species mere sit fortuita. *χοιρίνη π. τ. κ.*] apte ad sententiam ita vertunt, „et corium porcinum circa tibias," suppleto ad *χοιρίνη* v. *δορά*. At vocem *χοιρίνη* attici ea tantum significatione nosse videntur, quam Pollux VIII, 16 exposuit, „conchae marinae ejusdemque judicum calculi." Quae res quum ab h. l. abhorreat, paene suspicor vocem *χοιρίνη* h. l. corruptam esse. *Ῥοδίου* ΩΦAGΔUV, quam lectionem jam olim in Quaestt. Luciann. p. 319 probavi. *Ῥοδίων* v. *νανώδει* Φ et v. *νανν́ώδει* A et fortassis Ω. Sic in eadem glossa ap. Hesychium et Suidam s. *Νάνος* et Photium p. 286, 9 modo *νάνον* ac *νάνοι* modo *νάννον* ac *νάννοι* scribitur. Sic in Aristoph. Pace v. 769 libri *ναννοφυεῖς* exhibent pro *νανοφυεῖς*. Contra et in Lucian. De Saltat. c. 75 *νανώδης* et in Aristotele De Part. Animal. IV, 10 *νανώδη* atque *νανῶδες* libri omnes tuentur. In latinis quidem scriptoribus „nanus" ubique legitur, nusquam „nannus" eodemque modo non *νάννος* attice scribendum est, sed aut *νᾶνος* aut alio accentu *νανός*, quem accentum codices subinde habent ut Galeanus Photii p. 286, 9. Vide inprimis A. Gellium N. A. XIX, 13 et ibidem Aristophanem: „*νάνους* enim Graeci vocaverunt — scriptum hoc est in comoedia Aristophanis, cui nomen est *ΛΚΑΛΕΣ*." Ubi M. Hertzius elevata Brunckii conjectura *ΚΩΚΑΛΟΣ* bene nuper emendavit *ΟΛΚΑΔΕΣ* probante Henrico Jacobi ad Meinekii Fragm. Com. Gr. Vol. V P. I p. CXXXIX et p. CXLI. His adjice Vesp. v. 1029. *ἐπιτιθέντας*] *ἐπιθέντας* Victorius. *ἐπιτεθέντας* A. *τὰ σώματα* Ω et v. *τὰ* om ΦA.

εἰσάγοντας ἀπροοιμίαστα καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἳ libri omnes. Principio vitiosum asyndeton ita sustuli, ut *καὶ* particulam ante vocem *ἀπροοιμίαστα* insererem. Tum proxima verba, *καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων*, quibus nihil nunc cogitari potest absurdius, tenui lacuna expleta ita sanavi: *καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀρχομένους· οἳ* —. Potuit autem hoc participium *ἀρχομένους*, insequente mox ejusdem et verbi et soni participio *ἀρξάμενον*, facili negotio excidere. Enimvero nostra restitutio alio Luciani loco eoque simillimo confirmatur Pro Lapsu in Salut. c. 3 fin. *ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων* (scil. sine ulla praescriptione et quasi procemio). Ceterum vox *ἀπροοιμίαστος* infra

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον· „Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο,“ καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι, λεληθότα τοὺς πολλοὺς ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν. 24. καίτοι ταῦτα πάντα φορητὰ ἔτι, ὅσα ἢ ἑρμηνείας ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι· τὸ δὲ καὶ παρὰ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕτω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν οὔτε

---

c. 52 recurret. παῖδες γίγνονται δύο] ita libri omnes. Atqui ipse Xenophon initio Anabaseos sine dubio ita scripsit: Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίγνονται παῖδες δύο, in quo verborum ordine cum omnibus libris Xenophonteis consentiunt et Aristides Vol. II p. 517 ed. Jebb. et Demetrius De Elocut. § 19, quorum posterior e Xenophonte haec affert: „Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίνονται,“ atque etiam e toto quo Xenophontea allata sunt consilio apparet, Demetrium ipsum quoque vulgatam lectionem γίγνονται παῖδες δύο in suo codice invenisse. Quodsi in Luciano quoque vel unus codex antiquus γίγνονται παῖδες δύο mihi suppeditasset, libenter equidem recepissem. At per conjecturam meram talia nullo pacto mutanda sunt. Immo uti nunc est, non scribae sed ipse Lucianus a Xenophontea scriptura aberrasse videtur. Profecto enim Lucianum hic quoque fallere memoria potuit, uti supra c. 1 afferendo Euripidis versu aliisque locis bene multis. ἄλλους] ἄλλους πολλοὺς F. προοίμιά ἐστι libri omnes. Ego vero ita dudum conjeci: προοίμια ἔνεστι (i. e. „revera prooemia quaedam his insunt“), collato infra c. 52 fin. δείξομεν] δείξωμεν ΩΕ.

24. καίτοι ταῦτα] καὶ τοιαῦτα Φ. καίτοι τοιαῦτα G. φορητὰ ἔτι ΦΑ. φορητά ἐστιν Ω diserte et v. Quum his in formulis verbum vix unquam addatur, scripturam ἔτι jam olim in cens. ed. Herm. p. 238 probavi. Licet etiam v. ἐστιν ut e sequente ἐστί natum ejicere collatis De Sacrific. c. 6, De Saltat. c. 27 et Aristoph. Acharn. v. 498. Licet denique φορητὰ ἴσως conjicere, quod et ipsum Atticis usitatum est. Vide De Merc. Cond. c. 36 init., ibid. c. 35 med. et De Sacrific. c. 14 init. τὸ δὲ] τὰ δὲ Φ. παρὰ ΩΦΑΕFGa. περὶ vulgo, quod et per se recte dictum est et probatum omnibus praeter Bekkerum, quo uno duce antiquam lectionem revocavi. Cf. supra c. 20 fin.: τοῦτο μὲν καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα — ἐψεύσατο. τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν;] Cf. Nigrinus c. 25 init.: τίνι τῶν καλῶν (ita ibi duo codices pro vulgata τῶν κολάκων) εἰκάσομεν; Xenoph. Anabas. VI, 5, 17: τὸ μὲν ἀπιέναι ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐδενὶ καλῷ ἔοικε. Contra Timocles ap. Athen.

τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείῳ τὰ τοιαῦτα
33 μυθολογούντων ἀκούσας; ὥστε * περὶ Εὐρώπου λέγων οὕτως ἔφη· „ἡ δὲ Εὔρωπος κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι.“ καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος αὐτῇ ἀκροπόλει καὶ τείχεσι μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυ-

---

VI p. 237, d: εἰ δ' ἐστὶ τὸ φιλέταιρον ἕν τι τῶν καλῶν. τῶν ἐπὶ κουρείῳ] ita correxi. τῷ ἐπικουρίῳ ΩE (sic E). τῷ ἐπικουρείῳ AG (sic A). ἐπικουρείῳ etiam F. τῶν ἐπὶ κουρείων Ya. τῶν Ἐπικουρείων vulgo ante Benedictum et habet ἐπικουρείων Victorius. De libro Φ hic parum constat. Non recte omnes inde a Solano τῶν ἐπὶ κουρείων scripserunt, quod per se ferri utique potest et ita dictum est ut illud ap. Diog. Laert. I, 76: καθήμενον ἐπὶ κουρείου. At vero antiqui codices clare ostendunt τῶν ἐπὶ κουρείῳ scribendum esse, quod non minus atticum est altero. Prorsus ita Aristophanes Pluto v. 338: καίτοι λόγος γ' ἦν νὴ τὸν Ἡρακλέα πολὺς | ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων. Jam apud Plutarchum in Vita Niciae c. 30 init. pro verbis καθίσας ἐπὶ κουρεῖον aut cum Coraë καθίσας ἐπὶ κουρείῳ, aut cum Reiskio καθίσας ἐπὶ κουρείου videtur corrigendum esse. Denique in Luciano pro singulari ἐπὶ κουρείῳ plurali ἐπὶ κουρείοις haudquaquam opus est. Nam in singulis tonstrinis plures congregari homines solebant. μὲν ἐν] μὲν om A. δύο] . β. a. ἀπῴκισαν] ἀπῴκησαν ΩE. δ' αὐτὴν vulgo. δὲ αὐτὴν ΩΦAF. ἐδεσσαῖοι ΦA et v. αἰδεσσαῖοι Ω. αἰδισσαῖοι E. ἐδεσσαῖοι G. σαμόσατα Φ et v. σαμόσαντα Ω. σαμότατα A pr m. ὁ αὐτὸς A. αὐτὸς ΩΦ et v. μετέθηκεν Ω et v. μεθῆκεν A. τέθεικεν Φ. ἐς ΩΦ et v. εἰς AFG. περιωρίσθαι ΩA diserte et v. περιωρισθῆναι G. περιρρεῖσθαι Φ, quod me ipso auctore (in cens. ed. Herm. p. 238) in multas editiones transiit. Quam ego lectionem quasi antiquiorem scilicet etiamtum ita probabam, ut Lucian. De Luctu c. 3 init.: περιρρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις conferrem. Adjice Xenoph. Anabas. I, 5, 4: ἀφικνοῦνται ἐπὶ τὸν Μάσκαν ποταμὸν —. ἐνταῦθα ἦν πόλις —· περιερρεῖτο δ' αὕτη ὑπὸ τοῦ Μάσκα κύκλῳ et Lycurg. in Leocratem p. 96, 4 B, ubi corrigo: λέγεται γὰρ κύκλῳ τὸν τόπον ἐκεῖνον περιρρεῖσθαι τῷ πυρὶ (libri περιρρεῦσαι τὸ πῦρ). Vide Quaesst. Aristoph. I p. 259. Hic tamen περιωρίσθαι, quod

ὄντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν ὦ Φίλων ἀπολο-
γοίμην, ὡς οὐ Παρθυαῖος οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι
ἐγώ, οἷ με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς ἀπῴκισε.
25. νὴ Δία κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεουη-
ριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν, ἐπομοσάμενος ἦ μὴν ἀκοῦ-
σαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε
γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι * αὐτὸν ἀποθανεῖν οὔτε φαρμάκου 34
πιεῖν, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπι-
νοῆσαι τραγικὸν καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ
αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλινα τῆς καλλίστης
ὑάλου· ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατάξαντα
τὸν μέγιστον τῶν σκύφων ἑνὶ τῶν θραυμάτων χρήσασθαι

---

antiquius esse altero nunc Marcianus docet, et Dindorfio et Bekkero jure meritoque probatum est. *καὶ γελοῖον*] *καὶ* om A. *παρ*-[ος]*θυαῖος οὐδὲ* Δ et ut videtur V. *παρθυέων ὡς οὐδὲ* Φ. *παρθυαίων. ὡς οὐδὲ* A (*ος* sec. m.). *Παρθυαίων οὐδὲ* vulgo et fortassis Ω. *μεσοποταμίτας* Φ. *οἷ με*] ita in cens. ed. Herm. p. 239 correxi, quod omnes ordine secuti sunt. Ad hoc *οἷ με* nihil varietatis enotatur ex Ω. *οἶμαι* Φ. *οἷς με* A et vulgo. *ἀπῴκισε* ΦA et v. *ἀπῴκησε* ΩE (sic E). *ἀπώκισεν* G.

25. *σεουηριανοῦ* EH. *σευηριανοῦ* ΩΦACFM. *Σεβηριανοῦ* v. *βρόχον*[ου] Ω diserte et v. *βρόχον* F. *βρόχου* ΦA, quod a plurimis receptum est. Atqui *βρόχου ἅψασθαι* significaret „restim attingere," quod ineptum est. Recte unus Hermannus vulgatam *βρόχον* servavit, quacum cf. Eurip. Hippol. v. 802: *βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.* *τῇ τόλμῃ* ΦA et v. *τὴν τόλμην* Ω. *ὑάλινα* FMΔ. *ὑαλᾶνα* G. *ὑαλὰ* Ω. *ὕαλα* A. *ὑάλα* (quae vox paene abrasa est, et alia manus rescripsit *ὕλης*, etsi non satis distincte) Φ. *ὑαλᾶ* vulgo, cui vulgatae antiqui codices ex parte favent. At Lucianus constanter attico *ὑάλινος* utitur. Recentioris formae *ὑαλοῦς* aliquot exempla dedit Lobeckius ad Phryn. p. 309, qui tamen quae Photio tribuit, ea omnino non leguntur in Photio, sed p. 614, 1 *Ὑάλινα: ἀντὶ τοῦ ὑαλᾶ.* *κατάξαντα* Ω et v. *κατάξοντα* ΦΔE. *θραυμάτων* Ω. *θαυμάτων* Φ. *θραυσμάτων* A et v. Utriusque formae et *θραῦμα* et *θραῦσμα* exempla Lobeckius ad Soph. Aj. v. 704 p. 322 ed. sec. collegit. Magis tamen attici saporis est et *τέθραυμαι* (*παρατεθραυμένον* Platoni De Legg. VI p. 757 E Bekker e codd. reddidit) et *θραῦμα* (*θραύμασιν* in Aesch. Persis v. 420 Mediceus tuetur). Postremo in Aristophane ap. Pollucem IX, 126

εἰς τὴν σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωικὸς ὁ θάνατος γένοιτο. 26. *εἶτ' ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεουηριανῷ· ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν [τὸν] Θουκυδίδην ἡ ἅμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεουηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με νὴ τὰς Χάριτας πολλὰ πάνυ δακρῦσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων καὶ προπόσεων. εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα· σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ* * *καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων ἀπέσφαξεν*

---

verissime libri omnes *παραθραύμασι*, pro quo *παραθραύσμασι* Jungermanni conjectura et a Bekkero p. 392 et in fragmentorum collectionibus male suffecta est. *εἰς τὴν σφαγὴν* ΩΦACEFH. *εἰς σφαγὴν* vulgo. et *εἰς* et *τὴν* om G. *ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ*] *ἐντεμόντι τῷ ὑάλῳ* AC. *ξιφίδιον* ΦA et v. *ξιφείδιον* ΩE. *αὐτῷ καὶ ἡρωικὸς*] *καὶ ἡρωικὸς αὐτῷ* F.

26. *εἶτ'* ΩAFG. *εἶτα* v. *ἐκείνου* ΩΦAEFGHU Victorius. *ἐκείνοις* v. *σεουηριανῷ* EH. *σευηριανῷ* ΩΦACF. *Σεβηριανῷ* v. *τὸν Θουκυδίδην* ΩΦ et v. *τὸν* om A, quod Bekkero bene probatum est. *σεουηριανὸν* EH. *σευηριανὸν* ΩΦACF. *Σεβηριανὸν* v. *ἐπερητόρευσεν* HG. *δακρῦσαι* a. *δακρύσαι* A et v. *ὁ ῥήτωρ*] *ὁ* om ΩΦAEF. Scribendum puto servato hoc articulo, altero autem deleto: *ὁ ῥήτωρ Ἀφράνιος*. *ἐκείνων δείπνων* ΩΦA et v. *δείπνων ἐκείνων* F. *εὐγενῶς πάνυ καὶ ὡς*] conjeceram olim: (nec poenitet conjecturae) *εὐγενῶς πάνυ καὶ [ἀνδρείως,] ὡς* sive *καὶ [ἀνδρικῶς,] ὡς* —. Cf. Aristophaneum *εὖ κἀνδρείως* et *εὖ κἀνδρικῶς* et similia apud Meinekium in Fragm. Com. Gr. Vol. II, P. II p. 653 et p. 789. *ἀπέσφαξεν* ΩΦ et v. *ἀπέσφαξεν* (e supra a sec) A. Vulgata, quam verbum *προαποσφάξας* c. 26 fin. haud necessario requirit, unus Solanus recte offensus est. Malim sane *ἐπέσφαξεν*, quo composito attici de eo ipso uti solent, qui juxta rogum vel tumulum sepulcri sive sua manu sive aliena

ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν μὰ τὸν Ἐνυάλιον πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε. καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας θαυμάσαι καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τἆλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ, τοῦτο δὲ μάλιστα ᾐτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας ἀπέθανε. 27. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεὶς ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλὴν ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας καὶ ἀπειροκαλίας καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων ἢ σιωπητέων τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες· ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς

---

interficiatur. Vide locum unum de multis Eurip. Hecub. v. 505 ἆρα κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ | δοκοῦν Ἀχαιοῖς ἦλθες; Ἀποσφάττεις et ἐπισφάττεις in codd. confusa Jove Tragoedo c. 43. ἐῤῥητόρευε v. ἐρητόρευε AF. ἐρητόρευεν G. ἐρητόρευσεν Φ. ἐρρητόρευσε Ω. Antiqua lectio ἐρρητόρευσε, quae non e superiore ἐπερρητόρευσεν nata videtur, ejusmodi est, ut conjecturae locus sit: εἰ τοιαῦτα ῥητορεύσει (i. e. „si talia declamaturus esset"). Non plus offensionis per se habet vulgata ἐρρητόρευε, in qua Imperfectum de conatu accipi posse in censura l. l. p. 239 monui. Quod ad Hermanni conjecturam ἢ τοιαῦτα (pro verbis εἰ τοιαῦτα) attinet, Hermannus syntaxeos πρὸ πολλοῦ ἢ valde suspectae illius et fortasse fictae nullum attulit exemplum.

τἆλλα] τὰ ἄλλα A. κατεγίγνωσκον v. καταγιγνώσκων ΩEF. καταγινώσκων Φ. καταγιγνώσκω H. καταγινώσκω AC. λοπάδων] λοπαδίων g.

27. καὶ om A. ὁμοίους ΦA et v. ὁμοίως ΩE. τούτοις] τοιούτοις A. Antiquas lectiones ὁμοίως et τοιούτοις consideranti verba vulgata ὁμοίους τούτοις ita scribenda et transponenda videri debent τοιούτους ὁμοίως. Corrigo: πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τοιούτους ὁμοίως ἔχων — et comparo c. 28 fin: καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα — τοὺς τοιούτους. ἰδιωτείας ΦA et v. ἰδιωτίας ΩEH.

ἢ σιωπητέων om ΦA. πάνυ om a. Pro πάνυ Victorius habet ταῦτα. ἑρμηνεύουσιν ΩΦAHFG. ἑρμηνεύσουσιν v. et Hermannus

τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτο καὶ τοιοῦτον ὂν μὴ βλέποι μηδ᾽ ἐπαινοίη μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο, τοῦ ὑποποδίου δὲ τό τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ
36 εὔξεστον θαυμάζοι καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ * εὔρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιοίη. 28. ἐγὼ γοῦν ἤκουσά τινος τὴν μὲν ἐπ᾽ Εὐρώπῳ μάχην ἐν οὐδ᾽ ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος ἐς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν, ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς Μαυσάκας τοὔνομα ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτόν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη κατεδέξαντο καὶ εἱστίασαν· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν τῶν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς

---

a me l. l. p. 239 castigatus. ὥσπερ ἂν] ὡς ἂν H. τοσοῦτο ΩΦAEFHG. τοσοῦτον v. τοιοῦτον ΩΦ et v. τοιοῦτο AFH et pr m E. βλέποι] βλέπῃ A. μηδ᾽] μὴ δὲ AF. ἐπαινοίη FMGΔ. ἐπαινοῖ Ω diserte et Φ et v. ἐπαινῇ A et Victorius. ἐξηγοῖτο ΩΦAEFHUG et fortasse V. ἐξηγεῖτο v. θαυμάζοι] θαυμάζῃ A. κρηπῖδος] κρηπίδος AFG. διεξιοίη Bekker. διεξιὼν ΩΦA et v. et sec m E „sed non a p m, videturque prius fuisse διεξίοι." Hoc ipsum διεξίοι praetulit Solanus: et absurdum est participium. Ego vero cum Sommerbrodtio scribere malui διεξιοίη, ratus in vulgata διεξιὼν id ipsum delituisse.

28. ἐγὼ γοῦν ΩF. ἔγωγ᾽ οὖν A et v. Cf. Quaestt. Luc. p. 161. ἀναλωκότος ΩΦAEGHΓ. ἀναλωκότος F. (η supra ω) ἀναλωκότα a. ἀνηλωκότος v. et V. Victorius: γρ. ἀνηλωκότος ἐς. ἐς ΩΦAFGΔ, εἰς v. μαυσάκας ΩΦA. μουσάκας H. μαυκάσας Δ. τὸ ὄνομα (γρ. παρα supra) Φ. ἀνὰ τὰ] ἀναιτᾶ a. παρατιθεμένους ΩΦA et v. προτιθεμένους F. καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα ἐκεῖνοι] καὶ τὰ μὲν πρὸ ἐκείνου (πρ οὐκείνου H) ΦH. εἰστίασαν ΩFGHV. ἠστιάσαντο Φ ex correctione. εἰστιάσαντο (εἰ— Ua) v. et A. εἱστίασαν Hermannus p. 34 primum restituit. τὴν τῶν Μαύρων Lehmannus. τὴν τῶν μαύρων γῆν FM. τῶν μαύρων ΩEGUa. τὸν μαῦρον AHRTV. τὴν Μαύρων v. et fortasse Φ. εἰς τὴν μαύρων Victorius. αὐτῷ ΩΦA et v. αὐτοῦ FM. αὐτοῦ τοῦ G. τῇ γῇ om F (?). ὡς

ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας * πολλοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας καὶ ἐπελάσεις καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας καὶ φυλακὰς καὶ ἀντιφυλακάς, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας ἐφειστήκει 37

θηράσειεν αὐτὸς] αὐτὸς ferri vix potest. Conjicio, ὡς θηράσειεν οὗτος (vel etiam, ὁ αὐτὸς —). Intelligitur is, quem supra dixit ἀποδεδημηκότα et infra nominat Μαλχίωνα τὸν Σύρον. ἐν τῷ αὐτῷ] inutilem Hemsterhusi in Anecdot. p. (60) conjecturam et ego in Quaestt. Luc. Praef. p. XI et postea Schaefer ad Demosth. V p. 45 refutavimus. συνεμομένους A p m. συγγραφεὺς ἀφεὶς τὰς ἐν] συγγραφεὺς ἐφιστὰς ἐν A. ἐπελάσεις ΩΦAEFGHTUVY Victorius. ἐπελεύσεις edd. vett. φυλακὰς καὶ ἀντιφυλακάς, ἄχρι Hermannus p. 35 ex conjectura itaque ut videtur Ω. φυλακὰς καὶ ἀρτιφυλακὰς καὶ ἄχρι A. φύλακας καὶ ἀκρι (voce ἀντιφύλακας omissa) Φ. φύλακας καὶ ἀντιφύλακας, (ἀντιφυλακίας H) ἄχρι H et vulgo. Hanc Hermanni emendationem non minus quam superiorem εἱστίασαν in censura p. 239 collaudavi. Sic ego ipse et in Aristoph. Avibus v. 841 pro his φύλακας κατάστησαι olim correxi φυλακὰς κατάστησαι et in Eurip. Phoeniss. v. 700: πέριξ δὲ Καδμείων πύλας | φύλακάς τ' ἐπῆλθον recte scripsi φυλακάς τ' ἐπῆλθον et in Xenoph. Anabas. V, 1, 9: φύλακας (duo codd. φυλακῆς) δή μοι δοκεῖ δεῖν περὶ τὸ στρατόπεδον εἶναι dudum emendavi φυλακάς (quarum emendationum nulla videtur occupata esse), et in eadem Anabas. III, 2, 1: ἔδοξεν αὐτοῖς προφύλακας καταστήσαντας συγκαλεῖν τοὺς στρατιώτας ex optimo codice προφυλακὰς restitui, et illud addidi, in Thucydide II, 24 pro vulgata οἱ Ἀθηναῖοι φυλακὰς κατεστήσαντο codices nonnullos φύλακας perperam exhibere. Jam in Xenoph. Oeconomico IV, 6 de rege Persarum haec etiamnunc ridicule scripta sunt: φύλακας ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι τρέφει, quo loco Cobetus demum (Novae Lectiones p. 573) accentu correcto φυλακὰς reposuit. Omninoque hic ipse librariorum error patet latissime. Alia incorrupta manserunt, velut haec: Xenoph. Anabas. IV, 5, 21 φυλακὰς οἵας ἠδύναντο καταστησάμενοι, Arist. Avibus v. 1161 φυλακαὶ καθεστήκασι, Thucyd. I, 113 φυλακὴν καταστήσαντες, Arrian. Anabas. V, 11, 2 φυλακαί τε αὐτῷ καθεστηκυῖαι ἦσαν, Diodor. Sic. III, 12 med. φυλακαὶ — ἐφεστήκασιν, Arist. Lysistr. v. 847 οὑντὸς τῶν φυλακῶν. Eodemque modo scriptores latini, uti Caesar De bello civ. III, 8: „custodiisque diligentius dispositis" atque Tullius in Catilinam I, 3 fin. ἐφειστήκει ΩΦAEFGHa. ἀφειστήκει multae edd. Μαλχίωνα τὸν] μαλχίων αὐτὸν (sic) A. Pro

ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον· εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχ' ἂν καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἤδη τῶν σκάρων ἐσκευασμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπε-
38 δον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ * ἀναγκαιότερα ἑκὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς καὶ αὐλητρὶς ἧκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τοὺς τοιούτους τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. 29. ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς

Μαλχίωνα Victorius μαλχίτωνα. Σύρον] σύρου F. ἀξίους ΦΑ et v. ἀξίου ΩGΔ et Victorius. ἀξίου etiam E sed a m sec., eraso ς.
κατέλαβε] κατειλήφει A. τάχ' ἂν Schaefer Melet. crit. p. 49. τάχα libri omnes. ἤδη] „δὲ E sed notatum ut spurium."
ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς] ἐπιμελῶς ἐνεγέγραπτο F. ἀφόρητος, εἰ libri. Sed malim: ἀφόρητος ἦν, εἰ —. εὗρε] εὗρεν Ω. ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν] e codice Φ Franciscus de Furia aliam lectionem daturus per errorem dedit vulgatam. Non male scribi posset: ἀλλ' [ἄποτος καὶ] ἄδειπνος ἐπανῆλθεν. Cf. Timonem c. 18 init: ἄποτοι καὶ ἄγευστοι. ἀναγκαιότερα ΩΑ et v. ἀναγκαιώτερα Φ (ita Φ). γελοιότερα Y. Quod vulgatur, quasi ironice dictum nonnulli probarunt. At tum neque signum ironiae (v. c. δὴ vel δῆθεν) deesse poterat, neque omnino h. l. Lucianus jocatur. Contra nihil aptius quam γελοιότερα dici hic posse et Reitzius, et ego in Quaestt. Luc. p. 229 et Bekker recte judicavimus. Quum tamen γελοιότερα conjectura mera esse videatur (quales in illo ipso Aldinae primae margine bene multae insunt): nunc in vitioso ἀναγκαιότερα aliud quid latere conjicio, veluti ματαιότερα, vel διακενώτερα vel καταγελαστότερα. καὶ ὡς] ὡς om H. πόρπην ΩΦΑ et v. πόρκην EUVGY et Victorius. τῆς ἐπ'] τῆς δ' ἐπ' H.
τὸ μὲν ῥόδον — τὰς ἀκάνθας δὲ —] cf. Athenaeum III p. 97, d: τὰς ἀκάνθας συνάγων — ἀνθέων τῶν ἡδίστων μηδὲν συναθροίζων.

οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν ἢ
Ἀρμενίαν ἰδὼν ὧδέ πως ἤρξατο (μέμνημαι γάρ) „ὦτα * 39
ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα· γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ
ἤκουσα.“ καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς
δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους
τοῦτο αὐτοῖς· χιλίους γὰρ οἶμαι ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας
δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι
μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ τέως μὲν ἐπὶ κον-
τῶν μεγάλων ἐκδεδεμένους ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι καὶ πόρ-
ρωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ
ἐπειδὰν ὁμοῦ ὦσι, λύσαντες αὐτοὺς ἐπαφιᾶσι τοῖς πολε-
μίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι,
καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι καὶ
συγκλασθῆναι· ταῦτα δ' ἐφεστὼς ὁρᾶν αὐτὸς, * ἐν ἀσ- 40
φαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκο-
πήν. καὶ εὖ γε ἐποίησε μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις,
ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς οὕτω θαυμαστὸν συγγραφέα νῦν εἴ-
χομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ

---

29. κεγχρεῶν ΦΗ et v. idque diserte hic legit Thomas Mag. p. 520 B (p. 218 R). κεγχρέων A. κεγχρεῶνος F. κεχρεῶν G. At κεγχρειῶν E. κεγχριῶν Ω. κεγχριέων RTV. Antiquior hic lectio est Κεγχρειῶν, qua forma uti solet Thucydides. Sed vulgaris forma Κεγχρεαὶ in Luc. Navigio c. 32 certae esse fidei videtur. οὔτι γε libri recte. Nam et hoc et μήτι γε graece nedum significat. Falso G. Hermannus ad Viger. p. 803 ed. sec. οὔτοι γε et μήτοι γε ubique substituenda esse conjecit, qui error a Bekkero et h. l. et in Anachars. c. 11 et alibi repetitus est. Non magis probo, quod ad h. l. p. 182 C. F. Hermannus et οὔτι γε et οὔτοι γε juxta nedum designare opinatus est. ὧδέ πως] ita correxi. ὧδε πῶς Victorius. ὧδε v. ὁ δράκων ἄγει] ἄγει ὁ δράκων H. μικρὸν ὑπὲρ] μικροῦ ὑπὲρ Victorius. ὁμοῦ ὦσι Cobetus V. L. p. 84. Libri ὁμοῦ ἴωσι, quod in poesi ferri potest (cf. Soph. Oed. R. v. 1007, Aristoph. Thesmoph. v. 69 et similia), in sermone pedestri ferri non potest. αὐτοὺς] αὐτοῖς Φ. οὕτω] οὕτως Ω.
περισπειραθέντων ΩΑΕΗUVG. περὶ σπειραθέντων Victorius. περιπειρασθέντων p m et περισπειρασθέντων sec m Φ. περιπειραθέντων vulgo et F, quod primum a Menagio, tum ab aliis certatim ut Hemsterhusio Anecd. p. (69) correctum est. δ' ἐφεστὼς G. δὲ ἐφεστὼς v. ἐποίησε] ἐποίησεν Φ. οὕτω θαυμαστὸν ΩΦΑΗG. θαυμαστὸν οὕτω v. καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν] ab

πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δῆλον ὅτι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίγνωσκε τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν οὐδὲ τάξεων ἢ καταλογισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν φάλαγγα τὴν [ἐπὶ κέρως,] ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ.

---

his verbis res plane nova incipit, ut particula καὶ sola ferri nequeat. Corrigo: καὶ [ταῦτα] ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν — „idque quum, praesertim quum —." Cf. Arist. Lysistr. v. 530 et Luc. Timone c. 12 init. κρανείου ΩEV. κρανίου ΦAHFG. ἀνεγίγνωσκε ΩF. ἀνεγίνωσκε v. τοίχου] τοῖχον A, in quo τοίχων forsitan lateat. ἀλλ' οὐδὲ] ἀλλὰ οὐδὲ Φ. πάνυ γοῦν] vide meas Quaestt. Luc. p. 86. ἔμελεν ΩΦEF et v. ἔμελλεν AHG Victorius et c d. πλαγίαν μὲν τὴν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ codd. ad unum omnes (diserte ΩΦAEHFG) et edd. a b. Sed in Aldina secunda atque Juntina inter τὴν et inter φάλαγγα vox ὀρθίαν inserta est, quam primum recepit Solano auctore Reitzius, Jacobitius autem rursus delevit. Etsi nonnulla, quae his editionibus (c d) peculiaria sunt, e codice promanarunt (ut hic modo ἔμελλεν pro ἔμελεν), pleraque tamen hujus generis, uti supra ad c. 2 observavi, mera nituntur Aldi conjectura, quam F. Asulanus in Juntinam transfudit. Quum sententia non τὴν φάλαγγα in universum sed τὴν ἐπὶ κέρως sive τὴν ὀρθίαν φάλαγγα requirat: apparet et in codicum scriptura τὴν φάλαγγα aliquid falso deesse et Aldum supplemento suo sententiam bene assecutum esse. At vel sic conjectura Aldum fefellit. Tum enim neque hoc patet, alteram sententiae partem necessario addendam fuisse, et post verba πλαγίαν μὲν justa oppositio ὀρθίαν δὲ hoc verborum ordine poscebat: πλαγίαν μὲν τὴν ἐπὶ κέρως φάλαγγα, [ὀρθίαν] δὲ λέγειν τ. ἑ. μ. ἄγειν. Utrique vitio egregia Sommerbrodtii emendatio medetur: πλαγίαν μὲν τὴν ἐπὶ κέρως φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν — ἄγειν. Quum enim hac modo in una dictione ἐπὶ κέρως utrumque linguae vitium vertatur: patet et hanc πλαγίαν μὲν — ἐπὶ κέρως δὲ justam esse oppositionem neque alterum membrum deesse ullo modo potuisse; ut ne addam, secundum hanc correctionem veram sententiam multo elegantius atque argutius expressam esse. Ego eadem ratione, medela paullo etiam leniore haec persanavi. Satis est enim φάλαγγα τὴν pro τὴν φάλαγγα scripsisse ac tum verba ἐπὶ κέρως iterasse, ut supra edidi: πλαγίαν μὲν φάλαγγα τὴν ἐπὶ κέρως, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τ. ἑ. μ. ἄγειν. Non minus concinna, audacior

ἐπὶ μετώπου ἄγειν. * 30. εἷς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα 41
ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν Μηδίᾳ πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν συνέτριψε καὶ τοῦτο ποιήσας ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, „Ἀντιοχιανοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου“ (δόλιχον γάρ που οἶμαι ἐν παισὶν ἐνενικήκει) „τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ καὶ Μεσοποταμίᾳ καὶ ἐν Μηδίᾳ νῦν Ῥωμαίοις πραχθέντων ἀφήγησις.“ 31. ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν τὴν Οὐολογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγήν, ὡς παρα-

---

tamen haec conjectura fuerit: πλαγίαν μὲν φάλαγγα τὸ ἐπὶ κέρως, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν. At interdum etiam ἡ ἐπὶ κέρως φάλαγξ dicitur, velut afferente Gesnero ab Arriano De Instr. Acie p. 63 ed. Blanc: ὀρθία δὲ (sc. φάλαγξ ἐστὶν), ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύηται. Adde Xenoph. Anabas. IV, 8, 11. Itaque priorem conjecturam recepi. ἐπὶ κέρως δὲ] ἐπικέρως δὲ A (ut paullo ante idem A p m ἐπικοντῶν). ἐπικαιρως δὲ H. ἐπικαίρως δὲ G. ἐπὶ μετώπου] ἐπὶ τόπου AH.

30. τίγρητι ΩΦΑΕFHUG Victorius. τίγρετι v. Μηδίᾳ] μηδείᾳ ΦΕ. συνέτριψε Φ et fortassis Ω. συνέγραψε A et v. Vulgatam συνέγραψε ineptam esse in censura ed. Herm. p. 240 docui lectionemque συνέτριψε tum primum in lucem a me prolatam unice probavi. Hoc verbum nostro l. significare videtur „disperdidit, corrupit.“ Cf. Prometh. I, 2 μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν συντρίψειεν ἂν ἅπαντα inprimisque Rhet. Praecept. c. 12 μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι. ἐπέγραψεν] ἐπέγραψαν (ε supra α sec) A. ἀντιοχειανοῦ Φ. ἱερονίκου] ἱεροανίκου Φ. δόλιχον] δούλιχον Φ. δολιχὸν FVG. ἐν παιδίοι νενίκηκεν ΩΓ. ἐν παιδίοι νενίκηκε Φ. ἐν παισὶ νενικήκει F et vulgo. ἐν παισὶ νενίκηκεν E. ἐν παισὶ νενίκηκε AHG Victorius et fortassis Ω. In omnibus editionibus ante Jacobitianam Plusquamperfectum legitur; in una Juntina est νενίκηκεν. Sed pro vulgata ἐν παισὶ νενικήκει cum Dindorfio augmento addito scripsi ἐν παισὶν ἐνενικήκει. τῶν] τὸν A. Μηδίᾳ] μηδείᾳ E. μηδεία A (sic A). νῦν ῥωμαίοις ΩΦΑΗG. Ῥωμαίοις νῦν vulgo.

31. συγγεγραφότος ΩΦΑΕΗG et Victorius. γεγραφηκότος F. συγγεγραφηκότος v. τὴν λῆψιν τὴν ΩΦ (ita Φ) EHG. τὴν λῆψιν τοῦ AF. τὴν λῆψιν v. Οὐολογέσου Ω. ὀλογέσου A. ὀλεγέσου F.

βληθήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν τριπόθητον
42 ἡμῖν θρίαμβον. οὕτω μαντικῶς * ἅμα ἔχων ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε μεγέθει τε μεγίστην καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν [αὐτὴν] ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι εἴτε Ὁμόνοιαν εἴτε Εἰρηνίαν. καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα· τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα ὑπέσχετο ἤδη συγγράψειν καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάττης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὅ τι δὲ καὶ πράξουσιν ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν

οὐολογέσου Φ et v. Ὀσρόου] οὐορόου Φ, quae lectio fortasse significat Ὀξυρόου. Vide supra c. 18 med. τριπόθητον om E. οὕτω μαντικῶς ΩΦΑΗFG. οὕτω πάνυ μαντικῶς v. ᾤκισε] ᾤκισεν a. ᾤκησε EH. κάλλει om ΦΑΗ. νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ΩΦΑ et v. νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ αὐτὴν G. Aut scribendum puto Νίκαιαν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ αὐτὴν, aut quod malim, αὐτὴν prorsus delendum est. Quis enim non conjuncta voluerit verba Νίκαιαν ἀπὸ τῆς νίκης, sicut eadem conjunxit Arrianus Anabas. V, 19, 4: καὶ τὴν μὲν Νίκαιαν τῆς νίκης τῆς κατ' Ἰνδῶν ἐπώνυμον ὠνόμασε, τὴν δὲ Βουκέφαλα ἐς τοῦ ἵππου τοῦ Βουκεφάλα τὴν μνήμην. Nam in Luciano quoque ἀπὸ τῆς νίκης oppositionem habent, tacitam illam quidem, non ut in Arriano verbis expressam. εἰρηνίαν ΩΦΑ et v. et a sec m F (pm εἰρήνειαν). εἰρηναίαν H, unde conjicias Εἰρήναιαν collatis urbium nominibus Νίκαια et Δίκαια. Potest etiam ex F Εἰρήνειαν scribi, ut Λαοδίκειαν. ἄκριτον] ἄκριτος A. γέμουσα — ἰνδικῆς] „haec desunt in antiquo libro." Victorius. συγγράψειν Φ. γράψειν A et fortassis Ω et v. θαλάττης] libri θαλάσσης. καί τι προοίμιον H. μοῖρα] μόιρα A, quasi voluerit μόρα, quod h. l. ineptum, necessarium vero in Timone c. 50 fin., ubi pro μοίρας tandem μόρας a Bekkero correctum est. ὀλίγη ΩΦΑ et v. ὀλίγοι F. Conjeceram, Μαύρων μοῖρα οὐκ ὀλίγη. Historicus enim, uti totus hic l. inprimisque verba πάντες οὗτοι indicant, quasi de re ingenti et de altera alterius Alexandri adversus Indos expeditione fabulatur. οὗτοι om A. Ἰνδὸν] ἴδιον Φ. om A.

ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς * συγγραφεὺς ἀπὸ Μουζίριδος ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν 43
ἐπιστελεῖ. 32. τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιόρατα οὔθ' ὁρῶντες οὔτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ καὶ ἀναπλάττοντες ὅ τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν, φασίν, ἔλθῃ, καὶ

ὅ τι δὲ καὶ ΩA. ὅ τι δὲ vulgo et fortasse Φ. ὁ θαυμαστὸς ΩA et v. ὁ om ΦHF. μουζίριδος ΩAEHG. μουζούριδος F. μυζίριδος ΦΔ. Μουζούριδος v. Olim scripseram: „lege ἀπὸ Μουζίριδος collato Plinio H. N. VI, 26." Correxerunt etiam Graevius, Wielandius, Hermannus p. 202 et Jacobitius. ἀπὸ ὀξυδράκων A. ἐπιστέλλει ΦA. ἐπιτελεῖ G.

32. ὑπ'] ὑπὸ ΩΦAG. ἀξιόρατα] ἀξιοθέατα Cobetus V. L. p. 147 et iterum p. 245 conjecit, i. e. „res spectaculo dignae", θέας ἄξιαι (Herodot. IX, 109, Lucian. Necyomant. c. 2) sive ut idem in Zeuxide c. 12 ἄξιαι τοῦ θεάτρου. At ἀξιόρατα, quam vocem eo magis sanam esse puto, quod haec ἀξιόρατα οὔθ' ὁρῶντες concinne posita sunt, ea quoque significat, quae mente perspicere operae pretium est, quae eadem supra c. 27 ἀξιομνημόνευτα dicta sunt. οὔθ'] οὔτε ΩΦAHΔG. οὔτ' εἰ βλέποιεν]. οὔτε βλέπειν ἢ ΩEΔG Victorius. ὅ τι κεν] ὅττι κεν G et ut videtur Φ, ut olim ex ipso lyrico Solanus dedit. Fortassis recte.

ἐπ' ἀκαιρίμαν A et vulgo. ἐπί κε ῥῆμα Ωa et a sec m E, qui a pm ἐπακαιρίμα. Tum ἐπὶ καίριμαν Φ. ἐπῖ κ[ε], ῥῖμ[α] H. ἐπέκε[ι] ῥῆμα F. ἐπεί κε ῥῆμα· G. ἐπὶ καὶ ῥῆμα T et cod. Bourdeletii.

γλῶσσαν ΩΦAEHG. γλῶτταν v. ἔλθῃ] ἐπέλθῃ A solus, sed pergit καὶ τῷ ἀριθμῷ (omisso ἐπὶ) —. ὅ τι κεν — ἔλθῃ] hae lyrici carminis reliquiae recurrunt in Lucian. Rhetor. Praecept. c. 18, Athenaeo V p. 217, c, Dionysio De Compos. Verb. c. 1 p. 12 Schaef., denique in Strabone I c. 2 p. 35 ed. Kramer. Lyricum poetam Bergkius in Lyricis Graecis p. 1061 ed. sec. ita scripsisse conjecit:

Οὐ γὰρ πρέπει πᾶν ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν
γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ κελαδεῖν.

At ἔπρεπε saltem unius est Strabonis, non item poetae lyrici. Recte vero Bergkius et πᾶν e Dionysio atque Strabone et ἔπος e solo Dionysio et κελαδεῖν ex uno Strabone sumta videtur lyrico tribuisse. Ceterum γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ scribi cum Bergkio vix poterit: id quod numeri, qui choriambici generis sunt, aegre fieri patiuntur. Immo pro ἔλθῃ ex uno Strabone ἴῃ rescribendum erit hoc modo:

Πᾶν, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν
γλῶσσαν ἔπος ἴῃ, κελαδεῖν.

ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς. καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται παγγέλοιοι· „τοῦ δεῖνος Παρθικῶν νικῶν τοσάδε,“ καὶ αὖ· „Παρθίδος πρῶτον, δεύτερον,“ ὡς Ἀτθίδος δῆλον ὅτι. ἄλλος ἀστειότερον παρὰ πολὺ, (ἀνέγνων γάρ) „Δημητρίου Σαγαλασσέως Παρθυηνικά.“ .... οὐδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς

Pro infinitivo κελαδεῖν lyricus fortasse κελαδεῖ vel κελαδῶν posuerat. αὗται] αὐταὶ A. αὗται (sic) F. τοῦ δεῖνος] τοῦ δεῖνος τοῦ A. Παρθικῶν νικῶν τοσάδε] παρθικῶν νικῶντος ὧδε Ω. παρθικῶν νικῶντος. ἃ δὲ Φ. παρθικὸν νικῶντος· ἅδε F. παρθενικῶν νικῶντος. ἃ δὲ A. πρῶτον, δεύτερον] ᾱ β̄ A (ita A) F. ᾱ καὶ β̄ VG. α. β. ed. princeps. ὡς Ἀτθίδος δῆλον ὅτι] Haec verba Schmieder et Cobetus (Orat. De Arte Interpr. p. 68) frustra delent. Immo Lucianus Παρθὶς titulum risit ut ad Philochori aliorumque indicem Ἀτθὶς inepte compositum. Δηλονότι saepe est ironicum, veluti supra c. 29. παρὰ πολὺ] παρὰ πολλὰ Φ. ἀνέγνων γὰρ] haec Solano et me ipso (Quaestt. Luc. p. 167) auctoribus recte nunc interpuncta sunt. Σαγαλασσέως EG. σαγλασσέως Ω. σαγλασέως H. σαγαλασέως ΦAF et v. Παρθυηνικὰ] ita correxi. παρθενικὰ Ω. παρθονικὰ ΔG. παρθονικικὰ A et vulgo. At nimis absurda forma est παρθονικικά, cui ipse Marcianus repugnat. In antiqua lectione παρθενικὰ delituit Παρθυηνικὰ forma prorsus usitata, in qua per se nihil est „urbani“. At urbanitas in eo inerat, quod primum lacuna haustum est substantivo, verbi causa μελετήματα. Post παρθενικὰ in Ω annotatum est ἐλλείπει τι. Cf. Cobetum ad Orat. De Arte Interpr. p. 69. Hoc ipso loco nonnulla excidisse dudum viderant Vorstius, Gesner in versione, Schmieder, Rudolphus, Hermannus p. 205 (qui De Saltat. c. 76 apte comparavit) et recentiores editores plerique omnes. Equidem non majorem esse lacunam sed pauca tantum verba deesse arbitror. Lucianus enim jam supra omnia historicorum vitia deinceps castigavit elocutionis, dispositionis et inventionis ipsius, immodicum librorum numerum, inscriptiones denique perversas. Continuo autem c. 33 ad alteram operis partem, ad historiae bene scribendae praecepta transit. Quin etiam plerasque alias hujus libri lacunas admodum brevis spatii esse apparet. Sententiam eorum quae desunt jam Vorstius partim non male divinasse videtur. Equidem haec tali fere modo expleverim: Παρθυηνικὰ [μελετήματα.“ ταῦτα δὲ πάντα διῆλθον οὐχ ὡς λοιδορήσασθαι τοῖς κρείττοσιν,] οὐδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι —. Cf. Lucian. Piscatores c. 2. Si quidquam praeterea excidit, ab initio lacunae aliud absonae inscriptionis exemplum potest ob-

οὔσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα· ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ
τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς * συγ- 44
γράφειν οὗτος προείληφεν, μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσ-
δεῖται, εἴ γε ἀληθῶς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν
ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.
33. καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι, φαίη τις ἄν, ἀκριβῶς ἀνακε-
κάθαρται καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι
ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια ἤδη ἐκπε-
φόρηται, καὶ εἴ τι τραχὺ ἦν, [καὶ] τοῦτο λεῖόν ἐστιν.
ὥστε οἰκοδόμει τι ἤδη καὶ αὐτὸς, ὡς δείξῃς οὐκ ἀνα-
τρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὤν, ἀλλά τι καὶ
αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν καὶ ὃ οὐδεὶς ἄν, ἀλλ' οὐδ' ὁ
Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο. **34.** φημὶ δὴ τοίνυν τὸν
ἄριστα ἱστορίαν συγγράψοντα * δύο μὲν ταῦτα κορυ- 45

---

literatum esse. *οὗτος*] *οὕτως* A (ut ego enotavi). *αὐτὸς* *Δ*. *Οὗτος* recte habet. Cf. Thucydidem II, 64: *ὡς οἵτινες — οὗτοι —*.
γρ. προσ
προσείληφε ΦA et v. *προσείληφεν* Ω. *συνείληφε* F. Nostram emendationem *προείληφεν* (in Quaestt. Lucian. p. 167) omnes secuti sunt. *εἴγε ἀληθῶς* Victorius. *εἴγε ἀληθὲς* vulgo.

33. *εἰσὶ*] *εἰσὶν* Φ. *τραχὺ ἦν*] hanc Belini conjecturam Bekker aliique probarunt. *τραχὺ ἤδη* ΩFMΔGa. *τραχὺ δὴ* E p m (sed *ἤδη* m rec.). *τραχὺ δὴ* ΦAH et vulgo. *καὶ τραχὺ δὴ* (*τραχύδη* T) TV. Neque *ἤδη* neque *δὴ* neque vero *καὶ* ferri posse in Quaestt. Luc. p. 167 et in censura p. 242 recte observavi. Belini conjectura vitiosum *καὶ* non sublatum est. Quare *καὶ* ut suspectum uncis inclusi. Hodie conjicio, *καὶ εἴ τι τραχὺ ἐδόκει, τοῦτο λεῖόν ἐστιν*.

οἰκοδόμει τι ἤδη καὶ αὐτὸς] ita correxi in Quaestt. Luc. p. 167, quod caeteri praeter unum Hermannum comprobarunt. *οἰκοδομεῖ τι ἤδη καὶ αὐτὸς* E (non ut Solanus calami errore, *οἰκοδομεῖ ἤδη καὶ αὐτὸς*, nam *τι* in codd. est omnibus). *οἰκοδομεῖν τι ἤδη καὶ αὐτὸς* ΩΦAHMΔG. *αὐτὸς* (servato *δεῖ*) etiam F. *οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν* vulgo. *ἀνατρέψαι*] *ἀναστρέψαι* ΦA. *τὰ τῶν* Φ et v. *τὸ τῶν* AHFG et fortassis Ω. *ἀλλ' οὐδ' ὁ* Ω et v. *ἀλλ' ὁ* ΦA. *ἀλλ' οὐδὲ ὁ* G.

34. *φημὶ τοίνυν* ΩΦA et v., sed *φημὶ δὴ τοίνυν* 𝔄 non improbante Dindorfio, qui affert Anachars. c. 20 *Τοῦτο δὴ τοίνυν —*. Adde *Φέρε δὴ τοίνυν* — Aristophanis ap. Stephan. Byz. s. *Τελμησσὸς* p. 613 Mein. *συγγράφοντα* libri omnes, verum *συγγράψοντα* Y conjectura Bekkero, Cobeto V. L. p. 100 aliisque merito probata. *κορυφαιότατα*] ita recte libri omnes cum Thoma

φαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικὴν, τὴν μὲν ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον, ἡ δύναμις δὲ πολλῇ τῇ ἀσκήσει καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστω. ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβούλου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ [ἂν] μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμῆσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολύβδου χρυσὸν ἀποφῆναι ἢ ἄργυρον ἐκ κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον ἢ ἀπὸ Λεωτρο-
46 φίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. * 35. ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσηκόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκου-

---

Mag. p. 211, 8 Ritschl. ἥκειν] Cobetus in V. L. p. 100 δεῖν post ἥκειν desiderat. At φημὶ est „contendo, s. jubeo, s. aequum censeo.“ Vide Heindorfium ad Plat. Protagor. p. 595. ἀποφαίνειν] ἀποφανεῖν Cobetus V. L. p. 100 conjecit. At recte habet, ἀποφαίνειν — φησὶν h. e. „se reddere contendit.“ Cf. Eupolis ap. Hephaest. XIII, 4 p. 77: φημὶ δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγὼ —. πολλοῦ ἂν] ἂν om ΩΦΑΕΗFGa. Neque formula πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς apud Demosthenem, Plutarchum, Lucianum ipsum alio vocabulo usquam interpellatur, neque ἂν particula deesse potest. Ex quo sequitur, ἂν post παντὸς demum hoc modo inserendum esse: ἐπεὶ πολλοῦ μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἂν ἦν ἄξιον —. μετακοσμῆσαι] μετακομῆσαι ΦG. ἐδύνατο ΩΦΑ et v. ἠδύνατο G solus. μολύβδου Ω. μολίβδου A et edd. ante Jacobitium. ἄργυρον] ἀργύριον Δ. ἐκ κασσιτέρου ΩΦΑΕΗFUGa. ἀπὸ κασσιτέρου v. ἀπὸ Κόνωνος et mox ἀπὸ Λεωτροφίδου libri omnes, quod recte dictum esse verbum ἐξεργάσασθαι docet, (ut γλύψασθαι) de statuario illud solemne, v. c. in Lucian. Somnio c. 9 fin. Ita ἀπὸ h. l. non magis mutandum erit quam in Theocrito Epigramm. VII, 4: καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου. Frustra igitur Cobetus in V. L. p. 245 vulgarem syntaxin maximeque usitatam ἐκ Κόνωνος atque ἐκ Λεωτροφίδου h. l. substitui voluit.

35. ἀλλὰ ποῦ ΩΦΗΤVG. ἀλλά που AF et v. ἐς] εἰς AG Victorius. τῶν προσηκόντων] ita correxi. Libri τῶν προσόντων, quod absurde dictum esse Solanus vidit. Jam Hermannus p. 217 τῶν μὴ προσόντων dubitanter conjecit probante Sommerbrodtio, denique Cobetus V. L. p. 100 τῶν οὐ προσόντων se emendasse gloriatur. Qui ut recte censuit ποίησιν τῶν προσόντων prave

σαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἶκκος καὶ Ἡρόδικος καὶ Θέων καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς ὑπόσχοιντο ἄν σοι, οὐ τὸν * 47
Περδίκκαν παραλαβόντες (εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς καὶ δι' αὐτὸ κατεσκληκὼς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῆς Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης,) ἀποφαίνειν

---

dictum esse: ita in posterum censebit non minus pravum esse quod ipse invenit *χρῆσιν τῶν οὐ προσόντων*. Quasi vero iis rebus quae plane nullae sunt, uti liceat. Ego vero *τῶν προσηκόντων* rescribendum esse dudum videram h. e.: „ars et consilium meum non attinet ad creandas res ipsas necessarias, sed ad usum earum necessarium." *Τὰ προσήκοντα* ea sunt, quae ad rem pertinent, contra *τὰ μηδὲν προσήκοντα* supra c. 13 fin. quae eo non pertinent. Certae fidei nostram esse correctionem ex antithesi elucet rhetorica *τῶν προσηκόντων* et *τὴν προσήκουσαν*. In antithetis enim idem vocabulum leviter immutatum repeti eleganter solet, sicuti De Merc. Conduct. c. 7: *οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία ἦν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία*. De hoc ipso antithetorum genere Tullius passim optimá dedit praecepta (cf. Orator c. 49 et c. 50). *ἀλλ'*] *ἀλλὰ Ω*. *ἡρόδικος* AFRTVY. *ἠρόδικος* G. *ἰρόδικος* lemma scholii in E. *ἡροδίζης ΩΦ*E et edd. vett. *ἡροδίξης* H. *οὐχ* (post *γυμναστὴς*) solus addidit Juntinae editor contra omnes codices (*οὐχ* om diserte *ΩΦ*AEHFGabc). Vide quae supra ad c. 4 init. dicta sunt. *ὑπόσχοιντο Φ*A et v. *ὑπόσχοιτο Ω*EVG. *οὐ τὸν Περδίκκαν* Bekker similiterque jam Marcilius. *τοῦ τὸν περδίκαν* A. *τοῦ τὸν* etiam G. *περδίκαν* etiam Victorius. *τοῦτον περδίκκαν ΩΦ* et v. *παραλαβόντες Ω* et v. *λαβόντες Φ*A, qui iidem paullo post hoc ipsum *παραλαβόντες* recte servant. *μητρυᾶς* FH. *μητρϋοῦς* G. *δι' αὐτὸ*] ita conjeci. *δι' αὐτὰ Ω*EG. *διὰ ταῦτα* v. Ita saepe Lucianus *δι' αὐτὸ*, uti De Merc. Cond. c. 23 med. et supra c. 8 med., ubi Hermannus p. 60 plurima ejusmodi collegit. *ὁ τῆς Σελεύκου*] ita conjeci. Libri omnes *ὁ τοῦ Σελεύκου*. At tum verba *Στρατονίκης ἐκείνης* et frigent et cum praegressis recte construi nequeunt. Et Antiochum et Perdiccam novercae amatores fuisse constabat: parum congruebat, uter eorum hoc amore contabuisset. Qui *τῆς* pro *τοῦ* emendare noluerit, is verba *Στρατονίκης ἐκείνης* ut praecedentium *τῆς μητρυιᾶς* scholium delere debebit. Et hanc quidem conjecturam olim in censura p. 243 posui positamque nonnullis probavi. Ceterum hanc parenthesin *εἰ δὴ — ἐκείνης* totam quasi scholium scilicet Graevius atque Solanus expungi voluerunt. At vero superius illud *τὸν Περδίκκαν* per se solum *κατεσκληκότα ἄνθρωπον* significare nullo modo potest. Quare ista Graevii conjectura nihil est infelicius. *ἀποφαίνειν ὀλυμπιο-*

48 *ὀλυμπιονίκην καὶ Θεαγένει τῷ Θασίῳ ἢ * Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παρὰ πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι εὑρηκέναι. οὐ γὰρ ὁντινοῦν παραλαβόντες ἀποφανεῖν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς τινας ὀρθάς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν.* 36. *καίτοι . . . . . . οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης*

νίκην et mox *ἀμείνω ἀποφαίνειν* libri omnes. Utrobique *ἀποφανεῖν* conjicere Cobeto V. L. p. 100 placuit. At inter omnes constat verbum *ὑπισχνεῖσθαι* cum praesentis infinitivo saepe construi, uti recte Heindorfius ad Platon. Sophistas p. 329 et Hermannus ad h. l. p. 219. Adde Schaefer ad Theocr. XXVII, 60, eundem ad Eurip. Med. v. 751 et Stallbaumium ad Plat. Criton. c. 14 (p. 52, C).

Πολυδάμαντι] hac forma noster ubique usus est (etiam in Herodoto c. 8, Pro Imaginn. c. 19 et Deor. Concil. c. 12). Contra Philostratus De Arte Gymnast. c. 1 p. 4 ed. Daremb. habet *Πουλυδάμαντας* (quam formam alii ut Pausanias et ipse Plato solam norunt); idem tamen c. 22 p. 34 *Πολυδάμαντα τὸν Σκοτουσαῖον* (*Σκοτούσιον* apographum Mynae ibid. p. 100) et iterum c. 43 p. 72. [Haec nunc etiam Cobetus De Phil. *Π. Γυμν.* p. 71 tetigit.] *Σκοτουσαίῳ* Bekker. *κοττουσαίω* A. *Σκοτουσσαίῳ* vulgo. *μετὰ τῆς τέχνης*] *μετὰ τέχνης* Ω. *εὑρηκέναι* ΩΦΑΕΗΔG Victorius. *ἐφευρηκέναι* F et vulgo. *ὁντινοῦν*] *οὖν τιν' οὖν* Φ. *ὁτιοῦν* A.

ἀποφανεῖν Cobetus in V. L. p. 100. Libri *ἀποφαίνειν*. *συγγραφέα φαμὲν ἀλλὰ*] *συγγραφέα μέν, ἀλλὰ* Φ. *τοιαῦται* ΩA et v. *τοιαῦτα* ΦΕΗG. *φαίνονται*] *φανοῦνται* Cobetus V. L. p. 100, mutatione inutili. *ἄχρι καὶ* (*καί* A) *πρὸς* libri omnes. *ἄχρι πρὸς* cum G. Langio (Animadvv. ad locos Luciani p. 17) corrigendum esse in Quaesst. Luc. p. 64 docui verbis adeo iisdem *ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν* e Nigrino c. 36 allatis.

36. libri *Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης*, quibus verbis Graevius, Solanus et Gesner merito offensi sunt. Ego nunc post v. *καίτοι* signa posui lacunae. Deest autem ejusmodi aliquid: *Καίτοι* [*οὐκ ἀνωφελὴς οὐδ' αὕτη ἡ παραίνεσις εἰκότως δοκοίη ἂν οὐδ' εὐκαταφρόνητος.*] *Οὐ γὰρ ἂν φαίης* —. Olim in Quaestt. Luc. p. 63, ne quid excidisse videretur, *καίτοι* — *γὰρ* eodem modo quo *ἀλλὰ* —

καὶ διδασκαλίας ὧν ἀγνοεῖ, ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μα-
θὼν καὶ ηὔλει καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μα-
θὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν, ὑποδείξαντος δέ
τινος ῥᾷστά * τε ἂν μάθοι καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο ἐφ' αὐ- 49
τοῦ. 37. καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς
νῦν παραδεδόσθω, συνεῖναί τε καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς
ἀλλ' ὀξὺ δεδορκώς, οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἄν, εἰ
ἐπιτραπείη, ἀλλὰ καὶ γνώμην στρατιωτικὴν μετὰ τῆς
πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων, καὶ νὴ Δία
καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε καὶ γυμναζομένους ἢ
ταττομένους στρατιώτας ἑωρακὼς καὶ ὅπλα εἰδὼς καὶ
μηχανημάτων ἰδέαν καὶ τί ἐπὶ κέρως καὶ τί ἐπὶ μετώ-
που, καὶ πῶς οἱ λόχοι πῶς οἱ ἱππεῖς καὶ πόθεν καὶ
[διὰ] τί ἐξελαύνοιεν ἂν ἢ περιελαύνοιεν, καὶ ὅλως οὐ

γὰρ hic conjuncta volui. At neque *καίτοι — γὰρ* ita usurpatur, neque ipsum *ἀλλὰ — γὰρ* hic quidem tolerari posset, neque quae desunt tacito omnia supplere licet. *ἀπροσδεῆ* libri. At vero atticam formam *ἀπροσδεᾶ* restituendam puto. Sic in Demonacte c. 4 fin. *προσδεᾶ* libri habent omnes. *ἀγνοεῖ*] *ἀγνοεῖς* H. *αὐτῶν*] *αὐτὸν* A et qui *τι* om G. *ῥᾷστά τε ἂν*] *ῥᾷστα ἂν* A.

37. *τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς* vulgo et fortassis Ω. *τοιοῦτός τίς ἐστιν ὃς μαθητὴς* EG. *τοιοῦτός τίς ἐστιν ὁ μαθητὴς* AH Victorius. *τοιοῦτο τί ἐστιν ὁ μαθητὴς* Φ. *τοιοῦτός ἐστιν ὁ μαθητὴς* F. In additamento *ἐστιν* aliquid videtur latere. *ἐπιτραπείη, ἀλλὰ καὶ γνώμην στρατιωτικὴν μετὰ*] ita tacito correxit Sommerbrodtius. Libri *ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ —*. Nam *ἀλλὰ καὶ* (quod *οὐ μόνον* non praegresso „quin etiam" significat,) Luciano frequens est. De hoc usu quum alii exposuerunt, tum Schaefer ad Bosii Ellips. p. 788 sq. nosque ad Luc. D. D. III, 1 p. 5. *ἔχειν* libri omnes. Certatim *ἔχων* emendatum a Marcilio, Graevio, Bekkero aliis. *ἢ ταττομένους* om AG. *μηχανημάτων ἰδέαν*] ita nunc correxi. *μηχανήματα ὤνια* 𝔄. *μηχανήματα ἔνια* ΩΦA et v. Machinarum naturam (Beschaffenheit) dixit *ἰδέαν*, quam vim *ἰδέα* habet in Herodoto I, 203, Dionysio Hal. Art. Rhet. X, 17 et alibi. Prorsus eadem sententia his verbis inest c. 29 *μηχανήματα οἷά ἐστιν*. Quod vulgatur *ἔνια* corruptum esse in Quaestt. Luc. p. 167 primus monui. Reliquas conjecturas, quae falsae sunt omnes, Burmeister in Quaestt. crit. p. 14 collegit. *ἐπὶ μετώπου*] *ἐπὶ τόπου* A.

καὶ πῶς οἱ λόχοι F. om *καὶ* ΩΦA et v. *καὶ διὰ τί*] ita correxi. Libri *καὶ τί*. *ἐξελαύνοιεν ἂν ἢ περιελαύνοιεν*] ita correxi. Libri *ἐξελαύνειν ἢ περιελαύνειν*. Hoc dicit: „quomodo peditum

τῶν κατοικιδίων τις οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι. 38. μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην καὶ μήτε φοβείσθω * μηδένα μήτε ἐλπιζέτω μηδέν, ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς πρὸς χάριν ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ὅτι τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος, ὅτι ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ ὠμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι

---

ordines, quomodo equites et unde et quo consilio procurrere in aciem debeant vel a tergo (hostem) aggredi et circumvenire." Duplex vitium in librorum scriptura est, unum, quod verba *πῶς οἱ λόχοι πῶς οἱ ἱππεῖς καὶ πόθεν* plane nihil significant, alterum, quod quasi solum etiam Cobetus V. L. p. 136 animadvertit, quod vim notissimorum verborum *ἐξελαύνειν* et *περιελαύνειν* nemo ignorabat, ut absurde dictum sit, *καὶ τί ἐξελαύνειν ἢ περιελαύνειν.* Cobeti l. l. conjectura: *καὶ τί ἐξελίττειν ἢ περιελίττειν* alteri de vitiis duobus medetur, alteri non medetur eoque ipsa in vitio est.

τῶν om A. *ἀπαγγέλλουσι* ΩΦΑΕ et v. *ἀπαγγέλλουσιν* HG. *ἐπαγγέλλουσιν* V.

38. *μήτε ἐλπιζέτω*] ita correxi in censura p. 243. Libri *μηδὲ* (*μηδ'* G) *ἐλπιζέτω.* *ἐν Ὀλύνθῳ, ὅτι τοιοῦτος*] ita correxi. *ἐν Ὀλύνθῳ, τοιοῦτος* ΦΗ et (qui ante *ἐν ὀλύνθω* interpungit) A. *ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος* vulgo et fortassis Ω (?). Quod a Bekkero non correctum esse jure mireris. Hic enim sciebat, quod ego olim (cf. Quaestt. Luc. p. 168) scire nondum poteram, vocem haud dubie falsam *ἀλλὰ* ante *τοιοῦτος* ab optimis codd. abesse. H. l. *ὅτι* (inter *ῳ* et *τοι*) facile potuit intercidere. libri *μήτε* (*μήτ'* G solus) *Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται.* Meis conjecturis adjutus Bekker scripsit *μήτε Ἀλέξανδρος, ὅτι ἀνιάσεται* addito *ὅτι,* quod nunc recepi. Quanquam idem Bekker debitam huic loco membrorum concinnitatem minime reddidit, quam ego paullo ante sic restitui: *μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος —, ὅτι τ. ο. η. δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος, ὅτι ἀνιάσεται —.* Mutilata haec esse in Quaestt. Luc. p. 168 primus monui conjecique aut *μήτε Ἀλέξανδρος, εἰ ἀνιάσεται* probante G. Hermanno, aut id quod C. F. Hermanno p. 45 aliisque probavi *μήτ' εἰ Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται.* At si ego paullo ante post *Ὀλύνθῳ* recte *ὅτι* inserui: necessario sequitur etiam h. l.

*ὄλεθρος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμ-
πασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ
ἱστορῇ καὶ τὴν Δημοσθένους * λῆψιν καὶ τὴν Νικίου* 51
*τελευτὴν καὶ ὡς ἐδίψων καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον καὶ
ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ
δικαιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων αὐτὸς ἕξειν
τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς
ἐπράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυ-
τὴς ἦν· ὥστε κἂν καταναυμαχῶνται οἱ τότε, οὐκ ἐκεῖνος
ὁ καταδύων ἐστί, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων·
ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον παρέλιπεν. ἐπεί τοί γε εἰ
σιωπήσας αὐτὰ ἢ πρὸς τοὐναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασ-
θαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἑνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυ-
δίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς * Ἐπιπολαῖς παρατεί-* 52
*χισμα, καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη καὶ τὸν
κατάρατον Γύλιππον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα καὶ*

ὅτι (non *εἰ*) excidisse. *ὄλεθρος* Cobetus V. L. p. 245. Libri *ὀλέθριος* errore notissimo. *μανικὸς* vulgo et fortasse Φ. *μαντικὸς* ΩAEG. *οὗτος ἦν* Ω et v. *οὗ ἦν* Φ. *ἦν οὗτος* A. *ἣν τὰ*] *εἰ τὰ* Victorius. *μηνυτὴς ἦν*] *ἦν* (scil. *ὁ Θουκυδίδης*). Imperfectum recte habet. Frustra haesimus et Sommerbrodtius, qui v. *ἦν* delebat, et ego ipse qui olim conjeci: *οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν ἦν, ἀλλὰ μηνυτής ἐστιν.* *καταναυμαχῶνται οἱ τότε,*] ita correxi. Libri *καταναυμαχῶνται,* (*καταμονομαχῶνται,* A) *τότε.* At post *τότε* non antea duplicis anaphorae indicio jam in censura p. 244 interpunctum volui. Tum articulo inserto rescripsi *οἱ τότε* (scil. *Ἀθηναῖοι,* et proxime antecedit *ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων*). Formula *οἱ τότε* (i. e. „qui tum fuerunt") a Stallbaumio ad Plat. Phaedonem c. 67 p. 254 ed. tert. exemplis illustrata est. Ceterum inepta est Bekkeri conjectura, *ὥστε κἂν καταναυμαχῶνταί ποτε* —. Atqui h. l. sermo est de re et de tempore certissimo, de clade Atheniensium Sicula. *τότε, οὐκ ἐκεῖνος*] *τότε οὐ κἀκεῖνος* A (sic A). *δέον, παρέλιπεν*] ita primum Solanus ad h. l., deinde Schaefer ad Demosth. Vol. I p. 294 atque ego ipse in censura p. 244 correximus. *δέον, παρέλειπεν* ΩΦH et p m E (ubi *μή τι* supra scriptum). *δέον, μή τι παρέλιπεν* A et vulgo. Imitatur enim Lucianus haec verba Demosthenis Olynth. III, 18, 4 Bekk: *πλὴν εἰ δέον εὔξασθαι παραλείπει.* *πρὸς τοὐναντίον* ΩA. om *πρὸς* ΦH. *παρατείχισμα*] *ἀνατείχισμα* M. *ἀνατείχισμα* (γρ. παρα) F. *Γύλιππον* ΩΦAEHFG. *Γύλιπον* edd. vett. *ἀποτειχίζοντα*] recte

ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς, καὶ τέλος Συρακουσίους μὲν ἐς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν οὐδ' Ἄτροπος μετατρέψειε, 39. τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἕν, ὡς ἐπράχθη [ἕκαστα,] εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρι ἂν ἢ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτοῦ ὤν, ἢ ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν

Jacobitius haec ad Thucyd. VII, 79 med. referri censet ideoque malam esse conjecturam Letronnii ὑποτειχίζοντα (Topogr. de Syracuse p. 111). συρρακουσίους Φa. συρακουσίους caeteri libri. Συρακοσίους Dindorfius, quam formam e codd. Platoni Civitat. III p. 404 d Bekker reddidit eandemque in Aristophane ap. Athen. XII p. 527 c metrum postulat. Latini quoque poetae ut Ovidius „Syracŏsius" scribere solent. Item in viri nomine formam Συρακόσιος metrum poscit in Aristoph. Avibus v. 1297 et in Eupolidis versu ap. schol. ad Avv. v. 1297, ita ut etiam in Lysia Pro Polystrato 26, 3 B. pro Συρακουσίου malim Συρακοσίου. Favet etiam ionicum Συρηκόσιος. Aut Dindorfio prorsus adsentiendum est, aut utraque forma, etiam Συρακούσιος probanda, quam tamen numeris vix ullis nisi antispasticis dochmiacisque aptam metrum nusquam exposcit. Quanquam et e certissimo urbis nomine Συράκουσαι civium forma Συρακούσιος recta poterat profluere, et „Syracusius" Cicero habet in Tusc. Q. V, 35, 100, et apud ipsum Stephanum Byz. s. Συράκουσαι p. 593 ed. Mein. haec exstant: τὸ ἐθνικὸν Συρακούσιος καὶ Συρακουσία —, ubi tamen item conjicere licebit Συρακόσιος καὶ Συρακοσία. ἐς ΩΦAFG Victorius. εἰς v. ἐμβαλεῖν] συμβαλεῖν Φ. τούς δ'] vulgo. τοὺς δὲ ΩΦAFG. τοὺς δ' Ἀθηναίους] Inter Ἀθηναίους et περιπλεῖν aliquot verba excidisse suspicor, velut haec verba: τοὺς δ' Ἀθηναίους [νικηφόρους ἀπεργάσασθαι, ὥστε] περιπλεῖν. τὰ μὲν] μὲν om A. κλωθὼ ἂν ἔτι ΦHFT V edd. vett. excepta Florentina. κλωθὼ ἔτι ἂν A. κλωθὼ ἔτι (omisso ἂν) ΩEGa. οὐδ'] οὐδὲ ΩΦAF. μετατρέψειε] ἀνατρέψειε F solus.

39. τοῦ δὲ Ω, uti Bekker conjecerat. τοῦ δὴ ΦA et v. Libri ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν, quod mendosum est. Fugit editores mea emendatio a censore l. l. p. 244 proposita, qua nihil certius puto: ὡς ἐπράχθη ἕκαστα, εἰπεῖν. Contuli praeter alia Luc. Conviv. c. 2 init. εἰ βουλοίμεθα τἀληθῆ ἀκοῦσαι καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα. Veram esse hanc correctionem ex eo patet, quod verba τὰ μὲν πραχθέντα et postea ὡς ἐπράχθη ἕκαστα ad se invicem referenda sunt. ἄχρι Ω. ἄχρις ΦA et v. ἀρταξέρξην ΦA et v. ἀρτο-

*καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι
μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν
αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς, * οὐδὲ Θουκυδίδης,* 53
*ἀλλὰ κἂν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται
τὸ κοινὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται
τῆς ἔχθρας· κἂν φιλῇ, ὅμως οὐ φείσεται ἁμαρτάνοντος.
ἓν γάρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον
τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων
ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως πῆχυς εἷς καὶ μέ-
τρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας,
ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμα-
σιν.* **40.** *εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν
κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, οὓς πάλαι
ἡ ἱστορία καὶ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, οὐ μεῖον ἢ
κομμωτικὴν ἡ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ** 54
*ἀπομνημονεύουσιν, ὃς „ἡδέως ἄν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον
ἀνεβίουν, ὦ Ὀνησίκριτε, ἀποθανών, ὅπως μάθοιμι πῶς
ταῦτα οἱ ἄνθρωποι οἱ τότε ἀναγιγνώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν*

ξέρξην ΩΗ, quod Dindorfius olim probavit. *αὐτοῦ* om A. *ἐλπίζῃ* ΩΦΕΗFGY. *ἐλπίζει* A et v. *νισαίων* ΦΑ et v. *νησαίων* ΩΕΗ. *νισσαίων* F. *ἡγήσαιτο* M et (qui *γρ. ἡγήσεται*) F. *ποιήσεται*] *ποιήσηται* ΕΗ. *ἔχθρας*] *τέχνης* Ga. *οὐ φείσεται* A. *οὐκ ἀφίξεται* Ω. *οὐκ ἀφέξεται* vulgo et fortasse Φ. *γράψων*] *συγγράψων* Φ. *ἴοι* ΩΦ diserte et v. *ἴῃ* AF. *δ' ἄλλων*] *δὲ ἄλλων* ΩAF. *νῦν* om A. *συγγράμμασιν*] *συγγράμμασι* a. *γράμμασιν* ΦG.

40. *τοπαραυτίκα* A (sic A more suo). *θεραπεύει* A. *καὶ ἐξ ἀρχῆς* ΩΦΑΕΗFGV. *ἐξ ἀρχῆς* v. *κομμωτικὴν* ΩΦEFVG Victorius. *κομμωτικὴ* A. *κωμωτικὴν* H et edd. primae. *ὃς ἡδέως* ΩA et a sec m E et v. *ἡδέως* Φ et p m E. De attica syntaxi *τοῦτο ὃς* in Epist. crit. p. XV exposui. Denique *ὡς ἡδέως* conjectura est Solani, non e codice ullo petita sed ex edd. Basileensi secunda et tertia. Et *ὡς ἡδέως* ab h. l. abhorret, quod ubique est ardenter optantis ut in Aristoph. Ran. v. 572 et Philemone ap. Stobaeum Flor. XXIX, 30. *ἀνεβίουν*] *ἂν ἐβίουν* A (p m). *ἀνεβίων* Victorius. *Ὀνησίκριτε* Solanus. *ὀνεσίκρατες* H. *ὀνησίκρατες* caeteri libri (diserte ΦΑ, sed de Ω parum constat). *ὅπως μάθοιμι* ΩΦΑΕΗFGa. *ὡς μάθοιμι* v. *πῶς* FG. *ὅπως* ΩΦΑ et v. *πῶς* breviter dictum idem fere significat quod *πῶς εὐνοίας ἔχοντες* (cf. Thucyd. I, 22 et de participio Arist. Lysistr. v. 1075). *οἱ*

αὐτὰ ἐπαινοῦσι καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἴονται γὰρ οὐ μικρῷ τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὔνοιαν.“ Ὁμήρῳ δ' οὖν, καίτοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ὑπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν· οὐ γὰρ εὑρίσκουσιν οὗ τινος ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν. 41. τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος ἀδέκαστος ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, [οἷος] ὡς ὁ κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα

ἄνθρωποι οἱ τότε] ita correxi. Libri οἱ ἄνθρωποι τότε. Ego οἱ inserui, quod alioquin, uti recte Solanus, futuro ἀναγνώσονται opus esset. Sententia haec est: „ut cognoscam, quo animo haec homines qui tum futuri sunt legant.“ ἀναγιγνώσκουσιν E. ἀναγινώσκουσιν A et v. εἰ δὲ νῦν] Possis: εἰ δ' οἱ νῦν —. μικρῷ τινι] μικρόν τι ΦΑΗFM. Proximum τῷ om G. Hinc ego οὐ μικρῷ τῳ δελέατι τούτῳ supra ad c. 7 med. conjeci. ἡμῶν] ὑμῶν ΦF. δ' οὖν] ita scripsi. γ' οὖν G. γοῦν caeteri. ὑπάγονται libri omnes (diserte ΩΦΑ). ἐπάγονται Juntina, scilicet ex conjectura. Vide quae supra ad c. 4 init. dicta sunt. ἐψεύδετ' ἂν] ἐψεύδετο ἂν A.

41. Libri φίλος, ὡς, inter quae verba ego οἷος inserui. Οἷος cum infinitivo junctum est in simillimis locis supra c. 37 bis et infra c. 43. Adde Charidem. c. 8 fin. Nam aut οἷος aut ὥστε excidisse docet infinitivus ὀνομάσαι, quae omnino vera scriptura videtur, docet vero etiam ipsa syntaxis, his verbis παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος ὡς ὁ κωμικός φησι mendam subesse. Immo verba παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος minime comici, sed unius sunt Luciani. Vulgata scriptura quae corrupta est in causa fuit, ut Meinekius in Addendis ad Fragm. Com. Graec. p. XXI ed. minor. duo fragmenta quae haud dubie diversa sunt, confundere ac permiscere cogeretur. Neque enim huc pertinet Elenchus deus in prologo Menandri apud Lucianum Pseudologist. c. 4 init. Immo is comici locus, quem Lucianus hic unice spectat, legitur (ut Solanus bene viderat) in Luciani ipsius Jove Tragoedo c. 32 fin.: ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι τὴν σκάφην σκάφην λέγων (λέγω ibi Gorlicensis). Totus comici locus ita scribendus videtur:

„Ἄγροικός εἰμι, τὴν σκάφην σκάφην λέγων
τὰ σῦκα σῦκα;“

Ad eundem comici locum alluserunt Philippus ap. Plutarchum Apophth. p. 178 B: ἀγροίκους εἶναι Μακεδόνας καὶ τὴν σκάφην

*τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαι, οὐ μίσει οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδ' * ἐφηδόμενος ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος ἢ* 55 *δυσωπούμενος, ἴσος δικαστής, εὔνους ἅπασιν ἄχρι τοῦ μὴ θατέρῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις καὶ ἄπολις αὐτόνομος ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων.* 42. *ὁ γοῦν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτ' ἐνομοθέτησε καὶ διέκρινεν ἀρετὴν καὶ κακίαν συγγραφικήν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ*

σκάφην λέγοντας et Julianus Orat. VIII p. 208 A: *κατὰ τὸν κωμικὸν τὴν σκάφην σκάφην λέγοντα.* Plutarchi verba Hermannus ad h. l. p. 248 attulit, qui sententiam comici hanc esse vidit, „sycophantam appellare qui sycophanta sit, et qui inquilinus, inquilinum. *ὡς ὁ κωμικὸς*] *ὁ* om *Φ*. *σῦκα σῦκα τὴν σκάφην δὲ σκάφην*] *σύκα, σύκα. τὴν κεφαλὴν, κεφαλὴν. καὶ τὴν σκάφην σκάφην* (αι) A. *ὀνομάσαι* ita F in *γρ. ὀνομάσων* M. *ὀνομάσων* ΩA et fortasse *Φ* et v. Hinc Jensius aliique *ὀνομάζων* conjecerunt non animadversa ea menda, quam paullo ante ad verba *φίλος, ὡς* notavi. *οὐ μίσει οὐδὲ* (*οὐδε* A) *φιλίᾳ νέμων*] falso deest accusativus. Hodie conjicio, *οὐ μίσει οὐδὲν ἢ φιλίᾳ νέμων*, collatis verbis proximis, *οὐδ' ἐφηδόμενος ἢ ἐλεῶν*. In censura p. 244 volueram, *οὐ μίσει οὐδὲ φιλίᾳ τι νέμων*. Non satis bene Valckenaerius ad Hippol. v. 1321 p. 306: *οὔτι μίσει* —. Hoc enim non *οὔτι* sed *οὐδὲν* dicendum esset. *οὐδ' ἐφηδόμενος*] ita correxi. *οὐδὲ φιλούμενος* ΦF. *οὐδὲ φειδόμεμενος* (sic) G. *οὐδὲ φειδόμενος* ΩA et vulgo. Vitiosam scripturam *φιλούμενος* e superiore voce *φιλίᾳ* enatam esse apparet. Sed aeque falsam esse lectionem *οὐδὲ φειδόμενος* nemo semel monitus negabit. Vult enim Lucianus historicum ab omni animi perturbatione liberum esse. Atqui nullum perturbationum genus est *φείδεσθαι*, parcere. Ter habemus animi motuum genera sibi opposita, primum amori odium et ad extremum vero pudori vitiosum. Itaque in mendo *οὐδὲ φειδόμενος* perturbatio latet contraria misericordiae. Hinc certa emendatione scripsi, *οὐδ' ἐφηδόμενος*, i. e. „neque malis aliorum gaudens, *οὐδ' ἐπιχαιρέκακος ὤν*.“ De verbo *ἐφήδεσθαι*, quod etiam in Abdicato c. 13 exstat, erudite disseruit Reisigius Enarrat. ad Soph. Oed. C. v. 1393 p. CLXIX. *τι ἀπονεῖμαι* libri. *τι* deletum volui in censura p. 244. *πλεῖον* libri. At recte opinor Dindorfius *πλέον*. *τοῦ δέοντος* om A.

42. *γοῦν* Bekker. Libri *δ' οὖν*. *τοῦτ'* ΩΦAFG. *τοῦτο* v. *τὸν Ἡρόδοτον* om A. *κτῆμά τε γὰρ* Solanus e Thucydide I, 22,

Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ἤπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα, καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον. καὶ ἐπάγει
56 *τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο * ἱστορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, φησί, πρὸς τὰ προπεπραγμένα ἀποβλέποντες εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσί.* 43. *καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν καὶ τὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην καὶ κάρχαρον καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα . . .*

---

in quo est *κτῆμά τε —. κτήματα γὰρ* libri (diserte ΦΑ). Deterior mea conjectura est in censura p. 245: *κτῆμα γάρ*, quam ipsam in Ω legi e silentio colligendum esset, ni propius fidem esset in Ω (ut in caeteris libris) *κτήματα γὰρ* exstare. *μᾶλλον ἐς ἀεὶ*] *μᾶλλον ἀεὶ* A. *τὸ μυθῶδες*] *τὸ* om Φ. *ἀσπάζεσθαι*] *ἀπάζεσθαι* Ω. *ἀπολείπειν*] *ἀπολιπεῖν* AFG. *καταλάβοι*] *καταλάβῃ* A. *τὰ προπεπραγμένα*] ita correxi. Libri *τὰ προγεγραμμένα*. At praesentibus ante acta, non ante scripta opponi debent. Cum nostra emendatione cf. Luc. Judic. Vocal. c. 2 fin. *τοῖς προπεπραγμένοις* et Clemens Al. Strom. VI p. 637 ed. Sylb. *ἐπὶ τοῖς προπεπραγμένοις*. Sunt autem *τὰ προπεπραγμένα* „res ante gestae," sicuti „res gestae" *τὰ πεπραγμένα* dici solent (cf. supra c. 41 fin., infra c. 51, Aeschyl. Pers. v. 522 ibid. v. 802; in Polybio III, 31 fin. cum Reiskio et Bekkero scribendum est: *τίνος χάριν ἐπράχθη τὸ πραχθέν*). Non omiserim conjecturam sententiae non minus commodam, justo tamen audaciorem Cobeti V. L. p. 147: *τὰ προγεγενημένα*, qui Thucydidis I, 1 atque I, 20 fortasse meminerat. Nostro loco Lucianus certissime Thucydidea I, 22 fin: *καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν — ξύγκειται* respexit. Haec sola verba *εἴποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι* similia sunt Thucydideis II, 48: *εἴ ποτε καὶ αὖθις ἐπιπέσοι*. *ἐν ποσὶ* Longoli excerpta et teste Bourdelotio Petri Golmani codex. *ἐν πόλεσι* diserte ΩΦΑΕFHTG et edd. ante Reitzium.

43. *ἑρμηνείας*] *ἁρμονίας* A. *ῥητορείας*] *ῥητορίας* ΩE. *δεινότητα*] post hanc vocem signa posui lacunae. Nam accusativi *τὴν μὲν σφοδρὰν — δεινότητα* neque a v. *τεθηγμένος* pendere possunt neque omnino habent quo regantur. Quare haec aut corrupta sunt, ut Hemsterhusio Anecd. p. (61) visum est, aut mutilata, uti Solano, cui potius adsentior. Suppleas: *δεινότητα [μὴ ἐπιδεικνύτω· καὶ*

*μὴ κομιδῇ τεθηγμένος ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρη-
νικώτερον διακείμενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω
καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπιση-
μότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.* 44. *ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ
τοῦ συγγραφέως σκοποὺς ὑπεθέμεθα παρρησίαν καὶ ἀλή-
θειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ εἷς σκοπὸς ὁ πρῶ-
τος, * σαφῶς δηλῶσαι καὶ φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα,* 57
*μήτε ἀπορρήτοις καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι μήτε τοῖς ἀγο-
ραίοις τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς τοὺς μὲν πολλοὺς
συνεῖναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν
καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι καὶ τὸ ἀνεπιτή-
δευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν
ζωμῶν ἐοικότας ἀποφανεῖ τοὺς λόγους.* 45. *καὶ ἡ μὲν
γνώμη κοινωνείτω καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς,
παρ' ὅσον μεγαληγόρος καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ
μάλισθ' ὁπόταν παρατάξεσι καὶ μάχαις καὶ ναυμαχίαις
συμπλέκηται· δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου
ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν καὶ
ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως * 58
ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν*

ὅλως] *μὴ κομιδῇ τεθηγμένος* —. Cf. infra c. 57 init., c. 58 fin. et mea ad Aristoph. Thesmophor. p. 626. *τεθηγμένος*] *τεθηγμένως* fortasse V. *εἰρηνικότερον* ΩG. *οἷα* Lehmannus. *οἶα* A et vulgo.

44. *οὕτω*] *οὕτως* Ω. *δὲ* (post *οὕτω*) om A solus. Cf. Quaestt. Luc. p. 45. *φανότατα* ΦA et v. *φανώτατα* ΩE. *ἀπορρήτοις*] *ἀποορήτοις* Ω. *πάτου* om Ω. *καπηλικοῖς*] *πολιτικοῖς* (*καπηλ* supra) M (errore nato e c. 43 fin. *πολιτική*). *τοὺς μὲν πολλοὺς* F. *μὲν τοὺς πολλοὺς* A et fortassis ΩΦ et v. *συνεῖναι* ΩΦAEFG edd. vett. *συνιέναι* HTV et edd. recentiores ante Lehmannum. *καὶ μὴν καί*] *καὶ μὴν* G. *κεκοσμήθω* A. *ἐπεί*] *ἐπὶ* Φ. *ἀποφαίνειν* Φ. *ἀποφαίνει* A et fortassis Ω et v. *ἀποφανεῖ* correxi in Quaestt. p. 168 idque in censura p. 245 recte tenui. Nam et subjectum esse debere *ὁ συγγραφεὺς* docui, et *ἐπεί*, ubi id quidem sit „nam alioqui,“ nostrum cum futuro componere solere, ut in D. Mort. X, 5, Timone c. 9, supra c. 38.

45. *μεγαληγόρος* FG. *μεγαλήγορος* v. *καὶ ἐκείνη*] *καὶ* om F. *ἐπουριάσοντος*] *ἐπουριάσαντος* ΦE. *ὅμως*] *ὁμοίως* AG.

λεγομένων συνεπαιρομένη καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένη, ξενίζουσα δὲ . . μηδ᾽ ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κινδύνων γὰρ αὐτῇ τότε ὁ μέγιστος, παρακινῆσαι καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ᾽ ἵππου ὀχουμένῃ τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς. 46. καὶ μὴν καὶ συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ᾽ ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοί, συνάπτοντα· τὸ μὲν
59 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ᾽ ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι. * 47. τὰ δὲ

συνεπαιρομένη] ἐπαιρομένη Victorius. ξενίζουσα δὲ μηδ᾽ ΩΦΑΗFGa. μὴ ξενίζουσα δὲ μηδ᾽ vulgo. Ego post δὲ lacunae signa posui. Excidisse puto haec verba: μ η δ ὲ τ ό τ ε. κινδύνων ΦΑ. κίνδυνον ΩΕΗ et Juntina. κίνδυνος FGU edd. vett. τότε] τό, τε F et multae edd. ὁ μέγιστος] ita correxi. μέγιστος U et fortasse Φ. μέγιστον caeteri libri (diserte ΩΑΕΗFG) et edd. ante Reitzium, qui hanc Graevii conjecturam recepit: κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος. πειστέον A et v. ποιστέον E. πιεστέον ΦΗ. πιστέον Ωa. πιστευτέον Victorius. Eodem fere vitio et in Aristoph. Ranis v. 499 pro πειστέον Ravennas πιστέον exhibet et Suidas ita loquitur: Πιστέον, δεῖ πιστεύειν, ubi Bernhardyus recte censuit in Philostr. V. Soph. p. 6 ed. Kays. pro his: εἰ πιστέα Αἰσχίνῃ saltem πειστέα refingendum esse. ἱπποτυφία τις] ἱπποτροφίᾳ τι" H. λόγοις] λόφοις ΩEG Victorius. γίνεται ΦFG. ὀχουμένῃ] ὀχουμένην ΩF. ὀλουμένη G. ἐφιππίου Ω et v. ἐφιππείου ΦΑ falso. Vide Antiphanem ap. Athen. XI p. 503 b: πῶς οὖν διαιτώμεσθα; τὸ μὲν ἐφίππιον — et Horatium Epistt. I, 14, 43: „optat ephippia bos." ἀπολίποιτο ΦΑG.

46. ἀφιστάντα] ἀφιστῶντα FG. ὡς οἱ πολλοὶ] ego vero ὡς οἱ ποιηταὶ conjicio, favente quodammodo libro Ω, qui pro συνάπτοντα habet συνάπτονται. Repugnat enim librorum scripturae nostraeque conjecturae patrocinatur Tullius in Oratore c. LVII § 195: „neque numerosa, ut poema, neque extra numerum, ut sermo vulgi, esse debet oratio. Alterum nimis est vinctum —." Accedit, quod haec cum superioribus arcte cohaerent. Hoc enim Lucianus docet, historico et dictionem poeticam (vide c. 45) et numeros poeticos utique fugiendos esse. τὸ δ᾽] τὸ δὲ AF.

πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίναντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα καὶ ἐφορῶντα, εἰ δὲ μή, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα καὶ οὓς εἰκάσειεν ἄν τις ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω. 48. καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι καὶ ἀδιάρθρωτον· εἶτα ἐπιθεὶς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος καὶ χρωννύτω τῇ λέξει καὶ σχηματιζέτω καὶ ῥυθμιζέτω. 49. καὶ ὅλως ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διῒ ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων * 60
Θρῃκῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταὐτὰ γὰρ καὶ αὐτὸς ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω καὶ

---

47. συνακτέον ΩΦΑΕΗRΤV. συντακτέον FG et vulgo. πολλάκις om A. ἀνακρίναντα ΦΑΗV. ἀνακρίνοντα Ω diserte et v. τοῦ πιθανωτέρου] τοῦ πιθανοτέρου H. τοῦ πιθανότερον Φ. συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου] De h. l. Cobetus V. L. p. 148 haud dubie fallitur. Optime haec illustrantur verbis Thucydideis I, 22: ἐπιπόνως δὲ εὑρίσκετο (sc. τὰ ἔργα), διότι οἱ παρόντες τοῖς ἔργοις ἑκάστοις οὐ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον.

48. πρῶτα μὲν ΩΦ et v. πρῶτον A. αὐτῶν] καὶ αὐτῶν Victorius. καὶ αὐτὸν G. Pro αὐτῶν etiam E sec m αὐτόν, qui a p m αὐτῶν. ἀκαλλὲς] ἀκαλὲς ΦF. καὶ σχηματιζέτω Solanus. καὶ χρηματιζέτω ΕΦΑ Victorii codex, scholiastes in codd. Vossii et Guelferb. secundo et sic vulgo. (de Ω parum constat.) verba καὶ χρηματιζέτω om editio princeps sola probante Hemsterhusio Anecd. p. (61). At cum Solani emendatione pulchre conveniunt superiora c. 44 fin.: καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω —.

49. τοῦ Ὁμήρου] Il. ν, 4 sq. μὲν τῶν edd. ante Lehmannum, sed recte μὲν τὴν τῶν ΩΦΑF et fortasse V, ut conjecerat Solanus collato loco Icaromenipp. c. 11, ubi verba eadem sunt omnesque libri μὲν τὴν τῶν exhibent. κατὰ ταὐτὰ recte edd. vett. et pleraeque recentiores ante Reitzium. κατὰ ταῦτα ΩΦFGH. καταταῦτα A. γὰρ ita vulgo et diserte ΩΦ. om A solus. ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ vulgo recte. ἄρτι μὲν ῥωμαίων ἰδίᾳ ΩΕ. ἄρτι μὲν ἰδίᾳ ΦΑ (A, de quo Jacobitius erravit, more suo ἰδία, hoc est ἰδίᾳ). Apud Jacobitium H pm ἄρτι μὲν ἴδια et sec m ἄρτι μὲν ῥωμαίων ἴδια. (At H quoque ut suspicor ἰδίᾳ sive ἰδία cum libris omnibus). Sane

δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἀπόβασιν, [ἀλλ'] ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο ἀκηκοέτω, καὶ ὅπως καὶ ἥτινι γνώμῃ καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα,

---

antiqui libri τὰ articulo carent, quem tamen vulgo recte additum esse opposita ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν docent. Multo minus omnium scriptura librorum ἰδίᾳ mutari potest, sicut opposita verba εἶτ' ἀμφότερα satis demonstrant. Ita nihil neque sanius est lectione vulgata neque importunius, quam Jacobiti conjectura, ἄρτι μὲν τὰ ἴδια, a Bekkero recepta. Neque hic lacunae signis abutendum erat, quasi incerta lectione et parum explorata. παρατάξει Ω et v. τάξει ΦΑΗ. μηδ' ἐς vulgo. μηδὲ ἐς ΩΦF. μὴ δὲ ἐς A. τὴν ἀπόβασιν] ita correxi. libri τὴν ἐπίβασιν inepte. Nam „escensus in terram" ita uti supra restitui, ἡ ἀπόβασις graece dicendus est. Quid, quod Thucydides, quem noster h. l. sequitur, tum de hac ipsa re IV, 12 habet „πειρώμενος ἀποβαίνειν ἀνεκόπη," tum hanc ipsam rem appellat τὴν ἀπόβασιν IV, 9 tum IV, 10 fin. et IV, 11. Postremo etiam Lucianus voce ἡ ἀπόβασις in D. Mort. XIX, 2, ibid. XXIII, 1 et in Bis Accusat. c. 9 rectissime usus est. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν] ante haec verba ἀλλὰ, quod in libris deest, in Quaestt. Luc. p. 168 inserui, emendatione necessaria, quae plerisque, etiam Cobeto V. L. p. 82 et Sommerbrodtio jure probata est. At Geistius nuper ἐς τοὺς στρατηγοὺς μέντοι non bene conjecit. Nam neque pro his μὴ — ἀλλὰ dici graece μὴ — μέντοι potest, neque μὲν mutare licet, quum verbis ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν proxima ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσιν opposita sint. ἀκηκόστω F (et in γρ. ἀκηκούστω). ἀκήκουστο Ω. ἀκηκούστο ΕΗ. ἀκήκοστο Φ. ἠκήκουστο Ga. ἀκηκούστω T. ἀκηκούσθω A. ἀκουσέτω καὶ ἀκηκούσθω V. ἀκουέτω vulgo. Recte Cobetus V. L. p. 82 ἀκηκοέτω scripsit, ut ipse quoque juvenis conjeceram. At postea Hermannus p. 53 scripturam ἀκηκούσθω primus probavit, cui in censura p. 246 respondi Perfectum ἤκουσμαι esse non ἀκήκουσμαι, at quod eandem scripturam in Gorlicensi ipse repperissem, postremo adsensus sum. Hinc etiam Bekker ἀκηκούσθω recepit. Nunc vero ita scripsi, uti triginta abhinc annis ipse volui, ἀκηκοέτω, quam formam in ipsis codicibus latere Cobetus l. l. recte ostendit. καὶ ἥτινι] καὶ εἴ τινι Φ. ἥτινι (sine καὶ) A. ζυγοστατείτω ὥσπερ Victorii codex. ζυγοστα-

καὶ συνδιωκέτω καὶ συμφευγέτω. * 50. *καὶ πᾶσι τού-* 61
τοις μέτρον ἐπίστω [τὸ] μὴ ἐς κόρον μηδ' ἀπειροκάλως μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας ἐνταῦθά που ταῦτα ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς, ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ. καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω καὶ ὡς δυνατὸν ὁμοχρονείτω καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἑνὶ εἰς Ἰβηρίαν εἶτα εἰς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο. 51. *μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν παρασχέσθω τὴν γνώμην ἀθόλῳ καὶ στιλπνῷ καὶ ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξηται* * *τὰς μορφὰς τῶν* 62
ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ ἢ παράχρουν ἢ ἑτερόσχημον μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι . . γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενα ἔστι

τείτω τότε ὥσπερ vulgo, quocum confer praegressa c. 49 init. *ἐοικέτω τότε.* *γιγνόμενα*] *γινόμενα* A. *συνδιωκέτω* Ω et v. *διωκέτω* ΦAH, quod poeticum est. *συμφευγέτω*] *συμφυγέτω* AH.

50. *μέτρον*] *μικρὸν* Victorius. *ἐπίστω* ΦAHFTUVY Victorius. *ἐπίσθω* ΩEG edd. ante Reitzium. *τὸ μὴ ἐς*] ita correxi. *μὴ δὲ ἐς* F solus. *μὴ ἐς* caeteri libri. Vulgata malo laborat asyndeto. Guelferbytani scriptura primo adspectu fortasse placebit. At *μὴ ἐς κόρον* in caeteris libris recte scriptum esse et quem ego addidi *τὸ* articulum post *ἐπίστω* excidisse quum alii ejusdem generis loci tum superior ostendit c. 9 init.: *μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι τὸ μὴ ἐπαχθὲς —.* *μηδ'* vulgo. *μηδὲ* ΩAF et fortasse Φ. *ἀπολυέσθω*] *ὑπολυέσθω* H. *ἀλυέσθω* F. *σπευδέτω*] *σπεδέτω* A p m. *εἰς Ἰβηρίαν εἶτα εἰς* ΦAF. *ἐς Ἰβηρίαν εἶτα ἐς* Ω et v. *ἀπολίποιτο* Φ.

51. *παραχέσθω* H. *παρεχέσθω* G. *ἀθόλῳ* ΩA et v. *ἀδόλῳ* GTV. *δήλῳ* Φ. *τὸ κέντρον* ΩΦETY. *τῷ κέντρῳ* AFGH (in H rasura est in ω vocis *κέντρῳ*). *παράχρουν*] *παράχρονον* Φ. Magis atticum est *παράχρων*, ut *εὔχρων* in Arist. Thesmoph. v. 644, *ἄχρων* in Plat. Charm. p. 168, D, *μελάγχρως* ap. Photium p. 255, 3. At *μελάγχρους* est in Luc. Navig. c. 2. Libri, *οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν* (*γράφουσι* a). G om verba *τοῖς ῥήτορσι* usque ad *πέπρακται γάρ.* Ego post *τοῖς ῥήτορσι* signa posui lacunae. Haec fere exciderunt: *οὐ γὰρ, ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν* [*ἔθος, ἐπίπλαστα*] *γράφουσιν —.* De locutione *ὥσπερ ἔθος* in Quaestt. Luc. p. 195 exposui. Sententia enim haec esse debet: „neque enim historici, ut rhetores, commentitia scribunt." Quare et accusativus male deest, qui proximis verbis *πέπρακται γὰρ ἤδη* oppo-

καὶ εἰρήσεται, πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι καὶ εἰπεῖν αὐτά· ὥστε οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγράφοντα Φειδίᾳ χρῆναι ἢ Πραξιτέλει ἐοικέναι ἢ Ἀλκαμένει ἢ τῳ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἢ ἐλέφαντα ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρχε καὶ προϋπεβέβλητο, Ἠλείων ἢ Ἀθηναίων ἢ Ἀργείων πεπορισμένων, οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα καὶ ἔξεον καὶ ἐκόλλων καὶ ἐρρύθμιζον καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ, καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δή τι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πε-
63 *πραγμένα καὶ εἰς δύναμιν * ἐναργέστατα ἐπιδεῖξαι αὐτά.*

---

nendus erat, et dativus *τοῖς ῥήτορσιν*, uti nunc est explicari nequit. Quod nisi vox *ἔθος* excidit, scribendum erit *ὥσπερ οἱ ῥήτορες*, ut infra c. 53 legitur *οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες*. Librorum scripturam *ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι* ferri non posse unus fere vidit Solanus, a Wielandio nimis inepte derisus. Libri *τὰ μὲν λεχθησόμενα ἔστι καὶ εἰρήσεται*, oratione non prorsus intolerabili. Longe tamen id praestat, quod adolescens conjeceram: „*τὰ μὲν λεχθησόμενα, [οἷά] ἐστι, καὶ εἰρήσεται*,“ collato Tullio De Senectute c. 6: „ut sunt, sic etiam nominantur senes.“ Similiter B. G. Weiskium conjecisse Hermannus p. 300 observavit. *αὐτὰ* Victorius et v. *αὐτῷ* Ga. *οὐ τί*] *οὔτι* A. *συγγράφοντα*] *γράφοντα* A. *Φειδίᾳ χρῆναι ἢ Πραξιτέλει* ΩΦΑΕΗFGa. *Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι* v. *ἀλκαμένῃ* Φ. *ἤ τῳ*] *ἢ τῷ* ΑΗG et edd. quaedam. *οὐδὲ γὰρ οὐδ'* v. et fortassis Ω. *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ* ΦF. *οὐ γὰρ οὐδ'* (*οὐδὲ* A) ΑΕΗGa. *ὕλην* om A. *προϋπεβέβλητο* ΩΑΗ. *προϋποβέβλητο* v. *ἠλείων ἢ ἀργείων, ἢ ἀθηναίων* Φ hoc verborum ordine. *ἐρύθμιζον* AHa. *ἐρ^ρύθμιζον* F. *αὐτῶν ἐς* vulgo recte. *αὐτῶ ἐς* ΩΕ. *αὐτὸς ἐς* ΗΦ et p m (qui ex correctione *αὐτοῖς ἐς*). *αὐτοῖς ἐς* AFVG. *αὐτοὺς ἐς* U. Lectio *αὐτοῖς ἐς* omnium paene recentissima multis temere probata est. *οἰκονομήσασθαι* ΩΦΑΕΗFGa. *οἰκοδομήσασθαι* v. *τὴν ὕλην* usque ad *διαθέσθαι* om G in textu, sed in margine explens *ἡ ὕλη* pro *τὴν ὕλην* scribit et *δή τοι* omittit: *ἡ ὕλη· τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα*. Quae Jacobitius (Vol. IV p. 128) male pro scholio habuit. *τοιοῦτο*] *τοιοῦτον* M. *δή τι* ΩΑΕΗΜ. *δή ^τι τοι* F. *δή τοι* vulgo et fortasse Φ. *τὸ τοῦ*] *τὸ* om A. *ἐναργέστατα* v. et fortassis Ω et sic Φ ex correctione. *ἐνεργέστατα*

καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται αὐτὰ ὁρᾶν τὰ λεγόμενα καὶ κατὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ. 52. πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μέν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχήν, ὁπόταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε φροιμίῳ χρήσεται τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων. 53. ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνον ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν ἐμποιήσει τοῖς ἀκούουσι. προσέξουσι μὲν

AFM et p m Φ. οἴηται αὐτὰ ὁρᾶν τὰ λεγόμενα] sic olim correxi, ita ut αὐτὰ pro ταῦτα scriberem deleto praeverbio μετά. Libri, οἴηται μετὰ ταῦτα (μεταταῦτα AFa) ὁρᾶν τὰ λεγόμενα. Bekker verba μετὰ ταῦτα falso delevit probante Cobeto V. L. p. 281. καὶ κατὰ τοῦτο] ita correctum est a Bekkero, probante Cobeto V. L. p. 281. Libri καὶ μετὰ τοῦτο (μετατοῦτο F), quod corruptum esse primus vidit Solanus. τῷ τῆς] τὸ τῆς ΦΑΗF.

52. ὁπόταν ΩΦFHM. ὁπότ' ἂν AEUVG. ὅταν (ὅτ' ἂν a) edd. ante Schmiederum. προδιοικήσασθαί] διοικήσασθαί A. τότε] τῶ τε AM. Libri τῷ ἀποσαφοῦντι, quod non intelligo. Conjeci, τῷ ἀποσαφεῖν τι h. e. „revera tum quoque quasi quodam prooemio utetur clara rerum, de quibus dicendum est, expositione.“ Plane sic τὶ praecessit in verbis προδιοικήσασθαί τι. Tum cf. locutionem οὐδὲν ἀποσαφεῖς Vitar. Auct. c. 14 et in Plat. Cratylo p. 383, b. περὶ om G. λεκτέων A et v. λεκτῶν (δ superscr.) ΩEG. λεκτῶν F. δεκτῶν Φ.

53. φροιμιάζεται p m F. μόνον ΦΑΗ. μόν (οιν superscr.) Ω. μόνοιν v. ἄρξηται A. προσοχὴν καὶ M et fortassis Ω. προσοχὴν (γρ. καὶ superscr.) ἢ F. προσοχὴν ἢ ΦΑ et v. ἐμποιήσει Bekker probante Dindorfio. εὐπορήσει ΦΗa et p m E. εὐπορίσει diserte ΩE sec m et vulgo. εὖ ποριεῖ A. οὐκ εὐπορίσει G. ἐκπορίσει F solus. Ἐμποιεῖν est „aliquid alterius animo injicere“ (ut in locis Hermanni ad c. 29 p. 187) quae notio h. l. requiritur. In censura p. 246 Lobeckium ad Phryn. p. 595 secutus lectionem εὐπορήσει comprobaram. Sane εὐπορεῖν τινί τι saepe idem est quod πορίζειν s. ἐκπορίζειν, sicut in omnibus locis, quos Lobeckius l. l., Schneider ad Xenoph. Anabas. V, 8, 25 p. 326 et Schaefer ad Demosth. T. II p. 262 collegerunt. Adjice Alexidis versum ap. Athen. III p. 124, a: ἔχοντες, οὐδὲν εὐποροῦμεν τοῖς

γὰρ αὐτῷ, ἣν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων ἢ ἀναγκαίων ἢ οἰκείων ἢ χρησίμων ἐρεῖ· εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος καὶ προορίζων τὰ
64 κεφάλαια τῶν γεγενημένων. * 54. τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο, Ἡρόδοτος μέν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα καὶ ἥττας βαρβαρικάς· Θουκυδίδης δέ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον [καὶ μείζω] τῶν προγεγενημένων ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ πά-

---

πέλας. At εὐπορεῖν τινί τι potius est „alicui aliquid suppeditare,“ uti crebro dici videmus χρήματά τινι εὐπορεῖν, quae notio a nostro l. abhorret. μὲν γὰρ] γὰρ om ΦΗ. ἢ οἰκείων om A. ἢ tantum om Φ. At verba ἢ οἰκείων ad sententiam aptissima sunt. τὰ ὕστερα ποιήσει diserte ΩΦ et v. τὰ ὕστερον ποιήσει M et qui ὕστερα (ον) F, quod fortasse probandum. Pro verbis καὶ σαφῆ — ποιήσει A sic: καὶ σαφέστερα ποιήσει τὰ ὕστερα.* προορίζων Ω. περιορίζων A et fortasse Φ et v. Ceterum apte Hermannus contulit eadem fere verba apud Dionys. H. Judic. De Thucyd. 19 p. 855, 11: αὐτὰ τὰ κεφάλαια τῶν μελλόντων δηλοῦσθαι προλαμβάνοντας (ita ibi Reiskius pro προσλαμβάνοντας).

54. τὰ] τα A. ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ] ἐξητηλα τῶ (τ) χρόνω (β α) A (ita A), quod sic interpretor: ἐξίτηλα τῶ χρόνω (i. e. τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα). Hoc enim verborum ordine Herodotus I, 1 ipse utitur: ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωυμαστὰ —. γένηται, μεγάλα] γένηται, καὶ μεγάλα G et fortasse Φ. καὶ ταῦτα] καὶ αὐτὰ ΦΑΗ. μέγαν τε] μέγαν δὲ G. Male Bekker μέγαν γε conjecit invito etiam Thucydide. Libri καὶ ἀξιολογώτατον καὶ μείζω. At verba καὶ μείζω ego ut spuria seclusi duce Hermanno p. 316, quem unus Sommerbrodtius secutus est. Neque enim exstant haec verba in eo loco, qui hic verbotenus repetitus est, Thucyd. I, 1: ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων (sc. τοῦτον τὸν πόλεμον). Quumque μέγαν τε καὶ μείζω ad se invicem referenda essent: apparet verbis καὶ μείζω servatis voces καὶ ἀξιολογώτατον reluctante Thucydide delendas fore; nam tunc demum haec quoque per se recte dicta essent: μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων —. Nec vero καὶ μείζω defendere licet alio l., cujus loci hic ab Luciano nulla ratio habita est, Thucyd. I, 21 fin: δηλώσει ὅμως μείζων γεγενημένος

θήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι. 55. μετὰ δὲ τὸ προοίμιον, ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν ἢ μηκυνόμενον ἢ βραχυνόμενον, εὐαφής τε καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν μηδὲ κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω, τῇ τε λέξει, ὡς ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ καὶ ἁλύσεως τρόπον συνηρμοσμένον, ὡς

αὐτῶν. ξυνέβη] συνέβη G. ξυνέβη Φ „ex correctione; quid antea fuerit, non satis liquet." Facilior conjectura fuerit, quam tutior, a prima manu in Florentino codice ξυνηνέχθη scriptum fuisse. Nam haec verba: „καὶ γὰρ παθήματα — γενέσθαι" sane ducta sunt e Thucydide I, 23 init: „παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ." Potuit igitur Thucydideum ξυνηνέχθη h. l. retinere, uti Dionysius H. Jud. de Thucyd. 20 p. 860 retinuit; potuit vero etiam Lucianus ξυνέβη substituere, quod ipsum verbum idem Dionysius substituit De admir. vi dic. in Demosth. 39 p. 1074.

55. μετὰ δὲ HUV, probantibus Schmiedero et Schaefero ad Bos. Ellips. p. 287 et ad Gregor. Cor. p. 246. μέγαν δὲ G. μέγα δὲ ΦA et v. (de Ω parum constat). τὸ om F. post βραχυνόμενον in V est ἀνάλογον. εὐαφής τε καὶ Schaefer ll. ll. emendata etiam interpunctione. εὐαφὴς δὲ καὶ diserte ΩΦA et v. εὐαφὴς καὶ H. κατακεκοσμήσθω] κατακεκοσμείσθω ΦH. αὐτῇ ὁμοίως Solanus et fortassis H. Caeteri libri (diserte ΩΦA) αὐτὴ ὁμοίως. προὔχειν] προύχειν A ut solet. μηδὲ κοιλαίνεσθαι] ita scripsi Hermanno refutato in censura p. 247 itaque fortassis Ω. Caeteri libri, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἐπανθείτω, τῇ τε λέξει] ΩΦAHFG. ἐπανθείτω τῇ λέξει vulgo. In censura p. 248 ostendi, verba ὡς ἔφην ad superius c. 43 et c. 44 referenda esse ideoque hic τὲ recipiendum fuisse totumque locum, qui non intellectus erat, sic accipi debere: „perspicuitas efflorescat (scil. in narratione), quae (sc. perspicuitas) et dictione, ut supra ostendi, efficiatur et rerum inter se comprehensione." συμπεριπλοκῇ] συμπλοκῇ GV. ἀπόλυτα (νη sec m) F. γὰρ om AG. τὸ πρῶτον] τὸ om H. ἁλύσεως Victorius et v. ἀλύσεως Aa minus attice. τρόπον

μὴ διακεκόφθαι μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' ἀεὶ τῷ πρώτῳ τὸ δεύτερον μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν καὶ ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα. * 56. τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων· λέγω δέ, εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἧττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἣν ἑστιᾷς τοὺς φίλους καὶ πάντα ᾖ παρεσκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι καὶ τοῖς ὀρνέοις καὶ λοπάσι τοσαύταις καὶ συσὶν ἀγρίοις καὶ λαγῴοις καὶ ὑπογαστρίοις καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις καὶ ἔτνος, ὅτι κἀκεῖνο παρεσκεύαστο, ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων. 57. μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν ἢ τειχῶν ἢ ποταμῶν

ΩΦΑΗFUVG Victorius. τρόπῳ vulgo. τῷ πρώτῳ τὸ δεύτερον] ita correxi. τῷ πρώτῳ τῷ δευτέρῳ Φ. τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ A et fortassis Ω et vulgo. ἀνακεκρᾶσθαι AFG.

56. ἢ ῥημάτων om G. λέγοις] λέγεις ΦΑ. δ' ἱκανῶς Φ et v. δὲ ἱκανῶς AF et fortassis Ω. Post ἱκανῶς A addit μέν.
ει
παραληπτέον A. παραληπτέον F. λαγῴοις Hermannus, quod in censura p. 237 comprobavi. λαγῳοῖς E. λαγωοῖς vulgo et fortassis ΩΦ, parum attice, qua forma Lucianus abstinuit. Nam in Saturnal. c. 28 pro λαγωῶν bene nuper λαγῴων editum est. Denique etiam in Convivio c. 22 λαγωοῦ corruptum videtur. ὑπογαστρίοις] ὑπογαστρίων U. ὑπογαστρίαν V. Tum A om verba: καὶ λαγωοῖς καὶ ὑπογαστρίοις. Verba sic transponenda esse censeo: — καὶ τοῖς ὀρνέοις καὶ συσὶν ἀγρίοις καὶ λαγῴοις καὶ ὑπογαστρίοις καὶ λοπάσι τοσαύταις καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις —. Etenim verba καὶ λοπάσι τοσαύταις quum significare videantur: „denique inter tot patinas" (de quo voculae καὶ usu in Quaestt. Luc. p. 67 disserui): in ipso fine reponi debent. Cui transpositioni verborum quam ex A modo enotavi omissio favere videtur. Ceterum verba ὀρνέοις καὶ συσὶν ἀγρίοις καὶ λαγῴοις etiam alibi, ut supra c. 20 arctissime conjuncta sunt. σαπέρδην] πέρδην V. ἐνθήσεις vulgo. ἐνθήσῃς Φ. ἐνθήσῃ A. ἐνθήσει ΩΕΗ. ὅτι ΩΦΑΗV et ipse E a p m. εἴ τι idem E sec m. et vulgo. Veram esse lectionem ὅτι in censura p. 248 docui. κἀκεῖνο libri omnes. Ego vero malim κἀκεῖνα. ἀμελήσῃς A. ἐντελεστέρων H.

ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπι-
δείκνυσθαι δοκοίης καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν παρεὶς τὴν ἱστο-
ρίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος τοῦ χρησίμου καὶ σα-
φοῦς ἕνεκα μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγ-
ματι καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷόν τι, ὁρᾷς,
καὶ Ὅμηρος ὁ μεγαλόφρων ποιεῖ· καίτοι ποιητὴς ὢν
παραθεῖ τὸν Τάνταλον καὶ τὸν Ἰξίονα καὶ τὸν Τιτυὸν
καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐφορίων ἢ Καλ-
λίμαχος ἔλεγε, * πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι 66
πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν, εἶτα πόσοις ἂν
Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ
τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος σκέψαι ὅπως εὐθὺς
ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα
δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ Ἐπιπολῶν τεί-

57. *δοκοίης καὶ σαφοῦς ἕνεκα* continuat H mediis omissis. *τὸ σαυτοῦ*] *το σαυτοῦ* A (sic A). *μεταβήσῃ*] *μεταβῇς* ΦAH. *τοιαύτην*] *τοσαύτην* F. *οἷον ὁρᾷς τι καὶ* libri omnes. At ego transposui: *οἷόν τι, ὁρᾷς, καὶ* — similique modo Sommerbrodtius. De v. *ὁρᾷς* mediae orationi interposito in Quaestt. Luc. p. 96 exposui. Tum *οἷόν τι* prorsus eodem modo priora continuat supra c. 35 init., Verr. Hist. I, 2 init., Anachars. c. 20, ibid. c. 35. *Οἷόν τι* etiam alibi exstat ut in D. Mort. XXVII, 4. Contra haec verborum collocatio, *οἷον ὁρᾷς τι*, quam Dindorfius Vol. I p. XIX probat, in Luciano nusquam reperietur. Omittam falsas de h. l. conjecturas, in his meas ipsius in censura p. 249 et Burmeisteri in Quaestt. crit. p. 44. *ὁ μεγαλόφρων* F solus, ut Hermannus p. 333 conjecerat, me in censura p. 249 non improbante. *ὡς μεγαλόφρονρ* Y. *ὡς μεγαλαλόφρων* A. *ὡς μεγαλόφρων* ΩΦ et v. *καὶ τὸν Τιτυὸν* FG. *καὶ Τιτὺν* Φ. *καὶ Τιτυὸν* ΩA et v. *καὶ τοὺς ἄλλους* ΩΦ et v. *καὶ ἄλλους* A. *Εὐφορίων*] *εὐφρονίων* F. *Καλλίμαχος*] Luciano plane adsentiuntur judices inprimis idonei, Naekius in Opusc. Vol. II p. 9 ed. Welcker. et Meinekius in Analect. Alexandr. p. 36: qui: „Callimachus, inquit, in summa brevitate est loquacissimus.“ *ἤγαγεν, εἶτα*] *ἤγαγε. εἶτα* Φ. *εἶτα* om H. *ἐκύλισε*] *ἐκύλισεν* Φ, ut paullo ante G habet *ἔλεγεν*. *πολιορκίας σχῆμα* antiqui libri omnes (diserte ΩΦA). *πολιορκίας χρῆμα* VY et Juntina ed., interpolatione inepta. *χρειῶδες*] *χρήσιμον* A. *ἢ* om AF. pro eo *ἦν* habet E. *ἔτι πόλεων σχῆμα* libri omnes (diserte ΩΦA). Pro *ἔτι πόλεων* Gesner ad h. l., Marklandus ap. Dorvillium ad Chariton. p. 370, Hemsterhusius in Anecd. p. (61) alii *Ἐπιπολῶν* certatim restituerunt. At *σχῆμα* quoque, quod e verbis

χισμα, ἢ Συρακοσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴσῃ γὰρ οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τὰ γεγενημένα πολλὰ ὄντα. 58. ἢν δέ ποτε καὶ λόγους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ καὶ τῷ πράγματι οἰκεῖα λεγέσθω, ἔπειτα ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα. 59. ἔπαινοι μὲν γὰρ ἢ ψόγοι πάνυ πεφεισ-
67 μένοι * καὶ περιεσκεμμένοι καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἕξεις φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων καὶ

---

praegressis *πολιορκίας σχῆμα* originem duxit, manifesto corruptum est. Emendavi autem *Ἐπιπολῶν τείχισμα*. Voce *τείχισμα* Thucydides VII, 4 utitur. Quam correctionem Lucianus ipse stabilivit supra c. 38, ubi recte docuit Atheniensibus optandum fuisse *ἀνατρέψαι τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα*. Nam illud ipsum *παρατείχισμα* Thucydide VII, 42 auctore fuit Syracusanorum. Adde Thucyd. VII, 4: *ἐτείχιζον οἱ Συρακόσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι διὰ τῶν Ἐπιπολῶν ἀπὸ τῆς πόλεως ἀρξάμενοι ἄνω πρὸς τὸ ἐγκάρσιον τεῖχος ἁπλοῦν*. At quod ego hic restitui *Ἐπιπολῶν τείχισμα*, id etiam ad Athenienses pertinet, qui Epipolas prius munierant, quam easdem Atheniensibus rursum ereptas munirent Syracusani. Ceterum Bekker h. l. *Ἐπιπολῶν ἔρυμα* cum dubitatione conjecit. *Συρακοσίων* Dindorfius. libri *Συρακουσίων*. *τὸν λοιμὸν* vulgo et fortassis Ω. *τὸν πόλεμον* H. *τὸν τόμον* Victorius. *το ... μὸν* (sic, abrasis literis nonnullis) Φ. *το μὸν* F. *τομὸν* A (sic A). Eodem spectat E, in quo pro *λοιμὸν* legi *μὸν* dicitur. *εἴσῃ γὰρ*] *εἰσὶ γὰρ* Φ. *οὕτω* ΦA et v. *οὕτως* Ω. *αὐτοῦ* om A. *τὰ* om H. *αὐτοῦ τὰ* usque ad *καὶ ταῦτα. πλὴν* (c. 58) om a.

58. *λόγους*] *λόγος* p m et *λόγον* ex correctione Φ. *δεήσῃ*] *δεήσει* FH Victorius. *ἐοικότα*] *ἐοικότας* FMG.

59. *μετὰ ἀποδείξεων*] *μετὰ ἀποδείξεως* Φ, quod non deterius est vulgato. Certe Polybius X, 24 in simili ac paene gemello loco bis scripsit *μετ' ἀποδείξεως*. *ταχεῖς*] *σαφεῖς* M in marg. *καὶ μὴ ἄκαιροι — καὶ τὴν αὐτὴν*] Haec quoque aut mutilata videntur aut corrupta. Nam ut verbum, a quo v. *ἔπαινοι* pendeat deesse possit: at neque vocem *ἐκεῖνοι* intelligere licet, neque *καὶ* „alioquin" usquam significat. Hodie lacunam et eam talem fere agnoscere videor: — *ἐκεῖνοί εἰσι*, [*περὶ ὧν γράφεις. εἰ δ' ἄλλως ποιήσεις*,

*διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον
ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.* **60.** *καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ
τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάν-
τως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν εἰκά-
σουσι περὶ αὐτοῦ· σὺ δ' ἀκίνδυνος καὶ πρὸς οὐδέτερον
ἐπιρρεπέστερος.* **61.** *τὸ δ' ὅλον ἐκείνου μοι μέμνησο
(πολλάκις γὰρ τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μό-
νον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε καὶ τιμή-
σουσιν, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος πρὸς
τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε καὶ παρ' ἐκείνων * ἀπαί-* 68
*τει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγηται περὶ σοῦ· „ἐκεῖ-
νος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν καὶ παρρησίας μεστὸς,
οὐδὲν οὔτε κολακευτικὸν οὔτε δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλή-
θεια ἐπὶ πᾶσι." τοῦτ', εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας
τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἄν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας.*
62. *ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίη-*

ἢ κόλαξ εἶναι δόξεις, ἢ] καὶ τὴν αὐτὴν —. Vide inprimis infra c. 63 init.

60. *παρεμπέσει* A. *παραπέσοι* ΩΦEFHG. *πιστωτέος] πιστοτέος* a. *σὺ δ'* HY et fortassis Φ et Juntina. *σοὶ δ'* ΩEFG et qui ut solet *σοί δ'* A et reliquae edd. vett. *οὐδέτερον] οὐδὲν* A.

61. *γὰρ* accessit ex ΩΦAEFH. *τὸ αὐτὸ* ΩE et vulgo. *τοῦτο* ΦAFH et Juntina. *μόνον ὁρῶν] ὁρῶν μόνον* A. *γραφέας* ^ *οἱ νῦν* p m et ex correctione *γράφε ὡς οἱ νῦν* Φ. *ἐπαινέσονταί σε καὶ τιμήσουσιν* ΩAEFHa et qui *σε* omittere videtur, Φ. *ἐπαινέσωνταί σε καὶ τιμήσωσιν* vulgo. Cf. censuram nostram p. 249. *πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε]* Ego ut infelicem Schaeferi ad Dionys. H. De Comp. Verb. p 405 adn. conjecturam refellerem, non uti mero errore Jacobitius scripsit, D. Mort. V, 2 locum alienissimum, sed aptissimum De Hist. Conscr. c. 63 init. in censura p. 250 comparavi. Adde Isocratem ad Demonic. 11, 4 Bekker.

Post *λέγηται* delevi *καὶ* cum ΦAFH, praeeunte Bekkero. *ἐκεῖνος] ἐκεῖνο* F. *μεστὸς] μισθὸς* ΩAE. *οὔτε — οὔτε* Hermannus. Libri *οὐδὲ — οὐδὲ*. *δουλοπρεπὲς* ΩΦAEFHGYa. *δολοπρεπὲς* caeterae edd. vett. *εἰ σωφρονοίη* A et v. *εἰ σωφρονεῖ* ΩEH. *εἰ σωφρονεῖ* F. *εἰ σοφρονεῖ* Ga. *εἴ σοι φρονεῖ* Φ. *πάσας τὰς νῦν* vulgo. *τὰς πάσας νῦν* ΩE. *τὰς πάσας τὰς νῦν* ΦAH. Scribendum videtur, *ἁπάσας τὰς νῦν*. *ὀλιγοχρονίους] ὀλιγοχρονίου* Victorius.

62. *πύργον* ΩΦAFH. *πῦργον* G edd. vett. *καὶ κάλλιστον] καὶ* om H. *ἔργων* ΩA et v. *ἔργον* ΦEFG. *ἐς* ΩΦG. *εἰς* A

σεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης καὶ μὴ καταφέροιντο ἐς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὥς φασιν, οὖσαν, καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα· οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὑτοῦ ὄνομα ἔγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τι-
69 τάνῳ καὶ ἐπικαλύψας ἐπέγραψε * τοὔνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δέ, „Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων.“ οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε καιρὸν οὐδὲ τὸν αὑτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, ἀλλ' ἐς τὸν νῦν καὶ τὸν ἀεί, ἄχρι ἂν ἑστήκῃ ὁ

---

et v. *Παραιτονίαν*] *παρατονίαν* ΦAEFG. *ἐς τὴν Παραιτονίαν*] *ἐν τῇ παρατονίῳ* Victorius. *ἄφυκτον* Solanus. Libri omnes *ἄφευκτον* (diserte ΩΦAEFGH edd. ante Reitzium). Vide quae in censura p. 250 dixi. *εἰς*] *ἐς* G. *τὸ ἔργον*] *αὐτὸ τὸ ἔργον* ΦA, lectione inepta, quae unde nata sit, nunc Marcianus docet, in quo continuo pro *τὸ αὐτοῦ ὄνομα* legitur: *τὸ αὐτὸ ὄνομα*. *τὸ αὑτοῦ ὄνομα* Reitzius. *τὸ αὐτοῦ ὄνομα* ΦA et v. *τὸ αὐτὸ ὄνομα* Ω. *ἔγραψεν* A. *ἐπέγραφεν* H. *ἐπέγραψεν* Φ et v. totum hoc verbum om Ω. *ἐπέγραψε*] *ἐπέγραψεν* Ω. *βασιλεύοντος*] *βασιλέως* A.

Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος] ita libri et h. l. et in scholio Vossiano ac Guelferbytano ad Icaromen. c. 12 (T. IV p. 201 ed. Jacobit.). At *Σώστρατος Κνίδιος Δεξιφάνους* male legitur apud Strabonem XVII p. 791, D: *τοῦτον δὲ* (sc. *τὸν πύργον*) *ἀνέθηκε Σώστρατος Κνίδιος φίλος τῶν βασιλέων, τῆς τῶν πλωϊζομένων σωτηρίας χάριν, ὥς φησιν ἡ ἐπιγραφή.* [*Ἐπίγραμμα· Σώστρατος Κνίδιος Δεξιφάνους θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων.*] *Ἀλιμένου γὰρ οὔσης* —. Quae uncis inclusi, ea recte vidit Cobetus V. L. p. 246 non Strabonis verba esse sed Luciani, ex hoc ipso loco illa perperam in Strabonem transfusa. Cujusmodi additamentis pleni sunt codices Strabonis, uti Meinekius in Vindic. Strabon. p. 8, p. 14, p. 84, p. 241 et alibi verissime docuit. Ego vero dudum suspicor, marginum scholia Strabonis verbis ipsius temere inserta esse: pleraque enim hujus generis, velut haec ipsa de Sostrato ab scholiastis conscripta esse in oculos incurrit. *πλωϊζομένων*] *πλοϊζομένων* EHG. *οὕτως*] *οὗτος* Ω. *οὐδ'*] *οὐδὲ* ΦA. *τὸν αὑτοῦ βίον* Reitzius. *τὸν αὐτοῦ βίον* ΩΦA et v. *ἐς* F. *εἰς* ΩΦA

πύργος καὶ μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. **63.** *χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι, σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα ἤπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις.*

οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται, εἰ δὲ μή, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανείῳ.

---

et v. *ἄχρι ἂν* F. *ἄχρις ἂν* ΩΦΔ et v. *μέχρις ἂν* Victorius.

ἑστήκει (οι) FHGa. *ἑστήκῃ* V in *γρ.*

63. *ἤπερ*] *εἴπερ* Φ. *ἤκερ* A. *αὐτῇ*] *αὐτοῦ* Victorius. *εἰς δέον*] ubique alias (si recte memini) Lucianus *ἐς δέον* scripsit. *πίθος* ΩΦAEHFGYac. *λίθος* caeterae edd. ante Reitzium et U.

κρανείῳ ΦHG et p m E. *κρανίῳ* ΩAF et sec m E et edd. ante Reitzium.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Reitz. II p. 702.

1. ΜΙΚΥΛΛΟΣ. Ἀλλὰ σέ, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών,
ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον
ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα καὶ ἡδίστῳ ὀνείρατι ξυνόντα
καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα διάτορόν τι
καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν
τὴν πολὺ σοῦ μιαρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴ
703 γε χρὴ τεκμαίρεσθαι * τῇ τε ἡσυχίᾳ πολλῇ ἔτι οὔσῃ καὶ
τῷ κρύει μηδέπω με τὸ ὄρθριον ὥσπερ εἴωθεν ἀποπηγ-
νύντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι προσελαυ-
νούσης ἡμέρας), οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δ' ἄυπ-
νος οὗτος ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων
ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γε.
ἀμυνοῦμαι γάρ ἀμέλει σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, ξυν-
τρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν δέ μοι πράγματα παρέξεις
μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ. Μίκυλλε
δέσποτα, ᾤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάνων τῆς νυκτὸς

Adnotatio critica.

1. *ὦ κάκιστε* Φ et v. *κάκιστε* A. *ὦ κάκιστ' ἀλεκτρυόνων* Cobetus ad Orat. De Art. Interpr. p. 128 frustra conjecit. Vide infra c. 7 et c. 26. De genetivi usu ipse ad c. 19 p. 292 ed. pr. exposueram. *ὀνείρατι* ACΔVY. *ὀνείρῳ* ΦG et v. Illud in Praefatt. Quaestt. p. XXVIII probavi. *ὄρθριον* in A (nunc etiam in G) inventum De Atticism. Luc. I p. 4 comprobavi. *ὀρθρινὸν* Φ et v. *ἀποπηγνῦντι* (sic) AC. *ἀποκναίοντι* et in m. *γρ. ἀποπηγνῦντι* G. *ἀποκναίοντι* Φ et v. *ὁ δ'*] *ὁ δὲ* AΦ et v. *ἀμέλει* AC. *εὐθὺς* Φ et v. *ξυντρίβων* Φ. *συντρίβων* A et v. *νῦν δέ* ΦLMa. *νῦν γάρ* A et v. *μεταπηδῶν* AΦGTUV. *ἀναπηδῶν* v. *φθάνων* Φ et v. *προλαμβάνων* AV, quod mihi glossema videtur. Vide Hesychium s. *Φθάνει*, Photium p. 646, 3, Suidam s. *Φθάσειεν* et s. *Φθαίης*, denique Eustathium ad Il. p. 810, 42 et p. 886, 48.

ὁπόσον ἂν δυναίμην, ὡς ἔχοις ἐπορθρευόμενος ἀνύειν
τὰ πολλὰ τῶν ἔργων· ἢν γοῦν πρὶν ἥλιον ἀνίσχειν μίαν
κρηπῖδα * ἐργάσῃ, πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτ' ἐς τὰ ἄλφιτα 704
πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων, σὺ δ' ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν λιμώττῃς ἀνεγρόμενος.
2. ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτ' ἐστίν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέποιτε ὦ θεοὶ τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. σύ μοι δοκεῖς ὦ Μίκυλλε κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι μηδ' ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ
χρεμετίζειν ἕστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, * 705
ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἄνευ τῶν μέτρων· ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν οὐδ' ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτέ, ἢ

ἂν] vulgo om. habent ACΦGΔ. ἐπορθρευόμενος ACΦGΔTV. ὀρθρευόμενος v.' et Thomas p. 255, 14. ἀνύειν AGΔV. προανύειν LM et plerique libri Thomae. διανύειν v. De Φ parum constat. ἀνίσχειν ἥλιον Schmieder et ego olim quasi ex A. At recte Klotzius alterum ordinem requirit. Et habent ἥλιον ἀνίσχειν AG (ἀνίσχειν etiam CΔV). ἥλιον ἀνατεῖλαι Φ. ἀνατεῖλαι ἥλιον v. ἐργάσῃ AC. ἐξεργάσῃ Φ non male. ἐργάσαιο v. πρὸ — ἄλφιτα] vulgatam tuetur A sed habet τοῦ ἐς pro τοῦτο ἐς (i. e. τοῦτ' ἐς). ἵν' ἐσθίῃς τὰ ἄλφιτα ΦMa et in quo ἐσθίεις L. σὺ δ' Φ. σὺ δὲ A et v.

2. ἡράκλεις Φ et v. ἥρακλες AG. τοῦτ' A. τοῦτο Φ et v. ἀνθρωπίνως Φ et v. ἀνθρωπικῶς A, quod et ego p. 275 et l. l. p. 131 Cobetus rejecimus. ἀλεκτρυών] ἀλεκτρυὼν A. ὁ ἀλεκτρυὼν Φ et v. τοιοῦτον Φ et v. τοιοῦτο A. ἀποτρέποιτε AΦCGΔV. ἀποτρέπετε v. μηδ' Φ. μηδὲ A et v. καὶ ὁ ATV. καὶ om. ΦG et v. ἀλλὰ καὶ A et v. ἀλλ' Φ. οὐδ' ὁ Φ. οὐδὲ ὁ A et v. ὥσπερ σὺ A et v. ὥσπερ σὺ νῦν ΦGΔ. εἴ σοι Φ et v. σοι om. A. Reliqueram in editione vulgatam, ἐλά-

ἢ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς αὐτόφωνος ἐμαντεύσατο, ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα ἡμίοπτα, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν λαλιστάτου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἁπάντων καὶ τἆλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν
706 ***ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί * σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν. 3. ΜΙΚ. ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυὼν οὕτω πρός με διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τινι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς;***

λησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος, quam plane habet *Φ*. *φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος* etiam *Ω* ap. Cobet. l. l. p. 131. *ἐλάλησεν ἢ Δωδώνη αὐτόφωνος* AV, in quo bene habet *ἢ*, caetera absurda. Nam vulgata quoque inepta est: quasi vero non Argus navis carina et ipsa vulgo credita sit vocalis fuisse. Recte jam adolescens correxeram, *ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτέ, ἢ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς αὐτόφωνος ἐμαντεύσατο*. Contuleram Amores c. 31 *ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς*, cui l. nunc addo Apoll. Rhod. 1, 527 *Δωδωνίδος — φηγοῦ*. *ἐμαντεύσατο* ΑΦCVΩ et qui *ἐμαντεύσατο αὐτόφωνος* G. *ἐμαντεύετο* v. *ἢ εἰ* A et v. *εἰ* om. *Φ*. Hic quoque in edit. vulgatam reliqueram quamvis corruptam, *ἡμίοπτα καὶ ἑφθὰ* (i. e. *καὶ ἑφθα*
ἡμίοπτα sive pro „*ἡμίοπτα*" legitur etiam „*ἡμίεφθα*"). *Ω* ut vulgo *ἡμίοπτα καὶ ἑφθά*. Sed *ἡμίεφθα καὶ ὀπτὰ* L (i. e. pro „*ἡμίεφθα*" legitur etiam „*ἡμίοπτα*"). Pro his solum *ἡμίεφθα* habent ΑΦCGΔ idque a Klotzio male receptum est. Immo scribendum erat *μυκώμενα ἡμίοπτα περιπεπαρμ.* Nam ut unum *ἡμίοπτα* probetur, flagitat et res ipsa et quo respicitur Homeri l. Odyss. *μ'*, 396 et Lucianus Saturnal. c. 23, ubi est *μεταξὺ ὀπτώμενα*. Adde quae dixi in Quaestt. Luc. p. 187. Cobetus l. l. p. 131 recte ille quidem *ἡμίοπτα* scribit, sed male tacet de Marciano. Nam quod Athenaeus dixit IX, p. 381, a *ἡμιόπτου καὶ ἡμιέφθου*, id ab h. l. alienum est. *τἆλλα* A. *τἄλλα* ΦCG. *τὰ ἄλλα* v. *ἀνθρωπίνην φωνὴν Φ* et v. itaque ego p. 276 et l. l. p. 131 Cobetus. *ἀνθρώπων φωνὴν* A.

3. *πρός με* A. *πρὸς ἐμὲ Φ* et v. *δ' οὖν* ΑΦ et v. *δ' οὖν μοι* G. *εἴ τινι Φ* et v. itaque ego p. 276 et p. 131 Cobetus.

ΑΛΕΚ. ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατά σοι εὖ οἶδ' ὅτι λέξω, ὦ Μίκυλλε· οὑτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. *ΜΙΚ.* ἤκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς Ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει καὶ ξυμπίνοι τῷ θεῷ καὶ ξυγκωμάζοι καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν· ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδήπερ τὸν Ἥλιον μάλιστα ὑφεωρᾶτο, μὴ κατιδὼν ἐξείποι πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον μηνύσοντα ὁπότε ἀνίσχοι ὁ Ἥλιος. * εἶτά ποτε 707
κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα καὶ προδοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοντα, τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι ἄν εἴ τις ἐπίοι· καὶ οὕτω τὸν Ἥφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι ἐπεποίητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ ὡς ἀφείθη τὸν Ἄρη ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν ἐς τουτὶ τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἔτι τῆς κόρυθος τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ διὰ

εἴ τι ATV. αὐτὰ Φ et v. αὐτὸ AVY. παραδοξότατά σοι εὖ οἶδ' ὅτι λέξω] ita correxi. παραδοξότατόν σοι εὖ οἶδ' ὅτι λέγω ΦGa. παραδοξότατόν σοι εὖ οἶδ' ὅτι λόγον A. λέγω om V. παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω v. Ω ut vulgo εὖ οἶδ' ὅτι λέγω. Cobetus p. 131 ἐρῶ pro λέγω conjecit. Fortassis ἀμέλει ita transponendum, *ΜΙΚ.* Ἀμέλει ἤκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτο περὶ ὑμῶν —. Cf. D. Meretr. XII, 3. ξυμπίνοι AG schol. συμπίνοι Φ et v. ξυγκωμάζοι G schol. ξυγκωμάζει A. συγκωμάζοι Φ et v. ὁπότε AΦ et v. εἴποτε GΔa. καὶ ἐπειδήπερ] Alibi Lucianus κἀπειδήπερ. τὸν ἥλιον μάλοιστα (sic) A. μάλιστα τὸν ἥλιον Φ et v. ἐξείποι AΦCGΔ. ἐξείπῃ v. ἀεὶ τὸν v. αἰεὶ τὸν AΦ. ἀεὶ om. a. ἀνίσχοι CVY. ἀνέσχοι A. φαίνει ΦΔa. φαίνοι v. μὲν Φ et v. male om. A. διὰ τὸ πιστεύειν A et v. τῷ πιστεύειν Φ. ἐπεποίητο VYΔ. πεποίητο AG. μεμηχάνητο Φ et v. ἐμεμηχάνητο vel ἐπεποίητο U. ἐπ' Φ et v. ἐπὶ A. ἀφεθέντα δὲ ὡς ἀφείθη] Quaestt. Luc. p. 159. Ἄρη Aa. Ἄρην Φ et v. ἐς A. εἰς Φ et v. ἔτι τῆς κόρυθος A. ἀντὶ τοῦ κόρυθος Y. ἀντὶ τοῦ κράνους Φ et v. Scribi etiam poterat ἔτι

τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους, τῷ γ' Ἄρει οὐδὲν ὄφελος,
ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ
βοᾶν ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ. 4. ΑΛΕΚ.
φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε, τὸ δ' ἐμὸν ἑτεροῖόν τι
γέγονε καὶ πάνυ ἔναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα.
ΜΙΚ. πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ.
ἀκούεις τινὰ Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ.
708 τὸν σοφιστὴν * λέγεις τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε
κρεῶν γεύεσθαι μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ
γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων, ἔτι δ' ἔπειθε τοὺς
ἀνθρώπους, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου Εὔφορβος γένοιτο·

τοῦ κράνους, ut patet ex Anachars. c. 33 et Aristoph. Ran. v. 1036. Sed ἔτι τῆς κόρυθος jam olim p. 277 jure probavi. Nam ἔτι necessario requiri patebit conferenti Ar. Avv. v. 485; v. 488 et Lucianea in Quaestt. p. 288 collecta. Quod Cobeto l. l. p. 131 conjicere placuit ἀντὶ τῆς κόρυθος, ineptissimum est. ἐπὶ ΑΦ. ἐν GΛ. καὶ διὰ AG. καὶ om. Φ et v. τῷ γ' Ἄρει οὐδὲν ὄφελος] ita correxi. τῷ Ἄρει οὐδὲν ὄφελος A. τῷ Ἄρει ὅτ' οὐδὲν ὄφελος Φ et v. In scholio pro καί τι corrigendum erat Ἄρει id est τὸ ἑξῆς, Ἄρει οὐδὲν ὄφελος. Adeo ne scholiasta quidem ὅτ' legit. Cohaeret autem ὄφελος cum verbo βοᾶν. Plane sic Hom. Il. χ', 513 ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, | οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, —. Cum vulgata confer vulgatam De Merc. Cond. c. 3. Hinc alias ὅτε transponebam: ἀπολογουμένους, ὅτε τῷ Ἄρει οὐδὲν ὄφελος, —. ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον v. τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα Φ. ἀνελευσόμενον τὸν ἥλιον AC. Jam olim p. 277 vulgatam probavi, ad quam proxima τὴν ἀνατολὴν referuntur. Frustra Cobetus p. 132 ἀνιόντα τὸν ἥλιον conjecit. αὐτοῦ A et v. om. Φa.

4. καὶ ταῦτα] καὶ om. Φ. ταῦτα ΑΦ et v. ταῦτ' G. τὸ δ' ΑΦ. τὸ δὲ v. γέγονε AC. ἐγένετο Φ et v. εἰς Φ et v. ἐς A.

Ἀκούεις τινὰ ACGTV. οἶσθα ἄρα τὸν M. οἶσθα ἄρα τὸν Φ et v. Μνησαρχίδην Σάμιον om. Φa. ἐκτράπεζον ἀποφαίνων ΑΦa. ἐκτράπεζον ἄπονον ἀποφαίνων v. ἔτι δ' ἔπειθε τοὺς] ita conjeci. ἔτι δὲ πείθων τοὺς ΑΦGa. ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς v. τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι; ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα κἀκεῖνο (pro κἀκεῖνο ΦGa. ἐκεῖνον), ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητά φασι καὶ τερατουργὸν (τερατοεργὸν Φ) τὸν ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς — ΦGa et v. Sed in A omissis primum octo verbis, omissa Micylli persona et omisso τὸν ἄνθρωπον haec ita leguntur, τοὺς ἀνθρώπους ὡς πρὸ

γόητά φασι καὶ τερατουργὸν ὦ ἀλεκτρυών. *ΑΛΕΚ.*
ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοί εἰμι ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παῦ'
ὠγαθὲ λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα οὐκ εἰδὼς οἷός τις
ἦν τὸν τρόπον. *ΜΙΚ.* τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερα-
τωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ὅμως ὦ Μνη-
σάρχου παῖ, ὅπως * ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, 709
ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγρικὸς ἀναπέφηνας· οὐ πιθανὰ
γὰρ ταῦτα οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύ' ἤδη
μοι τετηρηκέναι ἐν σοὶ δοκῶ πάνυ ἀλλότρια τοῦ Πυθα-
γόρου. *ΑΛΕΚ.* τὰ ποῖα; *ΜΙΚ.* ἓν μὲν ὅτι λάλος εἶ
καὶ κρακτικός, ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη οἶμαι παρ-
ῄνει, ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον· οὐ γὰρ [ἄλλο]
ἔχων ὅ τι σοι παραβάλοιμι [ἢ] κυάμους χθὲς ἧκον ὡς

τοῦ πυθαγόρου εὔφορβος γένοιτο. γόητά φασι καὶ τερατουργὸν ὦ ἀλεκτρυών. *ΑΛΕΚ.* ἐκεῖνος αὐτὸς —. Gorlicensem plane secutus sum, ratus etiam Ἴσθι δῆτα ab eo interpolatum esse, qui supra Οἶσθα ἄρα legisset. Quanquam scriptura Ἴσθι δῆτα ἐκεῖνον ὡς uti sic licet, ut Ἴσθι δῆτα ὡς infra inseras ante ἐκεῖνος, hoc modo: *ΑΛΕΚ.* [Ἴσθι δῆτα, ὡς] ἐκεῖνος αὐτὸς —: potest enim primarius error natus videri e duplici ὡς (ἀνθρώπους ὡς et δῆτα ὡς) temere confuso. Denique τὸν ἄνθρωπον utrum delere an retinere praestet dubito. Sed Micyllus infra demum dicit, σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη οἶμαι παρῄνει, quae sic dicta sunt, ut hoc primum loco silentium memorari necesse sit. Recte igitur ab A absunt verba Micyllo indigna, ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι, in quibus μὴ διαλέγεσθαι inepte scriptum est pro σιωπᾶν sive ut in Vit. Auct. c. 3 μηδὲν λαλεῖν. Deinde quum dicendum fuerit Ἀκούεις ἄρα κἀκεῖνο, vitiosum est Ἴσθι δῆτα κἀκεῖνο, vitiosus Optativus γένοιτο pro ἐγένετο. Omnium minime vero gallus hoc quidem l. Euphorbi mentionem facere potest, ut qui unice agat de Pythagora in gallum transformato. Ceterum Klotzius librum Gorlicensem h. l. mire contemsit. Me ducem Sommerbrodtius et Dindorfius, retento tamen πείθων, nunc secuti sunt.   παῦ' A. παύου Φ et v.   ὠγαθὲ G. ὦ γαθὲ A. ὦ 'γαθὲ CΛ. ὦ ἀγαθὲ Φ et v.   οἷός τις ἦν τὸν τρόπον A et v. τὸν τρόπον οἷός τις ἦν Φ.   Τοῦτ' αὖ — τερατωδέστερον A et v. ταῦτα (ταῦτα αὖ G.) — τερατωδέστερα ΦGΛa.
    ταναγρικὸς A. ταναγραῖος Φ et v.   δύ' ἤδη AΦG. δύο ἤδη v.   μοι om. G.   τετηρηκέναι ἐν σοὶ δοκῶ πάνυ ἀλλότρια] ita conjeci. τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἐν σοὶ ἀλλότρια A. τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ Φ et v.   οἶμαι ante παρῄνει om Φ.   οὐ γὰρ [ἄλλο] ἔχων ὅ τι σοι παραβάλοιμι [ἢ] κυάμους

οἶσθα καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη καὶ ἄλλῳ εἶναι ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι
710 παρανενομηκέναι καὶ τὸ ἴσον * ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις. 5. ΑΛΕΚ. οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμ' ἄν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. πλὴν ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε ὅπως ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι καὶ ἐν οἵοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάστης. ΜΙΚ. λέγοις ἄν· ὡς ἐμοί γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, πότερα μᾶλλον ἐθέλω σοῦ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα ὁπότερον ἂν ἑλοίμην· οὕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς
711 ἡδίστοις φανεῖσι καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω * σέ τε καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον ὅστις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν καί

χθὲς ἧκον ὡς οἶσθα,] Deleto semel ἔχων, quod in codd. bis scriptum est, ἄλλο et deinceps ἢ addidi. Nam libri omnes, οὐ γὰρ ἔχων ὅ τι σοι παραβάλοιμι, κυάμους. Post κυάμους pergit A χθὲς ἧκον ὡς οἶσθα, ἔχων, Φ autem ut vulgo χθὲς ὡς οἶσθα ἔχων ἧκον. οὐδὲν Φ et v. οὐδὲ AG. Ω οὐδὲ μέλλησας (sic). ἄλλῳ AVY. ἄλλο ΦG et v. ἄλλος L. ἄλλον Λ. πυθαγόρᾳ ὄντι] πυθαγόρειόν τι L (e scholio scilicet). ἐδηδόκεις Φ et v. βεβρώκεις A. ἐβεβρώκεις VY. Actum egit Cobetus V. L. p. 265.

5. φάγοιμ' ἂν ΑΦG et grammaticus Hermanni afferens ἐγὼ δὲ — φάγοιμ' ἂν De E. R. G. Gr. p. 374. φάγοιμι ἂν v. οὐκ Φ et v. sed A om. πλὴν ἀλλ' G. πλὴν ἀλλὰ ACΛ. ἀλλ' Φ et v. ἄκουε ὅπως A. ἄκουε πῶς Φ et v. οἵοις A. ὅσοις Φ et v. πρότερον ἐβιότευσα βίοις καὶ ἅτινα (ἅτινα om Φ) τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα (G ἀπέλαυχα, quasi velit ἀπέλαυσα) ἑκάστης ΦG et v. βίοις πρότερον ἐβιότευσα καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἑκάστης ἀπολέλαυκα A ordine parum rhetorico. πότερα AY. πότερον Φ et v. ἡδίστοις Φ et v. Ω ut vulgo ἡδίστοις, sed A om. φανεῖσι] φανεῖσιν G omissis proximis usque ad ἐνύπνιον.

τιμῇ ὑμᾶς ἄγω Φ et v. ὑμᾶς τιμῇ ἄγω A. At cohaerent ὑμᾶς ἄγω σέ τε, non τιμῇ ἄγω σέ τε. ὅστις ποτὲ Φ et v. τίς ποτε A.

καί τινα — κενὴν] om. a. λόγος A et v. λόγος φησὶν GLa.

τινα ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος ἀμενηνήν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων; 6. *ΜΙΚ. ἀλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυών, εὖ ἴσθι τῆς ὄψεως ἐκείνης· οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὕπνον αὖθις κατασπώμενα. οἷον γοῦν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρεῖχέ μοι τὰ ὁρώμενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις δεινόν τινα τὸν ἔρωτα φῄς, εἴ γε πτηνὸς ὤν, ὥς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον ὑπὲρ τὰ * ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ καὶ* 712
ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω οὖν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν

λόγος φησὶ Φ. Apte Klotzius comparat Platonem De Legg. IV p. 715, e *ὥσπερ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος.*

6. *οὐδ' Φ* et v. *οὐδὲ* AG. *εἰς ὕπνον Φ* et v. *ἐς ὕπνον* A. *γοῦν* ΑΦC*Δ*. *γ' οὖν* G. *οὖν* v. *παρεῖχέ μοι* AG. *παρείχετό μοι Φ* et v. cum Thoma Mag. s. *Γαργαλισμὸς* p. 72. *δεινόν τινα τὸν ἔρωτα φῄς, εἴ γε*] ita conjeci. *δεινόν τινα τὸν ἔρωτα φῄς τοῦ ἐνυπνίου, εἴγε* A. *δεινόν τινα φῄς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἴγε Φ* et v. cum lemmate scholii. Primum ex A collocationem sumsi Lucianeam, ut in Icaromen. c. 1 fin., Imagg. c. 1, D. D. 7, 3, Charone c. 11, Eunuch. c. 6, Fugitiv. c. 2 et in ipso Gallo c. 23. Tum *τοῦ ἐνυπνίου* quod in omnibus libris est delevi, ut glossema accusativo *τὸν ἔρωτα* adscriptum. Etenim *τοῦ ἐνυπνίου*, praeterquam quod pessime collocatum est, quum verbo *φῄς* orationis membrum finitum sit, masculinis quae sequuntur non solum genere repugnat, quod fieri potest (ut in Aesch. Prometh. v. 42 *Κράτος* deus masculinum est), sed etiam reapse verbis *εἴ γε πτηνὸς ὤν, ὥς φασι* repugnat, quod fieri nullo modo potest. Neque enim *τὸ ἐνύπνιον*, sed unice *ὁ ὄνειρος* quae non tam rei quam personae notio est *πτηνὸς* a poetis dici solet, ut ab Euripide in locis Solani Phoeniss. v. 1545, Iphig. Taur. 571, quibus adde Hecub. 71 et nostrum Verr. Hist. II, 34. Recte igitur J. F. Gronovius vidit *τοῦ ἐνυπνίου* et *πτηνὸς* conjungi non posse, errans idem in eo, quod *τοῦ ὀνείρου* pro *τοῦ ἐνυπνίου* conjecit. Immo deletis verbis *τοῦ ἐνυπνίου* ad *πτηνὸς* mente supplendum est *ὁ ὄνειρος* e superioribus illis *ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο.* Quare ita rescripsi, *Ἡράκλεις δεινόν τινα τὸν ἔρωτα φῄς, εἴ γε πτηνὸς ὢν* (scil. *ὁ ὄνειρος*) —. *οὕτω* v. *οὕτως* Φa. *οὗτος* A. *ἐθέλω οὖν*] Libri omnes, *ἐθέλω γοῦν.* *σοι* om a. *τριπόθητος* codd. omnes, etiam ΑΦ. Quum

οὕτω σοι τριπόθητος ὤν. ΜΙΚ. ἕτοιμος λέγειν· ἡδὺ γοῦν μοι τὸ μεμνῆσθαι καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι· νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἧκε πετόμενος. ΜΙΚ. οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. „καὶ μὴν Ὅμηρος δύο μόνας ταύτας λέγει." ΜΙΚ. ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἵους ἐκεῖνος ἑώρα οὐδὲ πάνυ σαφῶς τυφλὸς αὐτὸς ὤν· ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς [ὢν] καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.
713 ΑΛΕΚ. παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, * χρυσολογῶν· ἀτεχ-

---

notiones οὕτω et τριπόθητος mihi inter se pugnare visae essent, olim ex una „ed. Salm." i. e. Salmuriensi J. Benedicti a. 1619, minime ut Klotzius nihil dispiciens ait, „ex ed. Salmasi" pro τριπόθητος edidi περιπόθητος, quod postea etiam Dindorfius in ed. Paris. recepit. At ejusdem generis haec sunt infra c. 24 init. οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε, fortassis etiam Sophoclea ap. Plutarch. Moral. p. 21 F. ὡς τρισόλβιοι | κεῖνοι βροτῶν —, quo l. Grotius ὦ τρισόλβιοι conjecit. γοῦν μοι τὸ AG. γοῦν τὸ Φ et v. μεμνῆσθαί τι pro μεμνῆσθαι sola Reitziana typothetae errore, ut recte Lehmannus. ἀποψήσῃ ΑΦ et v. ἀποψήσῃς G. ἀπομάξῃ (e scholio scil.) Λ. τὸ μέλι. νῦν Φa. τὸ μέλι. τὸ νῦν A et v. πετόμενος Φ et v. πετόμενος etiam G, sed hic in marg. γρ. πεμπόμενος. habent πεμπόμενος AY. Vulgatam nunc quoque ut olim servavi, quippe cui unice conveniant superiora πτηνὸς ὢν — τῆς πτήσεως. Ante καὶ μὴν nulla nova persona in A. μόνας ταύτας AG. ταύτας (omisso μόνας) Φ. ταύτας μόνας v. Hoc loco senarius continētur, quales hic scriptor lusit permultos. ἐκφοιτῶσιν Φ et v. ἐξίασι G. ἐξιᾶσιν A. Vulgatam olim verissime retinui. Vide Platonem in Phaedone p. 60, e πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ, Aeschyl. Prometh. v. 658 νυκτίφοιτ' ὀνείρατα imitante Lycophrone v. 225, et Eurip. Alcest. v. 355 ἐν δ' ὀνείρασι | φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν. χρυσοῦς A et v. χρυσὸς Φ. καὶ αὐτὸς [ὢν] καὶ χρυσᾶ] ὢν e mera conjectura addidi. καὶ αὐτὸς καὶ χρυσᾶ ΦG et v. καὶ αὐτὸς χρυσᾶ A. ἐκ

νῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου εὐχῆς σοι τὸ ἐνύπνιον καὶ μέταλλα ὅλα χρύσεια κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς. 7. ΜΙΚ. πολὺ ὦ Πυθαγόρα χρυσίον εἶδον, πολὺ, πῶς οἴει καλὸν, ἢ οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τῶν ᾀσμάτων ἁπάντων; ΑΛΕΚ. μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. νὴ Δία τοῦτ' αὐτό· ὥσπερ γὰρ τοὐμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν ἄκουσον ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. * 8. ΑΛΕΚ. οἶδα τοῦτο, 711
πάνυ πεινήσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἧκες ὑποβεβρεγμένος τοὺς πέντε κυάμους ἐκείνους κομίζων οὐ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυ-

---

τῆς] αὐτῆς G. εὐχῆς σοι] Libri omnes σοι εὐχῆς. χρύσεια ACGV. χρυσίου Φ et v. Cf. Jungermannum ad Polluc. VII, 98. κεκοιμῆσθαί ΑΦGa. κεκοιμῖσθαι U. κεκομίσθαι TV et v. δοκεῖς ΑΦ et v. δοκεῖ G.

7. In A personae signum ante πολὺ. πῶς οἴει καλόν: Tum rursus nova persona: οἵαν τὴν κ. τ. λ. οἵαν ΑΦ et v. ἢ οἵαν GΔ. Hodie ἢ οἵαν scribo cum Bekkero. εἴπερ οἶσθα Φ et v. εἰ οἶσθα A. τοῦ καλλίστου τῶν ᾀσμάτων Φ et v. τοῦ κάλλιστόν τι ᾀσμάτων G. τοῦ βιβλίου κάλλιστόν τι ἀσμάτων A. Quo recepto certe scribendum esset, τοῦ βιβλίου· κάλλιστον δ' ἐστὶν ᾀσμάτων —. Sed βιβλίου e scholio irrepsisse puto, in quo haec fere fuerint: [Κεῖται μὲν ταῦτα παρὰ Πινδάρῳ ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου,] ἡ δὲ — caetera ut in schol. Vossiano, ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· ἄριστον — πλούτου. τοῦτ' αὐτὸ A. αὐτὸ τοῦτο Φ et v. ἤδη habent A et v. sed om. Φ. ὅτι μὲν — οἶσθα] Deesse h. l. aliquid jam olim e numeris parum Lucianeis collegi. Pro οἶσθα L καὶ τοῦτο αὐτὸς οἶσθα. Hinc possis, οἶσθά που καὶ αὐτός. ἥκειν ἐκέλευε (ἐκέλευεν G) ΑΦG et v. ἐκέλευσεν ἥκειν Δ.

8. Οἶδα τοῦτο, πάνυ πεινήσας Φ. πεινήσας etiam Δa. πεινήσαι G. Οἶδα πάνυ τοῦτο πεινάσας A et v. ἤδη ἑσπέρας] ἑσπέρας ἤδη G. ἧκες] ἥκεις La. κυάμους ἐκείνους ΑΦG. ἐκείνους

όνι ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθὺς τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν, εἶτά μοι κατὰ τὸν Ὅμηρον ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις ὡς ἀληθῶς ὄνειρος ἐπιστὰς — ΑΛΕΚ. τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι καὶ τὸ δεῖπνον οἷον ἐγένετο καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ ἅπαντα· κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθίς σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου ἀναπλάττοντα καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. 9. ΜΙΚ. ᾤμην ἐνοχλήσειν καὶ ταῦτα διηγούμενος, ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. * οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν ὥσπερ εἰώθειν δεσπότην ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύνοιμι αὐτὸν ἐν τριβακῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν, ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς τήμερον ἑστιῶ γενέθλια καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς· ἐπεὶ δέ τινά φασιν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἢν μὴ ὅ γε κληθεὶς αὖθις εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ προσκυνήσας ἀπῄειν εὐχόμενος

κυάμους v. καὶ — ἀγωνισαμένῳ om. G. ἀσφαλῶς pro ἀφανῶς V. εὐθὺς om. Φa, sed recte habent A et v. Ἐπεὶ — παραβάλλων (sic) affert grammaticus Hermanni l. l. p. 366 retinens ille εὐθὺς sed scribens τοὺς κύνας σοὶ παραβάλλων. διὰ A et v. cum Homero Il. β', 57. κατὰ ΦL. ὡς om a. τὰ ante παρὰ om. G. πρότερον Φ et v. sed A om. ἅπαντα ACGΔ. πάντα Φ et v. ἀναπλάττοντα ACGΔTVY. προάγοντα v. et sic fortasse Φ. ἀναμηρυκώμενον Φ et v. ἀναμαρυκώμενον A. Ineptit Klotzius.

9. προθυμῇ AΦ et v. προθυμῇς G. προθυμεῖς L. παρὰ πλουσίῳ A et v. παρὰ πλησίῳ ΦL. Schol. Galei περὶ πλουσίῳ (voluit παρὰ πλ.) diserte probat i. e. ut recte Schmieder, tacite rejicit lectionem παρὰ πλησίῳ. αὐτὸν om G. καταισχύνοιμι A. καταισχύναιμοι G. καταισχύναιμι Φ et v. ἐν τριβακῷ Dindorfius. σὺν τριβακῷ AC idemque in schol. V. exstat ut lemma. ἐν πενιχρῷ Φ et v. idemque in schol. V exstat quasi scholium. φησὶ] φασὶ A. αὖθις ACGΔ. αὐτὸς Φ et v. προσκυνήσας

*ἅπασι θεοῖς ἠπίαλόν τινα ἢ πλευρῖτιν ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ καὶ ἀντίδειπνος καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι τοῦ λουτροῦ αἰῶνα * μήκιστον ἐτιθέμην συνεχὲς ἐπισκοπῶν,* 716
ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη καὶ πηνίκα ἤδη λοῦσθαι δέοι. κἀπειδή ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπορρύψας ἄπειμι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀναστρέψας τὸ τριβώνιον ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. **10.** *καταλαμβάνω δὲ πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς καὶ δὴ κἀκεῖνον φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον, καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων· ὑπέστενε γοῦν καὶ ὑπέβηττε μύχιόν τι καὶ ἐχρέμπτετο δυσπρόσο-*

ΑΦ et v. sed om. a et ut videtur T. *τὸ* ante *ἄχρι* habent A et v. sed om. Φa. *ἄχρι τοῦ λουτροῦ* AGV. *ἄχρι λουτροῦ* Φ et v. *λοτροῦ* pro *λουτροῦ* Y. *αἰῶνα* A et v. *ἀγῶνα* ΦΔa. *μήκιστον* Φ et v. *μέγιστον* ACGΔVY. Pro *αἰῶνα μήκιστον*, quod jam olim probavi, falso lectum est *ἀγῶνα μέγιστον*. *συνεχὲς* ΑΦ et v. *συνεχῶς* GΔ. *πηνίκα* in A legitur in rasura, ut primae manus esse potuerit *ὁπηνίκα*. *λοῦσθαι*] Libri *λελοῦσθαι*. At et praecessit *τὸ ἄχρι τοῦ λουτροῦ*, et sequitur *ἐμαυτὸν ἀπορρύψας*. Actum egit Cobetus V. L. p. 84. Verba *ἐπειδήποτε* — *τὸ τριβώνιον* affert grammaticus Hermanni l. l. p. 388. *ἀπορρύψας* GΔ. *ἀπορύψας* ACV. *ἀπορρίψας* Φ et v. et diserte grammaticus Hermanni. *ἄπειμι* AG et grammaticus Hermanni. *ἀπέρχομαι* Φ et v. Plerumque optimi codd. tuentur *ἀπέρχομαι*, respuunt *ἄπειμι*. Cf. varr. lectt. Necyomant. c. 16 et c. 18, Piscatt. c. 13 et c. 43 et contra Philopseud. c. 31 atque Nigrin. c. 22. In genuinis Luciani dialogis *εἶμι* raro vim habet praesentis, de quo genere a Struvio L. L. p. 209 et a memet ipso Ep. Crit. p. XII minus recte expositum est. Hinc suspectae videri possunt lectiones h. l. *ἄπειμι* et supra c. 6 fin. *ἐξίασιν*. *ἀναστρέψας* ΑΦG et grammaticus Hermanni. *ἀντιστρέψας* v. *ἀναβολὴ* ΑΦ et v. *μεταβολὴ* VY.

10. *καταλαμβάνω δὲ*] libri *καταλαμβάνω τε*. *ἔχων* A et v. *ἔχειν* Φ. *ὑπέστενε γοῦν*] *ὑπέστενεν οὖν* G. *καὶ ὑπέβηττε μύχιόν τι καὶ ἐχρέμπτετο δυσπρόσοδον*] ita conjeci. Legebatur *καὶ ὑπέβηττε καὶ ἐνεχρέμπτετο* (ita v. et T, sed *ἐχρέμπτετο* ΦCGΔ. *ἐχρέμπτετό τι* A. *ἐγχρέπτετο* a) *μύχιόν τι καὶ δυσπρόσοδον*. Quae mirum est non jam a Lehmanno correcta esse, quum bene attulisset Incert. Philopatr. c. 20 *ὑπέβηττε μύχιον, ἐχρέμπτετο ἐπισεσυρμένον*. Adde D. Mort. 6, 4, ubi conjicio, *ἀεὶ τεθνήξεσθαι δο-*

δον, ὠχρὸς ὅλος ὢν καὶ δυσώδης ἀμφὶ τὰ ἑξήκοντα ἔτη
σχεδόν· ἐλέγετο δὲ φιλόσοφός τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μει-
ράκια φλυαρούντων· ὁ γοῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν
ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν. καὶ αἰτιωμένου γε Ἀρχιβίου τοῦ
717 ἰατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, * τὰ καθήκοντα, ἔφη,
οὐ χρὴ προδιδόναι καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, κἂν μυ-
ρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται· ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης
ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. οὐ μὲν οὖν, εἶπον ἐγώ, ἀλλ'
ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι παρὰ σαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν
ἐθέλῃς ἤπερ ἐν τῷ συμποσίῳ, συναποχρεμψάμενος τὴν
ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγα-
λοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος·
ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος καὶ
ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο)
„διδάσκαλε, φησίν, „εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων παρ'
ἡμᾶς, οὐ μεῖον δ' ἄν τί σοι ἐγένετο καὶ ἀπόντι, ἅπαντα
γὰρ ἑξῆς ἀπέσταλτο ἄν.“ καὶ ἅμα λέγων ἐσῄει χειραγω-

κῶν καὶ ὁπότε ἐσίοιμι ὑποστένων μίχιόν τι καὶ καθάπερ (libri ὑποστένων καὶ μύχιόν τι καθάπερ) ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς ὑποκρώζων. Ita μυχιαῖος στεναγμὸς dixit scriptor nescio quis ap. H. Steph. Thes. L. Gr. p. 11154 ed. Lond. Nostro l. minus recte olim conjeceram ordine non mutato, κ. ἐ. μ. τ. καὶ δυσπρόσοδος ἦν, ὠχρὸς —. ὅλος ὢν A. ὢν ὅλος Φ et v. εἰς ὑπερβολὴν schol. γε AGV. δὲ Φ et v. ἔχων ἀφίκετο A et v. ἀφίκετο ἔχων Φ. ἡμῶν] ἡμᾶς a. In A signum novae personae ante οὔμενουν, quod cum Dindorfio scripsi οὐ μὲν οὖν. ἐγώ] ἔγωγε G. σαυτῷ A. σεαυτῷ Φ (qui παρασεαυτῷ) et v. ἐθέλῃς ACL. ἐθέλοις ΦG et v., συναποχρεμψάμενος] Libri συναναχρεμψάμενος. Vide si opus Harmonid. c. 2, Pro Laps. in sal. c. 3 et inprimis Navig. c. 26. ὁ Εὐκράτης Φ et v. Εὐκράτης A, qui λελουμένοις et mox φησι pro φησιν. παρ' ἡμᾶς A. πρὸς ἡμᾶς Φ et v. δ' ἄν τι A. δ' ἄν τί σοι Φ et v. δὲ ἀντὶ σοι G. Ω ut vulgo δ' ἄν τί σοι. Hinc σοι retinendum est, salva emendatione nostra: ἅπαντα γάρ. ἐγένετο καὶ ἀπόντι, ἅπαντα γὰρ] ita correxi. Libri omnes ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα, praeterquam quod L ἀπόντος pro ἀπόντι. ἀπέσταλτο ACGL. ἐπέσταλτο Φ et v. λέγων habent A et v. sed om. ΦGa. ἐσῄει A. εἰσῄει Φ et v.

χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον AVZ. χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ ἐπερειδομένῳ Φ et v. et dativum ἐπερειδομένῳ legit etiam schol. V.

γῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον καὶ τοῖς οἰκέταις.
11. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην, ὁ δὲ ἐπιστρα-
φεὶς καὶ ἐπὶ πολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεί * με πάνυ σκυθρω- 718
πὸν εἶδε, πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ ὦ Μίκυλλε καὶ συνδείπνει
μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικω-
νίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἑστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς.
ἐσῄειν οὖν μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρὸν, αἰσχυνό-
μενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παι-
δίον τοῦ Εὐκράτους. κἀπειδὴ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν,
πρῶτον μὲν ἀράμενοι ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν οὐκ
ἀπραγμόνως μὰ Δία πέντε οἶμαι νεανίσκοι εὐμεγέθεις,
ὑπαυχένια παραβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς διαμένοι
ἐν τῷ σχήματι καὶ ἐπὶ πολὺ καρτερεῖν δύναιτο. εἶτα
μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ ἐμὲ
ὑποκατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τοὐν-
τεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύοψόν τι καὶ ποι-
κίλον δεῖπνον ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώ-
ματα ἦν χρυσᾶ καὶ διάκονοι ὡραῖοι καὶ μουσουργοὶ καὶ γε-
λωτοποιοὶ μεταξὺ, καὶ ὅλως ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβή·
πλὴν ἀλλ' ἕν με ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνο-
χλῶν καὶ ἀρετήν τινα πρός με διεξιὼν καὶ διδάσκων * 719
ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι καὶ
ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ νὺξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα
ἔφασκεν εἶναί μοι. τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσ-
φιλοσοφῶν συνεῖρε καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην οὐκ

---

11. κελεύσω] κελεύω a. ἑστιᾶσθαι ARVY. ἑστιαθῆναι Φ et v. ἔχῃς Φ et v. ἔχοις ACGLΔ. ἐσῄειν A. εἰσῄειν Φ schol. et v. παραμικρὸν ut solent ΑΦ et A mox ἐξηλακέναι. πρῶτον μὲν A et v. πρῶτοι μὲν Φ. μὰ Δία ΑΦCGΔUY. μὰ Δία ἐς TV. νὴ Δία v. παραβύσαντες] ita conjeci. Libri περιβύσαντες. διαμείνοι A. ἐπὶ πολὺ G. ἐπιπολὺ ΑΦ et v. ὑποκατακλίνουσι ACGVΔ. κατακλίνουσι v. et fortasse Φ. πολὺ ὄψον τί καὶ ποικίλον ἐπὶ Φ. δεῖπνον om. etiam a. μεταξὺ additum ex ACGΔ. om. Φ et v. Cf. Conviv. c. 18. τις ἦν om Φa.
ἀλλ' ἕν με Dindorfius. ἀλλὰ ἕν με Φ et v. ut vulgo ἀλλὰ ἕν με Ω. ἀλλ' ἐμὲ A. ἔφασκεν εἶναί μοι.] Numerosius fuerit, εἶναί μοι ἔφασκεν. Cf. Hermotim. c. 81. . τοιαῦτα A sic interpungens. τοιαῦτα etiam C. καί τοι τοιαῦτα Δ. καὶ τοιαῦτα Φ

ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων ἢ ᾀδόντων. τοιοῦτο μέν σοι, ὦ ἀλεκτρυών, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι. 12. *ΜΙΚ. ἄκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον· ᾤμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγώ, μικρὸν ἐπισχόντα ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον, τὰ δ' ἄλλα τὴν ἐσθῆτα καὶ τραπέζας καὶ ἐκπώματα καὶ διακόνους πάντα ἐμὰ ὡς τὸ εἰκὸς εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον*
720 *ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξυπτιάζων,* * *περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπίφθονος· καὶ προέθεον πολλοὶ καὶ προΐππευον καὶ εἵποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα ἐξημμένος τῶν δακτύλων ἐκέλευον ἑστίασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων· οἱ δὲ ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς ἤδη παρῆσαν καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι ἐσεκομίζετο καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο. ἐν τούτῳ ὄντα με καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων ἤδη τοῦ πλακοῦντος ἐσκομιζομένου ἀναβοήσας ἀκαίρως συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον διεσκέδασας ὑπηνέ-*

---

et v. *συνεῖρε* Pelletus, Guyetus, Struvius L. L. p. 210, ego jam olim p. 284, Dindorfius. Libri *συνείρει*, quod arrisit Klotzio. *τοιοῦτο* AG. *τοῦτο Φ* et v. *δεῖπνον*] *δειπνεῖν Δ*.

12. *δὲ ἤδη* ATV. *δὴ ἤδη* C. *δὴ Φ*G et v. *τὸν Εὐκράτην αὐτὸν*] malim, *τὸν αὐτὸν Εὐκράτη*. *οἶδ' ὅπως*] *οἶδα ὅπως* A. *προσκαλέσαντα*] *προκαλέσαντα Δ*. *ὁ* additum ex AGY. om. *Φ* et v. *ἀέναόν τε* G et v. *ἀένναόν τε Φ*CL. *ἀένναόν τι* A. *προΐππευον* AΦCGLV. *περιίππευον* v. *τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου* A et v. *τὴν ἐσθῆτα ἐκείνου Φ*a. *ἐξημμένος* cum Solano AC. *ἐξημμένους Φ*G et v. *ἄρτι* A et v. sed om. *Φ*a. *ἐσεκομίζετο* AΦC. *ἐσκομίζετο* G. *εἰσεκομίζετο* V. *συνεκομίζετο* v. *ἐσκομιζομένου* ACVY. *ἐκκομιζομένου Φ*G et v. *ἐκεῖνον διεσκέδασας*] ita conjeci. Plerique libri etiam *Φ ἐκεῖνον διασκεδάσας*, sed A *διασκεδάσας* hoc loco omissum tribus verbis post habet scribens *παρεσκευάσας διασκεδάσας* manifesto errore. *ὑπηνέμιον Φ* et v.

μιον φέρεσθαι παρασκευάσας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακ-
τῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὃς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἐπεῖδον
τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον; * 13. ΑΛΕΚ. οὕτω φι- 721
λόχρυσος εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο
ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις καὶ ἡγῇ εὔδαιμον εἶναι πολὺ κε-
κτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα
τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὔφορβος ἦσθα, χρυ-
σὸν καὶ ἄργυρον τῶν βοστρύχων ἐξημμένος οὕτως ᾔεις
πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σι-
δηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν, σὺ δὲ
καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ ἀναδεδεμένος τοὺς πλοκάμους
διαγωνίζεσθαι. καί μοι δοκεῖ ὁ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χα-
ρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι „χρυσῷ τε καὶ
ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.“ μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ
ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ

ὑπήνεμον AC. φέρεσθαι A et v. φέρειν ΦL. παρασκευάσας exhibere videtur edit. Florentina (a) ex qua afferunt παρασκεύασας itaque Lucianus scripserat. παρεσκεύασας ΑΦ et v. Pro editis διασκεδάσας ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύασας scribendum putavi, διεσκέδασας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρασκευάσας. δοκῶ, ὃς τριέσπερον] Schmieder et J. Seager. δοκῶ, ὡς τριέσπερον Φ et v. δοκῶ; τριέσπερον A et ὡς om. etiam V. ἐπεῖδον AG. ἔτι εἶδον Φ et v. Cf. Prometh. II. c. 20.

13. εἶ ex ΑΦGa. om. v. malim καὶ τοῦτο μόνον ἐ. ἅ., uti Pro Imagin. c. 18 et De Cal. n. t. cr. c. 12. πολὺ ΑΦ et v. τὸ πολὺ GΔ, quod olim receperam. Recepit nunc Bekker, non item Dindorfius. τοῦτο] malim, τοῦτο θαυμάζω. ἄργυρον ΑΦ et v. ἀργύριον Δ. τῶν βοστρύχων ἐξημμένος A. ἐξημμένος τῶν βοστρύχων Φ et v. Ω habet: ἐξημμένος τῶν βοστρύχων ᾔεις πολεμήσων. οὕτως ᾔεις] ᾔεις ΑΦCGΔa. ἐξῄεις v. Jam οὕτως vulgo deest, praeterquam quod Parisina Bourdelotii (e codice opinor) οὕτω ἐξῄεις. Sed A οὕτω mox inserit scribens, ᾔεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς οὕτω καὶ, et in V quoque οὕτω insertum est. Hinc suo loco vocem reposui. Actum egit Halmius apud Sommerbrodtium p. 101. ἐν τῷ πολέμῳ Φ et v. ἐν πολέμῳ A. σιδηροφορεῖν om. U. μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν om. Φa. ἦν, σὺ δὲ] fugerunt quosdam quae scripsi in Qu. Luc. p. 46. καὶ ante τότε om. Φa. ἀναδεδεμένος τοὺς πλοκάμους AC. ἀναδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων GUVY. διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων v. De Φ parum constat. διαγωνίζεσθαι ACUVY. διακινδυνεύειν καὶ διαγωνίζεσθαι G. διακινδυνεύειν Φ et v. ὁ Ὅμηρος ΑΦG. Ὅμηρος v.

καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ,
722 ὦ χρυσοκόμη, * μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν ἐτίμας τὸ
χρυσίον· ὁ δὲ πατὴρ ἁπάντων ἀνδρῶν καὶ θεῶν, ὁ Κρό-
νου καὶ Ῥέας, ὁπότε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεί-
ρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ τι ἐρασμιώτερον αὑτὸν μεταβάλοι
οὐδὲ ὅπως [ἂν] διαφθείρειε τοῦ Ἀκρισίου τὴν φρουρὰν,
ἀκούεις δήπου ὡς χρυσίον ἐγένετο καὶ ῥυεὶς διὰ τοῦ τέ-
γους συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἄν σοι τὸ ἐπὶ
τούτῳ ἔτι λέγοιμι, ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσὸς,
ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς καὶ σοφοὺς καὶ
ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται τιμὴν καὶ δόξαν προσάπτων, καὶ
ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ ἀοιδί-
μους ἐν βραχεῖ τίθησι; 14. τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν
ὁμότεχνον οἶσθα τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ δειπνή-
723 σαντα παρ' * ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτνος ἥψησα τοῖς Κρονίοις
δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλών. ΑΛΕΚ. οἶδα τὸν
σιμὸν, τὸν βραχὺν, ὃς τὸ κεραμεοῦν τρυβλίον ὑφελόμενος
μετὰ τὸ δεῖπνον ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, ὃ μόνον ἡμῖν
ὑπῆρχεν, εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. οὐκοῦν
ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσούτους;
ἀλλὰ τί οὐκ ἐβόας καὶ ἐμήνυες τότε, ὦ ἀλεκτρυὼν, λη-

Χαρίτεσσιν ΑΦG. Χαρίτεσιν v. συναναπεπλεγμέναι] συναναπεπλασμέναι Φa. ὦ χρυσοκόμαι Φ (i. e. fortassis ὦ χρυσοκόμα). πατὴρ ἁπάντων ἀνδρῶν καὶ θεῶν A. πάντων θεῶν πατὴρ καὶ ἀνδρῶν Φ et v. ὁπότε ACVYn. ὅς ποτε ΦGLΔ et v. εἰς ὅ τι] Φ et v. ἐς ὅ τι A. ὅπως ἂν libri. Dele ἂν cum Cobeto V. L. p. 105. δήπου ACGΔVY. ἤδη που v. et fortasse Φ. ὥστε — ἔτι λέγοιμι] ὡς πᾶν σοι τὸ ἐπὶ τούτων ἐπιλέγοιμι Φ et ἐπιλέγοιμι etiam a. οἷς ἂν] οἷς ἐὰν Φ. προσάπτων ACV. συνάπτων ΦG et v.

14. Σίμωνα] σίμονα A. ἥψησα CΔUV. ἔψησα A. ἔψησα G. ἥψουν Φ et v. parum attice. τόμους Φ et v. itaque diserte schol. V, quod ut atticum servavi. τεμάχη ACGΔVY. τοῦ ἀλᾶντος ἐμβαλών; A. σιμὸν] Σίμωνα TVY. τρυβλίον Reitzius, sed Dindorfius cum libris τρύβλιον hic et infra. μετὰ τὸ δεῖπνον ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων] ita haec transposui. In libris omnibus μετὰ τὸ δεῖπνον post ἔχων demum legitur. Ibidem ὑπὸ μάλης Φ et v. ὑπὸ μάλην CGΔ et qui ὑπομάλην A. Vide quae dixi De Atticism. Luc. I p. 10 sq. αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε] αὐτὸς, μίκυλλε Φ. ἐπωμόσατο] ἀπωμόσατο L. ἐβόας καὶ ἐμήνυες ΑΦCGLΔ.

*ζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. ἐκόκκυζον ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. ΜΙΚ. ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δημύλος τοὔνομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ, ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῴην, ἅπαντα ἐκεῖνα ** 724
κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστιν, ἃ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλίον, περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἁλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας καὶ ζεύγη καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς· ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων, ὁ δὲ ἀγανακτήσας, „εἴπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ τούτῳ μὴ κατασμικρύνειν μου τοὔνομα· οὐ γὰρ Σίμων ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι.“ τὸ δὲ μέγιστον ἤδη καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ αἱ γυναῖκες, ὁ δὲ θρύπτεται πρὸς αὐτὰς καὶ ὑπερορᾷ καὶ τὰς μὲν προσίεται καὶ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναρτήσειν ἑαυτὰς

ἐμήνυες καὶ ἐβόας v. *τότε ἀλεκτρυὼν* Φa. *τότε* om. G. *ληζομένους* Bekker. *ληΐζομένους* v. *ἀκιζομένους* A, in quo non glossema latere, sed antiquioris codicis literae quadratae *ΛΗ* cum simillimis *ΛΚ* confusae videntur. De passivo *ληΐζομαι* vide Suidam s. *Ληΐζεται* ibique Bernhardy. *ὃ μόνον μοι* Φ et v. ut vulgo *ὅ μόνον μοι* Ω. *μόνον ὃ* AC. *Δημύλος*] ita conjeci. *Δημύλος* nomen exstat etiam apud ipsum Luc. Philopseude c. 25. Actum egit Bekker p. 414. *δίμυλος* A. *δῖμυλλος* G. *Δριμύλος* v. et fortasse Φ. *μὲν* om. Φa. *Σίμωνός ἐστιν, ἃ νῦν ἐκεῖνος*] ita conjeci. *Σίμωνός ἐστι καὶ νῦν ἐκεῖνος* ACGΔ. Vulgo et in Φ tantum *Σίμων*, pro qua voce *καὶ νῦν ἐκεῖνος* VY. Et olim quidem in Qu. Luc. p. 98 sq. certe collato Icaromen. c. 30 cum sententia structuram assecutus sum. Nunc quoque verba *ἃ περιλείχων* cohaerere judico. Vulgata, secundum quam *ἅπαντα ἐκεῖνα περιλείχων* conjungenda sunt, fortasse correctioni potius quam errori debetur. *ῥάκια*] *περιβεβλημένος* addit V. *καὶ* ante *ζεύγη* om. A. *ἰδὼν προσιόντα*] *προσιόντα ἰδὼν* G. Pro *προσιόντα* hodie malim cum Sommerbrodtio *προϊόντα*. *τούτῳ* additum ex ACGΔ. om. Φ et v. *ἤδη* AΦCGΔ. *ὅτι* v. *αὐτοῦ αἱ* AΦ. *αὐτοῦ καὶ αἱ* v. *πρὸς αὐτὰς* A. *καὶ* om. etiam C. *καὶ πρὸς ταύτας* Φ et v. Cf. D. Mar. XIII, 1 *σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν*. *καὶ* ante *ὑπερορᾷ* om. G. *ἀναρτήσειν* ACGΔY. *ἀναρτήσειν ἢ ἀναρτῆσαι* V. *ἀνελεῖν* v. et

*ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται ὥσπερ * ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός; ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·*

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον [βροτοῖς]

καὶ

χρυσὸς γάρ ἐστιν ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών; 15. *ΑΛΕΚ. ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων· οἱ δ' εὖ ἴσθι πολὺ ὑμῶν ἀθλιώτερον τὸν βίον βιοῦσι· λέγω δέ σοι καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος καὶ παντὸς βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. ΜΙΚ. νὴ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλ-*

---

fortasse *Φ*. *ἑαυτὰς* ACΔ. *αὐτὰς* ΦGV et v. *ἀμόρφους* AGTV. *ἀμφοτέρους Φ*. *ἀμορφοτέρους* v. *δεξίωμα*] *δεξίαμα* G. *κάλλιστον* [*βροτοῖς*] conjectura Schmiederi a Guyeto Reitzioque moniti. *κάλλιστον* A. *κάλλιστον κτέρας Φ* et v. Hic versus ab Athenaeo IV p. 159 b et septem aliorum scriptorum locis collectis illis a Matthiae Eurip. Fragm. p. 151 et a Wagnero p. 142 sq. recte ita affertur, *ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς*, ita ut scripturae *κάλλιστον κτέρας* nullum usquam vestigium sit praeterquam in Luciano tum hoc Galli loco tum in Timone c. 41, ubi caeteri codd. recte *κάλλιστον βροτοῖς*, sed Augustanus (fortassis e Galli loco) *κάλλιστον κτέρας*. Quod vocabulum quum Euripide dignum sit neque glossematis speciem habeat, conjicio in scholiis Galli deperditis similem versum hunc fere allatum fuisse, „*ὁ χρυσὸς ἀνθρώποισι κάλλιστον κτέρας*,“ ejusque finem e margine in textum irrepsisse. Sed qui in Gallo exstat versus, is ipse a Seneca Epist. CXV Bellerophonti Euripidis adscribi videtur, cui Senecae loco ut erroribus pleno nihil tribui posse ad Aristoph. Ranas p. 68 monui ac potius Stobaeo XCI, 4 vol. III p. 217 ed. Gaisf. adsentiendum esse, in cujus codice Parisino hic versus ad Danaen Euripidis refertur. Comprobavit extrema A. Nauckius Trag. Gr. Frr. p. 363, quem confer ibid. p. 689. Ex eadem Danae proximum quoque versum, *χρυσὸς — κράτη* fluxisse conjicio sed conjicio, non adsevero. Cf. Gallum nostrum c. 13 med. et Timonem c. 41 fin. *ἐγέλασας* AΦ et v. *ἐγέλας* LΔ.

15. *περὶ* om G. *οἱ δ' Φ*a. *οἶδ'* v. *οἱ δὲ* AG. *πολὺ ὑμῶν ἀθλιώτερον* A. *πολὺ ἡμῶν ἀθλιώτερον Φ*. *ἡμῶν* pro *ὑμῶν* etiam LΔa. *πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν* v. *τὸν Φ* et v. sed om. A. *παντὸς* AG. *ἅπαντος Φ* et v. Cf. infra c. 21 init. *ἄκουε*] malim

λάγης καὶ ἃ σύνοισθα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. ἄκουε τοσοῦτόν γε προειδὼς μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέναι. ΜΙΚ. ἐμοῦ ὦ ἀλεκτρυών; οὕτω σοὶ γένοιτο. προάγῃ γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλ' εἰπὲ ἀπὸ τοῦ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, * ὅπως ἐς Πυθαγόραν 726 μετεβλήθης, εἶτα ἑξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις. 16. ΑΛΕΚ. ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καταπταμένη ἐς τὴν γῆν ἐνέδυ εἰς ἀνθρώπου σῶμα, ἥντινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε οὐδ' ὅσιον οὔτ' ἐμοὶ εἰπεῖν οὔτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην — ΜΙΚ. τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ κἀγώ ποτε ἠλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. καὶ μάλα. ΜΙΚ. τίς οὖν ἦν πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν; εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν·

ἄκουε τοίνυν, quod supra c. 3 legitur. ἑωρακέναι] poetarum atticorum formam ἑόρακα, quam Dindorfius Luciano tribuit, in codd. Lucianeis vix usquam reperi. Adde mea ad Aristoph. Thesmoph. v. 32. οὕτω] οὕτως Φa. προάγῃ GΔTVY. προάγει A. προάγεις v. et fortasse Φ. ἀλλ' G. ἀλλὰ AΦ et v. τοῦ additum ex ACGΔ. om. v. et fortasse Φ. καὶ ἰδεῖν] haec duo verba om. Φ. ἐν Φ et v. sed om. A.

16. μοι] μου Δ. καταπταμένη AΦ et v. καταπτομένη V. ἐς τὴν AΦCG. εἰς τὴν v. εἰς A. ἐς Φ et v. ἐν Δ. ἥντινα τὴν A et v. τινὰ τὴν Φ. ἥντινα G (omisso τὴν). τε] γε Δ. οὐδ' TV. οὐδὲ AG. οὔτε v. et fortasse Φ. οὔτ' ἐμοὶ A. οὔτε ἐμοὶ Φ et v. ἐπεὶ δὲ Φ et v. ἔπειτ' A, ut scribere liceat, ἐπεὶ δ'. ΜΙΚ. τοῦτό μοι AG. ΜΙΚ. ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν; τοῦτό μοι Φ et v. Novem ista verba non ut Klotzio visum supposita sunt, sed ab ipso Luciano posita non illa tamen hoc loco, sed inferiore. Bene vero idem Klotzius: „ne recte quidem, inquit, videtur quaerere Micyllus quis ante fuerit, deinde vero num sit mutatus, quod contra videtur debuisse fieri." τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ] haec verba bis scripta in G. ἠλλάγην AΦ et v. ἠλλάγμην VY. Τίς οὖν ἦν πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν;] Ita meo periculo scribere malui quam, Τίς οὖν ἦν ἔγωγε πρὸ τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν; Plerique codices, etiam A et v. τίς οὖν ἦν; At Φ τίς οὖν ἦν ὦ θαυμάσιε τίς ἦν; E qua scriptura liquet novem fere verba quae paullo ante ab AG recte absunt, hoc ipso loco inserenda esse: quae h. l. inseri praeterea

ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. σύ; μύρμηξ Ἰνδικὸς
τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. εἶτα ὤκνουν ὁ
727 κακοδαίμων κἂν ὀλίγα τῶν ψηγμάτων ἥκειν * ἐς τόνδε
τὸν βίον ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ
τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς δὲ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγα-
θὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου,
ἐφ' οὗ σὺ ἕστηκας. 17. ΑΛΕΚ. οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο
οὐδεμιᾷ μηχανῇ. πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὔφορβος ἐγενό-
μην (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα), ἐμαχόμην ἐπ' Ἰλίῳ καὶ
ἀποθανὼν ὑπὸ Μενέλεω χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν
ἧκον. τέως δὲ περιέμενον ἄοικος καὶ ἀνέστιος, ἄχρι δὴ
ὁ Μνήσαρχος ἐξειργάσατό μοι τὸν οἶκον. ΜΙΚ. ἄσι-

---

jubet quum tota sententia tum verborum τίς οὖν ἦν; atque τίς ἦν; repetitio. Quum enim paullo post Micyllum exspectatio fallat, hoc l. describi ut exspectatione plenus debebit, ita ut ne proxima quidem verba εἴ τι ἔχεις κ. τ. λ. ullo modo delenda videantur. Nempe Lucianus h. l. comicorum more παρὰ προσδοκίαν παίζει.

In A post τίς οὖν ἦν; statim nova persona dicit μύρμηξ, novem verbis omissis. G vulgatam habet, praeterquam quod ἢ τί scribit pro εἴ τι et postea σύ; omittit. Φ plane habet vulgatam diserte h. l. mihi enotatam. In loco semel novem fere verbis truncato etiam proxima novem verba ex A excidisse nemo jure miretur. Quare haec quae in A est discrepantia non hanc vim habet, ut novem verba (male illa Schmiedero Klotzioque suspecta) delenda sint, sed multum valet ad conjecturam nostram lectionemque quae in Φ est confirmandam. *ΜΙΚ.* εἶτα om. Φ. ὁ κακοδαίμων] ὦ κακόδαιμον (sed in fine ο a m. sec.) A. κἂν ὀλίγα ACGΛ. ὀλίγον ΦV et v. ἥκειν] ἥκων Φa. ἐς τόνδε τὸν βίον ACG. ἐς τὸν βίον Φ et v. εἰκὸς δὲ AGV. εἰκὸς γὰρ Φ et v. ἀπάγξομαι A et v. ἀπάγχομαι Φa. ἀπὸ] ὑπὸ G.

17. ἐπ' Ἰλίῳ AVY. ἐν Ἰλίῳ Φ et v. Μενέλεω cum Belino Lehmannus. Μενελάῳ A et v. Μενελάου ΦGLΛ. Recte libri ἧκον. ἄοικος Φ, lemma scholii et v. ἄνοικος G. ἀοίκητος ACTV. Ἀοίκητος active dictum in Demosthene 45, 70 B. (p. 1123 R.) a Reiskio et Schaefero T. V. p. 194 defendo. Omnino vide Porsonum ad Eurip. Hecubam v. 1117. libri ἑστώς, quod recte vidit etiam Bekker corruptum esse probante Sommerbrodtio. Ego certa correctione καὶ ἀνέστιος reposui memor eorundem verborum in libro De Sacrific. c. 11: μὴ ἄοικοι μηδὲ ἀνέστιοι. Quare etiam h. l. ἄοικος nunc praetuli. ἄχρι δὴ] ἄχριος A. ἐξεργάσετο Λ. ἐξεργάσηται A et v. ἐξεργάσεται ΦGa. ἐξεργάζεται L. Olim equi-

τος, ὦ τὰν, καὶ ἄποτος; ΑΛΕΚ. καὶ μάλα· οὐδὲ γὰρ
ἔδει τούτων ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. οὐκοῦν τὰ ἐν
Ἰλίῳ μοι πρῶτον εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος
γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, ὦ
Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων * κάμηλος ἐν Βάκτροις 728
ἦν; ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοί φημι ὑπερφυὲς μηδὲν γενέσθαι
τότε μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν μήτε τὴν Ἑλένην
αὐτὴν οὕτω καλὴν ὡς οἴονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μέν
τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυ-
γατέρα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα πάνυ πρεσβῦτιν ἡλικιῶτιν σχε-
δὸν τῆς Ἑκάβης, ἥν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας ἐν
Ἀφίδναις εἶχε κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος, ὁ δ' Ἡρα-
κλῆς πρότερον εἷλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν
τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα
κομιδῇ μειράκιον ὢν ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.
ΜΙΚ. τί δαί; ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν, ἄριστος τὰ
πάντα, ἢ μῦθος ἄλλως καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. ἐκείνῳ μὲν
οὐδὲν συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι ἀκρι-
βῶς οὕτω τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πο-
λέμιος ὤν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον
οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα διελάσας τῷ δορατίῳ. ΜΙΚ.

---

dem p. 290 ἐξειργάζετο malui quam id quod nunc reposui, ἐξειργάσατο. Postea Lehmannus utrumque conjecit felicior Diudorfio, qui ἐξεργάσαιτο scripsit. Scholiastam, qui haec verbis ἔκτισέ μοι οἶκον explicarit, ἐξειργάσατο legisse necesse est. Cf. Piscatt. c. 32 ibid. c. 36. Verr. Hist. II, 43. Conviv. c. 19. ἄσιτος A. ἄσιτος ὢν Φ et v. ὦ τὰν AG et lemma scholii. ὦ τᾶν v. οὐδὲ γὰρ] οὐ γὰρ G. μοι πρῶτον A. μοι πρότερον ΦG. πρότερόν μοι v.
γιγνομένων] γινομένων ΑΦG. ἐκείνων om. A, ut videri possit scribendum esse, ὧν γιγνομένων κάμηλος. δὲ om. a. μηδὲν ΑΦGTUVY. μηδὲ v. οἴονται.] οἷόν τε. G. τὰ δὲ ἄλλα A. τἄλλα δὲ vel τἆλλα δὲ caeteri. πρεσβῦτιν Lehmannus. πρεσβύτιν v. πρεσβύτην A. πρῶτον A et v. πρῶτος ΦG. Ἀφίδναις] Ἀθήναις L. ὁ δ' A. ὁ δὲ v. τί δαί AG. τί δέ Φ et v.
ἄλλως et codd. omnes (diserte ΑΦCGΛ) et edd. praeter unam Reitzianam, in qua Lehmannus ostendit typothetae errore scribi ἄλλος. μὲν οὐδὲν A. μὲν οὐδὲ Φ et v. ἀκριβῶς οὕτω A et (qui οὕτως) G. οὕτως ἀκριβῶς Φ et v. δορατίῳ ACGΛ. δόρατι v. et fortasse Φ. Vide quae olim p. 291 scripsi. εἶτα σὲ A.

729 εἶτα * σὲ ὁ Μενίλεως μακρῷ εὐχερέστερον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς, τὰ Πυθαγόρου δὲ ἤδη λέγε. 18. ΑΛΕΚ. τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν· χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν· ἄλλως δ' οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων, ἀπεδήμησα δὲ καὶ ἐς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἴσιδος καὶ αὖθις ἐς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἡγόν με. ΜΙΚ. ἤκουσα ταῦτα καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανὼν καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπέ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. μὴ ἀνάκρινε ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. διὰ τί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρός σε τὴν
730 ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν. * ΜΙΚ. καὶ μὴν οὐδὲν ἐχρῆν ὀκνεῖν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκέτ' ἂν εἴποιμι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ὑγιὲς οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἑώρων, ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα, ὅσῳ δ' ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ θειότερος ᾤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν

εἶτά σε v. ὁ Μενίλεως ACΔ. ὦ μενίλεως G. ὁ Μενέλαος v. et fortasse Φ. ἀλλὰ ταῦτα] his quoque novae personae signum praemissum in A.

18. τἀληθὲς AΦT. τἀληθῆ v. δ' οὐκ G. δὲ οὐκ A et v. οὐδ' v. οὐδὲ AΦG. δὲ καὶ ἐς ACΔ. δὲ ἐς G. δὲ εἰς Φ et v. Ὥρου] ὥρου A. ἐς ACGΔ. εἰς v. ἡγόν AGTVY, fortassis etiam CL. ᾖδόν ΦΔ et v. ταῦτα] τὰ τοιαῦτα V non male quum per se, tum quod mox pro τὰ τοιαῦτα vicissim ταῦτα scribendum est. Pro ἐπιδείξαιο recte Cobetus V. L. p. 265: ἐπιδείξαις. ταῦτα ΦGa. τὰ τοιαῦτα A et v. πρός σε] scribebatur πρὸς σέ. ὑπὲρ AΦ et v. recte defensum a Reitzio et Lehmanno. περὶ GLYa.

ἐχρῆν ὀκνεῖν AΦG. ὀκνεῖν ἐχρῆν v. χρὴ pro ἐχρῆν a. οὐκέτ' ἂν εἴποιμι] ita conjeci. οὐκ ἂν ἔτ' εἴποιμι A. οὐκ ἂν εἴποιμι Φ (omisso ἔτι). οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι v. Ante οὐδὲν nulla personae nota in Φ. οὐδὲ A et v. καὶ Φa. ἀλλὰ ἑώρων A. ταὐτὰ Φ et v. ταυτὸν A. ἐπισπάσομαι] ἐπισπάσαιμι G. δ' ἂν A. δὲ ἂν Φ et v. θειότερος ita collato Toxari c. 4 nunc conjeci,

εἱλόμην ἀπόῤῥητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλος ἄλλως ἅπαντες ἐκπλήττωνται καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ὁρᾷς; καταγελᾷς κἀμοῦ ἐν τῷ μέρει. ΜΙΚ. οὐ τοσοῦτον ὅσον Κροτωνιατῶν καὶ Μεταποντίνων καὶ Ταραντίνων καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνοις. 19. ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν

quum olim p. 292 J. Seageri conjecturam etiam a Bekkero receptam probassem, σεμνότερος. Libri omnes καινότερος etiam A, sed in hoc supra και fortassis aliquid erasum. Qui error e proximo καινοποιεῖν manavit. αὐτοῖς Φ et v. αὐτοῦ A. εἱλόμην] ἑλοίμην A, quem calami lapsum serio Klotzius tuetur. ἄλλος ΑΦCLΔV. ἄλλοι v. ἄλλως ἄλλος hoc ordine G. ἐπὶ ΑΦCGΔ. ἐν v. Vulgo *ΜΙΚ.* persona ponitur ante ὁρᾷς; καταγελᾷς —. Sed in A nulla est nova persona ante haec verba et post μέρει demum nova loquitur persona. Easdem personas Jacobitius nunc tribuit et codici suo V et (de quo hariolatur tacente Belino) C. Idem addit in G post ὁρᾷς; καταγελᾷς signum sequi personae. De personis libri Φ et scholiastae infra dicam. Klotzius, quem Jacobitius ubique expilat, merito ille quidem probat et personas libri A et mox ejusdem scripturam οὐ τοσοῦτον, sed libri A scripturam mihi tum quidem p. 292 non magis quam Schmiedero cognitam fuisse sciens dissimulat. Continuo post ὁρᾷς; καταγελᾷς vulgo pergunt μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει et sic ATV. Sed G habet καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει (omisso μου). Pro vulgata μου καὶ σὺ ἐν habent μου κἂν ἐν ΦΔ lemma scholii, μου κἂν a. Ceterum pro μου καὶ sensu postulante κἀμοῦ correxi jam in Qu. Luc. p. 193, quo opus esse falso negat Klotzius. Quumque μου καὶ σὺ antiqua lectio sit, videri potest hic quoque trimeter restituendus esse, „ὁρᾷς; σὺ κἀμοῦ καταγελᾷς ἐν τῷ μέρει." οὐ τοσοῦτον ACG. τοσοῦτον ΦV et v. Ceterum Φ personam habet ut vulgo ante ὁρᾷς; sed post μου posito puncto id est personae signo pergit κἂν ἐν τῷ μέρει. Similiter ex parte scholiasta legerat, *ΜΙΚ.* Κἂν ἐν τῷ μέρει οὐ τοσοῦτον ὅσον —. Corrige enim, Κἂν ἐν τῷ μέρει] Καὶ ἐκ μέρους, φησί, καταγελῶ σου (codex V κατεγελάσω σου) καὶ οὐχ (codex καὶ σὺ) ὅσον κατεγέλασα (ita idem codex) Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. Frustra Solanus e Collectaneis Galei haec sic mutavit, quasi scholiasta non suum ipsius lemma, sed vulgatam legisset. μεταποντίνων AV. μεταποντίων Φ et v. καὶ Μεταποντίων om. G.

ἀπολιμπάνοις Φ et v. ἀπολιμπάνεις AC absurde. Requiritur h. l. aut vulgata aut ἀπελίμπανες.

19. Nova persona ante ἀποδυσάμενος in A. ἀποδυσάμενος ΑΦG (non C). ἀποδησάμενος v. τίνα v. τινα Φ. τίνας AG.

731 τίνα * μετημφιέσω μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας ἐγένετο, καὶ ἦν ποτε χρόνος ὅτε καὶ σὺ ᾠοτόκεις, ὦ γενναιότατε ἀλεκτρυόνων, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ Ἀσπασία οὖσα καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἔρι' ἔξαινες καὶ κρόκην κατῆγες καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. πάντα ταῦτα ἐποίουν οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς, ὥστε ὁπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. τί οὖν; πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν ὅτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὤπυεν; ΑΛΕΚ. ὁρᾷς οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ

μετημφιέσω Φ. μετημφιάσω A et v. „In Hermotimo c. 86 etiamnunc legitur μεταμφιάσομαι. Corrige μεταμφιέσομαι. Sic in Nigrino c. 11 libri omnes habent ἠμφιεσμένοι, nec minus recte in Necyomant. c. 16 plerique libri μεταμφιέσασα praeter Guelferbytanum secundum, in quo est μεταμφιάσασα. Formam ἀμφιάζω mere alexandrinam esse docuit Sturzius De dial. Alex. p. 146.“ Ex Addendis. Eadem forma usus est Plutarchus et in Moral. p. 406, D ἀπημφίαζε, et fortassis in vita C. Gracchi c. 2, ubi optimus codex ἀμφιάζειν dat pro vulgata ἀμφιέζειν. Formam ἀμφιέζειν in Plutarcho ferendam esse Schaefer vol. VI p. 351 recte negavit. Vulgo illa quidem exstat etiam in Moral. p. 340, E μεταμφιέζουσιν, ubi certe μεταμφιάζουσιν scribendum est. Ex his corrigenda sunt, quae Cobetus in Novv. Lectt. p. 251 minus recte disputavit. ἑταίραν A. ἑταῖραν edd. ante Lehmannum. γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ πυθαγόρας ἐγένετο; AG. γὰρ σὺν τοῖς ἄλλοις ὁ πυθαγόρας ἐγένετο; Φ. γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας v. σὺν pro ἐν etiam a. ὦ γενναιότατε ἀλεκτρυόνων A. ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε Φ et v. Vide quae p. 292 contuli D. D. 5, 2 et Jov. Trag. c. 41. συνῆσθα] συνεὶς A. συνῆσθαι CL. Ἀσπασία οὖσα] ἀσπασίαν οὖσαν CL. ἀπ'] ὑπ' A. Cf. Fugitiv. c. 31. ἔρι' A, qui ἔρι' ''ξαινες (sic). ἔργα Φ. ἔνια G. ἔρια v. πάντα ταῦτα] πάντα οὖν ταῦτα Φ. ἀποσκώψῃς] ἀποσκώψεις L. εἰς ἐμὲ καὶ εἰς Φ et v. ἐς ἐμὲ καὶ ἐς A. τί οὖν ποτε ἡδίων ὁ βίος Φ. τοί οὖν πότερος ἡδίων ὁ βίος G. τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ βίος a. Cf. D. Mort. XXVIII, 1 ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τῶν βίων, ὅτε ἀνὴρ ἦσθα ἢ —. ἦσθα AG. ἦς Φ et v. De Luciani usu dixi ad Aristoph. Thesmoph. v. 554. ὁ Περικλῆς Φ et v. ὦ περικλῆς G. περικλῆς A. ὤπυεν ΦG edd. praeter a, in qua ὤπυιεν, quod olim probavi. ὤπηεν A. ὁρᾷς AGTUV. οἶδας v. et diserte Φ. Falso

τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. ἀλλὰ
κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοι-
οῦτον, εἰπὼν ὡς τρὶς ἂν * θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι 732
ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ
Μίκυλλε, οὐκ ἐς μακρὰν ὠδινοῦσαν· ἔσῃ γὰρ γυνὴ καὶ
σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. οὐκ ἀπάγξῃ,
ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους ἢ Σαμίους
εἶναι; σὲ γοῦν φασι καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν
λαμπρὸν πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.
20. τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ ἢ γυνὴ αὖθις
ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. ὁ κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. ὦ Διοσ-
κόρω τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος. ΑΛΕΚ.
εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης καὶ μετ' ὀλίγον σατράπης,
εἶτα ἵππος καὶ κολοιὸς καὶ βάτραχος καὶ ἄλλα μυρία·
μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμήσασθαι ἕκαστα· τὰ τε-
λευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις, ἥσθην γὰρ τῷ τοιούτῳ
βίῳ, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δουλεύσας * καὶ πένησι 733

---

igitur Klotzius „non potest dubitari quin omnes libri qui post Reitzianam editionem collati sunt exhibeant ὁρᾷς pro vulgato οἶδας." κἂν σὺ μὴ εἴπῃς A et v. κἂν μὴ σὺ εἶπες (sic) Φ. θέλοι Φ et v. ἐθέλοι A. Vulgatae favet ipsius Euripidis Med. 251 θέλοιμ' ἄν. ὦ Μίκυλλε Φ et v. μίκυλλε A. ἐς μακρὰν A. εἰς μακρὰν Φ et v. ὠδινοῦσαν Guyetus, Schmieder et ego p. 293. Libri omnes, etiam AΦ ὠδίνουσαν. ἔσῃ γὰρ γυνὴ A frustra tacente Schmiedero, Klotzio recte probante. ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ Φ et v. Conjuncta ποτε et πολλάκις in Qu. Luc. p. 193 miratus sum, jure omissa in quam primum incideram conjectura, ἔσῃ γάρ που γυνή. γυνὴ καὶ σὺ] καὶ σὺ γυνὴ G. σὲ γοῦν ATV. σὲ οὖν Φ et v. σὲ σὲ οὖν G. λαμπρὸν, πολλάκις] πολλάκις λαμπρὸν Φ.

20. τίς δὲ δὴ ACGΔ. τίς δὴ Φ et v. ἀνὴρ] ἢ ἀνὴρ V. κυνικὸς Φ et v. κυνίσκος A. ὦ AG. ὢ v. Διοσκόρω] Διοσκούρω X. δ' ἂν] δ' om. ΦGa. καταριθμήσασθαι Φ et v. ut vulgo καταριθμήσασθαι Ω. καταριθμεῖσθαι AV, quam lectionem Jacobitius ex A enotare neglexit. τῷ τοιούτῳ βίῳ ACGΔ. τῷ βίῳ Φ et v. Bipontinorum de libris CΔ errorem ipsius Belini auctoritate correxit Lehmannus eodemque modo Schmieder de libro A erravit. ἄλλοις om. a. Libri, δουλεύσας βασιλεῦσι καὶ πένησι —. Delevi ipse βασιλεῦσι, quod irrepsisse videtur e superioribus, εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης. Gallus enim: ego, inquit, qui

καὶ πλουσίοις νῦν καὶ σοὶ σύνειμι καταγελῶν ὁσημέραι ποτνιωμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γοῦν ᾔδεις τὰς φροντίδας ἃς ἔχουσιν, ἐγέλας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαίμονα εἶναι τὸν πλοῦτον. ΜΙΚ. οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ τι μάλιστά χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον ἄλλοτε ἄλλον καλῶν — ΑΛΕΚ. διοίσει μὲν οὐδὲν, ἤν τ' Εὔφορβον ἤν τε Πυθαγόραν ἢ Ἀσπασίαν καλῇς ἢ Κράτητα· πάντα γὰρ ταῦτα ἐγώ εἰμι. πλὴν τὸ

---

saepe et pauperum et divitum servus fuerim, stultitiam tuam rideo, quod paupertatem tuam defles solosque divites beatos praedicas. Continuo c. 21 init. usque ad c. 23 fin. idem gallus pauperum sortem quam divitum feliciorem esse demonstrat. Itaque notio *βασιλεῦσαι* longe ab h. l. abhorret. Ceterum cf. c. 15 init. Similiter vulgo corrupta D. Mort. XXVIII, 1 et De Parasito c. 55 init., ubi corrige partim e codd. *Καὶ μὴν πάντες ὁμοῦ καὶ φιλόσοφοι καὶ ῥήτορες*. Post *καὶ πλουσίοις* libri pergunt, *τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν* —. Modo idem *τὰ τελευταῖα* ante verba *δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις* recte scriptum esse e c. 4 init. apparet. At h. l. primum *τὰ τελευταῖα* ut e superioribus ortum delevi, tum pluribus de causis *νῦν καὶ σοὶ* scripsi verbis transpositis. *ὁσημέραι ποτνιωμένου* Φa. *ὁσημέραι σοῦ ποτνιωμένου* A et v. Delevi glossema. Post *οἰμώζοντος* Φ continuo pergit *ὑπ' ἀγνοίας* septem verbis omissis. *τὰς φροντίδας ἃς ἔχουσιν* Φa. *τὰς φροντίδας αὐτῶν ἃς ἔχουσιν* A et v. *Αὐτῶν* recte unus expunxit Solanus. *ἐγέλας* AC. *ἐγέλασας* Φ et v. *ἂν ἐπὶ σαυτῷ*] *ἂν αὐτῷ* A. Quum igitur pro *σαυτῷ* alii *αὐτῷ* h. l. legerint, *αὐτῶν* quod male vulgo post *φροντίδας* additur, nihil aliud esse patet quam *αὐτῷ* idque non illuc sed ad nostrum l. pertinuisse. *ὑπερευδαίμονα εἶναι τὸν πλοῦτον* (*πλούσιον* G) ACGΔV. *ὑπερευδαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλούσιον* Φ et v. *ἢ ὅ τι* v. *τί* Φ. *καὶ εἴ τι* ACGΔV. *εἴ τι* (pro *ὅ τι*) etiam T. Ω habet: *καί τοι τι μάλιστα χαίρεις*. Vulgata *ἢ ὅ τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος* nihil sanius esse ostendi in Qu. Luc. p. 194 collatis iisdem fere verbis e D. Mort. XX, 3, Demosth. 40, 20 B. Platonisque in Phaedro et Euthydemo locis apud Blomfieldum l. c. *χαίρεις* AΦG et v. *χαίροις* Belino auctore CΔ, quod de C vix credibile est. *χαίροις* Jacobitio auctore etiam V et de quo certissime fallitur A. Nam A clare habet *χαίρεις* ut vulgo. *τὸν λόγον*] *τῷ λόγῳ* L. *διοίσει* etiam A sed *ει* a man. sec. *ἤν τ'* A. *ἦντε* v. *εἴτε* G. *ἢ Ἀσπασίαν* A. *ἤν τε Ἀσπασίαν* Φ et v. *πάντα γὰρ ταῦτα ἐγώ εἰμι* Δ. *πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι* v.

νῦν ὁρώμενον τοῦτο ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοίς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα τοσαύτας ἐν αὑτῷ ψυχὰς ἔχον. * 21. ΜΙΚ. 734
οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἐπειδὴ πάντων σχεδὸν τῶν βίων ἐπειράθης καὶ πάντα ᾔσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων ὅπως βιοῦσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ. ἰδοὺ δὴ οὕτως ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε· σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγηται ὡς οἱ πολέμιοι προσελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις, μὴ τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν ἢ τὰς ἀμπέλους δῃώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἷ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν· οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ ἀμφ' ἑαυτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχέων ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἤν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται, ἤν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς * καὶ κοῦφος ἐς σωτηρίαν, 735
ἕτοιμος ἑστιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ στρατη-

πάντα ἐγὼ ταῦτά εἰμι Φ. ἀλεκτρυόνα] ἀλεκτρυὼν Ga. ποιοῖς ΑΦ et v. ποιεῖς G. ποιῇς L. αὑτῷ Reitzius. αὐτῷ AG et v.

21. πάντων A. ἁπάντων Φ et v. σχεδὸν A. σχεδὸν ἤδη Φ et v. ᾔσθα AC. οἶσθα Φ et v. Illud Klotzius primus recepit monens haec referri ad c. 20 fin. πάντα γὰρ ταῦτα ἐγώ εἰμι. βιοῦσιν A et v. πλουτοῦσιν Φ. πλουτῶσιν L. προσελαύνουσιν (i. e. adpropinquant) AVY. ἐπελαύνουσιν Φ et v. (i. e. bellum inferunt). τὸν ἀγρὸν] σὸν ἀγρὸν L. ἐμβαλόντες] ἐμβάλλοντες Φ.

ξυμπατήσωσιν] συμπατήσωσι G. ἢ τὰς ΑΦ et v. ἢ ἄλλως τὰς GΛ. δηώσωσιν G. δῃώσωσιν ΑΦ. δηϊώσωσιν v. οἷ ΑΦ et v. ᾗ L et qui in mrg. γρ' οἷ G. οἱ δ'] οἱ δὲ G. μὲν] τὸ μὲν L. ἑαυτοῖς A. αὑτοῖς Φ et v. αὐτοῖς G. τειχέων AV. In A ει in litura est a m. sec. τειχῶν v. ὅσα] ἃ L. καὶ ἤν τε Φ et v. καὶ ἤνπερ A, quod falsum est. εἰσφέρειν Φ et v. ἐσφέρειν A. recte libri ἐπεξιέναι. Fallitur Cobetus V. L. p. 265.

σὺ δὲ] οὐδὲ codex V in scholio. ἐς AC ut solent. εἰς Φ et v. ἑστιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια] ἑστιαθῆναι ἐπινίκιος L. τὰ om. a.

θύῃ στρατηγὸς Φa.

γὸς νενικηκώς. 22. ἐν εἰρήνῃ τ' αὖ σὺ μὲν τοῦ δήμου ὢν ἀναβὰς ἐς ἐκκλησίαν τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ φρίττουσι καὶ ὑποπτήσσουσι καὶ διανομαῖς ἱλάσκονταί σε. λουτρὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τἄλλα διαρκῆ ἅπαντα, ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ δ' ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης οὐδὲ λόγου μεταδίδως ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους ἢ τὰς οὐσίας ἐδήμευσας· οὔτε δὲ συκοφάντην δέδιας οὔτε λῃστὴν μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον ὑπερβὰς τὸ θριγκίον ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος ἢ ἀπαιτῶν ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων καὶ πρὸς τοσαύτας φροντίδας διαμεριζόμενος, ἀλλὰ κρηπῖδα συντελέσας ἑπτὰ ὀβολοὺς ἔχων τὸν μισθὸν, ἀπαναστὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λου-

---

22. τ' αὖ G. τι αὖ ΑΦ et v. ἐς A. εἰς Φ et v. τυραννεῖς Φ et v. τυραννιεῖς L. τυραννήσεις ACG-ΔV. Vulgatam ut olim p. 295 servavi. Nam et Futurum plane ineptum est, neque ferri potest Belini commentum τυραννεύεις, de quo recte Lehmannus judicavit. Hodie antiquam scripturam τυραννήσεις tali supplemento tueor: — ἐκκλησίαν [τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος σκοπεῖς, ὅπως] τυραννήσεις —. ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας] haec om. Φ. ὡς ἔχοις tantum om. a. καὶ ἀγῶνας tantum om. AG. τἆλλα A τἄλλα v. διαρκῆ] σταρκῆ (sic) G i. e. fortassis αὐταρκῆ. πονοῦσιν pro πονοῦσι Φ. παρασκευάζουσι L, quocum cf. schol. V. σὺ δ' A. σὺ δὲ Φ et v. καὶ δοκιμαστὴς] haec om. Φ. μεταδίδως] ita conjeci. Libri μεταδιδούς. κατεχαλάζησας Φ et v. κατεχαλάζωσας a. κατεκχαλάζησας ἐς A. ἐς addit etiam G. τοὺς om. Φ. τὰς οὐσίας A. τὰς οὐσίας αὐτῶν Φ et v. οὔτε δὲ A et v. οὐδὲ ΦGa. δέδιας A. δέδιας αὐτὸς Φ et v. οὔτε A et v. οὐδὲ ΦGa. θριγκίον Φ et v. θριγγίον G. τριγχίον A, quam metathesin quum alii agnoscere videntur, tum Photius p. 601, 10 sub Τριγχός. διορύξας GV. διορέξας A. ὀρύξας v. et diserte Φ. Ceterum διορύξας Parisina Bourdeloti (sine dubio e codice). „διορύξας etiam codd. Parr. habere colligas e Belini silentio.“ Lehmannus. τοσαύτας AGTU et Parisina Bourdeloti. τὰς v. et diserte Φ. Sed V apud ipsum Graevium τὰς, apud Jacobitium τοσαύτας. διαμεριζόμενος A. μεριζόμενος GTUVY. λογιζόμενος v. et diserte Φ. μεριζόμενος etiam codd. Parr. habere colligas e Belini silentio. Διαμεριζόμενος requiri non videtur fugisse Solanum atque Lehmannum, qui aptissime contulerint D. D. XXIV, 1 et Bis Accus. c. 2. κρηπῖδα] κρηπίδας A. ἔχων τὸν μισθὸν A.

*σάμενος ἣν δοκῇ, * σαπέρδην τινὰ ἢ μαινίδας ἢ κρομ-* 736
μύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος εὐφραίνεις σεαυτὸν ᾄδων τὰ πολλὰ καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.
23. *ὥστε διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος· οἱ πόνοι γάρ σε παραθήγοντες οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ἀμέλει οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει, ἀλλ' ἤν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς ἀποσεισάμενος τὴν ἄσην, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε, ψυχροῦ τε ὁρῶν ἐμφορούμενον καὶ μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις. οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας καὶ φθόας καὶ περιπνευμονίας καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ*
*Ἴκαρος ἐπὶ πολὺ * ἄραντες αὐτοὺς καὶ πλησιάσαντες* 737
τῷ ἡλίῳ οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν πάταγον ἐποίησαν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἅλμῃ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ

τὸν μισθὸν ἔχων Φ et v. *ἀπαναστὰς* ACGL-*f*. *ἐπαναστὰς* v. et fortasse Φ. *ἢ μαινίδας*] *καὶ μαινίδας* V. *κρομμύων*] *κρομύων* Ga. *σεαυτὸν* ΑΦCG-*f*. *σαυτὸν* v.

23. *πρὸς* ante *τὸ κρύος* om. Φ. *παραθήγοντες* A et v. *καταθήγοντες* ΦLYa. *ἀμέλει* AC-*f*TVY. *ὥστε* Φ et v. Sed C *ἀμέλει οὐδέν σε* et in mrg. *γρ. ὥστε οὐδέν σοι.* *ἐπιβουλεύει* Φ et v. *πρόσεισιν* A. Cum vulgata, qua nihil neque elegantius neque certius est, confer Propert. IV, 6, 37 „natura insidias pontum substravit avaris." Adde quae supra dixi ad c. 9. *αὐτῷ*] *αὐτῷ* vitium Reitzianae. Interpretum errores p. 296 ed. pr. correxi. *τὴν ἄσην* AC. *τὴν ἄσιν* TV. *τῇ ἀσιτίᾳ* Φ et v. Falso Schmieder V. II p. 166 A codici imputat *τὴν ἄσιν.* De v. *ἄση* vide Elmslejum ad Eur. Medeam v. 240. *φοβηθείς σε* Φ et v. *φοβηθεὶς* AG.

μακρὰ A (qui *οἰμώξειν*) et ΦGT. *μακρὰν* v. *ὑπ'*] *ὑπὸ* A. *ταῦτα — ἀπόγονα* A et v. *αὗται — ἀπογοναὶ* Φ. *αὐταὶ — ἀπογοναὶ* L. *εἰδότες*] *εἰδότι* L. *ὡς νοτίζεσθαι — τὸν κηρὸν* om. A. „Librarius ab uno *ὡς* ad alterum transiluerat." Lehmannus.

οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν. ΜΙΚ. ἐπιεικεῖς τινας καὶ συνετοὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰ ναυάγια πάνυ αἰσχρὰ ἴδοις ἄν, ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος τὰ πτερὰ γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ πῦρ, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυ-

---

ἄλμη] ἀλμῇ vitium Reitzianae. μέντοι γε] γε om. A. τὰ ναυάγια πάνυ αἰσχρὰ A. τὰ ναυάγια etiam VY. τὰς ναυαγίας αἰσχρὰς Φ. τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς v. Vulgata etsi ut magis attica retineri potest, Lucianum tamen ναυάγιον etiam de naufragio dixisse Lobeckius ad Phryn. p. 519 et Lehmannus ad Luc. T. IV p. 479 demonstrarunt. ὅταν] ὅτε A. περιτετιλμένος AΦ et v. cum Thoma Mag. p. 363, 14 R. qui citat ὅταν — παρέχῃ. Sed παρατετιλμένος La. παρέχῃ Φ et v. παρέχει AL. τὸ πῦρ AGL. τὴν πυρὰν Φ et v. καταλυθεὶς Φ et v. καταδύσης AVY. καταδυθεὶς (sic) Parisina Bourdeloti. Vulgatam h. l. videri potest scholiasta legisse, qui paullo ante, περιτετιλμένος τὰ πτερά: ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας. Scripturam καταδύσης ego primus p. 297 recipere non dubitavi, quum Graevius ita „non inscite" legi judicasset. Videram enim et Croesum et Dionysium naufragium Icaro simile fecisse dici: cujus metaphorae quum tanta constantia sit, ut Croesus regno spoliatus quasi alter Icarus his verbis significetur περιτετιλμένος τὰ πτερά, Lucianum profecto non commissurum fuisse putabam, ut Dionysium ipsum quoque regno spoliatum sine ulla metaphora dicere auderet καταλυθέντα τῆς τυραννίδος. Accedit, quod verba καταδύσης τῆς τυραννίδος, quae ad exemplum dictionis καταδύσης τῆς νεὼς composita sunt, similitudini ab Icaro repetitae plane conveniunt. Quam sententiam Klotzio, Jacobitio et Dindorfio probavi. Nempe id unum h. l. quaeritur, utrum καταδύσης τῆς τυραννίδος, an καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος scribendum sit, quorum hoc per se dici et ipsum potest. Graeci enim non solum παραλύομαι τῆς ἀρχῆς, verum etiam καταλύομαι τῆς ἀρχῆς usurparunt, velut Herodotus VI, 9 et quem l. Lehmannus affert Xenoph. Cyrop. VIII, 5, 12. Ceterum hic l. a Cobeto Ad Orat. De Art. Interpr. p. 124 male tractatus est. Ac primum cur tandem tacet de lectione veteris Marciani, quem ut ipse ibid. p. 131 docet, in ipso Gallo contulerit? An forte ex his Cobeti verbis: „adhibe nunc lectionem antiquam: καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος" conjicere licet id ipsum in Marciano inventum esse? Deinde quod Cobetus ἡ τυραννὶς κατέδυ novum esse et inauditum apud Graecos contendit, nexum hujus loci ac rationem a Cobeto apparet minime intellecta esse. Postremo καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος attice dici usque eo Cobetus ignoravit, ut proprium esse ac

ραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς βλέπηται μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν διδάσκων. 24. ΜΙΚ. εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα (φῂς γὰρ καὶ βασιλεῦσαί ποτε), ποίου ἐπειράθης τοῦ βίου ἐκείνου; ἢ που πανευδαίμων ἦσθα τὸ κεφάλαιον ὅ τι * πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων ἔχων; ΑΛΕΚ. 738
μηδὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε· οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε, τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν ὅπερ ἔφησθα πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδοθεν δὲ μυρίαις ἀνίαις ξυνών. ΜΙΚ.

---

perpetuum ἡ τυραννὶς κατελύθη ratus eaque opinione occoecatus falsam proferre conjecturam non dubitaret, καταλυθείσης τῆς τυραννίδος. Falsam Cobeti conjecturam καταλυθείσης Bekker et in ed. sec. Dindorfius, non item Sommerbrodtius receperunt. At quaeri hoc unum potest, utrum Lucianus καταδύσης an uti vulgo καταλυθεὶς scripserit. Hodie suspicor in ipso Marciano Ω vulgatam καταλυθεὶς exstare, quam lectionem nunc haud rejicio. Metaphorae defectum mitigat egregia concinnitas in his illa membris conspicua: ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος τὰ πτερὰ — ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος. γραμματιστὴς βλέπηται ACΓ et V apud Jacobitium (V apud ipsum Graevium γραμματιστὴς διδάσκει). γράμματα διδάσκῃ Φ et v. et (qui διδάσκει) L. διδάσκων ACΓVY. ἀναγκάζων Φ et v. Quum olim p. 297 vulgatam παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων falso retinuissem, mox De Aristoph. Dactal. p. 37 errorem meum correxi. Sed Klotzius sine optimis libris ἀναγκάζων h. l. mutandum fuisse negans quomodo alterum ab altero differat manifesto nescivit. Nam dociles natura docentur, indociles natura ipsa reluctante coguntur. Quare hic διδάσκων non minus necessarium esse statui quam in gemino loco Pseudolog. c. 25 παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα. In utroque loco verbum ἀναγκάζειν prorsus ineptum foret. Vicissim alterum διδάσκειν inepte ridiculeque in aliis locis poneres, quorum contraria ratio est, ut in Piscatt. c. 51 καίτοι γελοῖός εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν et apud Cicer. De Oratore I, 57 „lapides mehercule omnes flere ac lamentari coegisses."

24. βασιλεῦσαί ποτε, ποίου] ita conjeci. βασιλεῦσαί ποτε, ποίου ποτ' GΔ. βασιλεῦσαί ποτε, ποίου τότ' A. βασιλεῦσαί ποτε etiam L. ποίου τότ' etiam C. ποίου ποτὲ ΓV. βασιλεῦσαι, ποίου τινὸς v. et fortasse Φ. τοῦ βίου ἐκείνου A. ἐκείνου τοῦ βίου Φ et v. In G haec desunt usque ad ὅ τι πέρ ἐστι. ἔφησθα] ἔφης A. ἔνδοθεν AGVΦ. ἔνδον v. Cf. varr. lect. Parasit. c. 53.

ξυνὼν AC. συνὼν Φ et v. πάντῃ ACΓVY. πάνυ ΦG et v. Hodie scribo πάνυ τι cum Cobeto V. L. p. 265 et Dindorfio. Sic

τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ καὶ οὐ πάνυ τι πιστὰ φής. ΑΛΕΚ. ἔργον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου τινὸς καὶ πλήθει ἀνθρώπων καὶ κάλλει πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαί ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρεομένης καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης, καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ καὶ ἵππος συγκεκροτημένη καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον καὶ τριήρεις καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη, ὥστε ὁπότε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν
739 καὶ θεόν τινα ὁρᾶν ᾤοντο καὶ ἄλλοι * ἐπ' ἄλλοις ξυνέθεον ὀψόμενοί με, οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπομπεύοντας, τοὺς ἑπομένους. ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με ἠνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις τούτοις κολοσσοῖς, οἵους ἢ Φειδίας ἢ Μύρων ἢ Πραξιτέλης ἐποίησαν· κἀκείνων γὰρ ἕκαστος ἔκτοσθεν μὲν Ποσειδῶν τις ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλος ἐκ χρυσίου καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυ-

---

in Timone c. 2, ubi libri partim οὐ πάντῃ partim οὐ πάνυ τοι habent, olim ipse οὐ πάνυ τι restitui, eodemque modo pro οὐ πάντῃ hodie scribo De Merc. Cond. c. 8 et in Bis Accusato c. 34. Saepenumero Lucianus οὐ πάνυ τι dixit, velut in Nigrino c. 9, Judic. Vocal. c. 7 fin., Necyomant. c. 15, Charone c. 12 init., Demonacte c. 5. κάλλει πόλεων Φa. κάλλει τῶν πόλεων A et v. ἀξίας Φ et v. ἀξίαις A. Falso. ut vulgo ἀξίας Ω. ἀνάριθμον Φ et v. ἀνήριθμον A. ὁ κοῖλος om ΦGa. πᾶσα ἐς ὑπερβολὴν] ἐς ὑπερβολὴν πᾶσα Δ. ξυνέθεον ΑΦG. συνέθεον v. προπομπεύοντας AGV. προπέμποντας Φ et v. ἐκείνοις μὲν] ἐκείνοις μὲν τούτοις n (sc. e codice), quo confirmatur paullo post τούτοις pro ἐκείνοις. τῆς ἀγνοίας v. τοῖς ἀγνοίας A. τῆς ἀνοίας ΦL. συνεγίγνωσκον v. συνεγίνωσκον AG. τούτοις AV. ἐκείνοις Φ et v. οἵους ἢ ΑΦ et v. οἵους ὁ La. οὓς ἢ V. ἐποίησαν ACGΔ. ἐποίησεν Φ et v. κἀκείνων A. ἐκείνων Φ et v. ἕκαστος om. ΦGa. ἔκτοσθεν μὲν V Jacobiti. ἔκτοθεν μὲν A, quod olim receperam. τὰ ἐκτὸς ὁ μὲν v. et diserte Φ. ποσειδῶν τις A. ποσειδῶν Φ et v. ἐκ χρυσίου AC. ἐκ χρυσοῦ GΔTVn. χρυσοῦ v. et Φ. συνειργασμένος A. ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ ΦG.

νὸν ἢ ἀστραπὴν ἢ τρίαιναν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, ἢν δὲ ὑπο-
κύψας ἴδῃς τά γ' ἔνδον, ὄψει μοχλούς τινας καὶ γόμ-
φους καὶ ἥλους διαμπὰξ διαπεπερονημένους καὶ κορμοὺς
καὶ σφῆνας καὶ πίτταν καὶ πηλὸν καὶ πολλήν τινα τοι-
αύτην ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν· ἐῶ λέγειν μυῶν πλῆθος
ἢ μυγαλῶν * ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν 740
τι καὶ βασιλεία ἐστίν. 25. ΜΙΚ. οὐδέπω ἔφησθα τὸν
πηλὸν καὶ τοὺς μοχλοὺς καὶ γόμφους οἵτινες τῆς ἀρχῆς
οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν ἥτις ἐστίν· ὡς
τό γε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον καὶ τοσούτων ἄρχοντα
καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως ἔοικέ σου τῷ κολοσσιαίῳ
παραδείγματι· θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ τὰ
ἔνδον ἤδη τοῦ κολοσσοῦ λέγε. ΑΛΕΚ. τί πρῶτον εἴπω

ἔχων τῇ δεξιᾷ A et v., quod defendi potest. Cf. D. Marin. XIV, 2 et Anachars. c. 7. Malui tamen ob collocationem verborum praeverbium recipere. τά γ' ἔνδον ACGΛ. τὰ ἔνδοθεν Φ et v. διαπεπερονημένους AG. πεπερονημένους Φ et v. πεπαρονημένους L. πίτταν καὶ πηλὸν AGTVn. πίτταν ὑπόπηλον v. et diserte Φ. πολλήν τινα τοιαύτην ACΛ. τοιαύτην πολλήν τινα G. τοιαύτην τινὰ πολλὴν Φ et v. μυῶν ΑΦG. μυιῶν v. De A non erat quod Jacobitius dubitaret. Μυῶν conjecerant Palmerius et ad similem l. Jov. Trag. c. 8 Solanus, tacite probante Bastio Epist. critic. p. 169. Frustra olim p. 299 Wesselingio duce vulgatam defendere studui. Hinc Klotzius μυιῶν male retinuit. μυγαλῶν A et v. μυγαλεῶν Φ. μυγαλέων L. τοιοῦτόν ΑΦ et v. τοιοῦτό GV.

25. οὐδέπω] οὐδέποτε L. ἔφησθα] ἔφης AC. μοχλοὺς καὶ γόμφους A. γόμφους καὶ μοχλοὺς Φ lemma scholii et v. γόμφους G omissis καὶ μοχλούς. Referuntur haec ad verba c. 24 μοχλούς τινας καὶ γόμφους. οἵτινες AC. οἵτινες εἶεν Φ et v. ἥ τις] εἴ τίς A. τό γε] τῷ γε Λ. ἔοικέ σου τῷ] ita conjeci. Post me non verum ipsum repperit, sed a vero, quod ego reppereram, prope abfuit sola Bekkeri conjectura, ἔοικέ σοι τῷ. ἐοικέναι σὺ τῷ A. ἔοικεν οὖ^{ω}τος Φ (i. e. οὗτος et supra οὕτως). ἔοικεν οὗτος Ya (fortassis etiam G, qui apud Jacobitium ἔοικεν οὗτος τῷ). ἔοικεν οὕτως v. Quod meliore etiam sententia conjeci, id ipsum in codicum scripturis inest: non inest ἔοικεν ὄντως Guyeti conjectura Jacobsio Dindorfioque probata. Τῷ articulo opus esse etiam Klotzius monuit caeteroqui tamen caecutiens. γάρ τι] γάρ τοι Λ. σὺ δὲ A. σὺ δὲ καὶ Φ et v. σὺ δὲ τὰ ἔνδον ἤδη καὶ τοῦ G. δείματα Solanus et postea ΑΦCGLΛY. δήματα T. δήγ-

σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους καὶ τὰ δείματα καὶ ὑποψίας καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ ταῦτα ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κἀκεῖνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα καὶ ἐννοίας πολυπλόκους καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν καὶ χρηματισμοὺς καὶ δίκας καὶ ἐκστρατείας καὶ προστάγματα καὶ συνθήματα καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίνεται, ἀλλ' ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων
741 μόνον διασκοπεῖσθαι καὶ μυρία ἔχειν πράγματα· * οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα

„ὕπνος ἔχε γλυκερὸς πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα,“

καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν ἁπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν ὁ υἱὸς κωφὸς ὢν, τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν, ἄλλον δὲ Δίων πρὸς τὸ οὖς τισι τῶν Συρακοσίων κοινολογούμενος, καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα καὶ ἀποστήσεσθαί τινες λεγόμενοι καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων

ματα v. δείγματα d p. καὶ ὑποψίας] τὰς ὑποψίας G. καὶ τὰς ὑποψίας L. καὶ ante ἐπιβουλὰς om. G. τε] τὸ L. ἐγγίνεται ACGL. ἐγγίγνεται v. Attici ut γίγνομαι et γιγνώσκω, ita iidem ἐγγίνομαι, συγγίνομαι, συγγινώσκω praetulisse videntur. ἀλλ' ἀνάγκη A. ἀλλὰ ἀνάγκη v. διασκοπεῖσθαι ACGΔV. διασκοπεῖν Φ et v. ὕπνος — ὁρμαίνοντα] Il. κ', 4. ῥεγκόντων A et v. ῥεγχόντων Φ et fortasse G, qui apud Jacobitium ῥεχόντων. ἁπάντων] πάντων a. Λυδὸν] G in mrg: γρ΄. υἱὸν. ὁ υἱὸς ACGΔ. υἱὸς v. et fortasse Φ. πρὸς τὸ οὖς ego praef. Quaestt. p. XXIX. πρὸς οὖς A et v. πρὸς οὒς G. haec duo verba πρὸς οὖς om. Φa, sed legerat schol., cujus verba ἰδίᾳ ἀνακοινούμενος ad h. l. non ad superius ξενολογῶν referri debebant. Ubique Lucianus (ut in simillimis locis De Calumn. n. t. cred. c. 2 et Deor. Conc. c. 1) πρὸς τὸ οὖς non sine articulo. Plurima collegit Valckenarius ad schol. Phoeniss. p. 714, quibus lectis apparet poetas de certa aure etiam πρὸς οὖς, pedestres autem constanter cum articulo πρὸς τὸ οὖς dixisse. Συρακοσίων Dindorfius. συρρακοσίων Φ. συρρακουσίων A. Συρακουσίων v. Ω καὶ ἄλλον sic. Sommerbrodtius καὶ Ἀλέξανδρον conjecit. post σέλευκος Φ continuo pergit τὸ δὲ, omissis ἀλλὰ κἀκεῖνα usque ad διαψιθυρίζοντες. δύ'] δύο G. διαψιθυρίζοντες] διαλεγόμενοι VY, quam lectionem

πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον, ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα κἀξ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἄλλος ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.
26. ΜΙΚ. ἄπαγε, δεινὰ ταῦτα φῄς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ δ' οὖν πολὺ ἀσφαλέστερον * σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα 742
ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης κωνείῳ ἢ ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ γοῦν κίνδυνος ἐμοὶ μέν, εἰ παρολίσθοι τὸ σμιλίον καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα· οἱ δὲ ὥς φῄς θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς ξυνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας ἢ Σισύφους ἢ Τηλέφους διαδήματ' ἔχοντας καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα καὶ

---

huc, non ad superius λεγόμενοι spectare vidit Lehmannus. τοὺς φιλτάτους μάλιστα v. μάλιστα τοὺς φιλτάτους AG. τοὺς φιλτάτους (omisso μάλιστα) Φ. : ἥξειν ἐλπίζειν v. et diserte Φ. ἐλπίζειν ἥξειν A. De re ipsa consentit Aeschylus Prometh. v. 226 ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι | νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι. ὁ μὲν γοῦν — ἀπέθανεν A et v. ἐγὼ μὲν οὖν — ἀπέθανον L. ἐγὼ γοῦν — ἀπέθανον Φ et a. ἔγωγ' οὖν — ἀπέθανον G. Haec interpolatio superioribus locis c. 20 et c. 24 nititur, ex quibus gallum patet olim ipsum regnasse. τὸν δὲ ἄλλον ἄλλος ἴσως] ita correxi more Lucianeo, cujus ad l. De Conscr. Hist. c. 3 (supra p. 28) aliquot exempla attuli. τὸν δὲ ἄλλον ἴσως A et v. τὸν δὲ ἄλλος ἴσως ΩUa et (qui ἴσος pro ἴσως) G. τὸν δὲ ἴσως ἄλλος Φ. Nempe illi non omnes veneno, sed simili hoc est violenta nece a cognatis atque amicis omnes interemti sunt. ὁμοιότροπος θάνατος ΩΦ diserte et v. ὅμοιος τρόπος θανάτου ACV, haud dubio glossemate.

26. ἐμοὶ δ' οὖν] Libri omnes ἐμοὶ γοῦν. ἀσφαλέστερον usque ad φιάλης om. A. ἢ ἀκονίτῳ AΦG. καὶ ἀκονίτῳ v. γοῦν AΦG. δὲ v. παρολίσθοι Guyetus et postea G. παρολισθοῖ A et v. τῆς ἐπ'] τῆς om A. τοὺς δακτύλους ACGΔ et ordine alio αἱμ. τοὺς δακτύλους ἐντεμ. ὀλίγον τι V. τοῦ δακτύλου v. et fortasse Φ. θανάσιμα] θανασίμοις G. ξυνόντες AC. συνόντες Φ et v. ἔστι A et v. ἔστιν a. ἔνεστι GΔ. ἔνεστιν Φ. Κέκροπας libri prorsus recte, ut in Necyomant. c. 16 fin. Errat Cobetus

ἐπίσειστον κόμην καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον· ἢν δὲ,
743 οἷα πολλὰ γίγνεται, * κενεμβατήσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ
τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς τοῦ προσωπείου μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ καὶ τῶν σκελῶν ἐπὶ πολὺ γυμνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα καὶ τῶν κοθόρνων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην καὶ οὐ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς, ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἤδη ἐδίδαξας, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὤφθη οὖσα· ἵππος δὲ ἢ κύων ἢ ἰχθὺς ἢ βάτραχος
744 ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διατριβήν; *
27. ΑΛΕΚ. μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ· πλὴν τό γε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ξυμμεμετρημένος· τελώνην δὲ ἵππον ἢ συκοφάντην βάτραχον ἢ σοφιστὴν κολοιὸν ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα ἢ κί-

---

V. L. p. 161. *διαδήματ'* Φ et v. *διαδήματα* ACGΛ. *γίγνεται* A et v. *γίνεται* ΦG. *κενεμβατήσας* ACGΛV et schol. *προσεικρούσας* Φ et v. *παρέχει* A et v. *παρεῖχε* ΦLa. *παρέχοι* V. *ὡς* A et v. sed om. ΦΛa. *φαίνεσθαι*] *φαίνεται* Λ. *ῥάκια δύστηνα ὄντα* A et v. *ῥάκια ὄντα δύστηνα* Φ. *κοθόρνων* ACT. *ἐμβάδων* Φ et v, pro quo certe *ἐμβατῶν* scribendum erat, ut bene Reitzius. *ὑπόδεσιν*] *ὑπόδησιν* G. *οὐ κατὰ* A. *οὐχὶ κατὰ* Φ et v. *ὁ . . κατὰ* G. *ποδὸς*] *παιδὸς* A. *ἤδη ἐδίδαξας ὦ*] ita conjeci. *ἤδη ἐδιδάξω ὦ* G. *ἐδιδάξω ἤδη ὦ* ACV. *ἐδίδαξας ἤδη ὦ* Φ et v. *ἐδίδαξα ἤδη ὦ* Y. Transposito cum G *ἤδη* aut scribendum *ἤδη ἐδίδαξας ὦ*, aut *ἤδη ἐδιδάξω ὦ*, in quo tamen ω litera mero errore e proxima *ὦ* iterata videtur. Alioquin *ὁ διδάσκαλος ἐδιδάξατο* pro usitatiore *ἐδίδαξεν* et ipsum attice dicitur. Vide Aristoph. Nub. v. 782, ubi Hermannus et Pindari et vero Simonidis exemplo utitur. Praeterea vide Lucianum De Dea Syria c. 15 et quae apte Klotzius comparavit, Harmonid. c. 1, Anachars. c. 17 et ibid. c. 19. ante *ἀλλὰ τυραννὶς μὲν* nova persona est in A. *τοιοῦτόν*] *τοιοῦτό* G. *ὁπότε* AΦ et v. *ὅτε* TV.

27. *τοῦτον* AΦGUVn. *τοιοῦτον* v. *καὶ χρείαις* om. G. *ξυμμεμετρημένος* ACV, probante etiam Schaefero ad Dion. Hal. in Indice p. 164. *συμμεμετρημένος* GΛ. *μεμετρημένος* Φa. *ἐμμεμε-*

*ναιδον ἀλεκτρυόνα ἢ ὅσα ὑμεῖς ἐπινοεῖτε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις. 28. ΜΙΚ. ἀληθῆ ἴσως ταῦτα, ὦ ἀλεκτρυών· ἐγὼ δὲ ὃ πέπονθα οὐκ αἰσχύνομαι πρός σε εἰπεῖν· οὐ δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι, ἀλλά μοι καὶ τοὐνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἕστηκεν ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπείπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναστὰς * ἕπου μοι·* 745
ἀπάξω γάρ σε παρ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα καὶ ἐς τὰς ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδῃς οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι. ΜΙΚ. πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις. ΑΛΕΚ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, τοῦτο ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι, ἤν τινι τῶν οὐραίων πτερῶν τὸ μήκι-

---

τρημένος v. *ὀψοποιὸν* A scholiasta et v. *ὑψιπέτην* ΦL. *ἢ ὅσα* A. *καὶ τἄλλα ὅσα* Φ et v. *ἐπινοεῖτε*] ita conjeci. *ἐννοεῖτε* AVY. *ἐπιτηδεύετε* Φ scholiasta et v. Cf. Burmeister Quaestt. crit. p. 42 sq. Ceterum eadem sententia Philemonis versibus ap. Stobaeum Floril. II, 27 expressa est. Ex alio eoque simillimo comoediae loco haec Lucianea sumta esse conjicio, in quibus trimetrorum vestigia facile agnoscas: „*ἵππον τελώνην, συκοφάντην ἀετὸν,*] | *βάτραχον σοφιστὴν, ὀψοποιὸν ἐμπίδα,* | *ἀλεκτρυόνα κίναιδον οὐκ ἴδοι τις ἄν.*"

28. *ἀληθῆ ἴσως ταῦτα* AΦG, fortassis etiam C. *ἀληθῆ ταῦτα ἴσθι* L. *ἀληθῆ ταῦτα ἴσως* v. *ὃ πέπονθα* AΦGa. *ὅ γε πέπονθα* v. *πρός σε*] Libri *πρὸς σέ.* *εἰπεῖν* A. *λέγειν* Φ et v. *οὐ δύναμαι* A. *οὐδέπω δύναμαι* Φ et v, quod videtur esse correctoris. *Οὐδέπω* esse etiam in A male narrat Klotzius ab Jacobitio deceptus. At A non *οὐδέπω* sed *οὐ* exhibet secundum collationes et Schmiederi et meam ipsius, qua nihil esse potest certius. *εἶχον* bis scriptum in A. *μοι*] *μὴν* Φa. *τοὐνύπνιον* Φ et v. *τὸ ἐνύπνιον* AG. *ἐξαναστὰς*] *ἀναστὰς* GΔ. *παρ'* AΦCLΔa. *πρὸς* v. *ἐς τὰς* A. *εἰς τὰς* Φ et v. *ἄλλων πλουσίων*] Libri omnes *τῶν ἄλλων πλουσίων.* *ἴδῃς* A. *ἴδοις* Φ et v. *ἐστι*] *ἐστιν* a. *εἰ μὴ καὶ* ACGΔTUV. *καὶ μὴν* v. et diserte Φ. *τοιχωρυχεῖν* Φ et v. *τοιχωρυγεῖν* A. *γε σύ με ἀναγκάσεις* CGΔV et qui *ἀναγκάσῃς* A. *με συναναγκάσεις* Φ et v. *ἀναγκάσεις* etiam T. *τοῦτο ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι* A. *ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο* Φ et v. *ἤν τινι τῶν οὐραίων πτερῶν*] ita correxi. Libri *ἤν τις τὸ*

στον, ὃ δι' ἁπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι (δύο δ' ἔστι μοι τοιαῦτα), τὸ δεξιὸν τοίνυν ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσαι παράσχω καὶ ἔχειν ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται καὶ ὁρᾶν ἅπαντα οὐχ ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ. ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' οὖν ἢν τοῦτο ἅπαξ παράσχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρεισελθών· ὁ δὲ αὖθις περιτρώξεται ἀποτείνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. οὐ θέμις γενέ-
746 σθαι * τοῦτο· παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἤν τι τοιοῦτον ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πτερὸν, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν. ΜΙΚ. ἀπίθανον λέγεις, κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνω-

---

οὐραῖον πτερόν. At et genetivo pluralis opus est neque servato τις anacoluthon expediri potest. Nunc vero ἤν τινι et ὅτῳ ἂν optime cohaerent. ἐπικαμπές ἐστι Φ et v. ἐπικαμπές ἐστί μοι ACGΔ errore e proximis verbis petito. δύο δ' ἔστι μοι τοιαῦτα] ita prorsus Φ deleta etiam Micylli persona, praeterquam quod non τοιαῦτα sed ταῦτα exhibet. δύ' ἔστι μοι τοιαῦτα (nova persona ut vulgo servata) A. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα v. Quae criticis placuisse mirum est. ἀποσπάσαι ACΔVY. ἀποσπάσας Φ et v.

καὶ ἔχειν] ita conjeci. καὶ ἔχειν post me etiam Bekker. καὶ ἔχῃ ACΔV. ἔχειν Φ et v. βούλωμαι ΑΦCa. ἐγὼ βούλωμαι G. βούλομαι v. ἅπαντα A. πάντα G. τὰ πάντα Φ et v. καὶ γόης ὤν.] Libri καὶ σὺ γόης ὤν. Σὺ jam olim delevi Praef. Quaestt. p. XXIX collatis simillimis locis Timon. c. 20, Toxar. c. 8, Philops. c. 5, D. Meretr. V, 3. ἅπαξ] ἅπαν Φ. παράσχῃς ΑΦ et v. παράσχοις G. παρεισελθὼν] παρεσελθὼν A. παρελθὼν Φ et v. ἀποτείνων Guyetus, Gesner et postea ACL. ἀποπεινῶν G. sive ἀποπείνων sive ἀποπινῶν Δ. ἀποπίνων v. et diserte ΦV. Pro ἀποτείνων videtur etiam fuisse qui περιτείνων legeret, si quidem haec ipsa afferre videtur grammaticus Hermanni D. E. R. G. G. p. 391 Περιτείνει, τὸ ἐπί τινος ἐξαπλοῖ, ἤγουν ἐπάνω τινὸς, οἷον „περιτείνει τὸ σκύτος ὁ σκυτοτόμος τῷ ξύλῳ" παρὰ Λουκιανῷ. πεινῶν Cobetus V. L. p. 161. At τὸ σκυτοτραγεῖν canis est, hominis non est judice etiam Luciano Adv. Indoct. c. 25.

ἤν τι τοιοῦτον G. ἤν τι τοιοῦτο Δ. ἤν τινα τοιοῦτον AC. ἢν τοιοῦτον Φ. ἢν τοιοῦτόν τι v. ἐργάσηται v. et diserte Φ. ἐργάζηται A. καταφωράσαι AG et libri Thomae M. p. 388 R. τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως] haec omnia om. Φ. τοῦ τοιούτου

μαι. *ΑΛΕΚ.* ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτί-
λον· τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας. *ΜΙΚ.* ἀσφαλέστερον
οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἧττον ἂν ἄμορφον τὸ
πρᾶγμα εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις διὰ [τοῦτο] θάτερον τῆς
οὐρᾶς μέρος. 29. *ΑΛΕΚ.* εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶ-
τον ἄπιμεν ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; *ΜΙΚ.*
οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλά-
βου τετρασύλλαβος ἤδη πλουτήσας εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ
πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;
ΑΛΕΚ. ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. * *ΜΙΚ.* 747
ἰδού· ὦ Ἡράκλεις, ἤδη ἀναπέπταται ὥσπερ κλειδὶ ἡ
θύρα. *ΑΛΕΚ.* ἡγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν· ὁρᾷς αὐτὸν
ἀγρυπνοῦντα καὶ λογιζόμενον; *ΜΙΚ.* ὁρῶ νὴ Δία πρὸς
ἀμαυράν τε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ'
ἐστὶν οὐκ οἶδ' ὅθεν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκληκεν ὅλος

---

om. etiam L. ἀφέξομαι ΑΦ et v. ἀφέλωμαι Λ. ἀπότιλον] ἀπότιλλον LΛa. πτίλον] πτῖλον AG. ἀπέτιλας] ἀπέτιλλας LΛ et codex Thomae M. p. 363. ἂν ἄμορφον τὸ πρᾶγμα A.
ο οις
ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν Φ et v. χωλεύοις] χωλεύης G. Post διὰ contra omnes libros τοῦτο inserui, quod improbanti διὰ funditus delere licebit. Nam διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος A et v. διὰ θατέρου τῆς οὐρᾶς μέρους L a et qui διαθατέρου Φ.

29. *ΑΛΕΚ.* εἶεν — πλουσίων] haec om. G. οὐ μὲν οὖν Dindorfius pro οὔμενουν. παρὰ ΑΦGa. περὶ v. ante καὶ δὴ nova persona in A. ἰδού· ὦ Ἡράκλεις, ἤδη] ita haec transposui. ἰδοὺ ἤδη ὦ ἡράκλεις A. ἰδοὺ ἤδη ἡράκλεις V. ἰδοὺ δή· ὦ ἡράκλεις Φ et v. ἀναπέπταται Φ. ἀναπεπέταται Λ. ἀνατέτραπται Ya. ἀναπεπέτασται A et v, quod in prima editione servavi. Nam ἀναπέπταται edere non ausus hoc jam tum observaveram, attica forma Lucianum nunquam non usum esse collatis Nigrin. c. 4, Timon. c. 19, ibid. c. 41, De Merc. Cond. c. 3, Abdicat. c. 27, De Domo c. 3, ibid. c. 6, Fugitiv. c. 25, De Dea Syr. c. 31. H. l. ἀναπέπταται Lehmannus quoque conjecit. Actum egit Cobetus V. L. p. 162. κλειδὶ A et v. ὑπὸ κλειδὶ ΦGΛa, eleganti scriptura, quacum Lehmannus Timon. c. 13 comparat. in A nova persona non solum ante sed etiam post verba ἡγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν. ἀμαυράν τε ACGΛ. ἀμαυράν γε Φ et v. τὴν om. G. δ' ἐστὶν A et v. δέ ἐστιν Φ. ὅθεν ΑΦCGΛVY. ὁπόθεν v. ὦ ante ἀλεκτρυὼν om. Φ. ante ὑπὸ φροντίδων interpungit A, ut volueram Praef. Quaestt. p. XXIX. Malo Cobetus

ἐκτετηκώς, ὑπὸ φροντίδων δηλαδή· οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως
ἐλέγετο. *ΑΛΕΚ.* ἄκουσον ἅ φησιν· εἴσῃ γὰρ ὅθεν
οὕτως ἔχει. *ΣΙΜ.* οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα
ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυκται καὶ
οὐδεὶς ἄλλος εἶδε, τὰ δὲ ἑκκαίδεκα εἶδεν οἶμαι Σωσύλος
ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλος
γοῦν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως
οὐδὲ φιλόπονος ὤν. εἰκὸς δὲ διηρπάσθαι πολλῷ πλείω
τούτων· ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος ταρίχους οὕτω μεγά-
748 λους * ὠψωνηκέναι χθὲς ἐλέγετο ἢ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον
ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν ὅλων; „οὗτοι σπαθῶσι τἀμὰ
τοῦ κακοδαίμονος.“ ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ
μοι ἀπόκειται τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπο-
ρύξας τὸν τοῖχον ὑφέληται αὐτά· „πολλοὶ φθονοῦσι κἀπι-
βουλεύουσί μοι,“ καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. *ΜΙΚ.*
νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγώ, καὶ τὰ τρυβλία ὑπὸ μά-
λης ἄπειμι ἔχων. *ΑΛΕΚ.* σιώπα, ὦ Μίκυλλε, μὴ κατα-

V. L. p. 297 v. ἐκτετηκὼς delet. Cohaerent autem verba ὅλος ἐκτετηκώς, ut infra c. 31. ἄλλως om. G. ἅ A et v. ὅ Φa. ἄλλος ΦGLΔa. ὅλως A et v. εἶδε A et v. οἶδε ΦG. ἑκκαίδεκα A et v. ἓξ καὶ δέκα Φ. ἑξκαίδεκα G. εἶδεν οἶμαι ΑΦTVY. εἶδε (omisso οἶμαι) v. Σωσύλος] σώσυλος AG. ὅλος AC. ὅς ΦGΔa. ὅλως T et v, quod frustra defendere studui Praef. Quaestt. p. XXIX. ἱππῶνά] ἵππωνά a. ἵππον ΦLU. ἐπιμελὴς ἄλλως οὐδὲ Solanus et postea AG. ἐπιμελὴς ἄλλως τ' οὐδὲ v. ἐπιμελής. ἀλλ' οὐδὲ Φ sic interpungens. ὤν.] ἐστί L. δὲ διηρπάσθαι Lehmannus. δὲ διερπάσθαι G. δὲ ἡρπᾶσθαι A. διηρπᾶσθαι (omisso δὲ) Φ. δὲ διηρπᾶσθαι v. ex Ω enotatum: διήρπασθαι (sic). ταρίχους οὕτω μεγάλους A et ut videtur C. τάριχος αὐτῷ οὕτω μέγα ΦGΔ. τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν v. ὠψωνηκέναι χθὲς ἐλέγετο Y et qui ὠψονηκέναι A. ὠψωνηκέναι ἐχθὲς ἐλέγετο CGΔ. ὠψώνηκε χθές. ἐλέγετο Φ. ὠψώνηκεν ἐχθές; ἐλέγετο v. ἢ τῇ ACGΔ. δὲ τῇ Φ et v. ὅλων. A sic interpungens. ὅλων etiam CGΔ. ὅλως v. et fortasse Φ. οὗτοι σπαθῶσι τἀμά] Libri τἀμὰ (τὰ μὰ AG) οὗτοι σπαθῶσι. Correxit Valckenarius ad Callimach. Fragm. p. 159 comici esse senarium monens. αὐτὰ ACGΔV. ταῦτα v. et fortasse Φ. κἀπιβουλεύουσί Klotzius senarium esse monens. Libri καὶ ἐπιβουλεύουσί. τρυβλία A. τρύβλια Φ et v.

ἄπειμι ἔχων AGTVn. ἔχω v. et diserte Φ. De hac ipsa re supra c. 14 est ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. σιώπα A. σιώπησον

φωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. ἄριστον οὖν ἄγρυπνον αὐτὸν διαφυλάττειν ἅπαντα· περίειμι διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. τίς οὗτος; ὁρῶ σὲ, ὦ τοιχωρύχε· μὰ Δί', ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τί με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφηκέ τις, ἐπ' ἐμὲ δηλαδή· πολιορκοῦμαι καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά. θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον. 30. ΑΛΕΚ. τοιαῦτα μέν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ

Φ et v. ὦ om G. Ante ἄριστον nulla nova persona in A. ἄριστον οὖν] Libri ἄριστον γοῦν. διαφυλάττειν A. φυλάττειν Φ et v. ἅπαντα ACGΔ. ἅπασαν v. et fortasse Φ. Post ἅπαντα nova persona loquitur in A. περίειμι Φ et v. περιελεύσομαι AVY. διαναστὰς] Id hic quidem non minus apte dictum est, quam in Hermotim. c. 72: διαναστάντα δὲ ἀξιῶ —. Contra in Verr. Hist. I, 13: ἕωθεν δὲ διαναστάντες (διαστάντες ibi A) scribendum puto δὲ ἀναστάντες eodemque modo in Icaromen. c. 28 ἕωθεν δὲ ἀναστάς, quo in l. R. Hercher Philologi X p. 343 ἐξαναστὰς malebat. σὲ ὦ Dindorfius. σέ γε ὦ vulgo. σὲ (omissis γε ὦ) A. σέ γε (omisso ὦ) ΦG. μὰ δί' A. μὰ δία Φ et v. Ceterum ante J. Seagerum post μὰ Δία falso distinxerant. Vide Quaestt. Luc. p. 58. κίων Φ et v. κύων A. ἰδού AG. ἰδοῦ v. ante Lehmannum. Post ἐπ' ἐμὲ δηλαδὴ recte interpungit A. Cf. Praef. Quaestt. p. XXIX et adde Hermotim. c. 63.
καὶ ἐπιβουλεύομαι om. Φa. post ἁπάντων haec posita in G. ξιφίδιον] ξιφείδιον G. ἂν λάβω Φ et v. ἀναλάβω A. Οὐκοῦν — χρυσίον] Hunc sermonem Lucianus e certo comoediae loco sumsisse videtur et eo tali fere, qualem vel Plautus in Aululariae Act. I sc. 1 et 2 latinum fecit, vel Horatius in Epod. I, 33 ob oculos habuit. Jam Samosatensis alios trimetros verbo tenus retinuisse videtur, alios ita dissolvisse, ut versus vel sic agnoscere liceat, verba singula praestare non liceat. Versus non dicam fuerunt, attamen potuerunt tales esse

Κοὐκ εἶδεν ἄλλος, τὰ δὲ δέκ' οἶμαι Σωσύλος
ὑπὸ τῇ φάτνῃ κατεῖδε κατακρύπτοντά με.

et ἀλλ' οὐδὲ τἄμ' ἐκπώματ' ἔστ' ἐν ἀσφαλεῖ

et περίειμ' ἀναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν

et πάλιν ἐψόφηκεν αὖ τις, ἐπ' ἐμὲ δηλαδή

et τὸ ξιφίδιόν μοι ποὖστιν; ἢν λάβω τινα.

Sed ut hosce lusus plane incertos esse fateor, ita de duobus quos in ipsum ordinem recepi trimetris maximeque de pulcherrimo illo Valckenarii nemo quisquam dubitare potest.

749 καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπόν * ἐστιν. ΜΙΚ. ὦ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. κατὰ κόρρης δ' οὖν πατάξας αὐτὸν ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. τίς ἐπάταξέ με; λῃστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. οἴμωζε καὶ διαγρύπνει καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ προστετηκὼς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ εἰ δοκεῖ παρὰ Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἴωμεν· οὐ μακρὰν δὲ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳγε καὶ αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα. 31. ΑΛΕΚ. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ αὐτὸν ὑπὸ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους τοῖς δακτύλοις καὶ ἤδη κατεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα

---

30. ὦ κακοδαίμων] ita conjeci. ὦ κακόδαιμον ACΔ. ὁ κακοδαίμων Φ et v. Comicorum est ὦ κακοδαίμων (vel τρὶς κακοδαίμων) ὅστις —, quod in Aristophane ap. Athen. VII p. 329, b ipsum metrum postulat. Adde Eur. Iph. T. v. 557 et plura exempla nominativi in exclamatione ap. Matthiam Gr. Gr. § 311 p. 614 ed. sec. δ' οὖν A. γ' οὖν G. γοῦν v. et qui κατακόρρης γοῦν Φ. ὁ δυστυχὴς Φ et v. δυστυχὴς (sine ὁ) A. διαγρύπνει AGVYu. ἀγρύπνει Φa et v. γίγνου AΦ et v. γίνου G. προ . . . . ηκὼς αὐτῷ Φ quatuor literis abrasis. εἰ δοκεῖ, παρὰ Γνίφωνα τὸν CΔ. παρὰ Γνίφωνα, εἰ δοκεῖ, τὸν AG. εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν v. εἰ δοκεῖ, τὸν Φ (omisso etiam Γνίφωνα). ἴωμεν ACGΔT. ἴδωμεν Φ et v. οὗτος Φ. καὶ οὗτος A et v. ἀνέῳγε καὶ αὕτη A. ἀνέῳγε αὕτη V (?). ἀνέῳκται καὶ αὕτη G. ἀνέῳκται αὕτη Φ et v. Ad vulgatam olim nihil adnotatum erat nisi a Schmiedero II. p. 174 ἀνέῳγε αὕτη quasi ex A atque id ipsum falso. Recte p. 305 conjeci, ἀνέῳγε καὶ αὕτη, addens καὶ ad apertam prius Simonis januam referri nec rectius h. l. deficere, quam si c. 32 init. temere resecetur.

31. καὶ αὐτὸν ATV. καὶ τοῦτον Φ et v. ὑπὸ φροντίδων Solanus probante Cobeto V. L. p. 265. Libri ἐπὶ φροντίδων (φροντίδων δ' G). At atticum est ἐπαγρυπνοῦντα ταῖς φροντίσιν. Itaque aliud excidisse participium suspicor, velut: ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ αὐτὸν [καὶ ὠχριῶντα] ὑπὸ φροντίδων —. ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους τοῖς δακτύλοις καὶ] ita correxi. Libri omnes, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Certa emendatio est quum per sese, tum comparanti simillimum l., in quo de ipso Gniphone foeneratore agitur, Catapl. c. 17 μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο. Sed vitio bene perspecto Gesner ad h. l., Piersonus ad Moer. p. 50, Elsner Sched. crit. p. 16 conjecerant, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακ-

ταῦτα καταλιπόντα σίλφην ἢ ἐμπίδα ἢ κυνόμυιαν γενέσθαι; *ΜΙΚ*. ὁρῶ κακοδαίμονα καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης ἢ ἐμπίδος ἄμεινον φρονοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν. 32. *ΑΛΕΚ*. παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ. καὶ ἰδοὺ γὰρ, ἀνέῳγε καὶ αὕτη ἡ θύρα· ὥστε εἰσίωμεν. *ΜΙΚ*. πάντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. *ΑΛΕΚ*. ἔτι γὰρ σὺ * ὀνειρώττεις τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς δ' οὖν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύτην ἄνθρωπον; *ΜΙΚ*. ὁρῶ νὴ Δία καταπυγοσύνην καὶ πασχητιασμόν τινα καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην. *ΑΛΕΚ*. τὴν γυναῖκα δὲ

τύλους. At isto modo Graeci nunquam locuti sunt. ἤδη addunt ACG. om. Φ et v. ὃν δεήσει v. et diserte Φ. ἂν δεήσῃ A. καταλιπόντα ACG. λιπόντα Φ et v. κυνόμυιαν ATu. μυῖαν v. et diserte Φ. πολὺ om. G. ἐκτέτηκεν] ἐκτέτυκεν A. in A nova persona non ante παρὰ τὸν, sed jam ante verba ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν. Ceterum scholium ad h. l. sic incipit, σιλφην] σιλφη ζωΰφιον ἐοικὸς κανθάρῳ. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ —. Ita edd. omnes ante Jacobitium, qui T. IV p. 196 tacite conjecit, λέγεται δὲ καὶ τιφή. Imo corrigendum, λέγεται δὲ καὶ τίλφη, quam antiquam hujus ipsius scholii lectionem esse docet Solanus ad l. Adv. Indoct. c. 17.

32. ἀνέῳγε ACGΔ. ἀνέῳκται Φ et v. εἰσίωμεν Φ et v. ἐσίωμεν A. πάντα A. ἅπαντα Φ et v. μικρὸν ἔμπροσθεν Φ et v. Ω ut vulgo μικρὸν ἔμπροσθεν. ἔμπροσθεν μικρὸν A. γὰρ σὺ AΦ et v. καὶ σὺ G. Cf. D. D. IV, 2 et Catapl. c. 9. ὀνειρώττεις ACUV. ὀνειρόττεις Y. ὀνειροπολεῖς Φ et v, quod videtur esse correctoris accusativo offensi, cujus accusativi exemplum e Plutarcho (De Defect. Orac. p. 425, E) attulit H. Stephanus Thes. L. Gr. p. 6754 ed. Lond. Alterum commendatur etiam superiore l., ad quem hic respicitur, c. 6 ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων —. δ' οὖν AΦTV. γ' οὖν G. γοῦν v. Εὐκράτην] εὐκράτη a. καὶ πασχητιασμόν τινα A pariterque schol. V καταπυγοσύνην καὶ exhibet (haud dubie pro varia lectione). τινὰ καὶ πασχητιασμὸν Φ et v. Libri omnes τὴν γυναῖκα — καὶ αὐτήν. Micylli personae continuant et post καὶ αὐτήν. continuo pergunt *ΑΛΕΚ. Τί οὖν*; Ego τὴν γυναῖκα — καὶ αὐτήν; addito interrogationis signo galli personae tribui et post καὶ αὐτήν; signa posui lacunae. Exciderunt haec fere „*ΜΙΚ*. ὁρῶ καὶ τοῦτο, ὦ ἀλεκτρυών.“ Cf. D. Mort. I, 2 et § 3 et Ar. Ran. 1324. Etenim

ἐτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν; . . . . . 33. *ΑΛΕΚ.* τί οὖν; ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους; *ΜΙΚ.* μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ ἀπολοίμην πρότερον. χαιρέτω τὸ χρυσίον καὶ τὰ δεῖπνα, δύ' ὀβολοὶ ἐμοί γε πλοῦτος ἔστω μᾶλλον ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. *ΑΛΕΚ.* ἀλλὰ νῦν μὲν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ ἐς αὖθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

μὲν particula in galli verbis *ὁρᾷς δ' οὖν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν* — necessario postulat, ut opposita verba *τὴν γυναῖκα δὲ — καὶ αὐτήν;* et ipsa galli sint, nullo modo Micylli. *ἐτέρωθι* ΑΦ et v. *ἑτέρωθεν* LG. *μοιχευομένην* om. Φa.

33. *ὦ Μίκυλλε* om. a. *ἀπολοίμην πρότερον* A. *πρότερον ἀπολοίμην* Φ et v. Post *ἀπολοίμην πρότερον* cum ATV delevi, *ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι* (sive ut Φ *ἢ τοιοῦτόν τι πείσομαι*, sive ut G *ἢ τοιοῦτό τι πείσομαι*, et *πείσομαι* etiam a). Quae delenda esse jam olim p. 306 judicaveram delevitque me auctore Dindorfius. *δύ'* G. *δύο* AΦ et v. *ἐμοί γε*] *ἔμουγε* Φ. *ἔστω* Solanus. Libri *ἐστι* praeterquam quod in ed. Juntina *ἔστο* (sic) scriptum est. *νῦν μὲν, ἡμέρα γὰρ ἤδη* AG. *νῦν μὲν γὰρ ἡμέρα ἤδη* CA. *νῦν ἡμέρα γὰρ ἤδη* v. *νῦν γὰρ ἡμέρα ἤδη* Φ. *ἐς αὖθις* A. *εἰσαῦθις* Φ et v. *εἰς αὖθις* G. *ὦ Μίκυλλε*] Cobetus l. l. p. 133 *Μικύλος* pro *Μίκυλλος* ubique reponit, cui conjecturae quum res ipsa, tum etiam Callimachus Epigr. XXVII, 3 p. 60 ed. Blomf. atque Moschus I, 13 favent. Praeter *Μικύλος* etiam *Μικκύλος* defendi potest, contra *Μίκυλλος*, quod per totum dialogum Lucianei codd. exhibere videntur, defendi vix potest. Apud solum Thomam Mag. Lucianea afferentem codices *Μικύλος* vel *Μίκυλος* dant quinquies (p. 30, p. 72, p. 145, p. 255, p. 388 ed. Ritschl.)

LUCIANUS

SAMOSATENSIS

FRANCISCUS FRITZSCHIUS

RECENSUIT.

VOLUMINIS I PARS II.

ROSTOCHII

IMPENSIS ERNESTI KUHNII

MDCCCLXII.

(LITERIS ADLERIANIS.)

Praefatio.

De codicibus Luciani in Praefat. ad P. I satis dictum est ne eis quidem p. X omissis, qui parum cogniti sunt praeterquam duobus codicibus, Urbinate 118 bombycino saec. XIII bonae notae libro et Palatino 174 chartaceo saec. XV, quem utrumque jam C. L. Kayser ad Philostrat. p. 336 non male descripsit. Graeviano autem (V) plus quam loco priore p. XII tribuere coepi, ex quo librorum recens excussorum consensio plane me docuit, adnotationes marginis Florentinae, quae ab C. F. Hermanno et Jacobitio „maximam partem pro conjecturis" habitae erant, plerasque omnes ipsius codicis Graeviani lectiones fuisse. Quod ad Guelferbytanum priorem saec. XIV (F) attinet, de quo p. VI dixi, hujus varietates ab Urbano et Jacobitio descriptas quum nimis inter se differre vidissem: faciendum putavi, ut hunc codicem ad me nuper benevolentissime missum denuo ipse totum conferrem. Liber domi suae „cod. Guelf. inter Augusteos fol. 86, 7" nunc appellatur neque uti narrant eadem ubique manu scriptus est, sed alia manus incipit „Pro Imaginibus" p. 183—230 fin. De Guelferbytano codice graviores Jacobiti errores hoc modo „F (ita F)", de Graeviano „V (ita V)", de Gorlicensi „A (ita A)" et de caeteris pari ratione notare soleo. Sequitur, ut de eis libellis qui nunc eduntur scorsim exponam. Alexandrum quum Lipsiae a. 1826 totum et

magnam partem Rostochii a. 1854 edidissem, nunc tertium recensui. Et mei quidem tres sunt codices, Florentinus (Φ), de quo p. IV dictum est, Guelferbytanus prior (F) atque Parisinus 2954 (M), quem Th. Sypsomo contulit. Tum duo Vindobonenses, primum no. 123 (B) et alium no. 114 (H) J. H. C. Schubartus bene comparavit: cui Jacobitius adsensus primum Vindobonensem notae esse optimae vidit ex eoque aliquot locos primus correxit. Vindobonensi primo dignitate aut par aut superior est Parisinus 3011 (C), quem in Alexandro adhuc ab uno Belino male inspectum esse miror. Quo majores gratiae J. Sommerbrodtio agendae sunt, qui tres libros Marcianos n. 436 (Ψ), n. 517 (Ψ2), n. 434 (Ω) ipse contulerit inspecto etiam Veneto quarto n. 435 (Ω2): quas Alexandri collationes Sommerbrodtius nuper in Museo Rhenano Vol. XIV p. 613 sqq. (nunc iterum in Codd. Marc. Lect. p. 42 sqq.) publicavit. Denique duo Vaticani n. 87 (𝔄) et n. 90 (Γ) commemorandi sunt, quorum in Alexandro ut non integram varietatem ita magnam lectionum copiam G. Dindorfius in ed. Lips. a. 1858 attulit. Longe minus in censum veniunt codices majorum memoria collati, quorum (si ab Graeviano V discedatur) perpaucae scripturae enotatae sunt, primum Poli codex (T), deinde Longoli excerpta (U), tum bis terve etiam libri Bourdeloti (RZ), postremo marg. A1 W (Y). Optimos in Alexandro codices adhuc habemus sex, CBΨ et secundum hos 𝔄ΓΨ2, deterioris autem familiae principes tres, ΩΦH, in quibus multa saepe veri elementa servata sunt. Paullo deterior est F, omnium minime bonus et vulgatae similis M, ita tamen ut hic quoque interdum cum ipso 𝔄 consentiat. Nunc demum ex tanta optimarum lectionum copia textus Lucianei historia melius investigari, nunc tot tantae antiquitatis libris tam strenue excussis prope justa confici Alexandri recensio potuit. Jam ipsi juvenes nostri primum „vulgatam", ubicunque ab omnibus codd. discrepat, explodere discent, tum vero multa vitia omnibus

codicibus antiquiora esse intelliget. Nam saepenumero vel in optimis codicibus vestigia tantum veri, non ipsa veritas resederunt: in qua eruenda ne summi quidem critici quantum par est temporis collocare solent. Quare equidem id potissimum nunc studeo, non tam ut levissimi quique errores, quam ut vitia inveterata sive conjecturae ope sive codicum ex medio tollantur. Venio nunc ad ea, quae „De Morte Peregrini" memoriae prodita sunt, cui libro codicilli tantum desunt: nam corruptelis abundat. Principio in nonnullis codd. hic liber omnino nunquam exstitit, consulto eam ob causam omissus, quae teste T. Fabro (VIII p. 537 Bip.) „in uno ex MSS. Reg." (fortasse Parisino C) his verbis allata est: „*ἐνταῦθα παρείθη ἑκοντὶ ὅπερ ἐστὶ Περεγρίνου τελευτῆς λόγου διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκώπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν.*" Praeterea etiam Suidas s. *Λουκιανὸς* in libro nostro religionem christianam agitatam et ipsi Christo maledictum esse gravissime indignatur. Ac certe ab multis codd., qui alias plenissimi sunt, hic tamen liber abest, ut ab Graeviano (V), Florentino (Φ), Gorlicensi (A). Tamen magna codicum pars hunc quoque librum ab initio integrum complexa erat, id quod et e scholiorum fragmentis et vero e singulorum librorum indice, qui in plerisque codd. superest, certo apparet. Ita hunc librum Vaticanus 90 (Γ) habuerat, cujus indici auctore J. Massone (I p. CLIII Lehm.) et ipse insertus est neque ab Massone in illis novem numeratus, quos dixit solos deesse. Certo Peregrinum habuerat etiam Vindobonensis 123 (B), ut Jacobitius in Praef. p. XV recte judicavit, itemque Venetus 434 (Ω), cujus index ab J. Sommerbrodtio in Mus. Rhen. XIV p. 613 sq. (sive in Codd. Marc. Lectt. p. VIII) profertur. Sommerbrodtius tamen ita loqui videtur, quasi Peregrinus in Ω adhuc supersit eumque haurire sitienti liceat: de quo subdubito memor Ovidiani: „non lumen (neque enim superest), loca luminis haurit". Etenim jam a. 1640, quum primum ab inquisi-

toribus „Morti Peregrini et Philopatridi“ censoria nota inusta esset, ad novam audaciam fax quasi praelata est. Videsis „Noviss. librorum prohib. et expurg. indicem pro catholicis Hispaniarum regnis cet. a. 1640“ p. 757. Neque ita multo post i. e. intra annos 1664—1667 pontifex ipse Romanus, Alexander VII Peregrinum nostrum una cum Philopatride in atrum indicem retulit. Hinc maxime quidem in codices, tum etiam in edd. vetustas rescisso in his quoque libello utroque saevitum est: cujusmodi duo Aldinae exempla ab Solano (IX p. 553 Lehm.) atque Schaefero (in Mel. Crit. p. 94) nominata sunt. Quid tum animi viris vere doctis fuisse putabimus, quum Peregrinum quoque librum Luciani genuinum delere jussi et facere imperata coacti essent, ut Leoni Allatio Chio, sub illo ipso Alexandro VII Vaticanae custodi, cujus viri erat investigare scriptores ineditos, non edi coeptos turpiter castrare. Tametsi autem ipsorum inquisitorum errore factum est, ut in uno vel altero codice Peregrini partem inviti servarent, de qua re ad Peregrin. c. 39 p. 96 disserui: in plurimis tamen codd. Peregrinus hoc modo funditus periit, neque in ullo primae familiae codice Peregrinum integrum hodie servatum esse arbitror. Nam Alexandro VII terrae catholicae praeter unam Galliam obsecutae videntur, in qua tum Ludovicus XIVtus ingente adversus Alexandrum VII odio ferebatur. Certe in Parisino cod. 2954 (M) Peregrinus etiamnunc integer exstat, de quo codice l. l. p. 96 plura attuli, exstat praeterea liber totus in Guelferbytano priore (F), qui duo codices cum ed. Florentina (a) saepe consentiunt scripturasque habent similes „vulgatae“. Ita quum Peregrinus ex FMa tantummodo tanquam ex fonte totus manaverit, solito gravius hunc librum corruptum esse necesse est. Quid enim Alexandro Luciani futurum fuisset, si ipse quoque hodie in his libris FMa solis exstaret? Attamen quod ad criticam artem attinet, adeo hic liber neglectus est, quasi pleraque pisce essent saniora, necdum inter editores

exstitit, non modo qui recenseret Peregrinum, sed ne recognosceret quidem. Nonnulli enim, in his vel acutissimi viri ut ipse Solanus, ne hic critica se exercerent, theologicis quaestionibus impediti sunt, quae ipsae plerumque ab arte critica pendere debebant. Ego certas emendationes in textu reposui, incertas autem conjecturas in adnotatione subjeci. Sunt enim, quae in vitio aperto pluribus tamen corrigi modis possint; sunt alia prorsus insanabilia, quorum ne depravatio quidem antiquissima aetatem tulerit. Denique optamus, ut alii quoque mea opella adjuti hujus libri vitia emendare et plus studii in opus gravissimum conferre incipiant. Duo opera proxima ejusmodi sunt, ut ex iis natura „vulgatae" clarius perspici possit, liber de mercede conductis et Philopseudes. Nam quae l. l. p. XIII de „vulgata" dixi, ea in Philopseuden aliosque libros plerosque cadunt, in quibus Aldina secunda (c), fons „vulgatae" ab ed. Florentina (a) plurimum discrepat; non prorsus in librum de mercede conductis et paucos quosdam alios cadunt, qui ob majorem ejusdem Aldinae et Florentinae similitudinem minus quam caeteri libri secundum lectionem „vulgatam" corrupti sunt. Quibus rebus ut fides fieret, quos primos utriusque classis libros continuos ederem, duo illos quos supra dixi eosque in suo quemque genere insignes potissimum elegi. Ac primum quod ad librum „de mercede conductis" attinet, hunc qui post me edere voluerit, Vaticani (Γ) scripturas partim supplebit: nam qua ego uti coactus sum, J. Massonis collatio, c. 1—12 tantum complectitur, majore libri parte penitus neglecta. Ego vero non solum e Graeviano (V) plus profeci, sed etiam ipse quatuor codicum meorum lectionibus adjutus sum, Florentini (Φ), qui per totum hunc librum plane eximius est, Gorlicensis (A), Parisini 3011 (C), cujus libri meliorem collationem quam Belini est ab amico accepi, denique Veneti 434 (Ω) apud J. Sommerbrodtium in l. Lucian. Codd. Marcian. Lectiones

p. 34 sqq. Postremo jam olim multi codices inspecti erant, Marcianus (E), cujus ope Solanus nonnulla bene correxit, Poli codex (T), Longoli (U), Parisini 2954 (M) et 2956 (Δ), incertus ad marginem Aldinae (Y) et codex Bourdeloti (R). Huic libro apologia ejusdem necessario addenda erat, in qua hosce usurpavi codices tres, qui toti collati sunt, Florentinum (Φ), Guelferbytanum priorem (F) et quem amico eidem debeo Parisinum 3011 (C). Praeterea jam antea ab aliis ex parte saltem hi collati erant codices sex: E, M, N, T, U, V. In Philopseude editoribus praeter aliquot scripturas Longoliani (U) et marginis Aldinae (Y) vix ulla codicis litera auxilio fuit. Tum omnes ab Aldina editiones, in his mea ipsius, quae olim Quaestionibus p. 339 sqq. addita est, fide carent, hoc est in Aldina secunda (c), infelice „vulgatae" parente, tanquam in aqua ponunt fundamentum. Atqui in Philopseude Aldina secunda quum ab ed. principe (a) longissime discesserit, eis vitiis, quae l. l. p. XIII castigata sunt, omnibus referta et sola nullo plerumque numero putanda est. Sed quoniam Aldina secunda ex parte „Aldi castigationibus" innititur, tres locos excipio, in quibus Aldus codice aliquo haud dubie usus aliquot e codice verba supplevit, primum c. 17 fin. *οἴκοι παρ' αὐτῷ*, secundum c. 21: *ἤδη ὁ ἰατρὸς*, tertium c. 34: *ἐν ὀθονίοις*. Quamobrem in hac Philopseudis recensione non jam ab Aldina secunda (c) sed ab Florentina (a) ubique profectus ipsam Florentinam primum ex ΦM correxi, qui ejusdem quasi familiae sunt, sed Florentinae praestant. His igitur codicibus primum usus sum, Florentino meo (Φ) libro hic quoque egregio et Parisino 2954 (M), qui mihi ab Th. Sypsomone collatus est. Deinde Graeviani (V) scripturas adhuc pro conjecturis male habitas adjeci. Et hac quidem lectiones VΦMa ad hunc dialogum pertinent universum, non item scripturae Vaticani 90 (Γ), ex quo pauca tantum (veluti c. 35) corrigere licuit. Denique ut in

libro tam saepe corrupto sola ductus conjectura varios locos emendavi. Nec vero ignoro, nondum esse satis expolitam hanc Philopseudis recensionem et quaerendum esse aliquid perfectius: quod haud ita facile erit inventu in hac codicum paucitate. Etenim Philopseudes, qui in multis codicibus aperte deest, in aliquot codd. de industria videtur praetermissus neque omnino ab monachis descriptus esse, quippe qui (ut e scholio codicis H ad c. 16 apparet) illum ipsum locum stolide ad Christum retulissent. Quo magis nostrum est omnes omnium codicum copias hic indicare. Primum igitur Vaticani (*Γ*) collatione integra adhuc caremus, deinde nondum collati sunt neque Venetus 434 (*Ω*), in quo Philopseuden LXIX numerari Sommerbrodtius l. l. p. VIII docuit, neque Venetus 435 (*Ω₂*), de quo codice Sommerbrodtius ibidem disseruit, neque Vindobonensis 114 (H), in quo codice Philopseudes numero est XXIX^tus. Itaque qui post me Philopseuden edituri sunt, ita demum operae facere pretium poterunt, si trium certe codicum, *ΓΩ*H collatione integra potiri eis contigerit. Ceterum interpretationem, quae quidem cum arte critica cohaereret, haud neglexi multis tamen brevitatis studio omissis. Ita p. 76 dictionem non Lucianeam *πάντα κινεῖν* qua Thucydides I, 93 et Libanius Epist. CCLXI atque Epist. CCCCXII utuntur, ego pariter atque Cobetus V. L. p. 207 sciens praeterii. Alia interpretandi genera vel in Philopseude, qui nullodum commentario illustratus est, raro attigi, nisi quando tacere nefas duxissem. Cujusmodi illud est, quod ad c. 12 et ad c. 16, qui loci ad biblia sacra pessime relati erant, in Philopseude id praecipue actum esse demonstravi, ut Julianus prior, homo magus isque paganus exagitaretur. Nam theologorum quorundam erroribus olim ego primus repugnavi in Quaestt. Luc. p. 170 et Praef. p. IX dixique tantum abesse, ut Lucianus libros sacros ridere unquam voluerit, ut eos ne omnino quidem habuerit cognitos. Qui autem de tali re judicare scirent,

multi nobis certatim adsensi sunt, C. Fr. Hermannus ad Luc. De Conscr. Hist. p. X sq., C. G. Jacobus ad Luc. Alexand. Proleg. p. XXVII et in l. Charakt. d. Luc. p. 166 sqq., Sommerbrodtius ad Lucian. I Prolegom. p. XXVIII sqq., inprimis vero is, quem anno post Kühnius quidam Grimmensis compilavit, E. Burmeister meus (in egregio libello: „Lucianum scriptis suis libros sacros irrisisse negatur." Gustroviae, 1843). Sunt tamen nunc quoque, qui de Luciani Philopseude iniquius judicare pergant. Nam theologos nonnullos quis nescit id habere, ut ne incredibilia quidem credere desistant veteresque avias nullo modo revelli sibi patiantur? Illud miramur, virum alioqui prudentem inventum esse, qui obsoletos istos theologorum errores sibi defendendos putaret, Ad. Planckium („Lucian und das Christenthum" in diariis: Theol. Studien u. Kritiken. Jahrg. 1851, 4. Heft p. 826—902, ubi vide p. 886 sqq.). Hujus maxime generis commenta passim refutanda suscepi: placuit enim tam temerariis litibus finem aliquando imponere. Ita demum sperare licet futurum esse, ut et Philopseudis editores et ipsi theologi ludicris scurrilibusque Luciani narrationibus tandem desinant libros sacros inserere atque divinos. Restat, ut tabulam, qua et vulgaris et nostra librorum dispositio contineatur, subjiciam:

	vulgo ordine	nunc
Ἀλέξανδρος	— 32	— 4
περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς	— 68	— 5
φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν	— 52	— 6
περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.......	— 17	— 7
ἀπολογία	— 18	— 8

Scribebam Rostochii mense Junio a. MDCCCLXII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

1. *Σὺ μὲν ἴσως, ὦ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ φαῦλον οἴει τὸ πρόσταγμα, * προστάττειν τὸν* 208 *Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου γόητος βίον καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ καὶ τολμήματα καὶ μαγγανείας ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα πέμψαι· τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μεῖόν ἐστιν ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος γὰρ [ἦν] ἐς κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλεις καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὴν Αὐγέου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' ἐς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ ἀνακαθήρασθαι πειρά-*

Adnotatio critica. De inscriptione ad initium Peregrini dicetur.

1. verba ab initio ad *τινὸς ἄλλου* c. 17 non ab eadem vetere manu scripta quae reliqua scripsit, sed ab alia in *Γ*. *ἴσως*] *ἴσθι* F (ita F). *τοῦτο* om *Γ*. *Ἀβωνοτειχίτου*] *ἀβωνοτείχου* 𝔄*Γ* et m pr M. *ἀβωνοτίχου Ω*. *ἀβωνοτοίχου* F. *ἀβωντίχου* H. *γόητος* 𝔄BΨ2 probante Cobeto V. L. p. 252. *τοῦ γόητος Ω*ΦFHM et v. *ἐς βιβλίον* BC𝔄*Γ*Ψ*Ω*ΦFHM. *εἰς βιβλίον* v. *ἐγγράψαντα* 𝔄BΦ et v. *γράψαντα Γ*Ψ*Ω*F et m pr M. *ἐθέλοι*] *ἔλθοι* 𝔄. *ἐθέλει* Ψ2 et F. *πρὸς τὸ ἀκριβὲς*] *πρῶτον ἀκριβῶς* (*ἀκριβὲς* Ψ2) BCΨ2. *τὰς τοῦ ἀλεξάνδρου* 𝔄. *ἀναγράψασθαι* 𝔄. *τοσοῦτος γὰρ* 𝔄, uti Gesner et J. Bekker conjecerant. *τοσοῦτος* B*Γ*Ψ*Ω*ΦFHM et v. Post *τοσοῦτος γὰρ* e conjectura *ἦν* addidi, quod in scriptura *ἐν* pro *εἰς* latere videtur. *ἐς κακίαν Γ* et (qui *ἐς* pro *εἰς* in toto hoc libro?) C. *εἰς κακίαν Ω*ΦM et v. *ἐν κακίᾳ* 𝔄BΨRT et marg. Ald. *εἰς ἀρετὴν Γ**Ω*ΦM et v. *ἐς ἀρετὴν* 𝔄BC. *μέλλεις* cum Solano 𝔄Ψ2 et Φ. *μέλλοις Γ**Ω*BFHM et v. *αὐγέου* ΨBΦH et fortassis 𝔄*Γ*. *αὐγείου Ω*FM et v. *ἐς δ.* 𝔄ΨBC. *εἰς δ. Ω**Γ*ΦFM et v. *ἀνακαθήρασθαι*] *ἀνακαθάρασθαι* BΨ et Ψ2. *ἀνακαθῆραι Γ*.

σομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίροιο, πόση πᾶσα καὶ ὡς ἀμύθητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο. 2. αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ καὶ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν ἀξιοῦντος μνήμῃ καὶ γραφῇ παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμαυτοῦ δὲ σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου,
209 ὃν * οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ καὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶσθαι ὑπὸ πιθήκων ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ἐπιφέρῃ ταύτην τὴν αἰτίαν, ἕξομεν καὶ αὐτοὶ ἐς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητής, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος ὅμοιόν τι παθὼν ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλορόβου γοῦν τοῦ λῃστοῦ κἀκεῖνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλαις καὶ ἐν ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὗτος ἐλῄστευεν οὐ τὴν Μυσίαν μόνην οὐδὲ τὴν Ἴδην

ἀμύθητος ΨΨ2BCTV et fortassis 𝔄Γ et marg. Ald. ἀμήθητος Y. ἀμέτρητος ΩΦMF et v.

2. καὶ ἐμαυτοῦ ΓBΨΨ2. καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ v. ἐμαυτοῦ δὲ BΨΩΦHY et m sec M. ἐμοῦ δὲ F et v. ἀναγιγν. ΦM et v. ἀναγιν. ΨΩBHFa. καὶ μεγίστῳ ΨΨ2. μεγίστῳ v. ἐπιφέρῃ ταύτην 𝔄BΨΨ2. ταύτην ἐπιφέρῃ v. ἐς π. BCΨΨ2. εἰς π. ΩΦMF et v. καὶ ὑπὲρ] καὶ om H. τιλλορόβου 𝔄BC probante Dindorfio. τιλλιρόβου marg. M. τιλλοβόρου ΓH. τιλλιβόρου FΦ et m pr M et v. de Venetis parum constat. nomen est ignotum. ἐν ὕλαις καὶ ἐν ὄρεσιν 𝔄BΨΨ2C. ἐν ὕλῃ καὶ ἐν ὄρεσιν ΩΦ. ἐν
σ
ὕλῃ καὶ ὄρεσιν FM et v. . μηνῦ (sic) Ψ. μινύαν caeteri libri et schol. Μυσίαν Palmerius E. C. p. 545 et post eum plerique. at quum et res ipsa et scriptura Veneti articulum quoque requirant, ego potius τὴν Μυσίαν correxi. male Cobetus V. L. p. 252 Βιθυνίαν conjecit. at Palmerio unice favet praeter Veneti scripturam additum τὴν Ἴδην, qui Mysiae et Phrygiae mons fuit, non Bithyniae. licuit vel Nicomedensi de latrone vicinae terrae librum edere singularem: qui idem, si Tillorobus Bithynus fuisset, majori potius operi τῶν Βιθυνιακῶν haec inseruisset. μόνην] μόνον BΨ. ἐρημότατα 𝔄ΨΨ2BC. ἐρημότερα ΩΦM et v. τὴν Ῥωμαίων] τὴν

κατατρέχων οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότατα
λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν ὡς εἰπεῖν τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν
ἐμπλήσας τῆς λῃστείας αὐτοῦ. 3. πρότερον δέ σοι αὐτὸν
ὑπογράψω τῷ λόγῳ πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας ὡς ἂν
δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γὰρ δὴ
σῶμα, ἵνα σοι καὶ * τοῦτο δείξω, μέγας τε ἦν καὶ καλὸς 210
ἰδεῖν καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς, λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ
γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ
καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος εὖ μάλα εἰκασμένην καὶ τοὺς
πολλοὺς ὅτι ἦν ἀλλοτρία λεληθυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον ἐπιφαίνοντες, φώνημα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ
λαμπρότατον· καὶ ὅλως οὐδαμόθεν μωμητὸς ἦν ταῦτά γε.
4. τοιόσδε μὲν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη,
ἀλεξίκακε Ἡράκλεις καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε καὶ Διόσκουροι
σωτῆρες, πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο καὶ
συγγενέσθαι, μὴ τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ

τῶν Ῥωμαίων Ψ fortassis recte. τῆς λῃστείας Ψ2. τῆς λῃστείας τῆς v. αὐτοῦ ΒΦ. αὐτοῦ F et v.

3. εἰκάσας 𝔄ΨΒ. εἰκάσας τὴν μορφὴν ΩΨ2ΦFHM et v, glossemate inepto. comprehenditur descriptio et corporis (c. 4 init.) et animi, quod utrumque μορφὴν appellare non licet. conjecturae meae pristinae, εἰκάσας τὴν γραφὴν codices non favent. πολὺ om ΒΨ, quam omissionem proximorum mala transpositio peperit. τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον 𝔄ΩΦFHM et v. τὸ ἔνθεον καὶ τὸ γοργὸν ΨΨ2. ἐπιφαίνοντες 𝔄ΒΨΨ2Φ et marg. Ald. διεπιφαίνοντες H. διεμφαίνοντες FΩ et v. quod διεμφαίνω e lexicis dixi tollendum esse, Dindorfius quoque nunc confirmat. contra ἐπιφαίνω eodem modo usurpatum est in Anachars. c. 25, Conviv. c. 7 et secundum optimos libros in Saturnal. c. 28. denique ἐμφαίνειν aut idem fere est quod ἐπιφαίνειν, ut in D. D. 26, 1, aut aliam vim habet quae a v. ἐπιφαίνειν abhorret, sed cum v. ἐνδείκνυσθαι convenit, vana specie aliquid ostentandi, veluti Cal. n. t. cred. c. 24. infra c. 12 lectio antiqua ἐμφαίνουσα aptior est, quam vulgata ἐπιφαίνουσα. ἥδιστόν τε ἅμα] ἥδιστον ἅμα τε 𝔄ΒΨ2. μωμητὸς 𝔄Τ et marg. Ald. μιμητὸς ΒCΨΨ2. μεμπτὸς ΩΦMF et v. Cobetus V. L. p. 252: „quantocyus revoca μεμπτός.“ minime gentium.

4. Ἡράκλεις] ἥρακλες 𝔄ΒΨ. Διόσκουροι] vide nos De Atticism. Luc. I p. 12. καὶ συγγενέσθαι, μὴ] ita nunc conjeci. καὶ μὴ συγγενέσθαι 𝔄ΒΨΩCF. καὶ ἢ συγγενέσθαι M. ἢ συγγενέσθαι v.

*ἀγχινοίᾳ καὶ δριμύτητι πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε, καὶ
τό τε περίεργον καὶ εὐμαθὲς καὶ μνημονικὸν καὶ πρὸς
τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν
ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς ἐς τὸ χείριστον,
καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων αὐτίκα*
211 *μάλα τῶν ἐπὶ * κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη
ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον ἢ Φρυνώνδαν
ἢ Ἀριστόδημον ἢ Σώστρατον. αὐτὸς μὲν γὰρ τῷ
γαμβρῷ Ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων καὶ τὰ μετριώτατα
ὑπὲρ αὐτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἠξίου. ἀλλ'
ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ καὶ τὴν γνώμην
θεσπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν
εὖ οἶδ' ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. καὶ πρὸς Χαρίτων
μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν
ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς πρὸς ὁμοιότητα τῶν
πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν
ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
οὐκ ἂν πεισθείην ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι*

---

et fortasse Φ. recte vertit Gesner. vulgaris imprecatio, de qua ego in ed. sec. et fortasse Cobetus V. L. p. 252 cogitavimus, audacissimas poscit mutationes: *πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς, μὴ [ἡμῖν,] γένοιτο ἐντυχεῖν καὶ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί.* comparabam tum Luc. Gallum c. 30, Aesch. Suppl. v. 361, Prometh. v. 976, Eurip. Med. v. 95. *τό τε περίεργον* ΩFH et qui *τότε* M, sicut ob proxima *πάντα ταῦτα* in Quaestt. p. 123 conjeceram. *τὸ περίεργον* ΨΨ$_2$BΦ, fortassis recte. *τό γε περίεργον* v. *καὶ μνημονικὸν* ΩM et v. *καὶ τὸ μνημονικὸν* ΨΨ$_2$BΦd. *πάντα ταῦτα*] *ταῦτα πάντα* Ψ. *εἰς ὑπ.*] *ἐς ὑπ.* 𝔄ΨΨ$_2$BC. *ἕκαστα*] *ἑκασταχοῦ* B. *ἕκαστα* $\overset{\sigma}{\chi}$ habet Ψ, in quo aliquid latet. *ἐς τὸ* BCΨΩ. *εἰς τὸ* ΦM et v. *γενναῖα*] *γενναίως* F. *αὐτὸς μὲν γὰρ* 𝔄ΨΨ$_2$B. *αὐτὸς γὰρ* ΩΦM et v. *ῥουτιλιανῷ* B (qui ita semper) a. *ῥουτιλλιανῷ* ΩΦM et v.
ποτε om Ψ. *καὶ τὰ μετριώτατα*] ironice loquitur. non nimis modeste, inquit, Pythagorae se similem professus est. cf. Timonem c. 51. *ἀλλ' ἵλεως* BΨΩ. *ἀλλὰ ἵλεως* v. *τὴν γνώμην*] *τὴν τέχνην* 𝔄 errore e simili l. ut e Necyomant. c. 6 petito, ubi est *θεσπεσίῳ τὴν τέχνην.* *εὖ οἶδ' ὅτι* ΨΨ$_2$BΦ. *εὖ οἶδα ὅτι* ΩM et v. *εἶναι ἔδοξε*] *ἔδοξεν εἶναι* Ψ. *Πυθαγόρου*] *πυθαγόρα* Ψ.
ἢ συνάπτειν] *ἢ* frustra delet Cobetus V. L. p. 148. *πρὸς ὁμοιότητα* BΨΨ$_2$. *πρὸς* etiam C. *εἰς ὁμοιότητα* Ω. *εἰς ὁμοιότητας*

ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐννόησόν μοι καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους καὶ δόλων καὶ * ἐπιορκιῶν καὶ κακοτεχνιῶν 212
συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν παράβολον, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλήσεως ἐοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τὸ πρῶτον ἐντυχὼν οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν περὶ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος καὶ ἐπιεικέστατος καὶ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὸ μεγαλουργὸν προσῆν καὶ τὸ μηδὲν μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν. 5. μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων * καὶ χά- 213
ριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς καὶ κλήρων διαδοχάς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἑαυτοῦ πράξεων

ΦΜF et v. περὶ τοῦ Π.] περὶ om Ψ. ἐννόησόν μοι Burmeister Quaestt. crit. p. 42. ἐννόησόν σοι Ψ. ἐπινόησόν μοι v. cf. infra c. 16 init. ποικιλωτάτην FΨΩ. ποικιλωτάτης 𝔄. ποικιλοτάτην edd. vett. τινὰ om 𝔄ΨΨ₂B. βολήσεως edd. vett. sed βουλήσεως libri omnes, quocum Solanus Thucyd. I, 92 contulit. περὶ αὐτοῦ 𝔄ΨΨ₂BV. ὑπὲρ αὐτοῦ Ω. ὑπὲρ (superscr. περὶ) αὐτοῦ v. καὶ ἐπιεικέστατος om F et pm M. ἀφελέστατος ΨΩ et v. ἀσφαλέστατος Ψ₂BΦHMa. ἀσφαλέστατος F (ά et ε m s). τὸ μεγαλουργὸν ΨB. τὸ μεγαλουργὲς ΩΦΜ et v. μηδὲν μικρὸν ἐπινοεῖν BCΦH. μηδὲν ἐπινοεῖν μικρὸν Ψ. μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν ΩMF et v. correxi ego in prima editione p. 223. ἀλλ' ἀεὶ] ἀλλὰ (iterum omisso ἀεὶ) C. ἀλλ' ἀεὶ caeteri et Thomas p. 114 R.

5. ἀνέδην ΩΦΜ et v. ἀναίδην ΨCFH. βουλομένοις ΨΨ₂B RTUVY. δεομένοις ΩΩ₂ΦFHM et v. καὶ ἐπαγωγὰς] καὶ λύπ ἐπαγωγὰς cum litura in λύπ Ψ₂. τοῖς ἐχθροῖς ΨΨ₂BΦH et v. ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ΩΩ₂FMa. simplex dativus exstat etiam in gemino l. De Merc. Cond. c. 40. ἑαυτοῦ BCΨΩ. αὐτοῦ ΦMF et v.

ἑτοιμότατον, οὐ μεῖον ἐρῶντα τῆς κακίας αὐτοῦ ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν καὶ διετέλει ὑπουργῷ καὶ ὑπηρέτῃ καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος δημοσίᾳ μὲν ἰατρὸς δῆθεν ἦν, ἠπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα „φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·“ ὧν ἁπάντων κληρονόμος καὶ διάδοχος οὗτος ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος καὶ ἐραστὴς τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ πάνυ συγγενομένων καὶ τὴν πᾶσαν
214 *αὐτοῦ τραγῳδίαν * εἰδότων. ὁρᾷς, ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω.* 6. *ἤδη δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος ἐν ἀπορίᾳ καθεστώς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκέτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει, ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χορογράφῳ τῶν καθιέντων ἐς*

μεῖον] *μικρὸν* B. *τῆς κακίας αὐτοῦ* ΒΨΨ₂. *τῆς κακίας τῆς αὐτοῦ* v. *τε* om Ψ₂. *καὶ ὑπηρέτῃ* om Ψ. *ἰατρὸς δῆθεν* ΨΨ₂ΒΦΗ. *δῆθεν ἰατρὸς* ΩΩ₂FM et v. *θῶνος* ΩΩ₂ΦMF et v. *θωνὸς* Ψ. *θόωνος* Ψ₂BCRTV. at Aegyptii quidem genetivus ubique *Θῶνος* est, ut in ipso Homero. cf. locos Hemsterhusi Anecd. p. (65) et Lobecki Paralip. p. 73. ab Aegyptio alii differunt, quorum in Homero genetivus est *Θόωνος*. utrique probe distincti sunt a grammatico Bekkeri Anecd. p. 1221, a schol. Ven. ad Il. *ν*, 643, quos C. Lehrsius ad Herodian. p. 107 jure secutus est. *τοῦ Αἰγυπτίου*] *τὴν τοῦ αἰγυπτίου* 𝔄ΒΨ₂. *φάρμακα — λυγρὰ*] Od. *δ*, 230. *διάδοχος οὗτος* ΨΩBCHRTUV, probante Schaefero ad Dionys. D. C. V. p. 146. *διάδοχος αὐτὸς* ΦFM et v. *ὁ* (ante *διδάσκαλος*) om Ψ. *τυαννεὺς* F constanter. hic in M sec m supra *τυαννεὺς* et mox *τυαννεῖ* atque *τυαννέως*. *Ἀπολλωνίῳ τῷ πάνυ*] ita correxi. *Ἀπολλωνίῳ τῷ τυανεῖ* 𝔄ΨΩBCΦ. *Ἀπολλωνίῳ τῷ τυανεῖ πάνυ* ΓFHM et v. secundum vulgatam Marcilius conjecit, *Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ* paullo melius quam Dindorfius, a quo *πάνυ* ejectum est quasi nominis *Τυανεῖ* dittographia. ceterum Marcilius non *τῷ* addere, sed delere *Τυανεῖ* debebat utpote glossema manifestum ideoque scribere *Ἀπολλωνίῳ τῷ πάνυ*. quod ironice dictum est, ut in Philopseude c. 5 *παρὰ Εὐκράτους ἥκω σοι τοῦ πάνυ.* glossemate simili similis l. affectus est Pro Merc. Cond. c. 5. *λέγω*; cum interrogatione F et edd. ante Dindorfium.

6. *ἀφ' ἧς*] *ὑφ' ἧς* BC. male. Xenoph. Cyropaed. I, 1, 2 fin.: *ὠφελουμένοις ἀπ' αὐτῶν.* *χορογράφῳ* ΨΨ₂ΩΩ₂ΒCΦF. *χωρο-*

τοὺς ἀγῶνας, πολὺ καταρατοτέρῳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ οἶμαι ἐπεκαλεῖτο) περιῄεσαν γοητεύοντες καὶ μαγγανεύοντες καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτως γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πλουσίους ὀνομάζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὴ τούτοις καὶ Μακέτιν γυναῖκα, ἔξωρον μέν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην ἐξευρόντες ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ' αὐτῆς καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας ἐς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χωρίου κατὰ τοὺς τῶν Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοῦ καὶ ὀλιγίστους οἰκήτορας ἔχοντος. 7. ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις, * ἡμέρους πάνυ καὶ τιθασούς, 215

γράφῳ H. χορωγράφῳ τινὶ (sic) a. χρονογράφῳ M et v. lyricos illa aetate nondum exolevisse vel Mesomedes argumento est, cui Antoninus (ap. Jul. Capitol. in Anton. c. 7) salarium imminuit. sed χορογράφον non tam poetam lyricum, quam vulgarem quendam ὑμνογράφον fuisse interpretor, qui hymnos scriberet a choro decantandos. praemio proposito hymnorum scriptores jam antiquitus inter se certasse Pausanias X, 7, 2 docuit. ἐς τούς] εἰς τοὺς ΨΩ. καταρατωτέρῳ Ψ. καταρωτέρῳ Φ. κοκκωνᾶς ΨΨ₂ΩΦΜ et v. (ut infra c. 9 et c. 10). κοκκονᾶς F. Casaubonus etiamtum juvenis ad Aristoph. Eqq. v. 422 Κοχωνᾶς inepte conjecit. immo a v. κόκκων cognomen scurrile Κοκκωνᾶς derivatum esse non fugit Hemsterhusium in Anecd. p. (65). similia nomina sunt Κόκκος, Κοκκίων et Κοκκαλίνη. οἶμαι ἐπεκαλεῖτο ΨΨ₂ΒΦ. οἶμαι ἐκαλεῖτο 𝔄. ἐπεκαλεῖτο (omisso οἶμαι) Γ. ἐπεκαλεῖτο οἶμαι FΩM et v. καὶ μαγγανεύοντες 𝔄ΨΨ₂Β. om ΩΩ₂ΦΜ et v. οὕτως γὰρ ΨΨ₂FΩΒ. οὕτω γὰρ ΦΜ et v. τοὺς πλουσίους (uti Bekker per se correxerat) Γ. τοὺς πολλοὺς ΨΩΦ et v. πολλοὺς Β et m pr M. ἐν δὴ τούτοις ΒΨ. ἐν δὲ τούτοις ΦΜ et v. ἐν δὲ τοιούτοις Ψ₂ΩΩ₂. hinc possis: ἐν δὴ τοιούτοις, ut est in Nigrin. c. 15 fin. et Nicomacho ap. Athen. VII p. 291, c (v. 34). Μακέτιν] μάκεστιν Ψ. μάκετιν Β. μακέντιν Φ. γυναῖκα] libri omnes γυναῖκα πλουσίαν. delevi glossema. ἔτι εἶναι] ἔτι om ΒΨΨ₂. εἶναι om H. ἐς τὴν ΒCΨΩ. εἰς τὴν FΦΜ et v. ἐκείνη om ΒΨ. τῶν μακεδόνων ΨΩΒFΜ. μακεδόνων Φ et v. ταπεινοῦ (ut ego quoque dudum correxeram et Cobetus V. L. p. 252) primus edidit Bekker. libri ταπεινούς. ὀλιγίστους ΒCΨΨ₂. ὀλίγους τοὺς FΩΩ₂ΦΜ et v. Cobetus V. L. p. 252: „revoca ὀλίγους τοὺς —." minime.

7. τιθασοὺς ΩΨ₂ΦFa. τιθασσοὺς Ψ et v. καὶ ὑπὸ] καὶ om ΒΨΨ₂. πατουμένους] πατουμένοις Φ. κατὰ ταυτὰ (τάντὰ F)

ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι καὶ θλιβομένους μὴ ἀγανακτεῖν καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ-θηλῆς κατὰ ταὐτὰ τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίγνονται παρ' αὐτοῖς τοιοῦτοι, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφοιτῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντος οἶμαι συγκαθεύδοντος αὐτῇ τοιούτου), ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἕν τι κάλλιστον ὀλίγων ὀβολῶν. 8. καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι καὶ μεγαλοτολμότατοι καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τοῖν μεγίστοιν τυραννούμενον τυράννοιν, ἐλπίδος καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος τάχιστα πλουτήσειεν ἄν· ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι

ΩFM edd. ante Reitzium. κατὰ τὰ αὐτὰ BΨΨ2. κατὰ ταυτὸν H. γίγνονται ΩFM. γίνονται ΨCΦ et v. παρ' αὐτοῖς τοιοῦτοι ΨΨ2BC. τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς ΩΩ2FΦM et v. δράκοντος οἶμαι συγκαθεύδοντος αὐτῇ τοιούτου] ita ΨBC. δράκοντός τινος οἶμαι τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ ΩFΦM et vulgo et (qui om τινος) Ψ2. ἕν τι κάλλιστον Ψ. ἓν κάλλιστον Ψ2BΦH. κάλλιστον (omissis ἓν τὸ) ΩΩ2F et m pr M, in quo a m sec. ἓν suprascriptum. ἓν τὸ κάλλιστον vulgo non sine inepto articulo, quem ut removerem, in ed. sec. Veneti scripturae ignarus ἓν κάλλιστον ὂν conjeci, uti de eodem est infra c. 15: κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα.

8. τὸν om Ψ. ἄρχεται — ἤδη] verba Thucydidis II, 1. μεγαλοτολμότατοι] libri μεγαλότολμοι. δυεῖν BΩΩ2M et v. δυοῖν ΨΨ2ΦFH. τοῖν B. τούτοιν ΨΩΦMF et v. τυραννούμενον τυράννοιν] „τυράννοιν om libri. pro τυραννούμενον Φ τυραννουμένοιν. excidisse aliquid et ex antiqua lectione τοῖν et ex eo colligitur, quod spes ac metus simpliciter μεγίστω dici non possunt. τυράννοιν autem excidisse certum esse debet consideranti verba paullo inferiora, δι' οὓς προεῖπον τυράννους. perspecte igitur Hemsterhusius in Anecd. p. (65) post illa τούτοιν μεγίστοιν deesse vocem τυράννοιν judicavit. at pluribus de causis alia etiam collocatione usus ita potius corrigendum esse censui: ὑπὸ δυεῖν τοῖν μεγίστοιν τυραννούμενον τυράννοιν." haec in ed. sec. scripsimus. nunc Dindorfius in sua ed. sec. me ducem tacito secutus est, quum idem in ed. Paris. a vero aberrasset. τούτων omnes, etiam F (ita F). ἑκατέρῳ] ἑκατέρων Φ. πλουτήσειεν ἄν· ἀμφοτέροις

καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην
τε καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν, * καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι 216
πλουτῆσαι καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι καὶ Δῆλον καὶ Κλάρον
καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ δι' οὓς προεῖπον
τυράννους φοιτώντων ἐς τὰ ἱερὰ καὶ προμαθεῖν τὰ μέλ-
λοντα δεομένων καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων καὶ
χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους
στρέφοντες καὶ κυκῶντες μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρη-
στήριον ἐβουλεύοντο· εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς,
αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον·
ὅπερ ἐπὶ μεῖζον ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπήν-
τησεν αὐτοῖς καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. 9. τοὐν-
τεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο πρῶτον μὲν περὶ τοῦ
χωρίου, δεύτερον δὲ ἥτις ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ τρόπος ἂν γέ-
νοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς τὴν Καλ-
χηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι χωρίον, ὡς ἐμπόριον

ΩΦFHMa. πλουτήσει· ἐν ἀμφοτέροις ΒΨΨ$_2$. πλουτήσειεν ἄν· ἐν ἀμφότεροις v. primus ἐν delevit Struvius L. L. p. 245, quod e proximis verbis τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ haec ad homines relata esse vidisset, neque hic τὸ δεδιὸς et τὸ ἐλπίζον indicari posse. τῷ τε] τε om ΒΨΨ$_2$. πρόγνωσιν] γνῶσιν 𝔄ΒΨ, unde Dindorfius dubitanter supplebat: τὴν γνῶσιν [τῶν μελλόντων]. πάλαι πλουτῆσαι] πάλαι om 𝔄. ἀεὶ] αἰεὶ ΦFa. quinque verba ἀεὶ usque ad τυράννους om Ψ. post τυράννους habent τὴν ἐλπίδα καὶ τὸν φόβον FΩΦ et v. τὴν ἐλπίδα καὶ φόβον B. διὰ τὴν ἐλπίδα καὶ φόβον Ψ, quae male attica lectio conjuncta cum superiore ejusdem libri omissione demonstrat haec verba omnia ut glossema delenda esse. haec igitur nunc delevi et prior delerat cognitis libri Ψ scripturis Cobetus V. L. p. 297, addito, quae paullo ante bis jam nominata sint, ea tertium nisi stolide inculcari non posse. τὰ ἱερὰ] τὰ om edd. vett. praeter d, sed exstat in ΨΩΦΜ. μέλλοντα] δέοντα F. κυκῶντες] i. e. haec consilia coquentes (ut est apud T. Livium III, 36 et alibi), sive clam agitantes. ita κυκᾶν usurpatur ab Arist. Lysistr. v. 489 et 491. cf. Thesmoph. v. 428 et v. 852 ed. meae. Burmeisteri in Quaesst. cr. p. 16 conjecturam κυκλοῦντες Jacobitius frustra recepit. ἔσεσθαι ἤλπιζον] ἤλπιζον ἔσεσθαι Ψ, fortassis recte. ἐπὶ μεῖζον ΨΨ$_2$BCRTUV et adscriptum, deinde erasum in Y. μειζόνως FΦΜΩΩ$_2$ et v. cf. Eurip. Hecub. v. 380.

9. πρῶτον ΒCΨΨ$_2$. πρῶτα FΦΜΩΩ$_2$ et v. ἡ ἀρχὴ] ἡ om ΒΨΨ$_2$. ὁ τρ.] ὁ om ΨΒΦΗ. Καλχηδόνα (ut Solanus voluerat)

τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ πρόσοικον, οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας καὶ Γαλατίας καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν
217 *ἁπάντων· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔμπαλιν τὰ * οἴκοι προὔκρινε, λέγων ὅπερ ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν ὑπεροικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλούς, καὶ εἰ μόνον φανείη τις αὐλητὴς ἢ τυμπανιστὴς*

$\Psi\Omega$, probante Cobeto V. L. p. 252. *Χαλκηδόνα* v. *ἐπιτήδειον εἶναι καὶ ἐμπόρων* (*ἔμπορον* H.) *χωρίον* FΩH et v. *ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐμπορίαν χωρίον* $\Psi\Psi_2$. pro *καὶ* ante v. *ἐμπόρων* Schaefer ad Greg. Cor. p. 25 *ὡς* conjecit, quod recepi, Bekker autem *ἅτε* et possis (*καὶ* servato) etiam *ἅτε καί*, ut saepe. sed longe gravius haec corrupta sunt: quae quum ad superius illud, *πρῶτον μὲν περὶ τοῦ χωρίου* referantur, primum sequitur vocem *χωρίον* h. l. ita transponendam esse, *ἐπιτήδειον εἶναι χωρίον* —. at haec transpositio porro nos pro v. *ἐμπόρων* (sive *ἔμπορον* sive *ἐμπορίαν*) emendare jubet *ἐμπόριον* idque eo magis, quod urbes ejusmodi maritimae, qualis Chalcedon fuit, graece latineque *ἐμπόρια*, non *ἐμπόρων χωρία* appellari solent. quibus de causis jam in ed. sec., priusquam Veneta lectio *πρὸς ἐμπορίαν* edita esset, meo jure correxi, *ἐπιτήδειον εἶναι χωρίον, ὡς* (sive *ἅτε καὶ*) *ἐμπόριον* —. compara Xenoph. Anabas. I, 4, 6 de Myriandro oppido: *ἐμπόριον δ' ἦν τὸ χωρίον.* *πρόσοικον* $\Psi\Psi_2$Bd. *προσοικοῦν* FΩΦM et v. *Γαλατίας* $\Psi\Psi_2\Phi$ et v. *Γαλατείας* a. *τῆς γαλατίας* F$\Omega\Omega_2$. *τῆς γαλατείας* m pr et e corr. *γαλατείας* M. *ὅπερ ἦν*] ita correxi. *ὅπερ ἀληθὲς* (*ἀληθὴς* Ψ_2) *ἦν* FΦMΩΨ_2 et v. *ὅπερ ἦν ἀληθὲς* B. quum *ἀληθὲς* in optimo cod. transpositum sit, in quo et ipsum *ἀληθὲς* male locatum est et vero illa *λέγων ὅπερ ἦν* egregie conjuncta sunt: sequitur *ἀληθὲς* incertae sedis vocem ut glossema delendum esse. de attico et Lucianeo *ὅπερ ἦν* (i. e. „quod res erat") ab Jacobsio ad Achill. Tat. p. 552 satis dictum est. *τοὺς πολλοὺς*] ita correxi. *τοὺς πολλοὺς καὶ πλουσίους* B$\Psi\Psi_2$ et (?) Ω et fortasse C. *τοὺς πολλοὺς καὶ ἠλιθίους* FΦM et v. vulgata, quae e superioribus *παχέων καὶ ἠλιθίων* sumta videtur, mihi jam olim p. 226 ed. pr. merito suspecta fuit. nam ista *καὶ ἠλιθίους* temeraria correctio est verborum sanequam ineptorum *καὶ πλουσίους*, quae verba ego plane delevi ut vocis antecedentis *πολλοὺς* dittographiam; nam *πολλοὺς* et *πλουσίους* quum alibi tum supra c. 6 in codd. confusa sunt. *καὶ εἰ μόνον*] ita correxi. libri *καὶ μόνον εἰ.* sic *καὶ εἰ μόνον* — infra c. 30 positum est et a comicis ap. Jacobium (Fragm. Com. Meinek. T. V.

κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. 10. πολλῆς δὲ τῆς περὶ τούτων στάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι ἐς τὴν Καλχηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ἡ πόλις ὅμως αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιό-

---

P. II p. 641). αὐλητὴς ἢ τυμπανιστὴς BCΨ₂ et haud dubie Ψ. αὐλητὴν ἢ τυμπανιστὴν FΩΦM et v. κυμβάλοις κροτοῦντα] ita conjeci. ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα FΩΦM et v. ἢ κυμβάλοις κροτῶν BCΨ. ἢ κυμβάλων κρότον Ψ₂. eodem vitio pro κοσκίνῳ mox unus cod. ἢ κοσκίνῳ exhibet. h. l. ἢ (ante v. κυμβάλοις) necessario delendum est. sane tibia a tympano disjungenda erat: at cum cymbalis tympana ubique conjuncta sunt. vide pauca de multis ipsum Luc. D. D. XII, 1, Lucretium De R. N. II, 618, Catullum LXI, 21 et ibid. v. 29. ἐπαγόμενος ΨΩΦ et v. ἐπαγόμενον F et p m (suprascripto ἐπαγόμενος) M. κοσκίνῳ] ἢ κοσκίνῳ Ψ₂. τὸ τοῦ λόγου] κατὰ τοῦ λόγου Ψ.

10. πολλῆς] libri omnes ὀλίγης, pro quo jam olim p. 226 ed. pr. πολλῆς scribendum esse confirmavi. tam gravis enim tamque diuturna haec disceptatio fuit, ut Cocconas victus multum et ipse ab altero impetraret. tum vero ὀλίγης — τέλος, quae secum ipsa pugnant, usquam conjuncta esse recte negavi. contra quibus hanc syntaxin πολλῆς — τέλος tuerer, locos aptissimos collegeram, Thucyd. V, 50 et VIII, 92, Luc. Ver. Hist. II, 7, De Merc. Cond. c. 14, quibus alios addere poteram, ut hunc Xenophontis Anabas. V, 5, 3 et alium Pausaniae VII, 8, 1. codicum scripturam a me defendere in C. G. Jacobi edit. p. 137 sq. A. Seidler frustra studuit. Seidlerum nobis unice adsensus verissime refutavit G. Hermannus in Ephemer. liter. Lips. a. 1829 N. 31 p. 244. ceterum Hermannus nostrae emendationi πολλῆς suum οὐκ ὀλίγης praeferebat, quod et ego in ed. sec. et nuper Dindorfius recepimus. res ipsa eodem redit. δὲ ΨΩCΦMF et v. δὴ 𝔄B. τῆς add. ΨΩBC. om FΦM et v. τούτων 𝔄BΨΨ₂. τοῦτο FΩΦM et v. γενομένης] γινομένης 𝔄Ψ et (ap. Jacobitium p. 197 ed. pr.) B. ἐς τὴν ΨΩBCΦ. εἰς τὴν FM et v. καλχηδόνα ΨΩ. Χαλκηδόνα v. γάρ τι] γάρ τοι Ψ. ἡ πόλις ὅμως 𝔄. ὅμως ἡ πόλις caetori et v. ἔδοξεν, ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ] ita in ed. sec. p. 13 mera conjectura ductus edidi, quam conjecturam nunc Vaticani 87 (𝔄) auctoritate confirmatam esse Dindorfius gaudet. ἔδοξεν, ἐν τῷ ἀπόλλωνος ἱερῷ FMΩ₂ et v. ἔδοξεν, ἐν τοῦ ἀπόλλωνος τῷ ἱερῷ (τὸ ἱερὸν H) ΩΦH. ἔδοξε, τοῦ ἀπόλλωνος ἐν τῷ ἱερῷ BCΨΨ₂.

τατόν ἐστι τοῖς Καλχηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι μέτεισιν ἐς τὸν Πόντον καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται δὲ αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρε-
218 *θεῖσαι διαφοιτῆσαι ῥᾳδίως τὸν * λόγον τοῦτον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος καὶ τἀπέκεινα· οἳ καὶ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. κἀνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Καλχηδόνι καταλείπεται, διττοὺς τινας καὶ ἀμφιβόλους [καὶ λοξοὺς] χρησμοὺς συγγράφων· καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης οἶμαι δηχθείς·* **11.** *προεισπέμ-*

---

ultima verbi *ἔδοξεν* proximam syllabam *ἐν* absorbuit, quae post una cum *τῷ* articulo alieno l. inserta est. hanc quidem collocationem, *τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῷ ἱερῷ* poetis solis relinquendam esse Porsonus ad Arist. Eqq. v. 971 docuit. *τοῖς* add BΨΨ$_2$ et fortassis Ω. om FΦM et v. *καλχηδονίοις* Ψ. *Χαλκηδονίοις* v. *χαλκᾶς*] *χρυσᾶς* 𝔄. *ἐς τὸν* BCΩ. *εἰς τὸν* FΨΦM et v. *αὗται δὲ* 𝔄 recte probante Dindorfio. *αὐται* v. *ῥᾳδίως τὸν λόγὸν τοῦτον* ΨΨ$_2$ΩΩ$_2$BΦ. *τὸν λόγον τοῦτον ῥᾳδίως* C. *ῥᾳδίως τοῦτον* om H. *ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λόγον* FM et v. *πολὺ*] *πολλοὶ* Ψ. *καὶ τἀπέκεινα· οἳ*] ita correxi. *κἀκεῖνοι γὰρ* 𝔄ΓΨΨ$_2$BYd. *ἐκεῖνοι γὰρ* ΦFMΩΩ$_2$ et v. crasi utendum erat ob antiquum vitium *κἀκεῖνοι*, tametsi nulla crasis est neque in *τὰ ἐπέκεινα* Verr. Hist. II, 42 neque in *τὰ ἐπὶ τάδε* Charone c. 5. apte vero eam congruere quam ego restitui notionem *καὶ τὰ ἐπέκεινα* ex eo elucet, quod ab Alexandro Paphlagones maxime petiti sunt, qui supra c. 9 ita describuntur: *οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν ὑπεροικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος.* ceterum h. l. vitiosum esse *γὰρ* Solanus animadvertit, Dindorfius autem pronomen *οἳ* (non *ἐκεῖνοι*) requiri recte vidit, falsus idem in eo, quod *κἀκεῖνοι γὰρ* (quae fortuita corruptio est) deberi finxit correctori. *κἀνταῦθα* BCΨΨ$_2$ et (?) Ω. *ἐνταῦθα* FΦM et v. compara De Hist. Conscr. c. 47. *καλχηδόνι* sine dubio Ψ, fortassis etiam Ω. *Χαλκηδόνι* v.
α αι
κατελειπετο Ψ. *καὶ λοξοὺς* habent ΦFMHΩ et v. sed om ABΨΨ$_2$, quae verba quasi glossema ejicere nolim. apte confert Dindorfius infra c. 22 *λοξὰ καὶ ἀμφίβολα.* adde D. D. XVI, 1: *λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα.* *ξυγγράφων* F.

11. *προεισπέμπεται* FΦMΩ et v. *προπέμπεται* BCRTVΨΨ$_2$ et marg. Ald. *λευκὸν* om BΨΨ$_2$. *τὸν* om 𝔄. *αὐτὸν* ABΨΨ$_2$.

πεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος, κομῶν ἤδη καὶ πλοκάμους καθειμένος καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ αὑτὸν γενεαλογῶν ἦν μητρόθεν. καὶ οἱ ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες εἰδότες αὐτοῦ ἀμφοτέρους τοὺς γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι

„Περσείδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος οὗτος ὁρᾶται,. 219
δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.“

οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν [ἦν,] ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εἴρητο δὲ ἐν χρησμῷ Σιβύλλης δὴ ὡς προμαντευσομένου,

---

ἑαυτὸν ΦΜΩF et v. *γενεαλογῶν ἦν* 𝔄C et marg. Ald. *γενεαλογῶν* BΨ2. *γεννεαλογῶν* Ψ. *ἐγενεαλόγει* FΩΦM et v. *μητρόθεν*] $\text{μητρο}^{\text{σι}}$ Ψ. *ὄλεθροι* FΦMΩΩ2 et v. *ὀλέθριοι* 𝔄ΨΨ2BC. *ἀμφοτέρους* 𝔄BCΨΨ2. *ἄμφω* FΦMΩΩ2 et v. *ταπεινοὺς*] malim *ταπεινοὺς ὄντας*. *περσείδης* BHY. *περσίδης* FΨΩΦM et v. *λελογχὼς*] *λελαχὼς* Ψ. *οὕτως ἄρα* (ut Solanus conjecerat) BΦM. *οὗτος ἄρα* ΨΨ2F et v. et qui *ουτος* Ω. plane sic est *οὕτως ἄρα* in Timone c. 32, Toxar. c. 38 et c. 46. *ἦν* ego addidi. in libris verbum male deest. *Τρίκκης*] *τρίκης* Φ. *ἄχρι*] *μέχρι* Γ. ita Aristophanes Vesp. v. 700: *ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς*. alia vulgatae favent, ut Luc. Somnii c. 15 med. *στύεσθαι* 𝔄ΓΦM diserte F et v. et ut videtur ΩΨΨ2. de BC parum constat. *στέλλεσθαι* RTUVY. quod in secunda edit. ita scripsi ex conjectura: *εἴρητο δὲ ἐν χρησμῷ Σιβύλλης ἤδη* (hodie malim *δὴ*), *ὡς προμαντευσομένου*, id nunc Dindorfius Vaticani 𝔄 auctoritate partim confirmat, qui codex ab initio sic: *εἴρητο δὲ ἐν χρησμῷ σιβύλλης ἤδη*. in BΨΨ2 totus locus ita scriptus: *εἴρητο δὲ ἐν χρησμῷ ἤδη σιβύλλης προμαντευομένης*. et *ὡς* om etiam C. *εἴρητο δὲ καὶ χρησμὸς ἤδη ὡς σικύλλης* (sic) *προμαντευσαμένης* Ω et *εἴρητο* pro *εὕρητο* etiam CRTV. *εὕρητο δὲ* (pro *δὲ* habent *δὲ καὶ* HΩ2) *χρησμὸς ἤδη ὡς Σιβύλλης προμαντευσομένης* FΦMHΩ2 et v. in vulgata et *εὕρητο* valde displicet, neque ut par erat proximi sententia oraculi indicata est. initio quidem verissime B: *εἴρητο δὲ ἐν χρησμῷ* —. sed proximorum loco *ἤδη σιβύλλης προμαντευομένης* vel *ἤδη ὡς σιβύλλης προμαντευσομένης* jure mihi correxisse videor, *Σιβύλλης δὴ, ὡς προμαντευσομένου*, h. e. „dictus erat in Sibyllae scilicet oraculo Alexander vates futurus esse.“ atticae

„εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἠόσιν, ἄγχι Σινώπης,
ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος τρισσῶν δεκάδων τε
πένθ' ἑτέρας μονάδας καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον."

220 12. ἐσβαλὼν οὖν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος καὶ ἀφροῦ ἐνίοτε ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασησαμένῳ· τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει καὶ ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη ἀνθρωπόμορφόν τι ἐμφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξὶν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα, καὶ γλῶττα οἵα δράκοντος, διττή, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων προϋπῆρχε καὶ οἴκοι ἐτρέφετο κατὰ καιρὸν

---

structurae εἴρητο ὡς προμαντευσομένου exempla a Lobeckio ad Soph. Ajac. v. 281 p. 203 ed. sec. aliisque tirounm causa collecta sunt. adde infra c. 53 fin. παρ' ἠόσιν Ψ ut videtur. παρηϊόσιν B. παρ' ἠϊόσιν CH. παρ' ἠίοσιν Φ. παρ' ἤιοσ' ΩΨ2. παρ' ἠϊόσ' F et v. ἄγχι Φ diserte et v. ἄχρι BF. κατὰ τύρσην Φ. Αὐσονίοισι] αὐσονιησι Ψ. δεκάδων τε ΨΨ2 et v. δεκάδων δέ τε ΩFM. εἰκοσάδα ΨΨ2 et v. εἰκοσάδας ΩBΦFM. τρισάριθμον ΨΨ2 et v. τρεῖς ἀριθμὸν ΩΦFM. ἀλεξητῆρος] ἀλεξιτῆρος ΨF.

12. ἐσβαλὼν BCΦFΩΨΨ2. εἰσβαλὼν M et v. Cobetus V. L. p. 252 sine idonea causa ἐμβαλὼν conjecit. οὖν BCΨΨ2. γοῦν FΦMΩΩ2 et v. καὶ ἀφροῦ ἐνίοτε BΨΨ2. καὶ ἀφροῦ (omisso ἐνίοτε) ΩΩ2. ἐνίοτε, καὶ ἀφροῦ FΦM et v. διαμασησ.. BCΦF HΨΩa. διαμασσησ. vulgo. primam μασᾶσθαι corripit. vide exempli causa Hegesippum comicum ap. Athen. VII p. 279, d. τι (post θεῖον) om Ψ. καὶ ὁ ἀφρὸς BCΨΨ2. ὁ ἀφρὸς FΦMΩΩ2 et v. τι om BΨ. ἐμφαίνουσα B. ἐκφαίνουσα C. ἐπιφαίνουσα FΦMΩ et (?) Ψ et v. vide quae supra ad c. 3 dicta sunt. οἵα] οἶα BF. δράκοντος BCΨ et (?) Ω. δρακόντων FΦM et v. διττή] διπλῆ Ψ. δεινὴ Ψ. exspectes, διττὴ καὶ μέλαινα. καὶ αὐτὴ BT et fortasse ΦΨΩ. καὶ αὕτη diserte FHM et v. quod per se ferri et ipsum potest, uti p. 229 ed. pr. ostendi. κατὰ καιρὸν] καὶ κατὰ καιρὸν ΨΨ2.

ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος. 13. ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶται τοιόνδε τι· νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν * συλλειβόμενον ἢ 221
ἐξ οὐρανοῦ πεσὸν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ᾠὸν προκεκενωμένον, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἕωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων κατάχρυσον, . . . καὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθεαζόμενοι, ἐδημηγόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν αὐτίκα μάλα δεξομένην ἐναργῆ τὸν θεόν. οἱ παρόντες δὲ (ξυνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις ἅμα γυναιξὶ καὶ γέρουσι καὶ παι-

---

13. τοιόνδέ τι ΒΨΨ². τι τοιόνδε ΓΦΜΩΩ² et v. τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους Ω et vulgo et qui τοὺς om F. τοῦ ἄρτι ὀρυττομένου CΨΨ² et (ap. Jacobit. p. 201 ed. prim.) B. συλλειβόμενον FΩΦΜ et v. συνθλιβόμενον ΨΨ²BRTV. πεσὸν] συμπεσὸν Ψ². ᾠὸν Jacobitius ὠιὸν B hic et infra. ὠὸν F et v. ᾠὸν προκεκενωμένον] compara S. Hippolytum Refut. Omn. Haeres. IV 29 p. 94 ed. Duncker. φυλάττον] φυλάττων Ψ. διάζωμα περὶ ΒΨΨ². διάζωμα δὲ περὶ F et v. ἔχων κατάχρυσον, . . . καὶ τοῦτο] lacunae signa ego posui. ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, F et v. ἔχων. καὶ τοῦτο ΒΨ² (omissa voce κατάχρυσον). suppleo exempli causa: ἔχων κατάχρυσον, [καὶ περιστήθιον, χρυσοῦν] καὶ τοῦτο, —. prorupit γυμνὸς, i. e. sine pallio, quo plerumque (c. 11 nit.) amictus erat, cum pectorali tamen et subligaculo. videndus Heinsius ad illud Hesychii, Περιστήθιον: ἱερατικὸν ἔνδυμα. deesse aliquid vel formula καὶ τοῦτο, de qua in Quaestt. Luc. p. 85 dixi, ostendit, ad aliam illa vestem ipsam quoque auream necessario referenda. sic est in Toxari c. 28: χρυσᾶς τε φιάλας δύο καὶ κηρύκιον, χρυσοῦν καὶ τοῦτο, — et in Baccho c. 1: κιττῷ ἐστεμμέναι, — κιττοποίητα καὶ ταῦτα. ἐκείνην om FΩΩ² et pr m M. ἅμα τὴν κόμην] ἅμα καὶ τὴν κόμην Ψ. οἱ τῇ μητρὶ] οἱ ἐν τῇ μητρὶ Ψ. οἱ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν Γ. ἀγείροντές τε καὶ] ἀγείροντες καὶ B solus. ἐνθεαζόμενοι ΨΨ²BRTUVY. ἐνθεάζοντες ΦΜΩΩ² F et v. δεξομένην ΒΨΨ ΩΦFMY. δεξαμένην H. δειξομένην v. ξυνδεδραμήκει BΩ. συνεδεδραμήκει H. συνδεδρα-

*δίοις) ἐτεθήπεσαν καὶ εὔχοντο καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ
φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν
Ἑβραίων ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους οὐκ
εἰδότας ὅ τι καὶ λέγοι, πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν
ἐγκατεμίγνυ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὸν Ἀσκληπιόν.* **14.** *εἶτ'
ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεών· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα*
222 *ἐλθὼν καὶ τὴν προῳκονομημένην * τοῦ χρηστηρίου πηγήν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ ὕμνους τε ᾖδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ ἐς τὴν πόλιν. εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑποβαλὼν ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ καὶ ψιμυθίῳ τὴν ἁρμογὴν τοῦ στόματος ξυγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ ἐς τὰς χεῖρας ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ, ἐς κοίλην τὴν χεῖρα ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ*

μήκει FΨΦM et v. *ἅμα γυν.*] *ἅμα* om 𝔄. *εὔχοντο* BΨΨ$_2$. *ηὔχοντο* FΩΩ$_2$ et v. *γένοιντ' ἂν*] *γένοιτ' ἂν* Ω. *γένοιντο ἂν* B. *ἑβραίων* FΩΨ. *ἐβραίων* v. *ὅ τι καὶ λέγοι* BΦHΓΨΨ$_2$. *ὅ τι καὶ λέγει* 𝔄. *ὅ τι λέγοι* FΩM et v. *ἐγκατεμίγνυ τὸν ἀπόλλω* BΨΨ$_2$. *ἐγκατεμίγνυε* (*ἐκκαταμίγνυε* Ω) *τὸν ἀπόλλωνα* FΩΦM et v.

14. *εἶτ'* FΩΦM et v. *εἶτα* BΨΨ$_2$. *νεὼν* BΦFΨΨ$_2$ et fortassis H. *νεὼ* ΩM et v. *προῳκονομημένην* ΦH, ut Lehmannus conjecerat. *προῳκονουμημένην* (sic) RT. *προῳκονομουμένην* FM a. *προῳκοδομημένην* BV edd. vett. praeter a. *προῳκοδομουμένην* C. de Venetis parum constat. *ἐς τὸ*] *εἰς τὸ* ΩΦFM. *ἀσκληπιῷ καὶ ἀπόλλωνι* H. *τῇ ἀγαθῇ* ΩΨΨ$_2$BΦHM a. *ἀγαθῇ* F et v. *ἐς τὴν* BC. *εἰς τὴν* FΦM et v. *ἀναδόντος* diserte ΨΨ$_2$ΩΩ$_2$ΦFM et v. *δόντος* B solus. at *ἀναδίδωμι* est „porrigo“, ut saepe. *κατεκέκλειστο* BΨΨ$_2$ΩΦM et v. *κατακέκλειστο* 𝔄ΓF. *ψιμυθίῳ* C. G. Jacobus et sic fortassis ΩΨ$_2$. *ψιμύθῳ* BΨ. *ψιμμυθίῳ* FΦM et v. *ψιμμυθείῳ* a. *ψιμμιθίῳ* H. *στόματος* ΨBCT. *σώματος* Ψ$_2$. *πώματος* FΩΩ$_2$ΦM et v. *ξυγκεκολλημένην* FHM. *ξυγκεκολλημένη* Ω. *αὐτὸ*] *αὐτὰ* Ψ. *ἐς τὰς* BCΨΨ$_2$. *εἰς τὰς* FΩΦM et v. *ἀπέβλεπον*] *ἐσαπέβλεπον* ΩΩ$_2$. *ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον*] *εὑρημένον ἐν τῷ ὕδατι* Ψ. *καὶ κατάξας*] *καὶ* om H. *καὶ κατεάξας* F et p m M. *ἐκείνου*] *ἐκεῖνο* Ψ$_2$. *εἱλούμενον*

ἐκείνου ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἱλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς καὶ πλούτους καὶ ὑγίειαν καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα τὸν * ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιὸν, „δὶς τεχθέντα, ὅτε 223
ἄλλοι ἅπαξ τίκτοντ' ἄνθρωποι," οὐκ ἐκ Κορωνίδος μὰ Δί' οὐδέ γε κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῶν ἐλπίδων. 15. ἡμέρας μὲν οὖν τινας οἴκοι ἔμεινεν,

---

BF. εἱλούμενον v. Jacobitius comparavit Lucianeum κατειλεῖν, ut infra c. 20. ἐνεπίμπλατο ΩΦFM et v. ἐνεπίμπλαντο ΨΨ²BH, cui scripturae participium αἰτῶν repugnat. ὑγίειαν BΨΨ². ὑγιείας ΩΦMF et v. ἵετο ΨΩΦM et v. ἴετο H. ᾿ἵετο (sic) F. in B spiritus legi nequit. ἵχετο Ψ². ἅμα τὸν Ψ. ἅμα Ψ²B (omissis καὶ τόν). ἅμα καὶ τὸν F et v. cum verbis τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιὸν confer superiora c. 13 ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον, ad quem ipsum l. hic respici e verbis δὶς τεχθέντα apparet. δὶς] αὖθις Ψ² solus. τίκτοιτ' B. τίκτονται FΦM et v. et fortasse ΨΩ. praeter hanc αι diphthongi elisionem, qua in pedestri quidem sermone nihil rarius est, et ἄλλοι pronomen articulo destitutum et vero numeri ipsi jam olim me docuerant versum heroicum veteris poetae hic latere, qui de Baccho maxime deo bis nato ita scripserit, „δὶς τεχθένθ' ὅτε τ' ἄλλοι (sive δὶς τεχθέντος, ὅτ' ἄλλοι) ἅπαξ τίκτοντ' ἄνθρωποι." versum his inesse quum caeteros fugit tum etiam Cobetum, qui in V. L. p. 294 pronomine ἄλλοι offensus verba ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄνθρωποι serio deleta voluit. at ἄλλοι ἄνθρωποι „caeteri, nominatim homines" dicuntur, de quo usu v. ἄλλος ab Heindorfio ad Phaedonem Plat. p. 234 et ad Gorgiam p. 91, Walchio Emendatt. Livian. p. 58 sqq., Elmslejo atque Hermanno ad Eurip. Medeam v. 291, Schaefero ad Demosth. T. II p. 504, ab me in Quaestt. Luc. p. 54 aliisque satis expositum est. οὐδέ γε κορώνης B et fortasse Ψ. οὐδὲ κορώνης H. οὐδ' ἐκ κορώνης FΦM et v. γεγεννημένον BFM et fortasse ΨΩ. γεγενημένον Φ diserte et v.

15. „libri ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι. pluralem esse ἡμέρας e verbis c. 16 ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν apparet. at ἡμέρας „paucos aliquot dies" significare a Schaefero ad Bosii Ellips. p. 477 minime ostensum est. et hic quidem vere mihi corrigere videor, ἡμέρας μὲν οὖν [τινας] οἴκοι. cf. unum de multis l. Verr. Hist. II, 2: καὶ

ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξῃρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρεπῶς ἐσταλμένος, ἐλάμβανεν ἐς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιόν, μέγιστόν τε καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ τὸν ὁλκὸν τῷ αὐτοῦ

ἡμέρας μέν τινας ἐπλέομεν." haec quum in ed. secunda scripsissem, nunc emendationem meam recipere non dubitavi, ut Veneti 517 (Ψ₂), in quo hoc ipsum ἡμέρας μὲν οὖν τινας οἴκοι legitur, auctoritate nuper confirmatam. ὅπερ ἦν, ὑπὸ] ὥσπερ ἦν, ἀπὸ H. τῶν (ante Παφλαγόνων) om BΨ₂. ὑπερεπέπληστο] ἐπέπληστο Ψ. προεξῃρημένων BCΨΨ₂ΩΦH, uti Marcilius conjecerat. προεξυρημένων F et v. et fortasse M. οὐδὲν ἐοικότων] malim οὐδ' ἐοικότων collato hujus l. fonte Hom. Od. ι, 190. μὴ οὐχὶ] μὴ om B et in textu et in scholio. posterior scholiasta ap. Jacobitium IV p. 141 μὴ habet, fortasse tamen οὐχὶ omisso. ἐλάμβανεν BCΨΨ₂. λαμβάνει FΦMΩΩ₂ et v. ἐς BCΨ₂ΩΦ. εἰς FΨM et v. ὄντα om Ψ. καὶ τὸν ὁλκὸν] libri omnes καὶ ὅλον, quod falsum esse nemo monitus negabit. nam si totus serpens Alexandri cervicibus circumplicatus esset, non potuisset aut cauda ejus humi trahi, aut caput sub ala abscondi. immo talem notionem, qualis est τὸ σῶμα requiri et ex hoc ipso l., in quo τὴν οὐρὰν atque τὴν κεφαλὴν opponi videmus, et e gemello, quo ad nostrum respicitur elucet infra c. 26 init.: πολλάκις μὲν οὖν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκώς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθέατον φυλάττων. quae quum ita sint, pro verbis ὄντα. καὶ ὅλον certa emendatione ὄντα. καὶ τὸν ὁλκὸν rescripsi. etenim v. ὁ ὁλκὸς de volumine sive de corpore, parte totius serpentis maxima Lucianus ipse usurpavit in Hermotimo c. 79, ubi alia quaedam Gesner collegit, cujus exemplis adde scriptorem incertum ap. Suidam s. Χιλιοστύς et fortassis Euripidem ap. Macrob. Sat. I, 17: „solis meatus — iter suum velut flexum draconis involvit, unde Euripides: πυριγενὴς δὲ δράκων ὅλον (optimi ΟΚΟΝ) ἡγεῖται ταῖς τετραμόρφοις ὥραις ΖΕΥΓΗΙΣ ΑΡΜΟΝΙΑΙΠΟΥΚΑΡΠΟΝ ὄχημα." erratum est et de restitutione vocis ΟΛΟΝ sive ΟΚΟΝ (certe Musgravi conjectura ὁδὸν ἡγεῖται plerisque probata metro repugnat) et de metri ratione: est enim hoc integrum glyconeorum polyschematistorum systema. quare olim conjeci: πυρι-

*τραχήλῳ περιειλήσας, καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς
δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ αὐτοῦ κεχύσθαι καὶ χα-
μαὶ τὸ μέρος ἐπισύρεσθαι), μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ
μάλης ἔχων καὶ ἀποκρύπτων, * ἀνεχομένου πάντα ἐκεί-* 224
*νου, προὔφαινε τὴν ὀθονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερον
τοῦ πώγωνος, ὡς δῆθεν ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάν-
τως οὖσαν.* 16. *εἶτά μοι ἐννόησον οἰκίσκον οὐ πάνυ
φαιδρὸν οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον, καὶ πλῆθος
ἀνθρώπων συγκλύδων τεταραγμένων καὶ προεκπεπληγμέ-
νων καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρημένων, οἷς ἐσελθοῦσι τε-
ράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ
ἑρπετοῦ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πε-
φηνέναι, ἀνθρωπόμορφον καὶ ταῦτα καὶ τιθασόν. ἠπεί-
γοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον, καὶ πρὶν ἀκριβῶς*

γενὴς δὲ δράκοντος ὁλκὸς | ἡγεῖται τετραμόρφοις | ὥραις, ζευγνὺς ἁρμονίᾳ | πολύκαρπον ὄχημα. Macrobius ipse, qui „velut flexum draconis" scripserit, videri potest ut ego conjeci *δράκοντος ὁλκὸς* legisse. sol ab Euripidis choro tempestatibus anni quaternis tanquam dux praeire dicitur, ita ut currum suum frugiferum convenienti rerum ordini junxerit. *αὑτοῦ* Gesner. *αὐτοῦ* libri, diserte BΦFH.

πολὺς δὲ] *πολύς τε Γ.* *ἦν, ὡς καὶ ἐν*] *καὶ* om Ψ. *ὡς καὶ* om ΓF et p m M. *ἐν* om 𝔄 solus. *αὐτοῦ κεχύσθαι* BCΨΨ_2. *κεχύσθαι αὐτοῦ* ΦHV. *προκεχύσθαι αὐτοῦ* FΩM (sic M) et v. *ὑπὸ μάλης*] *ὑπὸ μάλην* Ψ. *κατὰ θάτερον τοῦ πώγωνος* BΨΨ_2. *κατὰ θάτερον τοῦ χιτῶνος* Φ et (qui in marg. *γρ. πώγωνος*) H. *κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος* FΩΩ_2M et v. *δῆθεν ἐκείνου*] *δῆθεν ἐκεῖθεν* Ψ. *πάντως*] *παντὸς* BΨΨ_2H.

16. *ἐννόησον* Jacobitius. libri *ἐπινόησον*, uti supra c. 4. *πάνυ*] *πολὺ* B et ut e silentio colligas, unus alterve Venetorum. falso. *ἐς*] *εἰς* Ψ. *τεταραγμένον καὶ προεκπεπληγμένον* Ψ. *ἐπαιωρημένων*] ita conjeci. libri *ἐπαιωρουμένων* praeter Ψ_2, qui om *καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων*. *ἐσελθοῦσι* BC. *ἐπελθοῦσι* Ψ. *εἰσελθοῦσι* FΦMΩΩ_2 et v. *ὀλίγων ἡμερῶν*] *ἡμερῶν ὀλίγων* Ψ_2 et (ut recte ait solus Schubartus) B. *ἀνθρωπόμορφον καὶ ταῦτα* libri omnes, etiam FΦM, qui comma ponunt post *ἀνθρωπόμορφον*. Solani transpositio *καὶ ταῦτα ἀνθρωπόμορφον* in omnibus edd. ante primam nostram temere recepta est. librorum scripturam p. 231 ed pr. ex ipso Luciano defendi. adde Strabonem XVI, c. 23 (= 780) et quae scripsimus ad Aristoph. Ranas v. 704.

καὶ (ante *τιθασὸν*) om Φ. *τιθασὸν* ΦF et fortassis ΩΨΨ_2. *τιθασσὸν* diserte M et v. *ἐξηλαύνοντο* FΦMΩΨ_2 et v. *ἐξηλαύ-*

ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος· οἷόν τι καὶ τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ περιστάντες τὰ βασίλεια ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαλέστεροι. 17. *ἐνταῦθα, ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι [μὲν] τοῦ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο * παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος), ὁρῶντες δὲ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε καὶ πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου ἢ Μητροδώρου ἤ τινος ἄλλου ἀδαμαντίνην πρὸς τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην*

νοντο δὲ BΨ. *ἀεὶ* FΨΩM et v. *αἰεὶ* Φ. om BΨ2. *ἐπεσιόντων* Ψ. *οἷόν τι καὶ τοὺς* B et fortasse Veneti (ΨΨ2). *οἷόν τι τοὺς* FΦM et v. *Μακεδόνας ἐν* om Ψ. *ὁ μὲν*] *ὁ* om Ψ. *ἰδεῖν* om BΨΨ2. post *τὸ ὕστατον* Ψ2 addit *ἐδέοντο*. *ἀφίκοιντο*] *ἀφίκοντο* Ψ. *νεαλέστεροι* ΆΓCΩFHMYa. *νεαρέστεροι* (sic) Φ. *νεαρώτεροι* BΨΨ2T et v. dicuntur autem h. l. *νεαλέστεροι* „recentius congregati“ sive „recentiores advenae.“

17. recte libri, *ὦ φίλε Κέλσε*, quod h. l. numerosius est quam *ὦ φίλτατε Κέλσε*, ut est c. 1 et c. 21. *δεῖ*] *δὴ* Ψ. *εἰ* (post *ἀνθρώποις*)] *εἰ δ* (sic) Ψ. *μὲν* (post *ἁπτόμενοι*) om libri omnes.

καὶ γὰρ] *γὰρ* om Ψ, ex quo vitio vitiosae scripturae *ὁρῶντες γὰρ* (pro *ὁρῶντες*) origo perspicietur. *ὁρῶντες δὲ*] ita conjeci. *ὁρῶντές γε* v. *ὁρῶντες* BC et fortassis Ω (?) ΨΨ2. *ὁρῶντες γὰρ* ΦFHM. res ipsa poscebat, ut paullo ante *ἁπτόμενοι μὲν* et h. l. *ὁρῶντες δὲ* corrigerem. pariter enim utrumque, et quod tangerent draconem, et quod os aperiri claudique viderent, Paphlagones decepit. cf. c. 18: *καὶ ὕστερον ἅψαιτο*. *συγκλείουσαν*] *κλείουσαν* H. libri *ὥστε πάνυ* praeter unum H, qui *ὅτι πάνυ*. equidem *ὥστε καὶ πάνυ* correxi. nam „vel maxime“ *καὶ πάνυ* atticis significat ut Thucydidi II, 11: *ὥστε χρὴ καὶ πάνυ ἐλπίζειν*. vide Quaestt. Luc. p. 6. *πρὸς τὰ τοιαῦτα* ΦFHMTa. *πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα* B et fortasse Veneti Ω (?) ΨΨ2 et v, quod per se bene graecum et Lucianeum est, sed ejusmodi, ut hac verborum

ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθε μὲν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸ δ' οὖν πᾶν ψεῦδός ἐστι καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. 18. κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία καὶ ἡ Γαλατία καὶ ἡ Θρᾴκη συνέρρει, ἑκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων κατὰ τὸ εἰκὸς λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν θεὸν καὶ ὕστερον ἄψαιτο αὐτοῦ, μετ' ὀλίγον παμμεγέθους γεγενημένου καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος. γραφαὶ δὲ ἐπὶ τούτῳ καὶ εἰκόνες καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ τὰ δ' ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο ἔκ τινος ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος

„εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διός, φάος ἀνθρώποισι."

19. καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὗπερ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμη-

---

transpositione opus futurum sit: ἀδαμαντίνην τὴν γνώμην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα. εὕροι Ψ2. εὑρεῖν recte caeteri, etiam ΒΨ. ἐδύνατο (post τρόπον) om ΒΨΨ2. ἐκεῖνο γοῦν] ἐκεῖνο δ' οὖν ΒΨΨ2. λέληθε μὲν αὐτὸν Bekker. libri λέληθεν αὐτόν. πᾶν ΓΦΜ et fortasse Veneti ΩΨΨ2 et v. πάνυ TUVY et marg. Ald.

18. κατ' ὀλίγον γοῦν καὶ βιθυνία Φ. Γαλατία] γαλατεία Β. ἀπαγγελόντων ΦΓΗ. κατὰ τὸ εἰκὸς ΒΨΨ2 et marg. Ald. ὡς τὸ εἰκὸς ΓΩΦΜ et v. illud nunc recepi: exstat enim ap. Thucyd. III, 30 aliosque. etsi vulgatam Lucianus magis frequentat, ut infra c. 40. libri omnes hoc ordine: ἄψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ. equidem αὐτοῦ post v. ἄψαιτο transposui. μετ' ὀλίγον om Γ et p m M. γραφαὶ δὲ] ita conjeci. libri γραφαί τε, praeter unum H, qui γράφονταί τε. etiam alibi dictio ἐπὶ τούτῳ (τούτοις) verbo caret, veluti De Luctu c. 12. τὰ δ' Dindorfius. libri τὰ δὲ — εἰκασμένα] ᾐκασμένα Γ solus, quod ubique fere in Luciano obliteratum esse Dindorfius queritur, ego in meis codd. usquam repertum esse ad l. De Conscr. Hist. c. 14 negavi. Γλύκων γάρ] γὰρ om Γ et p m M, cujus mendae origo nunc clare patet e libri Veneti lacuna. novem verba ἐκαλεῖτο — γὰρ Ω in textu om, sed in margine adscripta habet. ἀνεφώνησε] ἐξεφώνησε ΨΨ2, quod fortasse probandum. ἐνεφώνησε Β (non H). ὁ Ἀλέξανδρος ΒΗ et fortassis Ω (?) ΨΨ2. Ἀλέξανδρος ΓΦΜ et v. φάος] καὶ φάος Γ.

19. ἐμεμηχάνητο ΨΨ2 et v. ἐμεμηχάν. η. το (η in litura) Β.

226 χάνητο, ἤδη καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις * καὶ θεσπίζειν ἄρχεται, παρ' Ἀμφιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβών. καὶ γὰρ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ ἐκπεσὼν τῆς οἰκείας, ἐς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος οὐ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα καὶ δύ' ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων. ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεὸς ἐς ῥητήν τινα ἡμέραν. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὗ δέοιτ'

ἐμεμηχάνωτο C. μεμηχάνητο 𝔄ΩF et a p m M. ἤδη καὶ χρᾶν Ψ2. καὶ χρᾶν vulgo. de vocum ἤδη καὶ usu infra ad c. 24 dicetur. in edit. secunda ante v. καὶ infinitivum excidisse putabam, ut [τραγῳδεῖν] καὶ χρᾶν. θεσπίζειν ἄρχεται Ψ2. θεσπίζειν vulgo. Venetus meam sententiam nunc confirmat, qui in edit. sec. hoc fere loco v. ἤρξατο inserebam. quum enim verbis τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν tota enuntiatio utique finienda sit, notio qualis est ἄρχεται deesse non potest. vulgo hic locus male interpunctus inepto anacolutho laborat. παρ' Ἀμφιλόχου Solanus. παρ' ἀμφιλοχίου (sic) Ψ diserte. παρ' Ἀντιλόχου caeteri (diserte BΦFHM, puto etiam ΩΨ2, quibus Solani conjectura tacito adsignatur). Κιλικίᾳ] λυκίᾳ H. καὶ γὰρ ἐκεῖνος BFHΩΨΨ2 et p m M. καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος v. et fortasse Φ. ἀμφιάρεω BFHa. Ἀμφιαρέω v. τῆς οἰκείας multo ante Bekkerum correxi. libri τῆς οἰκίας. ἐς τὴν κιλικίαν BCΦFΩ. εἰς τὴν κιλικίαν Ψ et v. εἰς τὴν λικίαν (sic) p m M. ἐς κιλικίαν Ψ2. πονήρως] πονηρῶς FHMa. καὶ αὐτὸς ΩΦFHM et v. καὶ οὗτος BΨΨ2. δύ'] δύο ΦHΨ2. ἑκάστῳ χρησμῷ (χρησμῷ B, qui ita semper) BΨΨ2ΩΦFHM et v. ἑκάστῳ τῶν χρησμῶν 𝔄. at vulgata ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ infra c. 23 init. recurrit. μαντεύσεται] μαντεύεται 𝔄BΨΨ2. μαντεύσαιτο F. ἐς ῥητήν τινα ἡμέραν] ita ego in edit. sec. et postea Cobetus V. L. p. 252 conjecimus. ῥητήν τινα ἡμέραν BΨΨ2 et in quo est: ῥητήν τινα ἡμέραν ἄνευ τοῦ προειπὼν V. ῥητήν τινα ἡμέραν προειπὼν ΦHT et sec m M. ῥητήν τινα προειπὼν F et haud dubie Ω (cui ῥητήν τινα solum tribuitur, quod in nullo codice est) et pr m M et edd. praeter d, in qua sola est: ῥητὴν ἡμέραν τινὰ προειπών. Solanum, cui lectio ῥητήν τινα ἡμέραν venustior et magis attica videbatur, praeter Jacobitium Bekker et Dindorfius secuti sunt. at simplex accusativus de re futura non est atticae elegantiae. prorsus attice tum quidem scribendum esse, μαντεύσεται ὁ θεὸς ἐς ῥητήν τινα ἡμέραν ego in ed. sec. plurimis ex-

ἂν καὶ ὃ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα
*καταρράψαι τε καὶ * κατασημήνασθαι κηρῷ ἢ πηλῷ ἢ* 227
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία καὶ ἐς τὸ
ἄδυτον κατελθὼν (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο καὶ ἡ σκηνὴ
κατεσκεύαστο) κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας καλέσειν ἔμελ-
λεν ὑπὸ κήρυκι καὶ θεολόγῳ, καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων
ἕκαστα τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε,
τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογεγραμμένην, πρὸς ἔπος
ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις ἔροιτο. 20. *ἦν δὲ*
τὸ μηχάνημα τοῦτο ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοί, εἰ δὲ μὴ φορ-
τικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοί, πρόδηλον καὶ γνῶναι ῥᾴδιον,
τοῖς δὲ ἰδιώταις καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα τεράστιον
** καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον.' ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας* 228
τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις ἀνεγίγνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις
ἑκάστας καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνετο, εἶτα

---

emplis omissis diserto Pollucis I, 66 sq. praecepto ostendi. eandem rem Cobetus ex l. Xenophontis in Hellen. III, 5, 6 didicit. ego in prima edit. p. 233 lectionem *ῥητήν τινα ἡμέραν προειπὼν* servari volueram. ac sane haec quoque usitata et attica locutio est, cujus exempla ab Schaefero ad Bosii Ellips. p. 177 ex Dionysio Halic. collecta sunt. certe haec scriptura non librario neque monacho, sed correctori et atticistae debetur, abs quo Lucianum alibi dixi recensitum esse. adeo corrector graece doctus *ῥητήν τινα ἡμέραν προειπὼν* audacter scripsit, ipse vero Lucianus, ut antiquissima lectio nunc docet, *ἐς ῥητήν τινα ἡμέραν* non minus attice posuerat. *οὖ δέοιτ' ἂν* BΨΨ_2. *οὗ δέοιτο ἂν* FΩΦM et v. *ὃ δέοιτο ἂν* Y. *καὶ ὃ μάλιστα* BCΩΨΨ_2. *καὶ μάλιστα* FM diserte, fortasse *Φ* et v. *καταράψαι Φ.* *αὐτὸς δὲ*] *δὲ* om *Ψ*H. *κατεσκεύαστο* BΨΨ_2. *παρεσκεύαστο* FΦMΩΩ_2 et v. *κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας καλέσειν ἔμελλεν* BΨΨ_2. *καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας Φ* et v. *καλέσειν ἔμελλε τοὺς δεδωκότας* FΩΩ_2. et *κατὰ τάξιν* om etiam 𝔄 et pr m M. *καλεῖν* pro *καλέσειν* Cobetus V. L. p. 252 temere conjecit. *καὶ παρὰ* BCΦFHM et v. *καὶ περὶ Ψ. καὶ ὡς παρὰ* Y. *ἀποδώσειν*] *ἀποδώσει* B. *εἶχε*] *εἶχεν* F. *πρὸς αὐτὸ*] *πρὸς αὐτῷ Φ*H. *πρὸς αὐτὸν* Ψ_2. *ἐπιγεγραμμένην* Y et marg. Ald. Venet.

20. *πάνυ* BΨΨ_2HT et fortasse C*Φ*. *πάντῃ* (sive *πάντη* sive *πάντῃι*) *Ω*Ω_2FM et v. vide mea ad Gallum c. 24. non recte Jacobsius ad Achill. Tat. p. 539. *ἀνεγίγν.*] libri *ἀνεγίν.* *ἀπεκρίνετο* BH*Ω*ΨΨ_2. *ἀπεκρίνατο* F*Φ*M et v. *ἀπεδίδου — τοῖς λαμ-*

κατειλήσας αὖθις καὶ σημηνάμενος ἀπεδίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τό· πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ὡς ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν; **21.** *τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχῃς ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων ἐξῄρει καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῇ βελόνῃ αὖθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγῖδα ἔχοντα ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης Βρεττίας καὶ ἀσφάλτου καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου καὶ*
229 *κηροῦ * καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας ἐπετίθει καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου, λύσας ῥᾳδίως καὶ ἀναγνοὺς*

βάνουσι.] in his verbis menda latet. sententiam ejusmodi exspectamus, qualis haec est Adv. Indoct. c. 8: *θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν.* *παρ' αὐτοῖς*] *τὸ τὸ παρ' αὐτοῖς* (sic) B (non *τὸ παρ' αὐτοῖς* ut in prima ed. Jacobiti p. 211): unde conjicias, *τότε παρ' αὐτοῖς.* *τὸ* (ante *πόθεν*) om BΨΨ_2. *οὗτος ἠπίστατο*] *αὐτὸς ἠπίστατο* BΨΨ_2. id quodammodo favet conjecturae meae: *πόθεν γὰρ ἂν οὗτος ἠπίστατο.* *πάνυ*] *πάντα* BCΨΨ_2 et marg. Ald. *σημηνάμενος αὐτῷ*] *αὐτῷ σημηνάμενος* ΨΨ_2. *σφραγῖσι* BH. *σφραγίσι* F et v. *ὡς ἀληθῶς* ΩΨΨ_2BΦH. *ἀληθῶς* FM et v. *ὁ* om Φ. *γιγνώσκων* M et v. *γινώσκων* BΦFHΩΨΨ_2.

21. *ἴσως* BΨ et v. *ἴσως γὰρ* 𝔄Ψ_2ΩCΦMFHa. *ἐρήσει* Γ solus. *ὡς ἔχῃς* 𝔄Ψ. *ὡς ἔχεις* ΓΨ_2ΩΩ_2BCHMa. *ὡς ἔχοις* F et v. et fortasse Φ. ne vulgata quidem *ἔχοις*, ut recte Dindorfius, ab Luciani usu abhorret. *ὑπὸ τῷ λίνῳ*] *τὸν ὑπὸ τῷ λίνῳ* Ψ_2. *τοῦτό ἐστιν*] *τοῦτο ἦν* BΨΨ_2. *βρεττίας* 𝔄ΓΩΩ_2H. *βλεττίας* Φ. *βρυττίας* Fa. *βηρυτίας* Ψ et margo Γ. *βηρυττίας* edd. veteres (praeter a). *βερυττίας* Ψ_2. *βιρυττίας* BC. *σιάλῳ*] *σιέλῳ* 𝔄. *ἀπέματτε* ΩΦFHM et v. *ἀπεμάττετο* BCYΨΨ_2 et marg. Ald. Ven.

ἀναγνοὺς 𝔄ΓΦFHM et v. de ΩΨ_2. parum constat. *διαγνοὺς* Ψ diserte. *διαναγνοὺς* B solus. verbum *διαναγιγνώσκω*, quod h. l. minime aptum est, praeter Cassium Dionem habet Damoxenus comicus ap. Athen. III p. 102, b (v. 13): *μὴ Δημόκριτόν τε πάντα*

ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν ἀπετύπου ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον· τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλών, ᾗ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας καλλίστοις τε ἅμα καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου καὶ πολλῷ τούτων πλείονα. 22. ἔχρα οὖν καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ * συνέσει χρώμενος ἐνταῦθα καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ· χρησμῳδικὸν γὰρ ἐδόκει αὐτῷ καὶ

διανεγνωκότα. — ἐπιθεὶς] ἐπιτιθεὶς B. ἀπετύπου BΦHΨΨ2. ἀνετύπου FΩΩ2 et v. τὴν σφραγῖδα BΨΨ2. τὴν αὐτὴν σφραγῖδα FΩ et v. at αὐτὴν natum videtur e superioribus: αὐτὴν τὴν σφραγῖδα. ἐμβαλὼν] ἐσβαλὼν BΨΨ2. τῇ σφραγῖδι] τὴν σφραγῖδα Ψ. γίνεται BΦF. τούτῳ δὴ ΨΨ2TV et v. τούτῳ (sine δὴ) 𝔄ΓΩΩ2ΦFHM et quae τοῦτο a. πρὸς τοῦτο Ψ' et m pr M et v. πρὸς τούτῳ 𝔄H et sec. m M. πρὸς τούτω (sic) Ω. πρὸς τοῦτο F (p. m). σοῦ ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας] quae Celsus de magorum artibus, quibus ad epistolas resignandas uti solerent, in illis ipsis „Κατὰ μαγείας“ libris scripserat, ea C. Fr. Hermannus recte vidit maximam partem servata esse ab S. Hippolyto in Refutat. Omn. Haeres. IV, 34 init. p. 100 ed. Duncker. ac de collyrio quidem eadem fere quae Lucianus h. l. habet jam prius ab Celso tradita erant: in caeteris ambo loci ejusmodi sunt, ut alter altero suppleatur.

22. ἔχρα TV. ἔχρη ΩΨΨ2BΦFHM et v., quod magis atticum est. Adv. Hesiodum c. 1 item variatur. sed in Alexandro c. 19 χρᾶν libri omnes. χρώμενος ἐνταῦθα BΨΨ2. ἐνταῦθα χρώμενος FΩΦM et v. εἰκαστικὸν ΩΨΨ2BΦHTUV. εἰκὸς F et fortasse M et v. προσάπτων] συνάπτων Ψ2. τοῖς δὲ] τοῖς δὲ λοξὰ Ψ. ἀσαφῆ] ἀσφαλῆ BCΨΨ2. σαφῆ et e corr. ἀσαφῆ M. ἐδόκει αὐτῷ καὶ τοῦτο BΦΨΩ. ἐδόκει αὐτῷ τοῦτο H. καὶ τοῦτο

τοῦτο. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἂν ἄμεινον
ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι, τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ
διαίτας εἰδώς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην, πολλὰ καὶ χρήσιμα
φάρμακα. μάλιστα δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτ-
μίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου
συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας καὶ προκοπὰς καὶ
231 κλήρων * διαδοχὰς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο προστιθείς,
ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ καὶ Ἀλέξαν-
δρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

αὐτῷ ἐδόκει (*ἐδόκει αὐτῷ* F) FM et v. *ἐδόκει αὐτῷ εἰκάζοντι* duodecim verbis omissis Ψ2, ex quo vulgatae patet origo. ita *τοῦτο* in simillimis Luciani locis, quos in Quaestt. p. 148 sq. collegi, postpositum est. *ἢ προὔτρεπεν* om BΨ. *ὡς ἂν* BCΨΨ2. *ὡς* FΩΦM et v. *θεραπείας*] multo ante Alexandrum medica quoque oracula edita sunt. de iis Lobeckius in Aglaoph. p. 1085 sq. exposuit, cujus locis adde Pausan. I, 34, 3. *κυτμίδες* ΩΦMF et v. et fortasse Ψ2. *κυτῶδες* BTΩ2. *κυτώδεις* C. *σκυτώδεις* Ψ. *κυτμὶς* vocabulum, quod fictum esse Lucianus testatur, bis exstat in Alexandro, hic et infra c. 53, praeterea nusquam. *ἀκόπου τι ὄνομα* ΩΨ2ΦMF et qui *ἀκοπου* B et v. *ἄλλο πού τι ὄνομα* Ψ. *κοπτοῦ τί πέμμα* Ω2. *κοπτοῦ τι ὄνομα* C. *πέμμα, κοποῦ* (?) *τι πέμμα* marg. B. scriptura *κοπτοῦ* pro *ἀκόπου* mali correctoris est, qui ad aliud medicamentum, coptam aberrarat, quae et *κοπτὴ* et *κοπτὸν* dicitur. *αἰγείου* ΨΨ2BTUVY. *ἀρκείου* 𝔄ΓΩΦCFHM et v. „*ἐκ λίπους αἰγείου*. nescio cur abjecerint *ἀρκείου*.“ Cobetus V. L. p. 252. at ego scio: Graevio autem eximere dubitationem locus debebat quo ipse utitur Galeni XIII, p. 1008 ed. Kühn: *ὅσα τε διὰ πιμελῆς καὶ στέατος συντίθεται —. ἐν δὲ τῷ μέσῳ τούτων ἐστὶ καὶ βοείου τε καὶ αἰγείου τὸ τῶν ἀλωπέκων —*. itaque in acopis medicamentis, de quibus Galenus l. l. solis disserit, caprini adipis usus fuit non infrequens. at ursino adipe in hoc quidem genere medici veteres non item usi esse videntur. addo quod medicamentum longe plurimis vulgo datum facile ac parabile esse debebat: atqui ursinus adeps longe rarior est caprino. *συντεθειμένην* Ψ. Struvii L. L. p. 245 conjecturam *συντεθειμένον* jam in prima edit. p. 235 refutavi. post nominativos *ὄνομα πεπλασμένον* rhetorica concinnitas postulavit *συντεθειμένον*, epitheto secundum poetas per hypallagen in participiis quoque frequentem transposito. accedit, quod *ἀκόπου τι ὄνομα* nihil aliud nisi *ἀκόπου τινὸς ὄνομα* esse potest. quare Struvius et caeteri ut sibi saltem constarent, scribere *ἀκόπου τινὸς ὄνομα — συντεθειμένον* debebant. *εἰσαῦθις*] *αὖθις* BΨΨ2.

23. ἐτέτακτο δὲ ὁ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ δραχμὴ καὶ
δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν δ' οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον
γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ
μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντε-
καίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀνα-
διδόντων. λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος οὐδ' ἐς
πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοὺς * ἤδη περὶ αὐ- 232
τὸν ἔχων συνεργοὺς καὶ ὑπηρέτας καὶ πευθῆνας καὶ
χρησμοποιοὺς καὶ χρησμοφύλακας καὶ ὑπογραφέας καὶ
ἐπισφραγιστὰς καὶ ἐξηγητὰς ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ
κατ' ἀξίαν. 24. ἤδη δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν
ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ
μαντείου καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι [λοιμοὺς] καὶ
ἀνεύροι δραπέτας καὶ κλέπτας καὶ λῃστὰς ἐξελέγξειε καὶ
θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχοι καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο,
ἐνίους δὲ ἤδη καὶ ἀποθανόντας ἀναστήσειεν. δρόμος

ἀεὶ] αἰεὶ ΦΗ. ἀνεβάλετο Ψ. προστιθεὶς] προστεθεὶς ΩFMa. ὑμῶν] ἡμῶν Φ.

23. ὁ μισθὸς ΒΨΨ2. καὶ μισθὸς FΩΦΜ et v. χρησμῷ] μισθῷ Ψ. μὴ μικρὸν δ'] μὴ μικρὸν δὲ Υ. μὴ μικρὸν caeteri. οἰηθῇς ΒΩΨΨ2ΦFΗΜUVΥ. οἰηθεὶς v. μηδ'] μὴ δὲ ΒFΨ2. ὀλίγον] ὀλιγοστὸν Ψ. πόρον] τρόπον ΒΨ. ἀλλ' εἰς ἑπτὰ] FΩΦ et v. ἀλλ' ἢ ἐς (εἰς) ἑπτὰ ΒCΨ et marg. Ald. ἀλλ' ἢ ἑπτὰ d. ἢ ὀκτὼ ΨΩΒCFΗΥ et in textu M. καὶ ὀκτὼ ΦΨ2. marg. M et edd. ἀνὰ] ἀλλὰ Ψ. ἅμα U. χρησμοὺς] „frustra hic haerent. libellos dicit oracula petentium, ut infra c. 54." Burmeister Quaestt. crit. p. 45. ἐς πλοῦτον ΒCΨΨ2. εἰς πλοῦτον FΩΦΜ et v. περὶ αὑτὸν Solanus. περὶ αὐτὸν libri. καὶ πευθῆνας om ΒΨΨ2Ω2.

24. ὡς προείποι [λοιμούς]. ita supplevi: libri ὡς προείποι, quae mutila ab Wielandio et Bekkero sic expleta sunt: ὡς προείποι [τὰ μέλλοντα]. at id quidem justo patet latius: vatis enim hoc unum opus est, vaticinari. enimvero certa res eaque insignis afferenda est ut deinceps. possis etiam ita supplere: ὡς προείποι [σεισμούς], quorum utrivis simillimus l. favet infra c. 36: ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι καὶ σεισμούς.

καὶ κλέπτας om ΒΨΨ2., quae deleta aequalitati rhetoricae nonnihil proderunt. ἐξελέγξειε ΒCFΨΨ2. ἐξελέγξει ΩΗ. ἐξελέγξοι Φ diserte, M et v. καὶ θησαυροὺς] καὶ om ΩΦFΗa. ἤδη καὶ ἀποθανόντας] ita correxi. ἤδη ἀποθανόντας Φ. καὶ ἤδη

οὖν καὶ ὠθισμὸς ἁπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμός·

τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράπονθ' ὑποφήτην·
οὐ γάρ μοι μέλεται κτεάνων ἄγαν, ἀλλ' ὑποφήτου.

25. *ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ τῶν νοῦν ἐχόντων ὥσπερ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφέροντες συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν καὶ μάλισθ' οἱ Ἐπικούρου ἑταῖροι, πολλοὶ δ' ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο ἠρέμα ἤδη πᾶσα ἡ μαγγανεία καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φόβητρόν τι ἐπ' αὐτοὺς λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ χριστιανῶν τὸν Πόντον,*
233 *οἳ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ * κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴ γ' ἐθέλουσιν ἵλεων ἔχειν τὸν*

ἀποθανόντας F et v. *ἤδη* in dictione *ἤδη καὶ* ipsum quoque intendit, ut in Alexandro c. 19: *ἤδη καὶ χρᾶν*, Judic. Vocal. c. 11: *ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκεν*, ibid.: *ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ ἐπιβουλεύει*, D. Deor. VII, 3: *ἤδη καὶ μουσικόν.* alibi est *ἤδη — καὶ* divisim, velut in Jov. Confut. c. 10 init., Alexandro c. 24 init., De Conscr. Hist. c. 31 init. *ἀναστήσειεν* B. *ἀναστήσειε* v. *καὶ διπλάσια*] male Schmieder post haec verba „*τῷ τε θεῷ καὶ*“ inseri voluit, ignarus duplicem mercedem uni Alexandro datam esse idque ad superiora c. 23 init. *ἐτέτακτο δὲ — ὀβολώ* referendum esse. cf. Quaestt. Luc. Praefat. p. XX. *καὶ μαθητῇ* om H. *τὸν ἐμὸν*] *τὸν* om Ψ. *θεράπονθ' ὑποφήτην* BCΨΨ2. *θεράποντα προφήτην* ΩΦFHM et v. *οὐ γάρ μοι* ΩΩ2ΦFHM et v. *οὐ γὰρ ἐμοὶ* BΨΨ2. *μέλεται κτεάνων ἄγαν*] ita correxi. *μέλεται ἄγαν κτεάνων* Φ. *κτεάνων μέλεται ἄγαν* F et vulgo, in quo ultimae in v. *μέλεται* productio suspecta est. tum in voce *ἄγαν* animadversione dignus est pro iambo pyrrhichius, cujus licentiae exemplum ne Dindorfius quidem hoc nostro novit antiquius.

25. *ἐπειδὴ δὲ* BCΨΨ2 et (?) Ω. *ἐπεὶ δὲ ἤδη* FΦM et v. *ὥσπερ ἐκ μέθης* 𝔄ΓBΦΨΨ2. *ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης* ΩFM et v. compara Luc. Hermotim. c. 83: *νυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων ὁρῶ* et Philostrat. Imagg. II, 13: *ὁ δὲ Αἴας οἷον ἐκ μέθης ἀναφέρων.* *καὶ μάλισθ'*] CM et v. *καὶ μάλιστα* BΨΨ2ΩΦFa. *μάλιστα* H. *οἱ ἐπικούρου ἑταῖροι, πολλοὶ δὲ ἦσαν*] BCΨΨ2. *ὅσοι ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν* ΩΩ2FΦM et v. recte Bekker *δ' ἦσαν* sine hiatu. *ἤδη πᾶσα ἡ* BCΨΨ2. *ἡ πᾶσα* ΩΩ2FΦM et v. *φόβητρόν*] *φόβηθρόν* ΨB. *ἐμπεπλῆσθαι* ΩΦFM et v. *πεπλῆσθαι* BΨΨ2. *τὸν Πόντον*] *τὸν τόπον* Φ. *εἴ γ' ἐθέλουσιν* Bekker.

θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο· ἐρομένου γάρ τινος τί πράττοι ἐν Ἅιδου ὁ Ἐπίκουρος, ἔφη·

μολυβδίνας ἔχων πέδας ἐν βορβόρῳ κάθηται.

εἶτα θαυμάζεις, εἰ ἐπὶ μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν· καὶ μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἂν

εἴγε ἐθέλουσιν Ψ₂ΦF et v. εἴγε θέλουσιν ΩBHM et (qui post ἵλεων ponit) Ψ. ἵλεων ΨΨ₂BH. ἵλεω FΩΦM et v. ἐπικούρου] τοῦ ἐπικούρου Ψ, fortassis recte. πράττοι ἐν ᾅδου B. πράττει ἐν ᾅδου Ψ₂ΩΦFM et v. ἐν ᾅδου πράττει Ψ. ὁ Ἐπίκουρος] ὁ om BΨΨ₂. ἔφη μολ. ἔχων] ita conjeci. μολ. ἔφη ἔχων FM et fortassis Ω et v. μολ. ἔχων ἔφη BHΦΨ₂. μολ. ἔχων (omisso ἔφη) Ψ. falsum est optimorum codicum ἔχων ἔφη dipodia dissecta. conjecturae quam supra posui Venetus Ψ favet. licet tamen etiam aut sic conjicere: μολυβδίνας ἔχων πέδας, ἔφη, — aut servare vulgatam, in qua ἔφη saltem post dipodiam primam ponitur. ceterum aperto errore hunc Alexandri vatis non comici versum Meinekius ad fragmenta comicorum anonymorum comoediae mediae retulit in Fragm. Com. Gr. IV p. 653 ed. pr. sive p. 1223 ed. sec. non ille correctus ab Henrico Jacobi. alioqui mirum est, quod Alexander oraculum h. l. tetrametro iambico concludere ausus est. pleraque tamen Alexandri quoque, ut caeterorum, oracula hexametro heroico continentur, praeterquam quod semel (c. 53) trimetro iambico usus est: et uti suo jure potuit. nam senario iambico comprehensi oraculi plura exstant monumenta, antiquissimum in Herodoto I, 174, aliud ap. Cic. De Divinat. I, 37, complura alia ap. schol. ad Aristoph. Nubes v. 145. denique Alexander in oraculis interdum, ut ex c. 52 patet, ad sermonem descendit pedestrem (ἄνευ μέτρου) duce ipsa Pythia, de qua scholiasta l. l. ὅτι δὲ καὶ — εἰσὶ χρησμοὶ — πεζῷ λόγῳ λεχθέντες τῇ Πυθίᾳ, δῆλον. μολυβδίνας BCVYΨΨ₂. μολιβδίνας H. μολιβδείνας Ω. μολυβδαίνας Φ diserte et FM et v. ὁρῶν] ὁρώντων Ψ₂. προσιόντων] εἰσιόντων Ψ. ὅλως δὲ] δὲ om Ψ. αὐτῷ ὁ πόλεμος] αὐτῷ πόλεμος Φ fortassis recte. certe in simillimo l. Demosth. Pro Corona 262 (314 R.): ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος Bekker ὁ (ante πρὸς) cum ipso Parisino Σ delevit. καὶ μάλα εἰκότως BΨ₂. μάλα εἰκότως ΩΩ₂FΦM et v. habet vocem καί, sed pro proximis μάλα εἰκότως lacunam Ψ. τίνι γὰρ vulgo, sed recte τίνι γὰρ ἂν Ψ₂, quod

ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Χρύσιππον καὶ Πυθαγόραν φίλοι καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν, ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος δικαίως, πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἄμαστριν ἐμίσει μάλιστα δὴ τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς πολλοὺς ὄντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί· ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικοῦ χρησμῳδῆσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν οὐχ εὑρὼν οὔτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν

---

sive probavit cognitum sive ipse conjecit Cobetus V. L. p. 252.

γόης ἄνθρωπος] ἄνθρωπος γόης H. Ἐπικούρῳ ἀνδρὶ] pro his Ψ2 habet τῷ καλῷ sed cum rasura. καθεωρακότι] τεθεωρηκότι C. ἄτεγκτος] ἄτεκτος ΨΩ. post δικαίως B interpungit, ut in edit. prim. volueram; ἔχθιστος, δικαίως, F. Ἄμαστριν] ἄμαστραν B. ἀμαστρ (σ written above) (sic) Ψ. ἐμίσει μάλιστα δὴ] ita correxi. ἐμίσει. μάλιστα δὲ B. ἐμίσει μάλιστα v. τοὺς περὶ Λέπιδον] ex hoc ipso l. Lepidum apparet et nobilem Luciani aetate Epicureum fuisse et Amastride vixisse. ejusdem Lepidi infra c. 43 fin. mentio injecta est. tum in Boeckhi Corp. Inscriptt. Gr. Vol. III F. 1 p. 116 duo insunt tituli Amastride inventi, in quorum priore (n. 4149) coronasse dicitur ὁ δῆμος Τιβ(έ)ριον Κ(λαύ)διον Λέπιδον, Λεπίδου υἱὸν, τὸν ἀρχιερ(έ)α τοῦ Πόντου, ἐπιστάτην δὲ — (caetera adhuc obscura). quem virum J. Franzius Lucianeum Lepidum fuisse conjecit. immo suspicor patrem Lepidum eum ipsum fuisse quem Lucianus dixerit. nam filius quidem, Tiberius Claudius Lepidus quum summo sacerdotio functus sit, fieri vix potest, ut idem philosophus fuerit isque tam nobilis Epicureus. in titulo proximo (n. 4150) populus coronasse dicitur Claudiam Lepidam Claudii Lepidi filiam: quam ego matronam neptem Lepidi Epicurei fuisse conjicio. ὄντας BCΨΨ2, ἐνόντας ΩΩ2ΦMF et v. ὁπότε δὲ καὶ M sec m et v. ὁπότε δὲ F et pr M. ὁπότε καὶ H. καταγελάστως FΦ diserte et M et v. καταγέλαστος BΩΓV. καταγελασθεὶς ΨΨ2. ἀπήλλαξεν] ἀπήλεγξεν Φ. οὔτ' MF et v. οὔτε BCΦΩΨΨ2. χρησμὸν δεξιὸν] χρησμοὺς δεξιοὺς 𝔄 solus. πρὸς καιρὸν] πρόσκαιρον H. alibi est πρὸς τὸν καιρόν, ut in D. Deor.

* *οὔτε τὸν ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον.* 234
μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ στομάχου ὀδύνην προστάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν οὕτως ἔφη·

μάλβακα χοιρείων ἵερευε, κάμινε, σιπύδνῳ.

26. *πολλάκις μὲν οὖν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκώς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεόν, αὐτὸν ἄνευ ὑποφήτου χρησμῳδοῦντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης*

IV, 1. etsi abesse articulus per se potest, ut in dictione freqnente *εἰς καιρόν* (Ar. Avv. v. 1686). tamen aliam vim habet *πρὸς καιρὸν* in Luc. Abdicato c. 12. *αὐτῷ δυν.*] *αὐτὸν δυν.* Ψ. *μεμφο-*
ω
μένῳ ΨΨ$_2$ΦM sec m et v. *μεμφομένου* Ω et pr M. *μεμφομένου* F (ω sec m). *χοιρείων* Ψ$_2$FM et v. *χοιράων* ΩΩ$_2$BCΦH. *χυράων* Ψ', qui modo *οἴειον* pro *ὕειον*. *ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ* v. et fortasse Ψ'. *ἱερὴν κυμίνευε σιπύδνῳ* Ω. *ἱερῇ καμίνευε σιπύδνα* Ψ$_2$. *ἱερὴν κυμίνευσιν πύδνω* Φ. *ἱερὴν κυμίνευσι πύδνῳ* (a *κυμίνευσιπύδνῳ* conjuncte) MFa. *ἱερὴν κυμίνευε πισύδνῳ* H. *σιπίδνῳ* (pro *σιπύδνῳ*) V. ridet Lucianus inprimis hibridam vocem *μάλβαξ*, fortassis etiam non alias repertam *τὸ σίπυδνον*: ex quo minime sequitur criticos praeter Hemsterhusium, qui unus in Anecd. p. (66) praeclare hic dubitavit, codicibus ipsis invitis vulgatam *ἱερῇ κυμίνευε* probare debuisse. primo verbum *κυμινεύειν* neque legitur usquam et metro repugnat, tum ut *ἡ σίπυδνος* pro genere neutro dici potuerit, at notio ipsa *ἱερῇ* absurda est. sed certae emendationis viam et Veneti (Ψ$_2$) lectio et res ipsa monstrat: hic enim de camino sermo est, non de cumino. scribendum est autem ut supra posui, *ἵερευε, κάμινε* pro vulgata *ἱερῇ κυμίνευε*, i. e. „furne, coque malvam olla carnis porcinae.“ *ἱερεύειν* poetis est etiam „coquere, cibum parare,“ ut in simillimo versu Odyss. *ω*, 215: „*δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος.*“ recte autem illud quoque „*ἡ κάμινος ἱερεύει*“ dici posse Ovidius docebit in Fast. VI, 315: „panem focus ipse parabat.“

26. *μὲν οὖν* ΨΨ$_2$ΦBHY. *μὲν* FΩM et v. *ὑπὸ κόλπου* FΩΦM et v. *ὑπὸ κόλπον* BYΨΨ$_2$. *πλῆθος*] *πάθος* Ψ$_2$. *οὐ χαλεπῶς*] *οὐχ ἁπλῶς* Ψ. *γεράνων ἀρτηρίας συνάψας*] gruum arteria magi ad edendum vaticinium (*χρησμοδοσίαν*) similiter usi

τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα δειρᾶς, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς
235 φωνῆς διὰ * τοῦ ὀθονίνου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο οὐδ' ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις καὶ πλουσίοις καὶ μεγαλοδώροις. 27. ὁ γοῦν Σεβηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν οὕτως ἔφη·

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσσας
νοστήσεις Ῥώμην καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ
στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

εἶτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλε
236 καὶ ἀπήλεγξεν αὐτῇ * στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀσρόου κατα-

---

sunt auctore S. Hippolyto in Refutat. Omn. Haeres. IV, 28 p. 92 ed. D. et ad voces per cranium edendas auctore eodem IV, 41 p. 106. ἀπεκρίνετο] ἀπεκρίνατο B. ἀποκρίνοιτο Ψ. ὀθονίνου ΦΨΨ₂. et M sec. et v. ὀθωνίνου B. ὀθονίου ΩΩ₂F et pr m M. προπιπτούσης Ψ₂H. αὐτόφωνοι] vide Wyttenbachium in Epist. Crit. p. 19 (sive p. 241 ed. Lips.) οὐ πᾶσιν] οὐ om Ψ. οὐδ'] libri οὐδὲ ἀναίδην H. ἀναίδην F (ε p m).

27. Σεβηριανῷ] ante Bekkerianam Σευηριανῷ. ἐς ἀρμενίαν (ἀρμ. F) ΩΦFM et v. ἐς ἀρμενίους Ψ₂. ἀρμενίων ΨBC. εἰσβολὴν] ἐσβολὴν 𝔄 solus. ὑποδουρὶ M. δαμάσσας BC. δαμάσας ΨΨ₂ΩΦMF et v. Θύμβριδος] Θύβριδος BCH. στέμμα φέρων] στέμματ' ἔχων B. στέμμα τ' ἔχων ΨΨ₂. errore forsitan orto ex Il. ά, 14. μεμιγμένον] μεμιγμένος BΨΨ₂. ἀκτίνεσιν ΨH. εἰσέβαλε FΩΦM et v. εἰσέβαλλε H. ἐσέβαλε CΨΨ₂. ἐσέβαλλε B. καὶ ἀπήλλαξεν libri omnes mendose. Gesner in versione et Seager „καὶ κακῶς ἀπήλλαξεν" conjecerunt attica dictione ut ap. Luc. Alexand. c. 19 et c. 25 et De Merc. Cond. c. 23: at sententia quod ego reposui flagitat: καὶ ἀπήλεγξεν i. e. „et caesus (oraculum) coarguit." sic infra c. 33 legitur: ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ. confusa sunt in codd. ἀπήλλαξεν et ἀπήλεγξεν in hoc ipso libro c. 25 fin. στρατιᾷ cum Solano nunc B et fortassis ΩΨΨ₂. στρατειᾷ d. στρατείᾳ ΦFM diserte et v. Ὀσρόου Kuhnius ad Pausan. II, 20, 6 p. 156, probante Bekkero. ὀθρύου B. ὀθρίου Ψ. ὀρθρύου Ψ₂. ὀθριάδου Φ. ὀθρυάδου FM et fortassis Ω et v. Severianum ab Osroë Parthorum duce caesum esse ipse Lucianus De Hist. Conscr. c. 21 testatur et ibidem c. 18

κοπεὶς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

μὴ σύ γ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατόν· οὐ γὰρ ἄμεινον,
μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξον ἄπο λυγρὸν
πότμον ἐπιπροϊεὶς παύσῃ βιότοιο φάους τε.

28. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μεταχρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθεσπισμένων καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ πρὸ μὲν τῆς τελευτῆς τοῖς νοσοῦσιν ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν·

μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
πότμος γὰρ προφανὴς οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

29. εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ καὶ Διδύμοις καὶ Μαλλῷ καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ

---

historici fide tradit pro nomine Ὀσρόης Graecos Ὀξυρόης dicere maluisse. at h. l. codices formam Ὀσρόου, non Ὀξυρόου restitui jubent. vulgata Ὀθρυάδου mali est correctoris, qui ab Osroë Partho ad Othryadem Spartanum, virum notissimum deerrarat. vulgatam praeter Dorvillium ad Charit. p. 572 Lips. frustra Reimarus ad Dion. Cass. LXXI, 2 ita defendit, ut alium Osroën Armeniae regulum, Othryadem Parthorum ducem scilicet alium fuisse fingeret. nihili est etiam J. Palmeri in Exercitt. p. 545 sq. conjectura, qui ut vulgatae subveniret, ab solis Graecis Parthorum ducem Ὀθρυάδου nomine dictum voluit. δ' ἄλλον] δὲ ἄλλον BΨΨ2Ω. τις ἀνὴρ] ἀνήρ τις Ψ. τόξον] τόξων Ψ2. παύσῃ] παῦσαι ΦΗ. βιότοιο φάους τε MF et v. βιότου φάους τε ΦΗ. βιότοιο (?) φαόστε Ω. βιότου φάεός τε ΨΨ2BC. per has lectiones conjicere licet: βίοτόν τε φάος τε.

28. χρησμοὺς M sec. et v. θεσμοὺς F et pr. M. πρὸ μὲν τῆς τελευτῆς τοῖς νοσοῦσιν BΦΨΨ2. τοῖς μὲν νοσοῦσι (νοσοῦσιν Ω) πρὸ τῆς τελευτῆς FΩM diserte et v. ὑγιείαν Φ. ὑγεἰαν Ψ. ἄλλος om BΨΨ2. δίζησθαι M (ita M) et v. δίζησθε BCΦFΨΩ. δίζεσθαι (in rasura) Ψ2. νούσοιο ΩΦFM et v. νόσοιο BΨΨ2. ἐπαρωγὴν] ἐπ' ἀρωγὴν ΦΗ. ἐκφυγέειν] ἐκφυγεῖν ΨΨ2.

29. τοὺς ἐν] τὰς ἐν Φ. Διδύμοις] διδύμῳ Ψ. Μαλλῷ] δήλῳ ΨΨ2BTVY, quod repugnat oraculo inferiori: ἐς Μαλλὸν χώρει —. natum videtur e simili l. supra c. 8: Δῆλον καὶ Κλάρον καὶ Βραγχίδας. καὶ αὐτοὺς] καὶ τοὺς Φ. ἐποιεῖτο ex conjectura scripsi. plerique libri ut F et vulgo αὐτοὺς ἐποιεῖτο, sed ἐποιεῖτο αὐτοὺς H. αὐτῷ ἐποιεῖτο (cum rasura) Ψ2. et praecedit modo αὐτοὺς et subsequitur estque hic inutile, quum nulla sequatur

237 φίλους ἐποιεῖτο, * πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς λέγων·

ἐς Κλάρον ἵεσο νῦν, τοὐμοῦ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃς.

καὶ πάλιν·

Βραγχιδέων ἀδύτοισι πελάζεο καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

ἐς Μαλλὸν χώρει θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

30. ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας καὶ Κιλικίας καὶ Παφλαγονίας καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ ἐς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος καὶ τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπλησεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο, οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες. ὧν πρῶτος καὶ κορυφαιότατος ἐγένετο Ῥουτιλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ
238 ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς * ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ

---

appositio, ut in Piscatore c. 38 fin.: φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν γενναῖον ὄντα. • ἵεσο] ἴεσο FH. ἀκούσῃς BCΨΨ2. ἀκούσῃ ΩΩ2ΦFM et v. Βραγχιδέων BF. Βραγχίδεων v. ἀδύτοις BΨ. Μαλλὸν] μάλον BΨ. μᾶλον Ψ2. χωρεῖ B. θεσπίσματά τ'] θεσπίσματ' ΩH. θεσπίσματα F.

30. ταῦτα μὲν] μὲν om BΨΨ2. ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι] malim: ἐντὸς τῶν ὅρων τῶν μέχρι. ἐς τὴν Ἰταλίαν BCΩ(?)ΨΨ2. εἰς τὴν Ἰταλίαν ΦFM et v. καὶ τὴν Ῥωμαίων Ψ. καὶ ἐς τὴν Ῥωμαίων BCΨ2. καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων Ω (diserte) ΦFM et v. ἐς natum est e verbis modo praegressis: καὶ ἐς τὴν Ἰταλίαν. ἐνέπεσεν libri omnes correctione ob falsam lectionem καὶ ἐς τὴν Ῥωμαίων antiquitus facta. correxi: ἐνέπλησεν, uti paullo post legitur c. 31: ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν. cf. etiam Horat. Epod. XVII, 59: „impune ut urbem nomine impleris meo?" πρὸ ἄλλου] πρὸς ἄλλου ΨH. κορυφαιότατος BΨΨ2ΩFM. κορυφαῖος v et fortasse Φ. ἐγένετο] ἐγίνετο Ψ2. post ἐγένετο addunt καὶ BΨ. infra ubique hic vir Ῥουτιλιανὸς dictus est, hic vero, ubi primum memoratur, locus est praenomini, quod in literis KAI latere videtur. Possis Γάϊος, vel Γναῖος vel Κόϊντος. potest tamen καὶ h. l. errore insertum esse ac potius spectare ad inferiora καὶ ἐς μόνον, quo l. καὶ ab multis codd. abest. ῥουτιλιανὸς BC (ambo constanter) Ψ2, qui sic etiam c. 33. ῥουτιλλιανὸς ΩΦFM et v. καὶ ἀγαθὸς] κἀγαθὸς Belinus. τάξεσι ΨΨ2ΩΦFM et v. πράξεσι BTUVY. idem error πρᾶξιν pro τάξιν statim recurret.

τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπι-
στευκὼς, καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον ἢ ἐστε-
φανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων εὐθὺς καὶ προσκυνῶν
καὶ ἐπὶ πολὺ παρεστὼς καὶ εὐχόμενος καὶ τἀγαθὰ παρ'
αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρη-
στηρίου μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην
τάξιν εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι, ἔπεμπε δ'
οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι ἰδιῶταί τινες
οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες ἂν ἐπανήεσαν τὰ μὲν
ἰδόντες [καὶ ἀκούσαντες,] τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκού-
σαντες διηγούμενοι καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω
* τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐξέ- 239
καιον οὖν τὸν ἄθλιον γέροντα καὶ ἐς μανίαν ἐρρωμένην
ἐνέβαλλον. 31. ὁ δὲ ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατω-
τάτοις φίλος ὢν περιῄει τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε
παρὰ τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὑτοῦ προστι-
θείς. ἐνέπλησεν οὖν τὴν πόλιν καὶ διεσάλευσεν οὗτος
καὶ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἳ
αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὑτούς.

---

alibi in codd. confusa πρᾶξις et παράταξις, ut in locis Schaeferi ad Bos. Ellips. p. 397. nostro l. scripturam τάξεσι Hemsterhusius in Anecd. p. (67) jure probavit. καὶ εἰ μόνον ΨΨ$_2$BYd. εἰ μόνον vulgo et diserte ΩΦFHM. προσπίπτων εὐθὺς Ψ$_2$BC. προσπίπτων αὐτῷ Ψ. προσπίπτων ἀεὶ FΩM et v. et qui αἰεὶ ΦΩ$_2$. jam in prima ed. εὐθύς recepi. ita αὐτίκα μάλα positum est in simillimo l. supra c. 9 fin: αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτόν. verba καὶ ἐπιπολὺ (ἐπὶ πολὺ B) usque ad εὐχόμενος om Ψ. τἀγαθὰ] τὰ ἀγαθὰ Ψ$_2$. τάξιν] πρᾶξιν Ψ. ἀναπτῆναι] ἀναβῆναι Ψ$_2$. ἂν ἐπανήεσαν ΨΨ$_2$C et qui ἐπανίεσαν B. om ἂν ΩΦFM et v. τὰ μὲν ἰδάντες] post haec verba contra omnes libros addidi [καὶ ἀκούσαντες,] quod supplementum opposita verba καὶ ὡς ἀκούσαντες postulant. conjecturae meae favent etiam lectiones proxime inferiores. ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες ΩΦFM et v. ὡς ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες BΨ$_2$. ὡς ἀκούσαντες καὶ ἰδόντες Ψ. ἐξέκαιον οὖν ΩF. ἐξέκαιον δ'οὖν (δοῦν ΨΨ$_2$.) BΨΨ$_2$. ἐξέκαιον γοῦν ΦM et v. ἐς BCΨΨ$_2$ et (?) Ω. εἰς ΦFM et v.

31. παρὰ τῶν] περὶ τῶν Ψ. τὰ δὲ καὶ] τὰ δὲ BΨΨ$_2$. παρ' αὐτοῦ ΦFM. παρ' αὑτοῦ BΩΨΨ$_2$ et v. προστιθεὶς] τιθεὶς Ψ. ἐνέπλησεν οὖν Ψ. ἐνέπλησε δ'οὖν caeteri et v. καὶ

*ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους πάνυ φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν εὔνους ἐργαζόμενος αὐτῷ ἀπέπεμπεν οὐκ ἀπαγγελοῦντας * μόνον τὰς ἐρωτήσεις ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεὸν καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ μαντείου καὶ αὐτοὺς ψευσομένους.* 32. *ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λῃστοῦ ἄξιον· λύων γὰρ τὰ πεπεμμένα βιβλία καὶ ἀναγιγνώσκων, εἴ τι εὕροι ἐπισφα-*

αὐτοὶ] *καὶ αὐτοὶ* (ῆ supra scr.) (sic) Φ. *πάνυ φιλοφρόνως* ΨΨ2ΒΦΗ. *φιλοφρόνως* ΩFM et v. *ὑποδεχόμενός*] *ἀποδεχόμενος* Φ. *ξενίοις* cum Jensio ΒΩΦΗΤUV. *ξενίαις* ΨFM et v. *ξένια* (cum rasura) Ψ2. *εὔνους* vulgo deest, habent ΩΨΨ2ΒCΦΗFMY. *αὐτῷ* ΩΨΨ2ΒCΦΗ. *αὕτῳ* F. *αὐτῷ* v. *ἀπέπεμπεν*] *ἀπέλυσεν* Ψ. *ἀπαγγελοῦντας*] *ἀγγελοῦντας* Ψ2 fortassis recte. *καὶ αὐτοὺς* ΩΨΨ2ΒΦΗΤ. *καὶ αὐτοῦ* F. *καὶ αὐτοῦ* M et v. in prima edit. *καὶ αὐτοῦ* scripseram (ita nunc F), quod omnes secuti sunt sententia item bona („et de ipso Alexandro"). at hodie optimi codices *καὶ αὐτοὺς* scribi jubent, quod ad servos ab Rutiliano prius missos refertur, qui c. 30 fin. dicuntur mentiti esse. *ψευσαμένους* Φ. *ψευδομένους* B.

32. *ἀλλὰ* ΨΨ2ΒΦΗΤVMY. om diserte ΩF et v. *μηχανᾶταί τι* ΩΦΜ et v. *μηχανᾶται* ΨΨ2ΒF. nec deesse *τὶ* potest (scripta hodie nollem quae in Quaestt. L. p. 92 scripsi), neque post v. *μηχανᾶται* (ut nunc est) poni, sed tum hoc ordine debebat: *οὐκ ἄσοφόν τι.* quare ut v. *ἀλλὰ* excidit, ita etiam *τοιόνδε* excidisse ratus suppleo *μηχανᾶται* [*τοιόνδε*] *τι* —. plane sic supra c. 13 init: *μηχανᾶται τοιόνδε τι· νύκτωρ γὰρ* — et infra c. 41 init: *τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνάσατο· ταῖς γὰρ πόλεσι* —. adde Plutarchum in Vit. Sertorii c. XI: *ὁ δὲ καὶ προσετεχνᾶτο τοιάδε· γνοὺς γὰρ* — et quae infra ad c. 38 init. dicentur. *προστυχόντος*] *προστυχοῦντος* MF. *πεπεμμένα* ΆΓΩCΦΗΜ. *πεμπόμενα* Ψ2Β et v. *καταπεμπόμενα* Ψ. *πεποιημένα* F. ego in Epist. Cr. p. XLVII *πεπεμμένα* comprobavi. rarum atticis verbi *πέμπειν* participium *πεπεμμένος* et h. l. scribas offendit et in Demosth. Adv. Aristocr. § 159 (p. 673 init. R.), ubi optimi libri *πεπεμμένης* itemque Photius p. 412, 4. de oratoris l. Dindorfius ad Demosth. Praef. p. XI ed. pr. recte existimavit. Cobetus V. L. p. 252 sqq. addit Porphyrium De Abstin. IV § 17, ubi in libris est *πεπεμμένοις* et ipse in Thucyd. III, 2 pro his *μεταπεμπόμενοι ἦσαν* conjicit *μεταπεπεμμένοι ἦσαν.* frequentius est *πέττειν* verbi participium prorsus idem *πεπεμμένος* sicut in Arist. Pluto v. 1126 et v. 1142.

λὲς καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὰ καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους καὶ μόνον οὐχὶ δούλους διὰ τὸ δέος ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ ἤροντο. συνίῃς δὲ, οἵας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων εἰδότων, ὅτι ἐντὸς αὐτοὺς ἔχοι τῶν ἀρκύων. 33. βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν· πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς [τοῦ] ἐκ προτέρας

---

antiqui grammatici id unum quaesierant, utrum πεπεμμένος verbi πέττειν tantum an etiam v. πέμπειν atticis participium fuisset, diversas vero utriusque verbi formas ut dubio exemtas praeterierant, veluti Ar. Pac. v. 869: ὁ πλακοῦς πέπεπται et ex altera parte Aeschyl. Septem v. 454: καὶ δὴ πέπεμπται. et illi quoque laudassent factum, quod ego (De Daetalens. p. 61) ap. Athen. XIV p. 646, b pro verbis πέμψω πλακοῦντ' in Aristophane πέψω πλακοῦντ' restitui. at alii huic liti alias verbi πέμπειν formas immiscuerunt ut Cobetus l. l. p. 253 ἐπέπεμπτο et Schaefer ad Demosth. IV p. 122 Aeschyleam πέπεμπται. βιβλία ΩΦΗΜF et v. βιβλίδια ΨΨ₂BC. de eadem re βιβλίον infra c. 49 (bis) et c. 31 et c. 53 et c. 54 (bis) positum est. βιβλίδιον Pollux VII, 211 ex Antiphane protulit et paullo ante § 210 ex Aristophane βιβλιδάριον, deminutionem (ut alibi dixisse memini) comicam. ἀναγιγνώσκων] libri ἀναγινώσκων. ἐπισφαλὲς ΨΨ₂Φ et v. οὐκ ἀσφαλὲς 𝔄ΩFM. ἐν ταῖς] ἐν om BΨΨ₂. κατεῖχεν αὐτὰ Ψ. κατεῖχεν αὐτὸ 𝔄Ψ₂BC. κατεῖχεν αὐτὸς FΩΦM et v. unice verum est αὐτὰ (scil. τὰ βιβλία). vulgata αὐτὸς utcunque inepta et ab me jam in prima ed. remota toleratur. οὐκ ἀπέπεμπεν] οὐκατέπεμπεν a. ὡς] καὶ ὡς ΩΦΗF. ἔχοι] ἔχῃ Ψ₂. ἔχειν Ψ. πεπομφότας] πέμποντας BΨΨ₂. ἤροντο] εἴροντο B. ἠρώτων Φ. συνίῃς Solanus et fortasse Ψ₂. συνίεις Ω. συνιεῖς Y. συνιεὶς ΦΗFMa. συνίησι ΨBVT et edd. veteres praeter a. οἵας Solanus et fortasse Ψ₂. et diserte VT. οἵα ΩΨ. οἷα BΦΗFMa et v. μέγα ΨΨ₂TV et v. μεγάλα 𝔄ΓΩΩ₂ΦΗFMa. πύστεις] πίστεις ΨΦΗ. πολλὰ om Ψ. ἐντὸς αὐτοὺς ἔχοι BΩΗFM. ἔχοι etiam C. ἐντὸς αὐτοὺς ἔχει ΦΨΨ₂. αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει v.

33. πυνθανομένῳ libri. malim πυθομένῳ, ut optimi codd. c. 34 init. ὑπὲρ τοῦ BCΨΨ₂ΦΗ. περὶ τοῦ ΩFM et v. παιδὸς] υἱοῦ Ψ. τοῦ ἐκ Ψ. ἐκ caeteri libri et v. προστήσεται τὸν διδάσκαλον B. προστήσαιτο τὸ διδάσκαλον (sic) Ψ₂. προστήσαιτο (παραστήσαιτο H.) διδάσκαλον ΩΩ₂ΦΗFM et v. verba ὅντινα προστήσεται τὸν om Ψ. πολέμων] πολέμωνά H. πολέ-

γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅντινα προστήσεται τὸν διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, ἔφη·

241 *Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος ὁ μὲν ἠπόρει καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ, ὁ δὲ Ῥουτιλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν καὶ διὰ τοῦτο ζῶντα μὲν μηδένα κελεῦσαι διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου; 34. αὖθις δὲ πυθομένῳ αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο, ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου, μετὰ ταῦτα Μένανδρος,
242 *εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μετὰ δ' ἔσσεαι ἠλιὰς ἀκτὶς,
ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐ περιμείνας τὴν τοῦ θεοῦ ὑπόσχεσιν. 35. καὶ οὗτος ὁ χρησ-

---

μων om BΨΨ2. διάκτορον] Buttmannus in Lexilogo I p. 222. ἀοιδόν] ἀοιδον ὅμηρον cum rasura Ψ2. διὰ τοῦτο BCΨΨ2 et marg. Ald. δι' αὐτὸ ΩΦFM et v., quod aeque Lucianeum, ut ad l. De Conscr. Hist. c. 35 monui. ζῶντα μὲν] μὲν ζῶντα H. μηδένα κελεῦσαι BΨΨ2. κελεῦσαι μηδένα ΩΦHFM et v. ἑλέσθαι] ἑλέσθαι (ε ω̃ superscr.) F. ἔσεσθαι H. τεθνεῶτας] τεθνηκότας Ψ. νῦν (ante συνεῖναι) om Φ. ἐνδιατρίβειν] συνδιατρίβειν (ut videtur) Ψ. ἐντρυφᾶν cum rasura Ψ2. Solanus Adv. Indoct. c. 26 fin. apte contulit. adde quae Cobetus V. L. p. 254 egoque ad Arist. Ran. v. 522 diximus.

34. πυθομένῳ BΨ2. πυνθανομένῳ ΩΦFM et v. vide ad c. 33 init. αὐτὸς διεδέξατο BΨΨ2ΩΦCHMTUV. διεδέξατο αὐτὸς F. αὐτὸς om v. πρῶτον] πρῶτον μὲν Ψ. ἔσσεαι] ἔσσαιε Ψ. ἔσσεται Φ. ἠλιὰς] ἠλιὰς BΨ2. ἠλίας TV. ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς] ὀγδοήκοντ' ἐπὶ τοῖσδ' B. ὀγδοήκοντα ἐπὶ τούτοις Ψ. ὀγδοήκοντα etiam Φ. λυκάβαντας] λυκάβαντες Ψ. ὁ δ'] ὁ δὲ BΦ. ὅδ' Fa. οὐ περιμείνας ΓBΨΨ2Φd. οὐδὲ περιμείνας ΩFM et v., quod in Quaestt. p. 116 e sola Juntina corrigere non audebam.

35. ἐρομένῳ] ἐρομένου F. ἐρωμένῳ B. ποτε om Ψ. Σεληναίης τε] τε om Ψ. αὐτοῦ ἁλῶναι Φ. ἁλῶναι αὐτοῦ ple-

μὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ γάμου ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θύγατρα.

διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον, ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι αὐτοῦ ἁλῶναι καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλιανὸς ἔπεμπεν εὐθὺς ἐπὶ τὴν κόρην καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος καὶ τῶν ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι. 36. * ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 243
ἐλάβετο, μείζω ἀεὶ προσεπενόει καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμολόγους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δέ τινα χρησμὸν, αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἕν·

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλώνων

---

rique libri et v. καθεύδοντά ΨΨ₂ΦFM et v. καθεύδοντός ΩBC. ποτε] που F. μελλήσας] μελήσας MHa. μελλήσας pr m F. μέλησας (?) Ω. ἔπεμπεν εὐθὺς BΦFH et ut videtur ΩΨΨ₂. εὐθὺς ἔπεμπεν M et v. συνετέλει] ξυνετέλει B. ξυνεξετέλει C. τὴν (καὶ τὴν Ψ) πενθερὰν σελήνην ΩΨΦ et corrector M et v. τῇ πενθερᾷ σελήνῃ Fa et in rasura Ψ₂ et pr m M. ἱλασκόμενος om Ψ₂.

36. ὁ δ' ὡς] ὡσδ' ὡς B. μείζω ΓΨΨ₂Φ et v. μεῖζον ℵCΩΩ₂HFMa. προσεπενόει] προσενόει BΨa. προσενενόει Ψ₂. χρησμολόγους BΨΨ₂CY. χρησμοφόρους ΩΩ₂ΦFM et v. πυρκαϊὰς] πυρετοὺς Ψ. φυλάττεσθαι Jacobitius. φυλάσσεσθαι libri praeter Ψ qui ἔσεσθαι. ὡς μὴ γένοιτο] εἰ γένηται Ψ. τι τούτων] τι τοιοῦτον F. ἕνα δέ τινα BCΨ₂. ἐν ἅδου Ψ. ἕνα δή τινα ΩΦFM et v. εἰς ἅπαντα ΩΦM et v. ἐς ἅπαντα ΨΨ₂BC. εἰς ἅπαν F. διεπέμψατο. φοῖβος quinque verbis omissis F. ἀκειρεκόμης T. λοιμοῦ] λοιμοῖο H. λιμοῦ Ψ. ἀπερύκει Φ p m. ἀπερύκοι F. πυλώνων CBΨΨ₂ΩΦF et v. πυλῶν TVY

γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς
τοὐναντίον τοῖς πλείστοις περιεχώρει· κατὰ γάρ τινα
τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, αἷς τὸ ἔπος
ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν, ὅτι διὰ
τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο.
τάχα δὲ καὶ οἱ πολλοὶ θαρροῦντες τῷ στίχῳ ἠμέλουν καὶ
ῥᾳθυμότερον διῃτῶντο οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νό-
244 σον συντελοῦντες, * ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐ-
τῶν τὰς συλλαβὰς καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτο-
ξεύοντα τὸν λοιμόν. 37. πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ [τῇ]
Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς
ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ καὶ τὰς ἐρωτήσεις προ-
εμήνυον καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται, ὡς ἕτοιμον αὐτὸν
πρὸς τὰς ἀποκρίσεις καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους
καταλαμβάνεσθαι. 38. καὶ τὰ μὲν πρὸς τὴν Ἰταλίαν
ταῦτα· [οἴκοι δὲ] καὶ τοιαῦτα προσεμηχανᾶτο. τελετήν

---

marg. Ald. Ven. et fortasse M, quod quum alii tum Seidler, Bekker et olim ego probavimus. ὡς om ΨΨ$_2$. τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον om ΨΨ$_2$, et qui etiam τὸ omittit pergens δὲ ἐς B. ita natum est ἐς δὲ τοὐναντίον in Ψ$_2$ (pro τὸ δ' ἐς τοὐναντίον). περιεχώρει Cobetus V. L. p. 254 optime. libri προὐχώρει. αἷς 𝔄ΓΩΦFM et v. ἐν αἷς ΨΨ$_2$BHYd. καί μη με (sic) F. με om BΨΨ$_2$. τοῦτο] τοῦτο με (corr.) Ψ$_2$. καὶ οἱ πολλοὶ θαρροῦντες ΨBC. καὶ οἱ πολλοὶ καταθαρροῦντες Ψ$_2$. οἱ πολλοὶ καὶ θαρροῦντες Φ. οἱ πολλοὶ καὶ καταθαρροῦντες ΩFM et v. αὐτῶν Guyetus. libri αὐτῶν. τὰς συλλαβὰς ΨΨ$_2$BTV. συλλαβὰς ΩΦFHM et v. ἀκερσεκόμην] ἀκειρεκόμην ΦFMHa.

37. αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ conjeci. τῇ ῥώμῃ Ψ. αὐτῇ ῥώμῃ v. διήγγελλον] διήγγελον HF. προεμήνυον] προσεμήνυον C.

38. καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ταῦτα ΦFM et v. καὶ πρὸς μὲν τὰ ἐν τῇ ἰταλίᾳ ταῦτα BΨ et ut videtur Ω. καὶ πρὸς μὲν τῇ ἰταλίᾳ ταῦτα Ψ$_2$H. post ταῦτα vulgata καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο, in quibus καὶ τὰ τοιαῦτα om BΨ; προεμηχανᾶτο (ut vulgo) habent ΨΨ$_2$, pro eo προεμήχαν τοῦτο TV, ἐμηχανᾶτο 𝔄ΩΦFMa. equidem hodie ita corrigo suppleoque: „Καὶ τὰ μὲν πρὸς τὴν Ἰταλίαν ταῦτα· [οἴκοι δὲ] καὶ τοιαῦτα προσεμηχανᾶτο." cum primis verbis cf. Alexandr. c. 45 fin., De Merc. Cond. c. 31 fin. et De Calumn. n. t. c. c. 21. in prima edit. p. 243 illud saltem videram, hic loci esse lacunam, quam verborum ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα conjunctione apud Lucianum frequente inductus minus

*τε γάρ τινα συνίστα καὶ δᾳδουχίας καὶ ἱεροφαντίας,
τριῶν ἑξῆς ἀεὶ τελουμένας ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώ-
τῃ πρόρρησις ὥσπερ Ἀθήνησι τοιαύτη [ἦν·] εἴ τις
ἄθεος ἢ Χριστιανὸς ἢ Ἐπικούρειος ἥκει κατάσκοπος
τῶν ὀργίων, φευγέτω, οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ τελεί-
σθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις
ἐγίγνετο· * καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο λέγων, ἔξω Χριστιανούς,* 245
*τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους.
εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ καὶ
Κορωνίδος γάμος καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευ-
τέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γέννησις τοῦ θεοῦ.* 39. *τρίτη*

---

bene ita supplebam: „*Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα· προσεμηχανᾶτο [δὲ καὶ τοῦτο.] τελετήν* —." in his tamen conjecturam meam *προσεμηχανᾶτο* Seidler, Schubartus et caeteri praeter Dindorfium probarunt, qui speciose dicit lectionem *ἐμηχανᾶτο* praestare. mihi talia favent, cujusmodi est hoc Plutarchi in Vit. Sertorii c. 11: *ὁ δὲ καὶ προσετεχνᾶτο τοιάδε.* h. l. post me parum recte Seidler et Bekker: „*Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ταῦτα· κᾆτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσεμηχανᾶτο.* *τελετήν*

α ἐ

τε] *τε* om Ψ. *συνίστα καὶ* 𝔄Ψ2. *συνιστᾶτο καὶ* Ψ. *συνίστ τ καὶ* (i. e. *συνίστα τὲ καὶ*) H. *συνίστααι καὶ* v. menda *συνίστα τὲ* caeteris antiquior ex eo nata est, quod *τὲ* post *τελετὴν* male elapsum est, male suppletum. unice verum est *συνίστα* et activo opus esse Dindorfius perspexit, qui attice scribi *συνίστη* maluit, ut est in Verr. Hist. II, 26 init. *ἵστη*. at libri exhibent in Musc. Encom. c. 7 fin.: *ἀνίστα* et in Polybio III, 43 fin: *συνίστα*. *τελουμένας* Ψ2 (in rasura). *τελουμένων* caeteri et v. equidem improba vulgatae syntaxi offensus *τελουμένας* jam olim post Guyetum conjeceram. atticum est enim *τελετὴν* (s. *τέλος*, s. *ἱερὰ*) *τελεῖν*, velut in Eurip. Bacch. v. 485: *τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς*;

πρόρρησις ἦν ὥσπερ vulgo et mox omnes libri *τοιαύτη εἰ*, sed *ἦν* om BΨ. ex quo sequitur *ἦν* h. l. delendum et infra post *τοιαύτη* inserendum esse, ut supra edidi. *πιστεύοντες*] *πλεῖστοι ὄντες* Ψ mero errore. neque enim *πιστοὶ ὄντες* latet, quocum multi loci N. F. ut Ep. ad Hebr. III, 2 congruunt. *τύχῃ τῇ ἀγαθῇ*] *τύχῃ ἀγαθῇ* F. *ἐγίγνετο*] *ἐγίνετο* F. *ἐπεφθέγγετο* BΨΨ2Ω et diserte T et v. *ἐφθέγγετο* 𝔄HΦMa et sine accentu F. vulgata h. l. aeque certa est atque c. 39: *ἐπεφθέγγοντο*. *ἐγίγνετο*] *ἐγίνετο* BΦ. *ἐγένετο* Ψ. *γάμος*] *ποταμοὶ* Ψ insigni errore.

γέννησις BCΨΨ2. *γένεσις* ΩΦFM et v.

δὲ ἡμέρα Ποδαλειρίου ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος· δᾳς δὲ ἐκαλεῖτο καὶ δᾷδες [δὲ] ἐκαίοντο· καὶ τελευταῖον Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρως καὶ τικτομένη ἡ τοῦ Ῥουτιλιανοῦ γυνή. ἐδᾳδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ, κατῄει δὲ ἐπ᾽ αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης Ῥουτιλία τις ὡραιοτάτη τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ἐρῶσα ὡς ἀληθῶς τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἀντερωμένη ὑπ᾽ αὐτοῦ, καὶ
246 *ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλέθρου ἐκείνης ἀνδρὸς * φιλήματά τε*

---

39. *ἦν* BΨΩ. *τε ἦν* Ψ2ΦFM et v. *γάμος*] *ἔρως* T. *δᾳδὶς δὲ ἐκαλεῖτο* FM et v. haec omnia om BCΨ. *δεδὶς* (sive *δίδὶς*) *δὲ* $^{\alpha}$*ἐκαλεῖτο* 𝔄ΓΦ. *δεδις δὲ ἐκαλεῖτο* (α supra rec m) Ω. *δὶς δὲ ἐκαλεῖτο* H. *δὶς δὲ ἐτελεῖτο* (in rasura) Ψ2. pro vulgata *δᾳδὶς* conjecturam meam *δᾳς* recepi, nomine diei festi ab face nuptiali similiter ducto, atque de ipso certamine *λαμπὰς* (quo de Schoemannus ad Isaeum p. 350) dici solet. *καὶ δᾷδες* (*δάδες* H) *δὲ* libri. at h. l. *καὶ — δὲ* prorsus ineptum est, ut *δὲ* certo delendum sit. jam superiora, quae om BCΨ, in reliquis codd. ex parte tantum suppleta videntur male omisso *ἐπεὶ* (sive *ὅτι*) post *ἐκαλεῖτο*. suppleo: *δᾳς δὲ ἐκαλεῖτο, [ἐπεὶ] καὶ δᾷδες ἐκαίοντο.* *τελευταῖον*] *τελευταῖος* BΨ. *ἔρως*] *γάμος* VY. *ἡ τοῦ Ῥουτιλιανοῦ*] ita conjeci. *τοῦ ῥουτιλλιανοῦ* ΨΨ2ΩΦFMa et sive B sive H. *τοῦ Ῥουτιλλιανοῦ ἡ* vulgo. *κατῄει*] *κατίει* Φ. *ἀπὸ τῆς* ΓBΦH et fortassis ΩΨΨ2 (?). *ἐκ τῆς* 𝔄FM et v. *τῆς Σελήνης*] *τῆς* om Ψ2. *Ῥουτιλία* Bekker. *ῥουτίλλειά* B. *ῥουτιλλεία* C. *Ῥουτιλλία* v. ex Rutiliorum gente „Rutilia" mater C. Cottae ap. Cic. Epp. ad Attic. XII, 20 oriunda fuit, nostra ut *τις* pronomen indicat, non item. sed ne Solanus quidem „Rutiliam" vidit cujusvis feminae, quae quidem pulchra esset, cognomen fuisse sumtum illud ab flore genarum. res e Festo p 262 M. patet: „rutilium rufum significat, cujus coloris studiosae etiam antiquae mulieres fuerunt, unde traxerunt cognomina rutilias (rutilae Ursinus male), ut indicat frequenter Afranius." adverte opposita *ἀντὶ τῆς Σελήνης Ῥουτιλία τις* h. l. „pro pallida rubicunda": nam plerumque luna pallet. *ὡραιοτάτη* om F. *τινὸς* om BΨ. *ἐρῶσα ὡς ἀληθῶς* BCΨ. *ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα* Ψ2ΩΦHFM et v. *τοῦ Ἀλεξάνδρου*] *ἀλεξάνδρῳ* et om *τοῦ* Ψ. *ὀλέθρου* Bekker. *ὀλεθρίου* libri. *ἐκείνου* libri omnes (diserte ΦFM et haud dubie ΩΨΨ2) praeter unum V qui recte *ἐκείνης*, ut bene critici antiquiores et ego jam

ἐγίγνετο ἐν μέσῳ καὶ περιπλοκαί· εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν δὲ πάλιν εἰσῄει ἱεροφαντικῶς ἐνεσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ, καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἰὴ Γλύκων, ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, ἰὴ Ἀλέξανδρε. 40. πολλάκις δ' ἐπὶ ταῖς δᾳδουχίαις καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπίτηδες χρυσοῦς ἐξεφάνη, δέρματος ὡς τὸ εἰκὸς ἐπιχρύσου περιταθέντος καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε

---

in ed. prima p. 244. ἐγίγνετο] ἐγίνετο BΨ. ἐγένετο Φ. ἐν μέσῳ BΨ. ἐν τῷ μέσῳ Ψ2ΩΦFM et v., quod servari potest. τάχ'] τάχα BΨ. κόλπου] κόλπους BCTV. πάλιν εἰσῄει BΨ (sed ambo ἐσῄει). εἰσῄει πάλιν Ψ2ΩΦFM et v. ἐνεσκευασμένος ἐν] ita conjeci. ἐσκευασμένο ς 'ν F. ἐσκευασμένος ἐν caeteri et v. vide quae dixi in Quaestt. Luc. p. 322 et nuper ad l. De Conscr. Hist. c. 10 p. 42, quibus adde Cobetum V. L. p. 163. codem vitio haec laborant De Mort. Peregr. c. 15: τραγικῶς ἐσκεύαστο et ibid. c. 36 init. ἐσκευασμένος ἐς τὸν ἀεὶ τρόπον. in antiquis Luciani codd. pro vulgata ἐσκευασμένος recte plerumque exstat ἐνεσκευασμένος (i. e. „indutus"). ἰὴ om BΨ. ἐπεφθέγγετο (γοντ) F. Εὐμολπίδαι om Ψ. Παφλαγόνες om Φ. καρβατίνας BΨΨ2 et v. καρβατίδας ΆΓΩΩ2ΦHFMa. quod carbatinis induti fuerint, eo religionem laesam esse Lobeckius in Aglaoph. p. 245 ostendere studuit. at inprimis h. l. rusticitas Paphlagonum ridetur, ut quae ab Eumolpidarum dignitate procul abhorreat. ἰὴ] σὴν B. σὺν (vel ut ego suspicor σὴν) Ψ.

40. δ' ἐπὶ ταῖς δᾳδουχίαις BCΨ. δὲ ἐν τῇ δᾳδουχίᾳ ΩΩ2Ψ2Φ FM et v. ἐξεφάνη BCΨ. διεφάνη ΩΩ2Ψ2ΦFM et v. illud jam in prima ed. p. 244 probavi. frustra Cobetus V. L. p. 236 διεφάνη praetulerit, quasi v. γυμνωθεὶς hinc abesset. vide De Conscr. Hist. c. 8: γυμνὴν — ἐκφαίνουσα. ὡς τὸ εἰκὸς BCΨΩ et fortasse Φ. ὡς εἰκὸς Ψ2FM et v. illud in Ep. Cr. p. XLVIII probavi. περιταθέντος Ά probante Dindorfio. περιτεθέντος M m pr. περιτεθέντος caeteri et correctus M et v. ὥστε καὶ] ὅτε καὶ HΨ1. δύο] .β. a. pro δύο τισὶ Φ δύο ποτὲ, qui prae-

247 * Πυθαγόρου τὴν ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μηρὸν εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐτῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχὴ ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει·
ἡ δὲ προφητείη δίης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ,
καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν,
καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

41. προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνάσατο· ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Παφλαγονικαῖς καὶ ταῖς Ποντικαῖς ἐπήγγελλε θεηκόλους πέμπειν ἐς τριετίαν ὑμνήσοντας

---

gressum ποτὲ servat. τὴν ψυχὴν BCΦΨΨ_2H. ψυχὴν ΩFM et v. αὐτῇ ΩΦFM et v. αὐτῷ ΨΨ_2BTVYd et marg. Ald. Ven. (in quo male scribitur αὐτῷ ἔλυσεν), quod et elegantiae speciem habet et plus valet auctoritate. hinc ab omnibus me ipso (l. l. p. 244) duce αὐτῷ receptum est. at enim αὐτῷ e proximis inferioribus „ταύτην αὐτῷ“ mero errore natum videtur. ἐπανενεγκόντων] ἐπενεγκόντων ΦΨΨ_2. ἄλλοτε plerique et correctus M et v. ποτὲ Ψ_2FH et p m M. δ'] δὲ ΨFH. προφητείη] προφητεία ΨΦ. manifesta imitatio Homeri Od. ι, 359, quod fugit quum alios tum Valckenaerium De Aristobulo p. 16. ἀγαθῶν ἀνδρῶν Ψ_2ΩBHFMTYa. ἀγαθῶν ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ψ (e quo omissum ἐπαρωγὸν non enotatur) homerice. ἀγαθῶν Φ diserte et v. tum ἐπ' αρωγὸν F. ἐπ' ἀρωγὸν B. ἐπαρρωγὸν corr. H. βληθεῖσα] κληθεῖσα ΨBV et marg. Ald.

41. πᾶσιν v. et correctus M. πάλιν F et m pr M et a. ἐτεχνάσατο BΨ. ἐτεχνήσατο Ψ_2ΩΦFM et v. ταῖς παφλαγονικαῖς καὶ ταῖς ποντικαῖς BΨ et fortassis Ω. ταῖς ποντικαῖς καὶ παφλαγονικαῖς Ψ_2H. ταῖς ποντικαῖς καὶ ταῖς παφλαγονικαῖς ΦFM et v.

o

θεηκόλους BΨ. θεηκέλους Γ. θεεικέλους ΨΩΩ_2Φ. θεεικέλους (o supra sec.) H. θεοεικέλους Ψ_2FMa. θεοπόλους C et marg. Ald. Ven. θεοπόλους θεοεικέλους Y. θεηκόλους (θεοκόλους T) θεοπόλους θεοπρόπους TV. θεοπρόπους edd. vett. praeter a. non recte h. l. θεοπόλους Albertius et Schaefer (hic ad Dionys. De C. V. p. 237), melius longe Hemsterhusius ad Hesychium s. Θεοκόλος p. 1695 ed. Alb. lectionem θεοκόλους probavit, prorsus recte Jacobitius θεηκόλους. haec enim forma, cui codices favent, ex oraculo Alexandri sumta videtur παῖδα θεηκόλον poscentis. atqui altera forma θεοκόλος hexametro repugnat. in Pausania V, 15,10

παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας καὶ προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους * καὶ ὡραιοτάτους καὶ 248 κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι, οὓς ἐγκλεισάμενος ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο καὶ συγκαθεύδων καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη μηδένα τῷ αὑτοῦ στόματι δεξιοῦσθαι μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κύσαι μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει, καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος. 42. τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος ἐς τὴν οἰκίαν αὐτῷ ἐσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ ηὖχουν τετοκέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν, ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. 43. ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος καὶ Σακερδῶτός [τινος,]

---

codices θεηκολότω ὃς, pro quo Kuhnius θεηκόλῳ ὃς et prorsus recte Coraes: θεηκόλῳ τε, ὃς —, et ibid. V, 15, 8 codices θεηκαλεῶνος, pro quo recte θεηκολεῶνος Schneider (in Lex. s. Θεηκόλος), qui θεοκόλος et θεοκολεῖν formas comparat. cui adsensus Lobeckius ad Phryn. p. 652 vocem βουκόλος post Kuhnium confert. οὓς] οὕσπερ Ψ2 (in rasura). ἐχρῆτο καὶ συγκαθεύδων Ψ2, quod probandum videtur probatumque est Bekkero. ἐχρῆτο συγκαθεύδων ΩΦFM et v. ἐχρήσατο καὶ συγκαθεύδων BΨ. αὑτοῦ Bekker pro αὐτοῦ. κύσαι Jacobitius pro κῦσαι. ἐκαλοῦντο] ἐκαλοῦντο (η supra α) F (η pr m. ita F). ἐκαλοῦντα in textu et suprascr. ἐκηλοῦντο M. οὗτοι om Ψ2ΩΦFM (ita M) Ha. adest vulgo et in TV. οἱ om Ψ.

42. τε] δὲ Ψ. ἀναίδην ΨΨ2H. ἐς τὴν BCΨΩF. εἰς τὴν M et v. αὐτῷ Bekker pro αὐτῷ. ἐσρυήσεσθαι BΨΨ2. εἰσρυήσεσθαι ΩΦFM et v. ηὖχουν] ηὔχοντο BΨΦ. ηὔσχοντο Y. ἀληθῆ BΨΨ2d. ἀληθῶς diserte ΨΓΩΩ2ΦFMH et v.

43. σακερδῶτός (σακέρδωτός H) τινος τιανοῦ BΨH. τοῦ σακέρδωτος (σακερδῶτος Φ) τινὸς τιανοῦ Ψ2ΩΦFM. τοῦ Σακέρδωτος (σακερδῶτος T) Τιανοῦ τινὸς T et v. τινός, quod e proximis „ὁποίου τινὸς“ nasci potuit, ut incerta in codd. sede jactatum uncis inclusi. at quum „Sacerdos“ in lingua latina viri nomen notissimum sit, Σακερδῶτός τινος per se non plus habet offensionis quam

Τιανοῦ ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν, εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν χρυσοῖς γράμμασι
249 *γεγραμμένον ἐν * Τίῳ ἐν τῇ τοῦ Σακερδῶτος οἰκίᾳ. εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἔγωγε, ἦδ' ὅς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον, ἢ πῶς λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίαν πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν· δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους τῆς ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἔτι σου τὸν προπάτορα ἔχει τὸν Ἀπόλλω χρησμῳδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ*

---

infra c. 45: *Δημόστρατός τις* vel hoc Theophili ap. Athen. X p. 417, a *Ἀτρεστίδας τις*, vel (Demetrii) De Elocut. c. 213: *Στρυαγγαῖός τις*, ut Finckhius correxit. *χρυσοῖς γράμμασι*] *γράμμασι χρυσοῖς* BΨ. *σακερδῶτος* BΦ et hic F. *Σακέρδωτος* v. *γάρ μοι*] *δέ μοι* Ψ. *ἔφη* om BΨ. *ὦ δέσποτα*] *ὠδέποτε* H. *ἔγωγε*] ita scripsi. *ἐγώγε* Ψ2. *ἐγὼ δὲ* H. *ἐγὼ* v. vide Platonem C. ap. schol. ad Eurip. Hec. v. 821: *Α. οὗτος, τίς εἶ; λέγε ταχύ·* (?) *τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς;* | *Ε. Ἑρμῆς ἔγωγε* —, Aristoph. Avv. v. 70: *ΕΤ. ἀτὰρ σὺ τί θηρίον ποτ' εἶ πρὸς τῶν θεῶν;* | *ΤΡΟ. ὄρνις ἔγωγε δοῦλος*, Acharn. v. 729: *ΔΙ. τί δαὶ φέρεις; ΜΕ. χοίρως ἐγώνγα μυστικάς.* *ἢ πῶς λέγεις;*] ita in prima ed. p. 245 conjeci; libri et v. *πῶς λέγεις;* at nunc illud ipsum *ἢ πῶς λέγεις;* ex uno Ψ2 enotatur, ubi *ἢ* in rasura est. vide Eurip. Hippol. v. 338: *ὃν ἔσχε ταύρου, τέκνον, ἢ τί φῄς τόδε;* Arist. Thesmoph. v. 743: *τρικότυλον, ἢ πῶς; εἰπέ μοι*, Lucian. Hermotim. c. 66: *οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον — ἢ τί φῄς;* Parasit. c. 12: *δεῖ — ἀναπληροῦν, ἢ τί φῄς;* priora *ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον* minime Glyconis sed item Sacerdotis verba esse Solanus viderat. *παραμενεῖς*] *παραμενεῖς* Ψ2H. *εἶτα ποῖ*] *εἶτα πῇ* Φ. *τῆς ἐπιδημίας* BΨΨ2Φ et fortassis H. *ἐπιδημίας* ΩFM et v. *ἔτι σου τὸν προπάτορα ἔχει τὸν ἀπόλλω* BΨ. *ἔχουσι τὸν προπάτορα ἀπόλλω* Ψ2. *ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν Ἀπόλλω* v. *προπάτορα* servat etiam Γ, pro quo 𝔄 *πατέρα* habet. *ἔχουσι τὸν πατέρα τὸν ἀπόλλωνα* (*ἀπόλλω* Φ) ΩΩ2ΦHa et in margine M. *ἔχουσι τὸν ἀπόλλω* (caeteris omissis) F et in textu M. *χρησμῳδοῦντα, ἢ*] ΩΩ2ΦFM et v. *χρησμοδοῦντα, ἢ* Ψ2. *χρησμοδοτοῦντα, ἢ* d. *ἢ* (omisso *χρησμῳδοῦντα*) BΨ. at hoc participium ut ad rem necessarium deleri plane non potest: quo magis a compluribus nuper deletum esse miror.

τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι· οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακερδῶτι διελέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπίδῳ, ἐπεί οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

44. * ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα διελέγχειν 250
αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν τῶν παρόντων ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, σὺ μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος καὶ ζῇ καὶ ἐπανελήλυθε σῶς μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν

τοῦτ'] τοῦτο BΦFa. εἶτ' ἀνὴρ F et v. εἶτα ἀνὴρ B. ὁ Γλύκων] ὡς ἐκεῖνον Ψ. σακερδῶτι BΦ. σακέρδωτι F et v. διελέχθη BFM et fortasse ΨΨ₂Ω. διειλέχθη H. διηλέχθη v. χρησμὸν] χρησμὸν ἐπιδοὺς Ψ. Λεπίδῳ ἑταῖρον] λεπιδώτερον B. ἐπεί οἱ] ἐπεὶ ἡ B. ἐπεὶ ἣ ΨΨ₂Ω. ἐπεὶ ἣ Φ. ἐπειὴ FM. οἶτος] οὗτος ΨΦ, quorum Φ etiam ὀπηδεῖ. Ἐπίκουρον] ἐπικούρειον H.

44. τολμήσαντα διελέγχειν 𝔄. τολμήσαντα καὶ διελέγχειν caeteri et v. particula opus esse recte negat Dindorfius. πολλῶν τῶν παρόντων BΨ. πολλῶν παρόντων Ψ₂ΩΦFM et v. σὺ μὲν BCΨ. σὺ μέν γε 𝔄. σὺ μέντοι F. σὺ μέντοι γε diserte Ψ₂ΩΦM et v. recte a Bekkero e codd. σὺ μὲν editum est, quum ego olim Praef. ad Qu. Luc. p. XXVIII de h. l. errassem. προσαγαγεῖν Ψ₂ΩΦFM et v. προσάγειν BCΨTVY. αὐτοῦ Bekker pro αὐτοῦ.

καὶ ζῇ BΨ et fortassis Ω. ζῇ Ψ₂ΦFM et v. ἐπανελήλυθε ζῶν Ψ₂ΩΦFM et v. ἐπανελήλυθε (omisso ζῶν) BCΨ. correxi ἐπανελήλυθε σῶς —. res apparet et ex eo quod sequitur ἀπώλειαν (qua oppositione primum Homerus Od. δ', 98 utitur) et e locis geminis, ut Luciani De Sacrific. c. 2: τὸ δὲ σῶν ἐπανελθεῖν, Hom. Od. τ', 282: πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ | οἴκαδ' ἀπήμαντον, Herodot. III, 124: ἢν σῶς ἀπονοστήσῃ, ibid. IV, 76: ἢν σῶς καὶ ὑγιὴς ἀπονοστήσῃ ἐς ἑωυτοῦ, Terenti (Apollodori) Hecyr. III, 4, 20: si salvus domum | redisset unquam, Plauti (Philemonis) Trinumm. v. 156: nunc si ille huc salvos revenit, reddam suum sibi; | si quid eo fuerit —. τοιοῦτο BΨ. τοιοῦτον caeteri et v.

*θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτο δέ τι ἐγεγένητο· ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου ἐπείσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, κἀπειδήπερ ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν (πολλοὶ * γὰρ*
251 *ἦσαν αὐτόθι) ἀνῃρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς καὶ ἡ καταδίκη, μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν,* 45. *ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ καὶ μὴ φέρων τοῦ ὀνείδους τὴν ἀλήθειαν ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι καὶ Ἐπικουρείους κληθήσεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων Δημόστρατός τις ἐπιδημῶν* [ἀπὸ] *τοῦ Πόντου πρῶτος περιχυθεὶς ἐρρύ-*

δέ τι] *δέ τοι* Ψ. *ἐγεγένετο* Ψ2. *γεγένηται* ΨC. *ἀναπλεύσας* Ψ2ΩΦFM et v. *ἀποπλεύσας* ΨBCd. *εἰς Αἴγυπτον — εἰς Ἰνδίαν*] *ἐς* bis BΨ. *κἀπειδήπερ ἐβράδυνεν*] *κἀπειδὴ παρεβράδυνεν* BCΨΦ. *πολλοὶ γὰρ* BCΨd. *πολλοὶ δὲ* Ψ2ΩΦFM et v. *τότε ἦσαν* Ψ solus. *ἦσαν τότε* caeteri libri et v, quod utrumque rei juxta repugnat. hodie correxi: *ἦσαν αὐτόθι*, sicut omnes libri in l. simillimo Adv. Indoct. c. 12: *ἄχρι δὴ συνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς τὸν ἦχον* (*πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι*) *διασπάσασθαι αὐτόν*. in prima edit. p. 246 non recte ego quidem solum mutavi interductum, attamen vitium ipsum jam tunc ab me certo monstratum nemo ac ne Seidler quidem ad edit. Jacobi sui p. 84 attendit. *ἀπαγγέλλοντες*] *ἀπαγγέλοντες* HF.

45. *καὶ Ἐπικούρους κληθήσεσθαι* pr M et v. haec tria verba om BΨ. pro eis *καὶ ἐπικούρους κριθήσεσθαι* Φ. recte *καὶ ἐπικουρείους κληθήσεσθαι* F et correctus M et (si fides silentio) ΩΨ2. quae quum post v. *ἔσεσθαι* ob homoeoteleuton excidissent, postea non uno modo suppleta sunt. bene Solanus *Ἐπικουρείους* conjecerat apte collato infra c. 46 fin. Solano adsensus ego in Ep. Cr. p. XLVIII praeterea supra c. 44 init. contuli. *Δημόστρατός τις*] *τις* om Ψ. *ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ*, corrector M et v. *ἐπιδημῶν τὸν πόντον·* Φ. *ἐπιδημῶν τοῦ πόντου* ΨΨ2ΩBCTUVHF et pr M. ex his F comma habet post *πόντου*, C post *ἐπιδημῶν*. vulgata, quam in ed. pr. p. 246 collato infra c. 57 *τοῦ Πόντου* servavi, rei parum convenit. isto modo *ἐπιδημῶν τῇ Παφλαγονίᾳ* exspectes. in Paphlagonia enim haec acta esse ex inferioribus *τῆς Παφλα-*

σατο τοῦ θανάτου τὸν ἄνθρωπον μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον τοιαῦτα· 46. εἰ δέ τινι τῶν προσκαλουμένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ θεσπίζειν * ἐγίγνετο,) ἐρομένου τοῦ 252
κήρυκος εἰ θεσπίζει τῷδε, ἀνεῖπεν ἔνδοθεν· ἐς κόρακας, οὐκέτι τὸν τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο οὔτε πυρὸς ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι ὡς ἀσεβῆ καὶ ἄθεον καὶ Ἐπικούρειον, ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία. 47. ἓν δ' οὖν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶσθα, τῶν βιβλίων, καὶ τὰ κεφαλαιώδη περιέχον τῆς τἀνδρὸς σοφίας δόγματα, κομίσας ἐς

γόνων μωρίας certo sequitur. quae regiones quum ab historicis tum a nostro supra c. 41 init. plerumque distinctae sunt. nihilo verius codd. τοῦ πόντου vel τὸν πόντον. quare supplevi: ἐπιδημῶν [ἀπὸ, pro quo possis etiam ἐκ] τοῦ Πόντου h. e. „qui ex Ponto forte aderat." ex Ponto patria sua venerat in Paphlagoniam. ἐρύσατο ΨΨ2H. πάνυ om BΨ. ἔδει μόνον BΩΦFM et v. μόνον ἔδει Ψ. om μόνον Ψ2H. vide De Conscr. Hist. c. 3 fin. et ibid. c. 4 init. ἐν om Ψ.

46. τινι τῶν προσκαλουμένων] ita conjeci. τινων προσκαλουμένων C. τινα προσκαλουμένων BΨ. τινι προσκαλουμένων v. et fortasse ΦM. τινι προσκαλουμένῳ ΩΨ2HF, quod Dindorfio placuit. πρὸ μιᾶς] παρανομίας BΨ. τοῦτο om Ψ2. τοῦ om H. θεσπίζειν] θεσπίζει H. ἐγίγνετο] ἐγίνετο Φ. ἐγένετο B. ἐρομένου Seager l. l. p. 251 conjecit, recte probante Dindorfio. libri καὶ ἐρομένου. θεσπίζει, τῶδε F (ita F). θεσπίζει. τῷ δὲ ΦΨΩBCMa. θεσπίζει, ὁ δὲ Ψ2. θεσπίζοι, τῷ δὲ v. recte Guelferbytanus τῶδε (i. e. τῷδε), quod cum verbo θεσπίζει conjungendum esse Seager vidit. eadem syntaxi Euripides utitur in Andromache v. 1162 et in Phoenissis v. 1598, utuntur Aeschylus aliique. hic tamen exspectes: εἰ θεσπιεῖ τῷδε. ἀνεῖπεν BΨΩ et v. ἀνειπεῖν ΦHFM. ἀνείποι Ψ2. ἔνδοθεν] ἔνθεν Ψ. ἔνδον BC. οὔτε om Ψ. pro eo οὐ H p m. στέγη v. στύγη Ψ2. optime στέγῃ correxit Valckenarius ad Hippol. v. 82 ante Struvium L. L. p. 246. οὔτε] οὐ H pm. πρὸ γῆς] πρὸς γῆς F et in scholio cod. Parisinus. ἐλαύνεσθαι] ἐλαύνοντα Ψ. ὡς om Ψ2.

47. δ' οὖν] libri γοῦν. καὶ om Ψ. κυρίας om ΨΩF et m pr M, in quo supra scriptum. ὡς om BΨ. κεφαλαιῶδες

τὴν ἀγορὰν μέσην ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων ὡς δῆθεν αὐτὸν καταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς τὴν θάλατταν ἐξέβαλεν ἔτι καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

253 * Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

οὐδ᾽ εἰδὼς ὁ κατάρατος, ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυγχάνουσιν αἴτιον γίγνεται καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην καὶ ἀταραξίαν καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲν καὶ φασμάτων καὶ τεράτων ἀπαλλάττον καὶ ἐλπίδων ματαίων καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν, νοῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθέν, καὶ καθαῖρον ὡς ἀληθῶς τὰς γνώμας οὐχὶ δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ καὶ ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ. 48. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἓν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μιαροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον·

(κεφαλεῶδες d) — τὰ δόγματα B et edd. veteres, praeterea eo alludit κεφαλὴ καὶ πόδες — τὰ δόγματα Ψ. κεφαλαιώδη — τὰ δόγματα Ψ₂ΩΦHFMa, quod non est graece dictum. correxi interim τὰ κεφαλαιώδη — δόγματα. at in antiqua scriptura κεφαλαιῶδες latet κεφαλαιωδέστατα, qui superlativus in Pseudologista c. 10 et alibi exstat. scripserat Lucianus: τὰ κεφαλαιωδέστατα — δόγματα, id quod recipere debebam. articulus etiam ab Cobeto V. L. p. 297 transpositus est, etsi male conjecit: τὰ κεφαλαιώδη, verbis τὰ δόγματα plane deletis. ne Solanus quidem recte κεφαλαιωδῶς voluit caeteris servatis. κομίσας] κομίσαι BC. κομισθῆναι Ψ. ἐς] κατὰ Ψ. εἰς F. ἔκαυσεν] ἐκέλευσεν BCΨ. ἐς τὴν θάλατταν BΨ. ἐς θάλατταν ΩΨ₂. ἐς θάλασσαν ΦΨM et v. ἐξέβαλεν]

λ

ἐξέβαλλεν BΩM et qui ἐξέβαλεν H. οὐδ᾽ Ψ₂ΦH. οὐδὲ BΨΩ. οὐκ FM et v. ὅσων] οἵων BΨ. ἐντυγχάνουσιν BΨF. ἐντυχοῦσιν Ψ₂ΩΦM et v. ἐνεργάζεται] ἐργάζεται F. ὡς ἀληθῶς] ὡς om BΨ. οὐχ ὑπὸ δᾳδὶ (διδὶ Γ) ΨΓΨ₂ΩΦHFM et v. οὐχ ὕδατι RΨBCTV et marg. Ald. Ven. οὐχ ὑπὸ ὕδατι UYd. oppositio concinna dativum simplicem requirit. hinc jam Reitzius οὐ δᾳδί, prorsus recte autem Bekker οὐχὶ δᾳδὶ emendarunt. vero proximi duo sunt errores οὐχ ὕδατι atque οὐχ ὑπὸ δᾳδί. similiter similis l. corruptus est Dionis Chrys. Or. XLVIII p. 536 M (II p. 613 Emper.): ἀλλά μοι δοκεῖ περικαθάραντας τὴν πόλιν μὴ σκίλλῃ μηδὲ δᾳδὶ (ita optime Baguetius: libri μηδὲ ὕδατι), πολὺ δὲ καθαρωτέρῳ χρήματι, τῷ λόγῳ —. σκίλλῃ] σκύλλῃ Ψ₂ et (υ in rasura) H. σκήλλῃ V. ὀρθῷ om B.

48. ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια καὶ τὴν αὐλὴν καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον διαπ. v. ἔχων

ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια καὶ τὴν αὐλὴν τὸν Ῥουτιλιανὸν εὐδοκιμοῦντα, διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ * ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε ὁ 254 θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν·

Ἐς δίνας Ἴστροιο διιπετέος ποταμοῖο
ἐσβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
θῆρας ὀρειτρεφέας, καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
ἄνθεα καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
νίκη καὶ μέγα κῦδος ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας διανηξαμένους ἐς τὴν πολεμίαν οἱ βάρβαροι ξύλοις κα-

---

γὰρ (γαῦν F) οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια καὶ τὴν αὐλὴν καὶ τὸν ῥουτιλλιανὸν (ῥυτιλλιανὸν Φ) εὐδοκιμοῦντα διαπ. Ψ_2ΩΦHFMa. πάροδον om etiam 𝔄Γ. εὐδοκιμοῦντα πάροδον om 𝔖T. ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπὶ (γὰρ οὐ μιαρὰν ἐπὶ V. γὰρ ἐπὶ mediis omissis Ψ) τὰ βασίλεια καὶ τὴν αὐλὴν τὸν ῥαυτιλιανὸν (ῥουτιλλιανὸν ΨV) εὐδοκιμοῦντα πάροδον διαπ. BΨV. aut etiam T codex om καὶ ante τὸν Ῥουτιλιανὸν aut haec conjectura fuit Pelleti. quum v. ἐπίβασιν ante ἐπὶ excidisset, male pro eo πάροδον insertum est, quod supplementum jure deleverunt Jensius, Guyetus, Gesner, Reitzius, Seidler (ad ed. Jac. p. 90) et Burmeister Quaestt. crit. p. 45 sq. et ab Seidlero quidem Burmeisteroque deleta etiam καὶ ante τὸν omnia recte scripta erant. at Jacobitius, Bekker et Dindorfius vocem ἐπίβασιν omiserunt servato isto πάροδον, quod fieri vel inepta ejus quod est πάροδον collocatio vetat. ἔχειν ἐπίβασιν latine „aditum habere" dixit Caesar De B. G. V, 41. omnino de aditu etiam πάροδος ponitur (ut ab J. Lydo De Mens. IV, 18 p. 61 B: ἔνθα γίνεται αὐτῷ πάροδος ἐπὶ τὴν βασιλείαν); attamen v. ἐπίβασις potius dici solet de „aditu insidioso", velut ab Herodoto VI, 61 et Appiano Civ. I, 37, quae notio ab h. l. non prorsus abhorret. Γερμανίᾳ] γερμανείᾳ Φ. γερμουσία 𝔄.
ὅτε ὁ θεὸς Jacobitius. ὅτε ὁ C. ὁ θεὸς BΨ. ὅτε θεὸς plerique et v. Κουάδοις] Κοάδοις Ψ_2. διιπετέος Vorstius et BCΨΨ_2ΩΦHFM. διηπετέος v. ἐσβαλέειν BCΨΨ_2ΩHFMd. ἐμβαλέειν v. de Φ siletur, quasi ἐμβαλέειν habeat. δοιοὺς] δυοὺς Φ. ὀρειτρεφέας] ὀριτροφέας Φ. ὀριτρεφέας BCHΩ. θῆρας ὀρειτρεφέας om F. ἅμ'] ἄμ' F. εἰρήνῃ τ' ἐρατεινῇ (sic) Ψ.
διανηξαμένους BCΨ. ἐκνηξαμένους Ψ_2ΩΦHFM et v. ἐγένετο]

τειργάσαντο, ὥς τινας κύνας ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτ' ἐπηκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληΐαν γενόμενα καὶ ἡ παρὰ μικρὸν ἐκείνης τῆς πόλεως ἅλωσις. ὁ δὲ πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρῆγε· νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. 49. ἤδη δὲ πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπιρρεόντων καὶ τῆς πόλεως ὑπ' αὐτῶν θλιβομένης καὶ ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρη-
255 στήριον ἀφικνουμένων * τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινοὺς καλουμένους χρησμούς· λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία ἐπεκοιμᾶτο ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς

ἐγίνετο Ψ2. δυσμυρίων F edd. vett. ἀθρόων Ψ2Φ et v. om Ψ. pro eo ἀθρόον 𝔄ΓΒΩΗFM. ἀπολομένων] ἀπολλομένων Φ. ἀπολλυμένων Ψ. εἶτ' pro εἶτα Bekker. ἐπηκολούθησε ΒΨ. ἠκολούθησε plerique et v. ἐκείνης τῆς πόλεως ΒΨ. τῆς πόλεως ἐκείνης Ψ2ΩΦΗFM et v. παρῆγε] ἀνῆκε Ψ. προειπεῖν] προσειπεῖν Ψ2Η.

49. πολλῶν ἐπιρρεόντων ΦΗFM et v. fortassis etiam ΩΨ2, quibus ἐπὶ πολλοῖς tacito contributa sunt. πολλῶν ἐπεσρεόντων Y. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρεόντων RT. πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρεόντων (ἐπεισρεόντων Ψ) BCΨV. quum in prima ed. p. 248 πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπιρρεόντων recte emendassem: tamen ab aliis postea π. ἐ. π. ἐπεσρεόντων male editum est. neque aptum verbum est ἐπεσρεῖν et ex codicum RT errore natum. nam de hominum turba quae aliquo confluat (ut h. l. ad Alexandrum) non ἐπεσρεῖν sed ubique ἐπιρρεῖν usurpatur, ut in Il. λ', 724 et in dictione Platonica ὁ ὄχλος ἐπιρρεῖ, cujus e Luc. Jov. Trag. c. 4 med. aliisque exempla Wyttenbachius Ep. Crit. p. 237 ed. Lips. collegit. nostro l. simillima haec sunt Xenoph. Cyrop. VII, 5, 39: ὁ δ' ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει (sc. ad Cyrum). τῆς πόλεως ὑπ' αὐτῶν] ita correxi. libri τῆς πόλεως αὐτῶν. continuo ὑπὸ subsequitur, quo facilius idem h. l. excidere potuit. Bekker librorum scriptura bene offensus αὐτῷ pro αὐτῶν conjecit, additamento inutili. libri θλιβομένης ὑπὸ τοῦ π. τ. ἐ. τ. χ. ἀφικνουμένων καὶ τὰ —. at si cummaxime ὑπ' αὐτῶν recte scripsi: necessario sequitur vocem καὶ post θλιβομένης addendam eandemque post ἀφικνουμένων delendam esse, ut supra posui. verba ὑπὸ τοῦ πλήθους „prae multitudine" significant, ut in Arist. Nubib. v. 855: ὑπὸ πλήθους ἐτῶν. ἔφασκεν αὐτοῖς] ἔφασκεν αὐτὸς 𝔄. παρα

καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλούς, ἀλλ' ἀμφιβόλους καὶ τεταραγμένους, καὶ μάλιστα εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. οὐ γὰρ [λύειν] παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε χρησμοῖς πρέπειν καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος. καὶ ἦσάν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοὺς τοιούτους χρησμοὺς λαμβανόντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν. . . . . καὶ τοῦτο αὐτῶν

τοῦ θεοῦ] περὶ τοῦ θεοῦ Ψ. παρὰ θεοῦ 𝔄. ἀπεκρίνετο] ἀπεκρίνατο B. ἀλλ' ἀμφιβόλους BΨ. ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους ΨₐΩΦ HFM et v. τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον ΨₐΩΦHFM et v. κατεσφραγισμένον τὸ βιβλίον BΨ. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων (παρακινδυνεῦον H) ΨₐΩΦHFM et (?) B et v. οὐ γὰρ παρακίνδηνον R. οὐ γὰρ παρακινῶν ΨT (ita T, non U) V. dubitant, quod periculum vitarit aperiendi an errandi, obliti omnes ipsam aperiendi notionem diserte addendam fuisse. nam etsi v. παρακινδυνεύειν etiam absolute positum „periclitari“ significat, ut in Icaromenippo c. 22: tamen et plerumque cum infinitivo jungitur et h. l. ipsa sententia supplementum meum postulat: οὐ γὰρ [λύειν] παρακινδυνεύων. refertur enim hoc ad superiora: περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. quid quod in locis gemellis haec ipsa notio constanter addita est, veluti supra c. 20, c. 21 med., c. 32 init. et infra c. 51. verbum λύειν in primo codice legi amplius non potuit ideoque primum fortasse cum laeunae signo, mox autem sine hoc signo plane omissum est. proxima quoque in primo codice tam obscure scripta erant, ut literis ex parte evanidis in παρακινῶν τὸ ἔδεθλον vel παρακίνδηνον τὸ ὑπελθὸν degenerarent. τὸ ἐπελθὸν d et quod vix credo Ψₐ. τὸ ὑπελθὸν 𝔄ΓΩΦHFM et v. τὸ ἔδεθλον BΨR et marg. Ald. τὸ ἔδελθον V. ob malam scripturam τὸ ὑπελθὸν Dindorfius II p. XIII cum crasi τοὐπελθὸν maluit. at ὑπελθὸν potius ortum videtur e proximo ὑπέγραφε, ubi vicissim ἐπέγραφε variatur. ἄλλως] ἀλλ' ὡς Ψ. ὑπέγραφε] ἐπέγραφε B (ita Schubartus recte) et Ψ et marg. Ald. πρέπειν Bekker. libri omnes πρέπον. καὶ τὸ τοιοῦτον] κατὰ τὸ τοιοῦτον BΨ. οἰόμενος] ᾠόμενος (supra m pr οιο) F. ἐπὶ τούτῳ ΨₐΩFM et v. ἐπὶ τοῦτο ΓBΨΦH. λαμβανόντων BΨ. ὑπολαμβανόντων 𝔄ΓΨₐΩΦFM et v. ἀπολαμβανόντων H, ut in prima ed. p. 249 e Pelleti conjectura positum est. καὶ τοῦτο αὐτῶν] ante haec verba lacunae signa posui. primum enim nunc verba ἐτίλουν γὰρ κτέ., unde Alexandrum hos interpretum reditus magno elocasse

τὸ ἔργον ὑπόμισθον γίγνεται· ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος. 50. ἐνίοτε δὲ μήτε ἐρομένου τινὸς μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδ' ὅλως ὄντος ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλαγεῖ κατὰ δῶμα;
δοῦλος Πρωτογένης, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
ὤπυιες γὰρ ἐκεῖνον, ὁ δ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,
256 **ἀντίδοσιν ταύτην, ὕβρεως χάριν, ἀνταποτίνων.*

---

patet, mire pugnant cum his supra c. 23 fin. *καὶ ἐξηγητὰς ἅπασιν ἔνειμεν κτέ.*, in quibus Alexander exegetas mercede conductos habuisse dicitur. tum Cobetus V. L. p. 254, cui *ἕκαστος* scribenti non adsentior, tamen in v. *ἑκάτερος* recte obhaesit, quum praecesserit *τινὲς ἐξηγηταί*, ut primum non duo fuisse videantur sed plures. jam offendunt iterata *καὶ* et *αὐτῶν* (*καὶ διαλύσει αὐτῶν. καὶ τοῦτο αὐτῶν*), offendit denique, quod nunc antiquae scripturae *ὑπόμισθον γίγνεται* locus nullus est. verba desunt compluscula, quae ita fere suppleo: — *καὶ διαλύσει αὐτῶν.* [*καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ μάλιστα παρετρέφοντο, ὕστερον δὲ περιμαχήτου ἤδη τοῦ πράγματος ὄντος δύο ἐξηγηταὶ χειροτονοῦνται,*] *καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον γίγνεται.* ceterum multo ante Alexandrum tales oraculorum interpretes jam instituti erant. nam et Delphici exegetae a Pausania X, 10, 3 et Amphiarai oraculorum interpres ab eodem scriptore I, 34, 3 memorati sunt. tum Lampo Atheniensis oracula interpretari solebat: nam Eupolidis comici verba „*Λάμπων οὐξηγητής*" Antiatticista Bekkeri p. 96, 18 bene hoc modo explicuit: *μάντις γὰρ ἦν καὶ χρησμοὺς ἐξηγεῖτο.* sed veterrimi oraculorum interpretes utrum id privatim tantum factitarint, an partim etiam publice electi fuerint, nescio. fuerunt tamen etiam publici exegetae, qui longe alio modo religiones curarent auctore Timaeo Lex. Plat. p. 109 (= 93): *Ἐξηγηταί: τρεῖς γίνονται Πυθόχρηστοι —.* *ὑπόμισθον*] *ὑπὸ μισθὸν* FM. *γίγνεται* C. *γίνεται* BΨ. *ἦν* Ψ₂ΩΦΗFM et v.

50. *οὐδ' ὅλως* Bekker pro *οὐδὲ ὅλως*. *δίζεαι*] *δίζεται* Φ. *σὴν*] *ἣν* H. *σαλαγεῖ* B et fortasse Ψ. *σαλάγει* plerique et v. om hoc verbum F et m pr M, ubi corrector in marg. *σαλάγει* habet. Hesychius, *Σαλαγεῖ: ταράσσει.* *πρωτογένης* B et fortasse Ψ. *πρωτογενὴς* F et plerique et v. *σύ γε πάντα*] *σὺ τὰ πάντα* BΨ. *ὤπυιες* Φa. *ὤπυες* FM et v. *ἐκεῖνον*] *ἐκείνην* Ψ. *ὁ δ'*] *ὅ δ'* F. *ὅδ'* v. ante Lehmannum. *χάριν ἀνταποτίνων*

ἀλλ' ἐπὶ σοὶ καὶ φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,
ὡς μήτ' εἰσαΐῃς μήτ' εἰσοράᾳς ἃ ποιοῦσιν.
εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου
πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη ἀκούσας ὀνόματα καὶ τόπους ἀκριβῶς, εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν συνεὶς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν. 51. (vulgo 52) ἄλλοτε πάλιν οὔτε παρόντι οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναστρέ-

---

(possis etiam ἀνταποτίων) ita correxi. ἄχαριν ἀποτίνων C. ἀκαρὴν ἀποτείνων (ἀποτίνων Ψ') ΒΨ. ἰδίας ἀποτίνων (ἀποσείνων F) Ψ₂ΩΦΗ (ita H) FM et v. σοὶ καὶ φάρμακ' Bekker. σοὶ φάρμακ' Ψ et cum lacuna (post σοὶ) B. σοὶ δὴ φάρμακ' Ψ₂ΩΦHFM et v. εἰσαΐῃς Belinus et habet Φ εἰσαίῃς. ἐσαΐοις ΒΨ. εἰσαΐοις caeteri et v. in prima ed. p. 249 εἰσαΐοις μήτ' εἰσοράοις volui idque aliis probavi. certe aut subjunctivo aut optativo bis opus est. εἰσοράᾳς Ψ₂ΦHFM et v. ἐσοράοις ΒΨΩ. σῷ λέχει plerique etiam Ψ et v. τῷ λέχει B solus. ὀνόματα] τὰ ὀνόματα Y. κατέπτυσεν ἂν] ἂν κατέπτυσε (κατέπτευσεν Ψ) ΒΨ. qua lectione adjutus ita corrigo: εἶτα μ. ὀ. [οὐκ] ἂν κατέπτυσε —;

51 (vulgo 52). libri hoc ordine: τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν. 51. ἀλλὰ καὶ βαρβάροις — λείψει φάος. 52. ἄλλως πάλιν οὔτε — δέδενται ληφθέντες. 53. ὀλίγους δὲ —. dixi in prima ed. p. 249, hoc caput quod vulgo est 52 duce Gesnero partim etiam Wielandio transponendum esse. antecedit enim (vulgo c. 51) oraculum lingua datum barbara, cum quo nostrum (vulgo c. 52) ut graece scriptum minime cohaeret. et Gesner quidem potius oracula c. 50 et c. 52 conjungi debere ex eo tantum conclusit, quod utrumque personarum nominibus distinctum sit. qui etiam haec addere poterat, primum haec ambo oracula graeco sermone scripta esse, deinde πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, quae c. 50 leguntur, non minus in alterum oraculum c. 52 cadere, tum utrobique singula adeo verba convenire c. 50: „ἀλλ' οὐδ' ὅλως ὄντος et c. 52: οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, praeterea c. 52 init. ἄλλοτε πάλιν, quum ad initium c. 50 ἐνίοτε δὲ referatur, ut de simili re dictum continuo subsequi debere. adjice quod ordo vulgatus poscit, ut c. 53 init. post v. δοθέντων contra omnes libros vocem χρησμῶν addas, quae vulgo non praecedit: at secundum meam transpositionem v. χρησμῶν tacito suppletur. denique res ipsa poscit, ut c. 51 fin. ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς et c. 53 init. καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων, quae ambo inter se opponuntur, non alienis rebus interrumpantur, sed perpetuo ordine se excipiant. tamen et Gesner et ego in ed. pr. in eo erravimus, quod c. 52: ἄλλως — ληφθέντες sub finem c. 50 post v.

φειν ὀπίσω· ὁ γὰρ πέμψας σε τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν ἐπαχθέντων Μάγνου καὶ Κέλερος καὶ Βουβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες. 52. (vulgo 51) *ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ, Συριστὶ ἢ Κελτιστὶ, οὐ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ὁ ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων καὶ τῆς χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς*
257 *καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι * δυνάμενοι ἕκαστα, οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν·*

Μορφεῦ μάργουλος ἰσχιάγχνε χίψι φάος δᾶ.

Καλυψώ ab nobis positum est. immo c. 52 post finem c. 50 sive post verba *τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν* locandum est, quo facto haec duo oracula non minus bene inter se cohaerent. est enim haec medicina longe profecto lenior. caput 52 primo omissum est ob homoearcta *ἄλλως* (*ἄλλοτε*) *πάλιν*, quum scribae oculus ad c. 51 (vulgo) init: *ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις* transiluisset; postea autem errore cognito haec verba in margine primum suppleta sunt ac tum loco reposita alieno. *ἄλλοτε πάλιν*] ita correxi. *ἄλλο πάλιν* Ψ. *ἄλλος πάλιν* Ψ₂BV. *ἄλλως πάλιν* ΩΦHFMa et v. *ὅλως* Ψ₂ΩΦHFM et v. *ἄλλῳ* ΨBRTV. *ἄλλως* Y. *ἔφη* om BΨ. *πέμψας σε*] *σε* om BΨ. *ληστῶν*] *καὶ τῶν* C. *τῆς τῶν* BΨ. *ἐπαχθέντων* CBΨHTVY. *προσελθέντων* Ψ₂ΩΦFM et v. *Μάγνου* 𝔄ΓCBΨΨ₂ΩΦHFM. *Μάνγου* v.

52 (vulgo 51). *ἀλλὰ — ἔχρησεν*] ejusdem generis exemplum habet Herodotus VIII, 135. nam hic quoque Alexander veterum oraculorum calliditatem imitatus est. *πατρίῳ*] *πατρῴᾳ* Φ. *ἔροιτο φωνῇ* Φ et plerique et v. *φωνῇ ἔροιτο* BΨ. *Συριστὶ ἢ Κελτιστὶ* Φ et plerique et v. *κελτιστὶ ἢ συριστὶ* Ψ. *οὐ ῥᾳδίως* BΨ et v. *οὐ* om 𝔄ΓΨ₂ΩΦHFMa. *ἐπιδημοῦντας* plerique et v. et corrector in M. *ἀποδημοῦντας* F et p m M. *ὁ ἐν μέσῳ* CBΨΨ₂ΩHYΦFMa. *ἐν μέσῳ* v. *τῶν βιβλίων*] *καὶ βιβλίων* Ψ. *ὡς* om BΨ. *λύοιντο* Ψ₂ΩΦFM et v. *δίδοιντο* BΨCUV et marg. Ald. *δέδοιντο* RT. *δοθεὶς χρησμὸς*] *χρησμὸς δοθεὶς* Φ. *ἦν* ΦFM et plerique et v. om *ἦν* Ψ. *μορφεῦ μάργουλος* (*βάργουλος* V) *ἰσχιάγχνε χίψι φάος δᾶ* (*φαόσδε* V) CV. *μορφεῦ βαργούλοι ἰσχὶ ἀγχινέχιψι φάος δὲ* R. *μορφεῦ. βάργουλος ἰσχι ἀγχνεχιψι δάεασδα* B. *μορφεῦ μάργουλος ἰσχνΐαγχν χίψιφαος Ωλῆσθαῖ* (ita Sommerbrodtius semel testatur) Ψ. haec prima recensio est: sequitur altera.

53. ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκουσον· ἐρομένου γάρ μου, εἰ φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος, καὶ κατασημηναμένου περιέργως καὶ προφρόνως ὑπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ' Ἄττις ἄλλος ἦν.

καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής, ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραφεν ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ νεανίσκου τοῦ ἐμοῦ, (ἐρωτηθεὶς

μορφὴν εὐβάργουλις εἰς κακίαν χνεχικραγη λείψει φάος 𝔄. item sed ἐν βαργουλις — χνεγικραγκ — Ω. item sed εὐβάρβουλϊς (γ superscr.) — χνεχηκραγηλείψει — F. item sed χνέγχι κραγὴ p m M, ubi corrector μόρφι et deinceps εἰς σκιήν. μορφὴν εὐβαργουλις εἰς σκίαν χνηγικραγη λείψει ψάος H. μορφὴν ἐν βαργουλις εἰσσκιαν χνεχικραγηλείψεις Ψ2. μόρφιν ἐυβάργουλις εἰς σκιὴν χνεχικράγη λείψει φάος Φ. pro λείψει φάος a habet: λεῖψε φάος. cohaerent lectiones BCRVΨ, in quibus nihil graeci inest. in his ipsis ob soni similitudinem Gesner hexametrum quaerebat, Scythicum videlicet. mire in 𝔄 aliisque verba insunt graeca εἰς κακίαν — λείψει φάος et iidem habent χνεχικράγη, ex quibus ultimum κράγη a codd. BCRVΨ abest. oraculum ipsum semigraecum esse nequit, ac ne id quidem credo, Scythice scriptorum versionem graecam vel partem versionis additam esse.

53. καὶ κατασημηναμένου] καὶ om Ψ. προφρόνως] ita conjeci, sed licet etiam προσφυῶς. libri προφανῶς mendose. cautio adhibita est, ne tabellae magorum artibus recludi possent, id quod testatur Hippolytus Refut. omn. haeres. IV, 34 fin. p. 100 ed. Duncker: ἵνα δὲ μὴ λύηται ταύτῃ ἡ σφραγίς, στέαρ ὕειον καὶ τρίχας τῷ κηρῷ τις μίξας σφραγιζέτω. ὑπογράφεται] ἀπογράφεται HΨ2. νυκτερήσιος 𝔄ΓΦHM et v. νυκτερίσιος Ψ2ΩF. νυκτερείσιος BΨ. Σαβαρδαλάχου μάλαχ' Ἄττις ἄλλος ἦν] ita v. σαβαρδαλάχου μάλαχα, ἀττίαλος ἦν Fa, item sed μαλαχᾶ ἀττκαλος (vel ἀττηαλὸς) ἦν H, item sed ἀττιάλλος ἦν ΩM, item sed μαλαχαατταλος ἦν Φ. σαβαρδαλαχου μαλαχα ἄτου καλὸς ἦν Ψ2. σαβαρδάχου μάλα ἄττης ἄλλο ἦν B. σαβαρδάχ (ου superscr.) μα (χα superscr.) ἄττης ἄλλοτώ Ψ. σαβαρδαλαχούμαλα lemma scholii. turpiter haec corrupta sunt. latet autem trimeter, in quo nomen Ἄττης sive Ἄττις fuit. ἐν δύο] ἐν om BΨ. pro δύο Ψ2 habet δυσί. διαφόροις om Ψ. τοῦ νεανίσκου τοῦ ἐμοῦ BΨ. τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου Ψ2ΩΦHFM et v. ἐφ' ὅ τι ΩΦFM et v. ἔφη ὅτι B. ἔφη (?) Ψ. ἐφ' ὅτῳ H et in ras.

γὰρ ἐφ' ὅ τι ἥκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ·)

258 * Κυτμίδι χρίεσθαι κέλομαι δροσίη τε κέλητος.

τῷ δ' ἑτέρῳ, ἐπεὶ καὶ τοῦτ' ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος, εἴτε οἱ πλεῦσαι εἰς Ἰταλίαν εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον, ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μή σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ κατ' οἶμον ὅδευε.

54. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ, οἷον καὶ ἐκεῖνο· μίαν ἐρώτησιν ἐρωτήσας ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτὼ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς αὐταῖς πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀπο-

---

Ψ2. ἥκε] ἧκεν ΦF. ἥκει B. ἔφη] φησὶν Ψ et ut videtur B. κυτμίδι C et v. ὑμεσίδι B. ὑμίτιδι Ψ. κυτμίδια Ψ2ΩΦHF et pr m M in quo corrector κυτμίδι σε. κυτμίδα Y. χρίεσθαι BCΨΨ2ΩΦHFM. σε χρίεσθαι a. σε χρίσθαι v. δροσίη Reitzius. libri δροσίην. forma δροσίη male addubitata videtur ab Schneidero Supplementis ad Lex. Gr. p. 72. τε κελητοῦς ΦΨ2. τε κεληνοῦς Ω. sed τέ κε λητοῦς (disjuncte) FM et v. τε καὶ λητοῦς BΨ. τε κέλητος Seidler ad edit. Jacobi p. 96, collato Plinio Hist. Nat. XXVIII, 47 (al. 48), 17 de aurium doloribus sanandis: „utilior equi spuma —." quanquam h. l. de laterum doloribus agitur. τῷ δ' B. τῷ δὲ F et v. ἐπεὶ BCΨ et fortassis Ω. ἐπειδὴ Ψ2ΦHFM et v. τοῦτ' B. τοῦτο F et v. ἠκηκόει ὡς ἐρομένου Ψ2ΩΦHFM et v. ἠκηκόει ἐρομένου BΨV et qui ἐραμένου R. ἠκηκόει ὡς ἐρόμενος C. τοῦ πέμψαντος] παρὰ τοῦ πέμψαντος ὡς C. τοῦ πλευσοῦντος Ψ. τούτου πλευσοῦντος B. τούτου (τοῦτον R) καὶ πλευσοῦντος RV. εἴτε οἱ πλεῦσαι Seager conjecerat, quod nunc tres optimi BCΨ confirmant. nam εἰ δέοι πλεῦσαι BC. εἰ δέον πλεῦσαι Ψ. εἴτε μοι πλεῦσαι Ψ2ΩΦHFM et γρ' εἰς v., quod per se ferri et ipsum potest. εἰς ἰταλίαν ΨΩM. πρὸς ἰταλίαν F. ἐπ' ἰταλίας B. ἐπ' ἰταλίαν v. et fortasse ΨΦΨ2. λῷον] qui oracula consulebant, hac ipsa uti formula solebant εἰ λῷον, sive εἰ λῷον καὶ ἄμεινον, cujus formulae exempla ab Lobeckio in Aglaoph. p. 1093 sq. collecta sunt. πεζὴν] πεζῇ B. κατ' οἶμον Ψ. καθ' οἶμον F. καθ' οἶμον plerique et vulgo ante Dindorfium. ὅδευε] ὥδευε F. βάδιζε Ψ.

54. ἐπεμηχανησάμην] ἀπεμηχανησάμην Φ. ἐμηχανησάμην B. καὶ ἐκεῖνο] καὶ om BΨ. ἐρωτήσας CBΨΨ2H. ἐπερωτήσας ΩΦFM et v. τῷ βιβλίῳ] τὸ βιβλίον HΨ2. γιγνόμενον] γινό-

πομπῇ τοῦ μισθοῦ καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσεται μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν οὔτε γῆς, φασὶν, οὔτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι τὸν Ῥουτιλιανὸν ἀπέτρεπον ἐγὼ καὶ τοῦ γάμου καὶ τοῦ [πάνυ] προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλιανῷ ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει κοίταις τε δυσάγνοις.

* καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. 55. κἀπειδὴ ἐσελ- 259
θόντα με ἐς τὴν πόλιν ᾔσθετο καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἴην ὁ Λουκιανὸς, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππαδοκίας τότε φίλου ὄντος λαβὼν, ὥς με παρα-

---

μενεν ΒΦ. διδόμενον Ψ. ἔτι πρὸς αὐταῖς Ψ, quod vel conjectura restitui debebat. ἔτι πρὸς ταύταις caeteri et v. πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ] affert Thomas M. s. Ἀποπέμπω p. 35, 3 R. ἐπιγραφῇ ΒΨΨ2Φ et v. ἀπογραφῇ ЧΓΩΗFMa. τοῦ βιβλίου] τοῦ ἡλίου Ψ. ὀκτώ μοι] μοι om ΒΨ. οὔτε — ἁπτομένους] vide grammaticum in Paroemiogr. Gr. T. I p. 444 ed. L. φασιν] φησιν Ψ. ἀνοήτους] id vero aliud est, aliud δυσνοήτους. sed pro ἀνοήτους conjicio ἀδιανοήτους, quam vocem ponunt positamque recte explicant et Quinctilianus VIII, 2, 20 et Polybius III, 36. ἅπερ ὕστερον] ὥσπερ ὕστερον Ч, ita ut scribere liceat: ὧνπερ ὕστερον. τὸν ῥουτιλιανὸν ΒΨ. om τὸν Ψ2ΩΦΗFM et v. ἀπέτρεπον ἐγὼ καὶ τοῦ γάμου ΒΨ. ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου caeteri et v. πάνυ om ΒΨΩ et potest abesse.

νυκτιπλάνοις] νυκτιπλάνος Ω. νυκτὶ πλάνος F et p m M in quo corrector νυκτιπλάνοις. τε δυσάγνοις] δη λάγνοις et om τε Ψ.

55. ἐσελθόντα — πάλιν] pro his lacuna in Ψ. ἐσελθόντα ΒΨΨ2. εἰσελθόντα ΩΦΗFM et v. ἐς τὴν] εἰς τὴν ΦF. κἀπειδὴ εἰς τὴν πόλιν εἰσελθόντα με ᾔσθετο H. ᾔσθετο] ᾐσθάνετο ΒΨ. ὡς ἐκεῖνος] ὡς ἐκεῖνος ὡς Ψ. εἴην — ἐπηγόμην] lacuna in Ψ. κοντοφόρον] κορυνηφόρον Ψ, sc. e glossa, ut c. 53 fin. βάδιζε. τότε, φίλου] ita hodie corrigo. φίλου τότε Ψ2ΦΗ et v. φίλου τε ΩFM. φίλου ΒCΨ. in ed. prima p. 251 quum vidissem v. τότε in locis geminis (ut De Morte Peregr. c. 14, Alexand. c. 57, Toxar. c. 17) addi solere, non praetermitti: tamen paullo audacius τότε ante ἡγουμένου transposui praeeunte Schmiedero et

πέμψειαν ἄχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δεξιῶς πάνυ καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δ' ἐγὼ πολλοὺς καταλαμβάνω περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔτεινέ μοι κύσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων δήγματι χρηστῷ πάνυ μικροῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ τὴν χεῖρα ἐποίησα. οἱ μὲν οὖν παρόντες ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο ὡς ἱερόσυλον, καὶ πρότερον ἤδη ἀγανακτήσαντες, ὅτι Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ μὴ προφήτην αὐτὸν προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας κατέπαυέ τε αὐτοὺς καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετήν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας ἐδικαιολογεῖτο

Seidlero ad ed. Jacob. p. 98 comprobante. ὥς με παραπέμψειαν] ὡς μεταπέμψειαν Φ. ὥς με περιπέμψειαν H. ἄχρι πρὸς BΨΩ. μέχρι πρὸς $Ψ_2$ΦHFM et v. πολλῆς φιλοφροσύνης] πολλῆς τῆς εὐφροσύνης Ψ. δ' ἐγὼ B. δὲ ἐγὼ v. πολλοὺς καταλαμβάνω B. καταλαμβάνω πολλοὺς Ψ (diserte) $Ψ_2$ΩΦHFM et v. compara nostrum in Gallo c. 10 init. κύσαι B. κῦσαι v. εἰώθει TBHΨ$Ψ_2$ΩΦFM. εἴωθε v. αὐτῷ ΦFM et v. αὐτ^{ο} Ψ. αὐτοῦ 𝔄, quocum confer D. Meretr. II, 1. τὴν χεῖρα ἐποίησα BΨ et fortassis Ω. ἐποίησα τὴν χεῖρα $Ψ_2$ΦFM et fortassis 𝔄, unde affertur αὐτοῦ ἐποίησα. καὶ πρότερον ἤδη] ita correxi. libri καὶ πρότερον ἔτι. at hic ἤδη requiritur. plane sic infra est c. 57: καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτόν. sine participio frequens est ἤδη καὶ πρότερον, ut in Jove Confut. c. 10. ἀλλὰ μὴ προφήτην αὐτὸν C. αὐτὸν ἀλλὰ μὴ προφήτην plerique et v. pro προφήτην Ψ ὑποφήτην. πάνυ γεννικῶς] πάντα γεννικῶς H. πάνυ γενικῶς Ψ. κατέπαυέ] κατέπαυσέ BΨd. κατέπλυε $Ψ_2$. τιθασόν Φ. τιθασσὸν F et v. φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος] haec om BΨ. post ἅπαντας C addit: εὐμενῶς ὁρᾷ καὶ —, unde suppleo: μεταστησάμενος ἅπαντας [εὐμενὲς ὁρῶν] ἐδικαιολ. vide Pro Imagg. c. 16 fin.: πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ et huic contrarium D. D. XIX, 1 fin: καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ. nempe Lucianus, ut c. 56 init. ipse fatetur, amicitiae simulatione ab Alexandro deceptus est. itaque illa ipsa, quam ante v. ἐδικαιολογεῖτο supplevi notionem vehementer ad rem pertinet. ἐδικαιολογεῖτο πρός με] ἐδικαιολογεῖ τότε πρὸς ἐμὲ C. libri πάνυ με εἰδέναι καὶ τά (Ω tamen fortassis om με):

πρός με, λέγων πάντα εἰδέναι τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλιανῷ
συμβουλευόμενα· καὶ * τί παθὼν τάδε με εἰργάσω δυ- 260
νάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην ὁρῶν οἷ κινδύνου καθειστήκειν, καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. 56. εἶτα δή μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου ξένια καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἄμαστριν προεκπεπομφώς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

---

in quibus quum Solanus recte haesisset, ego in ed. pr. p. 252 *με* deletum volui idque nonnullis persuasi. postea vidi etiam *καὶ* expungi, *πάνυ* autem (quod modo tribus locis recte positum antecessit) h. l. in *πάντα* mutari debere. scripserat Lucianus ut supra edidi: *λέγων πάντα εἰδέναι τὰ* —. eadem confusione modo pro *πάνυ γεννικῶς* cod. Vindob. (H) dat *πάντα γεννικῶς*, quae varietas fortassis a principio potius ad nostrum l. nostrumque *πάνυ* pertinuerat et ex margine in textu sedem invasit alienam. hoc vult: „mecum expostulabat se dicens omnia comperisse." Cicero quum et in Catilinae conjuratione et paullo post inimicos saepe his verbis terrere conatus esset, ut se diceret „omnia comperisse": ob id ipsum ab Clodio aliisque salse irrisus est, ita ut consulem tantum „comperisse omnia" criminarentur. vide Casaubonum in Epp. ad Attic. I, 15 (al. 14) p. 91 Graev. *τάδε* BCΨ. *ταῦτα* Ψ₂ΩΦHFM et v. *ἐπὶ μέγα* BΨΨ₂ΩΦT et v. *ἐπὶ* om 𝔄FMa. *οὕτω ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολὴ* 𝔄ΓΨ₂ΩHFMa et Bourdeloti Florentinus. at meus (Φ): *οὕτω ῥᾳδία γενομένη μου μεταβολὴ* (sine articulo). *οὕτω μου ῥᾳδία γενομένη μεταβολὴ* BC. *οὕτω μου ῥᾳδία γενομένη καταβολὴ* Ψ. *οὕτω μοι ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς* v.

56. *δ' ἐμοῦ* Seager malebat. ut *δὴ* ad superiora c. 55: *ὥς με παραπέμψειαν ἄχρι πρὸς τὴν θάλατταν* referri potest. *μου — προαιρουμένου*] *μοι — προαιρουμένῳ* HΨ₂. *σὺν τῷ Ξενοφῶντι*] liberto Luciani, ut bene Wielandius, qui conferre poterat et ampla nomina libertis data ap. nostrum Timone c. 22 et *Χρύσιππον* libertum ap. Cic. Epp. ad Famil. VII, 14 init. et *Ἰσαῖον* Assyrium sophistam ap. Philostrat. Vit. Sophist. I, 20 et *Θουκυδίδην* virum militarem teste Cassio Dione ap. Suidam s. *Μάρτιος*. *ἐς*] *εἰς* F. *Ἄμαστριν*] *ἀμαστριν* F (superscript α) hic et infra c. 57. *προ-*

περιέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· κἀγὼ μὲν ᾤμην ἁπλοῦν τι εἶναι τοῦτο καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ἡμᾶς ῥῖψαι ἐς τὴν θάλατταν· ὅπερ εἰ ἐγένετο, ῥᾳδίως ἂν αὐτῷ διεπεπολέ-

---

ἐκπεπομφὼς Ψ_2ΩΦHFM. προπέμπων CBΨ. προὐκπεπομφὼς v. in sermone pedestri diaeresis usitatior est, ut ap. Luc. Philops. c. 6: προεξεληλυθώς, D. Meret. 13, 1: προεξήλασα et Rhet. Praec. c. 14: προετελέσθης, tum προέβη, προέλαβεν, προελήλυθα, προέπιεν in comicorum locis, de quibus errantem Piersonum ad Moer. p. 302 Meinekius Fragm. Com. Gr. IV, p. 544 correxit. tamen de h. l. Cobeto V. L. p. 140 non plane adsentior προὐκπεπομφὼς peccatum esse et „pessime" scriptum: quod ipsum servant et Bekker et qui T. I p. XXIV Luciano tribuit προὐξορμήσας et προὐξήλασα, Dindorfius. quae in sermone mero non e tragoediae usu metienda sunt (ut ex Aesch. Prometh. v. 101 et v. 699, vel Eur. Phoeniss. 92) sed e codicum fide, usu comicorum (velut Aristophanis ap. Stobaeum CXXI, 18 v. 7: προὐκείμεθα), praeceptis atticistarum, sicut Moer. p. 302: Προὔτρεψεν, οὐ προετρέψατο. dixit Lucianus in Nigrino c. 2: προὔκειτο, Pro Lapsu in S. c. 2 init: προὐφάνη, Timone c. 51: προὐγράφην, sed προὔχειν et προέχειν promiscue. in scriptoribus prosaicis etsi talium verborum aliorum alia ratio est, in universum tamen synaloepha eis non valde placuit. ὑπισχνεῖται] ὑπισχνεῖτο Ψ. ἁπλοῦν τι εἶναι τοῦτο ꙮΩFM. ἁπλοῦν τι τοῦτο εἶναι ΓΨ_2ΦH. ἁπλοῦν τοῦτο (τοῦτ' C) εἶναι CBΨTV. ἁπλοῦν τι εἶναι v. in ed. prima p. 252 ex mera etiamtum conjectura scripsi: ἁπλοῦν τι τοῦτο εἶναι, postea autem in Ep. Crit. p. XLVIII e codice malui: ἁπλοῦν τι εἶναι τοῦτο, quod Dindorfius quoque nunc praefert. πόρον Ψ_2ΩΦFMUa. πόντον BΨV et v. πόρον fortassis etiam H, „de quo nihil refert Schubartus." τι ἀντιλέγοντα] τι om BΨ. τὰς ἐλπίδας] τὰς om BΨ (fortassis etiam Ψ_2Ω) HFM. eodem modo variatur in Verr. Hist. II, 31 fin., non variatur in Somnio c. 2 fin: χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, neque in Zeuxide c. 8: πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας. ἐπεσταλμένον] ἐπηγγελμένον Ψ. ὑπὸ] παρὰ Ψ. ἡμᾶς ῥίψαι BΨ. ῥίψαι ἡμᾶς caeteri et v. ῥῖψαι pro ῥίψαι Jacobitius. ἐς BCΨ. εἰς F et v. θάλατταν CΨΨ_2. θάλασσαν BΩΦFM et v. ἐγένετο ꙮΓB. ἐγεγένητο Ψ(?)Ψ_2ΩΦHFM et v. ῥᾳδίως ἂν ΨΨ_2BCY. ῥᾳδίως ΩΦHFM et v. διεπεπολέμητο BΨ. ἐπεπολέμητο plerique et v. τοὺς ἀπάξοντας plerique et v.

μήτε τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς * συνναύτας μηδὲν δεινὸν ἢ κακὸν ἡμᾶς ἐργά- 261
σασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβεβιωκὼς οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα. 57. καταθέμενοι δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνον. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν Βοσποριανούς τινας πρέσβεις παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως ἐς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ἐπὶ

τοὺς ναύτας Ψ fortasse solus. vulgaris oppositio est ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ ναῦται, sed alterum exstat etiam in Jove Trag. c. 47: ὁ δὲ σὸς οὗτος κυβερνήτης — καὶ οἱ συνναῦται αὐτοῦ. μηδὲν δεινὸν ἢ κακὸν ἡμᾶς C. μηδὲν ἡμᾶς δεινὸν ἢ κακὸν BΨ et (?) Ω. μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ΦHFM et v. μηδὲν ἡμᾶς δεινὸν (?) Ψ2. ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον] βίον ὡς ὁρᾷς ἀνεπίληπτον H. βίον om Ψ2. προβεβιωκὼς jure probat Piersonus ad Moer. p. 475 et est in TVΨ2 et v. προβεβληκὼς 𝔄. προβεβηκὼς ΓΩΩ2ΦFMa. βεβιωκὼς CBΨ. μιᾶναι Lehmannus. μιάναι F et v. exempla formae minus atticae ἐμίανα Schwidopius Observ. Lucian. Spec. II p. 42. adnot. nuper collegit. ἐφ' ὅπερ] ἐφ' ᾧπερ C. ἐφ' ὥπερ (ο pm) F. libri ἀνειλήφασι καὶ τά, pro quo correxi: ἀνειλήφει κατὰ τὰ —, subita ac mira structurae variatione offensus. ut justa syntaxis existeret, conjectura opus fuit. vide Hermotimum c. 63: πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα.

57. καταθέμενοι] ita conjeci. libri καταθέμενος. sed alterum lectio poscit verisimilis ἀπήλαυνον. ἀπήλαυνον ΩΦFM abc. ἀπήλαυνεν v. ἔνθα] ἔνθα γὰρ Ψ. voluit fortassis ἔνθαπερ, quod tamen h. l. minus aptum est. Βοσποριανούς 𝔄ΓBΨΨ2ΩVΦHFM probante etiam Lobeckio in Patholog. p. 199 adnot. Βοσπορειανούς d. Βοσπορανούς v. παρ'] παρὰ BΨ. Εὐπάτορος] hunc adhuc post Antonini Pii mortem regnasse haud pauci nůmi testantur, quorum primum Spanhemius De Praest. et Us. Num. I p. 490 sq. protulit, alios alii mox addiderunt, ut Khevenhueller, Waxelius, Köhnius, Sibirskyus. quorum major pars intra a. 459—461 aerae Bosp. sive a. 162—164 aerae Christ. cusa est. at hic Eupator jam sub Antonino Pio rerum potitus erat. praeterquam enim quod unus hujusmodi numus ap. Burmeisterum Qu. Crit. p. 19 in annum aerae Christ. 155 incidit: res apparet etiam e Capitolino Vit. An-

κομιδῇ τῆς ἐπιτείου συντάξεως καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον καὶ δεξιῶν αὐτῶν τυχὼν ἀναληφθεὶς ἐπὶ τὸ πλοῖον διασώζομαι ἐς τὴν Ἄμαστριν παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοὐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὡρμώμην πολλοὺς συνα-
262 γωνιστὰς ἔχων καὶ μάλιστα τοὺς * ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [φιλοσόφους·] ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος τῆς Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου Ἄνεκτος ἐπέσχε μονον-

---

tonini Pii c. 9: „Rhoemetalcen in regnum Bosporanum audito inter ipsum et Eupatorem (ita recte anonymus. plerique libri „et curatorem“) negotio remisit.“ haec Capitolini verba Spanhemium l. l. fugerunt: quo judice rex Sauromates fortassis Eupatori nostro in regno proxime antecessit. addere debebat, post Sauromatis mortem, qui integro Bosporanorum regno solus praefuisset, hoc regnum Eupatorem inter et Rhoemetalcen divisum esse omninoque saepius accidisse, ut Bosporanorum regnum in duas partes distribueretur. *ἐς τὴν* BΨ. *εἰς τὴν* ΦFM et v. *συντάξεως*] *συνάξεως* F. *δεξιῶν* BΨΨ₂VY. *δεξιῶς* ΩΩ₂ΦFM et v. *ἐπὶ τὸ* BΨ. *ἐς τὸ* Ψ₂ΩΦFM et v. *ἐπεκορυσσόμην*] *ἐπεκηρυσσόμην* C. *ἀπεκορυσσόμην* 𝔄FM. *ὡρμήμην*] ita vulgo. sed in ed. prima p. 253 conjeci *ὡρμώμην*, recte uti nunc docet 𝔄, qui *ὡρμωμένην* (superscr. *ώ*) habet id est *ὡρμήμην*. emendationem meam solus recepit Dindorfius. *Τιμοκράτους*] *τιμοκράτου* B. *φιλοσόφους* Ψ₂ΩΦFM et v. *φιλοσόφου* BΨd. vide Demonact. c. 3: *Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ*. si recte habet *φιλοσόφους*, conferas hoc Varronis De L. L. X p. 568 ed. Speng: „alii ab Aristarcho grammatici.“ hodie tamen v. *φιλοσόφους* ut glossematis nomine suspectum deleverim. vide Pro Laps. i. S. c. 5 de Pythagora: *ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ*. et ita sexcenties. *ὁ τότε*] *ὅ τε* B. *ὅτε* Ψ. *τῆς Βιθυνίας* BΨ. *Βιθυνίας* ΦFM et v. *ἀνεκτὸς* C. *αὔεκτος* ΨB (ita B Schubarti ap. Jacobit. p. 250 ed. prim., non *ἄνεκτος*). *αὐτὸς* diserte ΩΩ₂ΦFM et v. Praefecti in his literis nomen latere non fugit Schubartum. ut in tam dubio nomine, quod latinum maxime fuisse opinor, ego cum Bekkero (quem conjecisse *Ἀνίκιος* in Corrigendis poenituit) et Dindorfio partim e C interim scripsi *Ἄνεκτος* hoc accentu. vide Eustathium ad Il. p. 156 extrem: *Ἄνεκτος μὲν προπαροξυτόνως κύριον, ἀνεκτὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ φο-*

οὐχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι· διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ῥουτιλιανὸν εὔνοιαν μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς καὶ ἐπαυσάμην, οὐκ ἐν δέοντι θρασυνάμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. 58. ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆναι τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ

ρητός. non placet neque Ἄννιος nomen neque Ἀνίκητος, de quo Fronto I p. 80 ed. Mediol. denique Burmeister Quaestt. crit. p. 18 tametsi ex Ulpiano in Pand. lib. L Tit. II de Decur. 3 (p. 948 ed. Osenbr.): „Divi Fratres Lolliano Avito Bithyniae praesidi rescripserunt", intra annos 161—169 p. C. aliquando Lollianum Avitum Bithyniae praefuisse demonstravit: tamen conjectura ejus Ἄβιτος (ita enim exarare debebat) improbanda est. nam Lucianus quo erat erga imperatorem animo tantum tamque gratiosum virum, praesertim consularem dedecoris causa nominare vix potuit. ceterum „Avitus" cognomen est, ut „A. Cluentius Avitus", pro quo Tullii oratio exstat. ἱκετεύων plerique et pm M et v. κελεύων Φ et in γρ. M. πρὸς Ῥουτιλλιανὸν plerique et v. περὶ ῥουτιλιανὸν B. πρὸς τὸν ῥουτιλλιανὸν HΨ2. τῆς ὁρμῆς BΨΨ2ΦHTUVY. τῆς ὀργῆς ΩΩ2FM et v. ἐπαυσάμην CBΨV. ἀνεπαυσάμην TY. ἀνεπαυόμην Ψ2ΩΩ2ΦFM et v. θρασυνάμενος Ψ2. θρασυνόμενος plerique et v. hoc dicit: „ab incepto destiti, quum coram tali judice intempestive audaciam sumsissem." in simili loco Pro Merc. Cond. c. 6, ubi eadem varietas est, recte vulgatur: προπετῶς μὲν θρασυνάμενος. ἐφ' οὕτω] ἐφ' ὅτου Ψ.

58. τὸ τόλμημα libri, sed τὸ malim abesse. παρὰ] περὶ Ψ. μετωνομασθῆναι F et edd. vett. τὸ μετονομασθῆναι BΨ. τὸ τοῦ ἀβώνου ΓBΨΨ2. τὸ ἀβώνου ΩΦHFM et v. at τοῦ Ἀβώνου toto hoc libro constanter scriptum est. Ἰωνόπολιν] recte Solanus nummum ullum cum Alexandri effigie cusum esse negat, sed hanc priorem petitionis partem eidem concessam esse. exstat enim nummus sub L. Vero signatus cum humano capite in serpentem desinente et cum hac inscriptione: ΙωΝοΠοΛΕΙΤωΝ ΓΛΥΚωΝ. qui nummus post Sponium et Harduinum ab Spanhemio De Praest. Et Us. Num. T. I p. 213 sq. ed. nov. ita tractatus est, ut clare ostenderet Abonitichos postea quoque Jonopolin appellatam esse, allatis tum Novellis Justiniani XXIX, 1 (T. III p. 202 ed. Osenbr.) in oppidorum recensu Paphlagoniae: Ἀμάστριδος καὶ πρός γε τῆς Ἰωνοπολιτῶν, tum etiam Concil. Calched. Act. III (Sacr. Concil. T. VIII p. 523): Ῥῆνος Ἰωνοπόλεως (de Rheno hujus op-

νόμισμα καινὸν κόψαι ἐγκεχαραγμένον τῇ μὲν Γλύκωνος,
κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου στέμματά τε τοῦ πάππου
Ἀσκληπιοῦ καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος
263 Περσέως ἔχοντος; 59. * προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ
αὑτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἵμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ
ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ
τέλει οὐδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς ἀπέθανεν, ὡς Πο-
δαλειρίου υἱὸς [δὴ] διασαπεὶς τὸν πόδα μέχρι βουβῶνος
καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ ἐφάνη φαλακρὸς ὢν
παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ

---

pidi episcopo). quae quum ita sint, h. l. Bekkeri conjectura itemque Dindorfii Γλυκωνόπολιν pro Ἰωνόπολιν rebus ipsis refutata atque exclusa est. κόψαι om Ψ₂ΦFM et v. addunt BΨCYd et fortassis Ω. ἐγκεχαραγμένον libri absurde: quasi cum Gesnero τὴν εἰκόνα tacito supplere liceat. dudum correxi: ἐγκεχαραγμένον genetivo, quod verbum etiam de personis usurpatum est, ut in Cataplo c. 4. Γλύκωνος BΨ. τοῦ Γλύκωνος caeteri et v. θάτερα] θάτερον ΓΦΗΨ₂. Ἀλεξάνδρου στέμματά τε] haec om Ψ. τὴν ἅρπην CBΨΨ₂ et v. τὴν ἀρετὴν 𝔄ΩΩ₂ΦFMa. ἀρτὴν T. ἐκείνην] ἐκείνου Ψ₂ solus. πατρομήτορος TVCBΨ et v. προμήτορος 𝔄Ψ₂ΦF (ita F) MHa. Περσέως BΦHFM diserte et ut videtur ΨΨ₂Ω. τοῦ Περσέως v.

59 init. in eis quae nunc proxime antecedunt, de audacia Alexandri sermo est. at oratio non optime cohaeret: in quo aut ipsius negligentia Luciani accusanda est, aut ante verba: προειπὼν δὲ aliquid excidit de falsis Alexandri oraculis. αὑτοῦ B. αὐτοῦ ΨΦH. ἑαυτοῦ v. εἵμαρται] εἵμαρτο Φ. τέλει] τλου βι Ψ, quod interpretor: τέλει βίου. οὐδὲ] οὔτε Ψ. ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς διασαπεὶς libri et scholiasta. quod ita demum ferri posset, si haec seria esset comparatio ac si Podalirius eodem morbo perisset. nunc haec plena esse debent irrisionis, plena acuminis vere comici, quod in syllabis ποδα repetitis inest: ΠΟΔΑλειρίου — τὸν ΠΟΔΑ. quibus de causis in prima ed. p. 253 ὁ pro ὡς conjeci: ὁ Ποδαλειρίου υἱὸς, cum ludibrio Alexandri, quae vis saepe articulo inest. quam conjecturam etsi Seidlero aliisque probavi: hodie tamen servato ὡς ante v. διασαπεὶς voculam δὴ inserere malui, ut supra editum est: ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς [δὴ] διασαπεὶς —. neque enim ὡς simplex et nudum, sed ὡς — δὴ cum irrisione dici solet, ut olim ad Luc. D. Deor. p. 53 pluribus ostendi. μέχρι βουβῶνος BΨ. μέχρι τοῦ βουβῶνος caeteri et v. ἐφάνη CBΨΨ₂TVV. ἐφωράθη ΩΦHFM et v. ἐπιβρέχειν]

τὴν ὀδύνην, ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύνατο μὴ οὐχὶ τῆς
φενάκης ἀφῃρημένης. 60. τοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου
τραγῳδίας καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ
ἐγένετο, ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ
κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ
γενέσθαι ἄξιον τοῦ βίου καὶ ἀγῶνά τινα συστήσασθαι
ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου, * τῶν συνωμοτῶν ἐκείνων καὶ 264
γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἐλθόντων ἐπὶ διαιτητὴν
τὸν Ῥουτιλιανὸν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν καὶ δια-
δέξασθαι τὸ μαντεῖον καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ
καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος
ἰατρὸς τὴν τέχνην, πολιὸς ὤν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα
οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης
Ῥουτιλιανὸς ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, αὐτῷ τὴν

ε
ἐπιβρέχων Ψ. *φενάκης*] *φαινάκης* B. *φαινάκης Γ.* *ἀφῃρημένος* BΨ. *ἀφῃρημένης* ut vulgo F, sed *νη* fortassis ex *νο*, utrumque a p m.

60. *τοιοῦτο τὸ τέλος Ψ.* *τοιοῦτο τέλος* caeteri et v. correxi: *τοῦτο τέλος*, cum anaphora: haec enim sequuntur, *καὶ αὕτη*. compara Luc. Convivium c. 48: *τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου*, et De Morte Peregr. c. 42: *τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο.* *ἐγένετο* om BΨ et fortassis *Ω*. male. *τὸ τοιοῦτον* CΨ. *τὸ τοιοῦτο Ψ2Ω*FM et v. *γενέσθαι ἄξιον* BΨ. *ἄξιον γενέσθαι* caeteri et v. *συστήσασθαι*] *συστῆναι Ψ2* in rasura. *ὑπὲρ τοῦ*] *ἐπὶ τοῦ Ψ*. *ἐκείνων* addunt CBΨ. om *Ψ2ΩΦ*FM et v. *καὶ γοήτων* BΨΩFM et v. *καὶ* om H*Ψ2*. *καὶ γοήτων* om *Φ*. *ἀνελθόντων* plerique et v. sed recte *ἐλθόντων* BΨ. vide pauca de multis, Demosthenem 29, 58 fin: *ἐπὶ τὸν κληρωτὸν δὲ διαιτητὴν ἐλθών*, et Pollucem VIII, 126: *πρὶν ἐπὶ διαιτητὰς ἐλθεῖν.* *ἐπὶ διαιτητὴν τὸν*] *ἐπὶ τὸν διαιτητὴν τὸν* 𝔄FM. *χρὴ*] *δεῖ Ψ2*. *διαδέξασθαι*] *δέξασθαι* F. *πολίτης ὢν οὔτε* edd. vett. *πολιώδης ὢν οὔτε* primum edd. m o. scil. e Benedicti conjectura. *πόλιος* adnotatum in Y. *πολίτης ὃς οὔτε* 𝔄ΓCBΨΨ2ΩΦHFM. quod, ut Dindorfius verissime, nihil aliud est, quam *πολίτης* superscripto *ος*, id est *πολιός*. hoc ita restitui, ut tamen *ὢν*, quod necessarium est, libris invitis servarem scriberemque: *πολιὸς ὢν οὔτε* —. scite Dindorfius hoc quoque observavit, adjectivum *πολιώδης* non videri usquam occurrere nisi ap. Alexandrum (Aphrodisiensem) Problem. I, 8: *καὶ ἁπαλότριχες καὶ πολιώδεις.* *αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, αὐτῷ* v. pro *ἀπέπεμψεν*

προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν. 61. ταῦτα, ὦ φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ καὶ φίλῳ [καὶ] ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω ἐπί τε σοφίᾳ καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι καὶ τρόπου πραότητι καὶ ἐπιεικείᾳ καὶ γαλήνῃ βίου καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας, τὸ πλέον δὲ, ὅπερ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ καὶ θεσπεσίῳ τὴν φύσιν καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι καὶ παραδεδωκότι καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι * δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχοῦσι χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ τὰ μὲν διελέγχουσα, τὰ δ' ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσα.

B: *ἀπέπεμπεν* et HΨ2: *ἔπεμψεν*, pro *αὐτῷ* F: *ἀύτῶ*. denique hoc ordine: *ἀπέπεμψεν αὐτοὺς αὐτῷ Φ* solus. in ed. prima cum Solano male scripseram *αὑτῷ*. at, ut bene Gesner, oraculum ipsi Alexandro post mortem servatum esse dicitur, sicut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis. neque *αὐτῷ* nimis nude dictum esse arbitror. simillime in Veris Histor. II, 3: *βασιλεύειν δὲ τῶν χωρίων τούτων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμήν.*

61. *δείγματος ἕνεκα*] *ἕνεκα* om *Φ*. *φίλῳ καὶ ὃν* libri. ego vocem *καὶ* deleo. *ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω*] *οὕτω μάλιστα πάντων ἔχω* BCΨ. *ἐπί τε σοφίᾳ*] *διά τε σοφίαν* BCΨ. *καὶ τῷ πρὸς*] *καὶ πρὸς Φ*. *τιμωρῶν*] *βοηθῶν* RTV. *παραδεδωκότι*] *περὶ ἀδήλου* CBΨ. *γενομένῳ*] *βουλομένῳ* CBΨ. *ἐντυχοῦσι*] *ἐντυχοῦσιν* F. *χρήσιμόν τι*] utilissimus hic liber est propterea quod oraculorum omnium et origo et vanitas ex eo perspici potest. recte Valckenaerius in Opusculis Vol. II p. 362 ed. Lips: „gentilium oracula vetera fraudibus debentur humanis sacerdotum —." ceterum de oraculorum mendaciis haud ita multo post Lucianum scripsit Oenomaus Gadarensis philosophus Cynicus, quo de vide Kusterum ad Suidam s. *Οἰνόμαος*. *διελέγχουσα* B𝔄. *διεξελέγχουσα* caeteri et v. prius illud Bekker et Dindorfius recte probarunt. ita libri omnes supra c. 44 iuit: *διελέγχειν*. contra male Cobetus V. L. p. 236 *ἐξελέγχουσα* h. l. conjecit. quid enim hic ulla opus fuit conjectura? — *δ' ἐν* B. *δὲ ἐν* F et v. *εὖ φρονούντων*] *εὐφρονούντων* BΦ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

Reitz. III p. 325.

1. *Λουκιανὸς Κρονίῳ εὖ πράττειν. Ὁ κακοδαίμων Περεγρῖνος ἢ ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν Πρωτεὺς * αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ Πρωτέως ἔπα-* 326 *θεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος καὶ μυρίας*

Suidas s. *Λουκιανὸς Σ.* — *εἰς γὰρ τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ*, in quo l. *εἰς* non minus recte habet, quam in schol. ad Arist. Nub. v. 557: *τὰ εἰς τὰς Ἀρτοπώλιδας λεχθέντα κατ' αὐτοῦ* et in Etymol. M. p. 61, 43 et ibidem p. 62, 1. at Suidae elogio „*Περεγρίνου βίος*" longe praestat vulgatum: „*Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς*", quo etiam Thomas M. p. 363, 16 usus est. item codices in alio titulo sequor: *Ἀλέξανδρος ἢ Ψευδόμαντις*, tametsi pro eo Thomas M. p. 35, 3 et p. 114, 2 speciose posuit; *Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἀλεξάνδρου βίῳ*. nam in Alexandro et initium libri c. 1 Thomae favet et c. 2 haec verba: *Τιλλοβόρου γοῦν τοῦ λῃστοῦ κἀκεῖνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν.* sed liber ipse hanc inscriptionem: „*Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβωνοτειχίτου βίος*" respuit; flagitat aut eam ipsam quam codices tuentur aut eandem leniter mutatam: „*Ἀλεξάνδρου τοῦ ψευδομάντεως βίος.*" alia ratio est tertii libri „*Δημώνακτος βίος*", quod elogium et codicum auctoritate et ipso libri argumento extra dubitationem positum est. verum in alio libello, cui in codd. sic inscriptum est: „*Περὶ τοῦ ἐνυπνίου ἤτοι βίος Λουκιανοῦ*" recte vidit Hemsterhusius in Anecd. p. (2) sq., veram inscriptionem ab Thoma, qui „*Λουκιανοῦ ἐνύπνιον*" affert servatam, in codd. autem ultima verba *βίος Λουκιανοῦ* prorsus inepte addita esse.

1. *Πρωτεὺς*] Suidas s. *Φιλόστρατος ὁ πρῶτος* inter hujus Philostrati opera haec quoque recensuit: *Πρωτέα. Κύνα ἢ Σοφιστήν. Νέρωνα. Θεατήν.* qui errores quum ab Solano ad h. l. ex parte dudum correcti essent, postea neque a Bernhardio ad Suidam neque ab Kaysero ad Philostr. Praef. p. II emendati sunt. recte enim Solanus verba priora ita conjunxit, ut unicus liber existat: *Πρωτέα κύνα ἢ Σοφιστήν.* at quod deinceps Meursi con-

*τροπὰς τραπόμενος τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο·
τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἴχετο. καὶ νῦν ἐκεῖνος
ἀπηνθράκωταί σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα,
παρ' ὅσον ὁ μὲν κἂν διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν
ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας, ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πο-
λυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τηρήσας
πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν ἐπὶ τοσούτων
μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ τούτου εἰπὼν πρὸς
τοὺς Ἕλληνας οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τοῦ τολμήματος.*
2. *πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κο-
ρύζῃ τοῦ γέροντος, μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω βοῶντος οἷά
σε εἰκὸς βοᾶν· ὢ τῆς ἀβελτερίας, ὢ τῆς δοξοκοπίας, ὢ*
327 *τῶν ἄλλων, * ἃ λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν
οὖν πόρρω ταῦτα καὶ μακρῷ ἀσφαλέστερον, ἐγὼ δὲ
παρὰ τὸ πῦρ αὐτό, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλήθει
τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά, ἐνίων μὲν ἀχθομένων, ὅσοι
ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ γέροντος, ἦσαν δέ τινες,
οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ. ἀλλ' ὀλίγου δεῖν ὑπὸ τῶν
Κυνικῶν ἐγώ σοι διεσπάσθην ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ
τῶν κυνῶν ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεὺς ὑπὸ τῶν
Μαινάδων.* 3. *ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος διασκευὴ
τοιάδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός τε ἦν καὶ ἡλίκα
ἐτραγῴδει παρ' ὅλον τὸν βίον ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα καὶ*

---

junctio verborum *Νέρωνα θεατήν* Solano probata est: ego vix dubito, quin ita potius scribendum sit „*Νέρωνα ἢ θεατήν*." *ἅπαντα γὰρ*] pro *ἅπαντα* malim *πάντα* ex ipso Homero Od. *δ*, 417: *πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται —.* *ὑπὲρ τούτου*] τουτου accentu caret in F.

2. *ἀβελτερίας* Lehmannus. *ἀβελτηρίας* libri (etiam F). *ὢ τῶν ἄλλων, ἃ λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν*] miror et *ἄλλων* et multo minus *αὐτῶν* intelligo. dubitanter conjeci: „*ὢ τῶν [λήρων, καὶ ὅσα] ἄλλα λέγειν εἰώθαμεν περὶ τοιούτων* (vel *τῶν τοιούτων*)." vide Timonem c. 27 init: *χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν.* *ἀλλ' ὀλίγου δεῖν — ὑπὸ τῶν κυνῶν*] ex hoc ipso l. compositum videtur mendacium, quod habet Suidas s. *Λουκιανός.* — *τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν λόγος ὑπὸ κυνῶν, ἐπεὶ κατὰ τῆς ἀληθείας ἐλύττησεν. εἰς γὰρ τὸν Περεγρίνου βίον κ. τ. ἑ.*

3. *τοῦ δράματος* Faber et Hemsterhusius (ad Necyomant. c. 16). libri *τοῦ πράγματος.* *οἷός τε* M. *οἷός γε* F et v.

τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἦλιν ἀφι-
κόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου . . . . αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα
Κυνικοῦ τινος μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ τὰ συνήθη
ταῦτα καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν . . . . ἐπιβοωμένου * καὶ 328
ἅπασιν ἀπαξαπλῶς λοιδορουμένου, εἶτα κατέληξεν αὐτῷ
ἡ βοὴ ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσο-
μαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεῦσαι ὡς ἐλέγετο. σὺ
δὲ γνωριεῖς δηλαδή, πολλάκις αὐτοῖς παραστὰς βοῶσι.
4. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ
καὶ ἥλιε καὶ ποταμοὶ καὶ θάλαττα καὶ πατρῷε Ἡράκλεις,
Πρωτέα τὸν ἐν Συρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα
πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως
ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἡλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγω-
νίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι
διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου διέγνωκεν ἑαυτόν, εἰς κενο-
δοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρουσιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς * οὔ- 329

Αἰσχύλον] αἰσχύνην F. δ' ἐπεὶ] δὲ ἐπεὶ F. Ἦλιν a. ἦλϊν F. libri διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον. Struvius L. L. p. 229 post αὐτῶν inseruit: ἰών. at αὐτῶν isto quidem modo servari non potest. Schaefer autem ad Bos. Ellips. p. 800 ἀλύων pro αὐτῶν conjecit, quod nescio quo modo omnibus probatum est. equidem nulla mutatione facta post v. γυμνασίου signa posui lacunae. neque enim h. l. tacere licebat, magnam hominum multitudinem, ut fit in re nova convenisse eisque ipsum adstitisse Lucianum. res apparet inprimis ex inferiore loco c. 7 init: οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος eodemque spectare videntur superiora c. 2: ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν. nostro l. haec fere desunt: διὰ τοῦ γυμνασίου [ἰὼν πολύ τι πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἑώρων καὶ παραστὰς πλησίον] αὐτῶν ἐπήκουον —. τραχείᾳ] τραχεῖα F. libri τὰ συνήθη ταῦτα καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβοωμένου. Jacobsius (pone R. Porsoni Advers. p. 303) etsi verba τὰ συνήθη ταῦτα καὶ ἐκ τριόδου ab Fabro male disjuncta esse vidit: tamen quod ipse „sincera haec“ pronuntiavit, non adsentior. immo pluralis τὰ συνήθη ταῦτα manifesto docet post verba τὴν ἀρετὴν aliquid deesse. ego suppleo: τ. σ. τ. κ. ε. τ. τὴν ἀρετὴν [καὶ τὸν ἱδρῶτα] ἐπιβοωμένου. eisdem fere verbis ad Hesiodi dictum adluditur in Necyomant. c. 4, ubi item ut h. l. de cynicis sermo est, et in Hermotim. c. 2. recte post δηλαδή, non ante hanc vocem interpungitur in edd. vett. et in F.

4. Ἡράκλεις] ἡρακλεις sine accentu F.

τως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ Διόνυσος κεραυνῷ; οὐ γὰρ
τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατῆρας; 5. ὡς δὲ
ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος
ἐκαλεῖτο,) ἠρόμην τινὰ τῶν παρεστώτων, τί βούλεται
τὸ περὶ τοῦ πυρὸς ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς
τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ, οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν
ὁ Πρωτεὺς Ὀλυμπίασι. πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα
ὁ μὲν ἐπειρᾶτο λέγειν, ἐβόα δὲ ὁ Κυνικὸς, ὥστε ἀμή-
χανον ἦν ἄλλου ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ ἐπαν-
τλοῦντος αὐτοῦ καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξι-
όντος κατὰ τοῦ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα ἢ τὸν
330 διδάσκαλον * αὐτοῦ Ἀντισθένη οὐδὲ παραβάλλειν ἠξίου
αὐτῷ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτὸν, ἐκάλει δὲ τὸν Δία
ἐπὶ τὴν ἅμιλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πως
φυλάξαι αὐτοὺς καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· 6. δύο
γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο,
τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ
τεχνῖται τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ φύσις. ἀλλὰ νῦν ἐξ
ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχήσεται ὀχού-
μενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα
ξὺν πολλῷ ἱδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε μάλα γελοίως καὶ
τὰς τρίχας ἐτίλλετο ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἕλκειν, καὶ
τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν Κυνικῶν τινες
παραμυθούμενοι. 7. μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος εὐθὺς ἀνα-
βαίνει οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλ' ἐπ'
αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱεροῖς ἐπέχει τῶν σπονδῶν.

---

5. ὁ κεκραγὼς] praestat fortassis ὁ κεκράκτης, ut est in Jove Trag. c. 33. Ὀλυμπίασι Jacobitius pro Ὀλυμπιάσι. ἐπαντλοῦντος] ἐπατλοῦντος F. διεξιόντος] διεξιόντας F (ita F). ἀλλ' οὐδὲ — τὸν Δία] αὐτὸν ita transpono: ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη, ἐκάλει δὲ αὐτὸν τὸν Δία et confero supra c. 4: τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἴσους πως] ἴσους πῶς F. κατέπαυσε] κατέπαυε F.

6. τεχνῖται Lehmannus. libri τεχνίται. καὶ τὰς τρίχας — μὴ πάνυ ἕλκειν e libro nostro affert Thomas M. s. Τίλλω p. 363, 16 R., ubi pro ὑποφειδόμενος duo libri: ὑποφοιδόμενος.

7. ἀλλ' ἐπ' Bekker pro ἀλλὰ ἐπ'. τοῖς προτέροις ἱεροῖς] ita correxi. libri τοῖς προτέροις ἱερείοις. aperte enim adluditur

καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα καὶ δῆλος ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν, εἶτα ἤρξατο ὧδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατάρατος * Θεαγένης τέλος τῶν μιαρωτάτων αὑτοῦ λόγων τὰ 331
Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποιήσατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι. καὶ αὖθις ἐγέλα ἐπὶ πολύ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον ἐπεσπάσατο. 8. εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτόν, ἢ τί γὰρ ἄλλο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντα μὲν οὕτω γελοίων ῥήσεων, ὁρῶντα δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου καταπτύστου ἕνεκα μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δὲ εἰδείητε, οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυθησόμενον, ἀκούσατέ μου ἐξ ἀρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἔνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτά. 9. τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλάσμα καὶ δημιούργημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανών, ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἁλοὺς μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέγους ἁλόμε-

---

ad Homeri versus de Peleo sacra faciente, Il. λ', 775: ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον, | σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν. his sacris τὰ ἄπυρα ἱερὰ opponi solent, de quibus Valckenaerius in Diatribe p. 43 aliique disputarunt. apud nostrum De Sacrific. c. 1: ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία alteram scripturam ἡ τῶν ἱερῶν δ. praefero. solemnis est autem in codd. harum vocum ἱερὰ et ἱερεῖα confusio: quam rem post alios nuper Cobetus N. L. p. 736 attigit. καὶ τὸ μὲν πρῶτον — ὧδέ πως] Xenoph. Anabas. I, 3, 2: καὶ πρῶτον μὲν ἐδάκρυε πολὺν χρόνον ἑστώς· οἱ δὲ ὁρῶντες ἐθαύμαζον καὶ ἐσιώπων· εἶτα δὲ ἔλεξε τοιάδε. ἐπὶ πολὺ] ἐπιπολὺ F hic et infra ut solet. de horum integritate dixi in Quaestt. L. p. 205. μιαρωτάτων F. μιαροτάτων edd. ante Reitzium. αὑτοῦ Bekker pro αὐτοῦ.

8. ἀκούοντα et mox ὁρῶντα F idemque supra scriptum in M. ἀκούοντας et ὁρῶντας a et in textu M. ὡς δὲ εἰδείητε] Lucianus saepe ille quidem praesenti praegresso conjunctionem finalem cum optativo conjunxit, sed in tali loco, qualis hic est, nusquam. malim igitur: ὡς δὲ εἰδῆτε —. ἐξ ἀρχῆς Jacobitius pro ἐξαρχῆς. ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτά] ita correxi. libri ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν.

9. μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε] in scholio ad h. l. scholiasta et vulgatus et ap. Bachmannum Anecdot. II p. 345 Parisinus mendose habent μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, quod ab Vossio, J. Gro-

332 νος διέφυγε ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· * εἶτα
μειράκιόν τι ὡραῖον διαφθείρας τρισχιλίων ἐξωνήσατο
παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς πενήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ
τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. 10. ταῦτα μὲν
καὶ τὰ τοιαῦτα ἐάσειν μοι δοκῶ· πηλὸς γὰρ ἔτι ἄπλα-
στος ἦν καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιούρ-
γητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀκοῦσαι ἄξιον·
καίτοι πάντως ἴστε καὶ ἀκηκόατε, ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέ-
ροντα οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἤδη
γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, φυγὴν ἑαυ-
333 τοῦ * καταδικάσας ἐπλανᾶτο ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.
11. ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν
ἐξέμαθε περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμμα-
τεῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ παῖ-
δας αὐτοὺς ἀπέφηνε προφήτης καὶ θιασάρχης καὶ ξυνα-
γωγεὺς καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. καὶ τῶν βίβλων τὰς
μὲν ἐξηγεῖτο καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ καὶ αὐτὸς ξυνέ-
γραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἡδοῦντο καὶ νομοθέτῃ

---

novio aliis non bene correctum est. scribe ex ipso Luciano: μετὰ πολλὰς τὰς πληγάς. ἁλόμενος ita libri, cui ἁλάμενος formam vere atticam in Luciano substituendam esse recte negavit Lehmannus, prudentior ille Cobeto V. L. p. 206. ῥαφανῖδι Bekker pro ῥαφανίδι. de h. l. Valckenaerius ad Hippolyt. v. 415: „ubi versus latet Comici." de qua re dubitare licet. etsi potuit sane fieri, ut in comoedia olim alicubi talis fere versus exstaret: φεύγει ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος.

10. ταῦτα μὲν καὶ] ita scripsi μὲν inserto. libri ταῦτα καὶ —. vide Pro Merc. Cond. c. 8: ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα — et Bis Accusat. c. 2 init. ἐδεδημιούργητο] δεδημιούργητο F. καίτοι πάντως ἴστε] ita correxi. libri καίτοι πάντες ἴστε cum mendacio oratoris ingente. quis enim credat Peregrinum parricidium si omnibus innotuisset, tam diu impune ferre potuisse? ego confero D. Deor. XX, 13: πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς.

11. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ] pro ἐν βραχεῖ F ἐν βραχῖ. gemina haec sunt in Toxar. c. 15: καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ Λυσίωνος οἶκος — ἐξήντλητο. exempla formulae καὶ τί γάρ; dedit Jacobsius ad Anthol. Pal. c. XI 184 p. 690. alibi est καὶ τί γὰρ ἄλλο; ut in Diog. Laert. IV, 52. de re mira dici solet. nostrates: was denn sonst? καὶ αὐτὸς ξυνέγραφε Cobetus V. L. p. 207. libri αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε. Solano ad h. l. judice „libros a se com-

ἐχρῶντο καὶ προστάτην ἐπεγράφοντο. . . . . μετὰ * γοῦν 334
[τοσοῦτον χρόνον] ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην

---

scriptos Peregrinus hoc palam auctore ut suos edidit neque eos pro sacris aut voluit obtrudere aut potuit." at mores Peregrinum ab fraude tum maxime inter christianos usitata haudquaquam vindicabunt. tu inprimis vide Valckenarium De Aristobulo p. 7. ᾐδοῦντο, ut ego quoque olim correxeram, habet Cobetus V. L. p. 207. ἐδιηγοῦντο a. ἡγοῦντο FM. vide Cicer. Quaestt. Tuscul. I, 21: „eumque (inventorem) venerantur ut deum." ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον F et σέβουσι τὸν ἄνθρωπον etiam lemma scholii. at σέβουσιν ἄνθρωπον a, caetera eodem modo. pro ἐπέγραφον τὸν certatim ego, Bekker et Cobetus ἐπεγράφοντο correximus, quem usum tirones vel e Bis Accusat. c. 29 et Fugitiv. c. 4 discant. tum pro μέγαν γοῦν correxi μετὰ γοῦν et verba [τοσοῦτον χρόνον] supplevi caeteris non mutatis: ἐπεγράφοντο. μετὰ γοῦν [τοσοῦτον χρόνον] ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον —. simillima haec sunt in Somnio c. 5: ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τά τε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει —. et *ΜΕΤΑ* quidem in literis *ΜΕΓΑΝ* latere Cobetus V. L. p. 207 recte vidit, cujus tamen conjecturam: ἐπεγράφοντο. μετὰ γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον non intelligo, ut Oedipo opus sit interprete. tum nexus orationis γοῦν voculam, pro qua γὰρ dicendum erat, nullo modo fert. hinc post ἐπεγράφοντο signa posui lacunae. recte enim Faber uno probante Wielandio h. l. aliquid deesse vidit, etsi multa „adversus Christum" scripta fuisse male conjecit. nam ad Christum ipsum Lucianus ab his demum verbis transit: ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον. immo christiani in iis quae desunt perstricti erant ut superstitiosi et antiquae fidei tenacissimi. suppleo: ἐπεγράφοντο. [οἱ γὰρ Χριστιανοὶ τὰ πρὸς τὸ θεῖον πάνυ δεισιδαιμόνως διάκεινται, τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ ἐχόμενοι· παρ' ὃ καὶ τότε τὸν Πρωτέα διὰ τιμῆς ἦγον.] μετὰ γοῦν [τοσοῦτον χρόνον] ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον —. ne quid antea in ipsum Christum possit dictum esse, articulus τὸν ἄνθρωπον impedimento est. false igitur Gesner haud improbante Bekkero τὸν μάγον pro τὸν μέγαν conjecit. sane Christum ob miracula sua quasi praestigiatorem ab adversariis μάγον dici solitum esse quum ex aliis patet, tum e Lactantio Institutt. Divin. IV, 13 med. et V, 3, Justino M. Dial. c. Tryph. 69 fin., Clemente Romano Recognit. 1, 58, quae res in hunc Luciani l. non cadit. Gesner autem de h. l. saepius erravit, etiam in iis quae de eodem habet De Aet. et Auct. Philopatr. XVIII (ad Lucian. IX p. 652 sq. ed. Lehm.).

τελετὴν εἰσήγαγεν ἐς τὸν βίον. 12. τότε δὴ καὶ συλληφ-
θεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτή-
ριον, ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε
πρὸς τὸν ἑξῆς βίον καὶ τὴν τερατείαν καὶ δοξοκοπίαν,
ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ
συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα πάντα [κάλων] ἐκίνουν
ἐξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἶτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύ-
335 νατον, * ἥ γε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ
σὺν σπουδῇ ἐγίγνετο· καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ἦν ὁρᾶν παρὰ
τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γράδια χήρας τινὰς καὶ

denique haec Suidae verba sub *Λουκιανὸς Σ.* — *εἰς γὰρ τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ αὐτὸν βλασφημεῖ τὸν Χριστὸν ὁ παμμίαρος. διὸ καὶ τῆς λύττης ποινὰς ἀρκούσας ἐν τῷ παρόντι δέδωκεν· ἐν δὲ τῷ μέλλοντι κληρονόμος τοῦ αἰωνίου πυρὸς μετὰ τοῦ Σατανᾶ γενήσεται*, haec igitur verba vix dubito, quin ex antiquis scholiis ad librum nostrum c. 13, ad quem l. simile scholium hodieque exstat, derivata sint. id Kusterus et Bernhardius ad Suidam quodammodo sensisse videntur, non sensit ad h. l. Faber, qui ex his Suidae verbis „*αὐτὸν βλασφημεῖ τὸν Χριστόν*“ temere conjecit, nostro l. (c. 11 fin.) multa, quae hic adversus Christum ipsum scilicet dicta fuerint, de industria ab monachis deleta et sublata esse. Christo autem tum hic tum infra c. 13 Lucianus et ex animi sententia ut paganus maledixit et suae securitatis causa, ne pro christiano clandestino haberi et ipse posset. vide C. Plinium Epist. X, 97 § 5 sq.

12. *Χριστιανοὶ*] *χριστιανανοὶ* a. libri *πάντα ἐκίνουν*. ad Aristoph. Thesmoph. p. 192 recte haec ita supplevi: *πάντα κάλων ἐκίνουν*, praefatus locutione *πάντα κάλων κινεῖν* Lucianum in Alexandr. c. 57 et in Scytha c. 11 usum esse. bene enim Hemsterhusius in Anecdot. p. (124) etiam *πάντα κάλων κινεῖν* dictum esse judicavit, licet Graeci vulgo ita potius loquantur, *πάντα κάλων σείειν* vel *ἀνασείειν* vel *ἐξιέναι*. quam emendationem probavi Jacobitio, non item Cobeto V. L. p. 207, suspicanti legendum esse *πάντα λίθον ἐκίνουν*, ut Graecis solemne sit dicere. etsi, ut ad Thesmoph. l. l. ostendi, proverbium *πάντα λίθον κίνει* longe aliam vim habere solet a vipera quae sub lapide lateat petitam, „prudenter age“: interdum tamen *πάντα λίθον κινεῖν* ut latine „omnem lapidem movere“ sane est „nullum non laborem exantlare“, velut in C. Plinii Epist. I, 20 § 15, ut tum quidem *πάντα κάλων κινεῖν* et *πάντα λίθον κινεῖν* nihil ad rem differant. at vel sic manet, Lucianeum esse nostrum supplementum, non item Cobeti. *ἐπεὶ*] *ἐπὶ* a. *σὺν σπουδῇ*] *συνσπουδῇ* F (ita F). *ξὺν*

παιδία ὀρφανά, οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθευδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ διαφθείραντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἶτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο καὶ ὁ βέλτιστος Περεγρῖνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ἐνομίζετο. * 13. καὶ 336
μὴν κἀκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἔστιν ὧν ἧκόν τινες, τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσοντες καὶ ξυναγορεύσοντες καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδάν τι τοιοῦτον γένηται· δημοσίᾳ γὰρ ἐμβραχὺ ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἧκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν καὶ πρόσοδον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιήσατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς * οἱ κα- 337
κοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι καὶ βιώσεσθαι τὸν ἀεὶ χρόνον, παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου καὶ ἑκόντες αὐτοὺς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτούς, ὡς

σπουδῇ v. γρᾴδια Jacobitius. libri γραΐδια. διαφθείραντες Lehmannus. libri διαφθείροντες. ἐνομίζετο] ita correxi. ὀνομάζετο F. ὠνομάζετο v. notam in codd. hanc confusionem ad Somnium c. 9 fin. attigi. et hic quidem quum verbum ἐκαλεῖτο modo antecesserit, vulgata minime elegans et aperte mendosa est.

13. κἀκ τῶν Dindorfius, ante quem Jacobitius καὶ ἐκ τῶν. libri καὶ τῶν. libri δημόσιον· ἐν βραχεῖ (ἐν βραχῖ F) γὰρ —. pro ἐν βραχεῖ Cobetus V. L. p. 208 ἔμβραχυ (immo ἐμβραχὺ) optime correxit, tametsi ille ἔμβραχυ quod fieri nequit ab initio enuntiati posuit. sed praeterea δημόσιον absurdum est, pro quo δημοσίᾳ scripsi et γὰρ leniter transposui mutata etiam interpunctione: γένηται· δημοσίᾳ γὰρ ἐμβραχὺ —. Περεγρίνῳ] περϊγρΐνω F. παρ' αὐτῶν] δι' αὐτῶν F, quae lectio primum non ad h. l. pertinuisse videtur sed ad verba paullo inferiora παρ' ὃ καὶ —, pro quibus olim etiam δι' ὃ καὶ lectum fuisse suspicor. habet Lucianus δι' ὃ καὶ, ut in Alexandro c. 25, habet vero etiam παρ' ὃ καὶ in Convivio c. 12. ἐποιήσατο Faber. libri ἐποιήσαντο. γὰρ αὐτοὺς et mox ἑκόντες αὐτοὺς Faber. libri γὰρ αὑτοὺς et ἑκόντες αὑτούς. οἱ κακοδαίμονες] hoc probrum ipsi Luciano redditum est in marg. F ad h. l.: συκοφαντεῖ τοὺς χριστιανοὺς ὁ κακοδαίμων λουκιανός. ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος] Christus ipse dicitur, cui hoc plane divinum praeceptum debemus (in Ev. Matthaei XXIII, 8). pro verbis αὐτὸν δὲ τὸν νομοθέτην Lucianus τὸν

ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων, ἐπειδὰν ἅπαξ παραβάντες θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκεῖνον σοφιστὴν ἀντ' αὐτῶν προσκυνῶσι
338 καὶ κατὰ τοὺς * ἐκείνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν οὖν [τῶν ἰδίων] ἁπάντων ἐξ ἴσης καὶ κοινὰ ἡγοῦνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἢν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα ...., πλούσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. 14. πλὴν ἀλλ' ὁ Περεγρῖνος ἀφείθη ὑπὸ τοῦ τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίροντος, ὃς συνεὶς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τούτῳ καταλίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν
339 * οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανελθὼν καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῴου

δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκεῖνον σοφιστὴν de industria scripsit, non quo distingueret vel diversos esse fingeret, sed tantum ut locus esset maledicto. ἀνεσχολοπισμένον vulgo et lemma scholii. ἀνασκολοπισμένον F, ut fortassis hic olim lectum fuerit etiam ἀνασκολοπισθέντα, quemadmodum in libris est supra c. 11 fin.

libri σοφιστὴν αὐτῶν, quorum loco correxi: σοφιστὴν ἀντ' αὐτῶν (scil. ἀντὶ θεῶν τῶν Ἑλληνικῶν). ut σοφιστὴς notio absoluta regere genetivum unquam possit: vel sic tamen αὐτῶν vocabulum est prorsus inutile. libri καταφρονοῦσιν οὖν ἁπάντων ἐξίσης, sententia vel per se inepta, tum male deest notio τὰ χρήματα, ad quam deinceps illud κοινὰ refertur. quare haec ita supplevi: καταφρονοῦσιν οὖν [τῶν ἰδίων] ἁπάντων ἐξ ἴσης. saepe τὸ ἴδιον et τὰ ἴδια „facultates, rem familiarem" significant. ridet Lucianus hanc bonorum communionem, quod secundum eam τὰ ἴδια et τὰ κοινὰ mire confundantur. pro ἐξίσης Bekker ἐξ ἴσης. ἢν τοίνυν] ἂν τοίνυν F, fortassis recte. de qua re ad Somnium c. 12 init. dictum est. libri αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεῖ (ita etiam F) ἐγένετο. at neque αὐτίκα μάλα et ἐν βραχεῖ jungi possunt, neque praegressis his ἢν τοίνυν παρέλθῃ aoristus ἐγένετο sequi potest pro tempore praesenti. ex quo sequitur post verba αὐτίκα μάλα aliquid deesse. posui lacunae signa et suppleo: αὐτίκα μάλα [πλουτίζεται — sive πλοῦτον συνάγει — ὁ τοιοῦτος, ὥσπερ καὶ οὗτος] πλούσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο.

14. καταλίποι] ita correxi. libri ἀπολίποι. vide D. Mort. XXIV, 3 fin., Pseudolysiam in Epitaph. § 81, al. οἰκείαν FM.

φόνου ἔτι φλεγμαῖνον καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που ταλάντων ἀξία, ἣν ὁ γέρων κατέλιπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε πεντακισχιλίων· τοσούτου γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώσας παραλαβοῦσα
πραθείη ἂν αὐτοῖς * ἀνθρώποις καὶ βοσκήμασι καὶ τῇ 340
λοιπῇ παρασκευῇ. 15. ἀλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ ἐῴκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαί τις αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει χρηστόν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες οὕτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν (ἐκόμα δὲ ἤδη καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἠμπείχετο καὶ πήραν παρήρτητο καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ εἶχε καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐνεσκεύαστο,) τοιοῦτος οὖν ἐπιφανεὶς αὐτοῖς ἀφεῖναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦτο ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι καὶ πρὸς διανομὰς κεχηνότες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλόπατριν, ἕνα Διογένους καὶ Κράτητος ζηλω-
τήν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο, κἂν εἴ τις * ἐπιχειρήσειε 341

οἰκίαν a. αὐτοῦ καὶ μόνοι] αὐτοῦ. καὶ μόνον F (ita F). σὺν αὑτῇ] libri σὺν αὐτῇ. γειτνιώσας] χειμνιῶσας F.

15. Παριανῶν] παρειανῶν F. ἐκόμα δὲ ἤδη] frustra Solanus in his adhaesit, quae ad aetatem referenda sunt, ut in Alexand. c. 11 init: κομῶν ἤδη. καὶ ξύλον] ita correxi. libri καὶ τὸ ξύλον. ἐν τῇ χειρὶ εἶχε] ita supplevi. vulgo ἐν τῇ χειρὶ ἦν, sed ἦν om F. eadem de Cynicis eisdem dicuntur in Cataplo c. 3: καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα et Fugitiv. c. 14 init. καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν. ceterum si vera sunt quae h. l. et c. 16 leguntur, Peregrinus eodem tempore et cynicum egit et christianum, ut vel propterea ab christianis merito ejectus sit. τραγικῶς ἐνεσκεύαστο] ita correxi. libri τραγικῶς ἐσκεύαστο. κἂν εἴ τις ἐπιχειρήσειε — ἐβάλλετο] frustra Bekkerus καὶ εἴ τις con-

μεμνῆσθαι τοῦ φόνου, λίθοις [εὐθὺς] ἐβάλλετο. 16. ἐξῄει οὖν τὸ δεύτερον πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων, ὑφ' ὧν δορυφορούμενος ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρόνον μέν τινα οὕτως ἐβόσκετο· εἶτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους, (ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) οὐκέτι προσιεμένων αὐτὸν ἀπορούμενος ἐκ παλινῳδίας ᾤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδοὺς ἠξίου αὐτὰ κομίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπρεσβευσαμένης οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη οἷς ἅπαξ διέγνω μηδενὸς καταναγκάσαντος. 17. τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵναπερ τὴν θαυμαστὴν ἄσκησιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δήμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ
342 * τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος, εἶτα παίων καὶ παιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς καὶ ἄλλα πολλῷ νεα-

---

jecit. vide Saturnal. c. 37: κἂν εἴ τι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἵ γε ἀκούοντες ἐπίστευον ἄν. libri λίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο. ego εὐθὺς deleo, quod facillime e superiore illo: ἀνέκραγον εὐθὺς oriri potuit.

16. τὸ δεύτερον F. τοδεύτερον a. τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς] recte Gesner et Bosius haec ad esum referunt idolothytorum, ab apostolis etiam in Act. XV, 20 et 29 prohibitum, neglecto tamen C. Plinii loco Epist. X, 97 fin., qui victimarum rarissimum emtorem dicit inventum esse. hic quoque cynicum Peregrinus egit, non christianum. οὐκέτι F. οὐκ ἔτι a. αὐτὸν F, ut Luciani usus postulat. αὐτῶν a. αὐτὰ κομίσασθαι] ita correxi. libri ταῦτα κομίσασθαι. οὐδὲν ἐπράχθη] corrige: οὐδὲν αὐτῷ ἐπράχθη. neque enim deesse dativus potest. vide Charonem c. 6 et Hermotim. c. 45 fin. et alia de causa Ruhnkenium ad Rutil. Lup. II, 11.

17. τὸ ἀδιάφορον a. τὸ ἀδιάφθορον FM. frustra Guyetus et Faber haec graviter corrupta esse putarunt. immo illo nomine cynici alieni judicii contemtionem appellare solebant, ut patet vel ex Hermotim. c. 18. πολλῷ νεανικώτερα] ita correxi. libri πολλὰ νεανικώτερα. vide De Conscr. Hist. c. 21, Icaromen. c. 29 et Deor. Conc. c. 10, ubi est: καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα. θαυματοποιῶν a. θαυμαστοποιῶν F.

νικώτερα θαυματοποιῶν. 18. ἐκεῖθεν δὲ οὕτω παρεσκευ-
ασμένος εἰς Ἰταλίαν ἔπλευσε καὶ ἀποβὰς τῆς νεὼς
εὐθὺς ἐλοιδορεῖτο πᾶσι καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ πραότα-
τον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα.
ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν καὶ
οὐκ ἠξίου τὴν φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα κολάζειν
ἐπὶ ῥήμασι καὶ μάλιστα τέχνην τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιη-
μένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ηὐξάνετο
παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις, καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ
σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντρυφῶντα τῷ πράγ-
ματι, ἐπειπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου.
* πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινότατον καὶ διὰ στόματος 343
ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν καὶ τὴν
ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθεὶς καὶ προσελαύνων κατὰ ταὐτὸ
τῷ Μουσωνίῳ καὶ Δίωνι καὶ Ἐπικτήτῳ καὶ εἴ τις ἄλλος
ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. 19. οὕτω δὴ ἐπὶ τὴν
Ἑλλάδα ἐλθὼν ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ
τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι

---

18. *εἰς Ἰταλίαν*] ita correxi. libri *ἐπὶ Ἰταλίαν*. *τὴν φιλοσοφίαν* F. *φιλοσοφίαν* a. libri *τέχνην τινά*. sed *τινὰ* delevi in Praefat. ad Quaestt. Luc. p. XXVI, quod omnes secuti sunt. *ηὐξάνετο παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις,*] interpungebatur: *ηὐξάνετο. παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις* libri *εἰπὼν*, sed correxi *ἐπειπὼν*, ut Luciani usus postulat. idem error in Conviv. c. 48 codicis ope sublatus est. *κλεινότατον*] ita correxi. libri *κλεινὸν αὐτοῦ*, sed *αὐτοῦ* absurdum est. tu vide Pro Lapsu in Sal. c. 6 fin: *τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο καὶ πᾶσι διὰ στόματος*. libri *ἐξελαθείς. καὶ προσήλαυνε*. at hoc postremum Lucianus cum ejusdem stirpis verbo *ἐξελαθεὶς* arcte conjunxerat, quod nunc ab eodem male disjunctum est. hinc correxi *ἐξελαθεὶς καὶ προσελαύνων* h. e. „et navem appellens eodem modo quo Musonius“ scil. ut exul. continuo enim haec sequuntur: *οὕτω δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν* —. vide Cataplum c. 18: *προσελάσαντες*. libri *κατὰ τοῦτο* (*τούτῳ* lemma scholii). recte *κατὰ ταὐτὸ* Guyetus solus.

19. *Ἠλείοις* fortasse corruptum est. nam repugnare videntur inferiora c. 41: *εἰκόνας — ἀναστησομένας*. *ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα*] haec quidem ferri posse concedo: quanquam Lucianus alibi *ἀντάρεσθαι* semper sine accusativo posuit. magis Lucianeum est: *ἔπειθεν ἐναντία ἄρασθαι ὅπλα*, sicut est in Jov. Trag. c. 3.

*δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχοντα, διότι ἐν τοῖς
ἄλλοις οἷς εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα καὶ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ
Ὀλυμπίᾳ καὶ ἔπαυσε δίψει ἀπολλυμένους τοὺς πανη-
γυριστάς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθηλύναντα τοὺς Ἕλ-
ληνας, δέον τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμπίων διακαρτερεῖν
διψῶντας καὶ νὴ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν πολλοὺς αὐ-
τῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἳ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ*
344 * *χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ ταῦτα
ἔλεγε πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ μικροῦ κατέλευσαν
αὐτὸν ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία κα-
ταφυγὼν ὁ γενναῖος εὕρετο τὸ μὴ ἀποθανεῖν,* 20. *ἐς δὲ
τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συν-
θεὶς τῶν διὰ μέσου ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἔπαι-
νον τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς
τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἁπάντων καὶ μη-
κέθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὤν, (ἕωλα γὰρ ἦν ἅπαντα καὶ
οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς
ἐντυγχάνοντας καὶ θαυμάζειν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν
ποιήσει, οὗπερ ἐξ ἀρχῆς δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε)
τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο τὸ περὶ τῆς*

διότι ἐν τοῖς ἄλλοις οἷς εὖ] ita correxi. libri *διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ —*. vide Alexandr. c. 5 init. et Fugitiv. c. 7 init. *ἐποίησε* F. *ἐποίησεν* a. *ἀπολλυμένους* a. *ὀλλυμένους* F. *καὶ ἀποθνήσκειν* a. sed F incertum *ἀποθνήσκειν* habeat an ut vulgo *καὶ ἀποθνήσκειν*. *ἐν πολλῷ τῷ πλήθει*] pro his minime scribendum videtur *ἐν πολλῷ τῷ πνίγει*, licet de eadem re ita dictum sit in Lucian. Herodoto c. 8. libri *εὗρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν* vitiose. Cobetus V. L. p. 85 et p. 209 *εὕρετο μὴ ἀποθανεῖν* conjecit partim recte. ego articulo servato *εὕρετο τὸ μὴ ἀποθανεῖν* scribere malui, ut est in Piscat. c. 15: *μόγις γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην*.

20. *λόγον τινὰ*] *λόγον ἕνα* Bekker conjecit. at tum hoc ordine, *ἕνα λόγον* opus erat. libri *ἔπαινον ὑπὲρ τοῦτο ὕδωρ*. Guyeti et Fabri conjecturam *ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ* omnes receperunt, partim recte. at etiam *ὑπὲρ* (quod ex inferioribus *ἀπολογίαν ὑπὲρ* natum est) expungere debebant. correxi igitur, *ἔπαινον τοῦ τὸ ὕδωρ —*. *καινουργεῖν* a. *κακουργεῖν* F. *πρὸς αὐτὸν*] libri *πρὸς αὑτόν*. *ἐξ ἀρχῆς* Jacobitius. libri *ἐξαρχῆς*. *ἐβουλεύσατο τὸ περὶ* Halmius. libri *ἐβουλεύσατο περὶ —*.

πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν ὡς ἐς τοὐπιὸν καύσων ἑαυτόν. 21. καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὥς φασι, βόθρον ὀρύττων καὶ ξύλα συγκομίζων καὶ δεινήν τινα τὴν καρτερίαν ὑπισχνούμενος. ἐχρῆν δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου· εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι,
* μὴ πυρὶ μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγῳδίας τούτοις χρῆ- 345
σθαι, ἀλλ' ἕτερόν τινα θανάτου τρόπον μυρίων ὄντων ἑλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δή ποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἑλόμενος ὄρος εὔδενδρον ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος ἕνα τινὰ οἷον Θεαγένη τουτονὶ Φιλοκτήτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς πανηγύρεως πληθούσης [καὶ] μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἴ γε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας καὶ τοὺς ἀθέους δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων. καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ ὀψὲ δρᾶν αὐτὸ ἔοικεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ πρὸς τὴν φλόγα χανόντα ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖν μονον τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι.

---

21. θαυματοποιεῖ a. θαυμαστοποιεῖ F. φασι F. φασιν a. μόνος ἕνα τινὰ] malim, ἕνα τινὰ μόνον. Θεαγένη τουτονὶ] ita correxi. libri Θεαγένη τοῦτον. vide si opus Cobetum V. L. p. 229. μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς] ante haec verba ego καὶ vocem addidi, ut Lucianus solet v. c. in Bis Accus. c. 27 init., Alexand. c. 32, Fugitiv. c. 3, De Merc. Cond. c. 34, Pro Merc. Cond. c. 4. libri ἅπαξ χανόντα (γρ΄. χανέντα X) πρὸς τὴν φλόγα. quae ita transposui: ἅπαξ πρὸς τὴν φλόγα χανόντα partim ob superioris membri concinnitatem: ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα, partim et maxime quidem ob nostri loci fundum ab Solano monstratum Hom. Od. μ΄, 350: βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι. καὶ τόδε πολλοὶ] ita correxi. libri καὶ τόδε οἱ πολλοί. ἀνοῖξαι γὰρ δεῖν] ita correxi. libri ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ, quo servato pergendum erat, καὶ αὐτίκα τέθνηκέ τις, non τεθνάναι, quem infinitivum in Quaestt. Luc. p. 132 frustra excusare studui. at nunc infinito δεῖν reposito alterius quoque membri infinitivus

22. τὸ μέντοι θέαμα ἐννοεῖτε ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καιόμενος ἄνθρωπος, ἔνθα μηδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι
346 θέλων τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον * τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ· τοσοῦτος ὁ ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. 23. καίτοι φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ δρᾶν ...., ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκεῖνον ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ καύσεως καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων; ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουληθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο διακρινεῖ καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνοτέρους καὶ τολμηροτέρους ἀποφανεῖ; 24. καίτοι δυνατὸν ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀψομένους τὸ πρᾶγμα. ὑμᾶς

τεθνάναι recte habet. „os tantum, inquit, homini dicunt aperiendum esse tumque eum statim exspirasse.“

22. libri ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς. pro ἐπινοεῖται Halmius ἐπινενόηται male conjecit, sed verissime Bekker ἐννοεῖτε. praeterea ego verbum οἶμαι delevi, quod ex inferioribus: ἀκούετε δὲ, οἶμαι ortum, hic vero inepte additum est, ut ex v. ἐννοεῖτε apparet, qui est imperativus. vide vel infra c. 41 init. ἐννόει. ita saepe Lucianus incipit εἶτ' ἐννόησον et καί μοι ἐννόησον et νῦν μοι ἐννοήσατε. καιόμενος] καόμενος Dindorfius. πάλαι θέλων] recte opinor Dindorfius: πάλαι ἐθέλων. τοσοῦτος ὁ ἔρως] ita correxi. libri τοσοῦτος ἔρως. vide supra c. 1: τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἴχετο.

23. δρᾶν ...., ὡς] δρᾶν ὡς F. δρᾷ, ὡς a et vulgo. recepto infinitivo indicavi lacunam, quam ita suppleo: δρᾶν [βούλεται,] ὡς. καύσεως FM. κακώσεως a. διακρινεῖ] ita scripsi in Quaestt. Luc. p. 66. libri διακρίνει. φιλοκινδυνοτέρους] ita scripsi eodem loco. libri φιλοκινδυνωτέρους. τολμηροτέρους a. τολμηρωτέρους F.

24. ἐς τοῦτο] corrigo, ἐπὶ τοῦτο. Lucianus enim ἀπαντᾶν ἐπί τι dicere solet, ut olim in Epist. cr. 1. p. XVI observavi. μόνους libri, etiam F, de quo errat Jacobitius. τοὺς πρὸς τὸ a. τοὺς τὸ F. libri ἐρήσομαι. at malim ἐρήσομαι, εἰ, quod quum

δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δέξαισθ' ἂν τοὺς παῖδας ὑμῶν ζηλωτὰς * τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ 347
τί τοῦτο ἠρόμην, ὅπου μηδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτὸν ζηλώσειεν ἄν; τὸν γοῦν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσαιτο ἄν τις, ὅτι τἄλλα ζηλῶν τἀνδρὸς οὐχ ἕπεται τῷ διδασκάλῳ καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὥς φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι συνεμπεσὼν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ καὶ βάκτρῳ καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ῥᾴδια καὶ παντὸς ἂν εἴη, τὸ τέλος δὲ καὶ τὸ κεφάλαιον χρὴ ζηλοῦν καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν συκίνων ὡς ἔνι μάλιστα χλωρῶν ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾶν ἔστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ· ἴδιον γὰρ Κυνικῶν μόνων ἂν γένοιτο. 25.
ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ * ἐτόλμησέ τι 348
τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν ὑπὸ τοῦ Κενταυρείου αἵματος, ὥς φησιν ἡ τραγῳδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νὴ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξηται καθάπερ

---

in prima interrogatione c. 23 init. positum sit, in altera concinne sequetur. addo Hermotim. c. 80 init. et locos ab Akenio (Lehre von Tempus cet. p. 215 sq.) collectos. δέξαισθ' ἂν F. δέξασθ' ἂν a. τοὺς παῖδας ὑμῶν F. ὑμῶν τοὺς παῖδας a. καὶ τί] καίτοι τί Lehmannus. vide quae dixi in Epist. cr. p. XXI et Wyttenbachium ad Julianum p. 141 sq. ed. Lips. αὐτὸν] ita correxi. libri αὐτοῦ. γοῦν Bekker. libri οὖν. συνεμπεσὼν F. συμπεσὼν M. καὶ συμπεσὼν a. libri ἐπὶ κεφαλῆς. Jacobitius ἐπὶ κεφαλὴν, de quo dixi ad l. De Conscr. Hist. c. 12. συνθέντα a. συντιθέντα (syllaba τι a p m duobus punctis supra expungitur) F. συκίνων F. σικύνων a. libri καὶ ὑμῶν, pro quo Faber et alii καὶ κυνῶν scripsere (voluerunt κυνῶν). ego Κυνικῶν ponere malui. vulgata mendosa est, in qua ὑμῶν pronomen, quod ad auditores referendum esset, si quis servatum voluerit, is suppleat: ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνων [τὸ θέαμα] ἂν γένοιτο et conferat c. 22 init.

25. κενταυρείου F. Κενταυρίου a. ἠξίου Θεαγένης αὐτὸν] ita scripsi. ἠξίου Θεαγένης ἑαυτὸν F. ἑαυτὸν ἠξίου Θεαγένης a,

οἱ Βραχμᾶνες· ἐκείνοις γὰρ ἠξίου Θεαγένης αὐτὸν εἰκάζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν εἶναί τινας καὶ ἐν Ἰνδοῖς μωροὺς καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὅμως δ᾽ οὖν κἂν Ἰνδοὺς μιμείσθω· ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης ἰδὼν Κάλανον καόμενόν φησιν, ἀλλ᾽ ἐπειδὰν πυρὰν νήσωσι πλησίον
349 παραστάντες * ἀκίνητοι ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἶτ᾽ ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα κάονται οὐδ᾽ ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνήξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐδ᾽ ἀνέλπιστός εἰμι ἀποπηδήσεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ

---

unde Faber caeterique *αὐτὸν ἠξίου Θεαγένης* ediderunt. *εἶναί τινας καὶ ἐν ἰνδοῖς* F. *καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας* a. *κἂν Ἰνδοὺς μιμείσθω· ἐκεῖνοι*] ita correxi. libri, *κἂν ἐκείνους μιμείσθω· ἐκεῖνοι*, pronomine eodem male bis posito. *Κάλανον*] *κάλαμον* (ut videtur) F. libri *ἐπειδὰν νήσωσι*. correxi cum uno Guyeto, *ἐπειδὰν πυρὰν νήσωσι*, ut de eadem re Plutarchus scripsit in Alexandro c. 69. *κάονται* Bekker. *καίοντεα* F. *καίονται* a. *ἐκτρέψαντες* Faber. libri *ἐντρέψαντες* et hoc loco et de eadem re in Fugitiv. c. 7 *ἐντρέποντες*. quo servato olim conjeceram hoc loco, ut permirum istuc *κατὰ σχῆμα* removerem: *ἐπιβάντες κατακάονται, οὐδ᾽ ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τὸ σχῆμα τῆς κατακλίσεως* et in Fugitiv. c. 7 conjeceram: *ἀνέχονται καόμενοι, οὐδὲν τὸ σχῆμα τῆς καθέδρας ἐντρέποντες*. similiter de hoc ipso Calano Plutarchus in Alexand. c. 69 fin: *ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν*. de ejusdem Calani morte corrige Arrianum Anabas. VII, 3, 5: *οὕτω δὴ ἐπιβάντα τῇ πυρᾷ κατακλιθῆναι μὲν ἐν κόσμῳ — θαῦμα παρασχέσθαι οὐδέν τι παρακινήσαντα ἐν τῷ πυρὶ τοῦ σώματος*, corrige inquam, *τοῦ σχήματος* et de harum vocum in codd. confusione vide Hemsterhusium ad Luc. Somnium c. 8 init. libri, *οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ*, in quibus Guyetus jure haesit, qui *ποιεῖ* supplebat. ego suppleo: *οὗτος δὲ τί μέγα* [*τοῦτο ποιήσει,*] *εἰ* —. vide D. Meretr. XII, 2: *οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν* et Fugitiv. c. 7: *ἀλλ᾽ οὐ μέγα τοῦτό γε*. *οὐδ᾽ ἀνέλπιστός εἰμι*] ita correxi. libri *οὐκ ἀπ᾽ ἐλπίδος μὴ* —. vide Thucydidem VIII, 1: *ἀνέλπιστοι ἦσαν ἐν τῷ παρόντι*

α

σωθήσεσθαι. *ἀναπηδήσεσθαι* a. *ἀναπηδήσεσθαι* F. correxi, *ἀποπηδήσεσθαι*. nam „resilire et ab incepto desistere" nusquam est *ἀναπηδᾶν* sed saepius ita dicitur *ἀποπηδᾶν*. alibi *ἀποπηδᾶν τινος* est „aliquem deserere", ut in Xenoph. Memorab. I, 2, 16, ubi Ruhnkenius apte contulit Libanium Ep. 79. Gronovius h. l.

μὴ, ὅπερ φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἔμ-
βοθρον τὴν πυράν. 26. *εἰσὶ δ' οἳ καὶ μεταβουλεύεσθαί*
φασιν αὐτὸν καί τινα ὀνείρατα διηγεῖσθαι, ὡς τοῦ Διὸς
οὐκ ἐῶντος μιαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω τούτου
γε ἕνεκα· ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἦ μὴν μηδένα τῶν
*θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ * Περεγρῖνος κακὸς κακῶς ἀπο-* 350
θάνοι. οὐ μὴν οὐδὲ ῥᾴδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδῦναι· οἱ γὰρ
συνόντες κύνες παρορμῶσι καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ
καὶ ὑπεκκάουσι τὴν γνώμην οὐκ ἐῶντες ἀποδειλιᾶν· ὧν
εἰ δύο συγκατασπάσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο
μόνον χάριεν ἂν ἐργάσαιτο. 27. *ἤκουον δὲ ὡς οὐδὲ*
Πρωτεὺς ἔτι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμα-
σεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν
πυρᾶς λέγεται πορρωτάτω γήρως προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ
λογοποιεῖ καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιοὺς δὴ, ὡς
χρεὼν εἴη δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτὸν, καὶ

---

saltem non *μεταναπηδήσεσθαι*, sed *μεταπηδήσεσθαι* conjicere debebat, quod etsi ab re alienum tamen usitatum est et exstat in Abdicato c. 9 et Demosth. Encom. c. 18. *καὶ ἔμβοθρον*] ita correxi. libri *καὶ ἐν βόθρῳ* mendose. praegressum enim adjectivum *βαθεῖαν* item adjectivum poscit. quae in fovea vel in fossa sunt, ea *ἔμβοθρα* ab Theophrasto H. Pl. IX, 3 aliisque dicuntur.

26. *μεταβουλεύεσθαί*] ita conjeci. *μεταβάλλεσθαι* F. *μεταβάλλεσθαι* a. de eodem facinore supra c. 20 haec dicta sunt: *τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο* —. *κακὸς κακῶς ἀποθάνοι*] ita correxi in Praef. ad Quaestt. Luc. p. XXVI idque omnibus fere probavi. sed Cobetus V. L. p. 209 praeterea conjecit: *κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο.* at vide Philopseud. c. 20: *κακὸς κακῶς ἀπέθανε μαστιγούμενος*, D. Mort. V, 2: *κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.* tales loci minime rari sunt. *ὑπεκκάουσι* F. *ὑπεκκαίουσι* a. *ἂν ἐργάσαιτο* Jacobitius. libri *ἐργάσαιτο.*

27. *χρεὼν εἴη* Bekker. libri *χρεὼν εἶναι.* *δῆλός ἐστι* a. *δῆλος ἐστιν* (sic) F. *ἀναστήσεσθαι*] frustra Halmius *ἀνασταθήσεσθαι* hic et infra c. 41 conjecit forma parum attica, uti Cobetus V. L. p. 197 recte judicavit. tum veteris atticismi semper fuisse *χρυσοῦν ἱστάναι τινά*, pro quo Lucianum et Aelianum saepius *χρυσοῦν ἀνιστάναι τινά* dixisse primus recte observavit Hemsterhusius ad Luc. Timonem c. 51, unde sumtum Cobetus V. L. p. 197 et p. 210 repetiit.

*δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν καὶ χρυσοῦς ἀναστή-
σεσθαι ἐλπίζων.* 28. *καὶ μὰ Δί' οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν πολ-
λοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὑρεθήσεσθαί τινας τοὺς καὶ τεταρ-
ταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ φήσοντας καὶ νύκτωρ ἐντε-
τυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι. οἱ κατάρατοι δὲ
οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον*
351 *ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται, διότι καὶ * Πρωτεὺς ἐκεῖνος
ὁ Διός, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, μαντικὸς ἦν. μαρ-
τύρομαι δὲ ἦ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῷ ἀποδειχθήσεσθαι
μαστίγων ἢ καυτηρίων ἤ τινος τοιαύτης τερατουργίας,
ἢ καὶ νὴ Δία τελετήν τινα ἐπ' αὐτῷ συστήσεσθαι νυκ-
τέριον καὶ δᾳδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.* 29. *Θεαγένης δὲ
ἔναγχος, ὥς μοί τις τῶν ἑταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σίβυλ-
λαν ἔφη προειρηκέναι περὶ τούτων· καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπε-
μνημόνευεν·*

*ἀλλ' ὁπόταν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων
Ζηνὸς ἐριγδούπου τέμενος κάτα πῦρ ἀνακαύσας
ἐς φλόγα πηδήσας ἔλθῃ πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον,
δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,*

---

28. *μὰ Δί'*] libri *μὰ Δία.* *ἐν πολλοῖς τοῖς*] ita correxi. libri *ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς.* *ἱερέας αὐτῷ*] ita correxi. *ἱερέας αὐπου* (ut videtur) F. *ἱερέας αὐτοῦ* a, quod ferri nequit ob genetivos insequentes. *καυτηρίων*] de hac re vide Lobeckium in Aglaoph. p. 658. *ἐπ' αὐτῷ* F. *ἐπαυτῷ* a. libri *στήσεσθαι*, pro quo Cobetus V. L. p. 209 recte scripsit *συστήσεσθαι.* vide si opus Alexandrum c. 38. *νυκτέριον* libri adjectivo mere poetico, quo Lucianus nusquam usus est. hinc pro *νυκτέριον* conjicio *νυκτερείων* et de sacris pervigiliorum accipio, quae attice *παννυχίδες* et *νυκτέλια ἱερὰ*, ab serioribus autem *νυκτερεῖα* dicuntur sive *νυκτερεῖαι*, ita ut h. l. etiam *νυκτερειῶν* scribere liceat. genetivi idem usus est in dictione *τελετὴ καθαρμῶν* al.

29. *Σίβυλλαν* Lehmannus. *σιβύλλαν* Fa. *Σιβύλλας* X. *καὶ τὰ ἔπη γὰρ*] Fugitiv. c. 25: *καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.* *ὄχ'* a. *ὄχ'* (ut videtur) F. *κάτα* Jacobitius pro *κατὰ* *ἔλθῃ* a. *ἔλθοι* F. *πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον*] ita correxi. libri *ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.* utrumvis Homericum est, alterum in Il. σ', 142: *ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον | εἶμι* al. alterum in hemistichio: *ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον* et in Il. α', 494: *καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν —.* ceterum in hisce oraculis bis (c. 29 et c. 30) legitur *ἀλλ' ὁπόταν — δὴ τότε.* cujus formulae multa ex oraculis exempla

νυκτιπόλον κέλομαι τιμᾶν ἥρωα μέγιστον
σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἄνακτι.

30. ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι * φησίν, 352
ἐγὼ δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ· φησὶ δὲ ὁ Βάκις οὕτω, σφόδρα εὖ προειπών,

ἀλλ' ὁπόταν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλὴν
πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐρινύϊ θυμὸν ὀρινθείς,
δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἵ οἱ ἕπονται,
μιμεῖσθαι χρὴ πότμον ἀποιχομένοιο λύκοιο.
ὃς δέ κε δειλὸς ἐὼν φεύγῃ μένος Ἡφαίστοιο,
λάεσσιν βαλέειν τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιούς,
ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
χρυσῷ σαξάμενος πήρην μάλα πολλὰ δανείζων,
ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρὶς πέντε τάλαντα.

τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἆρα φαυλότερος χρησμολόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμαστοῖς τούτοις ὁμιληταῖς * τοῦ Πρωτέως περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυ- 353
τοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. 31. ταῦτ' εἰπόντος ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες „νὴ Δία καέσθωσαν ἄξιοι τοῦ πυρός." καὶ ὁ μὲν κατέβη

---

collegit Lobeckius in Aglaoph. p. 842, quibus adde nostra et Aristophaneum in Eqq. v. 197 sqq. κέλομαι τιμᾶν] ita transposui. libri τιμᾶν κέλομαι. vide oracula in Alexandro c. 24 v. 1: τιέμεναι κέλομαι, ibid. c. 47: πυρπολέειν κέλομαι, ibid. c. 48 v. 2: ἐσβαλέειν κέλομαι. pro librorum scriptura frustra afferas Alexandr. c. 53: κυτμίδι χρίεσθαι κέλομαι.

30. φησὶν ἐγὼ F. φησὶ ἐγὼ a. οὔτω a. οὔτως F. σφόδρα εὖ προειπὼν] ita correxi. libri σφόδρα εὖ ἐπειπών, quod Gesner ita vertit: „praeclare adjiciens caeteris." quasi hoc oraculum non seorsim edatur, sed pro alius appendice haberi debeat. cum nostra emendatione confer Aeschyl. Pers. v. 449: κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν. ἐρινύϊ Jacobitius pro ἐριννύϊ. οἵ οἱ a. οἷοι F. φεύγῃ correxi in Quaestt. Luc. p. 212. libri φεύγει. λάεσσιν Dindorfius pro λάεσσι. βαλέειν Benedictus in ed. Salmuriensi. libri βαλλέειν. τρὶς a. τρεῖς F (ita F). ἑαυτοὺς ἐξαερώσουσι] cum dubitatione conjicio: ἑαυτοὺς συνεξαερώσουσι. vide Lydum De Mensibus III, 27 p. 44 ed. Bekker: ὅτι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα ἔκαιον οἱ παλαιοί, συνεξαιθεροῦντες αὐτὰ τῇ ψυχῇ.

31. νὴ Δία] ita conjeci. libri ἤδη, quod defendi non potest.

γελῶν, „Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ,“ τὸν Θεαγένη, ἀλλ' ὡς ἤκουσε τῆς βοῆς, ἧκεν αὖθις καὶ ἀναβὰς ἐκεκράγει καὶ μυρία κακὰ διεξῄει περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφεὶς αὐτὸν διαρρηγνύμενον ἀπῄειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἤλιδι· 32. ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρωτέως ἢ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί· ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει παραπεμπόμενος κατόπιν . . . . τοῦ τῶν κηρύκων
354 ἀγῶνος λόγους·τινὰς * διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ τὸν βίον τε ὡς . . . . ἐβίω καὶ τοὺς κινδύνους ὅσους ἐκινδύνευσε διη-

---

καέσθωσαν Dindorfius. libri καιέσθωσαν. Νέστορα δ'οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ] ex Il. ξ, 1. ἧκεν αὖθις] ita conjeci. libri ἧκεν εὐθύς. at ibidem ab eodem Theagene prior oratio (supra c. 3 sqq.) habita est. tum vide Aristoph. Pac. 219: ἥξουσι καὖθις. Ἑλλανοδίκαι a. ἑλλανοδίκαι F.

32. libri κατόπιν τοῦ τῶν κ. ἀ. absurde. ego post κατόπιν lacunae signa posui. desunt autem duo verba: κατόπιν [ἑπομένῳ, ἀπὸ] τοῦ τῶν κ. ἀ. h. l. κατόπιν adverbium est et κατόπιν ἕπεσθαι habet noster in Necyomant. c. 11, habent alii ut Aristoph. Plut. 1209 et in Tagenistis ap. Photium p. 13, 2. nostrum l. ab aliis non intellectum Palmerius in Exercc. p. 578 partim recte accepit, monens τὸν τῶν κηρύκων ἀγῶνα eum locum fuisse, in quo praecones inter se certare solerent. post Palmerium Wielandius optime contulit Pausaniam V, 22, 1: ἔστι δὲ βωμὸς ἐν τῇ Ἄλτει τῆς ἐσόδου πλησίον τῆς ἀγούσης ἐς τὸ στάδιον· ἐπὶ τούτου θεῶν μὲν οὐδενὶ θύουσιν Ἠλεῖοι, σαλπιγκταῖς δὲ ἐφεστηκόσιν αὐτῷ καὶ τοῖς κήρυξιν ἀγωνίζεσθαι καθέστηκε. atqui vera h. l. sententia supplementum nostrum efflagitat. nam Peregrinus orationem habuit stans in ea ipsa ara, quam Pausanias supra descripsit. sic etiam alii in ara stantes concionati sunt, ut Alexander in Luc. Alexandro c. 13: ἐδημηγόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς et Gorgias in Pythico certamine ap. Philostrat. Vit. Soph. p. 493: τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν. περὶ αὐτοῦ Reitzius. libri περὶ αὐτοῦ. libri ὡς ἐβίω, quibus verbis lacunae signum interposui. ἐπίπονον excidit: ὡς [ἐπίπονον] ἐβίω. vide Luc. Jov. Confut. c. 19. accedit quod voces ἐπίπονος et κίνδυνος conjungi solent, ut ab Xenoph. in Anabas. I, 3, 19. ὅσους ἐκινδύνευσε]

γούμενα καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν· ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεστώτων. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας ἑώρων, ἀπῆλθον μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι. 33. πλὴν τό γε τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι

---

ita correxi. libri οὓς ἐκινδύνευσε. φιλοσοφίας ἕνεκα] tolle hiatum et pro ἕνεκα scribe ἕνεκεν. μακρὰ Pelletus. libri μακρὰν θανατιῶντι libri. θανατῶντι bene corrigit Cobetus V. L. p. 210 probante Dindorfio. certo atticum est θανατᾶν, alterum tamen diserte agnoscit Suidas s. Θανατᾶν uno etiam exemplo scriptoris incerti illius quidem, veruntamen serioris ejusque ut videtur historici allato. θανατᾶν adhuc dixit Libanius Vol. I p. 36 Reisk. non magis quam θανατιᾶν attica sunt λιθιᾶν et βραγχιᾶν (vide Photium p. 223, 18) et ψωριᾶν (vide eundem p. 657, 17). ἑαυτοῦ a. αὑτοῦ F.

33. τό γε Gronovius egoque Praef. Quaestt. L. p. XXVI. libri τό τε. ἐπήκουσα a. ἤκουσα et in marg. γρ' ἐπήκουσα F. χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι] Cobetus V. L. p. 210: „κορώνην] immo vero κορωνίδα ut omnes loquuntur et Lucianus ipse 25, 26.“ at immemor fuit Homeri Il. δ', 111 de arcu Pandari: πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, immemor eorum quae ad hunc ipsum versum ab Eustathio p. 451, 14 tradita sunt: ἡ δὲ ὁρμηρικὴ χρυσῆ κορώνη καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσε. καὶ ὁ ἀγαθὸν τέλος τοῖς φθάσασιν ἐπιθεὶς χρυσέην ἐπιθεῖναι τῷ παντὶ κορώνην λέγεται. ἡ δὲ χρυσῆ κορωνὶς ἴσως μὲν καὶ ἐκ ταύτης τῆς κορώνης ὑπεκορίσθη, ἴσως δὲ καὶ ἐκ τῆς τὰς θύρας συναπτούσης κ. τ. ἑ. hic etsi κορωνὶς vocem, quae ab coronide librariorum signo circa finem librorum poni solito ducta est, male interpretatur: docet tamen alteram hujus proverbii formam hanc fuisse „χρυσῆ κορώνη“, ut Cobeti conjectura probari nequeat. sed in altero proverbio non χρυσῆ sed aliud poni adjectivum solet. nisi enim supra semel in Eustathio, χρυσῆ κορωνὶς nusquam invenietur, ne in uno quidem ex tot exemplis proverbii κορωνίδα ἐπιθεῖναι, quae e Plutarcho et aliunde Wyttenbachius ad Plutarch. p. 511 collegit. priorem autem formam ex ipso Homero sumtam in Byzantinis quoque legere memini, veluti saepius in Menaeis (s. Menologiis, s. Martyrologiis), quorum codex bombycinus saec. XIII Rostochiensis Acad. bibliothecam ornat, in quo codice fol. 288 hi versiculi exstant: χρυσῆν κορώνην οἷα σεμνὴ παρθένε | τῷ τοῦ χρόνου τίθημι

γὰρ τὸν ἡρακλείως βεβιωκότα ἡρακλείως ἀποθανεῖν καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θανάτου
355 καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς * ἀνθρώπους Φιλοκτήτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων ἐδάκρυον καὶ ἐβόων „σώζου τοῖς Ἕλλησιν,“ οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγεσαν „τέλει τὰ δεδογμένα,“ ὑφ' ὧν ὁ πρεσβύτης οὐ μετρίως ἐθορυβήθη ἐλπίζων πάντας ἕξεσθαι αὐτοῦ καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλ' ἄκοντα δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὲ „τέλει τὰ δεδογμένα“ πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσὸν ὠχριᾶν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιὰν ἔχοντα, καὶ νὴ Δία καὶ ὑποτρέμειν. ὡς δὲ κατέπαυσε τὸν λόγον,
34. ἐγὼ μὲν, εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ

σὴν ζώνην τέλει. ἐκεκράγεσαν Dindorfius. ἐκεκράγεισαν libri etiam F, de quo errat Jacobitius. προήσεσθαι a. προΐεσθαι et in marg. γρ' προσήεσθαι (sic) F. ἀλλ' Bekker pro ἀλλὰ τὸ δὲ τέλει] ita correxi. libri τὸ δὴ τελεῖν, in quibus verbis neque δὴ pro δὲ positum et multo minus τελεῖν infinitivus ferri potest, qui eo valuit, ut Gesnerus ab ipsa sententia aberraret. atqui ea ipsa quae praecessit acclamatio: τέλει τὰ δεδογμένα hic totidem verbis ac literis repetenda est, quae res non fugit Wielandium. πάνυ om a. habent FM. ἔτι om a. habent FM. ἔχοντα Bekker. libri ἔχοντι. καὶ νὴ Δία καὶ ὑποτρέμειν] in hac formula γὲ non semper adjectum esse in Quaestt. Luc. p. 155 sqq. ostendi. supra c. 19: καὶ νὴ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν voces καὶ νὴ Δία γε continuo ordine positae sunt, ut in Vitt. Auct. c. 20, De Merc. Cond. c. 28 aliisque locis apud Schwidopium in Observv. Luciann. III p. 20 sq., in quo genere potius καὶ — γὲ particulas cohaerere tenendum est. nusquam tamen ita Aristophanes, qui idem (ut ad Ranas v. 70 monui) saepe habet καὶ νὴ Δία — γε veluti: καὶ νὴ Δί' ἕτερόν γ' ἔστιν. neque usquam attici aliter collocant, ut Demosthenes De Coron. § 251: καὶ νὴ Δί' εὐδαιμόν γε idque nunc jure restitutum eidem Demostheni XIII § 16, 1 pro „καὶ νὴ Δία γε“. omnino veteres atticos nunquam νὴ τὴν Δήμητρά γε vel simile quidquam dixisse primus demonstravit Porsonus in Adversariis p. 33 sqq., quem ad Ar. Thesmoph. v. 225 meritis laudibus extuli. 33 et

34. ὑποτρέμειν. ὡς δὲ κατέπαυσε τὸν λόγον, ἐγὼ μὲν] ita corrigere non dubitavi. libri ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ hac etiam interpunctione. quae primum superiori

ἐλεεῖν ἄξιον ἦν οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἄνθρωπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται· παρεπέμπετο δ' ὅμως ὑπὸ πολλῶν καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης ἀποβλέπων * ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις 356 ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις πολλῷ πλείους ἕπονται. 35. καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἤδη ὁρῶν. ἐγὼ δὲ, (οὐ γὰρ ἦν εὐπορῆσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων) ἄκων ὑπελειπόμην. ὁ δὲ ἀεὶ ἀναβαλλόμενος ἐς νύκτα τὴν τελευταίαν προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καί με τῶν ἑταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας ἐξαναστὰς ἀπῄειν εὐθὺ τῆς Ἁρπίνης, ἔνθα ἦν ἡ πυρά. στάδιοι πάντες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἱππόδρομον ἀπιόντων πρὸς ἕω. καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην

---

loco repugnant c. 32 fin: ἀπῆλθον, unde Lucianum patet hujus orationis non finem sed initium modo audire potuisse. tum hoc dici debet: „quum ille dicendi finem fecisset, ego quidem suaviter ridebam, multi autem hominem prosequebantur." nam Peregrinus ab multis qui eum a tergo sequerentur et adductus est ad aram (supra c. 32) et finita oratione honoris causa inde deductus. saepe Lucianus et incipit Ὡς δὲ — ut supra in simili loco c. 5 et apodosin orditur ab ἐγὼ μὲν vel ab οἱ μὲν, velut D. Marin. XIV, 2: ἐπεὶ δ' οὖν ἧκεν ὅπου διῃτῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ᾤχετο ἀποπτάμενος.

οἶμαι, πῶς] corrige: οἶμαι, ὅπως —. δ' ὅμως] libri δὲ ὅμως. ὅτι καὶ τοῖς] aut hic καὶ delendum est aut paullo post verba πολλῷ πλείους corrupta sunt.

35. ὑπελειπόμην F. ὑπελιπόμην a. ἐς νύκτα τὴν τελευταίαν] ita correxi. libri inepte νύκτα τὸ τελευταῖον. at sicut e praegressis τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε patet, ultima demum illorum Olympiorum nocte se combussit. de hoc usu εἰς praeverbii ad Alexand. c. 19 med. disserui. προειρήκει ἐπιδείξασθαι] malim προειρήκει ἐπιδείξεσθαι. vide interpretes ad Aristoph. Nub. v. 35 et Cobetum V. L. p. 98. ἔνθα ἦν F, ut Lehmannus conjecerat. ἔνθα ἡ a. στάδιοι πάντες οὗτοι εἴκοσιν] in hac collocatione articulum requiro: στάδιοι οἱ πάντες οὗτοι εἴκ., sine articulo transpono: στάδιοι οὗτοι πάντες εἴκ., quorum utrumque est atticum. caeterum εἴκοσιν a. κ̄ F. ἐν βόθρῳ] ita correxi. libri

ἐν βόθρῳ ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ καὶ παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθείη τάχιστα. 36. *καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτελλεν, (ἔδει γὰρ*
357 *κἀκείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον) * πρόεισιν ἐκεῖνος ἐνεσκευασμένος ἐς τὸν ἀεὶ τρόπον καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν, καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν δᾷδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής· ἐδᾳδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς. καὶ προσελθόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον ἅτε ἀπὸ δᾴδων καὶ φρυγάνων· ὁ δέ, καί μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποθέμενος τὴν πήραν καὶ τὸ τριβώνιον καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον ἔστη ἐν ὀθόνῃ ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ᾔτει λιβανωτόν, ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ, καὶ ἀναδόντος τινὸς ἐπέβαλέ τε καὶ εἶπεν ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο τῶν πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία) „δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι δέξασθέ με εὐμενεῖς.“ ταῦτα εἰπὼν ἐπήδησεν ἐς τὸ πῦρ,*

ἐν βάθει errore ex voce *βάθος* nato quae proxime subsequitur. hanc emendationem duo loci superiores postulant, alter c. 21 init: *αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὥς φασι, βόθρον ὀρύττων* (debet enim quod illic inchoatur, hic absolutum esse), alter c. 25 fin: *εἰ μή, ὅπερ φασί, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἔμβοθρον τὴν πυράν* (debet enim prorsus quod illic praedicitur, hic evenire).

δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ] i. e. „rogus ex taeda arbore ut plurimum constabat“, sicuti Palmerius in Exercc. p. 579 bene interpretatur. caeterum *τὰ πολλὰ* a, *ταπολλὰ* F (ut supra *ὑπεράπαντας* et *ὑποπολλῶν*).

36. *ἀνέτελλεν* F. *ἀνέτειλλεν* a. *ἀνέτειλεν* caeterae edd. Jacobitiana priores. *τοῦτο ἔργον* a. *τοῦτο τὸ ἔργον* F. *ἐνεσκευασμένος*] libri *ἐσκευασμένος*. *ἀεὶ* duae edd. Basileenses. *αἰεὶ* a. *ἀιεὶ* more suo F. *καί μοι π. ἤ. πρόσεχε τὸν νοῦν*] vide locum plane gemellum in nostri Convivio c. 43. *ἔστη* a. *ἕστη* (ut videtur) F. *ἐπιβάλοι* a. *ἐπιβάλλοι* (primo voluit *ἐπιβάλλει* sed ipse correxit) F. *τοῦτο τῶν πρὸς*] ita correxi. *τοῦτο τὸ πρὸς* F. *τοῦτο πρὸς* a. „hoc quoque, inquit, ex eorum numero erat, quae ad tragoediam istam pertinerent“. *τὰ πρὸς τὴν τραγῳδίαν* ita dictum est, ut ipse Lucianus scripsit *Τὰ πρὸς Κρόνον*. hunc autem gentilium ritum attigit Lobeckius in Aglaoph. p. 916.

ἐς F. *εἰς* a. *περιεσχέθη* Benedictus in ed. Salmuriensi. *περιεσχέθην* F. *περιεσχέσθη* a. *ἡρμένης* a. *ἡρμένης* F.

οὐ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ περιεσχέθη ὑπὸ τῆς φλογὸς
πολλῆς ἠρμένης. 37. αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ
Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς
μητρῴους μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον μὰ τὸν * Δί' οὐ 358
σφόδρα ᾐτιώμην, ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρῴους ἐπεκαλέσατο,
ἀναμνησθεὶς τῶν περὶ τοῦ φόνου εἰρημένων οὐδὲ κα-
τέχειν ἠδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες
τὴν πυρὰν οὐκ ἐδάκρυον μέν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο
λύπην τινὰ εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ ἀποπνιγεὶς ἐπ'
αὐτοῖς „ἀπίωμεν," φημί, „ὦ μάταιοι· οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θέ-
αμα ὠπτημένον γερόντιον ὁρᾶν κνίσης ἀναπιμπλαμέ-
νους πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελ-
θὼν ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἵους τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταί-
ρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν;" ἐκεῖνοι μὲν οὖν
ἠγανάκτουν καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς
βακτηρίας ᾖξαν. εἶτα ἐπειδὴ ἠπείλησα ξυναρπάσας τινὰς
ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἕποιντο τῷ διδασκάλῳ,
ἐπαύσαντο καὶ εἰρήνην ἦγον. 38. ἐγὼ δὲ ἐπανιὼν ποι-
κίλα, ὦ ἑταῖρε, πρὸς ἐμαυτὸν ἐνενόουν, τὸ φιλόδοξον
οἷόν τί * ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως 359
ἄφυκτος καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ
ὅπως ἐκείνῳ τἀνδρὶ καὶ τἆλλα ἐμπλήκτως καὶ ἀπονενο-
ημένως βεβιωκότι καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. 39. εἶτα
ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιοῦσιν ὡς θεάσαιντο καὶ αὐτοί·

---

37. *τὴν καταστροφὴν*] similiter Simo magus ab discipulis vivum se defodi jussit (Hippolytus Refut. Omn. Haeres. VI, 20 p. 258 D.). *φόνου* Fa. „*φόνου* legendum fortassis" Y. *φθόνου* edd. pleraeque. *ἐνεδείκνυντο*] *ἐνδείκνυσθαί τι* „aliquid ostentare" habent Herodotus et saepe Demosthenes. plane sic *ἐμφαίνειν* dicitur ut (ab Luciano) De Cal. n. t. cred. c. 24. *ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐτοῖς*] haec in Epist. crit. p. XXXIV recte tuitus sum Fabro adsentiens. *γερόντιον* F. *γέροντα* a. *κνίσης* Jacobitius pro *κνίσσης*. *παραγράφουσιν* nimis mire dictum est. quare pro eo conjicio: *προσγράφουσιν*, ut est Pro Imagg. c. 17 init. *ἔνιοι δὲ* habet a, om haec verba F. *ᾖξαν* Faber. *ἦξαν* c. *ἧξαν* Fa.

38. *ποικίλα, ὦ ἑταῖρε*] ita correxi in Praef. ad Quaestt. L. p. XXV. libri *ποικίλως ἑταῖρε*.

39. *ἔτι ζῶντα καταλήψεσθαι*] ita correxi. libri *ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα*. vide Navigium c. 40 fin., Aristoph. Thesmoph. v. 77

*ᾤοντο γὰρ ἔτι ζῶντα καταλήψεσθαι αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τόδε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος .... (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμᾶνας φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεται τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν λέγων ἤδη τετελέσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτο περισπούδαστον ἦν, κἂν αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον καί τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δή, ὦ ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶχον ἅπασι διηγούμενος ἀνακρίνουσι καὶ ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμί τινα χαρίεντα, ψιλὰ ἂν ὥσπερ * σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμην, πρὸς δὲ τοὺς βλᾶκας καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότας ἐπετραγῴδουν τι παρ' ἐμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρά, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ πρότερον μεγάλου γενομένου σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς, γὺψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς*

---

al. post ἀσπασάμενος lacunae signum posui. excidit πρότερον scribendumque est: ἀσπασάμενος πρότερον, ὥσπερ. vide geminos Luciani locos, qui in Praef. ad Quaestt. L. p. XXVII allati sunt. verba πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἐπιβήσεται structura cohaerent, unde ad v. ἀσπασάμενος tacito αὐτόν adsumatur. λει καὶ τοὺς βραχμᾶνας φασὶ ποιεῖν] inde ab his literis extrema pars Peregrini in cod. Vindobon. 114 (H) casu servata est, quae operae pretium erit contulisse. integrum hunc librum habet cod. Parisinus M, raro tantum ab Fabro et a Belino inspectus: at hic quidem liber tantum non ubique cum F consentire videtur. ἐπι-
τ
βήσεται Pelletus. ἐπιβήσεσθαι (τ supra pr m) F. ἐπιβήσεσθαι a, cui scripturae nominativus ἀσπασάμενος adversatur. erravi de h. l. in Quaestt. L. p. 172. οὖν Bekker. libri δ' οὖν. καὶ τοῦτο] ita correxi. καὶ ταυτὸ F. καὶ τοῦτ' αὐτὸ a. διηγούμενος ἀνακρίνουσι] ita scripsi καὶ voce deleta. διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι a. διηγούμενος in textu et in marg. pr m καὶ ἀνακρίνουσι F. βλᾶκας Jacobitius pro βλάκας. ἐπετραγῴδουν] ita scripsi. libri ἐτραγῴδουν, quod verbum nusquam ita ponitur. tu vide Toxar. c. 12: μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ἐπιτραγῳδῶν. eodem modo saepius usurpatur προστραγῳδεῖν, interdum etiam προσεπιτραγῳδεῖν ut ab scriptore incerto ap. Suidam s. Προσεπιτραγῳδήσουσι et ab ipso Luciano etiam προσεπιμετρεῖν De Merc. Cond. c. 29 et Alexand. c. 30. ἀνθρωπίνως μεγάλῃ] ita correxi. libri ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ, quae absurde conjuncta sunt. tu vide Gallum c. 2: ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ἀλεκτρυών. σεισμοῦ πρότερον — ἐς Ὀλυμ-

φλογὸς οἴχοιτο ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνθρωπίνως μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων „ἔλιπον γᾶν, βαίνω δ' ἐς Ὄλυμπον." ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπεσαν καὶ προσεκύνουν ὑποφρίττοντες καὶ ἀνέκρινόν με λέγοντες, πότερον πρὸς ἕω ἢ πρὸς

πον] minime h. l. res christianorum tanguntur. immo primum vultur, ut Gesner solus vidit, ad aquilam adludit e rogo emitti solitam in consecratione romana (Herodian. Hist. IV, 2 fin.). similia ab transformationum scriptoribus tradi solent, ut ab Antonino Lib. I, 1 fin: ἐκ τῆς στρωμνῆς πελειὰς ἐξέπτη. deinde tantum abest, ut primis verbis ad Christi mortem respici possit, de qua sic est in Ev. Matthaei XXVII, 51: καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη κ. τ. ἑ., ut ad Herculis mortem unice adlusum sit, de qua Diodorus S. IV, 38 fin. ita scripsit: εὐθὺς δὲ καὶ κεραυνῶν ἐκ τοῦ περιέχοντος πεσόντων ἡ πυρὰ πᾶσα κατεφλέχθη. rem conficiunt verba ἔλιπον — Ὄλυμπον, quae ab Novo Testamento procul abhorrere et „ex tragicorum aliquo" fluxisse Fabrum non latuit. quae ex Euripidis choro sumta esse conjicio easque glyconeorum reliquias esse polyschematistorum:

— — — — — ἔλιπεν
γᾶν, βαίνει δ' ἐς Ὄλυμπον.

quod ad Euripidem pertinet, qui tertia usus persona de Hercule haec scripsisse videtur, is quidem in choris aliena ab ipso argumento tam saepe intercinit, ut haec in tragoediam ejus cadere possint ab Herculis rebus caeteroquin alienam. quanquam Herculis conflagrationem in ipsis quoque tragoediis tractatam esse docent superiora c. 21: μὴ πυρὶ μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγῳδίας τούτοις χρῆσθαι, docet inprimis Suidas s. Σπίνθαρος, ubi inter ejus tragoedias haec quoque affertur: „Περικαόμενος Ἡρακλῆς", docet Attius ap. Cicer. De Nat. Deor. III, 16: „non video quo pacto ille, cui in monte Oetaeo illatae lampades fuerint, ut ait Attius, in domum aeternam patris ex illo ardore pervenerit." in quo Atti loco jam ad Aristoph. Ranas p. 62 pro „aeternam" correxi „aetheriam". sermo est enim de morte Herculis τοῦ ἑαυτὸν ἐξαερώσαντος (ut supra c. 30 legitur), quae mors supra c. 33 his verbis descripta est: ἡρακλείως ἀποθανεῖν καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. tum l. l. illud addidi, christianorum esse ut II Corinth. V, 1 οἰκίαν αἰώνιον, gentilium vero „aetheriam domum", ut ap. Horat. Carm. I, 3, 29. quae si vere dicta sunt, eodem vitio haec laborant ejusdem Ciceronis De Republ. VI, 23, ubi coelum ita circumscribitur: „alte spectare si voles atque hanc sedem et aeternam domum contueri", ita ut hic item „aetheream domum" conjicere audeam. similiter nunc critici quidam Hyperidi in laudatione funebri Kol. XI, 6 ea imputant, quae christianorum sunt,

δυσμὰς ἐνεχθείη ὁ γύψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὸν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. 40. ἀπελθὼν δὲ ἐς τὴν πανήγυριν ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ καὶ νὴ τὸν Δί' ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσωπον,
361 ὅσον ἐπὶ τῷ πώγωνι καὶ τῇ λοιπῇ * σεμνότητι, τά τε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ Πρωτέως καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι θεάσαιτο αὐτὸν ἐν λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι περιπατοῦντα φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ κοτίνῳ τε ἐστεμμένον· εἶτ' ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γῦπα, διομνύμενος ἦ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς, ὃν ἐγὼ ἀφῆκα πέτεσθαι καταγέλωτα τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον. 41. ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπᾴσεσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ

---

gentilium non sunt: „τῶν τὸ ζῆν εἰς αἰώνιον τάξιν μετηλλαχότων", ubi recte Babingtonus p. 24 in adnotatione εἰς δαιμόνων τάξιν scribi voluit. sed labor longius.

40. τὸ πρόσωπον, ὅσον ἐπὶ] ita correxi. libri τὸ πρόσωπον ἐπὶ, quod non est graece dictum. ὅσον, quod ego inserui, more positum est prorsus Lucianeo, cujus ad Dial. Deor. VII, 1 p. 19 exempla collegi plurima. εἶτ' ἐπὶ a. εἶτα ἐπὶ F. γῦπα Lehmannus pro γύπα. ὃν ἐγὼ ἀφῆκα Bekker. libri ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα. at verba μικρὸν ἔμπροσθεν hic quidem plane nihil significant et e superioribus nata sunt, in quibus θεάσαιτο — μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι optime conjunguntur. καταγέλωτα τῶν] ita correxi. καταγελῶν τα τῶν a (ita a). καταγελῶν τὰ τῶν F. καταγελῶντα τῶν edd. ab Aldina ad Reitzianam, quod ad sententiam ineptum est. tum Faber, Guyetus et Solanus (deleto τα vel τὰ) conjecerunt: καταγελῶν τῶν, quod et languet neque codicum scripturis inest. immo id quod habent libri sic

τα

interpretandum est: κατάγέλων h. e. κατάγελων et supra καταγέλωτα. alterutrum Luciano, qui tamen attice γέλων rarius dixit quam γέλωτα, reddendum est. hinc leniore etiam medela καταγέλωτα τῶν scribere malui quam κατάγελων τῶν. saepe vero ita vox κατάγελως usurpata est, inprimis a poetis, ut ab Aeschylo in Agamemn. v. 1223 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε;

ῶ

41. τὸ λοιπὸν F. τολοιπὸν a. ἐπ' αὐτῷ a. ἐπ' αὐτον F (ita F). ἐπᾴσεσθαι Wyttenbachius ad Plat. Phaedon. p. 195 ed. Lips., quod omnes fere merito receperunt. libri ἐπαγαγέσθαι.

ἐπιπτήσεσθαι καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα. εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε * Ἠλείων αὐτῶν 362
παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι ἐλέγετο, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστησομένας. φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν διαθήκας τινὰς καὶ παραινέσεις καὶ νόμους· καί τινας ἐπὶ τούτῳ τῶν ἑταίρων πρεσβευτὰς ἐχειροτόνησε νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους προσαγορεύσας. 42. τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο, ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δὲ καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ ἅπαντα εἰπόντος ἀεὶ καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἅλλεσθαι, ὅτε μηδ' ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος. 43. ἓν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχῃς ἐπὶ πολὺ γελᾶν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐθὺς ἀκούσας
μου ὅτε ἧκον ἀπὸ Συρίας διηγουμένου, ὡς ἀπὸ * 363
Τρῳάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ καὶ τήν τε ἄλλην ἐν τῷ

τίνας δὲ κορώνας — Ἡσιόδου τάφον] vide Pausaniam IX, 38, 3. Ἑλλήνων a. ἑλλήνων F. ἐλέγετο] ita correxi. libri ἔλεγεν, pro quo multi duce Solano ἔλεγον scripserunt. διαθήκας] comparare licet elogium operis Orphicorum „Διαθῆκαι", quod Lobeckius in Aglaoph. p. 366 et p. 449 bene explicavit. ἐπὶ τούτῳ FM (et fortasse X?). ἐπὶ τούτων a. τῶν ἑταίρων πρεσβευτὰς] ita scripsi. libri πρεσβευτὰς τῶν ἑταίρων verbis inepte trajectis.

42. οὐδεπώποτε a. οὐδὲ πώποτε F. καὶ τῷ παρὰ F, ut Pelletus conjecerat. καὶ τὸ παρὰ a. ἅλλεσθαι F. ἀλέσθαι a. ἀναίσθητος a. ἀναισθήτως F. αὐτῶν γενόμενος] malim αὐτὸς γενόμενος, sicut exstat in Navigio c. 40, ubi pro vulgata αὐτῶν optimi libri αὐτῷ habent: τίς ἔτι ἀπόλαυσις ἀναισθήτῳ αὐτῷ γενομένῳ; adde Menandrum in Compar. Men. et Phil. p. 364: μὴ κλᾶε τοὺς θανόντας· οὐ γὰρ ὠφελεῖ | τὰ δάκρυ' ἀναισθήτῳ γεγονότι καὶ νεκρῷ, quas conjecturas Heinsius etiam Meinekio in Fragm. C. IV p. 269 probavit. nempe Epicureis placuit mortuos esse ἀναισθήτους secundum Epicuri sententiam ap. Stobaeum Tit. CXVIII, 30: τὸ διαλυθὲν ἀναισθητεῖ, τὸ δὲ ἀναισθητοῦν οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. contrarium aliorum praeceptum fuit, ὅτι ἔστιν αἴσθησις ἐν ᾅδου, ut Hyperidis ap. eundem Stobaeum Tit. CXXIV, 36.

43. ἐπὶ πολὺ Jacobitius pro ἐπιπολύ. ἐκεῖνο] libri ἐκεῖνα. οἶσθα a. ἴσθι F. ἧκον Benedictus in Salmuriensi. libri

πλῷ τρυφὴν καὶ τὴν περὶ τὸ μειράκιον τὸ ὡραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην, καὶ ὡς ἐπιταραχθείημεν τῆς νυκτὸς ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφου καταβάντος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος, ... ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστὸς καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. 44. ἀλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδόν που ἡμερῶν, πλέον οἶμαι τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν ἤμεσέ τε τῆς νυκτὸς καὶ ἑάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν. ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον καὶ τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάνυ ἐρωτικῶς, αὐτὸς δὲ μὴ δοῦναι. καίτοι εἰπεῖν ἔφη πρὸς αὐτόν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον,
364 ὥστε καλῶς ἔχειν ἕπεσθαι μηδὲν * τοῦ πυρὸς δεόμενον. τὸν δ' αὖ φάναι· „ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ἔνδοξος ὁ τρόπος

ἥκων. καὶ τήν τε ἄλλην ἐν τῷ πλῷ τρυφὴν καὶ τὴν περὶ τὸ μειράκιον] ita correxi. libri: καὶ τήν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῷ τρυφὴν καὶ τὸ μειράκιον absurde. Ἀλκιβιάδην] hic jocus eo tendit, quod Peregrinus interdum cum Socrate comparatus est, ut supra c. 12 fin. et c. 37 fin. ἐπιταραχθείημεν Bekker. ἐπιταραχθείη μὲν a. ἐπιταραχθείημὲν (conjuncte, sed duplici accentu) F. male Struvius in L. L. p. 251 ἐπιταραχθεὶς μὲν conjecerat non ille ad v. μὲν usum attendens. Αἰγαίῳ a. ἀγῶνι F. ἐγείραντος ἐκώκυε] inter haec verba auctore Bekkero lacunae signa posui. excidit sive ὅτεπερ καὶ (vide Charonem c. 7 fin., Alexand. c. 59, Toxar. c. 24, Adv. Indoct. c. 9 et ibid. c. 12, Peregrin. c. 11 init. et ubi imperfectum sequitur Thucydidem I, 8), sive ὅτε δὴ καὶ (De Sacrific. c. 4 et De Domo c. 11), sive ὅτε καὶ (De Cal. n. t. cr. c. 18), sive τότε δὴ (Peregrin. c. 12 init. et Rhet. Praecept. c. 5).

44. libri πλεῖον, sed recte Lehmannus πλέον motus etiam simillimis locis D. Mort. VII, 1 et De Merc. Cond. c. 18. Ἀλέξανδρος a. ὁ ἀλέξανδρος F male, quum homo hic primum memoratus sit. αὐτὸς δὲ] ita correxi. libri ἑαυτὸν δέ, pro quo αὐτὸν δὲ lenius conjeceram accusativo in oppositione locato ut in exemplis partim dubiis Lobecki ad Phrynich. p. 750 et meis in Quaestt. Luc. p. 102, sed nominativus vere atticus est. verum Cobetus V. L. p. 107 pro ἑαυτὸν δὲ h. l. conjecit ἓ δὲ probante Dindorfio.

γένοιτ' ἂν πᾶσι κοινὸς ὤν.“ 45. ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος· ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύσειε, τῷ δριμεῖ φαρμάκῳ. ὁρᾷς; οὐ πάνυ τοὺς ἀμβλυωποῦντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπταισμα θεραπεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί; καίτοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σὺ δ' οὖν, ὦ φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὁπόταν τῶν ἄλλων ἀκούσῃς θαυμαζόντων αὐτόν.

---

45. ἐγκεχρισμένον libri. ἐγκεχριμένον Dindorfius. in Saturnal. c. 2 libri omnes item dant κεχρισμένον, et saepius in Luciano χρίσμα, nusquam χρῖμα. atticum κέχριμαι tetigit Cobetns V. L. p. 127. de ironico ὁρᾷς; vide Quaestt. Luc. p. 96. τὸ ἐν τῷ F. τῷ ἐν τῷ a. σὺ δ' οὖν a. σὺ δὲ F.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

Reitz. III p. 29.

1. ΤΥΧΙΑΔΗΣ. Ἔχεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτούς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιοῦσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν; ΦΙΛΟΚΛΗΣ. πολλά, ὦ Τυχιάδη, ἐστὶν ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας. ΤΥΧ. οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασίν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην, ὁπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνωστοὶ γὰρ οὗτοί γε μᾶλλον δὲ καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὁπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐποίει τήν τε αὑτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος καὶ τὸν νόστον

Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν libri (diserte ΦΜ a) et Thomas Mag. bis p. 22, 4 et p. 79, 11, sed idem p. 366, 16 R. habet *ἐν τῷ φιλοψευδεῖ* tantum caeteris omissis. argumentum hujus libelli ejusmodi est, ut multo magis *Δεισιδαίμων ἢ ἀπιστῶν* exspectares, nisi ipse Lucianus superstitionis errores in mendacia philosophorum convertisset.

1. *τοῦτο* (post *ἄρα*) om Φ. *πολλοὺς* Φ. *τοὺς πολλοὺς* v. *φασὶν* v et in M corrector, ubi m pr *φησιν*. *συγγνωστοὶ γὰρ οὗτοί γε μᾶλλον δὲ καὶ* Burmeister Quaestt. cr. p. 30. libri *συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ* —. cave scribas *συγγνωστοὶ γὰρ οὖν οὗτοί γε* —. nam *γὰρ οὖν* atticum illud et Lucianeum ab h. l. abhorret. quum codicum scripturae aperte hoc insit: *συγγνώμης* (supra: *στοὶ*) quumque *συγγνώμης ἄξιος* etiam alibi (ut De Merc. Cond. c. 5 init.) exstet: per se non minus attica haec lectio est: *συγγνώμης γὰρ οὗτοί γε*, longe tamen elegantior est altera *συγγνωστοὶ* —. *ὁ Ὀδυσσεὺς* Φ. *Ὀδυσσεὺς* v. *αὑτοῦ*] *αὐτοῦ* Φa.

τῶν ἑταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, φημὶ οἳ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος παρὰ πολὺ τῆς ἀληθείας * προτίθενται ἡδόμενοι τῷ πράγματι καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν. 2. ΦΙΛ. ἤ που κατανενόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος; ΤΥΧ. καὶ μάλα πολλοί εἰσι τοιοῦτοι. ΦΙΛ. τί οὖν ἄλλο ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χείριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται; ΤΥΧ. οὐδὲ τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγώ σοι δείξαιμι συνετοὺς τἄλλα καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς οὐκ οἶδ' ὅπως ἑαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιᾶσθαί με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιοὺς πρὸ ἐμοῦ σὲ χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον καὶ πρὸ τούτων τοὺς ποιητὰς καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξα-

---

τήν τε — ἑταίρων] ex Odyss. α', 5. libri περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, itemque partim scholiasta, qui: ἀντὶ τοῦ, περὶ πλείονος. correxi, παρὰ πολὺ τῆς ἀληθείας προτίθενται. vide Luc. Pro Merc. Cond. c. 4 et Convivium c. 22. Jacobsius in Append. ad Porsoni Advers. p. 300 πρὸ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται conjecit probante Bekkero, quod graece dictum esse nego negavitque Cobetus V. L. p. 269, qui ipse dubitanter scripsit, περὶ πλείονος τῆς ἀλ. τίθενται, justo ille quidem audacius sed attice, velut De Conscr. Hist. c. 39. τίνος ἀγαθοῦ] Adv. Indoct. c. 5 init. et Anachars. c. 5.

2. πολλοί εἰσι τοιοῦτοι] ita conjeci. πολλοί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι v. sed εἰσιν οἱ om ΦMa. τί οὖν] libri τί δ' οὖν —. εἴ γε] schol. Voss: αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνιν ἅμα ταῦτα διεξιών. corrige: αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνιν ἀ μ ᾶ τ α ι ταῦτα διεξιών, noto proverbio, cujus ab Leutschio in Paroemiogr. Gr. I p. 423 exempla allata sunt. οὐδὲ τοῦτο] libri οὐδὲν τοῦτο. at respicitur ad haec ejusdem verba superiora: οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα. omnino οὐδὲν τοῦτο ita simpliciter dici non solet, sed aut οὐδὲν τοῦτο φῄς, ut in D. Deor. VI, 4 et ibid. XVIII, 2, aut οὐδὲν τοιοῦτον, ut D. Deor. X, 1, Hermotim. 15 et Fugitiv. 3. αὐτούς] αὐτοὺς a. πρὸ ἐμοῦ χρὴ m pr et corrector πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ M. μέχρι Jaco-

31 πατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας * αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρι
ἡμῶν διικνεῖσθαι τὸ ψεῦδος ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις
ἔπεσι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις
αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὁπόταν Οὐρανοῦ τομὴν
καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶνται καὶ Γιγάντων ἐπα-
νάστασιν καὶ τὴν ἐν ᾅδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς
δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο καὶ ὡς ἐκ
γυναικός τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν, ἔτι δὲ
Πηγάσους καὶ Χιμαίρας καὶ Γοργόνας καὶ Κύκλωπας
καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάνυ ἀλλόκοτα καὶ τεράστια μυθίδια,
παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα ἔτι τὴν Μορμὼ καὶ τὴν
Λάμιαν δεδιότων. 3. καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως
μέτρια, τὸ δὲ καὶ πόλεις ἤδη καὶ ἔθνη πολλὰ κοινῇ καὶ
δημοσίᾳ ψεύδεσθαι πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρῆτες μὲν τοῦ
Διὸς τάφον δεικνύντες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ
τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθῆναί φασι καὶ τοὺς
πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ
τὰ λάχανα, πολὺ σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἳ ἐξ
32 ὄφεως ὀδόντων Σπαρτούς τινας * ἀναβεβλαστηκέναι διη-
γοῦνται. ὃς δ' ἂν οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα μὴ οἴη-
ται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων αὐτὰ Κο-
ροίβου τινὸς ἢ Μαργίτου νομίζῃ τὸ πείθεσθαι, ἢ Τρι-

---

bitius pro μέχρις. κύκνος ἐγένετο] κύκνος ἐγίνετο Φ. ἐκ γυναικὸς m pr et corrector ἐκ γυναικός τις M. ἐς ὄρνεον] ἔς τι ὄρνεον M. ἔτι δὲ Πηγάσους — τεράστια μυθίδια] Plato in Phaedro p. 229, d fin., quae Luciano obversata sunt judice etiam Cobeto V. L. p. 192. μυθίδια] participii δυνάμενα notio ut nunc est ab h. l. abhorret. quare suppleo: μυθίδια [μόλις ἂν] παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα —. vide De Merc. Cond. c. 20.

3. τῶν ποιητῶν] τῶν om pr m, add in marg. M. τοῦ Διὸς] τὸν διὸς Φ. vulgatae favent De Sacrific. c. 10 et Jup. Tragoed. c. 45. δεικνύντες Φ. δεικνύοντες v. φασι καὶ] φασίν· καὶ Φ. ἐκ τῆς Ἀττικῆς ΦMa et v. ἐκ τῆς γῆς ἀττικῆς V. γῆς etiam addit Y. Bekker ἐκ τῆς Ἀττικῆς delevit verba ad rem necessaria. hic enim Ἀττικοὶ αὐτόχθονες (Arist. Vesp. v. 1076) clare designandi sunt. ἀναφῦναι] ἀναφῆναι a. λάχανα] Poliochus c. ap. Athen. II p. 60, c v. 6: λάχανα τῶν αὐτοχθόνων. ἐμφρόνως] εὐφρόνως Ma. ἐξετάζων αὐτὰ] ita correxi. libri ἐξετάζων ταῦτα.

Κοροίβου — Μαργίτου] de his et de scholio ad Arist. Ranas

πόλεμον ἐλάσαι διὰ τοῦ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων ἢ Πᾶνα ἥκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἁρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος. 4. ΦΙΛ. ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδη, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν, οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὂν ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὗπερ μάλιστα δέονται πρὸς τοὺς ἀκροατάς, Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι καὶ εἴ τινες ἄλλοι σεμνοτέρας ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσειε λιμῷ τοὺς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τἀληθὲς ἀκούειν * ἐθελησάντων. 33
οἱ δὲ μηδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας τοιαύτης ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν. 5. ΤΥΧ. εὖ λέγεις· ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἥκω σοι τοῦ πάνυ πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας· μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιὼν ᾠχόμην οὐ φέρων τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολήν, ἀλλά με ὥσπερ αἱ Ἐρινύες ἐξήλασαν

p. 323 et p. 325 aliquid dixi. *νομίζῃ τὸ* Bekker. *νομίζοι τὸ* v. *νομίζοιτο* ΦΜ. optativum conditionalem post verba *ἂν ἐξετάζων* servare licet. *Πᾶνα* pro *Πάνα* Lehmannus. *ἁρπασθῆναι* Φ. *ἀναρπασθῆναι* v. Cobetus quoque V. L. p. 191 h. l. *ἁρπασθῆναι* rescribit, si forte ex Ω sumtum, laude dignus, sin ut suam conjecturam, reprehensione. nam et haec ipsa res a Platone in Phaedro p. 229, c verbis *ἀνάρπαστον γεγονέναι* et ab Apollonio Rhodio I, 214 verbo *ἀνερείψατο* et similiter ab Ovidio Metam. VI, 707 significata est, et *ἀνήρπασεν* in re venerea jam ab Homero Il. *ι*, 564 ponitur. plerique tamen de Orithyiae raptu *ἁρπάζειν* habent, idem Plato in Phaedro p. 229, b et d, Acusilaus ap. schol. ad Odyss. *ξ*, 533, Pausanias I, 19, 6 et iterum V, 19, 1, Apollodorus III, 15, 2, alii. *οὗτός γε*] *οὗτός τε* Φ. *αὐτοῖς*] *αὐτὸς* m pr et corrector *αὐτοῖς* M.

4. *αἱ πόλεις δὲ*] *δὲ* om m pr sed suprascr. M. *κωλύσειε λιμῷ* Dindorfius. *κωλύσῃ ἐλεγμῷ* et supra *γρ. λιμῷ* Φ. *κωλύσῃ λιμῷ* v. *κωλύσαι λιμῷ* Lehmannus et alii. *αἰτίας τοιαύτης* Φ. *τοιαύτης αἰτίας* v.

5. *Ἐρινύες*] libri *Ἐριννύες*. *πολλὰ τεράστια*] ita libri. sed *πολλὰ* deleo ut natum e superioribus: *πολλὰ τὰ ἄπιστα*. *διεξι-*

[πολλὰ] τεράστια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος. *ΦΙΛ.* καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ καὶ οὐδεὶς ἂν [οὐδὲ] πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος οὕτω βαθὺν πώγωνα καθειμένος, ἑξηκοντούτης ἀνήρ, ἔτι καὶ φιλοσοφίᾳ ξυνὼν τὰ πολλά, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρών, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμῆσαι τοιοῦτον. *ΤΥΧ.* οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὅς γε καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλείστοις παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν ποικίλα ἐννοεῖν, ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν ἄρα τοσοῦ-
34 τον χρόνον * ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων· οὕτως ἄτοπα διηγεῖτο. *ΦΙΛ.* τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδη; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι, ἥν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πώγωνι ἔσκεπεν. 6. *ΤΥΧ.* εἴωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι, τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἑταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδός, ὡς παρ' Εὐκράτην ἕωθεν ἀπέλθοι νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην κἀκεῖνον ἴδοιμι, (ἠγνοήκειν γὰρ ὡς νοσοίη) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὑρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκέτι, (ἐφθάκει γάρ, ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθώς) ἄλλους δὲ συχνούς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκὸς καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς

ὄντος] διεξιόντες V, uti male Solanus non intellecto illo ὥσπερ, quod est „quasi". vide Heindorfium ad Plat. Phaedon. p. 88 d. καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν] οὐδὲ fortasse delendum est. τὰ πολλὰ] ταπολλὰ Φ. τολμῆσαι] τολμήσαι a. ὅς γε καὶ] ita correxi. libri pessime: ὡς δὲ καὶ —. ceterum apte conferunt Demosthenem 54, 38 init. ὥστε με ἀποβλέποντα in pr sed supra ὥστε με καὶ ἀποβλέποντα M. et καὶ fortasse delendum est. ἐς αὐτὸν] ἐπ' αὐτὸν Φ.

6. Λεοντίχῳ συγγενέσθαι] malim: Λεοντίχῳ τε συγγενέσθαι. vide infra c. 39 et Arist. Ran. v. 44. παραγίγνομαι] παραγίνομαι Φ. ἔφασκον] ἔφασκεν Ma. ἄλλους δὲ] ἄλλους τε a.

μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἵους ἄνδρας σοι φημί, πανσόφους καὶ παναρέτους, ὅ τιπερ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης * προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν κατὰ χρείαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθείς, καὶ ῥᾷον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν· τὸ ῥεῦμα γὰρ ἐς τοὺς πόδας αὖθις αὐτῷ κατεληλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης ὁ Εὐκράτης ἐπένευεν, ἠρέμα ἐγκλίνας τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὁπότε εἶδέ με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τι μεταξὺ εἰσιὼν ἐπήκουον. κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως, μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι, ἐκαθεζόμην πλησίον. 7. οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον περὶ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δ' ἔτι

ὑποφητεῦσαι] ὑποφυτεῦσαι M. παναρέτους] dixi (De atticismo Luc. I p. 20) Lucianum etiam laudandum fuisse, quod ἐνάρετος vocem minus atticam sed, ut recte Phrynichus in Epit. p. 328 Stoicis frequentem, in D. Meretr. X, 3 Stoico philosopho tribuerit, similemque nostro l. vocis πανάρετος esse rationem. paullo tamen antiquius est ἐνάρετος, quam Lobeckio l. l. videbatur. neque enim Diogenes Laertius VI, 11 ipse eo utitur, sed apud Diogenem Antisthenes philosophus. πανάρετος, pro quo h. l. cave ἐναρέτους scribas, eidem philosophi non minus jactasse videntur. ὅ τιπερ τὸ κεφάλ.] Quaestt. Luc. p. 38. verba καὶ παναρέτους — αἰδεσίμους ἅπαντας quasi scholium sine ullo scholio e cod. Voss. allata sunt, ex quo apparet haec ipsa verba ob homoearcton καὶ παναρέτους et καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς in codice excidisse. τῶν συντρόφων ἦν] Lucianus Thucydidem II, 50 imitatur. ἐπὶ τῆς κλίνης Γ Bastii ad Aristaenet. p. 268. ἐπὶ τῇ κλίνῃ ΦMa et v. ἐπένευεν] ita scripsi. ἐπένευσεν Γ. ἐκέλευεν ΦMa et v. τὴν φωνὴν] ita correxi. libri τῇ φωνῇ. vide Pseudologistam c. 7 et Tullium in Oratore c. 8. πεφυλαγμένος m pr et corrector πεφυλαγμένως M. πεφυλαγμένος etiam efg, quod Jensio male probatum est. ἔλθοιμι ΦMa et v. ἐξέλθοιμι VY perverse. tu vide Toxar. c. 30.

7. ἐτύγχανον Bekker. libri ἐτύγχανον ἤδη. περὶ ΦMa. ὑπὲρ v. τὰ μὲν ἤδη v. τὰ μὲν δὴ fortasse Φ. τὰ μὲν δὴ m pr et

καὶ τότε διεξιόντες καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμᾶθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγαλῆς οὕτω φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδήσειεν εἰς δέρμα λέοντος ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιάψειε περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται * τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δὲ θηλείας ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὠκὺ γὰρ ἡ ἔλαφος καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν. ὁ δὲ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαὶ μεγάλα δύναιντ' ἂν, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπῳδῆς ἑκάστῳ· ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὃς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι διὰ τοῦτο δέρμα εἶναι, διότι ὠκὺ ἡ ἔλαφος· ἔναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἱροῦσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. 8. ἐγὼ δὲ, οἴεσθε γὰρ, ἔφην, ἐπῳδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύεσθαι

---

in marg. τὰ μὲν ἤδη M, de quo Belinus non solum errat, sed lectionem quae nulla est „sine cunctatione adoptat." habet enim M deinceps: τὰ δὲ καὶ τότε. τὰ δ' ἔτι καὶ τότε διεξιόντες καὶ θερ.] ita ἔτι transposui. libri τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θερ. at verba τὰ μὲν ἤδη et τὰ δ' ἔτι καὶ τότε opposita esse debent. libri χαμόθεν, sed recte χαμᾶθεν Cobetus V. L. p. 89, forma hellenistica χαμόθεν ex Asino c. 30 temere expulsa, de quo libro ipse p. 260 recte judicavit. τὸν ὀδόντα] post τὸν fortassis adjectivum excidit. μυγαλῆς pro μυγάλης Lehmannus.

περιάψειε] περιάψειεν Φ. ὁ δὲ λέων] ita correxi. libri καὶ ὁ λέων. libri μεγάλα δύναιντο. bene Dindorfius: μεγάλα δύναιντ' ἄν. Halmius: μεγάλ' ἂν δύναιντο. ego olim conjeceram: μεγάλα δύνανται, ratus scripturam Y δύναται (sic) ad h. l. pertinere, non ad inferiora. ἐπαγγέλλεται] δύναται Y (?). ἐγίγνωσκον] ἐγίνωσκον Φ. χρῆναι Φ diserte a et v et corrector in M, ubi m pr χρῆσθαι. διὰ τοῦτο δέρμα] ita correxi. διὰ τὸ δέρμα ΦMVYd. τὸ δέρμα v. ὠκὺ ἡ ἔλαφος] ita conjeci. libri hic: ὠκὺ ἔλαφος, sed iidem paullo ante: ὠκὺ γὰρ ἡ ἔλαφος.

8. ἔφην Φa et v. om M. ἐπῳδαῖς] ἐπαοιδαῖς ΦMa. οὐδεὶς εὖ φρονῶν correxi multo ante Cobetum V. L. p. 192. libri

ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι τοῦ κακοῦ ἔνδον διατρίβον-
τος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου καὶ δῆλοι ἦσαν κατε-
γνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπισταίμην
τὰ προδηλότατα καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς εὖ φρονῶν ἀν-
τείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος
ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἠμε-
λεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχ-
νης, οἴνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι καὶ λάχανα σιτεῖ-
σθαι καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ δ' οὖν Κλεόδημος
ὑπομειδιῶν ἅμα, τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδη; * ἄπιστον 37
εἶναί σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαί τινας ὠφε-
λείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μὴ πάνυ
κορύζης τὴν ῥῖνα μεστὸς εἴην, ὡς πιστεῦσαι τὰ ἔξω καὶ
μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσή-
ματα μετὰ ῥηματίων, ὥς φατε, καὶ γοητείας τινὸς ἐνερ-
γεῖν καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ'
οὐδαμῶς ἂν γένοιτο, οὐδ' ἢν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος
τὸ δέρμα ἐνδήσῃ τις ἑκκαίδεκα μυγαλᾶς ὅλας· ἐγὼ γοῦν
αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγη-
δόνων ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ αὑτοῦ δέρματι. 9. πάνυ γὰρ
ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἶ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐκ ἐμέ-
λησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅντινα τρόπον ὁμολογεῖ τοῖς νοσή-
μασι προσφερόμενα. καί μοι δοκεῖς οὐδὲ τὰ προφανέ-

οὐδεὶς φρονῶν. δ' οὖν] libri γοῦν. κορύζης τὴν ῥῖνα μεστὸς Φ. τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς v. vide Alexandrum c. 20: κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα. ὡς πιστεῦσαι Lehmannus. ὡς πιστεύσειν Φa et v. ὡς πιστεύειν M solus. vide Hermotim. c. 17: οἴει Μαργίτῃ διαλέγεσθαί τινι, ὡς πιστεῦσαι —. τὸ δ'] τόδ' a. τὸ δὲ Y. οὐδαμῶς ἂν γένοιτο] ita conjeci. οἷς ἂν γένοιτο VYd. οὐκ ἂν γένοιτο ΦMa. ἐνδήσῃ τις] ἐνδύσει τις Φ. ἐνδύσῃ τις Md. ἐνδήσῃς VY. μυγάλας ὅλας Ma (ita M). ὅλας μυγαλᾶς v et fortasse Φ. τὸν λέοντα] τὸν om M. ὁλοκλήρῳ] ὀλίγῳ VYd. αὑτοῦ] αὐτοῦ a g.

9. εἶ τὰ τοιαῦτα, καὶ] ita transposui. libri εἶ καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁμολογεῖ] ita conjeci. ὁμιλεῖ ΦMa, ὠφελεῖ v, quae si conjectura est, sumta videtur e superioribus c. 8: γίγνεσθαί τινας ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα. sed ὁμολογεῖ h. l. ita dictum est, ut in Stoicorum decreto: ὁμολογεῖν τῇ φύσει, de quo vide Madvigium ad Cic. De Finibus III, 6 p. 378. καί μοι] κἀμοὶ ΦM. τί

στατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομπὰς καὶ τῶν ἑρπετῶν τὰς καταθέλξεις καὶ βουβώνων ἰάσεις καὶ τἄλλα ὁπόσα καὶ αἱ γρᾶες ἤδη ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δή ποτε οὐχὶ καὶ ταῦτα οἰήσῃ γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγώ, σὺ περαίνεις, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλῳ, φασίν, ἐκκρούεις τὸν ἧλον· οὐδὲ γὰρ ἃ φῂς αὐτὰ δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα. ἢν γοῦν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπάγων τῷ λόγῳ, διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι οὕτω τά τε τοῦ πυρετοῦ καὶ τοῦ οἰδήματος, δεδιότος ἢ ὄνομα θεσπέσιον ἢ ῥῆσιν βαρβαρικὴν καὶ διὰ τοῦτο ἐκ
38 τοῦ * βουβῶνος δραπετεύοντος, ἴσα σοι γραῶν μύθοις τὰ λεγόμενά ἐστιν. 10. σύ μοι δοκεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων οὐδὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἴ γε μὴ οἴει τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μέν, ἦν δ' ἐγώ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε·

δή ποτε] ὅτι δήποτε ΥΦΜa. οὐχὶ καὶ ταῦτα] ita scripsi. libri οὐχὶ ταῦτα. σὺ περαίνεις] ita correxi. σὺ παραινεῖς Φ. ξυμπεραίνῃ v. Cobetus V. L. p. 192 ξυμπεραίνεις conjecit non prorsus falso. at etsi etiam συμπεραίνειν ita usurpatur, hic tamen praegresso illo ἀπέραντα ductus simplex περαίνειν ex optimo codice restitui. vide Sextum Empiricum VIII, 436: ἀπέραντον λόγον φάσκοντας περαίνειν. αὐτὰ δῆλα] ita conjeci. libri ταῦτα δῆλα. τῷ λόγῳ ΦΜa. τὸν λόγον v. γίγνεσθαι οὕτω τά τε τοῦ πυρετοῦ] ita conjeci. γίγνεσθαι οὕτω τε τοῦ πυρετοῦ ΦVYdp. γίγνεσθαι, οὔτε τοῦ πυρετοῦ M (ita M). γίγνεσθαι τοῦ τε πυρετοῦ v. olim in Quaestt. p. 347: γίγνεσθαι οὕτω, τοῦ τε πυρετοῦ conjeceram partim recte, sed zeugma satis incommodum nunc demum sustuli. ῥῆσιν βαρβαρικὴν] Lobeckius in Aglaoph. p. 1330 sq. ἴσα σοι γραῶν μύθοις] ita conjeci. libri ἔτι σοι γραῶν μῦθοι (ita diserte ΦΜ, sed a μῦθλοι (sic) pro μῦθοι). hinc Cobetus V. L. p. 269 melius h. l. esse dicit ὕθλοι quam μῦθοι. ac sane conjicere licet: ἴσα σοι γραῶν ὕθλοις. certe respicitur ad Dinomachi verba c. 9 init: ὁπόσα καὶ αἱ γρᾶες ἤδη ποιοῦσιν. sed ἔτι h. l. molestum atque mendosum esse jam Jacobsius in Append. ad Porsoni Advers. p. 300 bene perspexit. meae conjecturae haec favent: Arist. Avv. v. 1167: ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν et Lucian. V. Hist. I, 40: ἀπίστοις ἐοικότα. ἐστιν Φ. ἐστι v, sed ἐστι om pr m et suprascriptum habet M.

κωλύει γὰρ οὐδὲν καὶ θεῶν ὄντων ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς ἀνιστάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ἤπια φάρμακα πάσσοντες ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λεοντᾶς καὶ μυγαλᾶς περιάπτοντες.

11. ἔα τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον ἔτι ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν, ἧκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρί, Μίδαν τὸν ἀμπελουργόν, ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην καὶ ἐργατικόν, ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος· ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα καὶ ταῖς χάραξι περιπλέκοντι προσερπύσαν τὸ θηρίον δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαν καταδῦναι αὖθις ἐς τὸν φωλεόν, τὸν * δὲ 39
οἰμώζειν ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο καὶ τὸν Μίδαν ἑωρῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ᾠδηκότα, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ τῶν φίλων τις παρελθών, θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὥς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται

---

10. *ἤπια φάρμακα πάσσοντες*] ex Hom. Il. δ, 218 sq. at vel sic h. l. malim attice *πάττοντες* cum Dindorfio. *λεοντᾶς* Cobetus V. L. p. 86. libri *λέοντας*. *μυγαλᾶς* Lehmannus pro *μυγάλας*.

11. *τὰ τέτταρα*] *τὰ* om Ma. *δηχθέντα* om m pr et suprascriptum m sec M. *φθάσαν καταδῦναι*] ita conjeci. libri *φθάσαι καὶ καταδῦναι* (*καταδύναι* a). Cobetus V. L. p. 192: *φθάσαι καταδὺν* scribi voluit probante Dindorfio. *ἐς τὸν*] *ἐς τὴν* dp. *ἑωρῶμεν*] *ὁρῶμεν* M. *ἐπὶ σκ.* Φ et v. *ὑπὸ σκ.* Ma. *παρελθὼν* Φa. *παρὼν* v et M. *τῶν Χαλδαίων, ὥς φασιν*] ita libri neque id inepte dictum est: „ex numero ut ajunt Chaldaeorum". melior tamen sententia evadet, si ante v. *τῶν Χαλδαίων* suppleveris: *ἐν τοῖς πρώτοις*, h. e. „unum de Chaldaeorum principibus." vide Cic. De Divinat. II, 47: „in primis Chaldaicis rationibus eruditus" et Augustinum De Civ. D. X, 9: „vir in chaldaica bonus." certe h. l. ad Juliani cognomen *ὁ Χαλδαῖος* alludi puto.
ἰάσεται Φ et v. *ἰάσετο* Y. *ἰάσαιτο* Ma. *προσαρτήσας* Φa.

τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἧκεν ὁ Βαβυλώνιος καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαν ἐπῳδῇ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, (καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ᾤχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών· τοσοῦτον ἡ ἐπῳδὴ ἐδυνήθη καὶ ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος), 12. ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς τὸν ἀγρὸν γὰρ ἐλθὼν ἕωθεν, ἐπειπὼν ἱερά τινα ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτά, θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρίς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ ἐντὸς τῶν ὅρων. ἧκον οὖν

προσαναρτήσας v et (?) M. vide supra c. 8 init: *τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασιν* et c. 8 fin: *προσαρτώμενα.* *αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα*] in Evang. Matth. IX, 6, Marci II, 11 sq. et Lucae V, 25 simile miraculum traditur, quod Luciano non magis innotuerat, quam T. Livio II, 36 fin. item similia narranti. *ὁ στηλίτης ἐκεῖνος λίθος*] Cic. Pro Plancio c. 40 init: „dixisti — me — lapidem e sepulchro venerari pro deo".

12. *ἐς τὸν ἀγρὸν γὰρ* M. *ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν* v. vide infra ad c. 25. *ἱερά τινα* VYp. *ἱερατικά τινα* marg V et ΦMa et v. vide quae item de magis dicta sunt inprimis supra c. 10 init: *ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων*, c. 9 fin: *ὄνομα θεσπέσιον* et haec Procli in Tim. IV, p. 226: *ὀνόματα θεῖα νυκτὸς καὶ ἡμέρας* et in Cratyl. p. 77: *ὀνόματα τῶν θείων κόσμων.* nomina quaedam sacra ab Lobeckio in Aglaoph. p. 871 sqq. collecta sunt. forma *ἱερατικὸς* i. e. „theurgicus" non Luciani est, sed seriorum ut ejusdem Procli in Civ. p. 379: *ταῖς ἱερατικαῖς ἁπάσαις πραγματείαις, ταῖς τελεταῖς* — et fortassis in mendosa Hesychii glossa *Βαιῶμφαι* (sic), ubi verba *ἐν ἱερατικοῖς* de sacris interpretor theurgicis. *ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ*] in Philopseude non solum philosophorum superstitiones, sed magorum artes ridentur, qui primi fuerant istarum superstitionum auctores iique teste etiam Aeliano De Nat. Anim. VI, 33 serpentes quoque incantando evocabant. in cod. V voci *ἱερατικὰ* aureum scholium adscriptum est: *οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησιν Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γενναίως.* de Julianis, patre et filio vide Suidam bis s. v. et conjectanea Lobecki Aglaoph. p. 99 sqq., cujus copiis Thilo De coelo empyreo II p. 13 Arnobium adv. gent. lib. I p. 31 ed. Lugd., Basilium Seleuc. de vita s. Theclae l. I p. 100 ed. Pantin. et Anastasium Sin. quaestt. XX.

ὥσπερ ἑλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπῳδὴν ὄφεις πολλοὶ καὶ ἀσπίδες καὶ ἔχιδναι καὶ κεράσται καὶ ἀκοντίαι * φρῦνοί τε καὶ φύσαλοι, ἐλείπετο δὲ εἷς δράκων παλαιὸς ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος ἢ παρακούσας τοῦ προστάγματος. ὁ δὲ μάγος οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὄφεων τὸν νεώτατον χειροτονήσας πρεσβευτὴν ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἧκε κἀκεῖνος. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτοῖς ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ φυσήματι, ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν.
13. εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγώ, ὁ ὄφις ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος ἆρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη, ὥς φής, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεῖνος ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα, (ᾤμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατὸν εἶναι γίγνεσθαι αὐτά,) ὅμως ὅτε τὸ πρῶ-

---

in biblioth. PP. max. T. IX p. 990 et (II p. 19) Lydum De Mensibus p. 20 ed. Bekk., denique (II p. 14 sq.) de oraculis utriusque Juliani praeclaras conjecturas addidit, Crameri Anecdota Ox. Vol. III p. 187 et p. 369, 15 non addidit. uter Julianus h. l. dictus sit, dubitare licet. uterque enim et theurgus fuit clarissimus et aequalis Luciano, qui quonam anno Philopseuden scripserit, nescitur. alteruter quidem Julianus quum hic tum aliis Philopseudis locis omnino videtur derisus esse. nam Lucianus quos rideret, ne veteres quidem, ut ipse in Ver. Hist. I, 2 fin. testatur, omnes nedum aequales suos nomine appellavit. patrem Julianum ab scholiasta h. l. significari Lobeckius Agl. p. 100 conjiciebat Suida minus favente, qui *Τελεστικὰ* Juliano tribuit minori. sed Lobeckium ad alium libri nostri locum c. 16, quae in patrem Julianum cadunt, in filium non cadunt, ne adspirasse quidem miramur. *τῶν ὅρων*] *τῶν ὀρῶν Φ. τῶν ὀρῶν* M. *ὀρῶν* (omisso *τῶν*) a. *φρῦνοί τε*] malim: *καὶ φρῦνοι δὲ* —. *ἢ παρακούσας*] libri *παρακούσας*, sed *ἢ* Cobetus V. L. p. 192 recte inseruit. *συνηλίσθησαν* Solanus. codices (diserte ΦM) et edd. vett. *συνηυλίσθησαν*. ita De Luctu c. 7 pro *συναλισθῶσι* codex male *συναυλισθῶσι*. *αὐτοῖς* ΥΦMa. *αὐτὰ* v.

13. *ἆρα*] *ἄρα Φ*a. *ἤδη* om a. *δυνατὸν εἶναι γίγνεσθαι αὐτά,*] ita conjeci. *δυνατῷ* (*δυνατὸν* X) *πιστεῦσαι* et in marg. *γρ. δυνατὸν γίγνεσθαι Φ* et unus X. *δυνατῷ πιστεῦσαι αὐτὰ* et in *γρ. δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ* VY. *δυνατὸν γενέσθαι* (ita m pr

τον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα καὶ ἐνικήθην ἐπὶ πολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ ἀέρος φερόμενον ἡμέρας οὔσης καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα σχολῇ καὶ βάδην; σὺ ταῦτα εἶδες, ἦν δ' ἐγώ, τὸν Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετό-
41 μενον ἢ ἐπὶ τοῦ * ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦτα τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο ἔρωτας ἐπιπέμπων καὶ δαίμονας ἀνάγων καὶ νεκροὺς ἑώλους ἀνακαλῶν καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστάς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. 14. ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος παραλαβὼν τὴν οὐσίαν ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημέου γυναικός, ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ

---

et corrector γίγνεσθαι) αὐτὰ πιστεῦσαι M. δυνατὸν γενέσθαι πιστεῦσαι αὐτὰ a. δυνατὸν πιστεῦσαι ἂν alius X. δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι Aldinae, quod in nullo codice legitur, sed e pluribus scripturis mirifice conflatum est. Solanus et ego in Quaestt. p. 348 πιστεῦσαι vidimus delendum esse: at delendum etiam ἂν et potius ἂν in εἶναι mutandum erat, qui infinitivus deesse nequit. ἐπίστευσα καὶ] ἐπίστευσα δὲ καὶ M. possis: ἐπίστευσά τε καὶ —. φερόμενον libri omnes etiam M mpr, sed corrector πετόμενον. σχολῇ Bekker. libri καὶ σχολῇ. εἶδες, ἦν δ' ἐγὼ Φ. ἦν δ' ἐγώ, εἶδες v. τὴν Ἑκάτην αὐτὴν] Hecaten unam omnium deorum dearumque maxime theurgi invocare solebant, uti bene Lobeckius in Aglaoph. p. 224. adde nunc prae caeteris Hippolytum Refutat. omn. haeres. IV, 35 p. 102 ed. Duncker, ubi magus Hecaten ita precari incipit: Νερτερίη χθονίη τε καὶ οὐρανίη μόλε βομβώ (sic), ubi ocius corrige: μόλε Βόμβῳ. magus enim sibimet ipse sanctum nomen imponit Bombi, id est antiqui vatis, de quo vide Zenobium II, 84 p. 53 ed. L. structura poetica μολεῖν τινι nota est vel tironibus.

14. universam hanc de Chryside narrationem cum dial. meretr. IVto comparare licet. γενόμενα] γιγνόμενα Φ. τῆς Δημέου γυναικὸς Φ et Δημέου in γρ. etiam schol. Voss. τῆς Δημαινέτου θυγατρὸς v. in vulgata artibus magicis eo minus quidquam loci est, quod ne hoc quidem additur, Glauciam ab Chryside non redamatum esse. nunc quum Chrysis Demeae uxor fuerit, magi

*ἐχρῆτο πρὸς τοὺς λόγους, καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος
ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου
ἠπίστατο, ὃς καὶ ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν ἀνέλυε καὶ τὴν
φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει ἐς τέλος· ἀμηχανῶν δὲ
ὅμως τῷ ἔρωτι μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς
ἦν διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον
ἄγω πρὸς αὐτὸν ἐπὶ μναῖς τέτταρσι μὲν τὸ παραυτίκα
(ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας,) ἑκκαίδεκα δὲ,
εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν
σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ * τοιαῦτα τελε-* 42
*σιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς
οἰκίας περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν
τὸν Ἀλεξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου πρὸ ἑπτὰ μη-
νῶν τεθνεῶτα· ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι καὶ
ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρᾶν.
μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρ-
βερον καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέα-
μα καὶ ἄλλοτε ἀλλοῖόν τι φανταζόμενον· τὸ μὲν γὰρ
πρῶτον γυναικείαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο, εἶτα βοῦς ἐγίγ-
νετο πάγκαλος, εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ*

---

scilicet solertia opus fuit, qui lateri adhaerentem mariti uxorem avelleret. sed *Δημαινέτου* e c. 27, ubi *Δημαινέτη* est, sumtum videtur. ita duplex hic interpolatio est, et *θυγατρὸς* et vero *Δημαινέτου*, nomen per se atticum et ne comicis quidem, in quibus hodie *Δημέας* tantum exstat, olim ignotum, ut Plauti docet Asinaria. ceterum mulier ipsa ab Luciano non temere *Χρυσὶς* appellata est, quod nomen et apud nostrum D. Meretr. VIII° et in comoedia satis constat esse meretricium. *ἐς τέλος* Φ. *εἰς τέλος* v. *τέτταρσι* Jacobitius. *τέσσαρσι* libri (diserte M). *παραυτίκα* m pr et supra *τὸ παραυτίκα* M. *αὐξομένην* libri omnes, nullus *αὐξανομένην*. *ἐπιτοπολὺ* Φ et v ante Jacobitium, qui diremit. *ἐπι-*
ας ας
πολὺ Ma. *περὶ μέσας νύκτας*] *περὶ μέσης νυκτός* Φ. *Ἀλεξικλέα* Reitzius, ut libri supra c. 14 init. hic autem libri *Ἀναξικλέα*. *τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως*] *τὰ τελευταῖα. ὅμως* (*ὁμῶς* Φ) *δὲ* ΦΜ. *πολύμορφον*] *πολύφωτον* Φ, sed in M m pr *πολύμορφον* et suprascr. *πολύφωτον*. ego malim: *καλλίμορφόν* vel potius: *κατέσπασεν, εὔμορφόν* —. *ἐγίγνετο*] ita scripsi ex Φ, qui *ἐγίνετο*. vulgo est *ἐγένετο*. *εἶτα βοῦς* -- *εἶτα σκύλαξ*] conjicio aut *ἔπειτα β.* — *εἶτα σκ.*, aut *εἶτα β.* — *ἔπειτα σκ.* sic *εἶτα* — *ἔπειτα* Philyllius c. ap.

Ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν ὡς ἂν ἐπιμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ᾀδόντων. τότε δ' ἥ τε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς καὶ τὰ ἄλλα φαντάσματα ἠφανίσθη καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. 15. εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδη, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστεις εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγώ· ἐπί-
43 στευον * γὰρ ἄν, εἴ γε εἶδον αὐτά, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδορκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα, ἣν λέγεις, ἐράστριαν γυναῖκα καὶ πρόχειρον· οὐχ ὁρῶ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων

Athen. IX p. 408, e, sed ἔπειτα — εἶτα Aristoph. Nub. v. 487 sq., at εἶτα — εἶτα in Lexiphane c. 2 init. videtur explodi. μετὰ μικρὸν δὲ Bekker. libri καὶ μετὰ μικρὸν (μεταμικρὸν abc) δὲ —. ἐπιμανέστατα Solanus ut videtur. libri ἐμμανέστατα. vide Verr. Hist. II, 25 et Jacobsi copias ad Achill. Tat. p. 922 sq.

τότε δ' Bekker. libri τότε δὴ —. φαντάσματα Φ. φάσματα v. vide paullo ante φανταζόμενον et inprimis infra c. 29 med.

15. εἰ ταῦτα εἶδες] εἰ ἂν εἶδες M. ἠπίστεις] ita conjeci. libri ἠπίστησας. vide D. Mort. III, 1 fin. et hic paullo post: ἐπίστευον γὰρ ἄν. possis collato M ἂν ita transponere: οὐκέτι ἠπίστεις ἂν εἶναι —. at etiam οὐκ ἂν ἔτι atticum est. ὀξυδορκεῖν Φ. ὀξυδερκεῖν v. ἐράστριαν] ita conjeci. libri (diserte M) ἐραστήν. vide Eupolin ap. Polluc. III, 70: γυναῖκας ἐραστρίας et quae ad Ar. Thesmoph. v. 390 collegi. possis etiam: ἐρωτικήν, sicut Helena in D. D. XX, 13 ἐρωτικὴ dicitur. in Quaestt. p. 350 Cratini verbis ἡ μηνυτὴς comparatis ἐραστὴν h. l. ab ἡ ἐραστὴς derivabam eademque opinio Jacobsi fuerat A. P. p. 85. at mihi Lobeckius in Paralipom. p. 271 bene respondit hunc comicum comice lusisse, ut Aristophanem in formis ἡ γραμματεὺς et ἡ ῥήτωρ. sed et ego et Jacobsius aliquid tamen diximus, Lobeckius nihil dixit omnino. qui et ad Soph. Aj. p. 274 ed. I et l. l. p. 272 ἐραστὸς adjectivum etiam idem valuisse quod ἐρωτικὸς finxit, sed finxit, non exemplis certis demonstravit. nam neque ἐρῶσα neque ἐραστὴ γυνὴ sic usurpata sunt. πρόχειρον] πρόθυμον M solus.

καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπῳδὴν ἡ γυνὴ καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν· ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἢν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ ἢ σιδήρου, πέφευγε (καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε), αὕτη δὲ ἢν ἀργύριόν που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον. ἄλλως τε καὶ θαυμάζω τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν πάνυ σμικρολόγος ὢν τὸν Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. 16. ἐγὼ δ' οὖν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῄς, ὅσοι τοὺς

πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι — πρὸς τὸν ἦχον] haec omnia fere, quae plane comoediam spirant, e poeta comico hausta esse contendo, qui Chrysidem vel ipsam vel aliam meretriculam his fere versibus irriserit:

A. τῷ τρόπῳ
πρὸς τὴν ἐπῳδὴν ἐνδίδωσιν ἡ γυνή;
B. τοὐναντίον πέπονθε τοῖσι φάσμασιν·
ἐκεῖνα μὲν γάρ, ἢν ἀκούσῃ που ψόφον,
πέφευγεν, αὕτη δ', ἀργύριον ἢν που ψοφῇ,
[ἁλίσκεται καὶ] πρὸς τὸν ἦχον ἔρχεται. —

καὶ ταῦτα γὰρ cum caeteris libris M m pr, sed corrector καὶ ταῦτά γε. αὕτη δὲ] ita correxi in Quaestt. p. 350. libri αὐτὴ δὲ —. ἢν Dindorfius pro ἄν, quod h. l. ferri nequit. θαυμάζω τοῦ μάγου] ita scripsi. libri θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου. ineptum istuc αὐτοῦ e sequente αὐτὸς nasci potuit. τὸν Γλαυκίαν] ita conjeci. libri Γλαυκίαν.

16. certi aegroti ab Judaeis pro daemoniacis habiti dictique sunt δαιμόνιον ἔχειν et δαιμονίζεσθαι. ceterum verbo res non mutatur neque hoc solo nomine veris sanationibus atque miraculis Servatoris in N. F. traditis fides derogari potest. itaque Straussio in l. Das Leben Jesu V. II p. 21 sqq. non adsentior. sed quum Lucianus libros sacros nunquam evolverit, fieri non potest, ut hic N. T. ridere voluerit. quod plurimi finxerunt, alio haec Lucianea referri posse negantes, in qua re veri aliqua species inest. certe in Palaestina daemoniacorum appellatio fuit frequentissima. nam et in N. F. daemoniaci saepe memorantur et ab Judaeis graece loquentibus, ut ab Josepho De Bello Jud. VII, 6, 3, Antiq. VI, 11, 2 et ibid. VIII, 2, 3, tum et h. l. et in Tragodopod. v. 173 Ἰουδαῖος — ἐξᾴδει i. e. Judaei daemoniacos sanant. restat ut demonstrem, magos etiam paganos hanc artem professos esse.

δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης,

---

omitto, quod Celsus ap. Origenem c. Cels. I c. 28 fin. et I c. 38 med. ipsos Judaeos hanc doctrinam ab Aegyptiis accepisse contendit. sed Julianum alterum in Philopseude passim rideri supra ad c. 12 diximus. hoc autem loco Julianus pater magus rideri videtur, de quo Suidas s. v. Ἰουλιανὸς ὁ Χαλδαῖος haec quoque tradidit non cara auro contra: ἔγραψε περὶ δαιμόνων βιβλία δ΄. Porphyrii commentarium in aliquod opus hujus ipsius Juliani patris Suidas nominat s. Πορφύριος loco mutilo, quem ita expleo: Εἰς τὴν Ἰουλιανοῦ τοῦ Χαλδαίου [ἀγωγήν.] Φιλόσοφον ἱστορίαν ἐν βιβλίοις δ΄, ut ἀγωγὴν disciplinam dixerit theurgicam. denique ap. Augustin. De Civ. D. X, 9 Porphyrius locum affert „Chaldaei" h. e. ut recte Holstenius, Juliani ejusque patris, ac potest is Juliani locus, qui ap. Augustinum est, ex illo ipso opere Περὶ δαιμόνων sumtus videri. hinc vero etiam Philostrato sat certa lux affulget. nam in Vita Apollon. III, 38, ib. IV, 20, ib. IV, 25 Apollonius Tyanensis etiam daemoniacos sanasse dicitur. quas alii meras esse fabulas censent inter christianos jactatas et ab veris Servatoris miraculis ad Apollonium temere translatas, quibus viris Kayser ad Philostr. Prooem. p. IV adsensus est: alii iique ut mihi videntur diligentiores Philostratum, quum de Apollonio ageret, de Jesu cogitasse plane negarunt. quum enim hic Apollonius magus fuerit, nemo miretur Apollonium magi pagani personam egisse et daemones quoque expulisse. addam alium, cujus opera perierunt, Celsum, qui contra magos egregie (ut nostro in Alex. c. 21 visus est) scripserat. cui igitur dubium erit, quin, sicut Julianus ὑπὲρ δαιμόνων multa dixerat, ita Celsus in his ipsis libris non pauca κατὰ δαιμόνων scripserit? atqui ambo paganos magos daemonum expulsores defenderant impugnarantve: de Judaeis quidem neuter agere potuerat. δ᾽οὖν Bekker. δὲ m pr et suprascr. γοῦν M. γοῦν v. τὰ φάσματα] ita conjeci. libri καὶ τὰ φάσματα. πάντες om a. τὸν Σύρον] nihil turpius est errore scholiastae ad h. l. in codice H: τὸν Χριστὸν ἴσως λέγει ὁ γόης. sed plerique etiam alii falluntur, ut Palmerius E. C. p. 570, qui christianum ex apostolorum discipulis intelligi voluit. recte vero unus Burmeister („Lucianum ll. ss. risisse negatur" p. 5) h. l. Judaeum Palaestina ortum, praestigiatorem et medicum circumforaneum, hominem mercede conductum eumque Luciano aequalem dici ostendit. ejusmodi viros Favorinus ap. A. Gellium XIV, 1 § 2 contra Chaldaeos disputans „homines esse dicit aeruscatores et cibum quaestumque ex mendaciis captantes." ἐπὶ τούτῳ Φa. ἐπὶ τού-

τὸν ἐπὶ τούτῳ σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτον-
τας * πρὸς τὴν σελήνην καὶ τὼ ὀφθαλμὼ διαστρέφοντας 44
καὶ ἀφροῦ πιμπλαμένους τὸ στόμα ὅμως ἀνίστησι καὶ
ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν
δεινῶν. ἐπειδὰν γὰρ ἐπιστὰς κειμένοις ἔρηται, ὅθεν εἰσ-
εληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ,
ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων ἢ βαρβαρίζων ὅθεν
ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τε καὶ ὅθεν εἰσῆλθεν ἐς τὸν ἄν-
θρωπον· ὁ δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθείη, καὶ
ἀπειλῶν ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἐγὼ γοῦν . . . καὶ εἶδον
ἐξιόντα μέλανα καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα, ἦν
δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα σὲ ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ᾧ γε καὶ αἱ ἰδέαι
αὐταὶ φαίνονται, οἵας ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν,
ἀμαυρόν τι θέαμα ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας.
17. μόνος γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, ταῦτα εἶδεν, οὐχὶ
δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκασιν οἱ μὲν νύκτωρ
οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ μυριάκις ἤδη
τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττόμην
πρὸς αὐτὰ, νῦν δ' ἤδη * ὑπὸ τοῦ ἔθους οὐδέν τι πα- 45

των et suprascr. ἐπὶ τούτῳ M. ἐπὶ τούτων v. καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην] vide Toxar. c. 24 fin., ubi αὐξανομένην additur, quod h. l. tacito suppletur. ἀρτίους ἐπὶ] haec om Φ. ἐπιστὰς κειμένοις ἔρηται Φ. ἐπιστῇ κειμένοις καὶ ἔρηται v. ὅθεν ἂν Bekker. libri ἢ ὅθεν ἄν. εἰσῆλθεν Bekker. libri ἐπῆλθεν. vide Ev. Lucae VIII, 30 et v. 33 atque Josephum De Bello Jud. VII, 6, 3 et Antiq. VI, 11, 2. μὴ πεισθείη v. ἀπειθοίη (sed ἀ ex correctione eraso μὴ) Φ. ἀπειθείη Ma, quam lectionem codex Φ refellit. post ἐγὼ γοῦν (ἔγωγ' οὖν v.) signa posui lacunae. nam certissime hic aliquid male deest. supple: ἐγὼ γοῦν [καὶ ἐπήκουσα τοῦ Σύρου δαίμονα ἐξᾴδοντος] καὶ εἶδον ἐξιόντα —. vide non solum Ev. Matth. XVII, 18 et Lucae IV, 35 et v. 36, sed etiam Philostratum Vit. Apollon. IV, 20 sub finem. οἵας] ita correxi. ὅσα VYd. ὁσα Φ. ἃς Ma et v.

17. ταῦτα εἶδεν m pr et in marg. τὰ τοιαῦτα εἶδεν M. τὰ τοιαῦτα εἶδεν v. ταῦτα recepi. vulgatum nasci potuit vel e c. 16 fin: τὰ τοιαῦτα σὲ ὁρᾶν vel e c. 17 init: τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι.

ἐντετυχήκασιν Lehmannus. libri ἐντετυχήκεσαν. ἐταραττόμην] malim, quod glorioso melius convenit: ὑπεταραττόμην. vide inprimis D. Mort. VII, 2 fin., tum etiam Icaromen. c. 13 et Aristoph. Vesp. v. 1285. νῦν δ' ἤδη ὑπὸ] ita conjeci. νῦν δὲ δὴ

ράλογον ὁρᾶν μοι δοκῶ, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄραψ ἔδωκε σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ κἀμοὶ ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἄν, ἦν δ' ἐγώ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ ἀνδρὶ καὶ ἐλευθερίῳ καὶ μάλιστα τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ ἐπ' ἐξουσίας; 18. τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάντος, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας ὅσαι νύκτες φαινόμενον καὶ παισὶ καὶ νεανίαις καὶ γέρουσι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσειας ἂν ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἁπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγώ, ἀνδριάντος; οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἑστηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν δ' ἐγώ, φῂς τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν δισκοφόρον, ἠρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἑτέρῳ,

---

ὑπὸ ΦΜ. νῦν δὲ ὑπὸ v. καὶ μάλιστα Φ, ut in Quaestt. p. 351 conjeceram. καὶ νῦν μάλιστα v. plane sic est in Timone c. 9: καὶ μάλιστα ἐξ οὗ —. ὁ Ἄραψ ἔδωκε] vide infra c. 24 init. ἐπῳδὴν Φ et v. ἐπαοιδὴν Ma. καὶ ἐλευθερίῳ, καὶ μάλιστα] ita correxi. καὶ μάλιστα ἐλευθερίως ΦMa. μάλιστα καὶ ἐλευθερίως v. ironice et acerbe superstitiosus iste Eucrates appellatur „vir liberalis, seu libere sentiens" (freisinnig). Cobetus V. L. p. 192 καὶ μάλιστα ἐλευθέρως conjecit loco haudquaquam intellecto. οἱ] σοι ΦMa. οἴκοι παρ' αὐτῷ (αὑτῷ v) recte vulgo, quae omnia om ΦMa. notio ipsa pernecessaria est iisdemque verbis Lucianus etiam alibi utitur: vide Quaestt. p. 352. sed malim haec ita transponere: καὶ μάλιστα οἴκοι παρ' αὐτῷ τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας. ἐπ' ἐξουσίας ΦMa. μετ' ἐξουσίας v. vide Quaestt. p. 138.

18. φαινόμενον] Quaestt. L. p. 235. ἑστηκότα] ἀνεστεκότα (sic) Φ, unde possis: ἄνω ἑστηκότα. ἦν δ' ἐγώ, φῂς] ἦν δ' ἐγῶ φῆς Φ. εἰς τὴν] εἰς τὸν una Amstelodamensis vitio typorum, quod Cobetus V. L. p. 192 unice probavit e statua una duas facere ausus. recte Solanus τὴν δισκοφόρον de manu discum gestante accepit. at v. ἀπεστραμμένον non intellectum est, de quo vide Arist. Pac. v. 279: ἀποστραφῆναι — τὼ πόδε, ubi bene scholiasta: ὃ ἡμεῖς διαστραφῆναι λέγομεν. alibi simplex ita ponitur ut ab Herodoto III, 129: Δαρεῖον — στραφῆναι τὸν πόδα. hic e proximis τῷ ἑτέρῳ verba τὸν ἕτερον πόδα cogitando adsume et ita

*ἐοικότα συναναστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκεῖνον, ἦδ' * ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἓν καὶ τοῦτό ἐστιν* 46
ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν φημι, τὸν διαδούμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ, τὸν καλὸν, Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου καὶ Νησιώτου

---

verte: „sinistro pede distorto (i. e. varo, sive, introrsum retorto) dextram versus disci pondere gravem.“ ejusdem rei Quinctilianus testis est Instit. II, 13: „quid tam distortum et elaboratum, quam est ille discobolos Myronis?“ adde quod in statua hoc Myronis opus imitante pes sinister distortus est, de qua re vide Böttigerum in l. Andeutungen — über die Arch. p. 139. item alii discoboli ap. Statium in Thebaide VI, 641 sqq. valde laborant. *συναναστησομένῳ* Bekker. *συναναντησομένῳ* Φ. *συναντησομένῳ* Ma. *ξυναναστησομένῳ* v. *Κριτίου καὶ Νησιώτου* Rossius in Dissertt. Archaeol. I p. 162. libri: *Κριτίου* (*Κρητίου* M) *τοῦ Νησιώτου.* tum in Rhetor. Praec. c. 9: *οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν, Ἡγησίου* (sic) *καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν* (ita BV. *κρίτιαν* U. *Κράτητα* edd. vett. *τὸν ἀμφὶ κρητίαν* AC) *καὶ Νησιώτην*, ubi libri omnes recte *καὶ Νησιώτην*, Rossius l. l. p. 163 *Κρίτιον* correxit nixus inscriptionibus atticis recens repertis, in quarum prima (p. 163) nominum hae sunt reliquiae: .... *ΟΣ ΚΑΙ ΝΕΣΟΤΗΣ*, secunda (p. 164) omnium gravissima ita desinit: *ΚΡΙΤΙΟΣ ΚΑΙ ΝΕΣΙΟΤΕΣ ΕΠΟ . . . ΑΤΕΝ*, de tertia (p. 176 et l. l. II p. 314 sq.), in qua nomen item clare est *ΝΕΣΙΟΤΕΣ*, utrum hic noster an alius cognominis fuerit, dubitatur. adde Plinium H. N. 34, 8, 19: „eodem tempore aemuli ejus (Phidiae) fuere Alcamenes, Critias, Nestocles (recte cod. Bamb. „nesiotes“, ut Junius conjecerat) Hegias“ et Pausaniam VI, 3, 2, qui atticum hunc fuisse Critium docet („*τὸν Ἀττικὸν Κριτίαν*“), eundem I, 8, 5: *τῶν δὲ ἀνδριάντων* (sc. *Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος*) *οἱ μὲν εἰσι Κριτίου τέχνη*“ et eundem I, 23, 11: „*Ἐπιχαρίνου μὲν ὁπλιτοδρομεῖν ἀσκήσαντος τὴν εἰκόνα ἐποίησε Κριτίας*“ (*Κρίτιος* et *Κρίτιον* Rossius p. 164 in Pausania quoque recte, sed justum accentum *Κριτίος* esse multi viderunt). saepius artifices non singulos sed paria artificum conjuncta nominari Rossius p. 166 ostendit, cui adsentior alterum ab altero in opere adjutum fuisse, quae res de poetis scenicis *συμποιεῖν* dicitur. statuarios quidem hosce viros fuisse multi jam olim viderant, ut Solanus ad h. l., Struvius L. L. p. 250 sq., Thierschius (Epochen d. b. K. p. 128 sq. adn. 16 ed. sec.) et Silligius Catal. Artif. p. 163 in eo tantum falsi, quod pro cognomine *Νησιώτης* habuerant. alii ut Graevius, Kuster ad h. l.,

πλάσματα ἕστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγάστορα, φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἠνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον, ἐκεῖνον λέγω, Πέλλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. 19. νὴ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, εἶδόν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στῆθος. ἔγωγε, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον. ἦ γὰρ καὶ ἰατρὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλλιχός ἐστι; μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὃς ὁ
47 Εὐκράτης, ἤ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ * ἀνήρ· οἶδ' ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀνδριάς. ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους οἷς ἂν ἐθέλῃ, καὶ ἀποπέμπειν, εἴ γε δυνατὸν αὐτῷ; ἵλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριὰς καὶ ἤπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὤν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὰν τάχιστα, ἔφη, νὺξ γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ᾗ ἕστη-

---

Toupius ad Longin. p. 278, Lehmannus VII p. 524, Fossius De Gorg. Leont. p. 6 hos sculptores ubique in rhetoras transformarunt. *φαλαντίαν*] malim: *προγάστορα, ἀναφαλαντίαν*, qua sola forma Lucianus utitur. *αὐτοανθρώπῳ*] in eo ipso hic Demetrius ab Quinctiliano Instit. XII, 10 reprehenditur, quod nimius in veritate et similitudinis quam pulchritudinis amantior fuerit. *Πέλλιχος* Φ et fortasse M. *Πέλιχος* a et v. eodem modo infra c. 19 et c. 20 quinquies variatur, ita ut Φ constanter *πέλλιχος* exhibeat. apud Thucydidem 1, 29 pro vulgata *πελλίκου* omnes fere codices *πελλίχου*, recte probante Koenio ad Greg. Cor. p. 291 ed. Sch. nam ut bene ad h. l. Dindorfius, duplicem literam analogia postulat. confer nomina simillima, *Ἀπελλῆς, Ἀπελλικῶν, Ἀπέλλιχος*, alia.

19. *ἐπὶ τὰ δεξιὰ*] *ἐπὶ δεξιὰ* Φa. *ἔγωγε*] ita conjeci. libri *ἐγὼ δὲ* —. *ἦ γὰρ*] libri *ἦν γὰρ* —. *Πέλλιχός ἐστι; μὴ σκῶπτε*] libri *Πέλιχος; (πέλλιχος;* Φ) *ἔστι καὶ μὴ σκῶπτε.* *οἶδ'* hic et c. 20 init. Bekker pro *οἶδα*. *οἷς ἂν ἐθέλῃ* Φ. *οἷς ἂν ἐθέλοι* v. *καὶ ἀποπέμπειν, εἴ γε*] ita transposui. libri *εἴ γε καὶ ἀποπέμπειν*. Cobetus V. L. p. 192 vitio ipso bene animadverso, ut formam graecam sententiae redderet, quatuor verba *εἴ γε* et *δυνατὸν αὐτῷ* frustra delevit. *ἐνίοτε καὶ ᾄδων τι, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ*] ita transposui. libri: *καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν*

κε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν ἐνίοτε καὶ ᾄδων τι, καὶ
πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα ἠδίκη-
σεν· ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται μη-
δὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας. καὶ μὴν καὶ λοῦται τὰ
πολλὰ καὶ παίζει δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ὥστε ἀκούειν τοῦ
ὕδατος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ
Πέλλιχος ὁ ἀνδριὰς ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς ὁ τοῦ Μίνωος
ᾖ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν τῆς Κρήτης περίπολος.
εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὦ Εὔκρατες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο,
οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον * εἶναι ἀλλὰ 48
τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων· δραπετεύει γοῦν, ὡς φὴς,
ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. 20. ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδη,
μή σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδ' ἐγὼ
οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὓς καθ' ἑκά-
στην τὴν νουμηνίαν τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ
Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς δ' οὖν αὐτὸν ἠμύ-
νατο, ὦ Εὔκρατες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μά-
λιστα οὑτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσει. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς,
ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ καὶ ἄλλα νομισ-
μάτια ἀργυρᾶ πρὸς τὸν μηρὸν κηρῷ κεκολλημένα καὶ
πέταλα ἐξ ἀργύρου, εὐχαί τινος ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει
ὁπόσοι δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ

αὐτῷ ἐνίοτε καὶ ᾄδοντι. tu confer infra c. 21 init: περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν. ·λοῦται Cobetus V. L. p. 84. libri λούεται. δι' ὅλης τῆς νυκτὸς a. δι' ὅλης νυκτὸς v et fortasse ΦΜ. ὁ τοῦ Μίνωος] malim ὁ ἐπὶ τοῦ Μίνωος, ut de eadem re scriptum est c. 20 fin: ὥσπερ τοῦ Μίνωος ἡλικιώτην. vulgatam defendit Schaefer ad Bos. Ellips. p. 118, qui uti poterat Apollodoro Bibl. I, 9, 26 et Zenobio V, 85 sub finem. χαλκοῦ] χαλκοὺς V.
ἐκώλυεν] malim ἐκώλυεν ἂν —. βάσεως Φ et v. στάσεως Ya et in pr M, ubi corrector βάσεως.

20. καθ' ἑκάστην τὴν νουμηνίαν V. κατὰ τὴν νουμηνίαν καθεκάστην ΦΜ. κατὰ τὴν νουμηνίαν ἑκάστην v. πῶς δ' οὖν] libri πῶς οὖν. πρὸς τοῖν ποδοῖν] πρὸ τ. π. Solanus probante Cobeto V. L. p. 192. at τοῖν ποδοῖν dativus est. vide D. Meretr. XIV, 3 init. νομισμάτια] ita conjeci. libri νομίσματα ἔνια. at ἄλλα — ἔνια hoc ordine poni jungive nequeunt. ἀργυρᾶ om a sola. habet Φ diserte. πρὸς τὸν μηρὸν] πρὸς τῷ μερῷ Φ (i. e. supra τὸν μερὸν, sic). κηρῷ] κερῷ bc. κατάρατος] malim

ἡμῖν Λίβυς τις οἰκέτης κατάρατος, ἱπποκόμος· οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περισεσυλημένος ὁ Πέλλιχος, ὅρα ὅπως ἠμύνατο καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιῄει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος ἐξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ ἐς λαβύρινθον ἐμπεσών, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φώρια γενομένης ἡμέρας. καὶ τότε
49 *μὲν * πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἁλούς, οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιοὺς χρόνον κακὸς κακῶς ἀπέθανε μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἑκάστην, ὥστε καὶ μώλωπας ἐς τὴν ἐπιοῦσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν Πέλλιχον σκῶπτε κἀμὲ ὥσπερ τοῦ Μίνωος ἡλικιώτην παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὔκρατες, ἦν δ' ἐγώ, ἔστ' ἂν χαλκὸς μὲν ὁ χαλκὸς ᾖ τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰργασμένος ᾖ, οὐ θεοποιός τις ὢν ἀλλ' ἀνθρωποποιός, οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πελλίχου, ὃν οὐδ' ἂν ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν ἀπειλοῦντά μοι. 21. ἐπὶ τούτοις Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς εἶπε· κἀμοί, ὦ Εὔκρατες, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς μό-*

---

transponere: *Λίβυς, κατάρατός τις οἰκέτης, ἱππ.* vide Rhetor Praec. c. 24 fin. et Timon. c. 14. *ἄθλιος*] *ὁ ἄθλιος* Solanus.

γενομένης ἡμέρας Ma. *γενομένης τῆς ἡμέρας* v et (?) *Φ*. *ἀπέθανε — ἔλεγε*] *ἀπέθανεν — ἔλεγεν Φ*. *αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος*] malim transponere: *ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ*. *τοῦ μίνωος* V*Φ*d et haud dubie Y (cujus *τοῦ* ad superius *αὐτοῦ* male relatum est). *τὸν Μίνωος* v. in Quaestt. L. Praef. p. XXX Juntinae *τοῦ* h. l. probavi collato Navig. c. 9 fin. *ἔστ' ἂν χαλκὸς μὲν ὁ χαλκὸς Φ*. *ἔστ' ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκὸς* v. vide infra c. 35 med. *τὸ δὲ ἔργον*] ante haec verba ego ipse *ᾖ* inserui. subjunctivum male deesse Bekker quoque vidit, frustra tamen scripsit: *ἔστ' ἂν ὁ χαλκὸς μένῃ χαλκὸς —*. *ἀλωπεκῆθεν ΦΜ* cum Solano. *Ἀλωπεκεῖθεν* edd. vett. *τις ὢν ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς* (*ἀνθρωποπιὸς Φ*) *οὔποτε Φ*. *τις ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς ὢν οὔποτε* v. libri *οὐδὲ ζῶντα*, sed *οὐδ' ἂν ζῶντα* et ego dudum et Cobetus V. L. p. 192. non recte La Croze *ἐδεδίειν ἂν* pro *ἐδεδίειν* voluerat.

21. *θρυαλλὶς ΦΜ* l m o. *θριαλλὶς* edd. vett. *κατὰ τὸ ἔτος*] *κατὰ ἔτος* V. *αὐτῷ θύομεν*] *ἑαυτῷ θύομεν* M. *ἤδη ὁ ἰατρὸς*]

νον ἐπειδὰν ἡ θρυαλλὶς ἀποσβῇ, περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων καὶ τὰ φάρμακα συγχέων καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὴν θυσίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι ἑαυτῷ καὶ ἀγανακτεῖ, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ; ὃν ἔδει * ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσειεν αὐτῷ ἢ μελίκρατον ἐπισπείσειεν ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλήν. 22. ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὄν, ἐγὼ δὲ κατὰ τὸν ἀγρὸν μεσούσης ἡμέρας τρυγῶντας ἀφεὶς τοὺς ἐργάτας κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῄειν μεταξὺ φροντίζων τι καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν, κἀγὼ εἴκαζον Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὥσπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν ἐς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμοῦ τινος γενομένου καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος. εἶχε δὲ καὶ δᾷδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ ὅσον εἰκοσάπηχυ καὶ τὰ μὲν ἔνερθεν ὀφιόπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω Γοργόνι ἐμφερής, τὸ βλέμμα φημὶ καὶ τὸ φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας περιέκειτο βοστρυχηδὸν εἱλου-

---

haec omnia om ΦMa. ego plura etiam requiro suppleoque: ἤδη ὁ [Κῷος] ἰατρὸς —. vide Verr. Hist. II, 7 fin. et Hermotim. c. 1.

θύεσθαι ἑαυτῷ] ita scribere (collata superiore lectione ἑαυτῷ θύομεν) malui quam cum Dindorfio (in edit. Paris.) θύεσθαι αὐτῷ. vulgo θύεσθαι αὐτῷ. ἐφ' ἱερῶν VΦMYdp, probante Hemsterhusio ad Timonem c. 7. ὑφ' ἱερῶν a. ἀφ' ἱερῶν aliae edd. vett.

22. ἔφη ὁ] ἔφη ὦ a. ἐπὶ μαρτύρων, ὃ] suppleo: ἐπὶ μαρτύρων [γενόμενον,] ὃ —. πέντε] ποτὲ m pr et suprascr. πέντε M. τὸ ἔτος] τοῦ ἔτους Φ. κατὰ τὸν ἀγρὸν] ita conjeci. libri ἀμφὶ τὸν ἀγρόν, quod vitium e superiore ἀμφὶ τρυγητὸν natum est. ἡμέρας ΦM. τῆς ἡμέρας v. ἐς τὸ ΦM. εἰς τὸ v. λάσιον] λαγεῖον in textu et in marg. γρ. λάσιον Φ, contra λάσιον in textu et in m λαγεῖον M. μετ' ὀλίγον] μετολίγον Φ. ὀφιόπους] ὀφεόπους Φ. περιέκειτο· βοστρυχηδὸν a. βοστρυχηδὸν

μένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων ἐδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πήχεως τρίχας πάσας ὀρθὰς ὑπὸ τοῦ φόβου. 23. οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα καὶ τὸν Δεινόμαχον καὶ τὸν Κλεόδημον κεχηνότες ἀτενὲς προσεῖχον αὐτῷ γέρον-
51 τες ἄνδρες, ἑλκόμενοι * τῆς ῥινὸς, ἠρέμα προσκυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον κολοσσὸν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολυκεῖον. ἐγὼ δὲ ἐνενόουν μεταξὺ, οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν θαυμάζονται μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν, τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. 24. ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεοῦ πηλίκοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦδ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, μέλανες καὶ αὐτοὶ καὶ λάσιοι πιναρᾷ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγῖδα ἥν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἴσω τοῦ δακτύλου· ἡ Ἑκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοὔδαφος ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος, εἶτα ᾤχετο μετ' ὀλίγον ἁλλομένη ἐς αὐτό. ἐγὼ δὲ θαρσήσας ἐπέκυψα λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλήν. εἶτα ἑώρων τὰ ἐν Ἅιδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα τὴν λίμνην τὸν Κέρβερον τοὺς

περιέκειτο v et fortasse ΦΜ. tum schol. Voss: περιέκειτο] γρ. καθεῖτο. at hanc scripturam, quae e D. Marin. XIV, 3: καθειμένην τὰς κόμας vel e simili l. ducta est, hic quidem sententia respuit. εἰλουμένους pro εἱλουμένους Jacobitius. πήχεως ego Quaestt. p. 355 pro πήχεος. πάσας Solanus. libri πᾶσιν.

23. μορμολυκεῖον pro μορμολύκειον Dindorfius. ὑπὸ τῶν πολλῶν] ita conjeci. libri ὑπὸ πολλῶν.

24. μέλανες καὶ αὐτοὶ ΦΜ. καὶ μέλανες αὐτοὶ a. καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ v. πιναρᾷ Φp et m pr (πινναρᾷ supra) M. πινναρᾷ v. δακτύλου] δακτυλίου Vd. δακτυλιδίου Φ inepte. δακτυλίου
ει
e c. 17 med. sumtum videtur. ταρτάρειον] ταρτάρεον Φ. ἐς αὐτὸ ΦΜa. ἐς τὸ αὐτὸ v. σκοτοδινιάσας] σκοτοδινήσας Φ. ἐπὶ κεφαλὴν] ἐπὶ τὴν κεφαλὴν (eraso τὴν) Φ. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν

νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν ἐνίους αὐτῶν· τὸν γοῦν πατέρα
εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐ-
τὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἔπραττον, ὁ Ἴων ἔφη, ὦ Εὔ-
κρατες, αἱ ψυχαί; τί δ' ἄλλο, ἦδ' ὅς, ἢ κατὰ φῦλα καὶ
φρήτρας μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ
τοῦ ἀσφοδέλου κατακείμενοι; * ἀντιλεγέτωσάν νῦν ἔτι, 52
ἦδ' ὃς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον τῷ ἱερῷ Πλά-
τωνι καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λόγῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν
Σωκράτην αὐτὸν καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς;
τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ τοῦτον σαφῶς, ἀλλ'
εἰκάζων, ὅτι φαλακρὸς καὶ προγάστωρ ἦν, τὸν Πλάτωνα
δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους ἄνδρας
τἀληθῆ λέγειν. ἅμα δ' οὖν ἔγωγε ἅπαντα ἱκανῶς ἑωρα-
κειν καὶ τὸ χάσμα συνέμυε καί τινες τῶν οἰκετῶν ἀνα-
ζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν
οὔπω τέλεον μεμυκότος τοῦ χάσματος· εἰπὲ Πυρρία, εἰ
ἀληθῆ λέγω. νὴ Δί', ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς γε
ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος καὶ πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ
τῆς δᾳδός μοι ἐδόκει. κἀγὼ ἐγέλασα ἐπιμετρήσαντος τοῦ
μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. 25. ὁ Κλεόδημος
δὲ, οὐ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες,
ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόνδε τι

---

m pr et supra ἐπὶ κεφαλὴν M. κατεθάψαμεν) sine idonea causa Bekker: καὶ ἐθάψαμεν. libri τί ἄλλο, sed τί δ' ἄλλο Quaestt. Praef. p. XXX et ad D. D. VI, 1 p. 14 jure correxi. φρήτρας] D. β', 362. τοῦ ante ἀσφοδέλου om a. libri ἀντιλεγέτωσαν οὖν, sed recte Cobetus V. L. p. 269: ἀντιλεγέτωσαν νῦν, qui afferre poterat Aristoph. Avv. v. 570. ἀλλ' pro ἀλλὰ Bekker. ἅμα δ' οὖν Bekker. libri ἅμα γοῦν. ἀκριβῶς ΦMa et v. sed schol. Voss: ἀκριβῶς] γρ. ἱκανῶς, quod recepi. nam ἀκριβῶς manifesto fluxit e superioribus: τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς. alteri et sententia unice favet et locus D. D. XX, 12 fin: ἱκανῶς γὰρ εἶδον. ἑώρακα ΦMa et v. sed schol. Voss: ἑώρακα] γρ. ἑωράκει, ubi Solanus ἑωράκειν restituit probante Bekkero. οὔπω] οὕτω d. καὶ ὑλακῆς γε Φ. καὶ ὑλακῆς δὲ v. ἐπιμετρήσαντος Ma et v. ἐπιμαρτυρήσαντος in textu et in m. γρ. ἐπιμετρήσαντος, ἤγουν προσθέντος Φ et quae ἐπιμαρτυρήσαντος in textu cum γρ. ἐπιμετρήσαντος X. eandem vim habet προσεπιμετροῦντες in Alex. c. 30 fin.

ἐθεασάμην· ἐπεσκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἑβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς οἷος καύσων σφοδρότατος. ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας ἔξω περιέμενον· οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθείην εἰς ὕπνον
53 *τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται νεανίας ἐγρηγορότι * πάγκαλος λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος, εἶτα ἀναστήσας ἄγει διά τινος χάσματος ἐς τὸν Ἅιδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν καὶ Τιτυὸν καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς καὶ ὁ Χάρων καὶ αἱ Μοῖραι καὶ αἱ Ἐρινύες) ὁ μέν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων, μοι δοκεῖ) καθῆστο ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερημέρους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι, ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ. ὁ δὲ Πλούτων ἠγανάκτησέ τε καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, οὔπω πεπλήρωται, φησί, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω· σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἄσμενος ἀναδραμὼν αὐτὸς μὲν ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγελλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος· ἐν γειτόνων δὲ ὑμῖν ᾤκει νο-*

---

25. *καύσων σφοδρότατος*] ita correxi. *καῦσος σφοδρότατος θερμότερος* V. *καύσωνος σφοδρότερος* v et fortasse ΦΜ, sed *καύσωνος* nihil aliud est quam *καύσων* et superne *ος* i. e. *καῦσος* forma Hippocrati Galenoque solemnis. *ἐπικλεισάμενοι* ΦΜ et v. *ἐγκλεισάμενοι* VY. *οὕτω*] *οὕτως* Φ. *τρέπεσθαι* m pr et corrector *τραπέσθαι* M. *ἐφίσταται* (*ἐφίσταταί* Φ) ΦΜa. *ἐφίσταταί μοι* v. *ἐγρηγορότι*] *ἐγρηγοροῦντι* Ma. *περιβεβλημένος*] *ἀναβεβλημένος* V. cave haec referas ad Ev. Marci XVI, 5. *ὡς*] Quaestt. L. p. 357. *Ἐρινύες*] libri *ἐριννύες*. *μοι δοκεῖ* om M. *ἐπιλεγόμενος — τὰ ὀνόματα*] haec affert Thomas p. 22, 4 R. *ἠγανάκτησέ τε καὶ* Bekker. *ἠγανάκτησετό τε, καὶ* Φ. *ἠγα-*
ατο
νάκτησε τότε καὶ v. nempe initio ita variatum erat: *ἠγανάκτησε τε καὶ* h. e. *ἠγανάκτησέ τε καὶ* et supra *ἠγανακτήσατό τε καὶ* —. vide Somnium c. 4 fin., ubi est: *ἀγανακτησαμένης*. *ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον*] magis Lucianeum est: *ὑπὲρ τὸν ἄτρακτον γὰρ* —. vide vel supra c. 12 init., Timonem c. 6, D. Mort. X, 9 et quae in Quaestt. p. 100 collecta sunt. *αὐτὸς μὲν* ΦΜa. *αὐτὸς μὲν ἤδη* v. *ἀπήγγελλον* ΦΜ. *ἀπήγγελον* a. *ἀπήγγειλον* v.

σῶν τι καὶ αὐτὸς, ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ. 26. .... τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γάρ οἶδά τινα μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν ἢ ᾗ ἐτάφη ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου καὶ ἐπεὶ ἀνέστη τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις οὔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη; εἰ μή τιν' Ἐπιμενίδην σύ γε ἐθεράπευσας. 27. * ἅμα ταῦτα λεγόντων 54
ἡμῶν ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαί-

δ' ἅπασιν] δὲ ἅπασιν Φa. ἀπηγγέλλετο] ἐπήγγελτο V. ἐπ' αὐτῷ] ἐπ' αὐτὸν Ma. hoc est, ut opinor: ὀδυρομένων αὐτὸν —.

26. τί θαυμαστόν;] haec cum superioribus non bene cohaerent. sed haud pauca excidisse ratus signa h. l. posui lacunae. nam quum supra (c. 22 init. — c. 25 fin.) de iis expositum esset, qui vivi res inferas quoquo modo vidissent, in iis, quae hic desunt, de iis sermo fuerat, qui e morte in vitam revocati essent. narrarat philosophus aliquem post diem tertium quartumve revixisse (ἀναστῆναι) mirantique Tychiadi, quomodo id fieri potuerit, continuo respondetur his Antigoni verbis, quae servata sunt: τί θαυμαστὸν —; nam in eis quoque quae exciderunt numerus dierum ita finitus erat, uti c. 26 aliquis die post sepulturam vicesimo in vitam redisse et c. 27 Demaeneta die post mortem septimo paene revixisse dicitur. ita Lazarus (Ev. Johann. XI, 17 et v. 39) die post sepulturam quinto vitae redditus est. verum in iis quae exciderunt homo historiae sacrae ignarus vel ea afferre poterat, quae ab Philostrato in Vit. Apoll. IV, 45 init. (p. 186) de Apollonio mago sponsam mortuam resuscitante dicuntur, vel quae de Alexandro vate ipse tradidit in Alex. c. 24: ὡς — ἐνίους ἤδη καὶ ἀποθανόντας ἀναστήσειε vel similia. sed jam multo ante revixisse post mortem sive per palingenesian ut Pythagoras (de quo noster in Gallo c. 18 et Lobeckius in Aglaoph. p. 797 sqq.) et Hermotimus (Muscae Encom. c. 7) sive alio modo ut Aesopus (vide Platonem c. ap. schol. ad Arist. Avv. v. 471) nonnulli vulgo crediti sunt. ᾗ v et V. ἧς ΦMYa. ἢ ᾗ Γ probante Bastio Append. Ep. Cr. Praef. p. VII. ἧς quoque atticum esse Schaefer ad Bos. Ellips. p. 553 sq. et Jacobsius ad Achill. Tat. p. 628 et p. 779 docuerunt. ἐπεὶ] ἀφ' οὗ M ut videtur. ὑπὸ λιμοῦ] ὑπὸ λιμοῦ γε Φ. τιν' Ἐπιμενίδην] libri τινά γε Ἐπιμενίδην, sed γε in Quaestt. Praef. p. XXX delevi. in tanta vicinia γὲ ter male additum est, modo in Florentino ὑπὸ λιμοῦ γε et in omnibus libris tum hic τινά γε tum c. 27: τό γε πένθος. ἐθεράπευσας VY. ἐθεράπευες v et (?) ΦM.

στρας, ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφήβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί, ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖς τὴν χεῖρα) ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδη, πρός σε ἐρῶ. τὴν μακαρῖτίν μου γυναῖκα τὴν τούτων μητέρα πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπεὶ ἀπέθανε, τόν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας καὶ τὴν ἐσθῆτα, ᾗ ζῶσα ἔχαιρεν. ἑβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ἡμέρᾳ ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης ὥσπερ νῦν ἐκείμην παραμυθούμενος τὸ πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπεισέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη καὶ καθέζεται πλησίον οὗπερ νῦν Εὐκρατίδης οὑτοσί, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς καὶ πάλαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δέ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεὶς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύσας·
55 * ἡ δὲ οὐκ εἴα βοᾶν, ἀλλ' ᾐτιᾶτό με, ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ θάτερον τοῖν σανδάλοιν χρυσοῖν

---

27. ὁ μὲν ἤδη] ὁ μὲν δὴ Φ. ἐπιβαλὼν] ἐπιθεὶς suprascriptum in M. cave haec revoces ad locum vere divinum Ev. Matth. XIX, 13 et v. 15. αὐτοῖς ΦMa. αὐτοῖν v, quod falsum esse in Quaestt. p. 358 monui. ἀληθῆ Φa. ὡς ἀληθῆ v, quod non est atticum. vide vel Arist. Thesmoph. v. 460 sq. μακαρῖτιν pro μακαρίτιν Lehmannus. ἀλλὰ καὶ ἐπεὶ] ita transposui. libri ἀλλ' ἐπεὶ καί. vide vel supra c. 26: καὶ ἐπεὶ ἀνέστη. ἐγὼ μὲν] οὕτω μὲν m pr et corrector ἐγω μὲν M. τὸ πένθος Jacobitius. libri τό γε πένθος, quod in Quaestt. p. 358 explosum erat. vide supra ad c. 26. ἀνεγίγνωσκον] ἀνεγίνωσκεν Φ. καθίζεται M. καθίζει V. καθίεει Y. καθέζεται v et fortasse Φ.

οὗπερ νῦν] ita correxi. libri ὥσπερ νῦν, quod vitium natum est e verbis paullo superioribus his: ὥσπερ νῦν ἐκείμην. nam (ut est c. 27 init.) in lecto apud patrem ambo tum filii adsidebant; etiam Mnason, ita ut h. l. οὗπερ dici oporteat. τὰ ἄλλα] τὰ πολλὰ V. σανδάλοιν] Cobetus V. L. p. 269 σανδαλίοιν conjecit. at utraque forma subsequitur et τὸ μέντοι σανδάλιον et vero σανδάλῳ γε χρυσῷ. οὐ συγκατακαύσαιμι Cobetus V. L. p. 269.

ὄντοιν οὐ συγκατακαύσαιμι, εἶναι δὲ αὐτὸ ἔφασκε παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ εὑρόντες θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγομένων κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὂν Μελιταῖον ὑλάκτησεν, ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακήν· τὸ μέντοι σανδάλιον ηὑρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ καὶ κατεκαύθη ὕστερον. 28. ἔτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδη, ἄξιον ἐναργέσιν οὖσι καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην φαινομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς ὡς τὰ παιδία παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες καὶ οὕτως ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. 29. ἐπὶ τούτοις ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν ἀοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲν ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν μοι νομίσας πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων· ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ οὕτω τεράστια διεξιόντας, καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκυκληθῆναί μοι τοῦτον * ᾤμην 56
ὑπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο, καὶ ὡς ῥᾷον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐκράτους, τί δέ,

libri οὐ κατακαύσαιμι. vide supra c. 27 med. συγκατακαύσας, De Luctu c. 14: συγκατέφλεξαν ἢ συγκατώρυξαν et Nigrin. c. 30. ηὑρέθη Mu. εὑρέθη v et fortasse Φ.

28. ὡς τὰ παιδία ΦΜ. ὥσπερ τὰ παιδία v. καὶ οὕτως ἀναισχυντοῦντες om Φ. pro ἀναισχυντοῦντες a: ἀνασχυντοῦντες.

29. ἐπεισκυκληθῆναι V (confirmata emendatione Kusteri ad Arist. Thesmoph. v. 774). ἐπεισ . . . κληθῆναί (abrasa una vel altera litera) Φ. ἐπεισκληθῆναι v. de hac theatri machina ἐκκυκλεῖν et εἰσκυκλεῖν proprie dicta esse Kuster ad Thesmoph. v. 102 egoque (De deo ex machina p. 12) demonstravimus et ibidem p. 6 scholium ad h. l. tractavi, quod etiam in Parisino Bachmanni Anecd. II p. 336 exstat, quum docte illud scriptum, tum nonnulla complexum, quae apud alios frustra quaesiveris. nunc id unum addo, machinam divinam ad ipsas περιάκτους referri necesse esse, quum Vitruvius De Arch. V, 6, 8 ed. Schn. περιάκτους machinas versatiles trigonos tum quoque versari dixerit, ubi dii adventuri sint. ὑπὸ ego in Quaestt. p. 359. libri ἀπὸ —. ὑπεκστάντος] ὑποστάντος Φ. πρὸς αὐτοὺς ego in Quaestt. p. 359. τὸ

ἔφη, πρὸς αὐτοὺς ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιὼν ἐπήκουσα, καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διαθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι καὶ φαντάσματα καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν. ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεὶς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, μὴ τοῦτό φησι Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων ψυχὰς μόνας περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν ἢ ἀνεσκολοπίσθη ἢ ἄλλῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι· ἢν γὰρ τοῦτο λέγῃ, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί', ἦδ' ὃς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἴεται. **30.** πῶς λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμὺ ἀπιδὼν εἰς ἐμέ, οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησαι, ἦν δ' ἐγώ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλά, ἦδ' ὅς, ἤν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθῃς, ἐροῦ, ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδάν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον,
57 παρελθὼν εἰς αὐτὴν λέγε * πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι

πρὸς αὐτοὺς Φ. πρὸς αὐτοὺς MYa. πρὸς ἀλλήλους v. ἐφιλοσοφεῖτε ΦMa. φιλοσοφεῖτε v. διαθήσεσθαι Jacobitius et V. L. p. 80 Cobetus. libri διατεθήσεσθαι. οἷς ἂν] ἂν m pr et corrector οἷς ἂν M. ἂν om g. ὅρα] ἆρα Φa. ψυχὰς μόνας Φ. μόνας ψυχὰς v. εἴ τις] ἤ τις Φ. ἢ ἄλλῳ] ἢ ἄλλως Φ. τοιούτῳ om M.

30. εἰς] ἐς Φ. ὡς εἰπεῖν] Lucianus utrumque habet et hoc (ut in Somnio c. 10 init.) et quod magis atticum est, ὡς ἔπος εἰπεῖν (ut in Hermotim. c. 71 init.). ἀπολελόγησαι] ita correxi. ἀπολογήσομαι U. ἀπολελόγησθε ἢ ἀπολογήσομαι marg. V (ut videtur). ἀπολογῇ YΦMa. ἀπολελόγησθε (— αι g) v. ἐς] εἰς Φ. ἐροῦ] ἔρου VY. Κράνειον] κρανίον Φ. Κράνιον n. εἰς αὐτὴν] ita conjeci. libri ἐς ταύτην. ἀνορύξας UYΦMa m o. ἀνοίξας bc et aliae edd. ἐποίησεν Φ. ἐποίησε v.

τὴν οἰκίαν ἐποίησεν. 31. τί δὲ τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐς πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων, εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεὶς ἔφευγεν ἐκδιωχθεὶς ὑπό τινος φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσματος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη καὶ ἡ στέγη κατέρρει, καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβών, (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτιαι μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἧκον ἐς τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον ἀποτρέποντος τοῦ ξένου καὶ μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἷ βαδίζοιμι, εἰς προὖπτον κακόν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν μόνος εἰσέρχομαι, καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεὶς τὸ φῶς ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων ἐπί τινα τῶν πολλῶν ἥκειν νομίζων καὶ δεδίξεσθαι κἀμὲ ἐλπίζων ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς καὶ κομήτης καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾶτό μου πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ ποθεν

---

31. Arignotus hic certo mentitur, Athenodorus autem philosophus (Stoicus alter eorum, qui sunt apud Strabonem XIV p. 674), a quo eadem omnia multo ante Athenis patrata esse C. Plinius Epist. VII, 27 narrat, fortassis ut laureolam in mustaceo quaereret, ipse etiam mentitus est. certe spectrum suum Athenis conspectum Athenodorus mutuari ab Philemone potuit, cujus comoediam „Φάσμα" Plautus in Mostellaria latinam fecit, ubi vide v. 482 et ipsius verba idoli ibid. v. 502. illud affirmare licet, aut mendacium Athenodori aut fraudem subesse. videtur autem ossa cadaveris ipse sub terra abdidisse, quibus mox publice inventis animos religione liberaret. erat enim illa quum spatiosa domus, tum nummo addicebatur teste Plinio § 5 et § 7: quam Athenodorus, ut inopiam argentariam levaret, aut ipse emisse videtur, aut si (ut ait Plinius § 7) conduxit tantum, certe cum emtore collusit. nam profecto rem facere emtor potuit atque domum istam emtam die coeca vendere die oculata. ἦν ὁ θαρρήσων] ἦν θαρσήσων (ον supra) Φ. εἰς αὐτήν] ἐς αὐτήν Φ. ἧκον] ἧκων Φ. μόνον οὐκ ΥΦd. μονονοὺ Ma et v. ἀνεγίγνωσκον] ἀνεγίνωσκον Φ. ἐπί τινα] ἐπί τινος m pr et supra ἐπὶ τινὰ M. δεδίξεσθαι] δεδίξεται (sic ex correctione) Φ. καὶ ante κομήτης om a, habet Φ ut vulgo, sed καὶ ante μελάντερος om Φ; unum καὶ (prius opinor) om etiam M. ἐπειρᾶτό μου] μου om Φ. προσβάλλων

κρατήσειεν, ἄρτι μὲν κύων ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδεστάτην ἐπίρρησιν αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ συνήλασα κατᾴδων αὐτὸν εἴς τινα γωνίαν σκοτεινὴν τοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν οὗ κατέδυ, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἕωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων καὶ νεκρὸν εὑρήσειν κἀμὲ οἰομένων
58 καθάπερ * τοὺς ἄλλους προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ εὐαγγελιζόμενος, ὅτι καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξεστι τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. παραλαβὼν οὖν αὐτόν τε καὶ τῶν ἄλλων πολλούς, (εἵποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἑωράκειν, σκάπτειν λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα, καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὑρέθη ὅσον ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἕωλος μόνα τὰ ὀστᾶ κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκεῖνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων.
32. ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος

Φ et v. προσβλέπων m pr et correctum προσβάλλων M. κρατήσειεν Φ. κρατήσειε v. ἄρτι μὲν Bekker. libri (Φ diserte) καὶ ἄρτι μὲν —, et ita servare καὶ licet, si quis suppleat καὶ [κατεφόβει sive ἐδειμάτου] ἄρτι μὲν —. προχειρισάμενος] προχειριζόμενος Φ. σκοτεινὴν τοῦ] ita et ego dudum et Halmius conjecimus. libri σκοτεινοῦ. vide verba paullo superiora: ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεὶς τὸ φῶς. adeo et articulo opus est neque illud conclave totum, sed angulus fuit tenebrosus. οὗ κατέδυ] ita correxi. libri οἷ κατέδυ. recte vero libri omnes paullo post: τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τ. δ. ἑ. κἀμὲ οἰομένων] ita correxi. libri με οἰομένων. ita paullo ante exstat: κἀμὲ ἐλπίζων ὥσπερ τοὺς ἄλλους. πρόσειμι ΦΜa et v. προσέρχομαι VY. εὐαγγελιζόμενος ὅτι Cobetus V. L. p. 192. εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ ὅτι Φ et v. εὖ ἀγγέλλων, ὅτι m pr et correctum εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ ὅτι M. manus prima quae hoc αὐτῷ non agnoscit, fortasse voluit: εὐαγγελῶν. καθαρὰν αὐτῷ vulgo recte. καθαρὰν αὐτοῦ ΦΜa. ἔξεστι post Gesnerum in versione et Halmium Cobetus V. L. p. 192. libri ἕξει futuro plane inepto. παραλαβὼν οὖν Φ. καὶ παραλαβὼν v. ὅσον ἐπ' Φ. ὡς ἐπ' v. vide Verr. Hist. II, 2 et Navigium c. 44. τοαπεκείνου Φ. τοαπ' ἐκείνου bc.

32. δαιμόνιος] „ludit in duplici significatu." Reitzius. σὺ πέφηνας] ita conjeci. libri πέφηνας. non bene Halmius πε-

τὴν σοφίαν καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκέ μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν τοῖς τοιούτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς, σὺ πέφηνας. σὺ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι μήτε Δεινομάχῳ ἢ Κλεοδήμῳ τουτῳῒ μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, φέρε * εἰπὲ 59
τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ τἀναντία ἡμῖν λέγοντα; νὴ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον, ὥστε, ἐπειδὴ καθείρξας ἑαυτὸν ἐς μνῆμα ἔξω πυλῶν ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, καί τινες τῶν νεανίσκων ἐρεσχηλεῖν αὐτὸν βουλόμενοι καὶ δειματοῦν στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ καὶ προσωπείοις ἔς τινα κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες, ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τὴν προσποίησιν αὐτῶν οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο φῄς, ἦ δ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν.

φήνας scribi voluit. vide Arist. Vesp. v. 603: κἀναφανήσει | πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος. adde meam Epist. Cr. p. XIX. πιστεύεις λέγοντι] λέγοντι om Φ. τουτωΐ ΦΜ. τούτῳ v. μάλα] μάλιστα V. ὥστε cum Solano ΦΜ. ὥσγε v. καθείρξας] κατείρξας Φ. ἐρεσχηλεῖν Jacobitius. libri (Φ diserte) ἐρεσχελεῖν.

αὐτὸν βουλόμενοι Φ. βουλόμενοι αὐτὸν v. ἔς τινα κρανία] ita conjeci. libri ἐς τὰ κρανία. vide Prometheum I c. 3 init: τὸ μὴ πρός τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον et item passive dictum Arist. Lysistr. v. 159. h. l. Bekker ἐς delere maluit scribens προσωπείοις τὰ κρανία μεμιμ., quod ferri vix potest. αὐτῶν] αὐτὸν e d. ἀνέβλεψε ΥΦΜa. ἐνέβλεψε v. ἐπίστευε] ἐπίστευεν Φ.

33. ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγήσομαι αὐτὸς παθών, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας· τάχα γὰρ ἂν καὶ σύ, ὦ Τυχιάδη, ἀκούων προσβιβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. ὁπότε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον ἔτι νέος ὤν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλείς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν * ἀναπλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν ἀκοῦσαι τὸ θαυμαστὸν [ἐκεῖνο] ἠχοῦντα πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἄσημόν τινα φωνήν, ἀλλά μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά, καὶ εἴ γε μὴ περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. 34. κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλουν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερογραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγυπτίων. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ᾠκηκέναι μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἴσιδος. Παγκράτην λέγεις, ἔφη ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἄνδρα ἱερὸν ἐξυρημένον ἀεί, [ὀθόνας ἐνημμένον,] οὐ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμόν, πρό-

---

33. τάχα Ma et v. ταχὺ UVYΦdp. προσβιβασθείης] προβιβασθείης Ma. ὁπότε] ὅτε V. τὸ θαυμαστὸν ἠχοῦντα conjicio. libri τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα. at ἐκεῖνο sive e superiore ἐκεῖθεν sive ex inferiore ἐκείνου natum puto. vide Theocritum III, 3. ἀνοίξας τὸ στόμα] non ornatus causa additum esse ut saepe in N. F. (v. c. Matth. V, 2), sed eo spectare videtur, quod Memnonis statua ore fuit semiaperto (Philostrat. Vit. Apoll. VI, 4 p. 233: τοῦ στόματος ὡς φθεγξομένου). περιττὸν friget, Jacobsi autem ἀπόρρητον (Exercitt. crit. T. II p. 135) ad rem aptissimum est. quanquam hoc ita potius attice dicitur: καὶ εἴ γε μή τι τῶν ἀπορρήτων ἦν. vide vel Navigium c. 11.

34. ἱερογραμματέων et ego dudum et Dindorfius in ed. Paris. ἱερωγραμματέων a. ἱερῶν γραμμάτων V et m pr M. ἱερῶν γραμματέων v et correctus M et fortasse Φ. Αἰγυπτίων Solanus. libri Αἰγύπτιον. ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος] Cobetus V. L. p. 192 ἐν τοῖς ὑπογείοις temere conjecit, quum Solanus librorum scripturam l. simillimo Galli c. 18 init. recte defendisset. λέγεις ἔφη] ita transposui. libri ἔφη λέγεις. ἄνδρα ἱερὸν Φ. ἱερὸν ἄνδρα v. ἀεὶ quod vulgo deest accessit ex ΦMa, quorum ΦM post ἀεὶ interpungunt. ἐν ὀθονίοις νοήμονα vulgo, νοήμονα (omissis ἐν ὀθονίοις) ΦMa. ego ὀθόνας ἐνημμένον dubitanter

χεῖλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτόν, ἦ δ᾽ ὅς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν ὅστις ἦν, ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτόν, εἴ ποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἄλλα τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον καὶ συννέοντα τοῖς * θη- 61
ρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερόν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν φιλοφρονούμενος ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ καὶ συνήθης γενόμενος· ὥστε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων. καὶ τέλος πείθει με τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ᾽ αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο οὕτω διήγομεν. 35. ἐπειδὴ ἔλθοιμεν εἴς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας ἢ τὸ κόρηθρον ἢ καὶ τὸ ὕπερον, περιβαλὼν ἱματίοις ἐπειπών τινα ἐπῳδὴν ἐποίει βαδίζειν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα· τὸ δὲ ἀπελθὸν ὕδωρ τε ἀπήντλει καὶ ὠψώνει καὶ ἐσκεύαζε καὶ πάντα δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν· εἶτ᾽ ἐπειδὴ ἅλις ἔχοι τῆς

---

scripsi. possis tamen etiam: ὀθονίοις ἠσθημένον collato Philostrato Imagg. X p. 880: αἰδοῖ μὲν ὀθόναις ἤσθηται. vulgatum quidem νοήμονα aperte mendosum est, ceterum hic, si usquam, codices exspecto. καθαρῶς v, sed οὐ καθαρῶς ΦMa, quod in Quaestt. p. 362 probavi, ubi Timonem c. 52 et Rhet. Praec. c. 24 addere poteram. πρόχειλον] πρόχειρον Φ. προχειλῆ Ma. ὑπόλεπτον τὰ] ὑπόλεπτα τὰ Φ. ὁρμίσαιμεν] ὁρμήσαιμεν Φ. τε πολλὰ om Φ. συννέοντα] ξυννέοντα Φ. ἄνθρωπον ὄντα] ἄνθρωπον εἶναι Φ. καταμικρὸν et mox τομετατοῦτο (τὸ μετατοῦτο a) Φa. οἰκέτας ἅπαντας] οἰκέτας πάντας Φ. πάντας mendacii exaggerandi causa additur neque deleri hic quidem potest, etsi abest ab l. gemino Alexand. c. 44.

35. ἐπειδὴ ἔλθοιμεν ita conjeci. ἐπειδὰν ἤλθομεν V. ἐπειδὰν δ᾽ ἤλθομεν Φ. ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν v. εἴς τι] εἰς τὸ Φ. καταγώγιον] κατάλυσιν V. ἂν om Φ. ὁ ἀνὴρ om M in textu, habet in marg. τὸν μοχλὸν Φa et v et marg. M, qui in textu ἢ τὸν μοχλόν. κόρηθρον] κόριθρον (ι e correctione) Φ. ἢ καὶ] καὶ om Φ. ἐπειπών] ἔπειτα Φ. ἐπῳδὴν] ἐπαοιδὴν Φ. ἀπήντλει] ἐμπίπλη Φ. ὠψώνει Φ (diserte) et g. ὀψώνει v. καὶ πάντα Γ. καὶ ἐς πάντα ΦMa et v. vide Boissonadium ad Aristaenet. p. 290. δεξιῶς — ἡμῖν affert Thomas M. p. 79,

διακονίας, αὖθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον ἄλλην ἐπῳδὴν ἐπειπὼν ἐποίει ἄν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακὼς οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐ-
62 τοῦ· ἐβάσκαινε γάρ, καίτοι * πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὤν. μιᾷ δέ ποτε ἡμέρᾳ λαθὼν ἐπήκουσα τῆς ἐπῳδῆς, (ἦν δὲ τρισύλλαβος) σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ᾤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν ἐντειλάμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ ἔδει ποιεῖν, 36. ἐγὼ δὲ ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου λαβὼν τὸ ὕπερον σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβάς, ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὕπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει ἀεί, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν διακόπτω τὸ ὕπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ ἑκάτερα ἀμφορίας λαβόντα ὑδροφόρει καὶ ἀνθ' ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται καὶ συνεὶς τὸ γενόμενον ἐκεῖνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπῳδῆς, αὐτὸς δὲ ἀπολιπών με λαθὼν οὐκ οἶδ' ὅποι

---

12 R., ubi ὑπηρέτει, ὑπηρέτειεν, ὑπερέτων, ὑπηρέτησεν variatur. εἶτ' ἐπειδὴ Φ (sed εἶτα, non εἶτ'). εἶτα δὲ ἐπειδὴ v. κόρϊθρον τὸ κόρηθρον Φ. ἐπῳδὴν Φ et v. ᾠδὴν Ma. ἐπειπὼν] εἰπὼν Φ. ἐποίει ἄν] ἂν om VΦ. ἐβάσκαινε γὰρ ΦMa, quod in Quaestt. p. 363 probavi. ἐβάσκαινε γὰρ αὐτοῦ v. τῆς ἐπῳδῆς] τῆς ἐπαοιδῆς Φ. τὴν ἐπῳδὴν a. τὴν ᾠδὴν M. ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς affert Thomas M. p. 366, 16 R. ἔδει ΦM m n. ἔδοι a et pleraeque edd. vett. δέοι Reitzius.

36. ἐκέλευον] ἐκέλευσα VΦd. ἐκόμισε] ἐκόμισεν Φ. πείθεσθαι] πείσεσθαι Φ. ἄχρι δὴ] ἄχρις ἤδη Φ. ἐπαντλοῦν] ἀπαντλοῦν a. ἑκάτερα ΥVΦ. ἑκάτερων o. ἑκάτερον Ma et v. continuo addunt κατὰ μέρος V, κατάμερος Φ, τὸ μέρος Ma et v, quae mera sunt glossemata. itaque delevi. ἀμφορέας ΦMa. ἀμφορέα v. ἐγένοντο] ἐγεγένηντο V. διάκονοι Belinus. οἱ διάκονοι VΦ et corrector in M et v. ὑδροφόρει a et m pr M, quod in Quaestt. p. 364 probabam: at id quidem praegresso ὑδροφόρει parum elegans est. ἐπῳδῆς] ἐπαοιδῆς ΥΦ. ἐπικλυ-

ἀφανὴς ᾤχετο ἀπιών. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα κἂν ἐκεῖνο, ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νὴ Δί', ἦ δ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἷόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἢν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει * ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. 63
37. οὐ παύσεσθε, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ κἂν τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον τινὰ καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβερὰς διηγήσεις, μή πως λάθωσιν ὑμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου συνόντα ἐνοχλήσει καὶ ψοφοδεεῖς ποιήσει ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας

σθῆναι ΦΜ (ut videtur) secundum Gronovi et (ad Diod. Sic. IV, c. 51) Wesselingi emendationem. ἐπικλεισθῆναι a et caeterae edd. vett. c. 35 init. — c. 36 fin.] quod rhetores, (ut Seneca pater in Controvers. XXVIII) praecipere solebant, non minus magnam virtutem esse, scire desinere quam scire dicere: id ab Luciano ubique observatum est. vel hic omnia miracula novo miraculo finiuntur, quod ad magorum artes irridendas egregie comparatum est. ipse Goethius Luciani venustate captus hunc locum in septem stropharum odarium redegit, cui „Der Zauberlehrling" inscriptum est. et argumentum quidem quum ab Luciano ita narratum vidisset, ut ne optari quidem melius possit, Goethius integrum servavit, brevitatem quoque eandem, cui Lucianus studuit, recte secutus, ab inepta Ovidii luxurie procul remotam. omnino minora quoque Goethii nostri carmina pleraque laudem et admirationem merentur, quam rem si quis alius, C. Reisigius in Conjectan. p. 138 praeclare sensit. qui quum talem Goethii locum vel germanice vel latine pro dignitate satis laudari posse diffideret: graecis verbis Goethii versus tanquam aliquod *Χαρίτων ἄνθος* dilaudavit.

37. *παύσεσθε* Φ, uti Bekker conjecerat. *παύεσθε* v. latinum „pergitin?" in Quaestt. p. 364 contuli. adde Cic. Pro Mur. c. 17 et De Oratore III, 24. *γέροντες* om Ma. *εἰ δὲ μὴ*] *εἴγε μὴ* Ma. *εἰς ἄλλον τινὰ* Φ et corrector in M. *εἰς ἄλλον* v et pm M. *ὑπερβάλλεσθε*] *ὑπερβάλλεσθαι* Φ. *ὑπεβάλλεσθε* a. libri *ἡμῖν*, sed *ὑμῖν* correxi in Quaestt. p. 364. Eucratem potissimum alloquitur, liberum suorum, qui tum (supra c. 22 et c. 27) aderant, corruptelam. *ἐθίζειν*] *ἐρεθίζειν* Φ. *συνόντα ἐνοχλήσει* Φ. *ἐνοχλήσει συνόντα* v. *ἐμπιπλάντα*] *ἐμπιμπλάντα* Φ.

ἐμπεπλάντα. 38. εὖ γε ὑπέμνησας, ἦ δ' ὃς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδη, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν καὶ θεσφάτων καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται ἢ παρθένος ἔμμετρα φθεγγομένη προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυποῦντα σφραγῖδα καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμέ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστόν τι δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ ἥρωος ὕπαρ διαλεχθέντος μοι καὶ συμβουλεύσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν καὶ ἃ εἶ-
64 δον αὐτός, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν, * εἶτα ἑξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανῄειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπιφανέστατόν τε καὶ ἀληθέστατον εἶναι καὶ χρᾶν ἐναργῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμματεῖον παραδῷ τῷ προφήτῃ, καλῶς ἔχειν ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου καί τι περὶ τῶν μελλόντων συμβουλεύσασθαι τῷ θεῷ. 39. ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος ἰδὼν οἷ τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε καὶ ὡς οὐ μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρηστήρια τραγῳδίας, οὐ δοκιμάσας μόνος

38. ὑπέμνησας] ὑπεκίνησας Φ. προθεσπίζει] θεσπίζει Φ. ἐκτυποῦντα σφραγῖδα] ita correxi. ἐκτυποῦσαν τὴν (σφραγίδα M) σφραγῖδα ΦMa. ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος v. vide Jov. Tragoed. c. 33. οὗτος] οὕτως Φa. ἄπιστόν τι] ita conjeci. ἄπιστον Φ. ἀπιστοῦντι VU. ἄπιστα v. ὕπαρ διαλεχθέντος Larcher ad Herodot. V p. 317. libri ὑπερδιαλεχθέντος. ὑμῖν] ἡμῖν a. ἀληθέστατον εἶναι] εἶναι om Φ. καλῶς ἔχειν Φ. καλῶς ἂν ἔχειν v. καί τι] τι om Φ. male. vide Thucyd. VIII, 68. περὶ τῶν μελλόντων Φ. περὶ μελλόντων v. τῷ θεῷ Φ diserte et v et corrector in M, ubi m pr τῇ θεῷ.

39. ταῦτα ἔτι] ταῦτα om Φ male. vide Somnium c. 14 init. εὐκράτεος Φ diserte et v. εὐκράτου a. ἔμελλε] ἔμελλεν Φ. οὐ μικρᾶς] ita correxi. libri οὐ περὶ μικρᾶς, cujus vitii origo manifesta est. vide Somnium c. 3 init. et Bis Accus. c. 11. οὐ δοκιμάσας μόνος ΥΦMa. οὐ δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν μόνος v, quod olim in Quaestt. p. 103 probaram. at vide Toxar. c. 57.

ἀντιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίειν ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμάτων) ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην λέγων, Λεόντιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ, ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογουμένων· καὶ ἅμα λέγων ἐξῄειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθε-
ρίας λαβόμενοι εἱστίων, ὡς τὸ εἰκὸς, * αὐτοὺς καὶ ἐνε- 65
φοροῦντο τῶν ψευσμάτων.

Τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἥκω νὴ τὸν Δί' ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κακὸν ἐργάσηταί με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα· τέρατα γοῦν καὶ δαίμονας καὶ Ἑκάτας ὁρᾶν μοι δοκῶ. 40. ΦΙΛ. καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τοῦ διηγήματος. φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι ὁπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ κἄν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα καὶ τὰ αὐτὰ κἀκεῖνος

η
συνίειν Reitzius. συνίειν (η ex correctione) Φ. συνίην v. ἔφην λέγων] ita conjeci. ἔφην v. λέγων (omisso ἔφην) Φ. vide Demosth. Encom. c. 15 init: ἔφη που λέγων, Aristoph. ap. Priscian. II p. 269 ed Kr.: φαθὶ λέγων, Soph. Aj. v. 757: ὡς ἔφην λέγων, ubi Lobeckius p. 340 ed. sec. multa de hoc pleonasmo collegit. ὑμεῖς δὲ — καὶ αὐτοὺς] haec mutila sunt. nam et post ὑμεῖς δὲ imperativus χαίρετε et ἀλλὰ ante καὶ αὐτοὺς deesse videntur. suppleo: ὑμεῖς δὲ [χαίρετε·] ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, [ἀλλὰ] καὶ αὐτοὺς —. ἡγεῖσθε] ἡγεῖσθαι a. αὐτοὺς jam olim scripsi. libri αὐτοὺς —. ἀκούσας ἥκω] malim ἀκούσας πάρειμι. nam ἀκούσας περίειμι et in marg. alia manu ∸ γρ. ἥκω Φ. δί' Φ. Δία v. ἐπὶ πολλῷ] ἐπὶ πολλῶν Φ.

40. ΦΙΛ. om edd. quaedam veteres ab Aldina, sed addidit Solanus. vacuum spatium est in a. ΦΙΛ. habere videntur ΦΜ. ἀπέλαυσα ΥΦΜa. ἀπήλαυσα v. τοῦ διηγήματος Φ. τῆς διηγήσεως v. vide supra c. 33 init. hic autem in vocabulis διήγημα et δῆγμα ludi videtur. φασί γέ τοι] eadem similitudinis translatio est in Nigrino c. 38. Εὐκράτους] εὐκράτου Φ hic, non item

φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους ἀγχεθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων μεταδεδωκέναι κἀμοὶ τοῦ δήγματος· οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΥΧ. ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ φιλότης, μέγα τῶν τοιούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν ἐπὶ πᾶσι λόγον ὀρθόν, ᾧ χρωμένους ἡμᾶς οὐδὲν μὴ ταράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

---

supra. ΤΥΧ. addidit Solanus, om et ipsum et signum edd. veteres, etiam a. sed ΤΥΧ. habere videntur ΦΜ. οὐδὲν μὴ ταράξῃ Jacobitius. μηδὲν μὴ ταράξῃ ΦΜa. οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ v, quod in Quaestt. p. 45 et p. 366 defendebam probante Bekkero. denique Cobetus V. L. p. 192 οὐδὲν μὴ ταράξει infeliciter conjecit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩΙ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

Reitz. I p. 651.

1. *Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασί, καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας κἀν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς μὰ Δία τοῦ τοιούτου πειραθεὶς (οὐ γάρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πεῖρα γεγένηται, μηδέ, ὦ θεοί, γένοιτο) ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων ἐξηγόρευον πρός με, οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον, οἱ δ' ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες ὧν ἐπεπόνθεσαν, * ἀλλ' ὑπερευφραίνοντο ἀναλογιζόμενοι οἵων ἀπηλλάγησαν.* 652
ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς διεξεληλυθότες καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν καθάπερ ναυαγίαν τινὰ καὶ σωτηρίαν

---

1. *ὕστατον*] *ὑστάτιον* Cobetus V. L. p. 239 ob Odyss. *ι'*, 14, qui versus h. l. non integer allatus est. tum in Il. *ε'*, 703 idem poeta habet: *τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον.* *φασί, καταλέξω*] *καταλέξω, φασί* Δ. *πειραθεὶς*] *πειρασθεὶς* A. *βίου πειραθεὶς* (hoc ordine) Δ. *γεγένηται*] ita correxi. *γεγένητο* Ω. *ἐγένετο* Δ. *ἐγεγένητο* ΦA et v. *οἱ δ' ὥσπερ*] *οἱ δὲ ὥσπερ* ΦΑΜΔ. *ἐπεπόνθεισαν* VΔ. *ἀλλ' ὑπερευφραίνοντο*] ita correxi. vide Icaromenipp. c. 2 init. libri *ἀλλὰ γὰρ εὐφραίνοντο*, in quibus verbis *γὰρ* vitiosum esse unus vidit Solanus. *διεξεληλυθότες* ΓΕΦΑΩC. *ἐξεληλυθότες* a. *ἐποπτεύσαντες*] *ἀποπτεύσαντες* A. *ὑποπτεύοντες* Φ. *οὐδ' ἀμελῶς*] *οὐδὲ ἀμελῶς* ΦAC. *σωτηρίαν* Ωa et v. *σωτηρίαν αὐτῶν* ΓΕΦΑCΓ. at *αὐτῶν* modo praecessit. hinc *αὐ-*

παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς, ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς καὶ συνάμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας καὶ ζάλας καὶ ἀκρωτήρια καὶ ἐκβολὰς καὶ ἱστοῦ κλάσεις καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες, ἐπὶ πᾶσι δὲ τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους, (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε) ἢ τιν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα καὶ πρός τινα ἠόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἷ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν ἡ μὲν ἠρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθήσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι χάριτι
653 καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ * πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν χρείαν τὴν παραυτίκα ἐπιτραγῳδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες. 2. οἱ δὲ τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας καὶ τὰς τρικυμίας καὶ νὴ Δία πεντακυμίας τε καὶ δεκακυμίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν γαληνοῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν ἢ διψῶντες ἢ ναυτιῶντες ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ, καὶ τέλος ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο γυμνοὶ καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων· ἐν δὴ τούτοις καὶ τῇ τούτων διηγήσει ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύ-

---

τῶν cum Ω delere malui quam cum Graevio scribere σωτηρίαν αὐτῶν. ἐξυρημένοι] ἐξηρημένοι A. καὶ συνάμα πολλοὶ Φ. σὺν ἅμα (συνάμα A) πολλοὶ A et v. ἱστοῦ ΓΕΦCΔ et qui ἱστοῦ A. ἱστῶν vulgo et qui ἱστῶν Ω. ἐπὶ τῷ καρχησίῳ] καρχήσιον (ita codex) τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοῦ schol. C. ἠόνα Dindorfius pro ἠϊόνα. οἷ] ᾗ AC. οὗ ΔV. ἔμελλεν ἡ μὲν] ita corrigere malui quam ἔμελλεν αὕτη μέν. libri ἔμελλεν αὐτὴ μὲν mendose, ut docent opposita: αὐτοὶ δέ. δ' ἀσφαλῶς] δὲ ἀσφαλῶς ΦA. εὐμενείᾳ ΕΦAC. εὐμενίᾳ a. τὴν χρείαν τὴν παραυτίκα (παρ' αὐτίκα V) ΓΕΦACΩMΔV. τὴν παραυτίκα χρείαν a. οὖν] οἱ A.

2. τὰς τρικ.] τὰς addunt ΓΕΦAΩ a d. καὶ νὴ Δία — δεκακυμίας] haec septem verba om Φ. habent autem libri πεντακυμίας, nullus πεντεκυμίας. sed vide praeter alios Cobetum V. L. p. 248 sq. εἰ] ὡς AC. εἰσέπλευσαν] ἀπέπλευσαν Ω. τὰ

νης ἐπιτρίψεσθαι καὶ ἑκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι * αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα καὶ ὅσα ἄλλα ἐκ τοῦ λόγου 654 ξυντιθεὶς εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν· δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα. 3. καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ καὶ ἀσύμβολα καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης καὶ ἡδονῆς ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστιν, (ἀτεχ-

---

πολλὰ] ταπολλὰ Φ et qui paullo ante τοπρῶτον A. καὶ — αὐτῶν] καὶ ἑκόντες ὄντες ἐπιλανθάνεσθαι (duo ἐπιλανθάνεσθε) ἑαυτῶν Thomas p. 123, 8 loco perturbato. nam Thomae verba: γράφεται δὲ καὶ ἑκόντες ὄντες non ad Herodot. VII, 164, ubi de uno Cadmo sermo est, sed ad Lucianum pertinent. transpone apud Thomam: — ἐς Σικελίην. καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων· „καὶ ἑκόντες εἶναι" (ita scribo) ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν. γράφεται δὲ καὶ „ἑκόντες ὄντες". Ἀριστείδης ἐν τῷ Π. — τιμῆσαι. sumserat haec Thomas e scholiis ad hunc ipsum l. plenioribus quam est hodiernum: „ὅτι τῷ ἑκόντες εἶναι ἄνευ ἀποφάσεως ἐχρήσατο. κἀκεῖνα καὶ ὅσα ἄλλα] ita conjeci. κἀκεῖνα καὶ ἔστιν ἃ ἄλλα Φ. κἀκεῖνα καί ἐστιν ἄλλα Ω. ἐστὶν etiam Γ. κἀκεῖνα καί τιν' ἄλλα A et v. frequens est ὅσα ἄλλα, velut infra c. 5, Halmius in censura l. l. p. 246 κἀκεῖνα καὶ εἴ τιν' (vel ἅτιν') ἄλλα conjecit et εἴ τιν' quidem parum apte. sententia „quaecunque", non „si quae", requirit. Urbanus in Act. soc. gr. I p. 259: κἀκεῖνα καὶ ἔτι τιν' ἄλλ', ἃ — non magis recte. τοῦ λόγου ΓΕΦΑCΩΔ. τῶν λόγων v. ξυνουσίαις, οὐκ Φ et ut videtur Ω et p m E. ξυνουσίαις, ἃ οὐκ A et sec m E et v. Urbanus et Halmius ll. ll. ἃ primi deleverunt.

3. μισθοφοράν] μισθοφορίαν Solanus. vide Schaeferum ad Demosth. V p. 284 et ad Plutarch. IV p. 351. οἷς] οὓς Y. μετὰ τοῦ φίλους Bekker. μετὰ τὸ φίλους Ω. μετὰ τὸ τοὺς φίλους ΕΦΑCa. μετὰ τοῦ τοὺς φίλους v. ῥωμαίων AC (ita C) ΦΩ et v. ῥωμαίους V et M vel Δ. καὶ ἀσύμβολα] ἀσυμβόλους Cobetus V. L. p. 239 scribit jure dubitante Dindorfio Praef. Vol. I p. XI. τούτων] τοῦτον ΩΜ et apud Gailium Δ. φύεσθαι] φύεται ΩΜ.

νῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα
φύεσθαι) ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώ-
655 ρων ὅπως * ἐκεχήνεις πρὸς αὐτὰ καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς
τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς οὖν
τό γε ἡμέτερον εἰσαῦθίς ποτε ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχῃς
λέγειν, ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκι-
στρον καταπίνοντα οὐκ ἐπελαβόμεθα οὐδὲ πρὶν ἐμπε-
σεῖν τῷ λαιμῷ περιεσπάσαμεν οὐδὲ προεδηλώσαμεν,
ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκόμενον, καὶ ἐμπεπηγότος ἤδη
συρόμενον καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν, ὅτ' οὐδὲν
ὄφελός σοι, ἑστῶτες ἐπεδακρύομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέ-
γῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἣν λέγηται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν,
ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς
ἁπάντων καὶ τὸ δίκτυόν τε αὐτὸ καὶ τῶν κύρτων τὸ
ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ
μυχοῦ προεπισκόπησον, καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύ-
λον καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν
656 καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς ἐς * τὰς χεῖρας λαβὼν καὶ
πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἣν μὴ
πάνυ ὀξέα μηδ' ἄφυκτα μηδ' ἀνιαρὰ ὄντα τοῖς τραύ-

εἰσαῦθις om a. εἰς αὖθις ETACbcd. μηδ'] μὴ δὲ A. ἔχῃς conjeci in Quaestt. p. 152. libri ἔχοις. περιμείναντες ἐξελκόμενον] cohaerent περιμείναντες ὁρᾶν eadem syntaxi, quae in l. De M. Peregr. c. 7 init. et saepius exstat. tum libri ἐξελκομένου, pro quo J. F. Gronovius male ἐσελκομένου voluit. recte vero G. Hermannus: „es ist zu lesen ἐξελκόμενον, inquit: 'sie warten bis der Fisch aus dem Wasser gezogen und an dem schon festsitzenden Angelhaken fortgeschleift wird.'" ὅτ' οὐδὲν ὄφελός σοι,] ita correxi. vide quae ad Gallum c. 3 dicta sunt. ὅτ' οὐδὲν ὄφελος εἰ ΩM. ὅτ' οὐδὲ ὄφελος EA. ὅτ' οὐδὲν ὄφελος v. ἐπεδακρύομεν] ἐπιδακρύομεν Ωa. ἄφυκτα] fallitur Hemsterhusius Anecd. p. (56). recte habet ἄφυκτα, etsi non „quod redargui nequit" ut in Arist. Eqq. v. 757 significatur, sed „quod nequit ab reo demonstrari". ita Guyeti et Gaili conjectura: ὡς ἀδικοῦμεν (deleto οὐκ) inutilis est. τὸ δίκτυόν τε Δ, quod in Quaestt. p. 153 probavi. τὸ δίκτυόν γε AΩ et v. ἀγκίστρου] ἀγκύστρου a. ἐς τὰς] AC et fortassis Ω. εἰς τὰς v. μηδ' ἄφυκτα μηδ'] μὴ δὲ ἄφυκτα μὴ δὲ (μὴ δὴ Φ) ACΦ et fortassis Ω. ἀνιαρὰ ὄντα τοῖς τρ.] ita correxi. libri ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τρ. ἡμᾶς μὲν] ἡμᾶς δὲ A.

μασι φαίνηται βιαίως σπῶντα καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν ἀνάγραφε, σεαυτὸν δὲ παρακαλέσας θαρρεῖν ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. 4. ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἀλλ' οὐ περί γε τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνον, οὐδ' ὁπόσοι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματικῶν καὶ ῥητόρων καὶ μουσικῶν καὶ ὅλως τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. * κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν 657
ὄντων καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μέν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδόται ἄγοιεν. ὅ τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς προϊὼν

σεαυτὸν ΕΦΑCΜΔ. σαυτὸν v. ὁ λάρος] ὁ λάβραξ Y recte, opinor. per totum hunc l. non de laqueis aviculae agitur sed de piscis captura: quo in genere haec ipsa lupi marini similitudo in libro nostro c. 24 et D. Mort. VIII fin. usurpatur. fortasse tamen ipsius Luciani hoc vitium est, qui Arist. Eqq. v. 951: λάρος κεχηνὼς et similium memor fuerit.

4. ὁ πᾶς] πᾶς ὁ M solus. οὐ περί γε] ita correxi. libri οὔ γε περὶ —. μόνον ACMΔ et fortassis Ω. μόνων v. οὐδ'] οὐδὲ ΦAC et fortassis Ω. ὁπόσοι] $\text{ὁποσω}^{\text{οι}}$ Ω. libri γραμματιστῶν, pro quo „alii" apud Solanum recte scripsisse videntur γραμματικῶν. vide simillimos locos infra c. 25 et c. 36 et item de iisdem viris verba Juvenalis Sat. III, 76: „grammaticus, rhetor —". ὅλως ΜΔ. $\text{ὅλων}^{\text{ς}}$ A. ὅλων cum rasura in ν Ω. ὅλων v.

ἐπὶ παιδείᾳ] ἐπὶ παιδείαις ΓΕΦ et fortassis Ω. ἐπὶ παιδείας (ἐπιπαιδείας A) ΑΜΔ. ἀξιουμένων libri idque in Quaestt. p. 153 defendi, ubi Herodotum V, 106 conferre poteram. Gesneri conjectura ἀξιούντων vix opus est. ἐπίπαν ὄντων] ἐπὶ παρόντων Ω et codex Bourdeloti. τοῖς ἄλλοις] contra sententiam Solanus τοῖς πολλοῖς conjecit. vide paullo inferiora: τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους —. nempe hi demum sunt οἱ πολλοί, non illi superiores. ἐπιὼν libri omnes, sed A ἐπὶών (puncto respondet punctum in marg pr m itaque solet A in verbis corruptis). ego pro inepto isto ἐπιὼν correxi προϊών. vide vel Jov. Confut. c. 6 fin: ὁ δὲ λόγος αὐτὸς οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προϊὼν ἐς τοῦτο ἀπέβη

ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοί, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ δίκαιοι ἔχειν, ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας ἢ κόλακας, ἰδιώτας καὶ μικροὺς τὰς γνώμας καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν
658 *ἄξιον τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, (οὐδὲ γὰρ ἂν * πεισθεῖεν) οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ τι χρὴ ἀποκλίναντας [αὐτοὺς] παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς, ἀλλ' ἤν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν ἐς τὴν ἀμίδα, φασίν, ἐνουροῦντες· ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας, καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ*

---

et Platon. Phaedr. § 32: *ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένωμαι.* *ἐξευρίσκῃ*] *ἐξευρήσκει* A. *μάλιστα μὲν*] *μάλιστα μὲν οὖν Φ.* *ἐπιτίμιόν τι* VY restituitque Solanus. *ἐπίτιμόν τι ΓΕΑΩΜΔ* editt. vett. *ἐπιτιμῶν τις* RT. *γυμναστάς*] Jacobsi (in append. ad Pors. Advers. p. 291) conjecturam *γελοιαστὰς* Lehmannus allato Juvenal. III, 76, ubi idem „aliptes“ dicitur, apte refutavit. iidem saepius *προγυμνασταὶ* appellati sunt, quod Hyperidi restituo Pro Lycophr. p. 25 ed. Caes: *Διωξίππου καὶ Εὐφραίου τοῦ προσγυμναστοῦ αὐτοῦ.* in Galeno VI, 97 Chart: *πολλάκις δὲ καὶ μεταβαλλέτω τὸν προσγυμναζόμενον ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ* jam alii *τὸν προγυμναζόμενον* bene emendarunt. vide Senecam Epist. 83 init: „progymnastas meos quaeris?“ *ἄξιον*] *ἀξιῶν* EAT. *ἀξίῳ* U. *ἀξιῶ* V. *ἄξιω* fortassis *Ω.* *ξυνουσιῶν* ΕΦΑCΜΔ et fortassis *Ω.* *συνουσιῶν* v. *ὔ νουσιῶν* a. *μισθοδοτῶν ΓΕΑCΦΩUY* et fortasse ΜΔ. *μισθωτῶν* v. *ὑπ'*] *παρ' Ω*M. *αὐτοὺς* ut suspectum et e proximo *αὐτοὺς* natum uncis inclusi. ceterum *ἀποκλίναντας* verbum est neutrum, ut in Somnio c. 18. *παρέχειν αὐτοὺς Φ* et fortassis *Ω* et haud dubie E, de quo Reitzius erravit. *παρέχειν* (*παρέχοιν* A) *αὐτοὺς* A et v. *ἀφέλῃ* AC (ita C) et v. *ἀφέλοι* fortasse M vel *Δ.* *ἀμίδα* A. *ἀμίδα* v. *φασίν*] *ὡς φασὶν* M. *ἐνουροῦντες* libri recte, quanquam paroemiographi constanter habent *ἀπουρεῖν*, ut Incertus ap. Leutsch. Paroemiogr. I p. 399 sive Apostolius ibid. II p. 387: *Εἰς τὴν ἀμίδα*

γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων ἄξιον ἀγανακτεῖν καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς καὶ εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. 5. δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, προεξετάσας δείξαιμι
οὐ πάνυ * βιαίους οὐδ' ἀναγκαίας· οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς 659
ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδουλίας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ τὴν πενίαν καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται προβεβλῆσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θέογνις πρόχειρος καὶ πολὺ τὸ „πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος“ καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ

ἀπουρεῖν: ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς ἀξίους ὑβριζόντων. simili convicio „commictilis“ utitur Pomponius comicus ap. Nonium 83, 2.
ἐς τὰς] εἰς τὰς ΦΑ. οἰκίας Φ et v. οἰκείας ΕΑ. libri πρὸς ἐλευθερίαν, sed εἰς ἐλευθερίαν recte Cobetus V. L. p. 272. εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι (nusquam aliter) notissima et creberrima locutio est, quam expressisse videtur T. Livius XXXI, 29: „in libertatem eximerent“, h. e. ut ipse Livius XXVIII, 39: „servitio eximerent.“

5. δέ μοι] δ' αὖ μοι Δ. hinc scribi potest: δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς ποιῆσαι, ut legitur in D. Deor. XX, 8 fin: δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι —. προεξετάσας ΓΕΑCΦΩΜΔ. παρεξετάσας v.
δείξαιμι] δείξαιμοι A. ἐθελοδουλίας cum Dindorfio Φpm. ἐθελοδουλεΐας m rec E. ἐθελοδουλείας v et Φ correctus. ἱκανὸν] καινὸν RTVY. πρὸς] περὶ AC. ἀποχρῆν] ἀποχρῆναι c.
αὐτοῖς] libri αὐτοῖς. λέγοιεν] γέλοιεν A. χαλεπώτατον] χαλεπώταταν A sed pr m ταν mutavit in τον non sine puncto in marg. θέογνις A. Θεόγνις v. πᾶς — δεδμημένος] Theogn. v. 177. post δεδμημένος addit Juntina: οὔτ' ἔτι (sic) εἰπεῖν οὔθ' ἕρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται. quae ne unus quidem codex in textu habet, sed e scholio superstite ad h. l. sumta sunt. δείματα libri. δείγματα error Reitzianae. φυγήν] φυγεῖν A (ita

(ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων * σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας [αὐτοῖς] τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰσαεὶ καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον καὶ ἀπόθετον οὐδὲν οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακήν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, κἂν.... δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς καὶ τῆς χρείας

A). ῥήτωρ] scholiasta in C: *Δημοσθένης ἐν φιλιππικῷ* (sic) *ταῦτά φησι· τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα, ἃ οὔτε σώζειν οὔτ' ἀπολλύειν* (sic) *δύνανται.* deinde subjicitur: *ἃ οὔτε ἰσχὺν ἐντίθησιν οὔτε ἀποθνήσκειν ἐᾷ.* ita expletur, quae post *ἐοικότα ἃ* ab Clerico animadversa est, lacuna scholii vulgati. scribe: *Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ταῦτά φησι· „τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα, ἃ οὔτε ἰσχὺν ἐντίθησιν οὔτε ἀποθνήσκειν ἐᾷ,"* [*ἤγουν*] *οὔτε σώζειν οὔτ' ἀπολλύναι δύνανται.* Luciani verba *τοῖς τ. ν. σ. ἐοικότα* scholiasta male tribuit Demostheni, cujus locus non in Philippicis exstat sed in Olynth. III § 33. hunc imitatur etiam Philostratus p. 306: *ἀναδιδάξω λόγον ὑμᾶς οὐδὲν ἀπεοικότα τοῖς τῶν ἰατρῶν* (corr. *οὐδὲν ἐοικότα τοῖς ἀπὸ τῶν* sive *παρὰ τῶν ἰατρῶν*) *σιτίοις· καὶ γὰρ ἰσχὺν ἐντίθησι καὶ ἀποθανεῖν οὐκ ἐάσει.* alia imitatio legitur in Prooemiis (Demosthenicis) p. 1460 R., ubi est: *τοῖς παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις* et deinceps recte scriptum est: *καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν* —. ipsius Demosthenis locum, qui mihi quidem mendosus videtur adscribam: — *τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτ' ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ. καὶ ταῦτα, ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς* —. in his recte Harlejanus hoc ordine: *καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν* idemque ut supra dixi in Prooemiis exstat. at non minus corrupta sunt priora deficiente articulo altero. Lucianei Demosthenis verba: *τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα* ostendere videntur, oratorem ipsum ita scripsisse: — „*ἃ τοῖς τῶν ἀσθενούντων σιτίοις παρὰ τῶν ἰατρῶν διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν ἐντίθησιν* —." ceterum simili metaphora Hyperides Pro Lycophr. p. 23 Caes. utitur: *ἀνδράποδα ἀγοράζει καὶ παρέχει ὥσπερ τοῖς λῃσταῖς ἐπισιτισμόν.* hoc est: „servis quasi praedonibus tenuem victum praebet."

μηχανὴ] *μὴ χανὴ* A. *μενούσης*] *μὲν οὔσης* Δ. *αὐτοῖς ὁμοίας τῆς* ΦΩ. *ὁμοίας ἐν τοῖς τῆς* A. *ὁμοίας αὐτοῖς τῆς* v. isthuc *αὐτοῖς* ut sede incerta jactatum et male interpolatum uncis inclusi.

εἰσαεὶ ΦA. *εἰς ἀεὶ* v. libri *κἂν δοθῇ*, sed Ω *κἂν δοθῇ* in textu om et in marg. adscripsit. lacunae signa ego et ob concinnitatem (sequitur enim *ἀθρόως*) et sententiae causa interposui. dabatur

ἐνδεῶς καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἳ τὴν πενίαν τηροῦσι παραβοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσουσι, καὶ ὑπέρ γε τοῦ τοιούτου καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ῥιπτεῖν ἴσως δεῖ, ὦ Θέογνι, καὶ πετρέων, ὡς φῄς, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης καὶ ἐνδεὴς καὶ ὑπόμισθος ὢν οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέναι, οὐκ οἶδ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. 6. ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα ἢ ὑπὸ γήρως ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥᾴστην οὖσαν τὴν μισθοφορὰν ἀπηντηκέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν, εἰ ἀληθῆ λέγουσι καὶ * ἐκ τοῦ ῥᾴστου μὴ πολλὰ μηδὲ 661
πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσι περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα· εὐχῇ γὰρ ἐοικότα ἂν εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα

---

enim merces, sed ut e c. 13 apparet, non justo tempore verum alieno. possis κἂν [ἐν δέοντι] δοθῇ, possis κἂν [ἐς καιρὸν] δοθῇ, possis audacter sed aptissime et ἐν καιρῷ supplere et verba τῆς χρείας ita transponere: κἂν [ἐν καιρῷ] τῆς χρείας δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς καὶ ἐνδεῶς κατ. nam verba ἐν καιρῷ τῆς χρείας infra c. 13 de hac ipsa re ponuntur et de simillima in Saturnal. c. 33 init. tum ἐνδεῶς absolute dici solet, ut infra c. 11.

ἐνδεῶς] ἐνδεὲς U. septem verba καλῶς — ἐπινοεῖν e Luciano affert grammaticus Hermanni De E. R. G. G. p. 384. ῥιπτεῖν ἴσως Φ. ἴσως ῥιπτεῖν A et v. conjuncta sunt ἴσως δεῖ, uti De Sacrific. c. 7: χρὴ γὰρ ἴσως —. δεῖ] ita conjeci. εἰ δεῖ ΦATUV et man rec E. εἰδεῖ Ω. praesens ex ipso Theognide v. 175, ubi est χρή, restitui deleto tamen isto εἰ, quod e proximis his: εἰ δέ — in codd. male irrepsit. vulgata ἔδει correctoris est, cui superius εἶχε in mente haeserat. πετρέων ipse Theognis v. 176, tum in Luciano libri omnes (diserte ECΦ, solus A μετρέων) et edd. vett. male Solanus πετρῶν scripsit, cui formae illud ὡς φῄς obstat. ceterum eadem Theognidea in Timone c. 26 et Pro Merc. Cond. c. 10 ridentur. οἴεται] οἴεται A. οὐκ οἶδ' ὅπως Dindorfius. libri οὐκ οἶδα πῶς.

6. μισθοφορὰν] μισθοφορίαν Δ solus cum Solano, recte fortassis. καὶ ἐκ EACa et fortassis Ω. καὶ εἰ ἐκ MΔ et fortasse Φ et v. ῥᾴστου μ. π. μ. π. τ. ἄ. πονοῦσι π. α. τὰ διδόμενα] hoc ordine ΓΕΦΑCΩΜΔ. ῥᾴστου περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα

μηδὲ καμόντα ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δ' ἐστὶ καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν ἀδύνατον, ὅσα πονοῦσι καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις· ὥστε πλείονος ἐνταῦθα [καὶ] ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγιείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν· τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὑτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν ἀληθεύοιεν ἄν. 7. λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων ἐσπηδᾶν αὐτοὺς ἐς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ . . . . ἐπὶ τοῖς δείπνοις καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ, ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσίου. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθη-
662 *σιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία ἣν ἔφασκον, * ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πο-*

μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν v. *γὰρ ἐοικότα ἂν* Ω. *γὰρ ἂν ἐοικότα* ΦAC et v. *τὸ δ' ἐστὶ* ΦA. *τὸ δέ ἐστι* v. *καὶ ῥηθῆναι* Φ (qui pergit *καταξίαν*) et v. *καὶ* om A solus. libri *τοσαῦτα πονοῦσι.* conjeci *ὅσα πονοῦσι.* simillima in Quaestt. Luc. p. 80 collegi. paullo post *ὥστε* „ita ut" significat. Bekker *τοσαῦτα γὰρ πονοῦσι* conjecit, quod ita demum ferri potest, si forte post v. *ἀδύνατον* aliquid excidit. libri *καὶ ἐπί*, sed *καὶ* Benedictus bene delevit. *ἐπὶ τοῦτο*] *ἐπὶ τούτῳ* ΩMV. *ὑγιείας* ΓEAd et fortassis Ω. *ὑγείας* v. *δ' αὐτὰ*] *δὲ αὐτὰ* ΦA. *ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην* plerique libri praeter X qui: *ὡς οὐχ' οἱ διὰ ταύτων* (sic). denique Ω *οὐδ'* om sed superscr. *αὑτοὺς* V pro *αὐτούς.*

7. *ἀληθέστατον — λεγόμενον*] Thucydides I, 23 fin: *τὴν μὲν γὰρ ἀληθεστάτην πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ —.* *ἥκιστα*] *ἡδονὴ* Y. *ἐς τὰς* ΦAΔ et puto Ω. *εἰς τὰς* v. *καταπλαγέντας*] *καταπλαγέντες* Ω. *ἀργύρου* ΦAC et v. *ἀργυρίου* ΩΔ. *εὐδαιμονίσαντας δὲ* ΓV et fortasse Φ. *εὐδαιμονήσαντας δὲ* AC et puto Ω et v. post *δὲ* signa posui lacunae. exciderunt haec tantum verba: „*τὸν πλούσιον*", uti docent inferiora c. 16 init: *εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ.* *δὲ ἐπὶ*] *δ' ἐπὶ* u. *ἐλπίσαντας*] *ἐλπίσαντες* M. *δ' ὅσον*] *δὲ ὅσον* ΦA. *ἀντ'*] *ἀντὶ* ΦAΩ.

λυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι, τὰ δ' ἄλλα ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας καὶ ἀνέραστος αὐτῶν γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν καὶ ὑπισχνοῦνται [ἀεὶ,] ὡς εὖ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται καὶ ἐπιμελήσονταί ποτε αὐτῶν πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαν-

---

τῶν οὐκ ἀναγκαίων] οὐκ om Ω. octo verba δυσέρωτας — τινες καὶ om Ω sed in marg. adscr. ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς] cave αὐτοὺς transponas, quod pronomen eleganter collocatum est, prorsus ut in Aristoph. Nub. v. 258 et Vesp. v. 363, ubi vide Dindorfium ed. Oxon. ἔντεχνοι] ἄτεχνοι vel ἄτεκνοι Γ. τρίβωνες] scholium in C ita incipit: Ἀριστοφάνους ἡ λέξις· caetera habet ut vulgo: σημαίνει — ἐληλακότας. τὰ δ' ἄλλα] τὰ δὲ ἄλλα ΦΑC et puto Ω. ἐπ' ἐλπίδος — ἔχουσι] dictio est mihi nusquam lecta, neque alterum exemplum ab Schaefero ad Demosth. II p. 471 allatum est. ἀνέραστος αὐτῶν Ω. ἀνέραστος αὐτοῖς AC et v., quod vitium unde exortum sit, clare docet libri Φ lectio proxima. h. l. ἀνέραστος vim habet activam, ut apud Lucianum quoque saepius. cujus rei oblitus Solanus male scripsit: „debuit esse ἀνέραστοι — γένωνται.“ προσμειδιῶσιν οὖν καὶ] προσμειδιῶσιν οὖν αὐτοῖς καὶ Φ. ὑπισχνοῦνται καὶ ἀεὶ ποιήσουσι ΦACΩ et v. ὑπισχνοῦνται καὶ ἀεὶ ὡς ποιήσουσι VΔ. hinc conjeceram in Quaestt. p. 153: „ὑπισχνοῦνται ἀεὶ, ὡς ποιήσουσι“, partim recte. at sic quoque ποιήσουσι nimis obscurum est. Bekker scripsit partim recte, partim inepte: „ὑπισχνοῦνται καὶ ἀεὶ εὖ ποιήσουσι, ut εὖ recte adderet. scripserat Lucianus aut ita ut supra edidi: ὑπισχνοῦνται ἀεὶ, ὡς εὖ ποιήσουσι aut sine vocula ἀεί ita: ὑπισχνοῦνται ὡς εὖ ποιήσουσι. per se quidem aptissimum est ὑπισχνοῦνται ἀεί, quocum comparo D. Meretr. VII, 1: προφάσεις ἀεὶ καὶ ὑποσχέσεις καὶ μακραὶ ἐλπίδες —. ποτε αὐτῶν om ΦAC et v., addunt ΩMV. hoc additamentum in Quaestt. p. 153 jure probavi. forsitan aliquis αὐτοῦ pro αὐτῶν exspectet. at sequitur de iisdem etiam pluralis: πέπραται δ' οὖν αὐτοῖς —. πολυτελῶς ΩMV. πολυτελῶν AC

663 *τες, ἔξωροι * γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος.* 8. *τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει καὶ τοῦτο ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως καὶ ἀνδραποδῶδες ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν· πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μονον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν γελοῖον, οἶμαι, καὶ ἀνόητον, καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς καὶ πρόδηλοι καὶ ἀναγκαῖοι, τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδὺ, οὔτε ἐγένε-*
664 *τό πω τοσούτου χρόνου, προσέτι δὲ οὐδὲ * γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μέν γε τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες ἠμέλουν τῶν ἄλλων καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ τῶν καλῶς*

---

et v. *ἄμφω* ΕΦΑCΩTUn. *ἄφνω* pleraeque edd. et V. *γηράσαντες* frustra delet Cobetus V. L. p. 296.

8. *ἐπιθυμίαν*] *καὶ ἐπιθυμίαν Δ.* *ὑπαίτιον* libri. at Lucianus more suo *ἐπαίτιον* scripsisse videtur, quae ap. Xenoph. Anab. III, 1, 5 et alibi in codd. confusa sunt. *καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος* libri plerique inepte, sed p m *Φ*: *καὶ τούτων ἐξάπαντος* (sic) et supra alia demum manu *ταύτην*. hinc certo correxi: *καὶ τοῦτο ἐξ ἅπαντος* —. quum caeteri, tum maxime Gesner obliti sunt, atticos *θεραπεύω ὅπως* („operam do, ut") saepius dixisse, ut paullo ante c. 7. *αὐτοῖς*] *αὐτῆς* U. *τὸ δὲ*] *τότε τὸ δὲ Δ*, qua lectione in Quaestt. p. 2 abusus sum. paullo melius partim ex U conjecissem: *συγγνώμην, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν αὐτῆς· τὸ δὲ* —. at hodie vulgatam, quae est etiam in *ΦΑCΩ*, ita tueor ut *ἐπιτυγχάνοιτο* passive dictum sit. cum *αὐτοῖς* dativo Reitzius Piscatt. c. 26 bene comparavit. decem verba *τὸ δὲ — γελοῖον* e Luciano affert grammaticus Hermanni l. l. p. 384. *δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον* libri et grammaticus Hermanni. et Graevius quidem *μόνην* pro *μόνον* conjecit: ego vero potius haec ita transposuerim: *δι' ἐλπίδα ἡδονῆς μόνον.* *καὶ ταῦθ'*] *καὶ ταῦτα ΦΑCΩ.* *τὸ δ'*] *τὸ δὲ ΦΑCΩ.* *ἐγένετό πω*] *ἐγένετό που* A et si recte lego *Φ*. *γενήσεσθαι ἔοικεν*] *γενέσθαι ἔοικεν Ω.* *οἱ μέν γε*] *οἱ μέντοι γε* ΩM male. *ὥστε οὐ πάντη ἄλογος* libri. at *ἦν* deesse nequit.

ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάνυ τι ἦν ἄλογος αὐτῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ πρὸς τῷ ἤδει ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς διατριβούσης. τὸ δὲ λιμῷ αὐτὸν ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης τοῦ κἂν παραγεύσασθαι αὐτὸν ἀποδίδοσθαι τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν

---

hinc correxi: ὥστε οὐ πάνυ τι ἦν ἄλογος —. eadem prorsus verborum collocatio est in Necyomant. c. 15: τὸ μέντοι διαγιγνώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον. de conjunctis οὐ πάνυ τι ad Gallum c. 24 aliquid dixi. πρὸς τῷ ἤδει ἐκείνῳ ΓΕΦΩΜ. πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο AC et v. περὶ τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο Y. λιμῷ ξυνόντα libri plerique et v. λιμῷ αὐτὸν ἐχόμενον Δ. λιμῷ αὐτὸν ξυνόντα tacito correxi in Quaestt. p. 16 et recte quidem. ὑπ' ἐλπίδος] ὑπὸ ἐλπίδος A. erravi in Quaestt. p. 139. κἂν] καὶ Δ solus. post κἂν plerique libri (ΓΕΦACTV) continuo: αὐτὸν παραγεύσασθαί ποτε δεδόσθαι, sed pro δεδόσθαι a d: δεδέσθαι et sic fortassis (?) Ω, denique Y habet: ἀποδεδόσθαι (omisso ποτέ). et in Quaestt. quidem p. 16 δεδέσθαι Solano duce recepi, alludi ratus ad Homeri narrationem Od. ι', 99: ὑπὸ ζυγὰ δῆσα —. at isto modo (praeterquam quod δεδέσθαι non est conductum esse sed vinctum) αὐτὸν contra libros omnes delendum est: neque enim haec verba κἂν παραγεύσασθαι dirimere licet. itaque aut ita conjicio (deleto hic quidem isto αὐτόν, quod paullo ante ipse inserui): τοῦ κἂν παραγεύσασθαί ποτε, δεδέσθαι, aut id quod malim sic: τοῦ κἂν παραγεύσασθαι, αὐτὸν ἀποδίδοσθαι. nam mercenarii illi philosophi „semet ipsos vendidisse" dicuntur supra c. 6 fin: αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι, c. 8 init: ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν, c. 23: σαυτὸν ἀπεμπολήσας, c. 24: σεαυτὸν — ἀπημπόληκας, c. 23 fin: ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα. πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν] Ptolemaeus ὁ Ἐπιθέτης, grammaticus Suida s. Πτολεμαῖος γρ. teste librum quendam scripserat „περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν", ubi vocem πληγῶν vix pro sana habebat Bernhardius immemor ille Luciani. recte ad h. l. Solanus de titulo ipso nihil dubitavit, falsus ille in eo tantum, quod ei Lucianus videbatur ad Ptolemaei librum alludere. immo Lucianus certe ad ipsius Homeri locum unice alludit, quem locum Gesner aliique multi in Od. ι', 98 frustra quaesiverunt, ego autem jam in Quaestt. p. 16 recte inveneram dixeramque haec ad Il. β', 199 et ibid. v. 266 referenda esse. etenim ut ex Eustathio atque e scholiis Venetis Lipsiacisque patet, grammatici hoc utroque Homeri loco vehementer offensi de his ipsis Ulixis plagis diu ac multum disputarant. Athenienses

ὡς ἀληθῶς δεόμενον. 9. τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἄγοντα καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι [πρὸς] ὅ τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις μεμνῆσθαι ἀξιώσειεν τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν· εἰσὶ γάρ οἳ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ
665 τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν. ὡς ἔγωγε, τοὐμὸν ἴδιον, * οὐδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι καὶ συνὼν ὁρᾶσθαι μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας δεξαίμην ἄν. 10. τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν, ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἥτις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν καὶ οὐ πολλοῦ δεῖ σοι τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον,

---

enim νόμῳ ὕβρεως lato caverunt, ne quis civem pulsaret omninoque in Graecia si libero verbera illata essent, facti ratio reddenda erat, ut Xenophonti in milites verberibus uso Anabas. V, 8 § 1 — 26. contra Homerus secundo Iliadis hoc ipsum poenae genus defendisse atque adeo sanxisse videbatur.

9. ἀφ' ὧν αὐτοὺς VΦ cum Reitzio. ἀφ' ὧν αὐτοὺς A et v. φέροντες] ἐπιφέροντες Φ. χρῆσθαι πρὸς ὅ τι ἂν ἐθέλωσι] πρὸς delet Cobetus V. L. p. 239 et p. 272, recte ut opinor. vide pauca de multis apud Valckenarium Adnot. in Phalarid. p. XXII ed. Lenn. (p. XXV Lips.). rarum est in tali l. etiam ἐθέλωσι pro vulgari βούλωνται. ταῦτα — τούτων] dictione utitur Thucydidea V, 74: καὶ ἡ μὲν μάχη τοιαύτη καὶ ὅτι ἐγγύτατα τούτων ἐγένετο —. ἀξιώσειεν A. ἀξιώσειε v. ὡς ἔγωγε τοὐμὸν ἴδιον libri. at opus est oppositione. hinc corrigo: ἐγὼ δὲ, ὡς (sive ὥς γε) τοὐμὸν ἴδιον —. et ὡς quidem vim habet restringendi ut in formulis ὡς ἐμῇ δόξῃ, ὥς γ' ἐμοὶ aliis. tum absolute ponuntur τὸ δ' ἐμὸν D. Deor. XX, 7 fin. et alibi τό γ' ἐμόν. postremo de addito ἴδιον vide Schaeferum ad Demosth. V p. 396. αὐτὸ μόνον Φ et v. αὐτῷ μόνον A. αὐτῷ μόνῳ ΩΜΔ.

10. δ' ἐν] δὲ ἐν ΦA et fortasse CΩ. ἐν αὐτῷ] id est, ἐν τῷ τυχεῖν. ἐπὶ πᾶσι δὲ ΕΦACΩ et fortasse ΜΔ. ἐπὶ πᾶσι δὴ edd. vett. γίγνεται] γίνεται Φ. δεῖ σοι] ita correxi. libri δεήσει futuro nimis inepto. ἀλλὰ θελῆσαι] bene Dindorfius: ἀλλ' ἐθε-

εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς· ἀλλὰ πολλῆς μὲν
τῆς διαδρομῆς δεῖ, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἕωθέν
τε ἐξανιστάμενον περιμένειν ὠθούμενον καὶ ἀποκλειό-
μενον καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα καὶ
ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς συρίζοντι καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ
ταττόμενον καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνό-
ματος. καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύ-
ναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου
* ἀξίωμα καὶ χρώματα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἥδηται, 666
ὡς μὴ ἀπᾴδῃς μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος, καὶ φιλο-
πόνως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι ὑπὸ τῶν οἰκετῶν
προωθούμενον καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα.
ὁ δὲ οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν. **11.** ἢν δέ
ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε καὶ προσκαλέσας
ἔρηταί τι ὧν ἂν τύχῃ, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρώς, ἀθρόος
δὲ ὁ ἴλιγγος καὶ τρόμος, καὶ ἄκαιρος γέλως τῶν παρόν-
των ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον,

λῆσαι. *εὐμαρῶς*] *εὐμερῶς* A. *δεῖ* addidi ex uno M. Urbanus haud improbante G. Hermanno *δεῖ* ita transponebat: *πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ δεῖ τῆς θυρ.* *συνεχοῦς δὲ τῆς θ.*] Benedictus: *συνεχοῦς καὶ τῆς.* voluit: *συνεχοῦς δὲ καὶ τῆς*, quod fortasse verum est. *ἀποκλειόμενον*] *περικλειόμενον* Ω. *καὶ ὑπὸ* Φ. *ὑπὸ* caeteri et v. *ὀνομακλήτορι* fortasse ΦΩ. *ὄνομα κλήτορι* A et edd. vett. *τελοῦντα*] *τελοῦντι* U, in quo videri potest „*τελοῦντα ἀντὶ*“ latere. vide Hermotim. c. 83 fin. *ὑπὲρ τ. ὑ. δύναμιν*] Hyperides Pro Lycophr. p. 31 Caes: *παρὰ δύναμιν καὶ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν τὴν ἐμαυτοῦ.* *πομπὴν* ΦAC et v. *προπομπὴν* ΩMΔ, quod non probandum, quamvis speciose Lehmannus infra c. 25: *τοῖς προϊοῦσι καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ* contulerit. tum Lucianus dixisset ut opinor „*προπομπείαν*“.

11. *καὶ τὰ ἄριστα*] articulum delet Cobetus V. L. p. 239. *πράξῃς*] *πράξεις* A. *προσκαλέσας ἔρηταί τι* ACΩΔ et edd. vett. *προσκαλέσεταί τι* E. *εἴρηται* vitium Reitzianae. *τύχῃ*] *τύχοι* AC. libri *καὶ τρόμος ἄκαιρος καὶ γέλως*. epitheta de uno posita sibi invicem bene respondere debent, variare autem possunt de diversis posita, ita ut Jacobsius Append. ad Pors. Advers. p. 291 unus in hoc l. optime haeserit. ego nihil aliud quam *καὶ* transposui: — *ὁ ἴλιγγος καὶ τρόμος, καὶ ἄκαιρος γέλως* —. vide (Menandri) *Γνώμ. μονοστ.* v. 88 (p. 342 ed. Mein.): *Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.* *ὅτι χίλιαι ν. ἤ. αὐτοῖς λέγεις*]

τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ αἰδῶ ἐκάλεσαν, οἱ δὲ τολμηροὶ δειλίαν, οἱ δὲ κακοήθεις ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύνης ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ „πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἰαύσῃς, ἤματα δ' αἱματόεντα" διαγάγῃς, οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τοὐντεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ διατριβὴ οὐκ ἀηδὴς ἐπαι-
667 νουμένῳ καὶ εὐδαιμονιζομένῳ, * σοὶ δὲ ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκεῖσθαι δοκεῖ· ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον. ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα καὶ εἰ μὲν ἐκφαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον, εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὔελπιν καθιστάμενον. **12.** εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονοῦντας καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ὥσπερ ἐκ λόχου ἕκαστος τοξεύων λέληθεν. εἶτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ ἐξεταζόμενον, εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ

---

malim hic ὅτε pro ὅτι scribere et vocem χίλιαι bis ponere: ὅτε χίλιαι νῆες ἦσαν αὐτοῖς, „χίλιαι" λέγεις. λέγεις] ει in litura in A. πολλὰς — αἱματόεντα] Iliad. ι', 325 sq. ἰαύσῃς edd. recentes et fortassis Ω. ἰαύσῃς a. ἰαύῃς EACMΔ. ἰαύεις Φ. Themistius quoque XXVI p. 377 ed. Dind. eundem Homeri l. sic imitatur, ut ἰαύσας aoristum suffecerit. ὑπὲρ ἅπαντος] ὑπεράπαντος A. προκεῖσθαι δοκεῖ] προκεῖσθαι δεῖ Φ. ἐς μυρία διαιρεθῆναι] διαιρεθῆναι εἰς μυρία Ω. αὐτὸν δὲ] αὐτὸν δὴ V. ἀκούοι ΓΕΦΑCΩ et fortasse MΔ. ἀκούει edd. vett.

12. ἀντὶ σοῦ] ἀντὶ τοῦ A. ὧν ὥσπερ ἐκ λόχου ἕκαστος Φ. ὧν ἕκαστος ὥσπερ ἐκ λόχου A et v. λέγου pro λόχου errore Rei-

*μή. μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖταί
σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος, κἂν μέν τις ἢ πολίτης
ὑπὸ φθόνου ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκε-
κρουκὼς ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν ἢ παιδεραστὴν,
τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς, ἢν δὲ πάν-
τες ἅμα ἐπαινῶσιν, ἑξῆς [πάντες] ὕποπτοι καὶ ἀμφίβολοι
καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ *. εὐτυχῆσαι καὶ* 668
*μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατή-
σειας. εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα εὐχῆς μειζόνως.
αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους καὶ τῶν φίλων οἱ
ἐντιμότατοι καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ
ἀπέτρεψαν. ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει
δὲ οὔτε ὁ ἐπίτροπος οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμ-*

---

tziana. *μέσος ἐν τοσ. χρ., καὶ πολυπρ.*] dubitanter suppleo et transpono: *τοῖς δὲ μή. [πολὺς δ' ὁ] μέσος χρόνος, καὶ ἐν τοσούτῳ πολυπρ.* vide Alexandrum c. 51: *πολὺς ὁ ἐν μέσῳ χρόνος ἦν —, ὡς ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντο κ. τ. ἑ.*, Timonem c. 10, Navig. c. 33. *κἂν μέν τις — ὁ μάρτυς*] partim e Luciano affert, sed mendose Arsenius in Paroemiogr. T. II p. 381 ed. Leutsch.

ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου ἢ] *ἢ πολίτης, ἢ ὑπὸ φθόνου ἢ Φ.* *ἢν δὲ* AC. *ἐὰν δὲ Ω.* *ἂν δὲ* v. *πάντες ἅμα ἐπαινῶσιν, ἑξῆς πάντες ὕποπτοι*] ita conjeci. *ἐπαινῶσιν ἅμα ἑξῆς ὕποπτοι* (omisso *πάντες*) *Ω*. *πάντες ἅμα ἑξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι* A et v. at *ἅμα ἑξῆς*, quae notiones inter se pugnant, conjungi nequeunt. meae correctioni similia haec sunt Philemonis ap. Stobaeum Floril. II, 27: *ἅπαντες οἱ λέοντές εἰσιν ἄλκιμοι, | δειλοὶ πάλιν ἑξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λαγοί.* *δεδεκασμένοι*] *δεδικασμένοι* AC. *μόλις* Y. *μόνως* A et v. illud prius olim probavi ut et rei conveniens et Lucianeum. vide inprimis D. Mort. X, 1; Hermotim. c. 45; De Domo c. 32. at hodie *μόνως* tueor collato Galeno VIII, 43 Chart: *μόνως γὰρ ἂν οὕτως συνίεμεν αὐτοῦ.* *οὕτω*] *οὕτως* ΦA. *εὐτύχηται*] *ηὐτύχηταί* Lehmannus. *πάντα εὐχῆς μειζόνως*] ita et ego et Cobetus V. L. p. 239 correximus auctore Solano, qui tamen non sine inepto articulo scripserat: *πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως.* vide nostri Herodotum c. 1 et intpp. Gregorii Corinthii p. 133. libri sic: *πάντα εὐτυχῆς μειζόνως* pr m E. *πάντα εὐτυχεῖς μειζόνως* ΓACV (ita CV, qui interpungunt post *πάντα*) ΩT et sec m E. *πάντα εὐτύχεις μειζόνως* MY. *πάντα εὐτυχεῖν μειζόνως Δ.* *πάντα τυχεῖς μειζόνως* U. *πάντα ἐκ τύχης μείζονος* edd. vett. et correctus Φ, ubi pr m habuit *μειζόνως.* *δὲ οὔτε* ΓΕΦACΩMΔ. *δὲ οὐδὲ* (vel *οὐ δὲ*) edd. vett. ceterum Vaticani Γ collatio jam nunc desinit.

ψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω καὶ πανταχόθεν
αἴσια τὰ ἱερά. 13. κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ
ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια, μᾶλλον δὲ Βαβυλῶνα εἴληφας ἢ
τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας καὶ ἕξεις τὸ τῆς
Ἀμαλθείας κέρας καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. ἔδει δή
σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι
τἀγαθά, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τόν
τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁρισθῆναι καὶ τοῦτον ἐν
καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι καὶ τὴν ἄλ-
λην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν, πόνων δὲ ἐκεί-
νων καὶ πηλοῦ καὶ δρόμων καὶ ἀγρυπνιῶν ἀναπεπαῦ-
669 σθαι, καὶ τοῦτο δὴ * τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τὼ
πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν
ἀρχὴν παρελήφθης καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕ-
τως, ὦ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑπο-
κύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον καὶ τὸ
μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα. ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παν-
τὸς δεῖ· μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς
ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἑξῆς
ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο παιδείᾳ κἂν
ἐπ' ἐλάχιστον ὡμιληκώς. 14. ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώ-

ὁ ἐπίτροπος] in Reitziana errore hic omissum *ὁ* et mox scriptum *ἐπέμψατο* pro *ἐμέμψατο*. *οὔτε ὁ οἰκονόμος*] haec om *Ω*. *ἵλεω*] *ἵλθω* A.

13. *καὶ ἕξεις — γάλα*] haec articulis *τὸ τῆς* omissis affert grammaticus Bachmanni in Anecd. II p. 339. *Ἀμαλθείας*] *ἀμαλθίας* A. *ὀρνίθων γάλα*] scholium Vossianum totidem verbis habent et grammaticus Bachmanni l. l. et vero (in quo male legitur: — *λεγομένη τῶν ὀρνίθων γάλα*) codex C. *ἔδει δή σοι*] ita correxi. libri *δεῖ δή σοι*, sed praesenti repugnant inferiora: *ἐχρῆν μὲν οὕτως*. *ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων* AC et v. *ἀντὶ τοσούτων πόνων Φ*. *ἀντὶ τῶν μεγίστων πόνων Ω*. *μόνον*] *μόνος* c. *ἀποδίδοσθαι*] *ἀποδέδοσθαι* A. *πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ*] haec locutio videri posset e Demosthene sumta esse, nisi etiam Aeschylus in Prometh. v. 965 scripsisset: *πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω*. adde mea ad l. De Conscr. Hist. c. 34 p. 82. *δ' αὐτὸς*] *δὲ αὐτὸς* A. *σκέψαι δ' αὐτὸς ἑξῆς ἀκούων*] suppleo: *σκέψαι δ' αὐτὸς ἑξῆς ἕκαστα ἀκούων*. vide praeter alia D. Mort. XXVI, 1: *τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον* —.

του δείπνου, ἣν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέ-
λεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι πα-
ραγγέλλων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος
οἰκέτης, ὃν χρὴ πρῶτον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα
ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τοὐλάχιστον
πέντε δραχμάς· ὁ δὲ ἀκκισάμενος καί, ἄπαγε, παρὰ σοῦ
δὲ ἐγώ; καί, Ἡράκλεις μὴ * γένοιτο ὑπειπὼν τέλος ἐπεί- 670
σθη, καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών. σὺ δ' ἐσθῆτα κα-
θαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα
σχηματίσας λουσάμενος ἥκεις δεδιώς, μὴ πρὸ τῶν ἄλλων
ἀφίκοιο· ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν
φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ εἰσε-
λήλυθας, καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξατο, καὶ παραλαβών
τις κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου μετὰ δύο που
σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. 15. σὺ δ' ὥσπερ ἐς τοῦ
Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν πάντα τεθαύμακας καὶ ἐφ'
ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ· ξένα γάρ σοι καὶ
ἄγνωστα πάντα. καὶ ἥ τε οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει καὶ
τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν, οὐδ'
αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ
τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, εἴ πως ἐς τοὺς παῖδας ἢ

---

14. δ' ἀπὸ] δὲ ἀπὸ ΦΑ et fortassis Ω. παραγγέλλων] παραγγέλων Α. πρῶτον ΦΑCΩΔ. πρότερον v. ἐς] εἰς Φ. χεῖρα] χεῖραν A. δοκῇς ΕΦΑCΩ et fortasse ΜΔ. δοκεῖς edd. vett. ὑπειπὼν ΕΑΩΜΔ. ἐπειπὼν v. σὺ δ'] σὺ δὲ ΦΑCΩ. ὡς κοσμιώτατα ΕΦΑCΩ et fortasse ΜΔ. vulgo ὡς abest. δεδιώς, μὴ] δεδιὼς εἰ μὴ T. ἀφίκοιο] optativum non intelligo. αὐτὸ οὖν] αὐτὸ γοῦν Δ. ἐδέξατο ΦΔ (scil. ὁ πλούσιος). ἐδέξαντο A et v. παραλαβών] παραβὼν A. ὑπὲρ τοῦ πλουσίου] Solanus: ὑπὸ τὸν πλούσιον mavult, ut in nostri Convivio c. 9 exstat.

15. ὥσπερ ἐς] εἰς addidit Coraës ad Heliodorum p. 84. ἄγνωστα πάντα] πάντα om Ω. οἰκετεία AC (ita C) et v. οἰκετ^ε^ία Φ (sic). οἰκετία ΕΩ. οἰκία Δ. εἰς σὲ] εἰσὲ A. ἐς σὲ a. τῶν παρόντων] τὸν παρόντων A. οὐδ' αὐτῷ] οὐδὲ αὐτῶ A et fortassis Ω. οὐδὲ αὐτὸ Φ. ἐπισκοπεῖν, εἴ πως] ita olim correxi in Epist. Crit. p. XL. libri ἐπισκοπεῖν, ὅπως. non bene Dindorfius ὅπως delet servans deinceps vulgatam γυναῖκα εἰ. γυναῖκα πολλάκις V. γυναῖκα εἰ πολλάκις plerique libri et v. frustra con-

ἐς τὴν γυναῖκα πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον ἐς τὴν ἀπειρίαν ἀποσκώπτουσιν, ἀπὸ τῶν δρωμένων τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρό-
671 μακτρον * προτιθέμενοι. ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων πρός τινα τάξιν καὶ ποικίλων ἐσκευασμένων εἰδέναι ἐφ' ὅ τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς·

---

jecimus Theod. Marcilius: ἢ εἰς παλλακάς egoque: ἢ παλλακίδας. nam πολλάκις ad sententiam aptum est. ἐκ περιωπῆς om T solus. libri: ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, praeter Φ, qui: ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρομένων προσκώπτουσι. pro his correxi: ἐς τὴν ἀπειρίαν ἀποσκώπτουσιν, ἀπὸ τῶν δρωμένων —. nam isthuc quidem perineptе dictum est, τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων pro τῶν ποιητέων. sed absolute hic ponitur ἐς τὴν ἀπειρίαν, ut saepe in dictione ὑπ' ἀπειρίας. καὶ τὸ καινὸν AC et v. καὶ om ΦΩa et pm E. σοι τὸ] σοι καὶ τὸ d. χειρόμακτρον] χειρώμακτρον A. προτιθέμενοι] ita correxi. τιθέμενοι ΕΑΩ a d. τιθέμενον caeterae edd. Προτίθεσθαι significat etiam „praetextu uti, causari", ut vel in hoc libello c. 5. et praetexentes, inquit, novam tibi mappam esse. sententiam Cobetus quoque V. L. p. 240 recte perspexit, qui: „suum sibi quisque χειρόμακτρον habebat et afferebat secum." certa res est conferenti Martialem Epigr. XII, 29. sed idem Cobetus quum dictionis τεκμήριον τίθεσθαι, qua noster quoque De Conscr. Hist. c. 40 utitur, non bene meminisset, sanum verbum ποιούμενοι delevit itaque conjecit: ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενοι. quae manifesto ferri nequeunt. καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν (ποιεῖν a. ποεῖν T) αἰτεῖν τολμᾶν] haec ita transpono: καὶ μήτε πιεῖν αἰτεῖν διψῶντα τολμᾶν. libri sic: παρατεθέντων ποικίλων πρός τινα τάξιν ἐσκευασμένων v. et fortasse Φ. παρατεθέντων ποικίλων (ποικίλων ποικίλων C bis) καὶ πρός τινα τάξιν ἐσκευασμένων ΑCΩΔ. haec ita transposui: παρατεθέντων πρός τινα τάξιν καὶ ποικίλων ἐσκευασμένων. vide nostri Convivium c. 11: εἱστιώμεθα οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα. sensit vitium, non sanavit Courierius ad Asinum p. 296. κἀκεῖνον] κἀκεῖνο M et fortasse C. ζηλοῦν] δηλοῦν ΕΦΑCΩΜ.

ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει κἀκεῖνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν. 16. τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχήν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἐλέφαντος καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς, ἄρτι δὲ οἰκτείρεις σεαυτόν, ὡς τὸ μηδὲν ὢν εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ κἀκεῖνο εἰσέρχεταί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας· οἴει γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν· καί που καὶ μειράκια ὡραῖα διακονούμενα καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν, ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεσθαι,

οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης * εὐδαι- 672
μονίας. φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ, καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ τι δήποτε προσειπών· σὺ δὲ λαβών, ὅτι μέν τι σε καὶ αὐτὸν ἐπειπεῖν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφλες. 17. ἐπίφθονος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν, ὅτι τήμερον ἥκων προὐκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθὺς οὖν καὶ τοιοῦτός τις ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος·

---

16. τῶν πραττομένων] τῶν πεπραγμένων Φ, male. vide supra c. 15 init. ὑπολαμβάνεις.] Cobetus V. L. p. 240: ὑπελάμβανες, cui conjecturae proxima verba: ἐνίοτε δὲ κἀκεῖνο — repugnant. εἰσέρχεται] ὑπεισέρχεταί Υ. βιώσῃ] βιώσεις ΦΔ. εἰσαεὶ] ΑCΦ et v. ἐς ἀεὶ Ω. ἐσαεὶ Δ. τὴν μέλλουσαν διατριβήν] τὴν διατριβὴν τὴν μέλλουσαν Δ. ἐπιφθέγγεσθαι ΕΦΑΩ. φθέγγεσθαι v. ἐϋκνήμιδας Lehmannus pro εὐκνήμιδας. versus est Homeri Il. γ', 156. σκύφον εὐμεγέθη τινὰ ΕΦΑCΩ et fortasse ΜΔ. σκύφον εὐμεγέθη τὶς edd. vett. confer nostri Convivium c. 14. ὅτι μέν τι Jacobsius. ὅ τι μέν τι v. sed ὅτι μέν τι A, qui alias haud raro ὅ, τι scribit, non semper tamen, ubi eo opus est. ἐπειπεῖν ἔδει Φ. ὑπειπεῖν ἔδει A et v., quod vitium neque Jacobsius neque caeteri attenderunt. ἀπειρίας] ἀπειρσίας V. ἀπορίας a.

17. ἐλύπησάς] aoristus ob illud πρότερον recte habet. frustra Bekker: λυπήσας. πολυετῆ] πολυέτη A. ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ

τοῦτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, τὸ καὶ τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν δευτέρους εἶναι. οὐ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέῳκται ἡ Ῥωμαίων πόλις; καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; μῶν ῥημάτια δύστηνα λέγοντες οἴονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος καὶ λιμοῦ πλέως, οὐδ᾽ ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου

λόγος ΕΦΑCΩ. περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς v. de sententia confer Juvenalem Sat. III, 69 sqq. ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις] ἡμῶν πρὸς τοῖς ἄλλοις ΕΦ. ἡμῖν τοῖς ἄλλοις C. ἡμῶν τοῖς ἄλλοις A et fortassis Ω. πρὸς om etiam a. ἐλείπετο A et v. ἐλίπετο E. tu corrige hic: ἔτι ἐλείπετο et De Saltat. c. 5 scribe: ἔτι γὰρ τοῦτό μοι λοιπὸν ἦν, τὸ ἐν βαθεῖ κ. τ. λ. eadem ironia in vernaculo illo inest: „das fehlte noch!" libri καὶ τῶν, sed recte τὸ καὶ τῶν Struvius L. L. p. 229 et Cobetus V. L. p. 240. ἐς τὴν] εἰς τὴν ΦΩ. οὐ μόνοις —;] ita correxi cum interrogatione. libri καὶ μόνοις, sed καὶ ineptum est neque sic interpungi debebat: καὶ, μόνοις, quasi mox non τρίτος ἄλλος sequeretur. immo nostrum οὐ in ipsis codd. servatum est loco alieno sed vicino inter ἡμῶν et ῥημάτια. olim audacius ita ut est De Sacrific. c. 5 init. conjeceram: ἦ γὰρ οὐ μόνοις —; ἡμῶν; μῶν ῥημάτια] ita supplevi. ἡμῶν ῥημάτια Φ. ἡμῶν; οὐ ῥημάτια A et v, in quo absurdum esse οὐ ut in negativa interrogatione solus vidit Lehmannus. et οὐ quidem, ut modo dictum est, pertinet ad verba superiora, quae ita restitui: οὐ μόνοις. hic vero non minus recte μῶν supplevisse videor. Lucianus reprehendit ille quidem μῶν (nimis puto frequentatum) in Lexiphane c. 21, verum ipse eo minime abstinet.
ῥημάτια δύστηνα] frustra Jacobsius ad Porsoni Advers. p. 291: ῥημάτιά τινα δύστηνα conjecit. at Lucianus et γύναια (ῥάκια) δύστηνα in locis a Burmeistero Quaestt. cr. p. 42 collectis et ter praeterea hoc ipsum ῥημάτια δύστηνα de philosophis dixit in Bis Accus. c. 16, in Convivio c. 30 et in Hermotimo c. 79, ubi haec leguntur: ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε. cujus dictionis fontem Dobraeus in Adversar. I p. 563 bene monstravit Demosthenem De Falsa Legat. 421 20: ἐνθάδε σεμνολογεῖ καὶ λογάρια δύστηνα μελετήσας καὶ φωνασκήσας οὐκ οἴει δίκην δώσειν —. ἄλλος δὲ] ἄλλος δὲ Φ (ω supra m sec). κατέφαγεν T et v. κατέπιεν ΕΦΑCΩa, quod frustra probat Cobetus V. L. p. 240, qui non videtur ad praegressa modo ὅσα μὲν ἔπιεν attendisse. ἄνθρωπος Dindorfius pro ἄνθρωπος. οὐδ᾽ ὄναρ usque ad ἐμφορηθεὶς

ἐμφορηθείς, * οὔτι γε Νομαδικοῦ ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, 673 ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπεν. τρίτος ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησί, πέντε οὐδ᾽ ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον· νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν, ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ πολλάκις καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ μεταπλασθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἄθλιος ἐρρίψεται κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα πολλὰ περὶ σοῦ στρέφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς διαβολάς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. 18. τὸ δ᾽ οὖν συμπόσιον ἐκεῖνο ὅλον σόν ἐστι καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων, σὺ δ᾽ ὑπ᾽ ἀηθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις, καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν οὔτε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων καὶ θεαμάτων ἐπὶ

---

affert Apostolius in Paroemiogr. II p. 576, ubi vide Leutschium.

οὔτι γε] ita libri omnes. οὔτε γε vitium Reitzianae est. καταλέλοιπεν] a. καταλέλοιπε A et v. ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ codices, diserte ΦAC, etiam Ω et editiones Reitziana priores, sed ἀναπλησθῇ V et τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ Y, quod probarunt olim Reitzius, nuper Cobetus V. L. p. 146, quum codicum scriptura Solanus primum offensus esset. at quod habet Y, id quidem (ut recte Lehmannus) ob verba proxima: κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως ferri non potest. hinc antea volueram: καὶ τοῦ πηλοῦ ὑπερπλησθῇ collato Alexandro c. 15 init. hodie vero codices ita secutus sum, ut tantum ἀναπλασθῇ in μεταπλασθῇ converterem. primum calceo, qui transformatus h. e. informis redditus fuerit, uti non licet, tum ipse graeculus cum calceo comparatus recte dici potuit μεταπλασθῆναι, uti Diphilus dixit in Stobaei Floril. CXVI, 32: χαίρει μεταπλάττων (ὁ χρόνος) πάντας
θλι
ἐπὶ τὰ χείρονα. ἄθλιος Bekker. ἀθλίως A et v. ἀθρόως Ω (sic), ἀθρόως M. πολλὰ περὶ σοῦ ΕΦAC et fortassis Ω. περὶ σοῦ πολλὰ v. τινες] τινας A.

18. συμπόσιον ἐκεῖνο ὅλον Φ. συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο A et v. πλέον] πλεῖον Φ. πλείω Δ. πλεῖστον A. ἀποτεινομένου] Cobetus V. L. p. 240: παρατεινομένου frustra conjecit. vide pauca de multis Hermotim. c. 11 et Bis Accus. c. 33 collatis Aristoph. Nubib. v. 213. γιγνομένων] γινομένων ΕΦAΩd.

674 θεάμασι παριόντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ * αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα μήτ' ἀκούων, εἴ τις ᾄδει ἢ κιθαρίζει πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. 19. τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βούλομαι καὶ ὁπόσον, ἐλευθέρως ἑστιωμένῳ. ἵνα δ' οὖν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἕωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς, ὁπόσον τε καὶ ὁπότε

αὐτοῦ A cum Reitzio. αὐτοῦ v. ὑπομένεις] ἐπιμένεις Φ. μήτ' ἀκούων] μήτε ἀκούων ΦΔΩ. ἢ κιθαρίζει A et v. καὶ κιθαρίζει Δ.

19. καὶ ὁπόσον AC et v. καὶ ὁπόσων ΦΩ. ἑστιωμένῳ Lehmannus dubitanter. ἑστιομένων Φ. ἐσθιομένῳ T et v. ἐσθιομένων EACΩYa, quod in Quaestt. p. 155 frustra probavi. libero et libertatis amico, inquit, tam tenuis victus dulcis quaedam ἑστίασις videtur. ita in Demonico Athenaei IX p. 410, d ἑστιῶν pro ἐσθίων Casaubonus restituit. δ' οὖν Bekker. libri γοῦν. ὀξυρεγμίαν] ὀξυρευγμίαν Ω. ἐξηρευγμίαν et in marg. al. man. γρ. ὀξυρευγμίαν Φ. ἐξορευγμίαν et in marg. ὀξυρεγμίαν E. ἐξωρευγμίαν et in marg. γρ. ὀξυρευγμίαν (γρ' ὀξηρευγμίαν A) CA. quibus scripturis tres formae inesse possunt, ὀξυρεγμία, ὀξυρυγμία et ὀξορεγμία. secunda in tribus locis Hippocratis quodammodo inest, ὀξυρευγμίη (collectis ab intpp. Erotiani p. 266). tertiam Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 36, 19 agnoscere videtur, docens ille ὀξύβαφον, ὀξύγαρον attice dici, non item ὀξόβαφον, ὀξόγαρον, cujus praecepti pars mihi haec esse videntur: ὀξυρεγμία καὶ ὀξωρεγμία τὸ αὐτό ἐστι· λέγεται γὰρ ἀμφότερα. at in tali nexu ὀξωρεγμία afferri non potuit nisi additis verbis διὰ τοῦ ω. itaque corrigo: ὀξυρεγμία καὶ ὀξορεγμία —. recte tamen Pollux VI, 44 ὀξυρεγμία atticis tribuit, quo ipse Aristophanes utitur et apud Photium p. 340, 22 et in Pace v. 521, ubi est κρομμυοξυρεγμίας. sexcenties etiam Hippocrates ὀξυρεγμίη habet et Galenus ὀξυρεγμία. Galenus quidem T. 18 P. 1 p. 4 ed. Kühn. clare scripsit: ὀξεῖαι — ἐρυγαὶ —, ἃς ὀξυρεγμίας ὀνομάζουσι et ibid. p. 53 formam Hippocratis ὀξυρεγμιώδης adscivit. alias aliorum auctoritates omitto. ceterum ὀξερυγμία Dobraeus ad Plutum v. 1021 ab se inventum obtrusit Aristophani. est illud quidem non male inventum viderique potest praestare formae supra positae ὀξυρυγμία sive ὀξυρευγμίη,

τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν
φίλων προσκαλέσας σε καὶ καθίζεσθαι κελεύσας ἄρχεται
λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα ὁποῖά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ
ὡς τῦφος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγῴδητα δὲ καὶ πεζὰ
πάντα καὶ δημοτικά, χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἁπάντων
ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν
ψυχήν σοι τὴν ἐμαυτοῦ, (ἢ καὶ νὴ Δία τῶν παίδων, εἰ
παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν
ἄλλων μὴ ἐπ' ἴσης ἡγοίμην * δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ 675
ὡρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τοῦ
σοῦ τρόπου καὶ συνίημι, ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσ-
ελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐ-
νοίας τῆς παρ' ἡμῶν καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἕξεις·
ὅμως δ' οὖν καὶ ὡρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ τι καὶ βού-
λει, λέγε μεμνημένος, ὦ φίλτατε, κἀκείνων, ἅπερ ἐν ἑορ-
ταῖς διετησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν
οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα·
πολλαὶ δέ, οἶσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί. καὶ
πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων μετριώτερον δῆλον ὅτι
ἐπιβαλεῖς ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη

---

etsi Zonaras p. 1456 formam ὀξυρευγμία itemque ὀξερευγμία probare videtur. ὑμᾶς] ἡμᾶς ΕΦΑΩa. παρόντων οὖν δύο] παρόντων ἢ δύο A. παρόντων οὖν ἢ δύο ΕΦΩΜΔ, lectione et ab Lehmanno et ab Cobeto V. L. p. 240 bene explosa.

καθίζεσθαι A et v. καθέζεσθαι ΩΔ. ἐμαυτοῦ ΕΦΑCΩUY a c et fortasse ΜΔ. ἑαυτοῦ d. ἑαυτοῦ multae edd. parenthesin, quae editoribus placuit, εἰ — δεόμενοι in Quaest. p. 155 jure improbavi. aut haec omnia τὴν ἑαυτοῦ — δεόμενοι, si ἑαυτοῦ scripseris, sin ἐμαυτοῦ, verba ἢ καὶ νὴ Δία — δεόμενοι ab reliquis separanda sunt. ἢ καὶ νὴ Δία] γε post δία addit Φ solus. Lucianus habet καὶ νὴ Δία γε, ut vel in hoc libro c. 28, non item ἢ καὶ νὴ Δία γε, nisi semel in uno codice D. Mort. XVII, 1, sed attice collocat ἢ καὶ νὴ Δία — γέ, ut in Vitar. Auct. c. 7 fin. vide mea ad l. De M. Peregr. c. 33 fin. et Schwidop Observv. Luc. III p. 20. εἶεν] εἰ ἐν A. ἐπ' ἴσης E. ἐπίσης A et v. δ' ἄλλων] δὲ ἄλλων ΦΑCΩ. διετησίοις ΕΦΑΩΜΔ. ἐτησίοις v. ἡμᾶς] ἡμὰς A. πολλαὶ] πολλάκις Y. οἶσθα] ὡς οἶσθα M. vide meas Quaestt. p. 157. δῆλον ὅτι A pro δηλονότι. ἐπιβαλεῖς MV et fortassis Ω. ἐπιβάλῃς Φ. ἐπιβάλλοις vulgo. ἐπιβάλλοις E. ἐπὶ βάλλοις A (ita A). πεπαιδευμένοις] πεπεδευμένοις A.

τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων. 20. ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν καὶ ὅλον σε διασείσας ταῖς ἐλπίσι τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε, σὺ δὲ πάλαι τάλαντα καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας καὶ ἀγροὺς ὅλους καὶ συνοικίας συνίῃς μὲν ἠρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὸ, πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα

χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν·

676 * τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ αὐτὸς μὲν οὔ φησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὠμογέρων τις ἐκ παίδων κολακείᾳ σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησὶ, τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς τύχης, λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι· τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα καὶ τὸν

---

20. ταῦτ'] ταῦτα ACΩ. τιθασὸν Φ. τιθασσὸν A et v. καὶ ἀγροὺς ὅλους καὶ σ.] καὶ γὰρ ἀγροὺς ὅλους καὶ σ. A. καὶ γὰρ ^ ἀγροὺς καὶ ^ ὅλους συνοικίας (sic) Φ. συνίῃς] συνείῃς E. libri σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν sed in X est: „Al. ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις." at ne poetae quidem dicunt σαίνω τι „aliqua re delector." immo aut ita corrigo: σαίνεις δὲ ὅμως πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν collato Pindaro Ol. IV, 4: ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν | ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοί, aut id quod malim: σαίνῃ (sive σαίνει) δὲ ὅμως τῇ ὑποσχέσει. attici enim passivo ita utuntur, sicut Aeschylus in Choeph. v. 189: σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος et Diogenes Laert. VIII, 41: οἱ δὲ σαινόμενοι τοῖς λεγομένοις --. ἐδίην' Marcilius. libri ἐδίηνεν. ἐδίηνεν a. ἐδίηνε A et v. versus Homeri Il. χ', 495. μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος A et v. μέσον τοῦ πράγματος ἐλθόντα Ω, fortassis recte. μήτ' αὐτῷ] μὴ αὐτῷ ΦACΩ. γίγνοιτ'] γίνοιτ' EΦ. γένοιτ' AC. ὠμογέρων τις ΦAC et v. ὠμογέρωντις conjunctim E d. ὁμογέρων τις U. idem fere vitium ὁμόγραυς pro ὠμόγραυς ex Arcadio et Photii Menandro Lobeckius in Paralip. p. 227 sustulit. ὦ οὗτος] haec om Φ, male. οἰκίαν τῶν ἐν τῇ] οἰκίαν ἐν τῇ Φ. μίδα A et fortassis Ω. Μίδου v.

Μίδα πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. ἰδὼν δὲ πολλοὺς
τῶν εὐδοκίμων ἐθελήσαντας ἄν, εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι,
μόνης τῆς δόξης ἕνεκα συνεῖναι τούτῳ καὶ ὁρᾶσθαι περὶ
αὐτὸν ἑταίρους καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας, οὐκ ἔχω
ὅπως σε τῆς εὐποτμίας μακαρίσω, ὃς καὶ προσλήψῃ
μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω,
εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος * εἶ, τοσόνδε τι (εἰπὼν ἐλάχιστον, 677
καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας). 21. ἀγα-
πᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον· οὐ γὰρ οὐδ' ἀναφυγεῖν ἔτι σοι
δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τὸν χαλι-
νὸν μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν οὐ
πάνυ περισπῶντα οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρι ἂν λάθῃς
τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρω-
ποι τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κιγκλί-
δος διατρίβοντα καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα καὶ τῶν πάνυ
τινὰ ἔνδον γεγενημένον· σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, οὗ-
τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ
χαίρεις γε καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα
βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπι-
σας γίγνεται, καὶ ὡς ἡ παροιμία φησίν, ἐπὶ Μανδροβό-

εἶδον vulgo et plerique libri (disertè ΦΑCΩ) praeter unum U qui εἰδὼς probante Lehmanno, verbis οἶσθα εἰδὼς non bene junctis. ego Gesnero duce ἰδὼν correxi. εἰ καὶ] εἰ deletum in Y et ante δέοι repositum. συνεῖναι] τοῦ συνεῖναι Y. τῆς τοιαύτης libri et edd. vett. ἐκ τοιαύτης aliquot editiones. vix opus conjectura mea: τῆς τοσαύτης —. τοσόνδε τι εἰπὼν ἐλάχιστον] haec olim male juncta in Quaestt. p. 34 separavi.

21. δ' ὅμως] δὲ ὅμως Φ. οὐδ' ἀναφυγεῖν] ita correxi. libri οὐδ' ἂν φυγεῖν. illud h. l. significat „retrorsum fugere." nostrates: du kannst nicht wieder zurück. γενομένῳ] γεγενημένῳ ΩΜ. οὐδ'] οὐδὲ ΦΑΩ. μέχρι Jacobitius. libri μέχρις. τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο A ut semper. ζηλοῦσί] ξηλοῦσι et mox τῆς κικλίδος A. τῶν πάνυ] τὸν πάνυ a. οὕτινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς] εἶναι om Ω. transpone, sicut res et usus postulat: οὕτινος ἕνεκα αὐτοῖς εὐδαίμων εἶναι δοκεῖς. τὸ δ'] τὸ δὲ Φ. ἐπὶ μανδροβόλου Φ. ἐπὶ Μανδροβούλου ΕΑCΩV. ἐπὶ Μανδραβούλου v. ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου Δ. ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου Y. vera hujus nominis forma ea est, quam optimi codices ubique tuentur, Μανδρόβολος, probata illa primum Gaisfordo ad

λου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον καὶ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον. 22. *ἠρέμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ*

Suidam s. *Ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου.* in scholio ad h. l. Vossiano et apud Bachmann. Anecd. II p. 339, 12 Parisino quodam Platonis comici mentio fit nulla, sed in alio Parisino, C, scholium caetera idem post illa: *καὶ τῷ τρίτῳ χαλκοῦν* hisce verbis auctum est: *μέμνηται πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν δὶς κακουμένῳ.* eadem verba in Marciano et in Barocciano scholio addita sunt. id unum scimus, a Platone in illa comoedia hoc proverbium commemoratum fuisse, verba Platonis ipsa plane nescimus. itaque Meinekius quum in prima fragmentorum editione p. 633 de verbis Platonis recte tacuisset, male idem in secunda p. 367 in Platonem haec transtulit, „*ἐπὶ Μανδροβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα*“, quae Luciani verba sunt, Platonis fortasse non sunt. Lucianeum scholium, quod excepta Platonis memoria etiam apud Suidam posteriore glossa, Zenobium III, 82 et Diogenianum IV, 62 exstat, ob ovem Samiorum cultui consentaneam (Aelian. H. A. XII, 40 et Clemens Al. Protr. p. 25 Sylb.) plus fidei invenit aliis scholiis, quae pro ove habent *βοῦς ἔθυσε* vel *κριὸν χρυσοῦν ἀνέθηκεν.* ipsum proverbium ab Luciano, ab Gregorio Cyprio III, 50, Apostolio VII, 78 bene ita conceptum est: *ἐπὶ Μανδροβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα,* id est opinor *ὡς ἐπὶ* M., „res ut Mandroboli aetate male cedit.“ nec minus bene scripsit Niceph. Gregor. Hist. Byz. XII, 14 fin: *ὡς γὰρ ἐπὶ Μανδραβόλου* (sic) *τὰ ἐκείνου διηνεκῶς ἐχώρει.* eodem modo *ἐπὶ* accipe in alio proverbio, *τἀπὶ Χαριξένης,* ut Aristophanes Eccles. v. 943, sive ut paroemiographus I p. 411 ed. Leutschi *ἐπὶ Χαριξένης,* sive ut Hesychius s. *Ἐπὶ Χαριξένης* habet: *οἷα τἀπὶ Χαριξένης.* restat haec proverbii nostri forma, *ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου,* quam in Hesychio ipsa literarum series postulat, eandem servarunt Zenobius III, 82, Suidas priore loco iisdemque verbis Diogenianus IV, 62, et eandem Suidae reddo posteriore glossa: *Ἐπὶ τοῦ* (corr. *τὰ*) *Μανδραβόλου: ἐπὶ τοῦ* —. hoc proverbii lemma ex alio scriptore, velut e versu Platonis sumtum esse conjicio, quasi ita scriptum fuisse fingas: *ἀλλ' ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου τρέπει.* confer Vesp. v. 986 et memento proverbii *Ἐπὶ τἀλλότρια Παυσανίας* (II p. 166 Leutsch.). nam duae tantum hujus proverbii formae sunt justae, Lucianea *ἐπὶ Μανδροβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα* et scriptoris incerti *ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου,* quibus formis temere et absurde confusis ita scripserunt et Alciphro Epp. I, 9 init: *ὡς ἐναντίως ἡμῖν καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τὰ Μανδροβόλου χωρεῖ τὰ πράγματα* (quanquam in Alciphrone corrigo: *ἐπὶ Μανδροβόλου*) et Zonaras T. III p. 175: *ὅτι αὐτῷ αἱ ἐλπίδες ὑπέρρεον καὶ τὸ*

φασὶ * τότε πρῶτον διαβλέπων ἄρχῃ κατανοεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες οὐδὲν ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι, βαρεῖς δὲ ὡς ἀληθῶς καὶ ἀπαραίτητοι καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ἐννοῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν καὶ ταπεινὸν καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. 23. καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἴεσθαι· πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ ὀδοῦ καταλείψων ἴσθι, ἐπειδὰν ἐπὶ τοιαύτην λατρείαν σαυτὸν ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν ἐφ' οὕτως ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν εἰς ἑσπέραν, „ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ·“ καὶ 678

τῆς παροιμίας ἐπὶ τὰ Μανδραβόλου (sic) ἐχώρουν et scholiasta Luciani apud unum Bachmannum l. l., cujus lemma hoc est: ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου χωρεῖ. ἀναποδίζον — τότε (c. 22 init.)] haec duodecim verba in textu om Ω sed in margine adscr. hinc facile patet, quomodo verba media καὶ κατ' ὀλίγον exciderint. talia nunc integra nunc manca nunc etiam partim mendosa in codd. supplentur.

22. καὶ κατ' ὀλίγον accesserunt ex ΕΤΑΩΜΔ et qui ὀλίγου C et qui ὀλίγων Φ. addi haec voluit etiam Jacobsius ad Achill. Tat. p. 663. ἀλλ' ἢ A a e. ἄλλ' ἢ edd. vett. pleraeque. φῦσαί τινες ἦσαν] ἦσαν om Ω. ego olim conjeceram: φυσαλλίδες ἦσαν collato Charone c. 19, sed jam in Quaestt. Luc. p. 16 ad vulgatam redii. βαρεῖς δὲ ὡς ἀληθῶς Jacobitius. βαρεῖς δὲ ἀληθεῖς A. βαρεῖς δὲ καὶ ἀληθεῖς v. οὐδ' ἐννοῶ] ita correxi. libri οὐδ' ἐπινοῶ. vide Burmeisterum Quaestt. cr. p. 42.

23. μηδ'] μὴ δὲ Φ et qui in textu ἀπατρίδην, sed in marg pm . εὐ A. ὀδοῦ A. οὐδοῦ Ω et v. attica Διοσκόρω, κολεὸς ὀδὸς olim (De atticismo Luc. I p. 12) e codd. Luciano restitui. ἐπὶ τοιαύτην λατρείαν σαυτὸν] ita correxi. libri ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν. εἰσίῃς] εἰσήεις Φ. οὖν, εἰ καὶ] οὖν εἰ. καὶ A. οὖν, κἂν U. ἀναγκαίως] ἀναγκαῖος Φ. εἰς ἑσπέραν ΦΛΩ. ἐς ἑσπέραν v. θητεύσεις — ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ] „ex Odyss. τ',

ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφείς, ὀψιμαθήσας δὲ καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς
679 αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ οὐδὲ πολλοῦ * ἄξιος τῷ δεσπότῃ. διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονηρῶς ἀπαλλάττειν. πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸς εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νουμηνίας ἐπιστάσης ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως αὐτοῖς καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ τι δή-

---

341: ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ." Solanus, qui Il. ξ, 84 addere poterat. at ut ἀεικελίῳ hinc sumtum sit, caetera potius ex Il. φ', 444 sq.: θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν | μισθῷ ἔπι ῥητῷ expressa sunt, si tamen expressa ex Homero. quis enim spondeat, non ex alio potius poeta epico haec verbotenus ducta esse, qui ita fere scripserit: [τλῇ δ' αὐτῷ] θητεῦσαι ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ? confer et poetam incertum ap. Plutarch. Moral. p. 761 d, cujus versum Schneidewinus ita scribebat: Ἀδμήτῳ πάρα θητεῦσαι μέγαν εἰς ἐνιαυτόν, et Rhianum pluresque poetas ap. schol. ad Eurip. Alcest. v. 1, et inprimis Panyasin (in Heraclea) ap. eundem Clementem Protr. p. 22, d. ὑπιοῦσα] ὑπτιοῦσα EAC. πονηρῶς ΦΑa et fortassis Ω. πονήρως v. υἱὸς εἶναι Φ. υἱὸν εἶναι A et v. hujus nominativi exempla e Luciano collegi in Quaestt. p. 103 sq. et aliunde Lobeckius ad Phryn. p. 750 sq. μηδ'] μηδὲ Φ. μὴ δὲ A. ἐπιστάσης — προτείνῃς] haec octo verba om A, quae hic quoque turbarum causa fuit. confer supra ad c. 21 fin. habet haec verba C qui προτείνεις pro προτείνῃς. ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως αὐτοῖς] ita haec transposui. ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι καὶ προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις Φ. post τῆς νουμηνίας A pergit: τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις (puncto punctum in marg pr m respondet). τοῖς ἄλλοις οἰκέταις etiam E. τοῖς καλοῖς οἰκέταις M. ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς αὐτοῖς οἰκέταις add. vett. recte haec ab me transposita esse docet scriptura Φ τῷ Ζωπυρίωνι καὶ (unde patet olim recte juncta fuisse τῷ Ζωπυρίωνι καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις), docet vulgata ὁμοίως τοῖς αὐτοῖς οἰκέταις (unde colligas olim recte scriptum fuisse ὁμοίως αὐτοῖς), docet etiam res ipsa, graeculum non servis duobus sed multorum ser-

ποτε ἦν τὸ γιγνόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσίς ἐστι· κήρυκος
γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα καὶ μακρῷ
χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. 24. εἶτ',
ὦ κάθαρμα, φαίην ἄν, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν
φάσκοντα, εἰ μέν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλ-
λαβὼν ἢ λῃστὴς ἀπεδίδοτο, ᾤκτειρες ἂν σεαυτὸν ὡς
παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα, ἢ εἴ τις σου λαβόμενος
ἦγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους καὶ δεινὰ
ἐποίεις καὶ ἠγανάκτεις καί, ὦ γῆ καὶ θεοί, μεγάλῃ τῇ
φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν, σεαυτὸν δὲ ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν ἐν
τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, και-
ρὸς ἦν πρὸς * ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾶν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ 680
σοφίᾳ φέρων ἀπημπόλησας, οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους
λόγους αἰδεσθείς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων ἢ [ὁ] Χρύσιππος
ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαι-
νοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες; καὶ οὐκ αἰ-
σχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις καὶ ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις
ἀντεξεταζόμενος καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει ἀστικῷ μόνος
ξενίζων τῷ τρίβωνι καὶ πονηρῶς τὴν Ῥωμαίων φωνὴν

---

vorum turbae immixtum dici. vide infra c. 25: ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϊοῦσι et D. Mort. XXVII, 6: οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις. καὶ λάβῃς] καὶ om d. γιγνόμενον ΕΦΑCΩΜΔ. διδόμενον v. διδώμενον a. πρᾶσις Lehmannus. libri πράσις. μνηστ. ἑ. τ. δεσπότην] μνηστευσάμενος ἑαυτῷ δεσπότῃ a.

24. φαίην ἂν καὶ μάλιστα] καὶ μάλιστα φαίην ἂν Ω. πρὸς τὸν] etsi alloqui ipsum Timoclem solet, qui et huic vitae generi inhiabat (c. 3) et vero erat philosophus (c. 4 init.): hic tamen πρὸς σὲ τὸν —, ne id subrustice dictum videretur, scribere noluit.

σου λαβόμενος ΕΦΑCΩΜΔ. σου συλλαβόμενος v. ἀπημπόλησας] ita correxi. ἀπεμπολήσας Φ. ἀπημπόληκας A et v. libri ἢ ὁ Χρύσιππος. ego articulum deleo. ἢ Ἀριστοτέλης] ἢ ὁ Ἀριστοτέλης Δ solus, quo recepto etiam ἢ ὁ Χρύσιππος bene habebit. διαβάλλοντες; A. διαβάλλοντες, v. ἀντεξεταζόμενος] Cobeto V. L. p. 240 συνεξεταζόμενος sententia postulare videbatur, mihi non item. nam infelici graeculo cum hominibus istis de gratia contendendum erat (c. 27). ἀστικῷ Dindorfius. ἀστικῶν U. ἀστεικῷ V. ἀστεϊκῷ RT. ῥωμαϊκῷ ΕΦΑΩ. Ῥωμαϊκῶν v. quis ferat Ῥωμαϊκῷ — Ῥωμαίων? τρίβωνι] πώγωνι RTUV. πονηρῶς ΦΑΩa. πονήρως v. ἔχων πηλὸν ΕΑΩΜΔ. πηλὸν ἔχων

βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη καὶ πολυάνθρωπα συγκλύδων τινῶν καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζὸν ἔχων πηλὸν ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μέν σε θέρμιων ἔσχεν ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ

681 *ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε * ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον, ὡς οὐχ ὕδατος οὐδὲ θέρμιων, ἀλλὰ πεμμάτων καὶ ὄψου καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν ἑάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρείς. παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα, καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, δεθεὶς κλοιῷ τὸν τράχηλον ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις, σεαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' ἐλευθερία καὶ τὸ εὐγενὲς αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι φροῦδα πάντα καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν.*

25. *καὶ ἀγαπητόν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας. ἀλλ' ὅρα, εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων*

---

v. *ὄψου* ΕΦΑCΩ. *ὄψων* v. *ἑάλως*] *ἑάλω* A. *ὁ λάβραξ*] *ὁ* in litura A qui pergit *αὐτὸν μάλα*. *τούτων*] *τοῦτον* Ω. *διαπαρείς*] *περιπαρεὶς* ΩΜ. *λιχνείας* ΑΥ et fortasse ΦCΩ. *λιχνίας* E et edd. vett. *δεθεὶς* (*δηθεὶς* Φ) *κλοιῷ* ΦΑCΩ. *κλοιῷ δεθεὶς* v. attico *κλῳὸς* (Arist. Vesp. 897 al.) Lucianus abstinuit. *σεαυτῷ* ΦΑΩΔ. *σαυτῷ* v. *ἡ δ'*] *ἡ δὲ* ΦΑ. *φράτορσι*] id Cobetus V. L. p. 350 Luciano condonat, Dindorfius non item.

25. *τῷ πράγματι, δοῦλον*] malim *τῷ πράγματι, τὸ δοῦλον*, quum infinitivus *δοκεῖν* ab superiore *τὸ αἰσχρὸν* pendeat. *Τιβίῳ*] *τιβείῳ* Φ. *ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων*] cave *ἕνεκα* deleas, cui verba *ἐπιθυμεῖν* (scil. *αὐτῶν*) *φήσας* non repugnant, et quod de eadem re supra ponitur c. 13: *ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης*. Cobeti vero V. L. p. 296 conjectura verba *ἕνεκα τῶν μαθημάτων* delentis nihil vidi infelicius. hoc dicit Lucianus: *τῶν μὲν γὰρ μαθημάτων, ὧν ἕνεκα* —, sed pervulgata utitur attractione, prorsus ut Sophocles in Antig. v. 400, ubi scholiasta

ἐπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί
γὰρ κοινόν, φασί, λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν * οὐχ ὁρᾷς; 682
ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὁμήρου σοφίας ἢ τῆς Δημο-
σθένους δεινότητος ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης,
ὧν ἤν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον
καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι
τῦφος καὶ μαλακία καὶ ἡδυπάθεια καὶ ἀσέλγεια καὶ ὕβρις
καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς·
ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθὺν καὶ σεμνός τις εἶ τὴν
πρόσοψιν καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι
καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικὸν ἢ ῥήτορα ἢ φιλόσο-
φον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα
τοῖς προϊοῦσι καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ
τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων καὶ
ὅλως περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γεν-
ναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων τὸν πώγωνα καὶ τὸν
τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶ-
σθαι καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι, ἀλλ' ἕωθεν ἐξανα-
στάντα παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ
καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν
χεῖρα, ὅ,τι ἂν τύχῃ, ληρεῖ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύ-
μενος, ὡς * οὐδ' ὁδῷ βαδίζων ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν 683
ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν.

---

versum Cratini apte contulit, ut Plato ap. Heindorfium ad Gorgiam p. 121 aliique scriptores in Matthiae Gr. Gr. § 474 p. 887 ed. sec.

πάνυ γοῦν, οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι] πάνυ γὰρ ὡς ὁρᾷς, ἐντετήκασι M multiplici errore. vide quae dixi in Quaestt. Luc. p. 86 sq. ἢ τῆς Δημοσθ.] καὶ τῆς Δημοσθ. Ω. ὧν ἤν τις — τὸ καταλειπόμενόν ἐστι] noster in Prometheo II c. 8 med., Icaromen. c. 29, Polybius III, 31 fin., Theophilus comicus ap. Athen. XIII p. 563 f v. 3 sq. προϊοῦσι] προσιοῦσι T. παιδείαν] παιδιὰν A. φιλομαθὴς — καὶ — φιλόκαλος] vide Luc. Scytham c. 1: φιλόκαλος ἀνὴρ καὶ ἐπιτηδευμάτων φιλομαθὴς τῶν ἀρίστων et Galenum T. XIV p. 627 ed. Kühn: Βοηθὸς ὑπατικὸς ἀνήρ, ὅπως μὲν ἦν φιλόκαλός τε καὶ φιλομαθὴς οἶσθα καὶ σύ. κινδυνεύεις] κινδυνεύσεις AC. ἀεὶ σὺν αὐτῷ] σὺν αὐτῷ ἀεὶ Ω. ἀλλ' ἕωθεν Ω et v. ἀλλὰ ἕωθεν ΦΑ. ὁ δ'] ὁ δὲ ΑΩ. ἐνίοτε] ἐνί ὁτέ E.

τύχῃ EAV. τύχοι Ω et v. et fortasse Φ. οὐδ' ὁδῷ v. et fortasse Φ. οὐδὲ ὁδῷ ACΩM. καλὸν] καλῶν a.

26. σὺ δ' ἄθλιος τὰ μὲν παραδραμών, τὰ δὲ βάδην
ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γάρ, ὡς οἶσθα, ἡ
πόλις) περιελθὼν ἱδρωκάς τε καὶ πνευστιᾶς, κἀκείνου
ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ'
ὅπου καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις
τὸ βιβλίον προχειρισάμενος. ἐπειδὰν δὲ ἄσιτόν τε καὶ
ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ περὶ
αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον,
οὐκέθ' ὁμοίως ἔντιμος οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν·
ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοὐπίσω σὺ
καὶ ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθείς, οὕτω κατάκει-
σαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὀστᾶ, εἰ
ἐφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων ἢ τὸ
σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα ἐνειλοῦσιν, εἰ
ὑπεροφθείη ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ
684 λιμοῦ παροψώμενος. οὐ μὴν οὐδ' * ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπε-

---

26. σὺ δ' ἄθλιος] σὺ δ' ὁ ἄθλιος Struvius L. L. p. 236 sq. ἄναντα πολλὰ] malim πολλὰ ἄναντα ex ipso Hom. Il. ψ', 156. ὡς οἶσθα] ὡς ᾔσθα Φ. μηδ' ὅπου] μηδὲ ὅπου ΦΑCΩ. καθίζῃς EC. καθέζῃς A (ita Λ). καθίζοις Ω. καθίσῃς MUV. καθίζεις Φ et edd. vett. ὀρθὸς] ὀρθῶς AC. suppleo: ὀρθὸς [ἑστὼς] ob verbi καθίζῃς oppositionem. ἀναγινώσκεις EΦ et sec m A. ἐπειδὰν δὲ] collato Longolii codice malim: ἐπειδὰν δέ σε. ἄσιτόν τε] ἄσιτόν σε U. οὐκέθ' pro οὐκ ἔθ' A. παροῦσιν] παριοῦσιν Y. ἐς τοὐπίσω σὺ καὶ ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθείς, οὕτω] vocem οὕτως post ἐξωσθεὶς transposui, quae in libris legitur post ἐς τοὐπίσω σὺ καί, quo loco et male interrupta sunt verba ἐς τοὐπίσω σὺ καὶ ἐς τὴν ἀ. γωνίαν et vero ibidem οὕτως plane ineptum est. οὕτως et ὧδε post participia non sine vi poni solent ut in Aesch. Prometh. v. 515. in nostri Gallo c. 13 init. p. 123 idem vitium correxi. ἐφίκοιτο EΦACΩa. ἀφίκοιτο v. τὸ σκληρὸν] τὸ σκηρὸν Φ. τὰ ἄλλα] corruptum est. male Casaubonus τοὺς ἀλλᾶντας, etsi cibi genus haud dubie latet. similiter Athenis ἐγκεφάλου θρῖον, cibus egregius ficus foliis involvi solebat, ut ad Aristoph. Ranas v. 134 ostendi. ἐνειλοῦσιν] ita Cobetus V. L. p. 240. libri συνειλοῦσιν, pro quo Casaubonus non bene εἰλοῦσιν. ὑπὸ λιμοῦ ACΩ et v. ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ Φ. hoc est ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, lectio non mala. παροψώμενος Jensius. παροψόμενος Φ. παραψόμενος EACΩ edd. vett. παραψάμενος VTd. et παροψᾶσθαι et ἐποψᾶσθαι verba usitata sunt. οὐδ'

στιν, ἀλλ' οὔτε ᾠὸν ἔχεις μόνος, (οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ δὴ τοῦτό γε) οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλησίον παχεῖα καὶ πιμελής, σοὶ δὲ νεοττὸς ἡμίτομος ἢ φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄντικρυς καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἢν ἐπιλίπῃ τι ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων ἐκείνῳ παρέθηκεν ὑποτονθορύσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανέμοντα ἵλεων ἔχειν ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ 685
σε τὴν λοπάδα * παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρί, κἂν ὁπόσην αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις, θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος οὕτως ἄτιμος ὢν συμπότης· καὶ εἴθε γε κἂν ἐκείνου ἐς κόρον ἦν πιεῖν, νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς „οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν." 27. ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ

ἡ] οὐδὲ ἡ ΦΑΩ. γὰρ δὴ] ita correxi in Quaestt. Luc. p. 157. libri γὰρ σή. πλησίον ΕΦΑΩV. πλουσίῳ v. ὑπόσκληρος] ὑπόκληρος A. ἢν ἐπιλίπῃ τι] ita correxi partim cum Dindorfio, qui ἢν ἐπιλίπῃ. ἐπεὶ λίποιτ' Φ. ἐπὴν λίποι Ω. ἐπεὶ λίποι ΕΑ. ἢν ἐπιλίποι v. vide Aristoph. Plut. v. 554. ἐπιπαρόντος ΕΦΑCΩΤ. ἐπὶ παρόντος edd. vett. παριόντος Υ. optime Solanus nostri Convivium c. 20 fin. contulit. παρέθηκεν Φ. παρατέθεικεν A et v. μερίδα] μοῖραν Ω, sed aptius est vulgatum. τὸ γὰρ τῷ] γὰρ τῷ T. τῳ pro τῷ V. ὑπέρ σε] Bekker pro ὑπὲρ σὲ —. τὴν λοπάδα] patinam nominat pro patinae ministro. vide Saturnal. c. 22 et ibid. c. 32. σὲ δ'] σὲ δὲ A. σὺ δὲ Ω.

ὁπόσην] ὁπόσοι ΕΑ. πίνειν] τοῦ οἴνου add. Υ. συμπότης Φ. ξυμπότης A et v. ἐς κόρον] εἰς κόρον A. οὐδ'] οὐδὲ AC. illud οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν fluxit ex Il. ψ', 430 eodemque in l. De Domo c. 18 adluditur.

27. γραμματίδια] γραμματείδια pr m E. interpungebatur πόθεν σύ γ' ἰσότιμος κατακείμενος; etiam qui κατακείμενος. in A.

μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναιδός τις ἢ ὀρχηστοδι-
686 δάσκαλος ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων Ἀλεξανδρεωτικὸς * ἀνθρω-
πίσκος· τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα διακονουμένοις
καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι πόθεν σύ γ' ἰσότιμος; κατακείμενος τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς στένεις ὡς τὸ εἰκὸς καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ᾀσμάτων ἢ κἂν ἄλλου ποιήσαντος δύνασθαι ᾄδειν δεξιῶς· ὁρᾷς γὰρ οἶ τὸ προτιμᾶσθαι καὶ εὐδοκιμεῖν ἐστιν. ὑποσταίης δ' ἄν, εἰ καὶ μάγον ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι τῶν κλήρους πολυταλάντους καὶ ἀρχὰς καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων· καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις καὶ πολλῶν ἀξιουμένους. κἂν ἕν τι οὖν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι καὶ σιωπῇ ἀνέ-
687 χεσθαι ὑποιμώζοντα καὶ ἀμελούμενον. * 28. ἢν μὲν
γὰρ κατείπῃ σού τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ

---

ego ne vitiosa sit καὶ particula, interductum sic mutavi: πόθεν σύ γ' ἰσότιμος; κατακείμενος τοιγαροῦν ἐν μ. nam τοιγαροῦν saepe etiam postponitur, veluti supra c. 24: παρὰ πόδας τοιγαροῦν —, quo in l. idem A in textu τοιγαρ͂ et in marg ροῦν non breviatum. καταδεδυκὼς] καταδεδοικὼς EA. οὐδ'] οὐδὲ A. ἐπιψεκάσασαν] ἐπισκευάσασαν TUYV. ceterum Dindorfius ἐπιψακάσασαν attice. δοκεῖς Φa et fortassis Ω. reliquae edd. vett. et EA δοκῇς. καὶ ποιητὴς] corrigo: ἢ ποιητὴς —. ᾄδειν δεξιῶς] libri ᾄδειν ἀξίως. correxit Jacobsius Append. ad Porsoni Advers. p. 291: „exspectabam, inquit, ᾄδειν δεξιῶς. Adv. Indoct. § 10: ἀλλ' οὗτός γε ᾄσας δεξιῶς καὶ κιθαρίσας.“ actum egit Cobetus V. L. p. 240. libri corrupte: ὁρᾷς γὰρ οἷ praeter U, qui: ὁρᾷς γὰρ οὖν. conjectura mea pristina (Quaest. L. p. 157): ὁρᾷς γὰρ οἷον — ab Dindorfio aliisque recepta rei parum convenit. hodie conjicio: ὁρᾷς γὰρ οἵων sive ὁρᾷς γὰρ πρὸς οἵων —. vide locum unum de multis Aristoph. Equit. v. 191 sq. δ' ἂν] δὲ ἂν A. in Ω δ' omissum. ἕν τι οὖν ΕΦΑΩ. ἕν τι γοῦν v. μειοῦσθαι — ἀμελούμενον] magis rhetoricum fuerit: τ. ἀ. μειοῦσθαι ὑποιμώζοντα καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι ἀμελούμενον. quanquam in talibus Lucianus ipse poterit errasse.

ἐπῄνεις τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι καὶ κορυφαῖος ἐπιμελούμενον, πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ συνόντα καὶ νὴ Δία γε διψῶντα μύρῳ χρίεσθαι καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα γελοῖον· ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον καὶ στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα. 29. ἢν δὲ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν ἢ νέα γυνὴ,

---

28. ἐπῄνεις ΕΦΑCΩΔ. ἐπῄνεσας v. διψῶντα] διψῶτος (sic) Y. ὡς ἐπίσημος — ἐπιμελούμενον] ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος τοῖς (sic) ἐπαινοῦσιν ἐπιμελούμενον Φ. verba ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος conjuncta legit etiam scholiasta Vossianus. ἐπιμελούμενον] ἐπιμελούμενος V. ἐπιλελασμένον Ω. πολλὴν τὴν] πολλὰ τὴν A. ἐμφανιοῦντα] ut futurum tollatur, scribo aut ἐμφανίζοντα aut cum Cobeto V. L. p. 240: ἐμφαίνοντα. συνόντα Φ. ξυνόντα A et v. ἠρέμα γελοῖον] ita correxi. libri ἠρέμα καὶ γελοῖον. vide nostri Imagines c. 8: ἠρέμα πεφοινιγμένῳ et Pollucem VI, 165: τὸ γὰρ „τριπέρυσιν" ἠρέμα φορτικόν. ejusdem generis haec sunt Alexidis ap. Athen. IX p. 383, d (v. 12): ἔγχυλα δ' ἀτρεμεὶ (τὰ κρεάδια) et de latinis Livianum 38, 20: „placide adclivos — colles." nam verbis solis, non item adjectivis ἠρέμα καὶ praeponitur, ut ab nostro in Icaromen. c. 9. ceterum quum Koenius ad Gregor. Cor. p. 26 infeliciter conjecisset h. l. χρῆμα παγγέλοιον atque id ipsum Gailius quasi e cod. Parisino et eo „excellente" sumtum probasset: error Gaili et falsi levitas a Bastio l. l. optime refutata est. νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα] difficile dictu est, quid Courieri ad Asinum p. 312 conjectura: νεκροῦ ἀγόντων ἐναγίσματα sibi velit. immo eandem fere vim habet proverbium ὄνος ἄγων μυστήρια, quod ad Arist. Ran. v. 159 cum hisce verbis comparavi. καὶ γὰρ ἐκείνου] γὰρ om Ω. μύρον] μῦρον A. καὶ στέφανον] ita correxi. libri καὶ τὸν στέφανον. ἐπιθέντες] ἐπιτιθέντες Φ.

29. ἢν δὲ καὶ] ita correxi. libri ἢν μὲν γὰρ καὶ, errore nato ut videtur e c. 28 init: ἢν μὲν γὰρ κατείπῃ, cui loco haec nostra potius opposita sunt. neque vulgatam firmant superiora c. 27: τοῖς μὲν γὰρ — vel c. 28 fin. πόρρω ΕΤΦΑCΩ et v. ἔξω a. ἔχω

καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόῤῥω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς,
688 οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα οὐδ' ὁ κίνδυνος * εὐκαταφρόνητος. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμετροῦντες, ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μή τίς σε εὐνοῦχος ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἔπειτ' ἀπολέσῃ σε ὁ εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα, διαπείρας τῷ οἰστῷ μεταξὺ πίνοντος τὴν γνάθον. 30. εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ᾠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιος ἐγὼ, φὴς, καὶ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν καὶ ἑταίρους καὶ βίον ἀπράγμονα καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ περι-

---

ος
(sic) Y. Χαρίτων] χαρίτωνος A, h. e. χάρίτων, sive χαρίτων et supra χάριτος. attamen χάριτος falsum est. οὐδ' ὁ] οὐδὲ ὁ ΦΑΩ. κατακεῖσθαι] κατακλεῖσθαι A. σε εὐνοῦχος Ω. εὐνοῦχός σε A et v. libri ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος. correxi: ἔπειτ' ἀπολέσῃ σε ὁ εὐνοῦχος et ἔπειτα saltem pro ἐπεὶ recte jam Pelletus. quum hic per unum omnia eunuchum gerantur non per duo, ἄλλος sequitur absurdum esse. sed inveniri hoc vitium non potuit ut locis quaesitum alienis. nam et Solanus aliique διαπείρας frustra mutabant, et Bekker post ὁρῶντα aliquid (velut ἕτοιμος κολάσαι) excidisse putabat, et alius conjector jam olim supplebat: τὴν γνάθον [ἔτρωσεν.] διαπείρας] διαπήρας E. τῷ οἰστῷ μεταξὺ Jacobitius. τῷ ὀϊστῷ, τῷ μεταξὺ Φ. τῷ ὀϊστῷ μεταξὺ A et v. γνάθον] γνάθον ἔτρωσεν Y.

30. γνάθον. εἶτ'] Juntinae editor, qui asteriscum hic ad marginem posuit ut in lacuna, forsitan (sicuti complures) nihil aliud quam verbum in codd. male omissum loco quaesierit alieno. sunt tamen haec etiam alioqui paene abrupta, quum longa narratio, quae jam c. 26 init. (ἐπειδὰν δὲ —) incepit, hic finiatur. quare lacuna non est illa quidem certa aut necessaria, at non improbabile tamen, tale quiddam supplendum esse: τὴν γνάθον. [τοιαῦτα πολλά σε πάσχειν καὶ ποιεῖν ἀνάγκη.] εἶτ' ἀπελθὼν —. certe post narrationes Lucianus ita solet, v. c. supra c. 19 init., infra c. 35 init., De Conscr. Hist. c. 32 init., De Electro c. 6. εἶτ'] εἶτα ΦΑ. κατέδαρθες] κατέδραθες Ω. δ' ᾠδὴν] δὲ ᾠδὴν ΦΑΩ. ὦ δείλαιος om sed rec m marg adscr Ω. φὴς] φησὶ Φ. ἐλευθέρους Φ et v. probante Cobeto V. L. p. 240. ἐλευθερίους EACΩT.

πάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνος * ἕνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς οὗ- 689
τος μισθός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον καὶ τὸ πάντα ἐπ᾽ ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκῃ δεθεὶς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων οἴκτιστον, οὐδ᾽ εὐδοκιμεῖν εἰδὼς οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις· ὥστε καὶ ἀχάριτός εἰμι καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, οὐδ᾽ ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος. συνίημι δὲ, ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλισθ᾽ ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὑτοῦ εἶναι θέλῃ· σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ, καὶ ὅλως οὐκ ἔχω ὅπως ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν
μὲν γὰρ * ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς 690
ἔδοξα καὶ μονονουχὶ φευκτέος, ἢν δὲ μειδιάσω καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον ἐς τὸ ἥδιστον, κατεφρόνησεν εὐθὺς καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ᾽ ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώ-

---

ἐμαυτὸν ΕΑΩΥ a c. ἑαυτὸν Φ diserte et pleraeque edd. vett. οὗτος μισθός ΕΦΑCΩ. μισθὸς οὗτος v. οὐδ᾽ εὐδ.] οὐκ εὐδ. A solus. ὥστε καὶ U probante etiam Dindorfio. ὡς δὲ καὶ A et v. ego olim conjeceram: ἐγὼ δὲ καὶ, J. Seager autem: ὅς γε καὶ —. ἀχάριτος (ut Solanus conjecerat) A. χάριτος Ω. ἄχαρις Y. ἀχάριστος ΕΦ et v. γέλωτα ποιῆσαι] malim: γελωτοποιῆσαι. ἐνοχλῶ] ἐν ὄχλω ΕΑ. αὐτὸς αὑτοῦ ΕΑC. αὐτὸς αὐτοῦ Φ et edd. vett. θέλῃ libri omnes verissime. θέλω Jensius multis probantibus, quod ab h. l. abhorrere ad Arist. Thesmoph. v. 838 monui. fuit tamen quum haec (ne verbi θέλῃ subjectum lateat) ita transponerem: σ. δ. ὡ. κ. ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος· σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ, καὶ μάλισθ᾽ ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὑτοῦ εἶναι θέλῃ· καὶ ὅλως —. ἁρμόσωμαι ΕΑ. ἁρμόσομαι Φ. ἁρμόσομαι Ω (ω above) et v. ἐς τὸ Φ. εἰς τὸ A et v. διέπτυσε] — εν a. malim: καταφρονήσας εὐθὺς διέπτυσε. confer Berglerum ad Alciphron. I, 26 p. 106. ὅμοιον δοκεῖ ΦΑC et ut videtur Ω. ὅμοιόν μοι δοκεῖ v. similia haec sunt in Hermotim. c. 71: νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν ὥσπερ εἴ τις (corr: ὥσπερ ἂν εἴ τις) δακρύοι. τίνα ΦΑCΩa. τινὰ pleraeque edd. vett. βιώσομαι]

σομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς; 31. ἔτι σου ταῦτα διαλογιζομένου ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι καὶ περινοστεῖν καὶ ἑστάναι ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον· εἶτα δεῖπνον ὅμοιον καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. καί σοι τὰ τῆς διαίτης πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφα καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ καὶ ὁ ἱδρὼς καὶ ὁ κάματος . . . ἠρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ φθόην ἢ περιπνευμονίαν ἢ κώλου ἄλγημα ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δέον οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται· σκῆψις γὰρ ἡ νόσος καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν.
691 ὥστ' ἐξ * ἁπάντων ὠχρὸς εἶ καὶ ἀεὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας. 32. καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει ταῦτα· ἢν δέ ποι καὶ ἀποδημῆσαι δέῃ, τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· ὕοντος δὲ πολλάκις, ὕστατος εἰσελθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλή-

---

βιώσομαι A. τίνα ἄλλον — βεβιωκώς;] de sententia confer plane gemellum l. Antiphontis ap. Stobaeum Flor. XVI, 19 et illud Ciceronis ad Q. Fratrem III, 1, 4: „sed quando vivemus?"

31. καὶ περινοστεῖν] κἂν περινοστεῖν EA. περινοστεῖν (omissa particula) Ω. vitium aliquod latet. equidem conjicio: καὶ συμπερινοστεῖν conferoque supra c. 24: συμπεριθεῖς. adde Heinrichium ad Juvenal. Sat. I, 86. καὶ ὁ κάματος] posui hic signa lacunae. suppleo autem: καὶ ὁ κάματος [τὸ σῶμα] ἠρέμα —. confer supra c. 6 fin. Seageri conjectura, qui hoc vitium et ipse animadvertit: καί σε τὰ τῆς διαίτης — improbanda est. ὑπορύττουσιν] ὑπορύπτουσιν d. ὥστ' ἐξ A. ὥστε ἐξ v. ὠχρὸς εἶ, καὶ ἀεὶ] ita correxi. libri ὠχρὸς ἀεὶ καὶ —. at neque εἶ abesse potest, neque ἀεὶ quod delendum esse nego nisi cum proximis verbis conjungi. plane eodem modo ἀεὶ positum est in D. Mort. V, 2: ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς et ibidem VI, 4: ἀεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν.

32. ποι Y. που A et v. idem vitium in Somnio c. 11 fin. sublatum est. δέῃ ΕΦΑCΩ. δέοι v. ὕστατος εἰσελθὼν] ita correxi (h. e. „ultimus tu domum ingressus"). libri ὕστατος ἐλθών. sed πολλάκις atticis est „fortassis" in enuntiato hypothetico sicut h. l. „si forte pluit." (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται καὶ τὸ ζεῦγος) περιμένεις] ita interpunxit Urbanus in Act. soc. gr. I p. 260. vulgo ita interpungitur, quasi verba καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις cohaereant. male autem Gesner haec ita vertit, ac si de exitu ex urbe et de adscensu in currum sermo esset, qui error ab Urbano

ρωται καὶ τὸ ζεῦγος) περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκέτ' οὔσης καταγωγῆς τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. 33. οὐκ ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγεῖσθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο συμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον καὶ νὴ Δί' οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταὐτὸν συμβαίη. συνῆν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει· δεῆσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι γὰρ αὐτῷ παραδεδόσθαι φιλοσόφῳ ὄντι κίναιδόν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρημένων· διὰ τιμῆς δ' αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοὔνομα δὲ τοῦ κιναίδου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. * τοῦτο τοί- 692
νυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι φῦκος ἐντετριμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ

---

non correctus est. at recte G. Hermannus me monuit de adventu in hospitium hic agi, totum illo locum ita circumscribens: „quum pluit, postremus in deversorium veniens (talia enim etiam iumenta tibi obtigerunt, tarda scilicet et invalida) exspectas, usque dum propter spatii angustias cum coquo te vel cinerario in angulum aliquem compingant, ne lignis quidem satis quibus te calefacias datis." ex his apparebit, paullo ante ὕστατος εἰσελθὼν necessario scribendum esse. οὐκέτ' ΦΑ. οὐκ ἔτ' v. συμπαραβύσωσιν] παραβύσωσιν Ω. ὑποβαλόντες A et v. ὑποβάλλοντες ΦΩ.

33. οὐκ ὀκνῶ — διηγήσατο] affert e Luciano grammaticus Hermanni De E. R. G. G. p. 375, qui pro ὅ legit ἃ —. διηγεῖσθαι] ita conjeci. διήγασθαι A. διηγήσασθαι v et grammaticus Hermanni. ejusdemne verbi aoristum: οὐκ ὀκνῶ διηγήσασθαι ὅ διηγήσατο temere iteratum esse? — συμβὰν Dindorfius pro ξυμβάν. συγκαθίζεσθαι] συγκαθέζεσθαι ΕΑΩ. γὰρ αὐτῷ] ita correxi. libri παρ' αὐτῷ (αὐτῶ a). δ' αὐτὸν A. δὲ αὐτὸν v. ἦγε] ἦγεν a. διὰ τιμῆς — ἀπεμνημόνευε] affert grammaticus Hermanni p. 383 ubi scriptum: καὶ τοὔνομα τῆς κιναίδου ἀπεμνημόνευεν. Χελιδόνιον] χελιδόνιον A. ἡλίκον] κακὸν addit Δ. σκυθρωπῷ] σκυθρωπὸν a. παρακαθίζεσθαι ΕΦΑCΩΤUVd. παρακαθέζεσθαι edd. vett. φῦκος Lehmannus pro φύκος. γύπα Jacobitius pro

διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα μὰ Δί', ἀλλὰ γῦπά τινα περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερὰ, καὶ εἴ γε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν συγκαθίζεσθαι· τὰ δ' οὖν ἄλλα παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι ὑπᾴδοντος καὶ τερετίζοντος, εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσταχθῆναι· 34. καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή· Θεσμόπολι, φησὶν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὸς μηδὲν ἀντειπὼν μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σου δεήσομαι περιμείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν· δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε καὶ ἐπιμελῆ καὶ φιλόστοργον· τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρίνην ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα φύλαττέ μοι καὶ ἐπιμελοῦ
693 *ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· * βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὖ ποιήσειν με τὸ περισπούδαστόν μοι καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις πολλὰ ἱκετευούσης καὶ μονονουχὶ καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον*

γῦπα. *τινα*] om *Ω*. compara cum his Aristoph. Avib. v. 806: *σὺ δὲ κοψίχῳ γε (ἔοικας) σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.* *δεηθῆναι* libri (*δεηθῆνε* c), quod defendi posse in Quaestt. L. p. 149 ostendi. *ἐδεήθη* Brodaeus leni conjectura. *συγκαθίζεσθαι* EAC. *συγκαθέζεσθαι* v. *ἀηδίας*] *ἀηδείας* E. *ὑπ' ᾄδοντος* V. *τερετίζοντος* ΕΦΑCΩ. *τερεττίζοντος* edd. vett. *ἐπεῖχεν αὐτὸς*] corrigo: *ἐπεῖχεν αὐτὸν* —.

34. *δὸς*] *καὶ δὸς* V. *μηδ' ὅπως*] *μηδὲ ὅπως* ΦΑC. *ἐπὶ πλεῖον* (*ἐπιπλεῖον Φ*) libri. *ἐπὶ πλέον* Dindorfius. *δεήσομαι*] *δεήσωμαι* V. *τοῦτ'*] *τοῦτο* ΦΑCΔ. *μηδενὸς ἐνδεὴς* (*ἐνδεὴς* A) A et v. *ἐνδεὴς μηδενὸς Ω.* *οὐδ' ἐμοῦ*] *οὐδὲ ἐμοῦ Φ.* *αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται* (*ποιοῦντας* A) *λόγον* A et v. *αὐτῆς ποιοῦνται λόγον πολὺν Δ.* *αὐτῆς ποιοῦνται λόγον Φ* (ita collator, sive Φ cum Δ congruit, sive omittit *πολύν*). at verba *πολὺν ποιεῖσθαι λόγον* hoc ipso ordine etiam in Hermotimo c. 23 exstant. *τι σμικρὸν*] *τίς μικρὸν* A (ita A). *προκῦπτον*] *προσκύπτον* A.

*ἐκ τοῦ ἱματίου προκῦπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα καὶ κατουρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, καὶ μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὅ γε κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τῷ τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. 35. τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα * τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα* 694 *μελετήσαντα μὰ τὸν Δί' οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπῃνεῖτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον ἀλλὰ πρὸς οἴνου ἀμφορέας λέγων, καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ᾖ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῇ, τότε [καὶ] μάλιστα*

βαῦζον] *βαῦξον* A pr m. *καὶ μάλιστα* ΦΑCΩ. *μάλιστα* v. *ἐγκατεμέμικτο* ΦΑCΩ et v. *ἐγκαταμέμικτο* a. *καὶ ὅ γε* ΕΦΑCΩ. *καὶ ὁ* v. *ποτὲ εἰς* Ω. *ποτὲ καὶ εἰς* A et v. *συμποσίῳ* Φ. *ξυμποσίῳ* A et v. *ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ*] ita correxi. libri *ἐπειδή ποτε* (*ἐπειδήποτε* A conjuncte) *καὶ ἐπὶ* —. male vulgo bis legitur *ποτὲ καί*. et priore quidem loco *καὶ*, altero *ποτὲ* delevi. nam *ἐπειδή ποτε* (h. e. „quum tandem aliquando") ab h. l. abhorret. *ἤδη*] superscr. in Ω. *τὸ δ' οὖν* A et v. *τὸ γοῦν* Φ. *τὸ γ' οὖν* Ω. si haec *τὸ* — *ἐπυθόμην* verba essent cinaedi, *γοῦν* scribi deberet; nunc quum ipsius sint Luciani, *δ' οὖν* servandum est. *τῷ τοῦ* ΕΦΑC. *τοῦ* vulgo et diserte Ω. *ἐπυθόμην*] *ἐπυθόμεν* A.

35. *καταμικρὸν* conjuncte edd. vett. *καταμικρὸ* (sic) Φ. *οἶδα δ' ἐγῶ*] *οἶδα ἐγὼ* Φ. *τῷ δείπνῳ*] *τὸ δεῖπνον* UV. *ἀλλὰ πάνυ*] *ἀλλὰ πάνυ μᾶλλον* Δ. *μεμετρημένον*] *μετρήμενον* Ω. *ἀμφορέας* ΕΦΑCΩV. *ἀμφορέα* v. *διακοσίαις*] .σ. a. *οὖν* om pr m Ω. *ἢ καὶ παρὰ*] ita correxi. libri *ἢ παρὰ* —. *τὰ αὐτοῦ*] *τὰ αὑτοῦ* ΦΑ, male. Ligurinum convivatorem versiculos suos reci-

διαρραγῆναι χρὴ ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα καὶ τρό-
πους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα. σὺ δ' οὖν ἐὰν
μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς
ἀφίξῃ ὡς καὶ φθονῶν καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ
σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς, κἂν εἴ τι σολοικίσαν-
τες τύχοιεν, αὐτὸ τοῦτο τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ
695 μεστοὺς δοκεῖν τοὺς * λόγους καὶ νόμον εἶναι τὸ λοι-
πὸν οὕτω λέγειν. [εἰσὶ δ' οἳ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι
ἐθέλουσι, καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς καὶ Ὑακίνθους ἀκού-
ειν, πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας.] 36. καίτοι φορη-
τὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν· αἱ δ' οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὖ
καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας
αὐταῖς πεπαιδευμένους ὑποτελεῖς, μισθοῦ ξυνόντας καὶ

---

tantem Martialis Epigr. III, 50 notavit. ῥαψῳδῇ] ita conjeci. libri ῥαψῳδῶν, quod participium a v. ᾖ pendere nequit. τότε καὶ μάλιστα] scribo τότε μάλιστα, ut est c. 37 init: ἐνταῦθα μάλιστα. ἐὰν] ἂν EA et fortassis Ω. Διονυσίου] διονύσου A. διονυσίους Ω. δὲ σοφοὺς Φ. δὲ καὶ σοφοὺς A et v. καὶ ῥήτορας] καὶ om a. τύχοιεν Schwidopius Obss. Lucian. III p. 12 adn. libri τύχωσιν. de re confer Juvenalem VI, 456. αὐτὸ τοῦτο Y. αὐτὸ τὸ ΑΦΩC et v. possis tamen etiam conjicere αὐτόθεν (i. e. „continuo, illico") ut scriptores latini jungere solent „si —, continuo" et inprimis „non continuo, si —". αὐτόθεν, quod in Icaromen. c. 5 et Toxar. c. 62 legitur, certo e codd. etiam in libro De Calumn. n. t. cred. c. 24 restituendum est. τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν.] post haec verba ego transposui illa: εἰσὶ δ' οἳ καὶ — τὴν ῥῖνα ἔχοντας, quae in libris omnibus paullo superius post verba ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα posita sunt, ubi nexum sententiarum misere turbant. vitium vulgatae collocationis jam Belinus et Schmieder perspexerunt. ἐθέλουσι] ἐλπίζουσι Δ.

36. libri (etiam ΦΑCΩ) δὴ οὖν. recte δὲ οὖν (δ' οὖν) Seager. σπουδάζεται] cjusmodi mulierem Romanam castigat Juvenalis VI, 184 sqq. et ibid. v. 434 sqq. ὑποτελεῖς, μισθοῦ ξυνόντας] ita correxi. libri μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, qua perversitate et H. Stephanus in Thes. L. G. sub Ὑποτελής et Cobetus V. L. p. 240 recte offensi sunt. neque enim graeculi μισθοῦ ὑποτελεῖς dicendi erant, sed quibus serviebant mulieres. nunc verbis transpositis ὑποτελής h. l. idem fere est quod ὑπήκοος, ut ap. Thucyd. VII, 57 et Synesium Epist. XXXVIII p. 180 A itemque ὑποτελεῖν in nostri Anachars. c. 30 init. ita ponitur; ubique autem de horum

τῷ φορείῳ ἑπομένους· ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγηται, ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι καὶ φιλόσοφοι καὶ ποιοῦσιν ᾄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ἀποδέοντα) διὰ δὴ ταῦτα μισθωτοὺς καὶ αὗται περιάγονται ῥήτορας καὶ γραμματικοὺς καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα; (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ κομμούμεναι καὶ τὰς κόμας παραπλεκόμεναι ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος ἡ ἄβρα προσελθοῦσα ὤρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματεῖον, οἱ δὲ * περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι 696 ἑστᾶσι περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. 37. ἐπειδὰν δέ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγε-

---

graeculorum conditione queritur servili, velut supra c. 23 sq. tum cohaerent verba μισθοῦ ξυνόντας, id quod etiam Cobetus l. l. vidit, qui nollem ὑποτελεῖς vocem prope necessariam audacter delevisset. ἑπομένους ΦΑΩΔV. παρ' ἑπομένους a b c. παρεπομένους v, quod ex aliis locis ut ex Hermotim. c. 9 sumtum est. ἀποδέοντα. διὰ δὴ (δὲ C) ACΩ a b c et haud dubie caeteri codices. ἀποδέοντα καὶ διὰ δὴ edd. Parisina et Reitziana vitio operarum. πηνίκα; distinxi in Quaestt. L. p. 136 addita interrogatione. κομμούμεναι codex Bourdeloti, tum EΦAC. κοσμούμεναι cum rasura in primis literis Ω. κοσμούμεναι v. vide Cobetum V. L. p. 139, qui etiam in Bis Accus. c. 31 κομμουμένην pro κοσμουμένην optime restituit. παραπλεκόμεναι EΦACΩΔ. περιπλεκόμεναι v. ἄβρα AΩ. ἅβρα v. προσελθοῦσα] παρελθοῦσα Ω. παρὰ τοῦ μοιχοῦ] de eadem re Juvenalis VI, 233: „missis a corruptore tabellis.“ γραμματεῖον EΦAC. γραμματίον (sic) v. de eadem re supra c. 27 legas γραμματίδια. ἐκεῖνοι λόγοι] haec paullo saniora sunt: nam Cobetus V. L. p. 240 de h. l. manifesto erravit.

37. ἔτι σκεπτομένου UV. ἐπισκεπτομένου ΦΑΩ edd. vett. ἐπισκηπτομένου T. προσλαβὼν ΦACΩ et v. προλαβὼν Δ solus, quod ab nonnullis receptum est. τρεισκαίδεκα A. τρισκαίδεκα

λίας προσλαβών· ἕωθεν δὲ τρεισκαίδεκα ἥκουσι κομίζον-
697 *τες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε καὶ ὡς ὑπέμνησε * καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξιών. ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονταί τι λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. 38. ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς κατὰ δύ' ὀβολοὺς ἢ τέτταρας, καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κολακευτέος μὲν αὐτὸς καὶ ἱκετευτέος, θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος, οὗτος μὲν*

---

v. ita in Aristoph. Ran. v. 50 in edit. p. 22 correxi *ναῦς — τρεισκαίδεκα* (pro *τρισκ.*) Pollucem I, 55 testatus. h. l. Bekkeri conjectura *ἑκκαίδεκα*, quacum confer Prometh. II c. 20, Timonem c. 23 fin., D. D. I, 1 nihil opus est. immo etiam *τρεισκαίδεκα* numerus est pro multis rotundus, ut in Arist. Pluto v. 846. quae res neglecta Ulrichium Hamburgensem, H. Clintonem Fast. Hellen. p. 77 ed. Krüg. alios in errorem induxit de l. Pac. v. 955: *οἵ σου (τῆς Εἰρήνης) τρυχόμεθ' ἤδη | τρία καὶ δέκ' ἔτη.* haec enim Ol. 89, 3 anno belli aut nono aut si Pythodoreus adnumeretur summum decimo scripta sunt. *ἐπελέξατο*] *ἐπελλέξατο Φ.* *δ' οὖν*] *οὖν Ω.* *ἀπαλλάττονταί τι λαβόντες,*] ita correxi. libri *ἀπαλλάττονται λαβόντες.* h. l. *τὶ* addendum esse etiam Bekker vidit, illud non vidit, vocabulis *ἔτι καὶ* quam maxime opus esse. conjecit enim: *ἀπαλλάττονται λαβόντες τι καὶ βρ.* *βρενθυόμενοι*] in scholio ad h. l. *βρένθυον δὲ μύρον τῶν παχέων* fugit editores certa Hemsterhusi ad D. Mort. X, 8 emendatio *βρένθειον.* de ipso verbo *βρενθύεσθαι* unus optime disseruit scriptor recens editus Philodemus *Περὶ Κακιῶν* p. 30 ed. Saupp., qui scriptor (ut Sauppius recte) in Hesychio, *Βρενός: πυθμὴν* — Hemsterhusi l. l. correctionem *Βρενθύς: π.* plane confirmat.

38. *κατὰ δύ'* Jacobitius. *καταδύ'* A. *κατὰ δύο* v. *ἢ τέτταρας* TUV. *καὶ τέτταρας ΦΔΩ* et edd. vett. *δύ' ὀβολοὺς ἢ τέτταρας*] (Luc.) Asin. c. 3 fin.: *τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.* recte de hoc usu Courierius ad Asinum p. (183) judicavit, non item Dobraeus in Adversarr. I p. 564. *καὶ ὁ οἰκονόμος*] *ὁ* om *ΦΔCΩ.*

οὗτος μὲν καὶ ἄλλην θεραπείαν, καὶ ὁ ἐπίτροπος] ita correxi. libri (ita diserte *ΦΔCΩ*): *οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος* praeter Y, ubi (e conjectura scilicet) exstat: *οὗτος μὲν καὶ ἄλλον θεραπείας τρόπον.* geminus locus, ad cujus normam exacta est, emendationi meae fidem faciet, supra c. 12 fin: *οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ ἐπίτροπος οὔτε ὁ οἰκονόμος.* tum ab initio parentheseos *οὗτος μὲν* saepe ponitur, uti De Luctu c. 6. sententiam partim unus perspexit Solanus, qui ad v. *οὗτος* haec adscripserit: „muneribus scilicet, non obsequio tantum." ceterum barbara sunt

καὶ ἄλλην θεραπείαν, καὶ ὁ ἐπίτροπος, οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθὲν ἤδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ ἢ ἰατρῷ ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα καὶ ἀνόνητα, * 39. πολὺς δὲ ὁ 698
φθόνος. καί που καὶ διαβολή τις ἠρέμα ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ [ἤδη] σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας καὶ τὸ * ἀκμαιότατον τοῦ 699
σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀπορρίψει φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ

---

et quae libri habent ἄλλος θεραπείας τρόπος et quod in Y est: θεραπευτέος — ἄλλον θεραπείας τρόπον. graece vero id unum quod supra restitui dictum est: θεραπεύω σε ἄλλην θεραπείαν. vide pauca de multis Aeschyl. Prometh. v. 765: γαμεῖ γάμον τοιοῦτον et Herodot. II, 1: διδοῖ ποιμένι τρέφειν — τροφήν τινα τοιήνδε. οὐδ'] οὐδὲ ΦΑ. ξύμβουλος libri omnes (diserte Φ et qui ξυμβουλος A). ξύμβολος m. ἤδη] ὁ ἤδη n. ἄδωρα X, fortassis e conjectura. libri (diserte ΕΦΑ) et edd. vett. ἄωρα. hisce verbis ἄδωρα — καὶ ἀνόνητα respicitur ad Soph. Ajac. v. 664: ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα, ubi aliae imitationes ab Lobeckio indicatae sunt. c. 38 fin. et c. 39 init. interpungebatur καὶ ἀνόνητα. πολὺς δὲ ὁ φθόνος καί που —. at cohaerent verba: καὶ ἀνόνητα, πολὺς δὲ ὁ φθόνος. tum demum a verbis καί που nova sententia incipit.

39. ὑπεξανίσταται] ἐξανίσταται Δ. ὁρᾷ γὰρ [ἤδη]. hic ἤδη deleo ut natum e praegressis: πρὸς ἄνδρα ἤδη —. θεραπείαν] θεραπίαν A. ἀπηυδηκότα] ἀπηυδακότα A (ita A) C. ὑπανιοῦσαν] malim ὑπιοῦσαν. ὅπερ ἦν ΦΑCΩ et v. ὅσον περ ἦν Δ. conjeceram in Quaestt. L. p. 39: ὅ τι περ ἦν probante Cobeto V. L. p. 312. et Lucianum ita loqui solere certum est. attamen vulgatae ὅπερ Aristophaneum illud convenit in Acharn. v. 153: καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος | ἔπεμψεν ὑμῖν. τῆς ἡλικίας] concinnitatis lex suadet, ut post haec verba participium addatur, veluti δρεψάμενος. ἐπιτρίψας] ἐπιστρέψας Δ. ἀπορ-

700 διέφθειρας, ἤ ἄλλο * τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ παραλαβὼν καὶ ἃ μὲν τέως ᾔδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι καὶ ἀπαραίτητον κακόν· καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ τὰ ἐκ τοῦ ἔθους καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ ἀγανακτεῖ. 40. καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον. ἄλλως τε καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη μοιχὸν ἢ φαρμακέα σε ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος, σὺ δ' Ἕλλην καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται, καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι μαγείας καὶ φαρμακείας ὑπέ-

---

ρίψει ΦΑCΩΥ. ἀποῤῥίψῃ v. τότε ΦΑCΩ et v. ποτε UV. recte ego quidem in Quaestt. p. 3 τότε probavi, sed inepte videtur collocatum esse. hodie ita transpono: καὶ τότε ἤτοι μ. α. ὄ. ἐπείρασας, ἢ τῆς γυναικὸς —. ἄβραν A. ἅβραν v. διέφθειρας corrector in c. διαφθείρας edd. vett. διαφθείρεις ΕΦΑCΩΔ, quod ferri posse pernego. ἐπικληθεὶς] ἐπεγκληθεὶς Ya. παραλαβὼν] malim προσλαβών. ἐν τοσούτῳ χρόνῳ om sed sec m superscr. in Ω. θυλάκου — ἀγανακτεῖ] haec e comoedia fluxisse suspicor, in qua tales fere versus fuerint:

τὴν γαστέρ' εἰργάσασθε μείζω θυλάκου,
ἄπληστον ὄν τι κἀπαραίτητον κακόν,

et rursus: αἰτεῖ δ' ὁ λαιμὸς κἀγανακτεῖ μὴ λαβών. ἀπαιτεῖ τὰ ἐκ τοῦ ἔθους] τὰ om libri omnes. addidit Lehmannus.

40. δ' Ἕλλην] δὲ ἕλλην ΑΩ. πολλοὶ γὰρ ἐς ΕΦΑΩ. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς v. ὑπὸ τοῦ Bekker. libri ὑπὲρ τοῦ. eodem errore in Hermotim. c. 34 ante Wyttenbachium legebatur: ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς —. nam ὑπὲρ τοῦ μὴ — de consilio (i. e. „ne“) dicitur ut in (Luc.) Amorr. c. 24 fin., sed ὑπὸ τοῦ μὴ — de causa, ut ab Aristoph. Vesp. v. 1045. libri μαντείας, pro quo aut μαγείας aut μαγγανείας scribendum esse Valckenaerius ad Ammon. p. 223 judicavit sequente Wyttenbachio

σχοντο καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ ἐπαγωγὰς * τοῖς ἐχθροῖς, καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγοντες καὶ 701 τρίβωνας ἀμπεχόμενοι καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθειμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ᾤοντο, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. 41. ἀποσεισάμενοι δὲ αὐτοὺς μισοῦσι καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται· καὶ μάλα εἰκότως· λογίζονται γάρ, ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα ὡς ἂν πάντα εἰδότες ἀκριβῶς καὶ γυμνοὺς

Epist. Cr. p. 45. *μαγείας* jure praelatum est vel ob simillima nostri in Alexand. c. 5 init. nempe vir summus viderat et *μαντείας καὶ φαρμακείας* male conjungi et verba *ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς*, de quibus Ruhnkenius ad Timaeum p. 114 sq. et Lobeckius in Aglaoph. p. 221 sqq. verissima tradiderunt, ad artes magicas, non ad vaticinia pertinere. denique optimam Valckenaeri emendationem *μαγείας* confirmat etiam Juvenalis Sat. III, 77: „magus" in horum graeculorum ipsorum recensione. *ὑπέσχοντο*] *ὑπόσχοντο* A. *τοῖς ἐρωτικοῖς*] *τῆς ἐρωτικῆς* Δ. *ἐπαγωγὰς* ΕΦΑCΩR a d. *ἀπαγωγὰς* V et multae edd. vett. *εὐκαταφρονήτους*] *εὐκαταφρονήτως* TV.

41. *καὶ μάλα εἰκότως·*] haec in libris leguntur post verba *ἀ. δὲ αὐτοὺς μισοῦσι*, ego vero eadem post verba *ἢν δύνωνται* transposui. error ex eo natus est, quod librarii ab altero *καὶ* (*καὶ ἐξ ἅπαντος*) ad alterum *καὶ* (*καὶ μάλα εἰκότως*) aberrarant. in libris dictio *καὶ μάλ' εἰκότως* primum verbis arcte connectendis *μισοῦσι καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν* perverse interjecta est. tum meae transpositionis necessitas et e sententia et ex justa consecutione hac: *καὶ μάλα εἰκότως· λογίζονται γάρ* efficitur. vide c. 40: *καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ* —; Alexand. c. 25: *καὶ μάλα εἰκότως· τίνι γὰρ ἄλλῳ* —; Pro Lapsu in S. c. 13: *καὶ μάλ' εἰκότως· οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη* —; De Dipsad. c. 9: *καὶ μάλα εἰκότως· ποῦ γὰρ ἂν* — (quo in l. unus codex *καὶ* male omittit); Hermotim. c. 22: *ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλ' εἰκότως· ἃ γὰρ* —, ubi Jacobiti conjecturam: *ξυμπολιτεύονται, καὶ μάλ' εἰκότως* laude dignam esse censeo. *τὰ π. ἐ. τῆς φύσεως ἀπόρρητα*] ita de concubitu dixit Clemens Alex. in Paedag. II p. 194 D: *τὰ μυστικὰ τῆς φύσεως ὄργια.* alia dedit Lobeckius in Aglaoph. p. 651 adnot. *ὡς ἂν πάντα εἰδότες*] ita conjeci. *ὡς ἂν ἅπαντα εἰδότες* Δ.

αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς·
ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις
βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, πορφυρᾶ δ' ἔκτο-
σθεν ἡ διφθέρα, τὰ δ' ἔνδον ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκ-
νων ἑστιώμενος ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν ἢ Τηρεὺς
δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοί εἰσι, λαμ-
προὶ καὶ περίβλεπτοι ἔκτοσθεν, ὑπὸ δὲ τῇ πορφύρᾳ
πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν
ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου
702 * τινὸς ἢ Σοφοκλέους, τὰ δ' ἔξω πορφύρα εὐανθὴς καὶ
χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὑτοῖς
μισοῦσι καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς ἀκριβῶς
κατανενοηκὼς αὐτοὺς ἐκτραγῳδήσει καὶ πρὸς πολλοὺς
ἐρεῖ. 42. βούλομαι δ' ὁμοίως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης
ἐκεῖνος εἰκόνα τινὰ τοῦ τοιούτου βίου σοι γράψαι, ὅπως
ἐς ταύτην ἀποβλέπων εἰδῇς, εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς
αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος ἢ Παρρασίου ἢ
Ἀετίωνος ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γρα-

ὡς ἅπαντα εἰδότες ΦΑCΩ et v. ὡς ἂν participio insequente atticum est et Lucianeum. πορφυρᾶ Lehmannus pro πορφυρὰ —. δ' ἔκτοσθεν] δὲ ἔκτοσθεν ΦΑΩ. δ' ἔνδον] δὲ ἔνδον ΦΑΩ. δύο] .β. a. ὀπυίων ΕΦC. ὀπυίων Α. ὀπύων Ω et edd. vett.

περίβλεπτοι ἔκτοσθεν, (sive ἔκτοθεν) ὑπὸ δὲ τῇ πορφύρᾳ] ita correxi. περίβλεπτοι ἔνδον ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ ΦΩ. περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ A et v. error natus videtur e praegressis: τὰ δ' ἔνδον ἢ Θυέστης ἐστὶ —. mendosam esse lectionem vulgatam ex eo patet, quod in eorum oppositione, quae extra sint et quae intus, notio ἔκτοσθεν deesse non potest. nam huic ipsi notioni notio ὑπὸ δὲ τῇ πορφύρᾳ opposita est, id est aliis verbis: ἔνδον δέ. τὰ δ' ἔξω] τὰ δὲ ἔξω Φ. ταῦτ' οὖν] ταῦτα οὖν ΦΑΩ. αὑτοῖς Jacobitius pro αὐτοῖς. ἐπιβουλεύουσι a. ἀποστὰς ἀκ. κατ.] Quaestt. Luc. p. 158.

42. δ' ὁμοίως J. Seager. libri δ' ὅμως. ὁ Κέβης] vide Rhetor. Praecept. c. 6. τινὰ τοῦ τοιούτου] τινὰ τοιούτου Φ. βίου σοι ΕΦΑΩV et fortassis, unde enotatum βίουσ T. βίου σοὶ CU. σοῦ βίου edd. vett. ἐς ταύτην ΕΦΑΩΔ. ἐς αὐτὴν v. παριτητέον ΦΑCΩ edd. vett. et sec m (pr παραιτέον) E. προσιτέον RTV. προσιτητέον Y. Ἀετίωνος om E. Ἀετίωνος ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην] ἢ καὶ Εὐφράνορος om A. ἀετίωνος ἂν ἢ καὶ εὐφράνορος ἐδεήθην Ω. ἀετίωνος ἂν καὶ εὐφράνορος ἐδεήθην Φ.

*φήν· ἐπεὶ δ' ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα οὕτω γενναῖον καὶ
ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν
εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ καὶ
ἐπίχρυσα καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς
γῆς ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος πολλὴ καὶ ἀνάν-
της καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ
ἔσεσθαι ἐλπίσαντα ἐκτραχηλισθῆναι διαμαρτόντος τοῦ
ποδός· ἔνδον δὲ ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω χρυσοῦς
ὅλος, ὡς δοκεῖ, καὶ πάνυ εὔμορφος καὶ ἐπέραστος· ὁ
δ' ἐραστὴς μόλις ἀνελθὼν καὶ * πλησιάσας τῇ θύρᾳ* 703
*τεθηπέτω ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον· παραλαβοῦσα δ' αὐτὸν
ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη
εἰσαγέτω σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοὐντεῦθεν
δὲ ἡ μὲν Ἐλπὶς ἀεὶ προηγείσθω, διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν
ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ
Πόνῳ, ὁ δὲ πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας τελευτῶν
ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα καὶ τε-
τραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη*

---

tria verba in A male omissa, eadem in ΩΦ male suppleta vulgatam confirmant. *ἐπεὶ δ'* Φ. *ἐπεὶ δὲ* A et v. *οὕτω*] *οὕτως* A. *ἡ ἄνοδος πολλὴ*] ita correxi. *ἡ ἄνοδος ἐπὶ πολὺ* A. *ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ* v, quod absurdum est. *ἐπὶ*, quod modo toties praecessit, facili errore h. l. addi potuit. recte Gesner vertit: „adscensus longus sit —“. *ἡ ἄνοδος πολλὴ* ita dicitur, ut *πολλὴ ἡ ὁδὸς* in Rhetor. Praecept. c. 5 bis et *ὁ πλοῦς πολὺς* in Aristoph. Ran. v. 136. *ἔχουσα, ὡς πολλάκις*] *ὡς* om Φ. *ἔσεσθαι ἐλπίσαντα*] ita correxi. libri *ἔσεσθαι ἐλπίσαντας* falso plurali, quum totius loci subjectum sit singularis. ad v. *ἐλπίσαντα* autem tacito adsumendum est non *τὸν ἐραστὴν* (hoc enim subjectum postea sequitur), sed *τινά*, ut in locis Dobraei ad Arist. Plut. v. 256. librorum scriptura etiam Bekker offensus est, qui servato hic *ἐλπίσαντας* plurali paullo ante conjecit: *ὡς πολλοὺς πολλάκις ἤδη* —, quae conjectura non erat probanda. *ὅλος*] *ὅλως* RTUV. *ὡς δοκεῖ, καὶ πάνυ*] *καὶ* (post *δοκεῖ*) ab libris abest omnibus, sed addere non dubitavi. *ὁ δ'*] *ὁ δὲ* ΦΑΩ. *μόλις* ACΩ. *μόγις* v. *τῇ θύρᾳ*] *τὴν θύρα* A. *δ' αὐτὸν* ΦΑΩ. *δὲ αὐτὸν* v. *καὶ αὕτη* ΦΑΩ. *καὶ αὐτὴ* a. *καὶ αὐτὴ* v. vide Quaestt. Luc. p. 84. *τοὐντεῦθεν δὲ ἡ μὲν*] *τουντεῦθεν μὲν ἡ μὲν* Φ. *καταγυμνάσας*] *καταγυμνώσας* Φ. *τελευτῶν* Lehmannus. *τελευτὼν* A et v. *τελευταῖον* Δ. *ἐγχειρισάτω* ΕΦΑCΩ. *ἐγχειρισάσθω* V et edd. vett. *τετραμμένον*

συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς τὸ ἀπὸ τούτου ἀφανὴς ἀποπτέσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς πραγάστωρ ὠχρὸς γέρων, τῇ ἑτέρᾳ μὲν τὴν αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκα-
704 *στα ἐννόησον, εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα * εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνης τῆς ἔμπαλιν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.*

τὴν χρόαν] *τετριμένον τὸν χρῶτα* V. *ἡ Ὕβρις*] *ἡ* om c d. *δ' ἐλπὶς*] *δὲ ἐλπὶς* ΦΑΩ. *ἀποπτέσθω* ΕΦΑCa. *ἀποπτάσθω* Ω et v. Cobetus V. L. p. 306 *ἀποπετέσθω* frustra conjecit. *δ' ἀποστρόφου*] *δὲ ἀποστρόφου* ΦAC, etiam Ω. *λεληθυίας* ΕΦACΩ. *λεληθείας* edd. vett. *ἐκείνης τῆς ἔμπαλιν*] ita Bourdelotius, incertum an e codice suo. *ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν* A et v. illud recepi. etsi etiam scribi potest aut sic: *ἐξ ἐκείνης τῆς ἔμπαλιν* aut cum Guyeto et Dindorfio: *κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν*, ut paullo ante haec leguntur: *μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας* — *ἐξωθείσθω* (eleganti attractione, pro vulgari modo, qui est in Hermotim. c. 73: *ἔλαθε καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθών*). certe vulgata defendi nullo modo potest. *ἐκπεσεῖν*] *ἐμπεσεῖν* A.
τοῦ σοφοῦ] Platonis in Civit. X p. 617 E: *αἰτία ἑλομένου, θεὸς ἀναίτιος*, ad quem l. Schneider p. 289 alios, qui hoc dicto utuntur, scriptores indicavit. *ἑλομένου*] *ἑλομένοιο* Φ. *ἑλομένοις* fortasse V.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

Reitz. I p. 704.

1. *Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε,*
ἅτινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμιῶν τὸ περὶ
τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγε-
*λαστὶ * διεξῄεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ* 705
μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν
ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κα-
κὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος· εἶτά
τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν

ΑΠΟΛΟΓΙΑ Fa. *Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων* v. *Ἀπολογία πρὸς Σαβῖνον σοφιστὴν περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων* C *ἀπολογία πρὸς σαβῖνον σοφιστὴν* etiam H ap. Jacobit. T. I Praef. p. XVI. *Ἀπολογία* hic libellus, sicut est, ita infra c. 11 init. appellatur neque *ἀπολογία περὶ τῶν ἐ. μ. σ.* sed potius *ἀπολογία ὑπὲρ τῶν* — dicendum erat, uti defensioni *ΕΙΚΟΝΩΝ* ita inscriptum est: *ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.* optimorum codicum additamentum *πρὸς Σαβῖνον σοφιστὴν* ab inscriptione abhorrere, rei tamen convenire video. plane enim notum illum sophistam, Sabinum nomine, hic dictum esse existimo, cujus viri ab Diogene L. III, *47*, schol. ad Aristid. III p. 500 Dind. et alibi mentio facta est. qui etsi jam sub Hadriano vixit (nam de hoc ipso Sabino haec habet Suidas: *Σαβῖνος σοφιστὴς γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος* —), potest tamen, sicut ipse Lucianus, quem idem Suidas Trajani tempore et ulterius vixisse (*γεγονέναι*) dicit, vel sub Commodo adhuc superstes fuisse. nostrum autem Sabinum virum fuisse litterarum laude insignem et magna auctoritate praeditum quum ex toto hoc libello, tum maxime e verbis ultimis c. 15 intelligitur.

1. *ἐπελθεῖν εἰπεῖν* FMa. *ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν* ECΦ. *ἐπελθεῖν ἢν εἰπεῖν* edd. vett. praeter a. *ἀγελαστὶ* codices. *ἀγελασθεὶ* edd. veteres. *καὶ ἐπὶ πᾶσιν*] *καὶ ἐπὶ* om C. *ἐπὶ* om Φ. *κακὸς ἐγὼ* ECΦFTUVY c d. *κακῶς ἐγὼ* a b. *κακῶς ἔχω* m. *σου*] *σοῦ* F. *εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα*] *εἶτα τίς οὗτος; αὐτὸς* (*οὗτος αὐ-*

κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθών, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, φασί, μεταπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ καὶ περίβλεπτον ἐνσέσεικεν;* πόσοι Μίδαι καὶ Κροῖσοι καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλην καὶ σύντροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ σύρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα; πολλὴ γοῦν
706—708 ἡ διαφωνία τοῦ νῦν * βίου πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ

τὸς F) ὁ ταῦτα FM. εἶτα τίς etiam a. secundum vulgatam, quae est etiam in CΦ, εἶτα et ἔπειτα in eadem enuntiatione leguntur, id quod vix ferendum est. hinc olim a scripturis FM profectus ita conjeci: εἶτα τί τοῦτο; αὐτὸς ὁ ταῦτα —; formula attica εἶτα τί τοῦτο; apud Aristoph. Nubib. v. 346 aliosque nimis inepte aliquid factum esse dictumve significat. φασὶ ΦTc. φησὶ ECF et v. ego φησὶν pro φασὶν in certis tantum formulis, ut in hac: ναί, φησίν („inquit") attice dictum arbitror. paullo aliter Heindorfius ad Plat. Gorgiam p. 262 judicavit. ἑκὼν ἑαυτὸν] αὐτὸς ἑαυτὸν Cobetus V. L. p. 241. ἐνσέσεικεν C. ἐνσέσεικε EΦFMNa. ἐνσήσεικε U. ἐνῆκε TV et v. μίδαι F pro Μῖδαι. φίλην καὶ σύντροφον] σύντροφον καὶ φίλην C, quod et ipsum ferri potest. vide De Merc. Cond. c. 20 et c. 23. σύρεσθαι ECΦFMU. φέρεσθαι v. passivum minus attice ab ipso Luciano positum esse Cobeto V. L. p. 296 adsentior. post τὸν αὐχένα δεθέντα delevi haec verba: οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια (κουράλλια ECΦFM) auctoribus G. Dindorfio et J. Bekkero. scholii, quod ex margine irrepsit, scriptor quum v. κλοιὸς a torque distingui solere (ut in Piscatore c. 12) animadvertisset: h. l. monuit ea voce non ut vulgo „lignum colli ferreum", sed „torquem" (ex auro, σφιγγία), vel „monilia e gemmis" (κουράλια) designata esse. nam κουράλια, si id sanum est, monilia e coralliis dixit non ipsa corallia. Bochartus, Almeloveenus, Elsner (Sched. Cr. p. 86) et Dindorfius κουράλλια ex κολλάρια corruptum esse putarunt, quum Hesychium aliosque vocem κλοιὸς voce κολλάριον interpretari vidissent. at κολλάριον („collare" ap. Plautum Captiv. II, 2 fin. et alibi) vinculi genus est, non ornatus. nempe scholium ipsum perineptum est, quo monilia, muliebre ornamentum ad viros pessime translata videmus. sed ut hic et saepe scholia in textum, ita etiam textus in media scholia irrepsit, velut infra c. 11 init. βίου om EΦ. τοὺς ποταμοὺς

ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα
καὶ παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ
Ἑλένης μὰ Δί' οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ'
ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων, καλῶς πρότερον εἰρῆ-
σθαι δοκούντων. 2. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰ-
κὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ
ξυμβουλήν τινα [τοιαύτην] οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν
καὶ οἵῳ σοι χρηστῷ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν
μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδὺς τὸ σὸν πρόσωπον ὑποκρί-
νωμαι, εὖ * ἂν ἡμῖν ἔχοι καὶ τῷ Λογίῳ θύσομεν, εἰ δὲ 709
μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν με-
τασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν καὶ
ἀνέχεσθαι τεμνόμενον καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ἐπὶ σω-
τηρίᾳ, σὲ δ' ἐπιπάττειν τῶν φαρμάκων καὶ τὴν σμίλην
ἅμα πρόχειρον ἔχοντα καὶ τὸ καυτήριον διάπυρον· καὶ
δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν ταῦτα πρός με ὁ Σαβῖνος

(ut Gesner conjecerat) CΦFU. τοῦ ποταμοῦ v. τοῦτ' ἂν εἴη οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης] haec sic transpono: *καὶ τὸ ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα τοῦτ' ἂν εἴη, καὶ τὸ παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης* —. nam priora sumta sunt ex Eurip. Medea v. 410: *Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί, | καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται*, posteriora autem unice spectant ad palinodiam Stesichori.

2. ἑαυτὸν] σαυτὸν U. ξυμβουλήν τινα τοιαύτην οὐκ] ξυμβουλήν τινα ἴσως οὐκ (omisso τοιαύτην) F, qui paullo ante ἴσως suo loco et ipse servat. praecessit non ξυμβουλή, sed ἐπιτίμησις. ita v. τοιαύτην aut delenda est, id quod malim, aut sat audacter corrigendum: *ἐμὲ [ἐπιτίμησίν] τινα τοιαύτην καὶ ξυμβουλὴν οὐκ ἄκαιρον* —. καταξίαν et modo τοεικὸς Φ ut solet. ὑποδὺς UY. ὑποδύεσθαι CΦF et edd. veteres. ἔχοι ECΦFU et fortasse M. ἔχῃ edd. veteres. Λογίῳ] λόγῳ ΦF. καὶ καιόμενον, εἰ δέοι] haec om ECΦ, habet F ut vulgo. σωτηρίᾳ] σωτηρίαν Φ. σὲ δ' ΦF. σὲ δὲ v. παραλαβὼν τὴν ῥήτραν] vocem ῥήτρα semel habet ipse Lucianus et praeterea scriptor Toxaridis c. 35. tamen ut dorica voce usum Lucianum Cobetus V. L. p. 351 reprehendit. at certe Lucianus significationem eam expressit, quam Dores praeiverant in plebiscito Byzantiorum ap. Demosth. De Coron. § 90: *ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν*. neque vero attici, ut Xenophon in Anabasi VI, 4, 28 vocabulo ῥήτρα abstinuerunt. ταῦτα πρός με ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγει] ita correxi. libri σὺ ταῦτα

ἤδη λέγει. 3. πάλαι μὲν, ὦ φιλότης, ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι τουτὶ τὸ σύγγραμμα καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, καὶ ἰδίᾳ
710 παρὰ τοῖς * πεπαιδευμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥ τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευὴ οὐ μεμπτὴ καὶ ἡ ἱστορία πολλὴ καὶ ἡ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο, καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω ταῦτ' εἶναι, τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον,

πρός με ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. vide Pseudologist. c. 5 init: ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ubi item ut nostro loco persona secunda modo antecessit. in vulgata Cobetus quoque V. L. p. 296 jure obhaesit, cui nomen ὁ Σαβῖνος delenti non adsentior.

3. πάλαι] „diligenter haec vox adnotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur." Solanus. ὡς om EΦ et pr m F. ἡ ἐμπειρία C. ἐμπειρία F et v. τὸ μέγιστον] τὸ om ECΦ, non item F. ὑπάγοιεν] ὑπαγάγοιεν C. βελτίω ταῦτ' εἶναι, τὴν] ita correxi. libri βελτίω ταῦτ' (ταῦτα EΦF) εἶναι καὶ τὴν —. a pronomine ταῦτα duo qui sequuntur infinitivi pendent nota syntaxi velut ap. Euripidem in Bacch. v. 246. hic καὶ particulam recte ejectam esse ex eo patet, quod notione opus est servitutis. Struvius L. L. p. 237 et Bekker quum ipsi quoque in h. l. haesissent, non bene scripserunt: βελτίω τἀναντί' εἶναι καὶ τὴν —. μὲν om F. μακρὰ] μακρὰν TV. ἀγεννέστατον] ἀγεννὲς FM. παρὰ φύσιν] παρὰ σφίσι Φ. ὅπου — δουλευτέον] eodem modo quomodo Lucianus hunc versum Plutarchus legit in Demetrio c. 14. versus in Phoen. v. 406 exstat, ubi tamen Euripidis libri omnes habent: ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος. Porsono et Hermanno, quibus altera lectio ὅπου τ. κ. placuit, Geelius bene respondit ἀλλ' particulam tolli ex Euripide non posse, ut quae antegressis in Euripide verbis his: καὶ τοῦτο λυπρόν opposita sit. equidem altera scriptura ὅπου τ. κ. ductus in ipso Euripide conjicio: ἀλλ' ᾗ τὸ κέρδος —, quod attici dicunt etiam pro his: ἀλλ' ὅπου τ. κ., vulgatam ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος defensurus, si quis pro usitatis τοῦ κέρδους χάριν sive κέρδους ἕκατι etiam εἰς τὸ κέρδος usquam dictum esse ostenderit. πρὸς τὸ κέρδος habet Lucianus De Merc. Cond. c. 40 extr., „non in quaestum aut mercedem" Tacitus De Germania c. 24.

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσεταί σου ἀναγιγνώσκοντος αὐτό, ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου βίον ὁρώντων ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα, εὔχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον πολλὴν λήθην κατασκεδάσαι· ἢ δόξας τὸ τοῦ Κορινθίου μύθου πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί' * οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολογίαν, ἥ- 711
τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατηγοροῦντας, καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες καὶ ἑκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. 4. οὐκ ἀπεικότα οὖν λέγοιεν ἄν, εἰ λέγοιεν, ἤτοι ἄλλου του γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον καὶ σὲ τὸν κολοιὸν ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι, ἢ εἴπερ σόν ἐστιν, ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν, ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν θεὶς τοῖς Κροτωνιάταις νόμον καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σοὶ τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον

ὅρα] Cobetus V. L. p. 241 ὅρα hic expungit, id est ipsam expungit structuram. nam ab hoc ipso ὅρα apodosis incipit. ἀκούσεταί ΕΦFMa. ἀκούσηταί v. ἀναγιγνώσκοντος pro ἀναγινώσκοντος Dindorfius. μηδ'] μηδὲ ΦFM. τῶν τὸν] τὸν om F. σου CΦFU. σοι edd. veteres. δ' Ἑρμῇ] δὲ ἑρμῇ ΦFM.

τὸ τοῦ Κορινθίου μύθου πεπονθέναι] ita correxi. τὸν τοῦ κορινθίου μῦθόν τι πεπονθέναι Φ. τῷ (τω vel τὸ U) τοῦ Κορινθίου μύθου ταὐτόν τι πεπονθέναι F et v. vide infra c. 5: τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι. saepius autem in Luciano τὸ τοῦ μύθου, ut in Hermotim. c. 84 et Imaginn. c. 1 exstat. Βελλεροφόντης] βελλερεφόντης F solus, uti codices alibi quoque exhibent. κατὰ σαυτοῦ — τὸ βιβλίον] Quaestt. Luc. p. 158.

4. ἀπεικότα] ἀπεοικότα Φ. οὖν Φ. γοῦν F et v. λέγοιεν ἂν CΦFMN. ἂν λέγοιεν v. Σαλαίθῳ] F et cod. Bourdeloti in marg. γρ' ζαλεύκῳ, quo non scribarum sed ipsius Luciani error correctus est, ut patet ex Aeliano V. H. XIII, 24 aliisque, qui de Zaleuci filio simillima narrarunt. monuit Solanus. κατὰ μοιχῶν θεὶς τοῖς Κροτωνιάταις νόμον CΦ. κατὰ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς v. τοῖς κροτωνιάταις θεὶς κατὰ μοιχῶν νόμον F. περὶ πόδα E et in textu C et edd. vett. pleraeque. „aliter παρὰ πόδα“ C supra addit, παραπόδα F legit, παρὰ πόδα

*εἶναι φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος,
ἔρωτι μὲν ἁλοὺς, ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἑκὼν δὲ
μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλόμενος, καίτοι ἐλεούντων
712 αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν * καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν, εἰ
βούλοιτο. τὸ δὲ σὸν οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκρι-
βοῦντος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δου-
λοπρέπειαν καὶ κατηγοροῦντος, εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς
ἐμπεσὼν καὶ καθείρξας ἑαυτὸν ἀνέχοιτο μυρία τὰ δυσ-
χερῆ πάσχων καὶ ποιῶν, ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ καὶ σχεδὸν
ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανῃρη-
μένου καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ
γοῦν πᾶσιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ κατα-
γελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν
βίου τῷ βιβλίῳ. 5. καίτοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σὲ κατη-
γορίαν ζητεῖν μετὰ τὴν θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν,*

μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός;

Ua d. ' *καὶ σοὶ τὸν* Seager. *καὶ τὸν* F. *καὶ σὲ τὸν* v. vide quae ad l. De Conscr. Hist. c. 14 dixi. *ἐκεῖνον εἶναι*] *εἶναι* addunt EΦF. *ἁλόμενος* Bekker. libri *ἀλλόμενος*. *Κροτωνιατῶν*] immo *τῶν Κροτωνιατῶν*. *ἐνδιδόντων φυγεῖν* F et v. *ἐνδιδόντων φυγὴν* EΦ. equidem conjicio: *ἐνδιδόντων φεύγειν*. *δ' ὑστάτῳ*] *δὲ ὑστάτῳ* ΦFM. *ὅσῳ γοῦν*] immo *ὅσῳ δ' οὖν*. *πᾶσιν* M.
π
φᾶσιν F (omnia pr m). *φασιν* vulgo et fortasse CΦ. *τοσούτῳ*] *τοσοῦτο* Fa.

5. *καινὴν* CΦFUV. *καὶ νῦν* d. *κενὴν* Eabc. *μισῶ — σοφός*] hunc Euripidis versum esse Cicero Epp. ad Fam. XIII, 15, 2 docet, qui ibid. VII, 6 eundem ab Ennio ita latinum scribit factum esse, ut loqui Medeam juberet. quo indicio versum Ennii „Medeae Atheniensi", si ita Ribbeckius Trag. Lat. p. 41 recte conjecít, sive Aegeo Euripidis tribuere licet, certe non licet Palamedi, uti Wagner Fragm. Eurip. p. 459 temere finxit. sine poetae nomine hunc versum multi attulerunt, quos diligentius quam alii Nauckius Trag. Gr. Fragm. p. 511 collegit. quare id unum addo, Menandrum quoque in Heautontimorumeno eundem Euripidis versum posuisse videri, id quod etiam Osannus suspicatus est Adn. Cr. in Quinctilian. P. IV p. 21. nam et totus versus in Menandri monost. 332 exstat, et cum Terenti Heautont. V, 1, 49, quí locus ita scribendus videtur:

„nonne íd flagitiumst, álíis consilium dare,
foris sápere, tibi te nón posse auxiliárier?"

*οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παρα-
δειγμάτων, ἀλλ' οἱ μέν σε τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰ-
κάσουσιν, οἳ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς Ἀγαμέμνων ἕκαστος
αὐτῶν ἢ Κρέων ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν, ἔξω δὲ Πῶλος
ἢ Ἀριστόδημος ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα * γίγνονται* 713
*ὑπόμισθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες καὶ συριττόμενοι,
ἐνίοτε δὲ καὶ μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ
θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι σε
φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκεῖ-
νον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως
καὶ ἐμμελῶς καὶ ἐπὶ πολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ
σχήματι καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ
αὐλοῦσι συγκινούμενον ὑμέναιον, ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας,
οἶμαι, ἢ ἀμυγδαλῆν πόῤῥω κειμένην, μακρὰ χαίρειν*

---

eum quem dixi Euripidis versum jam Lindenbrogius optime comparavit. *οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων* ECΦ et v. *καὶ ἄλλων παραδειγμάτων οἱ κατηγοροῦντες* F. *ἀλλ' οἱ μέν σε*] ita correxi. libri *ἐπὶ σὲ, ἀλλ' οἱ μὲν* —. at *ἐπὶ σὲ* male irrepsit e verbis paullo superioribus: *ἐπὶ σὲ κατηγορίαν*. hic autem *σε* falso deesse etiam Schaefer vidit Mel. Cr. p. 27, etsi id vocibus *ἐπὶ σὲ* servatis incommode supplevit: *ὑποκριταῖς* [*σε*] *εἰκάσουσιν* —.

αὐτὸς Ἡρακλῆς] Quaestt. L. p. 158. *ἔξω*] *ἔξωθεν* FM. *γίγνονται*] *γίνονται* CFMN. *καὶ μαστιγοὔμενοί* ΦF. *μαστιγοὔμενοί* v. *τὸ τοῦ πιθήκου*] paullo aliter haec in Piscat. c. 36 narrata sunt, quem locum Menas Minoides in choliambos omni pede claudos, quasi in Babrii scilicet versus redegit Fab. LXXVIII p. 58 ed. Lewis. sed editorem, virum egregium honoris causa nomino. *τῇ πάνυ*] *τῇ βασιλίδι πάνυ* F. *βασιλίδι τῇ πάνυ* M.

φασὶ γενέσθαι·] *φασὶ* om CΦ. *καὶ τοῖς*] *ἐν* pro *καὶ* TY. *συγκινούμενον* codex Bourdeloti et marg. in *γρ* FM. *συγκείμενον* CΦ et in textu FM. sed E sec. m. *συγκείμενον*, eraso (ut Solano visumst) hoc ipso *συγκινούμενον*. *συγκινούμενον ὑμέναιον,*] syntaxis eadem est quae in Horati Epp. II, 2, 125: „Cyclopa movetur." at quum *συγκινούμενον* et *ἐπεὶ δὲ εἶδεν* opposita sint, sic verba transpono: *αὐλοῦσιν ὑμέναιον συγκινούμενον.* memini in his etiam J. Marklandum haesisse, sed ita ut pro *ὑμέναιον* voce sana potius „*οὐ μὲν οὖν*" inepte conjiceret. *εἶδεν*] *ἴδεν* Φ. *ἰσχάδας*] ita libri et recte quidem. ingeniose tamen Dindorfius *ἰσχάδα* scripsit, fortasse ductus his verbis c. 6: *ὑπ' ἰσχάδος ταυτησί*. *ἀμυγδαλῆν* Cobetus V. L. p. 241. libri *ἀμύγδαλον*, quod allatum Sallierius ad Moer. p. 10 ed. Piers. ne ex ipso quidem atticista

φράσαντα τοῖς αὐλοῖς καὶ ῥυθμοῖς καὶ ὀρχήμασιν ἁρπά-
σαντα κατατρώγειν ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα
τὸ πρόσωπον. 6. καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκρι-
τής, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων καὶ νομοθέτης γενό-
μενος, ὑπ' ἰσχάδος ταυτησὶ παραφανείσης ἠλέγχθης πί-
θηκος ὢν καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν καὶ ἕτερα
714 μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγων, ὥς εἰκότως * ἄν
τινα ἐπὶ σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι
ἀξιοῖς, χείλεα μέν σου ἐδίηνεν, ὑπερῴην δ' αὐχμῶσαν
καταλέλοιπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας ἔτισας δίκην, προ-
πετῶς μὲν θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας,
μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος
τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἐῴκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν
ἐφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι ἐφ' οἷς κατηγόρεις ‸τῶν ἄλ-
λων, καταγελᾶν ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σου
ἐς τὰ ὅμοια μεταβολήν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον
πτύσας πρότερον ἠξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας
τινὰς τύχας τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. 7. εἰ γοῦν

---

suo correxit. *μακρὰ* CΦF et v. *μακρὰν* M. *ὀρχήμασιν ἁρπάσαντα* Cobetus V. L. p. 241. libri *ὀρχήμασι συναρπάσαντα*. *ἀπορρίψαντα*] *ἀπορρύψαντα* Φ. *πρόσωπον* ECΦ et v. *προσωπεῖον* FM.

6. *ὑπ' ἰσχάδος ταυτησὶ* ΦF. *ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος* v. *ἠλέγχθης*] *ἠλέχθης* F. *ἕτερα — λέγων*] Hom. Il. ι', 313. *ὅτι ἃ λέγεις*] *ἃ* om CΦ. *χείλεα — ὑπερῴην δ'*] Il. χ', 495. *δ' αὐχμῶσαν*] *δὲ αὐχμῶσαν* ΦF. *καταλέλοιπεν* a. *παρὰ πόδας* EC. *παραπόδας* ΦF. *παρὰ πόδα* m o, quod C. F. Hermanno ad l. De Conscr. Hist. c. 13 p. 93 frustra probatum est. *ἔτισας* Φ. *εὐθὺς ἔτισας* F et v. Lucianus *παρὰ πόδας* ubique sine hoc additamento dixit (De Merc. Cond. c. 24 fin.; De Conscr. Hist. c. 13 init.; Alexand. c. 33). adde hanc glossam Photii p. 388, 21 et Suidae, *Παρὰ πόδας: εὐθέως —*. *θρασυνάμενος*] *θρασυνόμενος* FM et ita (fortassis ex E) Solanus male. *πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας*] sententiae causa suppleo: *πρὸς τὰς πενήτων ἀνθρώπων χρείας*.

μεταμικρὸν conjuncte ΦF. *καὶ ἐῴκει* (*ἐώκει* F) — *καταγελᾶν*] conjicio: *καὶ ἔοικεν — καταγελάσαι*. *τὴν μέλλουσάν σου ἐς τὰ ὅμοια*] ita correxi in Quaestt. p. 158. *τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια* CΦ et v. *τὴν ἐς ὅμοιά σοι* F.

7. *ὑπόθοιτό* ΦF et v. *ὑποθεῖτό* C. *οἴει*] *οἴῃ* C. *ηὔθυνεν* CΦ. *εὔθυνεν* F et v. *γέρων ἤδη ὢν* C. *γέρων ἤδη* F et for-

ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ
Τιμάρχου κατηγορίαν αὐτὸν ἁλῶναι καὶ φωραθῆναι τὰ
ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει παρὰ τῶν ὁρώντων γε-
νέσθαι τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν ηὔθυνεν ἐπὶ τοῖς
καθ' ὥραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη ὢν τοι-
αῦτα εἰς ἑαυτὸν παρενόμει; τὸ δ' ὅλον ἐκείνῳ τῷ φαρ-
μακοπώλῃ ἔοικας, ὃς * ἀποκηρύττων βηχὸς φάρμακον 715
καὶ αὐτίκα καταπαύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος
αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. 8. ταῦτα
μὲν καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν οἷος σὺ κα-
τηγορῶν ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει καὶ μυρίας
τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ· ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἥντινα
καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον,
ἐθελοκακήσαντα καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα καὶ ἀδικεῖν
οὐκ ἀρνούμενον ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν κατα-
φυγεῖν, λέγω δὲ τὴν τύχην καὶ μοῖραν καὶ εἱμαρμένην,
καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶν-

---

tasse Φ et v. *παρενόμει* FM. *παρηνόμει* v. vide Schaeferum ad Demosth. I p. 879. verbum ipsum neque h. l., neque infra c. 14 *τῇ παρανομίᾳ* (ubi inepte variatur *τῇ παροινίᾳ*), neque in Nigrin. c. 31: *κἂν ταύταις* (sc. *ταῖς ἐπιθυμίαις*) *παρανομοῦσιν* temere mutandum est. sed in Pseudolog. c. 3: *ἃ γέρων ἄνθρωπος εἰς ἑαυτὸν παρανομεῖς* corrige *παροινεῖς*. nam et haec ibidem adduntur: *βδελυρὸς εἶ*, et omnes codices habent de eadem re in libro eodem c. 31 init: *μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παροινῶν*. tum in Antiphonte ap. Athen. XII p. 525, b: *τῇ σαυτοῦ παρανομίᾳ καὶ ἀκολασίᾳ τῆς γνώμης* recte ut mihi videtur Ruhnkenius: *παροινίᾳ*, cui voci vox *ἀκολασία* saepius adnectitur. omnino in codd. *παρανομεῖν* haud raro male legitur pro *παροινεῖν*. alia exempla dedit Jacobsius ad Achill. Tat. p. 872, ubi Themistii locum egregie correxit. *ἀποκηρύττων*· ECΦFU et fortasse M. *ἀποκηρύττειν* edd. veteres. *αὐτίκα καταπαύσειν* Φ, ut Lehmannus conjecerat. *αὐτῷ καταπαύσειν* F. *καταπαύσειν* (omisso *αὐτίκα*) M. *αὐτίκα παύσειν* v.

8. *τοιαῦτα* EC et v. *τὰ τοιαῦτα* ΦFM. *τὰς ἀφορμὰς*] non opus est hic quidem genetivo, etsi diserte additur in gemino l. Rhet. Praec. c. 22: *αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων*. *ἐθελοκακήσαντα*] *ἐθελοκακήσαντι* et deinceps *ἐπιστρέψαντι* et *ἀρνουμένῳ* VN, fortassis etiam T, unde *ἐθελοκακήσαντι* enotatum est. *λέγω*] *ἐγὼ* F. *ἔχειν μοι*] *ἔχοιμι* F. *ὧν ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν*] ita cor-

τας, εἰδότας, ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ὧν ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν. ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ φιλότης ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προϊσχόμενον καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

716 *μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν καὶ,

γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ·

9. εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον ὡς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς ὑποστῆναι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κᾆτα εὑρίσκωμαι ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἧλον, καὶ μείζονί γε τὸν

---

rexi. ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν Φ. ἃ ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν vulgo. ὧν λέγομεν, ἢ ποιῶμεν F (ita F). ὧν λέγομεν ἢ ποιοῦμεν M (?).

σύ με] με σὺ C. προϊσχόμενον] προσισχόμενον C. παραλαμβάνοντα] παραλαβόντα C. μοῖραν — ἀνδρῶν] versus Homeri Il. ζ, 488. ἔμμεναι ἀνδρῶν F et ita Homerus. ἄνθρωπον εἶναι CΦ. ἀνθρώπων εἶναι edd. veteres. e postrema lectione, quae potius est glossematis instar et ex alio vitio, quod est in Asino c. 37: οἶνον καὶ τυροῦ κάδον Wielandus codices Luciani ex uno omnes fonte manasse infeliciter conjecit. καὶ γεινομένῳ] ita correxi. pluralis enim, τὰ ἐκείνου ἔπη praecessit, ut articulus hic molestus sit. καὶ τὸ, γεινομένῳ v et fortasse C. καὶ τῷ γεινομένῳ Φ. καὶ τῷ γινομένῳ Fa. formam γεινομένῳ, quam hic CΦv satis tuentur, Bekker ex ipso Homero expulit. γεινομένῳ — μήτηρ] ex Il. υ', 128, quocum confer Il. ω', 210 et Od. η', 198.

9. ἐκεῖνο] ἐκεῖνον C. ἀνδρείαν Dindorfius. libri ἀνδρίαν. sex verba πρὸς — αἰτίαν om CΦ. septem verba μὴ πρὸς — αἰτίαν abesse dicuntur ab E. in V omissa falso supplentur sic: δέδοικα μὴ καὶ ταῦτα ἐλέγχωμαι προσλαβών. vulgatam habet F. προσλαβὼν] προλαβὼν Φ. προσλαβεῖν FM. ἥλῳ] ne hic quidem opus est ἄλλῳ ἥλῳ scribere, quamvis verba καὶ μείζονι sequantur. sed Pro Lapsu in S. c. 7 ἄλλῳ ante vocem ἥλῳ deleo, sicut et h. l. et in Philopseud. c. 9 libri habent. ἄλλῳ abest etiam ab

σμικρότερον, ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι καὶ ταύτῃ χείριστον νενόμισται. 10. τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστί μοι, ἢ ὁμολογεῖν * μηδὲ ἓν 717 ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας καὶ τὴν νόσον καὶ μετὰ τούτων τὴν πενίαν πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν· καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν·

καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά,
πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντος καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς αὐτοὺς ῥιπτεῖν καὶ κατὰ κρημνῶν ἠλιβάτων, εἴ γε μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν; 11. ταῦτα μὲν οὖν εἶναι δοκεῖ, ἅ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι

---

fonte hujus proverbii ap. Pollucem IX, 120. καὶ μείζονι] τῷ μείζονι FMa, qui pannus est scholii ad h. l. Vossiani. γε ut vulgo habent EΦT. sed om CFMa. σμικρότερον CΦ et v. μικρότερον FM et lemma scholii. ἁπάντων om C.

10. ἐστί μοι ἢ ὁμολογεῖν] ita conjeci. vulgo: ἐστιν ἢ ὁμολογεῖν, sed ἐστι μὴ ὁμολογεῖν Φ et loco tamen alieno E, qui mox: ὑγιές τι μὴ ὁμολογεῖν, hoc est: ὑγιές ἐστι μὴ ὁμολογεῖν. μηδὲ ἓν] μηδὲν EΦFM. ἄγκυρα ἔτι] ἄγχυρα ἔστιν Φ. τὴν πενίαν π. π. κ. π.] Horat. Carm. III, 24, 43. ἐκφύγοι] ἐκφύγῃ C. καὶ μανθάνω — βουλευμάτων] Medeae v. 1074 sq. (una tragici voce θυμὸς in πενία ob parodiam mutata), de quo nobilissimo l. Porsonus optime disseruit. τοῦ Θεόγνιδος] vide quae dixi ad l. De Merc. Cond. c. 5. ῥιπτεῖν F. ῥίπτειν v. κατὰ κρημνῶν ἠλιβάτων, εἴ γε] ita conjeci. libri κατὰ κρημνῶν γε (τε C) ἠλιβάτων (ἠλιβάτων F), εἰ —. at γὲ post κρημνῶν ineptum est, nec legitur aut in ipso Theognide v. 176, aut apud nostrum De Merc. Cond. c. 5 et Timone c. 26. μέλλοι F et v. μέλλει CΦMa.

11. ταῦτα μὲν οὖν C. ταῦτα μὲν F et fortasse Φ et v. sed μὲν οὖν hic etiam scholiastes habuit. nam scholio ad ὀδύρεσθαι (c. 10) temere inserta sunt haec ipsius Luciani verba: „οὕτως ἀποδράσασθαι (sic) τὴν πενίαν. ταῦτα μὲν οὖν εἶναι δοκεῖ.“

ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι
718 θάρρει, ὦ * ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν· οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο ἐννόησον, ὡς πάμπολυ διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα δουλεύειν καὶ ἀνέχεσθαι
719 ὅσα μοί φησι * τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον ἐπὶ τούτῳ παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελὼν δὲ καὶ ἰδίᾳ καταθεὶς ἑκάτερον σκόπει· εὑρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα, καὶ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλυβδος ἀργύρῳ καὶ χαλκὸς
720 χρυσῷ καὶ ἀνεμώνη ῥόδῳ καὶ ἀνθρώπῳ * πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ κἀκεῖ κἀνταῦθα καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι, τὸ δὲ πρᾶγμα παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ εἰσιόντες, οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες καὶ πόλεσι

μὴ γὰρ ΦF et v. μὴ δὲ γὰρ C. τοσοῦτός CΦFabc. τοιοῦτός error Bourdelotianae et Reitzianae. Κυλλάραβιν Graevius. σκυλλαραβίην ET. σκύλλ' ἀρραβίην C (ita C). σκύλλαν ^{ρ}λαβείην Φ. σκύλλαν ῥαβιείην ἢ σκυλλαραβίαν U. σκυλλαραβίαν etiam V. καίλην ἀραβίαν F. κοίλην ἀραβίην edd. veteres. nomen ab multis Κυλάραβις scribitur. ὑπ'] ἀπὸ ΕΦF. πάμπολυ διαφέρει CΦFM. πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει v. verba τὰ τοιαῦτα in Quaestt. p. 159 ejeci. εἰς F (qui οἰκείαν). ἐς Φ et v. διελὼν Solanus, prior Hemsterhusio in Anecd. p. (56). libri διελθών. sed in E haec pars membranae periit. δὲ καὶ F. δὴ καὶ v. τὸ πρᾶγμα UY. τὸ γράμμα ECΦFN et edd. veteres. vide locum Adv. Indoct. c. 21. μόλυβδος F. μόλιβδος v. καὶ χαλκὸς ΦFabc. καὶ excidit e Bourdelotiana et Reitziana. ἀνεμώνη ῥόδῳ ΕΦFUY (sed in E rec m ἀνεμώνῃ). ἀνεμώνῃ ῥόδον v. μὲν γὰρ κἀκεῖ CΦ. μὲν γὰρ δὴ κἀκεῖ F et v. καὶ τὸ] καὶ τῷ F. παμπόλλην CΦ. παμπόλην F. παμπόλῳ abcd. τοιούτῳ ΦF et v. τοιουτωῖ C. εἰσιόντες ΦFM. εἰσι (caeteris forsitan abscissis) E. προσιόντες v et (?) C. διαβάλλοντα CEF. διαβάλλοιντο v.

καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες
οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλλοιντο καὶ
εἰς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκοιντο.
ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας
προστασίας, καὶ οὔτε οἱ τοσαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες
οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας
ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ
καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ'
ἑνὸς χρὴ οἶμαι ἀνατρέπειν τὰ πάντα οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν
μισθοφορούντων καθιστάναι. 12. τὸ δ' ὅλον οὐ τοὺς
μισθαρνοῦντας ἅπαντας * ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι 721
ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφάσει παι-
δεύσεως δουλεύοντας ᾤκτειρον. τουτὶ δέ, ὦ ἑταῖρε, τὸ
ἡμέτερον πρᾶγμα παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ
μὲν οἴκοι ἰσότιμα ἡμῖν, δημοσίᾳ δὲ τῆς μεγίστης ἀρχῆς
κοινωνοῦμεν καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γοῦν,
εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἄν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰ-
γυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν
καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι καὶ τῶν
λεγομένων καὶ πραττομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα
γράφεσθαι καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων
ῥυθμίζειν καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέ-
στατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ
διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ
χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικός, ἀλλὰ
παρὰ τοῦ βασιλέως, * οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πο- 722

καὶ εἰς F. καὶ ἐς v. ἁπάσας] ἀπάσας hoc accentu C. libri οἱ τοιαῦτα ἔθνη. correctionem in Quaestt. p. 158 positam: οἱ τοσαῦτα ἔθνη, quia omnibus probata est, mutare non ausus sum. caeterum hodie sane malim: οἱ τὰ ἔθνη. χρὴ οἶμαι C. οἶμαι χρὴ F et v.

12. δ' ὅλον] δὲ ὅλον ΦFM. ἅπαντας om C. ἐν ταῖς C. ἐπὶ ταῖς F et fortasse Φ et v. παιδεύσεως δουλεύοντας] δουλεύοντας παιδεύσεως C. ᾤκτειρον] ὤκτειρα F. ἐγὼ γοῦν Bekker pro ἔγωγ' οὖν. τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων C. τῶν πραττομένων λεγομένων Φ. τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων F et v. δικαιολογούντων] δικολογούντων F. γίγνοιτο] γίγνοιντο F. ἀλλ'] ἀλλὰ ΕΦ. fugit interpretes, id quod Din-

λυτάλαντος· καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. **13.** ἐθέλω δ' οὖν ἐκ περιττοῦ

---

dorfio in Praef. p. VIII ed. sec. monente H. Valesius ad Ammian. Marcell. 28, 1 p. 353b dudum viderat, Lucianum Alexandriae hypomnematographi munere functum esse. hinc ipse Lucianus suum esse dicit, ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι. ejusdem muneris mentio ab aliis facta est, paucis tantum ab Philone Judaeo adv. Flaccum II p. 536, qui praefatus Avillium Flaccum, Aegypti nuper praefectum in Italia ab duobus accusatoribus exceptum esse, Isidoro et Lampone, „οἳ πρὸ μικροῦ μὲν τάξιν εἶχον ὑπηκόων“ (p. 535, 32) hunc Lamponem injuriis dicit atque rapinis rem quaesisse tumque continuo ita pergit: παρεστὼς γὰρ τοῖς ἡγεμόσιν ὁπότε δικάζοιντο, ὑπεμνηματίζετο τὰς δίκας εἰσάγων, ὡς ἔχων τάξιν· εἶτα τὰ μὲν ἀπήλειφεν ἢ παρῄει ἑκών, τὰ δ' οὐ λεχθέντα προσενέταττεν. at in hisce verba: ὡς ἔχων τάξιν aliquo modo corrupta esse apparet. contendo autem Hemsterhusium in Anecd. p. (66) non de alio sed de hoc ipso Philonis loco esse locutum in eoque scribi voluisse: τὰς δίκας εἰσάγων, ὡς ἔχοιεν κατὰ τάξιν, cui Th. Mangeji conjectura: ὡς ἔχοιεν τάξιν praestaret, si modo ulla opus esset conjectura. nunc id quod Mangejus in nonnullis codd. post τάξιν addi tradit: τοιάνδε, certo addendum est, quum e praegresso ὑπεμνηματίζετο liquido pateat verba: ὡς ἔχων τάξιν τοιάνδε nihil aliud significare nisi hoc: „quippe qui tale munus obiret (sive: quippe qui esset hypomnematographus).“ Lucianus autem quod magistratum cum suo conjunctum, sed paullo superiorem et c. 9: τὴν σύνεσιν — τῷ τοιούτῳ et c. 12: τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις tacito nomine attulit, „unum judicem, quem Caesar dedisset“, (Ael. Spartian. in Severo c. 17 init.) sive τὸν δικαιοδότην animo videtur informasse. quae res e Strabone XVII p. 797 colligitnr, ubi ne hypomnematographus quidem omissus est. Strabo enim maxime quidem τὸν ἔπαρχον ipsum, tum etiam „τὸν δικαιοδότην, τὸν τῶν πολλῶν κρίσεων κύριον“ Aegypto praefuisse testatus inter quatuor urbis Alexandrinae magistratus Lucianeum ponit secundum hoc ordine, τὸν ἐξηγητήν, τὸν ὑπομνηματογράφον, τὸν ἀρχιδικαστήν, τὸν νυκτερινὸν στρατηγόν. adeo etiam Strabo hoc munus amplissimum fuisse docet cum nostro c. 12 ille consentiens, qui quum singulas muneris sui partes magnosque reditus longe quam alii uberius enarrasset, spem esse adjecit, fore ut provinciae integrae praeficiatur. sed hi quatuor magistratus Luciani tempore in universum eidem fuerunt, quales eos olim Ptolemaeus Lagi f. primum instituerat. et hoc quidem tum ab Strabone l. l. (ἦσαν μὲν οὖν, inquit, καὶ ἐπὶ τῶν

χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν, οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω οὐδὲ δασμούς, ὁπό-

βασιλέων αὗται αἱ ἀρχαί), tum partim ab Ael. Spartiano l. l. his verbis proditum est: „Alexandrinis jus buleutarum dedit, qui sine publico consilio ita ut sub regibus ante vivebant uno judice contenti“ caet. denique hypomnematographi Alexandrini, quo loco Valesius primum usus est, in codicis Theodosiani libro XII. lege 192. Tit. 1. de decurionibus (IV p. 552 ed. Ritter) memorati sunt: „si quos spontaneos hypomnematographi munificos suis exhortationibus ad publicas nominaverint functiones, Augustalis (i. e. τοῦ ἐπάρχου) jubemus non expectandum esse consensum“ caet. haec a. p. Chr. 436 scripta sunt, neque alius ullus locus exstat, in quo non unus, sed plures Alexandrinorum hypomnematographi afferantur. illud certe videmus, vel tanto post Severum, qui Alexandrinis primus curiam dederat, hypomnematographi munus nondum exolevisse, sed eos ex uno tum plures adeo fuisse. itaque hypomnematographus ille aegyptius et semigraecus fuit magistratus, minime vero romanus. quo magis tirones monendi sunt, ne ab aegyptio ad romanum i. e. ad commentariensem aberrent, uti Sturzius De Dial. Alex. p. 82 aberravit. hunc Romanorum magistratum Jo. Lydus De Magistratibus in universum describit (III, 4 p. 198, quae a Bekkero praeclare correcta sunt, tum III, 8 p. 201, III, 16 p. 210 et III, 17), ita ut qui graece sunt ὑπομνηματογράφοι, eos Lydus latine appellari doceat „commentarienses.“ at hi commentarienses primum loco fuerunt tenuissimo, deinde in rerum capitalium quaestionibus vinctorum nomina perscribere, carceri praeesse et curam gerere damnatorum solebant. tantum igitur abest, ut Alexandrinus hypomnematographus commentariensibus istis similis esse potuerit, ut scribis ille videatur praefectus fuisse, quos quum alii, tum etiam Lydus III, 20 „ab actis“ appellat itaque describit: ἔργον δὲ αὐτοῖς τὰς χρηματικὰς ὑποθέσεις (h. e. „jus civile“) τραπτεύειν, et quae alia ibidem de actis ad memoriam rerum sempiternam reponendis mox addit Luciani (c. 12) verbis simillima. caeterum de commentariensi et de eo, qui „ab actis“ dicitur Bethmann-Holweg (Hdb. des Civilprocesses P. I V. I p. 179 sqq.) optime disseruit.

13. δ' οὖν Bekker. libri γοῦν. μηδένα μηδὲν] μηδένα om Φ. εἴπῃς] εἴποις (οι superscr.) Φ. ὁπόσοι ἐπέτειοι F. ὁπόσοι παρὰ (παραὶ

σοι ἐπέτειοι φοιτῶσιν, ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος ἔπαινοι καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὔκλεια καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι, καὶ εἰκόνες δὲ καὶ νεῴ καὶ τεμένη, ὁπόσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ καὶ βελτίω ποιοῦντες. ὡς δὲ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν, ἢν ἐθέλῃς ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ κορυφῆς ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται, καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων, τὰ δ' ἄλλα μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες. 14. εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ
723 * τοῦ βιβλίου λέλεκταί μοι, χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῷτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα κἂν τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὑτοῦ διδούς, ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης εἴη; 15. πρὸ

Φ) τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι CΦ et v. at verba παρὰ τῶν ἀρχομένων hic neque necessaria sunt (saepe enim quum v. φοιτᾶν de omnibus tributis quae redeunt, tum ἐπέτεια de tributis annuis dicuntur), et manifesto nata ex inferioribus hisce: ὁπόσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι. καὶ εἰκόνες CΦF. εἰκόνες v. νεῴ Lehmannus. νεῴς E. νεὼ v. ἔχουσι] ἔχουσιν a. ἐκφέρονται CΦ et v. εἰσφέρονται F, quod falsum est. nam ἐκφέρειν est „declarare" in Jov. Trag. c. 37 et medium ἐκφέρεσθαι apud (Demosth.) 13, 33 (p. 176 R.) atque alibi. ὡς δὲ] ita conjeci. ὡς δὴ vulgo. ὡς μὴδὲ F. ὡς εἰ δεῖ C (idem C: μικρα μεγάλοις εἰκάζειν). vide Thucyd. IV, 36: ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι. τοῦ σωροῦ CΦa et v. τοῦ σοροῦ (sic) bcd. τοῦ ὄρους FM.

νο α α
14. τῇ παρα μί et supra γρ. τη παροινί pm F. τί ἂν ἄλλο] πᾶν ἄλλο Φ. αὐτῷ C et v. αὐτῷ Φ. αὖτῶ F. κ ἀν (sic) F. κἂν Φ et v. τῷ μέσῳ F et v. τοῖς μέσῳ Φ. αὑτοῦ Φ. αὐτοῦ F et v. ἔχει CΦF et v. ἔχῃ E. ἄχθος ἀρούρης F, ut Lehmannus ex Il. σ', 104 et Odyss. υ', 379 conjecerat. ἀρούρης ἄχθος v et fortasse CΦ. - addere Lehmannus poterat Icaromen. c. 29 med., ubi ἄχθος ἀρούρης libri omnes exhibent.

δὲ τῶν ὅλων μεμνῆσθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφὸς, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἐγὼ γοῦν ἐντετύχηκα τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέντοι γε θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ, εἴ γε ἐπιτιμῴης, ὃν πρὸ πολλοῦ ᾔδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε κατὰ θέαν τοῦ ἑσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις

---

15. πρὸ δὲ τῶν ὅλων ΦF et v. πρὸ δὲ τῶν ἄλλων C. at confer De Hist. Conscr. c. 38 init. ἐστί που] ἔστι ποῦ F (ita F). ἀλλὰ τῶν CF. ἀλλὰ τῷ v et fortasse Φ. scriptura τῶν nondum cognita erat, quum in Quaestt. L. p. 159: ἀλλά τῳ conjeci. ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς] ἐπαινουμένω παρ' αὐτοῖς FM. οὐδ' ἐπὶ τούτῳ] οὐδὲ ἐπὶ τούτων Φ. ἐγὼ γοῦν F et qui post ἄλλω interpungit Φ. ἔγωγ' οὖν v. σοῦ μέντοι γε] ita correxi. libri σοῦ μέντοι καὶ —. at καὶ h. l. ineptum est, μέντοι γε Luciano frequens. εἴ γε ἐπιτιμῴης] de h. l. in Quaestt. L. p. 159 erravi. tragicorum formula ἔπλευσ' ὅπως ἔπλευσα similesque, quae ab Hermanno ad Viger. p. 709 recte explicatae sunt, ab h. l. abhorrent. si haec ad Lucianum referenda sint, omnino recte Gesner interpretatus est: „eum enim hominem reprehendas —“. sin ita et supplere et scribere oportet: εἴ γε [καὶ σαυτῷ] ἐπιτιμῴης, ὃν προ πολλοῦ ᾔδειν (pro ᾔδεις) — ἐναριθμούμενος (pro ἐναριθμουμένοις): tum vero haec non jam ad Lucianum pertinebunt, sed ad Sabinum. ac sophistam hunc Sabinum fuisse supra in hujus libelli limine satis demonstravi, ut in hunc virum verba τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν cadere videantur. sententia vero tum prorsus eximia erit. nam si Sabinus munus ab imperatore delatum ipse susceperat: quomodo idem vir susceptum ejusmodi munus crimini dare Luciano potuit? quin attici hac ipsa, quam ego restituo ratione uti solent, velut Aristophanes in Pace v. 639: ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον | — ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ | τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς et Xenophon in Anabas. VII, 7 16: ὅ τι γὰρ ἂν τούτους κακῶς ποιῆτε, ἡμᾶς

ταῖς ἀσχολίαις ὧν ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι·
724 * ἐπεὶ πρός γε τοὺς ἄλλους, κἂν συνάμα πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

ἤδη ποιεῖτε. ceterum de mercede horum sophistarum publica multi multa dixerunt. tu vide vel Bernhardium in Graecc. Lit. adumbratione P. I p. 516 ed. sec. δημοσίᾳ om C. male. ἐνεγκάμενον, ὁπότε F et v. ἐνεγκάμενον, ποτὲ Φ. hinc ego malim: ἐνεγκάμενον, ὅτε —. ἱπποκλείδῃ F et v. ἱπποκλείδει Φ.

LUCIANUS

SAMOSATENSIS.

FRANCISCUS FRITZSCHIUS

RECENSUIT.

VOLUMINIS II PARS I.

ROSTOCHII

IMPENSIS ERNESTI KUHNII

MDCCCLXV.

(LITERIS ADLERIANIS.)

ILLUSTRI

ACADEMIAE VINDOBONENSI

CALENDIS SEXTILIBUS A. MDCCCLXV

SAECULARIA QUINTA CELEBRANTI

HUNC LIBRUM

PRAESENS ET CONGRATULANS

OBTULIT

EDITOR.

Praefatio.

Genuini dialogi hoc quoque id est tertio Luciani volumine continentur, quos primum omnes apte inter se dispositos edere iisque majorem impendere operam constitui quam libellis subditiciis. Placet autem ab opusculis postremo loco positis Prometheo, Zeuxide et Eunucho incipere, quae quum vulgo gravissime corrupta sint, ne nunc quidem in eis mihi satisfacio nec meam ubique recensionem praestare ausim, sed interdum adhuc alios codices exspecto. Et in ,Prometheo' quidem codice meo Florentino (Φ) et qui praeterea non male collati sunt, Marciano (E) et Oxoniensi (D) usi sumus. Ex aliis libris bene multis, e codice Poli (T), Graevii (V), Parisino (M), Longoli excerptis (U) scripturae quaedam sed singulae fere e singulis adferuntur. Jam de codd. notis praeter Parisinum M etiam Venetus Ω aliique adhuc excutiendi sunt. Caeterum lectionis varietatem ad hunc Prometheum Rostochii a. 1830 primum edidi. Sed quod modo de Prometheo diximus, in tanta lectionum paucitate omnia esse incertiora: id etiam in Zeuxin itemque in Eunuchum cadere videtur. Nam in ,Zeuxide' derpaucae lectiones e codice Graevii (V), Poli (T) atque

e libris RUY adnotatae sunt. Ego autem maxime quidem Florentino meo usus sum, tum etiam collatione Parisini M, quo eodem codice jam Bourdelotius alicubi usus esse reperitur: nam Monacensis *Π*, qualem in Praef. I p. VII esse dixi, talis profecto est codicillus. Attamen in parte non exigua hujus libelli (c. 3 init. — c. 6 init.) cod. Bodlejanus saec. X ad sordes eluendas multum mihi profuit. Tum in ‚Eunucho' codices nonnulli bis terve obiter inspecti sunt, velut Parisini CM, collatus erat unus tantum isque egregius codex ab Jensio et postea ab Solano interdum consultus, Marcianus sive Wittianus (E). Praeterea ego diligentem codicis mei Florentini collationem usurpavi. Nunc ad Vitam Demonactis et ad Icaromenippum transeo, libros in universum multo minus quam plerique alii sunt corruptos, quippe in quibus neque multae neque admodum graves mendae adhuc haerere videantur. In ‚Demonacte' olim perraro hi codices inspecti sunt: TVRUY, semel (c. 50) adhibitus Vaticanus *Γ*, saepius et a Belino et Boissonadio consultus Parisinus C, bene collati ab Jacobitio duo Vindobonenses, B (no. 123 qui hunc librum habet integrum, sed in hoc uno libro saepe malas lectiones continet) et K (no. 165 a c. 4 *ἐμέμνητο* ad c. 53 *Ἀθηναίους*), partim collati ab eodem Jacobitio etiam A (Gorlicensis) et F (Guelferbytanus prior). Ego quum hos ipsos libros AF iterum ipse excussi, tum Florentino meo (*Φ*) primum usus sum. Ex his codicibus duodecim RTVUYBKAC*ΓΦ*F adhuc hi quinque optime collati sunt: A*Φ*FBK. Hinc sequitur duo inprimis hosce: *Γ* et C melius esse conferendos. Sed ‚Icaromenippi' codices numero undecim sive inspecti sunt sive comparati hi:

CDVT et ex altera codicum familia ΦMΛ (Parisinus) GUXY. Ex quibus adhuc tres, in his unus optimus D Baroccianus (qui multa habet scribendi compendia ut c. 15 et c. 17) et ΦG optime excussi sunt. Praeterea hic dialogus, sicut ad c. 21 indicavi, in Vaticanis (𝔄Γ) legitur, quos nondum hic collatos esse doleo. Denique e Marciano Ω paucae adhuc lectiones ab Sommerbrodtio nostro (Lucian. Codd. Marc. p. 100) adlatae sunt. Quatuor alii libri, Bis Accusatus, Vitarum Auctio, Piscator et Menippus industriam meam naviter exercuerunt. Ac primum in ,Bis Accusato' codices, qui quidem totum complectantur, potissimum sunt decem: ACΨTUVYΩΦM (in his recens collati quinque hi: AΨΩΦM). Posteriorem partem (ab verbis c. 21 med: μέχρι τοῦ λόγου ad vocem c. 31 fin: μοιχείας) partim etiam Baroccianus Solani (D) exhibet. Sed ex his undecim codicibus duo (UY) raro nominantur, praestant caeteris ACΨDV et interdum T, postremo deterioris familiae sunt tres: ΩΦM. Hic autem dialogus est ille quidem liber egregius, sed raro editus, a perpaucis vixdum leviter explicari coeptus omninoque ab ipsis etiam criticis mire neglectus. Initium maxime libri est quoddam Augeae stabulum, in quo criticis tantundem prope laboris exhauriendum est, quasi nunquam visus, nunquam editus esset. Quid, quod ne Gorlicensis quidem (A), qui hic sine controversia unus omnium codicum optimus est, ab aliis bene collatus erat. A quo codice etsi ubique proficiscendum est, tamen ut vitia primum nascentia et sensim aucta cognoscas, reliquorum scripturae librorum omnes examinandae sunt. Quo facto haec lectionum turba in locis mendosis quasi nidum aliquem vitiorum

in conspectu ponet, cujusmodi locos recte adspexisse plerumque erit eosdem certo emendasse. Nam ille ipse codex A, quem optimae notae esse olim demonstravi, tamen vitiorum jam plenus est: quem codicem non ubique satis bene collatum nuper editores quidam tanquam ipsam scilicet Luciani manum plerumque secuti sunt. Tum in dialogis gravissime corruptis etiam ‚Vitarum Auctio' ducenda est, in qua tres codices caeteris antepono, A (Gorlicensem), C (Parisinum 3011 Belini) et Ψ (Venetum 436 Sommerbrodti ‚Codd. Marcian.' p. 18 sqq.). Quibus paullo deteriores sunt Ω (Venetus 434 apud Sommerbrodtium l. l.), Φ (Florentinus meus) et M (Parisinus 2954 apud Belinum). Alii codices patrum memoria raro inspecti sunt, quando ne Graeviani quidem (V) multae hic lectiones exstant. Et hi quidem codices sunt quatuor: Anglicus Bourdeloti (R), codex Poli (T), Longoli (U) et Graevii (V), ad quos margo accedit Aldinae (Y). Hi omnes decem fuerunt codices: ACΨΩΦMRTUV. Deinde ‚Piscatoris', dialogi item saepe mendosi, codices ad hunc diem undecim excussi sunt, quorum novem hi: ACΨΦMRTUV etiam Vitarum Auctionem complectuntur, ab aliis duobus B (optimo Vindobonensi) et D (Barocciano Solani) Vitarum Auctio abest, inest eisdem Piscator. Horum rursus B Piscatorem integrum comprehendit, D autem non ante c. 23 init: δεῖσθαι incipit et idem jam c. 29 in verbum ἔφτασα (sic) desinere dicitur. Optimae notae in Piscatore libri sunt hi quatuor: ABCD, saepenumero etiam hi duo: ΨV, tametsi hi quidem interdum ex utroque genere commixti sunt. Ex deteriore codicum familia optimus est et optime excussus Φ ejusdemque generis sunt

MRT: nam Longoliana (U) rarius memorantur. Satis constat optimos quosque codices quam potest saepissime aut plane sequendos aut leniter corrigendos esse. Verum deterioris notae codicibus quomodo utendum sit, e Piscatore et partim e Necyomantia intelligi potest. Qui codices si ex archetypo et eo superstite ut in Aeschylo e cod. Mediceo omnes descripti sunt, vix ullam adferunt utilitatem. Sed in permultis scriptoribus quum graecis tum etiam latinis, velut in C. Plinio Secundo et in Sex. Aurelio Propertio e codice archetypo tanquam ex fonte duo iique plane inter se diversi codicum rivuli emanarunt, ita ut neutrum genus ab altero ulla ex parte suspensum sit. Prorsus eadem res in Lucianum cadit, cujus archetypo hodie amisso in Piscatore meliores codices (ABCDΨΓV) ex alio fonte fluxerunt, ex alio fonte deteriores (ΦMRT). Quam utramque familiam quum in Luciano olim (vel in Epist. Crit. p. XLV) distinxissem, de singulis tamen locis saepissime dubitavi, propterea quod nullus codicum deteriorum ac ne M quidem a Belino bene conlatus erat. Nunc autem unus ille quem supra dixi codex Φ omnem plerumque tollit dubitationem. Omissis igitur antiquorum vitiorum medelis, quae vitia in deteriore codice interdum optime correcta sunt, hoc loco utriusque codicum generis et additamenta et omissiones breviter adtingam. Et in unius quidem duorumve verborum additamentis si aliud meliores codd. habent aliud deteriores, perraro utrumque comprobandum est, cujus rei in Bis Accusato c. 10 exemplum invenisse videor. Item raro deteriorum additamentum spreto altero recipi debet: quanquam est, ubi deteriores codd. meliorum vitiis liberi permanserint. Sed quum deteriores

fere et negligentius scripti sint et vero mala manu saepe interpolati, ejusmodi additamentum plerumque pro glossemate habendum et meliores codd. unice sequendi sunt, sive aliud quoddam sive nullum omnino habent additamentum. Enimvero multa verba si male addita sunt, ea pro scholio habebimus, cujusmodi scholia aliquando, perraro tamen (ut in Apologia c. 1 fin.) textui inserta sunt. Quodsi de multis atque adeo plurimis verbis partim additis partim praetermissis longe aliter judicandum est: nihil profecto hanc rem clarius inlustrabit quam deteriorum codd. additamenta sive meliorum codd. eodem in loco omissiones. Nam saepenumero et in Piscatore et in Menippo meliores codd. malis eorum verborum omissionibus laborant, quae verba in deterioribus codd. ex alio fonte derivatis optime servata sunt. Ac plerumque malae in bonis codd. omissiones e fortuita causa ut ex homoeoteleuto natae sunt, quae eadem verba in eis codd., qui in universum deteriores sunt, aliam sortem expertis legi necesse est. His igitur locis e deterioribus codd. verba in caeteris temere omissa certo supplebimus. Sed hae quas genuinas esse dixi accessiones tametsi plerumque prima manu scriptae sunt: tamen ne secundae quidem manus sive correctoris additamenta omnibus locis rejicienda sunt: cujus rei specimen luculentum ille ipse codex Φ in Piscatore c. 48 suppeditat. Quamobrem additamenta paulo longiora quamvis per se apta sint ad sententiam, tamen si in nullo codice leguntur, certo adulterina judicamus: eadem si in deterioribus codd. servata sunt, absunt autem a melioribus, plerisque locis aeque genuina habemus, ac si in codicibus exstarent ad unum omnibus. Denique in

'Menippo sive Necyomantia' tribus ego codicibus usus sum primum Augustani primi (O), qui ab aliis parum accurate inspectus erat, optima collatione L. Spengeli, deinde Florentino meo (Φ), postremo Marciani 434 (Ω) collatione ap. Sommerbrodtium (Codd. Marc. p. 14 sqq.). Ante nos Jacobitius Vindobonensem (B) et Guelferbytanum secundum (G) contulit. Sed jam antea Belinus quatuor libros Parisinos contulerat, optimum qui numeratur 2957 (N), qui 3011 in hoc dialogo sui dissimilem (C), qui 2954 (M) et qui 1428 facile deterrimum (L). Ante Belinum et jam ante Hemsterhusium hi codices inspecti erant, codex Graevi (V), Poli (T), Longoli excerpta (U) margo Ald. (Y), interdum etiam Anglicus Bourdeloti (R) et ejusdem Florentinus (Z) cum Galaei conlectaneis (X). Ergo adhuc hi libri inspecti sunt numero sedecim: BOGNCΩΦMTUVYRZXL. In tanta codicum multitudine tamen Vaticani (Γ) conlationem nonnunquam desideravi, unde scribendumne esset c. 21 init. *ὅντινα* an *ποῖόν τινα* et similia discerem. Omnino autem in Menippo optimi libri sunt BON et saepe G, sed iidem ut supra dictum est, multis laborant verborum omissionibus, quae verba ex aliis codd. necessario supplenda sunt. Est vero etiam, ubi falsae lectiones librorum BONG caeterorum codicum scripturis cedere debeant. Denique est, ubi omnes ad unum libri vel corrupti sint vel interpolati. Ceterum ex homine Byzantino et eo hujus Necyomantiae imitatore, qui dialogum nomine *Τιμαρίων* scripsit apud C. B. Hasium (Notices et Extraits vol. IX p. 164 sqq.) ad Luciani Necyomantian emendandam plane nullus fructus redundat. Sequitur, ut

tabulam qua et vulgaris et mea librorum Lucianeorum collocatio exprimatur, adjiciam:

	vulgato ordine		nunc
Δὶς Κατηγορούμενος	47	—	9
Βίων Πρᾶσις	14	—	10
Ἁλιεὺς	15	—	11
Ἰκαρομένιππος	46	—	12
Νεκυομαντεία	11	—	13
Δημώνακτος Βίος	37	—	14
Προμηθεὺς ἐν λόγοις	2	—	15
Ζεῦξις	22	—	16
Εὐνοῦχος	35	—	17.

Restat ut errorem quendam corrigamus. Nam ad Vitarr. Auct. c. 14 p. 57 etsi vulgatam *διαφερόμενος* jure servavi: de scholio tamen libri Graeviani, *διαφερόμενος*: *συνδιαμαχόμενος* sive Vossiani, *συνδιαφερόμενος*: *διαμαχόμενος* non debebam Hemsterhusio adsentiri. Immo hoc scholium conlata Veneti codicis lectione ita scriben-
συν
dum est: *διαφερόμενος*: *διαμαχόμενος*. Est autem altera scriptura *συμφερόμενος* prorsus inutilis, utpote derivata ex eo Heracliti loco, qui locus nihil huc pertinet, ap. Aristotelem De Mundo c. 5 sive ap. Apulejum De Mundo c. 20 fin., in quo Heraclitus haec inter se opposuerat: *συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον*. Alia quaedam vel brevitatis studio ductus vel ut nimis incerta praeterii. Attamen ad Menippum c. 17 p. 182, ubi Philippum e rege sutorem a comicis dixi sumtum videri, illud omissum nollem, quod non minus fieri potuit, ut Lucianus hunc jocum ex ipsius Menippi

Gadareni satura simili repeteret, cui *Νέκυια* fuerat nomen. Tum pag. 188 dicta quaedam sciens omisi quae male Demonacti tribuuntur, inprimis ab Apostolio VII, 16 g p. 399 gnome quae revera fuit Clitarchi, ab eodem I, 60 c. p. 256 gnome Demophili, ab eodem XII, 87 b p. 565 sententia Isocratis, Epicteti et Democratis. Nostri tamen Demonactis alia gnome fuisse videtur apud eundem VII, 7 a p. 396. Sed quatuor alia dicta quum Demonacte philosopho per se digna sunt, tum huic soli adscribuntur, quae A. Westermannus meus (De Florilegio Lipsiensi p. 4 et p. 12) e cod. quodam Tischendorfiano nuperrime edidit. Deinde p. 238 fugerat me adnotatio G. Dindorfii ad Soph. El. p. 182 ed. Oxon: ‚scribendum *παλίρρυτον* cum Bothio.‘ Denique quod praeter adnotationem criticam Luciani inlustrandi causa alia quaedam scripsi et seorsim edidi, ut ‚de scriptoribus satiricis‘ specimina quinque, unum ‚de Luciani Sostrato‘, complura ‚de dialogis subditiciis‘: Friderici Ritscheli in ea re exemplum secutus sum, qui vir non solum multas Plauti sui fabulas praeclare recensuit, verum etiam ‚Prolegomena ad Trinummum‘ et librum item egregium ‚Parerga Plautina‘ in lucem edidit. Quem si minus consequi potuimus, at talem virum sequi nobis honestum est. Nam Friderico Ritschelio tantorum laborum, per quos de literis nostris tam eximie meritus est, quis non laetos et uberes fructus exoptet, neque ulla acerbitate permixtos? quis non toto animo optet, ut Fridericus Ritschelius mox Lipsiae Godofredi Hermanni, desideratissimi critici desiderium leniat, scholam ipsam

restituat omnemque conditoris et dignitatem et gratiam adsequatur? Denique Bonnensi Academiae, in qua nostrae quoque literae Friderici Ritscheli et similium criticorum opera adhuc laetissime floruerunt, harum ipsarum literarum florem exoptamus sempiternum.

Scribebam Rostochii mense Junio a. MDCCCLXV.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

Reitz. III p. 791

1. *ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὅσοι τῶν φιλοσόφων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν ᾔδεσαν, ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας ἡμᾶς καλοῦντι καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν Ἥλιος οὑτοσὶ ζευξάμενος τὸ ἅρμα πανήμερος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ πῦρ ἐνδεδυκὼς καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, * φασι,* 792

Suida s. *Αὐγέας* auctore Augeas mediae poeta comoediae praeter alias fabulas unam docuerat, cui inscriptum erat: *ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ.* itaque Lucianus etiam in hoc dialogo comoediam, ducem suam perpetuam sequi ex parte potuit.

1. *ΖΕΥΣ.* addidit Solanus. *ὅσοι* ΑCΨΩ. *ὁπόσοι* ΦΜ et v. *γοῦν* ΩΦΜ et v. *δ' οὖν* ΑCΨ. *ἡμᾶς καλοῦντι* ΑΨ. *ὑμᾶς καλοῦντι* Φ. *καλοῦντι ἡμᾶς* ΩΜ et v. *καθορᾶν*] *ἀκριβῶς* addit M solus. *ἠδύνατο* Ψ. *πανήμερος* ΑCΨΩΦΜa. *πανημέριος* v. *οὐδ'* A. *οὐδὲ* v. *ἀλφήσασθαι* ΑCΨΓ. *ἀλφαίσασθαι* V. *κνήσασθαι* ΩΦΜa et v, cum Macario VI, 59 (Paroem. Gr. II p. 196 L.). Cobeti (N. L. p. 630) conjecturam: *κνῆσθαι* non probo, neque quid in vetere scriptura *ἀλφήσασθαι* lateat, quisquam docuit. [scripseram juvenis: „F. *ὅσον ἐναλείψασθαι.* vide Odyss. *μ'*, 47 et Alexin Athenaei II p. 46, a.“ sed mox G. Hermannum consului, qui ita rescripsit: ‚f. *ἀλλὰ* (certe) *ψήσασθαι,* vel *κἂν ψήσασθαι.*‘] *ἐπιραθυμήσας* A. *παρατραπόμενοι*] *παρατρεπόμενοι* Ψ. *ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ*] *καὶ αὕτη ἄγρυπνος* Φ. *περίεισι* A et fortasse ΨΩ. *κατέρχεται* Φ. *περιέρχεται* M et v. *ἀωρὶ ἀπὸ* ΑΨΤΥ. *ἀωρία ἀπὸ* ΩΦΜ et v. *τε αὖ* habent ΑΨ et v, om ΩΦΜa. *ἐκκεκώφηται* libri (ΑΨΩΦΜabc). *ἐκκεκώφωται* edd. quaedam. vide vel Porsonum ad Eurip. Orest. v. 1279. *μετολίγον* A. *ἐς κολοφῶνα* ΑCΨΩ.

σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι κἂν ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ Σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περίεισι φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι καὶ τοῖς ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλούντων κατὰ χρείαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ ἐς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν ἐς Ξάνθον μεταβαίνει καὶ δρομαῖος αὖθις ἐς Δῆλον, [εἶτα] ἐς Βραγχίδας, καὶ ὅλως ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις πιοῦσα

εἰς κολ. ΦΜ et v. ἐς ξάνθ. ΑCΨΩ. εἰς ξάνθ. ΦΜ et v. μεταβαίνει] μετέρχεται ΦΜa. post αὖθις delevi verba ἐς τὴν Κλάρον εἶτα cum ΦΜa. habent ἐς τὴν κλάρον εἶτα ACΩ. εἰς τὴν Κλάρον εἶτα vulgo, ἐς τὸν κλάρον εἶτα Ψ. quum αὖθις hic non ,retro', sed ,rursus' (h. e. ,postea') denotet, sequitur verba ista expungi debere. neque enim duo oracula Clarium fuerunt et Colophonium, uti Solanus hujus unius loci vulgata confisus putavit, sed unum oraculum, id quod a Strabone, Pausania, Tacito aliisque traditum est. nempe ἐς Κλάρον (sine articulo inepto) olim pro varia lectione ad superius illud ἐς Κολοφῶνα θεῖ adscriptum erat, pro quo alii ἐς Κλάρον θεῖ legerant. eadem menda in D. D. XVI, 1: ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δὲ ἐν Κλάρῳ καὶ ἐν Διδύμοις codex F post verba ἐν Κλάρῳ addit: καὶ ἐν κολοφῶνι, h. e. „pro ἐν Κλάρῳ legitur etiam ἐν Κολοφῶνι."

ἐς δῆλον ΑCΨ. εἰς δῆλον ΩΦΜ et v. ἐς βραγχίδας A. ἢ ἐς βραγχίδας C. ἢ εἰς βραγχίδας Ω et v. ἢ εἰς βραχίδας Φ et pm M (sec βραγχίδας). καὶ ἐς βραγχίδας Ψ. ego εἶτα hoc reponere l. non dubitavi. lectio male hic inserta ἐς τὴν κλάρον fecit, ut in eisdem codd. male porro scriberetur εἶτα ἐς δῆλον pro ἐς δῆλον εἶτα. nam ipse A sic exhibet: εἶτα ἐς δῆλον ἐς βραγχίδας.

διασείσασα A (ita A) ΨΓΥ. διασεισαμένη ΩΦΜ et v. κελεύσῃ ATY. κελεύσει Ψ. κελεύει Φ. κελεύῃ ΩΜ et v. συνείρ. ΦΜ et v. ξυνείρ. ΑCΨΩ. ἐῶ λέγειν A et fortasse ΨΩ. ἐῶ γὰρ λέγειν ΦΜ et v. plerumque Lucianus ἐῶ λέγειν, sed ἐῶ γὰρ λέγειν De Domo 18 libri tuentur. ὁπόσα ΑΩΦΜ et v. ὅσα ΨTV. πείρᾳ] πεῖραν TV. ἐπιτεχνῶνται] ἐπιχρῶνται Ψ. χελώνην Ψ. χελώνας ΑΩΦΜ et v. singularem ejusque accusativum poscunt gemini loci Jov. Confut. c. 14, Jov. Trag. c. 30 et oraculum, quod de hac ipsa re vel editum vel creditum Herodotus I, 47 attulit. ὀρῇ] ὄρη A. ὀρῇ — λύπας verba sunt Hippocratis

*τοῦ ἱεροῦ νάματος καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης καὶ τὸν
τρίποδα διασείσασα κελεύσῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα
μάλα παρεστάναι συνείροντα τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαί
οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ * λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ* 793
*τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώ-
νην ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν,
κἂν ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ
Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος ὁρῇ τε
δεινὰ θιγγάνει τε ἀηδέων ἐπ᾽ ἀλλοτρίῃσί τε συμφορῇσι
ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ ἂν ἢ τοὺς ἀνέμους φυ-
τουργοῦντας λέγοιμι καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα καὶ
τοῖς λικμῶσιν ἐπιπνέοντας, ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας
πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύ-
οντα καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ
φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς
βίον ἕκαστοι συντελοῦντες.* 2. *καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων
μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς καὶ πατὴρ
ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα* * 794

Περὶ φυσῶν I, 6 p. 295 ubi exstat: *ὁρέει τὰ δεινὰ* — falso articulo. de quo Hippocratis l. vide Wyttenbachium ad Plut. Moral. Animadv. III p. 56. *θιγγάνει τε ΨΦ* et v cum Hippocrate. *θιγγάνει* A. *θιγγάνει τε καὶ ΩΜ*. *τε*] *τι Ψ*. *συμφορῇσιν* Dindorfius. *ξυμφορῇσιν* ΑCΨΩ et vulgata Hippocratis. *συμφοραῖς* ΦΜ et v. *ἢ τοὺς Ψ* ut videtur cum C. F. Hermanno ad Luc. De Conscr. Hist. c. 26 p. 32. *εἰ τοὺς* ΑΩΦΜ et v. *τὰ πλοῖα*] *τὰ* om ΑΨ. *τοῖς λικμῶσιν*] *τοῖς λειμῶσιν Φ* idemque in suo codice Pelletus invenerat. *μετὰ τοῦ ὕπνου*] *μετὰ τοῦ δείπνου* M. *πονοῦσι πρὸς* ΑΨΩ. *πονοῦσι καὶ πρὸς* ΦΜ et v. *ἐπὶ τῆς γῆς*] *ἐπὶ γῆς Ψ* et pr m M (sec. *ἐπὶ τῆς γῆς*). *ἕκαστοι* A et fortassis Ω cum Seagero. *ἕκαστα Ψ*. *ἑκάστοις* ΦΜ et v. frustra Cobetus V. L. p. 162: *ἕκαστός τι* conjecit. *συντελοῦντες* TV. *ξυντελοῦντες* ΑCΨΩΥ. *συντελοῦσι* ΦΜ et v.

2. *ὅσας*] *ὅσης* A. *ἔχω* om m pr M. *ἡμῖν*] *ἡμῖν καὶ Φ*. *συνδιαπρ*. ΦΜ et v. *ξυνδιαπρ*. ΑCΨΩ. *ἐν αὐτοῖς* ΑCΨΩ. *ἐπ᾽ αὐτοῖς* ΦΜ et v. *δὲ καὶ αὐτῷ μυρία*] *δὲ μυρία αὐτῷ Ω*. *μυρί᾽ ἄττα* Bekker pro *μυρία ἄττα*. *ἀπανταχόσε* ΦΜ et v. *ἀπανταχοῦσι* (*οἱ* superscr.) T. *ἀπανταχοῦ* Y. *ἀπανταχοῦ* V. *ἀπανταχῇ* A. de ΨΩ parum constat. *ὥσπερ τ. ἐ. τ. Ν. βουκόλον*] *ὥσπερ τῇ νεμαιὰ βουκόλου* (et marg. sed m. sec.:) A (ita A). pro *Νεμέᾳ*

ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημένος; ᾧ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐν αὐτοῖς, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρί' ἄττα πράττειν καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς καὶ χαλάζας καὶ πνεύματα καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἁπανταχόσε καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνῖσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσεν· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ παρεῖναι καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν
795 Γέταις * χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ

Ψ νεμαίᾳ. ἔσπεισε] ἔσπεισε A. κνῖσα] κνίσα Φ. κνίσσα A et v. ἀνέρχεται] ἔρχεται Ψ. ἐκάλεσεν Φ. ἐκάλεσε A et v. χαλαζᾶν] χάλαζαν A. θεοί τε καὶ] θεοὶ καὶ Φa. parodia est ex Jl. β', 1 sq. et hic et in Icaromenippo 28. ἦν γάρ τι ACΨY (ἦν etiam V). εἰ γάρ τι που Φ. εἰ γάρ που ΩM et v. confer supra c. 1: ἦν — λάθῃ. που interpolatum e tali l., qualis est Somnii 12 init. ἐπινυστάξωμεν ACΨV. ἐπινυστάσομεν (ras. in o) Ω. ἐπινυστάσομεν YΦMa. ἐπινυστάξομεν v. septem verba ἀπρονοήτους — πραγμάτων om Φ. πιστεύσουσιν] πιστεύουσιν (σ superscr.) Ω. πιστεύουσιν ΨΦ. μὲν ἡμῖν] μὲν ὑμῖν Ψ. ἀκνίσωτοι Φ. ἀκνίσσωτοι AΨΩ et v. ἀγυιαὶ] ἀγυαὶ A. ἄσπονδοι δὲ οἱ βωμοὶ a (mediis omissis). ἄσπονδοι καὶ οἱ βωμοὶ ΦM. πάντα post ἀκαλλιέρητα addidit Guyetus. vide Jov. Tragoed. 30 fin.
ὁ λιμὸς] ὁ om A. μόνος] μόνον AC. οἱ μὲν ἄλλοι ΨΩM et v. οἱ μὲν (omisso ἄλλοι) AΦ. ἄλλοι per se ferri posse in Quaestt. p. 55 ostendi. μεθύοντες ACΨ. μεθύουσι καὶ ΩΦM et v. εἰ τύχοι ἐγκαθεύδουσιν ΨΩΦM et v. εἰ τύχοιεν καθεύδουσιν A (ita A) C, quod a Bekkero non bene receptum est. immo unice verum et Lucianeum est: εἰ τύχοι. ἄσιτος AΨΩT et v. ἄθυτος ΦMa. μερμηρίζω ΩΦ et v. μερμηρίζων C. μερμυρίζων Ψ. μερμερίζων A. μερμερίζω M et edd. vett.
μόνῳ τῷ] μόνῳ δὲ τῷ Ψ. τετιμημένος] τιμημένος A.

μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ εὕδουσι παννύχιοι, τὸν Δία δὲ ἐμὲ οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. ἢν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάξωμεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων, καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαί, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί, καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα [πάντα] καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν ὥσπερ οἱ κυβερνῆται ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν, καὶ οἱ μὲν [ἄλλοι] ἐπιβάται μεθύοντες, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν, ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων μερμηρίζω κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμημένος. 3. ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, * οἵ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαι- 796
μονίζουσιν, ὁπότε καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι μυρί' ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδού γέ τοι ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας, καὶ μάλιστα ὁπόσαι ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνέστησαν, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἁπανταχόθεν καὶ ἀγανακτοῦσι καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶνται κἀμὲ τῆς βραδυτῆτος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι ἀλλ' ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ᾗ συνεῖναι

3. *εὐδαιμονίζουσιν, ὁπότε* ACΨVY. *εὐδαιμονίζουσι, πότε* ΩΦΜ et v. *μυρί'* Bekker pro *μυρία*. *ἰδού γέ τοι* ACΨVYΦ (ita Φ). *ἰδοὺ γοῦν* ΩΜ et v. *ἀποκειμένας*] *ὑποκειμένας* AC. *εὐρῶτος*] *εὐρώτων* Ψ ut videtur. *ἤδη* ante *καὶ* om A (ita A). hinc *ἤδη* ita transpono: *ὑπ' εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων ἤδη διεφθαρμένας*. *ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις* ΩΦΜ et v. *τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας* ACΨTVY. confer infra c. 13 med. *τινὰς* om Ψ. *συνέστησαν* TVY. *ξυνέστησαν* ACΨ. *συνεστᾶσι* ΦΜ et v. de Ω dubito. *πάνυ* om ΩMa. quatuor verbis omissis post *ἐπιβοῶνται* pergit *ἀγνοοῦντες* A. *συνέβη*] *ξυνέβη* AC. *ἀλλ'* A. *ἀλλὰ* v. *συνεῖναι*] *ξυνεῖναι* AC. *καλοῦσι*] *καλοῦσιν* a.

ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.
4. ΕΡΜΗΣ. καὐτὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῆς
γῆς ἀκούσας δυσχεραινόντων λέγειν πρός σε οὐκ ἐτόλμων.
ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ
λέγω. πάντῃ ἀγανακτοῦσι καὶ σχετλιάζουσιν, ὦ πάτερ,
καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύ-
ζουσι δὲ συγκεκυφότες αἰτιώμενοι τὸν χρόνον, οὓς ἔδει
πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας στέργειν ἕκαστον τοῖς δε-
797 δικασμένοις. ΖΕΥΣ. τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; * προτι-
θέναι αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις ἐς νέωτα παραγ-
γείλωμεν; ΕΡΜ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.
ΖΕΥΣ. οὕτω ποίει· σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι
ἀγορὰ δικῶν ἔσται κατὰ τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γρα-

---

4. καὐτὸς ΩΦΜ et v. καὶ αὐτὸς ΑΨ. ἐπὶ τῆς γῆς addunt AC et fortasse ΨΩ. ἀκούσας AC. ἀκούων ΨΩΦΜ et v. πάντῃ] ita conjeci. πάντες ACTUVY et fortasse ΨΩ. πάνυ ΦΜ et v. Bekker minus recte πάντως voluit. καὶ σχετλιάζουσιν ὦ πάτερ A et (?) ΨΩ. ὥσπερ καὶ σχετλιάζουσι Φ. ὦ πάτερ καὶ σχετλιάζουσι M et v. ὑποτοιθορύζεσι] τονθορύζουσι A. τονθορίζουσι Ψ. ἔδει] ἔδη A. δοκεῖ] δοκῇ cd. libri προτίθεμεν. ego προτιθέναι scripsi (scil. δοκεῖ). Cobetus V. L. p. 91 προθῶμεν paullo audacius conjecit. ἢ θέλεις ΑΨ et v. εἰ θέλεις ἢ ΩΦΜa. ἢ θέλεις ἢ g. ἐς ΑΨ. εἰς ΩΦΜ et v. παραγγείλωμεν Cobetus V. L. p. 91. παραγγελοῦμεν ΑΨΩΜ et v. προαγγελοῦμεν Φa. ΕΡΜ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. οὕτω ποίει· σὺ μὲν] ἑρ^{μῆς} οὔμενουν. ζ ε ύ ς. ἀλλὰ δὴ προθῶμεν; ἑρ$^{μ̃ς}$ οὕτω ποίει. ζ ε ύ ς. σὺ μὲν A, qui nomina personarum habet c. 1—5 med. ζ ε υ ς. χρηστὰ —, tum inde a verbis πάνυ γοῦν per totum dialogum signa tantum personae, more suo.

καταπτάμενος] καταπτώμενος TV. δικῶν] δικαστῶν Ψ. ἔσται ΑΨΩΦΜ. ἐστι v. πάντας habent ΑΨ et v., om ΩΦΜf. εἰς] ἐς AC. τὴν μὲν Δίκην] μὲν om Φ ut videtur et melius abest. κατὰ λόγον ΑΨΩΦΜ. κατὰ τὸν λόγον v. κατὰ λόγον τῶν τιμημάτων i. e. ‚secundum litium aestimationes', quae accusationis libello addebantur, ut apud Arist. Vesp. v. 897. eodem redeunt inferiora c. 12: κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος, quibus verbis inductus Bekker etiam nostro loco κατὰ λόγον τῶν ἐ γ κ λ η μ ά τ ω ν frustra conjecit. ἐφέντι] ἐφέντων lemma scholii Vossiani. ἐξ ὑπαρχῆς A pro ἐξυπαρχῆς. παρὰ τὰς] περὶ τὰς Ψ.

*φὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον,
ἐκεῖ δὲ τὴν [μὲν] Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια
κατὰ λόγον τῶν τιμημάτων ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ
δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι
ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ δικάζεσθαι ἐξ ὑπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ
παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δέ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη
παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς ἀποκλήρου τὰς δίκας καὶ ἐπισκό-
πει τοὺς δικάζοντας.* 5. *ΔΙΚΗ. αὖθις ἐς τὴν γῆν;
ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ
βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα. ΖΕΥΣ.
χρηστὰ ἐλπίζειν σε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν
αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μά-
λιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας καὶ
ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. πάνυ γοῦν αὐ-
τὸν ὃν φῂς ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς
παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα καὶ ἐς τὸ * δεσμωτήριον ἐμπε-* 798
*σὼν ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα
τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς· παρὰ τοσοῦτον ὑπερέσχον
οἱ κατήγοροι τἀναντία περὶ τῆς Ἀδικίας [ληροῦντες.]*
6. *ΖΕΥΣ. ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν
τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως*

---

5. *ἐς*] *εἰς Φ.* *αὖθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ.* a. *ἐπιγελῶσαν*] Cobetus V. L. p. 323. *ἐλπίζειν σε* ΑCΨΩ. *ἐλπίζειν γε* ΦΜ et v. *δεῖ*] *χρὴ Ψ.* *πάντως* libri omnes etiam A (ita A). *αὐτὸν ὃν φῂς ἐκεῖνον* ΑΩ. *ὃν φῂς αὐτὸν ἐκεῖνον* ΨΦΜ et v. malim: *αὐτὸν ἐκεῖνον ὃν φῄς.* *καὶ* (post *ἕνδεκα*) om ΩΦΜa. *ἐς τὸ* ΑCΨΩ. *εἰς τὸ* ΦΜ et v. *ἔπιεν — τοῦ κωνείου*] *ἔπιεν — τὸ κώνειον* Cobetus V. L. p. 162. atticis usitatior sane accusativus, attamen libri etiam in Fugitivis 11: *πιομένους τοῦ κωνείου.*

ληροῦντες] ita scripsi ac potius supplevi duce Bekkero, qui *φλυαροῦντες* edidit. libri omnes *φιλοσοφοῦντες*, cujus vitii causam scriptura libri Ψ proxima aperiet.

6. *ΖΕΥΣ. — φιλοσοφοῦντες*] haec omnia om Ψ. *τὰ τῆς* ΑΨΩ et v. *τῆς* om ΦΜa. *μέλητον* libri omnes. *Μέλιτον* Reitziana. *ἔρρεπε*] *ἔρεπε* ΑΨ. *εἶναι* om Ψ. *πῆραι ἀπανταχοῦ καὶ πώγων*] ita correxi. *πῆραι* (*πῆραι*; A) *ἁπανταχοῦ πώγων* AC et (?) ΨΩ. *πῆραι καὶ ἁπανταχῇ πώγων* ΦΜ et v. *καὶ πάντες*] malim: *καὶ ὡς πάντες —.* *ὑπὲρ σοῦ* om Ψ. *κατ'* pro *κατὰ* Solanus. *ἴλας* ΦΜ cum Solano. *ἴλαι* abcd. *εἴλας* C.

ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλητον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες καὶ βακτηρίαι καὶ πῆραι ἁπανταχοῦ καὶ πώγων βαθὺς καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατ' ἴλας καὶ φάλαγγας ἀλλήλοις ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πήραν ᾄξαντες καὶ τὸ τριβώνιον καὶ τὸ σῶμα πρὸς τὸν ἥλιον ἐς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐπιχράναντες αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περινοστοῦσι, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν
799 διαμάρτοι * ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσει φιλοσόφου. 7. ΔΙΚ. καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με, ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἤν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας· πάλαι γὰρ τὴν

εἴλας (ϊ supra pm) A. ἴλας (cum ras. in ἴ) Ω. ὕλας Ψ. ἀπαντώντων A. ἀπαντώντων edd. vett. γοῦν] δὲ Ω et pm M (sec m γοῦν). τέως om Ψ. ᾄξαντες] ἄξαντες A. ἀΐξαντες v. πρὸς τὸν ἥλιον ΑΨΩΦΜ. πρὸς ἥλιον v. ἐς ΑΨ. εἰς ΩΦΜ et v. αἰθιοπικὸν A et fortasse ΨΩ. αἰθιόπειον ΦΜ et v. ἐπιχράναντες] ἀποχράναντες Ψ. περινοστοῦσι ACΨTVY. περιέρχονται ΩΦΜ et v. ὁ ὀφθαλμὸς] ὁ om Ψ.

7. οὗτοί με] οὗτοί γε AC. τοπαράπαν Aabc. προσεπεξενῶσθαι] προσεπεξενῶσθαι A. πάντες] πάντε A. δ' ἐὰν] ita correxi. δὲ κἂν ΦΜ et v. γε κἂν ACΨVY. δὲ εἰ καὶ Ω. κἂν ex inferiore illo ὡς κἂν — natum est. in Timone 37: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι corrige cum Hemsterhusio solo: ἐ. δ. τ. ἱκανόν, ἢν π. ἀ. ἡ. οἰμ. ποιήσω. adde Prometheum I, 3: ἱκανὸν, εἰ — δοκοίην et Bis Accus. 23: ἱκανὸν, εἰ — λάβοιεν. novem verba ὡς — ταύτην in textu om, habet in marg Ω. ὡς κἂν] Thucydides II, 42: ὡς κἂν ἔτι διαφυγὼν αὐτὴν πλουτήσειεν. τήμερον] σήμερον Φ. ἐκδικασθῶσιν] ἐκδεδικασθῶσιν A (ita A). ἐκδεδικασθῶσιν C.

Ἀδικίαν προσεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δ' ἐὰν ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς κἂν ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν. 8. ΕΡΜ. προΐωμεν, ὦ Δίκη, ταύτῃ εὐθὺ τοῦ Σουνίου μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι· σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ

---

8. προΐωμεν ACΨΓV. ἀπίωμεν ΦΜ et marg Ω et v. ὦ δίκη, ταύτῃ Φ. ὦ δίκη, ταύτην ACΨΓV et marg Ω. ὦ δίκη (omisso ταύτην) M et v. ταύτῃ tali loco usitatius est quam ταύτην. vide Arist. Thesmoph. v. 1220, v. 1223, v. 1227 et Lucian. D. D. XX, 5. alibi noster προΐωμεν simpliciter dixit sine ταύτῃ, ut Timone 20, D. D. XX, 3, Catapl. 21, Navig. 4. εὐθὺ] εὐθὺς Φ. τοῦ Σουνίου] τ.ῆς οὐρανίου (abraso ῆ) Φ. nempe τουσουνιου male divisum erat in τοὺς (vel τῆς) et οὐνίου h. e. οὐρανίου. ὑπὸ τὸν] ἐπὶ τὸν Φ. τὰ λαιὰ] τὰ παλαιὰ Ψ. Πάρνηθος] πάρνιθος A. persona ante σὺ γὰρ in A. σὺ — ὁδὸν aliter afferunt grammaticus Hermanni De E. R. G. G. p. 342: ἔοικάς μοι ὦ φίλε ἐκλελῆσθαι τὴν ὁδὸν et Tzetzes sive alius in Boissonadi Anecd. II p. 354: σὺ δ' ἐκλελῆσθαι τὴν ὁδὸν ἔμοιγε φαίνῃ πάλιν (sic). οὐκέθ' A. οὐκ ἔθ' v. Σκείρωνες] σκύρωνες A. Ἀκαδήμεια Dindorfius pro Ἀκαδημία. κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ] in Timone 27 est: κατέχουσι τὰ πάντα. at h. l. ob illud πανταχοῦ praestat πάντα, ut in Arist. Nub. v. 327 ipsum metrum postulat. καταπτήσῃ] sic correxi. καταπτῇς A (ita A) Ψ. καταπτῇς CY. καταπτῇ UV. καΤπτοῦς (T et ῦ sec m) Ω. καταπτοῖο v. et fortasse ΦΜ, unde frustra Cobetus V. L. p. 265: κατάπτοιο. praestat autem καταπτήσῃ quam καταπετήσῃ. ita omnes libri in Timone 40: ἀναπτήσομαι et plerique in Prometheo II, 20: ἐπιπτήσεσθαι. ceterum M. Aurelio imperante virgo Astraea in terras rediit: id quod ab Luciano h. l. egregie fictum est, cujus animo obversata videntur Aratea v. 134: Δίκη — ἔπταθ' ὑπουρανίη. adde Ovidi Metam. 1, 150 et Fast. 1, 249. μοι ὦ ἑρμῆ τἀληθὲς A. ὦ ἑρμῆ τἀληθὲς (om μοι) Ψ. τἀληθὲς ὦ ἑρμῆ μοι Ω. μοι τἀληθὲς ὦ Ἑρμῆ v et fortasse ΦΜ. συνὼν] ξυνὼν AC. ταπολλὰ Aabc. συνδιατρίβων] ξυνδιατρίβων ACΦ et ΨΩ. δί' AΨ. δία ΩΦΜ et v. ipsum locum Gesner optime vertit, quo minus perspecto olim volueram: νὴ Δί', ἀδικοίην γ' ἂν πρὸς ἀ. σ. οὖ. μ. λ. οὐκ ὀλίγα πρὸς —. vide etiam Boissonadium ad Philostrat. Heroica p. 345. πρὸς ἀδελφήν] πρὸς om Ψ. γὰρ post οὐκ ὀλίγα om ΦΜa. πρὸς τῆς φιλοσοφίας ΦΜ et v. πρὸς

σχετλιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκέθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ·
τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες καὶ Πιτυοκάμπται
800 καὶ Βουσίριδες καὶ Φαλάριδες, οὓς * ἐδεδίεις τότε· νυνὶ
δὲ σοφία καὶ Ἀκαδήμεια καὶ Στοὰ κατέχουσι πάντα καὶ
πανταχοῦ σε ζητοῦσι καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνό-
τες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς καταπτήσῃ πάλιν. ΔΙΚ. σὺ
γοῦν μοι, ὦ Ἑρμῆ, τἀληθὲς ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συν-
ὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ καὶ συνδιατρίβων ἔν τε γυμνασίοις
καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γάρ εἶ καὶ ἐν ταῖς ἐκ-
κλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται καὶ εἰ δυνατή μοι
παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. νὴ Δί'· ἀδικοίην γὰρ ἂν
πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς
τῆς φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ
μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος μετριώτερα δια-
μαρτάνουσι. πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ
αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμι-
σόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν
ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον
τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν ἀμιγεῖς ἑτέ-
ρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι
ἑτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος
παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν μὲν
ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως καὶ μιξόλευκοι καὶ
801 κατεστιγμένοι * καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δ' οἳ
καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ
δακτύλῳ καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται
καὶ οὗτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ

φιλοσοφίας ΩV. προςφιλοσοφίας A (ita A). πρὸ φιλοσοφίας Ψ. quum πρὸς e superiore (in verbis πρὸς ἀδελφήν) natum sit, conjicio: οὐκ ὀλίγα γὰρ ὑπὸ τῆς —. διαμαρτάνουσι. πλὴν ἀλλὰ] διαμαρτάνουσιν. ἀλλὰ ΩΦMa. ἐπεὶ γὰρ ΩΦMa et v. ἔτι γὰρ ACΨTVY. ἡ φιλοσοφία] ἡ σοφία AΨΩΦ et m pr M (suprascr. ἡ φιλοσοφία). μὲν] μὲν οὖν A. ἐς] εἰς Φ. ἀκριβῶς] ἀκριβεῖς AC. παρεδέξαντο] παραδέξαντο Ψ. παραδέξαιντο AC. τῶν μὲν ἄλλων AΨ. τῶν ἄλλων ΩΦM et v. καὶ μόνον] καὶ μόνου Ψ. ἔκτοσθεν] ἔξωθεν Ψ. ἔκτοθεν Dindorfius ubique. ἐπιχρισ.] ἐπιχρησάμενοι a. καὶ οὗτοι] defendi potest neque opus conjectura mea pristina: καὶ οὕτω.

τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται. 9. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ· ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλίπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύσωμεν ἤδη. καὶ ἐπείπερ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, ἐς τὴν πύκνα ὁρῶσα καὶ περιμένουσα ἔστ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός, ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς ῥᾷον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν, ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. τί φής; ἀγνοεῖς Πᾶνα, τὸν τῶν Διονύσου θερα-

---

9. καταλίπωμεν ΑΨ. καταλείπωμεν ΩΦΜ et v. ἐς δὲ] ἐπὶ δὲ Ψ. ἀπονεύσωμεν ΑΨΤVΥ. ἀπονεύωμεν ΩΦΜ et v. duodecim verba καταβεβήκαμεν — πνύκα om, sed in marg habet Ω. κάθησο ΑCΨUVΥ et (?) Ω. καθῆσθαι diserte ΦΜ et v. ἐς τὴν] ἐς habent ΑCΨ et (?) Ω. om ΦΜ scholiasta et v. πύκνα Dindorfius. πνύκα (punctum pm etiam marg.) Α. πνύκα v. ἔστ' ἂν Α pro ἐστ' ἄν. δ' ἐς τὴν v. δὲ ἐς τὴν ΑΨ et diserte Φ. δὲ τὴν ΩΜa. Πᾶνα, τὸν τῶν Διονύσου] ita correxi. τὸν πᾶνα, τῶν διονύσου ΑΩΦΜ et v. τὸν πᾶνα, τὸν διονύσου Ψ. τὸν πᾶνα τοῦ διονύσου scholiastes. vide Timonem § 7: τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα, τὸν Ἐχεκρατίδου; βακχικώτατον ΑΨ. τὸν βακχικώτατον ΩΦΜ et v. τὸ πρόσθεν μὲν Ψ. μὲν τὸ πρόσθεν (τοπρόσθεν Α) ΑΩΦΜ et v. ἀνὰ] ἀλλὰ Ψ. Μαραθῶναδε edd. vett. μαραθῶνα δὲ ΑΦ. ἐν μαραθῷ Τ. ἐν μαραθῶνι VΥ. σύμμαχος] ξύμμαχος ΑC. τὸ ὑ. τ. ἀ. σπήλαιον τοῦτο ΑΨ. τὴν ὑ. τ. ἀ. σπήλυγγα ταύτην (ταύτην om m pr Μ) ΩΦΜ et v. σπήλυγγα: σπήλαιον cod. Voss. (pro varia lectione). idem antrum σπήλαιον in Bis Accus. 12 fin. et in D. D. XXII, 3 dicitur; alterum Lucianus omnino non habet. ἐπιλαβόμενος] ita conjeci. libri ἀπολαβόμενος mendose, uti Bekker quoque intellexit. καταλαβόμενος Cobetus V. L. p. 266. at vide Charonem 5 fin: ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, ubi male variatur: ἀπολαβόμενοι. confer etiam ἐπέχειν τόπον (Jl. φ' 470) et ἐπικεῖσθαι (Od. λ' 577). μικρὸν ὑπὲρ Α et fortasse ΨΩ. μικρὸν ὑπὸ ΦΜ schol. Voss. et v. μικρὸν ἀπὸ Goettlingius. μετοικικὸν ΩΦΜ et v. μετοίκιον ΑΨΤVΥ. vide Plutarchi Vit. Alcibiad. c. 5 init., Luc. Lexiph. c. 25 et alia de causa Bis Accus. c. 6, ib. c. 31 init., D. Mort. XXVII, 3. συντελῶν] ξυντελῶν ΑC. ἡμᾶς habent ΑCΨ. om ΩΦΜ et v.

ἐκ γειτόνων ΑCΨΩΦΜ et v. ἐν γειτόνων ΤVΥ. προσέρχεται ΑΤΥ. προέρχεται Ψ. πρόσεισι ΩΦΜ et v.

πόντων βακχικώτατον; οὗτος ᾤκει τὸ πρόσθεν μὲν ἀνὰ τὸ Παρθένιον, ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν καὶ τὴν Μαραθῶνάδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν ἧκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου τὸ ὑπὸ τῇ
802 *ἀκροπόλει σπήλαιον τοῦτο ἐπιλαβόμενος οἰκεῖ μικρὸν * ὑπὲρ τοῦ Πελασγικοῦ ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν ὡς τὸ εἰκὸς ἰδὼν ἡμᾶς ἐκ γειτόνων προσέρχεται δεξιωσόμενος.* 10. *ΠΑΝ. χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. ΕΡΜ. καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.*

---

10. *ΕΡΜ.* Lehmannus. personae signum in A (ita A) Φ. *ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ.* a, unde Solanus inepte scripsit: *ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ.* vide quae dixi ad D. D. XX, 2 p. 43. post *πηδητικώτατε* statim nova persona omissis verbis sex in AΨ. *τίς δὲ* ΨΩΦΜ et v. *τίς δαὶ* C. *τί δαὶ* A. *χρεία δεῦρ'* fortasse ΨΩ. *χρειὰ δεῦρ'* A (ita A). *δεῦρο χρεία* ΦΜ et v. *αὕτη*] *αὐτὴ* A. *ἐγὼ δὲ ἐπὶ* ΑΩΦΜ et v. *ἐγὼ εἶμι ἐπὶ* Ψ, (qui idem post *τὸ κήρυγμα* addit: *ἐλεύσομαι*) confirmata Struvii L. L. p. 248 emendatione: *ἐγὼ δὲ εἶμι ἐπὶ* —, quam Dindorfius jure probavit. nam in Ψ *ἐλεύσομαι* glossema est, non item *εἶμι*, neque post v. *διηγήσεται* futurum verbi potest deesse. alibi idem verbum *εἶμι* recte abest, ut in Arist. Ran. v. 1277 et ap. Ciceronem De Divinat. II, 70 bis. *κατέπεμψέ με ἀποκληρώσουσαν* AΨ et (?) Φ et v. *κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας* (*ἀποκληρώσαντας* Ω) ΩΜΥa. *οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ τιμῶσί με πολὺ*] ita conjeci. *οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς ἀλλὰ πολὺ* ΩΦΜ et v. *οὐ κατ' ἀξίαν τιμῶσί με ἀλλὰ πολὺ* ACΨVY. nam haec ambo, et illud *πράττω παρ' αὐτοῖς* post verba *τὰ ἐν Ἀθήναις* et hoc *τιμῶσί με*, quod codices optimi habent, ipsius esse debent Luciani. nempe verba *τιμῶσί με* e margine codicis non justo ordine: *ἀλλὰ τιμῶσί με*, sed hoc modo: *τιμῶσί με ἀλλὰ* temere suppleta sunt, quo facto illud *πράττω παρ' αὐτοῖς* non minus temere delendum erat. *καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος*] *τῆς ἐλπίδος καταδεέστερον* Φ. *ἀπωσάμενον* A (ita A). *ἀπωσάμενος* ΩΦΜ et v. at quatuor alii de quibus tacetur: CΨVY uti supra cum A *τιμῶσί με*, ita hic eidem cum eodem A habent (mihi crede) *ἀπωσάμενον*. Jacobitius bis edidit: *τιμῶσί με — ἀπωσάμενος* (sic). *τράγον ἐνόρχην* Ω et pm M (sec. m ut vulgo) cum Cobeto V. L. p. 266. *τράγον ἔνορχιν* AΨΦ et v. idem vitium in D. D. XIV, 1 Dindorfius correxit. *εἶτ'*] *εἶτα* A. *πλὴν ἀλλ' ἔχει*] *πλὴν ἀλλὰ ἔχει* ΩΦΜ et v. *ἀλλ' ἔχει* (om *πλὴν*) AΨ. *τινά μοι*] *μοι* om m pr M.

ΠΑΝ. τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, χρεία δεῦρ' ἤγαγεν; *ΕΡΜ.* αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δ' [εἶμι] ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸ κήρυγμα. *ΔΙΚ.* ὁ Ζεύς, ὦ Πάν, κατέπεμψέ με ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; *ΠΑΝ.* τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ τιμῶσί με πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος, καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπωσάμενον κυδοιμὸν τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες ἐπιλεξάμενοι τράγον ἐνόρχην θύουσί μοι πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα ποιησάμενοί * με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα καὶ 803
ψιλῷ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλ' ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν καὶ ἡ παιδιά. **11.** *ΔΙΚ.* τὰ

---

11. τὰ δ' ἄλλα ΑΨ et (?) Ω. τὰ ἄλλα δὲ ΦΜ et v. τοὺς φιλοσόφους] τοὺς om A. at vide Hermotim. 53. τοὺς κατηφεῖς, τοὺς ΩΦΜa. τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς A et v. τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωπούς, τοὺς Ψ. vide Quaestt. p. 195 et Epist. Cr. p. XLV et adde varr. lect. in D. D. XIV, 1 init. συνάμα T. ξυνάμα ΨΩ et v. ξὺν ἅμα A. νῦν ἅμα ΦΜa. ὁμοίους ἐμοί, τοὺς λάλους ΨΩTV et in quo persona est tum ante τοὺς λάλους tum ante καὶ μάλα A et qui ἀνομοίους pro ὁμοίους U. οὐχ ὁμοίους ἐμοί, τοὺς λάλους v. οὐχ ὁμοίους (ὁμοίως Φ) τοῖς ἄλλοις ΦΜa. οἶδ' pro οἶδα Bekker. ὅλως add ΑΨ. om ΩΦΜ et v. συνίημι] ξυνίημι AC. ὄρειος (sed a m sec punctum hic et marg.) A. ἔγωγε ΦΜ et schol. Voss. et v. ἐγὼ ΑΨ et (?) Ω. ῥημάτια] ῥήματα ΑΨ. ἀστικὰ] ἀστυκὰ AC. novem verba μέχρι — σοφὸς om Ψ. πλαγίου ΑΨΦ et m rec M et v. πελασγίου Ω. πελασγικοῦ m pr M. αὐλοῦ ΨΓVYΦ. ἀὐλοῦ (punctum pr m hic et marg) A. καλάμου ΩΜ et v. πολεμιστὴς ACΨVY. πολεμικὸς Φ et marg M et v. πολέμιος Ω et m pr M. πλὴν ἀλλ'] πλὴν ἀλλὰ A. ἀεὶ κεκραγότων om ΦΜa. ἄγνωστα om m pr M. ταπρῶτα A. συνουσίας] ξυνουσίας AC. μέχρι πρὸς τὸ] μετρὸν πρὸς τὸν schol. Voss. καὶ ἅμα λέγειν ATV. καὶ μέγα ἅμα λέγειν Ψ. καὶ μεγάλα λέγειν ΩΦΜ et v. vide Quaestt. p. 172. ἐς στενὸν ACΨ. εἰς στενὸν ΦΜ et v. οὖν] ita conjeci. γοῦν ΑΨΩΦ. γε οὖν v et fortasse M. ἐξαρχῆς Φ. συγχέαντες ΦΜ et v. ξυγχέαντες CΨΩ. ξυγχέοντες A. ἀπέρχονται ΑΨ. ἀπίασι ΩΦΜ et v. ἀλλήλοις] ἀλλήλους A (ita A). ἀποξυόμενοι ACΨV. ἀπεξωμένοι Ω. ἀπεξεσμένοι ΦΜ et v. vulgata significare videtur ἀποξυσάμενοι, quod cave

δ' ἄλλα, ὦ Πὰν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων; ΠΑΝ. τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς συνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους; ΔΙΚ. καὶ μάλα. ΠΑΝ. οὐκ οἶδ' ὅλως ὅ τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν· ὄρειος γάρ ἔγωγε καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥημάτια καὶ ἀστικὰ οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ πλαγίου αὐλοῦ καὶ τῆς σύριγγος ἐγὼ σοφὸς, τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος καὶ χορευτὴς καὶ πολεμιστὴς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων καὶ ἀρετήν τινα
804 καὶ ἰδέας καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα * διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων, προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων καὶ ἅμα λέγειν ἐθελόντων τό τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν ἐς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαντες οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες ἀπέρχονται λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι, καὶ

---

probes. ὃς ἂν] ὅστις ἂν Ψ. αὐτῶν ᾖ καὶ θρασύτερος ATVΦ. αὐτῶν ἦν καὶ θρασύτερος C. αὐτῶν εἴη καὶ θρασύτερος Ψ. αὐτῶν ᾖ θρασύτερος ΩM et v. καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕστερος add AΨV. διαλυομένων ἀπέλθῃ add T. om haec omnia ΩΦM et v. μεγαλοφωνότατος — θρασύτατος — ὕστατος Cobetus V. L. p. 162 scribi vult quod verum existimo. vide tamen Jov. Trag. 52 sq.

πλὴν om A. ἀσχολεῖ ΩΦMa. περιασχολεῖ Ψ et v. περιασχολῇ A. in antiqua scriptura ἀπασχολεῖ, quod est in Philopseude 14, latere videtur. κεκηλημένοι (ut Solanus conjecerat) A (ita A) Ω et marg. M. κεκλημένοι ΨΦ et pm M et v. οὖν om AΦ.

εἰ δὲ καὶ ACVYΨ. εἰ δέ γε ΩΦM et v. ἐνῆν] ἦν A. ἀνεφύετο αὐτοῖς libri omnes, quod videtur sanum. Bekker, cui ἀνεφύετο τοῖς ἀστοῖς placuit, saltem ἀνεφύετο τοῖς ἄλλοις conjicere debebat. ἀλλ'] ἀλλὰ AΨ. τἀληθὲς] τἀληθῆ Ψ solus, quod vulgato non deterius est. ἤδη πολλάκις AΨ. πολλάκις ἤδη ΩΦM et v.

οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ᾖ καὶ θρασύτερος καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕστερος. πλὴν ἀλλ' ὅ γε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς, καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖ, καὶ παρεστᾶσι πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκηλημένοι. * ἐμοὶ 805
μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δὲ καὶ δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴ γε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν ἤδη πολλάκις ἐθεασάμην περὶ δείλην ὀψίαν —.

12. ΔΙΚ. ἐπίσχες, ὦ Πάν. οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξεν; ΠΑΝ. πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. ἀκούετε, λεῴ, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἥκειν ἐς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκλη-

---

12. persona ante οὐχ in A. ἔδοξεν pro ἔδοξε A. λεῴ Dindorfius prior Cobeto (V. L. p. 163 et p. 266). libri λεώς. ἀγορὰν] ἀγορὰ A (ita A), fortassis e c. 4: ἀγορὰ δικῶν. ceterum vide Cobetum V. L. p. 351. καταστησόμεθα ΩΦMa. καταστησώμεθα AΨ et v. σήμερον Ψ. ἐς ACΩΦM. εἰς Ψ et v. ἀποκληρώσει] malim: ἀποκληρώσει σφίσι —, uti de eadem re supra exstat § 4: ἐκεῖ δὲ τὴν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια. τὰ δικαστήρια AΨV. τὸ δικαστήριον ΩΦMa et v. ἁπάντων Ἀθηναίων] ἁπάντων ἀχθῆναι ἀθηναίων ΦMa. ὁ ἀριθμὸς] libri ἀριθμός. possis: ἀριθμός. ἀποθέμενοι] θέμενοι ita dicitur, uti recte Hemsterhusius in Anecd. p. (47), ἀποθ. non item. malim ἀποδόμενοι, ut Plato et Isocrates ἀποδιδόναι ponunt. similia sunt ἐπιδοῦναι (De Morte Peregr. 16, Photius Bibl. p. 94 ed. B.), ἀναδοῦναι (Bis Accus. 13, Alexand. 23, Arist. Acharn. v. 233), perrarum ἐνδοῦναι (Eurip. Iphig. T. 164), frequens vero δοῦναι, sicut εἰσαγγελίαν δοῦναι ter quaterque unus Hyperides. εἰσελθεῖν] ἐσελθεῖν ACΨ et (?) Ω. ἀγωνιεῖται] ἀνιεῖται ΩΦMa.

συνθέουσιν] ξυνθέουσιν ACΨ et (?) Ω. ὁ Ἑρμῆς δὲ] δὲ om Ψ. διακρίνετε] ita interdum seriores pro attico: δικάζετε itaque etiam κρίνειν, ut infra c. 13 fin., de quo recte Cobetus V. L. p. 323. ἐμοί γε Pelletus. ἐμοὶ U. ἔχοι μοι M. ἔχοιμαι Φ. ἔχει μοι Ω m sec et fortasse V. ἔχοιμι AΨ et pm Ω et v et schol. Graevii Parisinusque Bachmanni (Anecd. II p. 334, 21).

ρώσει τὰ δικαστήρια καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβο-
806 λον ἑκάστης δίκης· ὁ ἀριθμὸς τῶν * δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφήν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἣν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιεῖται τὴν δίκην· ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου· καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε καὶ ἀποκληροῦτε καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ καὶ λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἐμοί γε ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι. 13. ΕΡΜ. ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. εὖ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν,
807 ὡς ὁρᾷς, ξυνθέουσι * θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν. ΑΘΗΝΑΙΟΣ. εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛΟΣ. συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. ἐμοὶ πρώτῳ ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. ἕπου,

---

13. ξυνθέουσιν A (ita A). ξυνθέουσι ΨΩ (?). προσίασι ΦΜ et v. τὴν ἄκραν — συκοφαντεῖς sine persona continuat A. rursus continuat A δώσεις ποτὲ usque ad δεινὰ εἰργασμένον (cum altero puncto in marg, ita A). verba ποτὲ ἤδη τὴν om Ψ. ego pro ποτὲ ἤδη malim ἤδη ποτέ, (‚tandem aliquando', ut in Timone 6). aliter, eodem tamen ordine in Charone 19, Aristoph. Ran. v. 62 et saepe. πρώτῳ A. πρῶτον ΨΩΦΜ et v. nulla persona ante οἶσθα in A. οἶσθ' pro οἶσθα Bekker. δράσομεν ΨΩΦΜ et v. sed δράσωμεν A probante post Bekkerum Cobeto V. L. p. 101. ὑπερβαλώμεθα] ὑπερβαλλώμεθα Ψ. τήμερον AΨ et (?) Ω. σήμερον ΦΜ et v. Ἀκαδημείας Dindorfius pro Ἀκαδημίας. ὑπὲρ om a. pro eo περὶ M. ἱκανοὶ om AΨ. δικασάτωσαν] δικαζέτωσαν AΨ. Διογένει] Διογενη (cum ras in η) Ω. Γραφικὴ ΩΦΜa. ἡ γραφικὴ AΨ et v. λιποταξίου Bekker. libri λειποταξίου. ἐννέα] ἐννέα μόνοι Ψ. κρινάτωσαν ACΨΦ. κρινέτωσαν ΩΜ et v.

*μιαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. μὴ ἄγχε με.
ΔΙΚ. οἶσθ' ὃ δράσωμεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δί-
κας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα, τήμερον δὲ κληρῶμεν
τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις ἢ βίοις ἢ ἐπιστήμαις πρὸς
ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καί μοι ταύτας ἀνάδος τῶν
γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημείας ὑπὲρ
Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. ΔΙΚ. ἑπτὰ κλήρωσον.
ΕΡΜ. ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐρα-
στὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε. ΔΙΚ. πέντε
ἱκανοί. ΕΡΜ. περὶ Ἀριστίππου Τρυφὴ πρὸς Ἀρετήν.
ΔΙΚ. πέντε καὶ * τούτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυ-* 808
*ραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει. ΔΙΚ. τρεῖς ἀποκλήρου
μόνους. ΕΡΜ. Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λιποταξίου.
ΔΙΚ. ἐννέα κρινάτωσαν.* 14. *ΕΡΜ. βούλει καὶ ταύτας*

---

14. *ἀποκληρῶμεν* ΩΦ. *ἀποκληροῦμεν* ΑΨΜ et v. *τὰς πρώην* ΑΨΩΦ. *τὰς πρώην τὰς* M et v. *ἀπεινηνεγμένας*] *ἀπενηγκαμένας* Φ. *διαλύσωμεν* ΨΩΦΜ et v. *διανύσωμεν* ACV, male. Reitzius bene comparavit Thucyd. IV, 118: *τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας ἄνευ πολέμου.* *ἐς* ACΨ. *εἰς* ΦΜ et v. *καὶ αὖται* ΩΦΜ et v. *καὶ αὐταὶ* ΑΨ. *μὴ παλαιὸν* ACΨTV. *νεαρὸν* ΩΦΜ et v. *ἀποκεκληρωμένοις* a et pm M. *δ' ὅμως*] *δὲ ὅμως* AC. persona ante *δὸς* in A. *τῷ Σύρῳ* T et v. *τὸν*
ῶ ω
σύρον ΩΜa et pm Φ, ubi correctum *τῷ σύρῳ*. *τὸν σύρον* (omnia pm) A. *τῶν σύρων* Ψ. persona ante *διάλογος* in A. *τῷ αὐτῷ* T et v. *τὸν αὐτὸν* ΩΜa et pm Φ, ubi correctum *τῷ αὐτῷ*.
ω ω
τὸν αὐτὸν (omnia pm) A. *τῶν αὐτῶν* Ψ. *τίς δὲ* ΨΩΦΜ et v. *τίς δαὶ* AC. *κωλύει* AV et fortasse ΨΩ. *κωλύσει* ΦΜ et v.
ε
ἰδοὺ om Ψ. *ὑπερορίους* ΨΩVM. *ὑπερορίας* (omnia pm) A. *ὑπερορίας* v et fortasse Φ. *ἀποκληρώσωμεν* Ψ idemque voluit A, in quo et o litera (ante *μεν*) in rasura est et post *δεδικάσθαι* interrogatur. at tum pro ironico *ἰδοὺ* potius id quod indignantis est *εἶτα* dicendum erat. *πλὴν ἀλλὰ κλήρου* ΑΨΦTV. *πλὴν ἀποκλήρου* ΩΜ et v. *τοὺς αὐτοὺς*] ita recte libri omnes. vide infra c. 33 init. et c. 35 init. *ἑκατέρᾳ*] *ἑκατέρῳ* Ψ. *φείδῃ*
η
ΑΨ et v. *φείδου* V. *φίλῃ* a. *φίλῃ* ΩΦΜ. vide Charonem 5: *φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν.* *τὸ δικαστικὸν* ΑΨΦ et sec m M et v. *τὸ δικαστήριον* Ω et pr m M.

ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην ἀπενηνεγμέ-
νας κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. τὰς παλαιὰς πρότερον
διαλύσωμεν· αὗται δὲ ἐς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ.
καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ μὴ
παλαιόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις·
ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. ἔοικας, ὦ
Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως,
εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀπο-
κεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κα-
κώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ αὐτῷ ὕβρεως. ΔΙΚ. τίς
δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται τοὔνομα. ΕΡΜ. οὕ-
809 τως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι * τῷ Σύρῳ· κωλύει γὰρ οὐ-
δὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος. ΔΙΚ. ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερ-
ορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν,
ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάσθαι· πλὴν
ἀλλὰ κλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν.
ΕΡΜ. εὖ γε, ὦ Δίκη, φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ
δικαστικόν. 15. ΔΙΚ. οἱ πρῶτοι καθιζέτωσαν τῇ Ἀκα-
δημείᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ
σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷ καὶ διανεύει; μάθε, ὦ Ἑρμῆ,
προσελθών. ΕΡΜ. οὐ δύναμαι, φησί, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν
ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ γέλωτα

15. *καθιζέτωσαν* A et fortasse Ψ. *καθήσθωσαν* M et v. *καθίστωσαν* Φ (h. e. *καθισάτωσαν*, ut infra exstat c. 19 init: *καθίσατε*). de eadem re in Piscat. 24 plerique libri: *καθιζέσθωσαν*. qui formarum *κάθισον* et *κάθησο* discrimen vel e Pseudosophist. 11 norit, h. l. vulgatam *καθήσθωσαν* respuet. *Ἀκαδημείᾳ* Dindorfius hic et infra. libri *ἀκαδημίᾳ*. *σιγᾷ καὶ διανεύει* AΨ. *σιγᾷς καὶ διανεύῃ* ΩΦΜ et v. *μὴ γέλωτα* ΩΦΜa. *καὶ μὴ γέλωτα* Ψ. *μὴ καὶ γέλωτα* A et v. *μόγις* AΨ et v. *μόλις* ΩΦΜa. *ἕστηκεν* AΨVY. *ἕστηκα* ΩΦΜ et v. *ἀναβιβασάσθω* AΨ. *ἀναβιβασάτω* ΩΦΜ et v. vide Piscatorem c. 16 fin. *δεινῶν* AΨTU et v. *κοινῶν* ΩΦΜa, male. vide Jovem Trag. 29 init., ubi *τῶν δεινῶν τούτων* libri omnes. *οἱ* Lehmannus. *οἳ* A et v. *οὐδὲ εἷς* ACΨ. *οὐθεὶς* V. *οὐδεὶς* ΩΦΜ et v. *ἐθελήσει ἔν γε* TV et fortasse ΨΩΦ. *ἐθελήσειέν γε* A (ita A). *ἐθελήσειέ γε* M et edd. ante Graevium. *συναγορεῦσαι*] *συναγορῆσαι* Ψ. *πρὸς ἀμφοτέρους ἀεὶ* AΨ et diserte Φ. *ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους* ΩΜ et v. *φησὶν*] *φησὶ* a. *πρότερον* AΨVYd. *προτέρα* ΩΦΜabc.

ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. μόγις δὲ καὶ ἕστηκεν, ὡς ὁρᾷς.
ΔΙΚ. οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάσθω τῶν δεινῶν
τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαρρα-
γῆναι ἕτοιμοι. ΕΡΜ. ἀλλ' οὐδὲ εἷς ἐθελήσει ἔν γε τῷ
*φανερῷ συναγορεῦσαι * Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε* 810
ταῦτα ἔοικεν ἀξιοῦν. ΔΙΚ. τὰ ποῖα; ΕΡΜ. ἡ Ἀκα-
δήμεια πρὸς ἀμφοτέρους ἀεὶ παρεσκεύασται τοὺς λόγους
καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη
τοίνυν, φησίν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερον εἰπάτω, εἶτα ὕστε-
ρον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. καινὰ μὲν ταῦτα, εἰπὲ δὲ
ὅμως, ὦ Ἀκαδήμεια, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴ-
διον. 16. *ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ. ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί,*
πρότερα τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γάρ τό γε νῦν
ῥέον. ἠδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδη-
μείας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πι-

---

16. *πρότερα* ΑΨΩΜa. *πρότερον* vulgo et (?) *Φ*. *δὲ* om *Φ*Ma. *ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.*] *ὑπ' ἀκαδημίας Φ*a. *ὑπὸ ἀκαδημίας* M. *ὧν*] *ὃ Ω*Ma. *προστάξειεν ΩΦ*Ma et v. *πράξειεν* ΑΨΓΥ male.
ψαλτρίας ΑΨ. *ψάλτριαν ΩΦ*M et v. *ἐς* AC. *ὡς Ψ*. *εἰς ΩΦ*M et v. *κραιπανῶν* et mox *νήφωντα* (cum puncto in marg) A. *οἳ — εἶδον*] *οἱ — ἰδόντες Φ*Ma, quod ob *μηδὲ* interpolatum. at *μηδὲ πώποτε νήφοντα* cohaerent, ut c. 17: *οὐδέποτε νήφων*.
ἐπὶ τὰς] *ἐς τὰς Ω* et pr m M. *αὐτὴν*] *αὑτὴν* Aa. *ἀπαγαγοῦσα* ACVΨ. *ἀπαγοῦσα* T. *ἀγαγοῦσα ΩΦ*M et v. *κατηνάγκασα*[ε] (utrumque pm, sic etiam infra) A et fortasse C, quem Belinus a pm *α*, a sec. *ε* habere narrat. *κατηνάγκασεν Φ*. *κατηνάγκασε ΩΨ*M et v. prima persona speciosior est quam verior.
μεταδίδαξα[ε] A (ita A). *μετεδίδαξα*[ε] fortasse C. *μετεδίδαξεν Φ*. *μετεδίδαξε ΩΨ*M et v. *περιέσπασα*[ε] AC. *περιέσπασεν Φ*. *περιέσπασε*[εν] *Ω*M et v. *περιέπεμπεν Ψ*. *ἐπαίδευσεν*] *ἐπαίδευσα* AC. *ἐπανθοῦντος αὐτῷ*] *αὐτῷ ἐπανθοῦντος Ψ*. *ὁ ἄθλιος* Solanus. libri *ἄθλιος*. *διψαλέος*] *διψαλέως* A. *ἐς* ACΨ. *εἰς Φ*M et v. *ἐγὼ* om AC. *διεξέρχεται* AΨV. *διέξεισι ΩΦ*M et v. *ἤδη δὲ καὶ*] ita conjeci. libri: *ἤδη καὶ* —. *ἐμαυτῆς* ATΨ*Φ* et v. *ἐμοῦ αὐτῆς* Ma. *ἐμουτης*[αυ] *Ω*. *τοαποτούτου* et antea *μεθημέραν* A. *ῥευσάτω*] vide meas Quaestt. Aristoph. p. 259 sq.

στὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης ψαλτρίας ἔχων καὶ καταδόμενος ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημείας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν καὶ ἀπὸ
811 τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μετὰ * βίας, καὶ πρὸς αὑτὴν ἀπαγαγοῦσα ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε καὶ νήφειν μετεδίδαξε καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε καὶ δέον πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σκολιὰ καὶ δύστηνα καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος ὠχρὸς ὁ ἄθλιος καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἀπομαθὼν ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος ἐς μέσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδήμεια ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθείς, καὶ μυρία κακὰ διεξέρχεται περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη δὲ καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. *ΔΙΚ.* τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει. 17. *ΑΚΑΔ.* οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι πάνυ

---

17. ἤ] ἢ A. ἃ egn. ξυνήγορος ACΨ. ὑπὲρ] ὑπὸ A. κἀμοῦ] καί μου AΨ. ἀκούσαιτε fortasse Ψ uti (de atticismo Luc. II p. 11) conjeceram. caeteri libri ἀκούσετε, etiam Φ, qui: ἀκούσετε, εἴσησθε. hodie malim: ἢν δὲ κ. — ἀκούσητε, εἴσεσθε —. οὐδὲν] οὐθὲν Φ. οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν ΦMa. οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν ὅμοιον AΨ. οἰκεῖον ἐμοὶ καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον Ω et v. ὅμοιον glossema delevi. προαρπάσασα ΩΦM et (?) Ψ et v. προσαρπάσασα ACVan. ξυναγωνιζομένης A. ἥπερ] ἤπερ A (ita A). συνυπουργεῖ AΨV. ξυνυπουργεῖ v. ὑπουργεῖ ΩΦMa. διέφθειρε τὸν ἄθλιον AΨ. διέφθειρεν ἄθλιον ΩΦM et v. παρασχοῦσα] παραδοῦσα Ω et pm M. ἔκδοτον] ἐκδότου (punctum etiam in marg) A. at recte vulgo: παρασχοῦσα ἔκδοτον, ut infra c. 21 et in D. D. XX, 13. ἑαυτῆς] αὐτῆς ΦMa. ᾤετο, ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μᾶλλον εἰρῆσθαι, A et haud du-

*εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ κἀμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσαιτε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὅν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν * ὄντα συνα-* 812
γωνιζομένης τῆς Ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ συνυπουργεῖ, διέφθειρε τὸν ἄθλιον τοῖς κώμοις καὶ ταῖς ἑταίραις παρασχοῦσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἅ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μᾶλλον εἰρῆσθαι νομίσατε. περιῄει γὰρ ὁ κακοδαίμων ἕωθεν ἐστε-

---

bio Ψ (de Ω non accredo). *ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι* ΦMa et v. *ὁ κακοδαίμων ἕωθεν* AΨ. *ἕωθεν ὁ ἄθλιος* ΩΦMa et v. *διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, κραιπαλῶν καταυλούμενος*] ita transposui. *κραιπαλῶν διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος* A et v. sed Φ his sex verbis omissis continuat: *ἐστεφανωμένος οὐδέποτε —*. saepe verba primum omissa in codd. parum recte supplentur. vide l. geminum, supra c. 16 init: *ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψαλτρίας ἔχων —*. *πάντας*] *πάντάς* (cum puncto in marg) A. *τοῖς ξένοις* om ΩΦ et pr m M. *μέντοι γε* AΨ. *μέντοι* ΩΦMa et v. *συγχεῖν*] *ξυγχεῖν* ACΨ. *συνουσίαν*] *ξυνουσίαν* ACΨ. *ἐπεὶ δὲ*] *ἐπειδὴ δὲ* Φ. *ἐπεφροντίκειμεν*] *ἐπεφροντίκεμεν* Dindorfius, ut solet. *ἀνένηφε*] *ἀνέφηνε* Ψ. *ἀφῃρεῖτο* jam Schmieder voluit. *ἀφαιρεῖται* ACΨ. *ἀφῄρει τε* ΩΦMa et v. *κατεσιώπα*] *καὶ ἐσιώπα* A. *ἀνεγρόμενος* AΨTVn. *ἀνεγειρόμενος* ΩΦM et edd. vett. *κατεγίνωσκε* AΨΩ. *κατεγίνωσκεν* Φ. *κατ' αἰδῶ*] *κατὰ ἰδίω* A. *κατ' ἀναίδειαν* Ψ. *οὔτ' ἐπικ.* A. *οὔτε ἐπικ.* v. *οὔτε βιασαμένης* om AΦMa, habent ΨΩ ut vulgo. *ὡς αὕτη*] ita correxi. libri: *ὡς αὐτή*. *πρὸς ἐμοῦ*] *πρὸς ἐμὲ* Ψ. *δικασταὶ* om ΩΦMa. *καὶ μήτε*] *καὶ* om. ΩMa. *ἀφιέναι*] *ἀφιέντα* Ψ. *ὑπέστρεψα* ACΨ et edd. vett. praeter unam a. *ἐπέστρεψα* ΩΦMa. *καὶ ἀνένηψα* om. ΦMa. *ἄνδρα*] *ἄνθρωπον* AΨ soli. *αὐτός τε*] *τε* om ΦMa. *χάριν*] *χάρις* A. *ἄμεινον ἦν* libri omnes. at recte Cobetus V. L. p. 161 *ἦν* delevit. fingit enim Lucianus nunc demum decerni, utra eum sibi habitura sit. nihil ad rem, quod Polemo philosophus multis saeculis ante Lucianum vixit. caeterum haec ipsa Polemonis mutatio morum adsiduo tractata est et ab stoicis (in Horati Sat. II, 3, 254, ubi vid. intpp.) et ab rhetoribus, ut ab Frontone p. 36 ed. Rom. *αὐτῷ συνεῖναι*] aliter legit Ψ sed incertum quo modo.

φανωμένος διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, κραιπαλῶν καταυλούμενος οὐδέποτε νήφων κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων καὶ τῆς πόλεως ὅλης καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι γε παρ' ἐμὲ ἧκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστὰς τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν ἐπιταράξας τῇ βοῇ· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λό-
813 γους καὶ ἀφῃρεῖτο * τοὺς στεφάνους καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ᾐσχύνετο, καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος ἑαυτόν τε ἑώρα ὅπως διέκειτο καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει καὶ ἠφανίζετο, ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων. καὶ τέλος ἀποδρὰς ὥσπερ εἶχεν ηὐτομόλησε παρ' ἐμέ, οὔτ' ἐπικαλεσαμένης οὔτε βιασαμένης, ὡς αὕτη φησίν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἑκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτόν, ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα γελοίως ἔχοντα καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι μήτε ἑστάναι ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ὑπέστρεψα καὶ ἀνένηψα καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτός τε χάριν
814 οἶδεν ἐπὶ τούτοις καὶ οἱ προσήκοντες * ὑπὲρ αὐτοῦ. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἄμεινον [ἦν] αὐτῷ συνεῖναι. **18.** *ΔΙΚ.* ἄγε δή, μὴ μέλλετε,

18. *ΔΙΚ.* ἄγε δή] ita conjeci. *ΕΡΜ.* ἄγε δὴ v. ἄγε δὴ ΑΤΨ et v. ἄγετε ΩΦΜa. ἀνάστητε Ψ et v. ἀνάστητ et tum lacuna unius literae vel duarum A. ἀνάστητε om ΩΦΜa. ἄλλοις ΩΦΜa et fortasse Ψ. ἄλλους A et edd. vett. *ΕΡΜ.* πάσαις] ita conjeci. *ΔΙΚ.* πάσαις v. at loqui debet Mercurius, ut patet e c. 22 fin., c. 32 fin. et c. 35 init. *ΔΙΚ.* παράδοξον] ita conjeci. *ΕΡΜ.* παράδοξον v. at certe proxima: καθίσατε οἱ — loqui debet Justitia. vide supra c. 15 init. καὶ τῇ ΑΩΦ et v. τῇ ΨΜa.

ψηφοφορήσατε, ἀνάστητε· καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΕΡΜ. πάσαις ἡ Ἀκαδήμεια κρατεῖ πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. παράδοξον οὐδὲν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον. 19. καθίσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόντες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν· ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ. ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα σὺ ἤδη λέγε. 20. ΣΤΟΑ. οὐκ

---

19. persona ante καθίσατε in A. καθίσατε ΑΨΩΦΜ. καθήσατε v. persona ante ἐγκέχυται in A. ΔΙΚ. ἐκκέχυται Ω. ἐγκέχυται ΑΨ et v. ἐκκέχυται ΩΦMa. post ὕδωρ rursus persona in A. ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα] hic forsitan exitus fuerit trimetri ex aliquo comico sumti. Stoicos rident Theognetus ap. Athen. III p. 104, b (v. 2) et, qui eis ipse quoque Epicurum praefert, Damoxenus ap. Athen. III p. 103, b (v. 64).

20. ὦ ἄνδρες δικασταὶ] ὦ δίκη Φ. ἐνεσκευασμένη Cobetus V. L. p. 163. libri ἐσκευασμένη. πρὸς ἑαυτὴν om M. περιέσπασεν Φ. περιέσπασε AM et v. οἱ πρὸ ὑμῶν VΦMY. ἡ πρὸ ὑμῶν Ψ. οἱ πρὸ ἡμῶν Ω et edd. vett. οἱ πρὸ ἐμοῦ AC.

δίκην] δίκη Ψ. δίκης] δίκη Ψ. ἐξετάζεται ΑΨΩV. ἐξετάζετε Φ et v. et sec m M (pm: ἐξέταζε). κάτω νενευκότας ΑΨΦ. νενευκότας κάτω ΩΜ et v. δεῖ ζῆν ΩΦΜ et v. sed recte χρὴ βιοῦν ΑΨ. βιοῦν exstat in Nigrino 13, Hermot. 84, Scytha 5; βιοῦντας Bis Accus. 21 et saepius. μηδὲν σεμνὸν μηδὲ μεγαλόφρον Lehmannus. οὐδὲν σεμνὸν οὐδὲ μεγαλόφρον A. οὐδὲν σεμνὸν οὐδὲ μέγα (sic) Ψ. μηδὲν μεγαλόφρον (caeteris omissis) ΩΦΜ et v. ἢν A primulum, sed pr m ἢ ἐν correxit.

ἡγησαμένους] ἡγησαμένοις A. μήτε — μήτε] altero loco μηδὲ mpr M. προαιρουμένους (punctum prm etiam marg) A. προσαιρουμένους Φ. καὶ ταῖς] καὶ τοῖς Ψ. αὐτῶν om ΦMa.

ἀφηνιάσαι] ἀφηνιῶσαι A. ἐποίησε ΑΩ. πεποίηκε ΨΦΜ et v. ἂν (post γὰρ om) A. ἔγωγε ΑΨ. ἐγὼ ΩΦΜ et v. διαβάλλει] διαβάλλοι Ψ et om εἰ (post ὥστε). ἤκουον ΑΨ et v. sed ἀκούω ΩΦMa, quae lectio mihi (Ep. Crit. p. XLVI), Cobeto (V. L. p. 266) et Dindorfio recte probata est. ἐντρυφᾷ] ἐντρυφα A. ἀλλ' ἐκεῖνό γε Bekker. libri ἀλλὰ ἐκεῖνά γε. αὐτὴν] αὐτὸν A. πρότερον ex uno V inserui eidemque favere videtur scriptura ποτέρους (pro οἵους) in ΑΨ. πρότερον i. e. ‚priusquam ipsa abeat defensione Epicuro tradita'. ἐρωτᾶτε, οἵους ΩΦΜ et v. ἐρωτᾶτε etiam V. ἐρωτῶ. ποτέρους ΑΨ. ἐρωτῶ etiam C. at secundam personam poscit id quod subsequitur ὑμέτερον. ὑμέτερον ΨΩΦ et scholiasta. ὑμετέρον A. ἡμέτερον M et v. πεισθέντες ΑΨRTVY et (?) M. προσθέντες diserte ΩΦ cum edd. vett. τῇ ἡδονῇ] τῇ δίκῃ Φ. ἂν ΑΩ et v. sed om ΨΦMa.

ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐνεσκευασμένη
815 *τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως * ἐραστὴν ἐμὸν, ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασεν. καὶ ἥν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημείᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν. ἐξετάζεται γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην κάτω νενευκότας ἡδομένους χρὴ βιοῦν μηδὲν σεμνὸν μηδὲ μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν, μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν ἐποίησε, νοσοῦντα τηρήσασα· οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἔγωγε ἀγανακτοίην κατ᾽ αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει;*
816 *ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ * ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ᾽ αὐτῆς. ἀκούω δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκεύασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συναγορεύσοντα· οὕτως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλ᾽ ἐκεῖνό γε αὐτὴν [πρότερον] ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν*

πονησάντων] *πον σάιτων* (una litera erasa) A. *λόγοις* mpr M sed suprascr. *τῶν λόγων*. *εἰ δέ γε* ΩΦΜ et v. *εἰ δὲ* ΑΨ.

ἀποκρίνασθαί ΩΦΜ et v. *ἀποκρίνεσθαί* ΑΨ, male. *τάχιστα*] *τάχα* Ψ. *ὑμεῖς γε*] *ὑμεῖς τε* ΑΨ. *τῶν ὅρκων* V et fortasse ΨΩ. *τῶν ὅρκων* A. *τοῦ ὅρκου* ΦΜ et v. *γιγνομένων*] *γινομένων* Φ.

οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν ὑμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους· οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν οὖσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῶν ὅρκων μνημονεύσαντες ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς. *ΕΡΜ.* μετάστηθι· ὁ Ἐπίκουρος ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε. * 21. *ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ.* οὐ μα- 817

---

21. ὦ om Φa. οὐδ' ἐμοὶ πολλῶν] ita correxi. libri οὐδὲ πολλῶν μοι, hyperbato detestabili pro: οὐδὲ γὰρ δεῖ πολλῶν μοι. vide Piscatt. 23. at Epicurus hoc potius dicit: ‚nam ne mihi quidem longa oratione opus est'. Porticus enim et pauca dixerat et in epilogo c. 20 fin: ταῦτα εἶπον — χαίρουσα brevitatem istam jactaverat. ἑαυτῆς ἐραστὴν AΨ. ἐραστὴν ἑαυτῆς ΩΦΜ et v. ἡ Στοὰ om Ψ, ἀποβλέπειν AΨΩΦ. βλέπειν M et v. εἰκότως ἔδοξε (ἔδοξεν Φ) AΩΦΜ et v. ἔδοξεν εἰκότως Ψ. μυσαχθεὶς a et v. μυσαχθὴς bcd. μυσαχθῇ Ψ. συσαχθεὶς A. φησιν ἐπὶ κεφαλαίῳ ATV. φασι ἐπὶ κεφαλαίῳ Ψ. φασι κεφαλαῖον Φ. φησι κεφάλαιον ΩΜ et v. περιγίγνεσθαι] ita correxi. libri παραγίγνεσθαι (παραγίνεσθαι Φ). sed ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων a stoicis repetitum videtur. attici dicunt: ἐκ (sive διὰ) τῶν πόνων τι περιγίγνεται, ut Lucianus in Anachars. 15, Pseudologist. 30, Sextus Empiricus Adv. Mathem. VII, 404 (p. 225 ed. B.) et alii. sententia ipsa multo ante stoicos frequentata est. confer vel Polydamantem ap. Xenoph. Hellen. VI, 1, 4 fin: ἐκ τῶν πόνων καὶ τὰ μαλακὰ γίγνεται et poetam ap. Lucian. in Rhetor. Praec. 8: ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τἀγαθά, ubi poetam ipsum ab Solano aliisque frustra quaesitum recte indicavit Ruhnkenius ad Xenoph. Memorab. II, 1, 20, Euripidem in Erechtheo apud Stobaeum et alios (p. 375 Fragm. ed. Nauck): ἐκ τῶν πόνων τοι τἀγάθ' αὔξεται βροτοῖς. ἀγκύλους codices. ἀγγύλους abc. ἐκείνους] ἐκείνου lemma scholii. λαβυρίνθοις ὁμοίους ATΨ et v. λαβυρίνθους ὁμοίως ΩΦΜa. διακόψας ATUV et fortasse ΨΩΦ. ἀποκόψας R. ἀπορρίψας edd. vett. et diserte M. ἡδεῖαν δὲ] ἡδὺ δὲ Cobetus V. L. p. 163 conjecit, quo nihil opus est. ἀποκλείειν] ἀποκλείην A errore fortuito. neque enim ad atticum ἀποκλῄειν adluditur. προσνέοντα Ψ et v. προσνέωτα A. προσνεύοντα ΩΦΜa. προσιόντα (sic) U. συνωθοῦντας A et v et prm M.

κρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ· δεῖ γὰρ οὐδ' ἐμοὶ πολλῶν τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπῳδαῖς τισιν ἢ φαρμάκοις ὅν φησιν ἑαυτῆς ἐραστὴν ἡ Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ ἀποβλέπειν ἡ Ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσαχθεὶς καὶ ἥν φησιν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν περιγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε, πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν ὥσπερ δεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας καὶ τὸν μὲν πόνον,
818 ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, * ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα; ἵνα τὴν πολυθρύλητον δηλαδὴ ἀρετὴν ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελ-

---

συνωθοῦντες Φ et sec m M. ἐς τὸν πόνον libri praeter Φ, qui: πρὸς τὸν πόνον. male Pelletus et Gesner ἐς τὸν πόντον conjecerunt. ἱκέτην ΑΥΨΩΦΜ. οἰκέτην edd. vett. et a mox ἐλαίου pro ἐλέου. ἐπὶ τὴν ἡδονὴν] ἐπὶ Schmieder et in V. L. p. 163 Cobetus frustra delent. at h. l. duo membra orationis, minime vocabula duo inter se comparantur. neque enim ita scriptum est: καὶ ταῦτα ὥσπερ ἐπὶ βωμὸν τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα. καταφυγόντα ΑΥΨ et (?) Ω. καταφεύγοντα ΦΜa et v. πολυθρύλητον ΑΩ. πολυθρύλλητον caeteri et v. δηλαδὴ ἀρετὴν ΑΨ. ἀρετὴν δηλαδὴ ΩΦΜ et v. κᾆτα] κατὰ pm Φ. δι' ὅλου πονήσας] διόλου πόνήσας (cum puncto in marg) A. ἐκείνου] ἐκένου A. ὃς τὰ παρὰ] ita correxi in Ep. Cr. p. XLVI probante Dindorfio. ὃς καὶ τὰ παρὰ A et v. ὃς καὶ παρὰ Ω. ὃς καὶ περὶ Ψ. ὡς παρὰ Φ. ὃς παρὰ Ma. Στοᾶς] στωᾶς Φ. ἦν τὸ βέλτιον] ἦν γὰρ τὸ βέλτιον Φ. δοκιμάσας ΨΩΦΜ et v. δοκιμασθὲν ACV, cujus vitii originem Cobetus V. L. p. 166 sq. optime aperuit. τούτους ΦΜa et fortasse ΨΩ. τοὺς A et v. hodie collato A longe malim: οἶμαι αὐτούς — (scil. τοὺς Στωϊκούς).

θὼν ἴδῃ, κᾆτα δι' ὅλου πονήσας τοῦ βίου εὐδαιμονήσῃ
μετὰ τὸν βίον; * καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δό- 819
ξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδώς, εἴ
καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμε-
νος εἶναι μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον
ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἵλετο; ἑώρα γάρ, οἶμαι, τούτους
περὶ τοῦ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι τοὺς πόνους πολλὰ
διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, * καὶ 820
μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς
τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μέν, εἰ
φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα,
πεπονθότας δὲ ἀθλίους τὸ τοῦ Ταντάλου, καὶ ἔνθα ἂν
λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμ-
πιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύ-
γου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι,

τοὺς πόνους ΑΨΩΦΜa. πόνους edd. vett. praeter a. τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας] haec dictio, uti bene Schwidopius in Observv. Lucian. II p. 39, e Platone (Gorg. p. 501, C et Phaedr. p. 233 B) adsumta est. μέχρι μὲν τοῦ λόγου ΨΤVY. μέχρι τοῦ λόγου DAU. μέχρι μὲν τούτου Φ. μέχρι τούτου ΩΜ et edd. vett. ἀθλίους ΑΨVY. ἀθλίως ΩΦΜ et v. Ταντάλου] ταλάντου Α (ita A). παρανομήσειν] παρανομίσειν Ψ. ἐλπίσωσι (ἐλπίσωσιν Φ) ΨΩΦΜ et v. ἐλπίσουσι AC. ἐμπιπλαμένους ΑΨΦΜ et v. ἐμπιμπλαμένους Ω. μὴ ὁρᾶσθαι] μήδ' ὁρᾶσθαι Φ. κυνῆν ΑΨ. κυνέην (κυνεην Ω) ΩΦΜ et v. μακρὰ ΑΨΦΜΤVd. μακρὰν Ωabc. πόνοις] νόμοις ΦΜa. ἅπαντες] ἅπαν ἂν Α. ἅπαντα Ψ. quibus comparatis v. ἅπαντες ita transpono: ὠθοῦντο ἂν ἅπαντες καὶ ἐμιμοῦντο τὸν —. adde quod tum aptius haec junguntur: ὠθοῦντο ἂν ἅπαντες. vide vel Aristoph. Acharn. v. 42. Διονύσιον] διόνυσον Ψ. Dionysius dicitur Heracleotes, μεταθέμενος cognomine, quod ad Cyrenaicos ab Stoicis se converterat, de quo vide vel Madvigium ad Cic. De Fin. B. E. M. V, 31 p. 789.

νόσου] νήσου Α. ἐπεὶ δὲ ΑΨV. ἐπειδὰν δὲ ΩΦΜ et v.

ἐνόσησε] ἐνόσησεν Φ. ἀληθεστέρως] ita correxi. ἀληθέστερος ΑΨΩΦYa. ἀληθέστερον Μ et v. hoc ipsum ἀληθεστέρως e Platone (scil. Polit. I p. 347, E) profert antiatticista Bekkeri p. 78, 23. Lucianus habet etiam μειζόνως (De Merc. Cond. 12 et Alex. 26). plurimas ejusdem generis formas ex atticis dederunt Elmslejus ad Eur. Heracl. v. 544 atque G. Dindorfius ad Isocrat. Panegyr. p. 43. αὐτῷ μᾶλλον] ita scripsi pro αὐτῷ

ἢ τὴν τοῦ Ἄϊδος κυνῆν, εὖ οἶδ᾽ ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους, ἐπεὶ δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε καὶ ὁ πόνος ἀληθεστέρως αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ καὶ τἀναντία δογματίζον, αὑτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων, καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὑτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ

λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ᾽ ἔχει.

821 εἴρηκα· ὑμεῖς δ᾽ ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε. 22. *ΣΤΟΑ. μηδαμῶς, ἀλλ᾽ ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. ἐρώτησον· ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ΕΠΙΚ. ναί. ΣΤΟΑ. τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. τί δαί; οἶσθα τί διάφορον καὶ ἀδιάφορον καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. μάλιστα. ΕΡΜ. οὔ φασιν, ὦ Στοά,

---

μᾶλλον, quod male ad σῶμα referunt, quasi pronomini mere logico αὐτῷ (‚ei') locus esse possit in oppositione. immo: ‚sibi ille magis credidit, quam aliis'. μᾶλλον ἢ] ἢ μᾶλλον Ω. ἐπίστευσε] ἐπίστευσεν Φ. ἀνδριάντι] ἀδριάντι Ψ. λέγῃ] λέγει A. ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ — ἔχει] haec sunt Euripidis in Phoeniss. v. 370 sq.: ὃς δ᾽ ἄλλως λέγει, | λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ᾽ ἔχει. δ᾽ ἐπὶ] δὲ ἐπὶ ΑΨΩΦ.

22. ἀλλ᾽ ὀλ.] ἀλλὰ ὀλ. ΑΨ. τί δαί; AC. τί δέ; ΨΩΦMa et v. δαὶ olim ab Luciano plane abjudicavi: qua forma, si modo usquam, non utitur nisi rarissime. hodie τί δαί; non improbo, ubi quidem nova insequatur interrogatio, ut h. l. et D. D. XX, 4 atque Hermotim. 36. certe ita Aristophanes solet, velut in Ranis v. 6. οἶσθα τί TV et fortasse ΨΩ. οἶσθά τι A. οἶσθα ὅ τι ΦMa et v. προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον (ἀπροηγμένον Ψ) ΑΨΩΦMa et v. προηγούμενον καὶ ἀποπροηγούμενον TVY. ψηφοφοροῦσι ΩΦa. ψηφοφορήσουσι ΑΨM et v, inepte. ὑπερέσχεν] ὑπερέσχε A (ita A) Ψ. nulla persona ante πάσαις in A. ΣΤΟΑ. ἐφίημι] personam ante ἐφίημι habet etiam A, sed haec persona loqui pergit usque ad αὐτὸς παρέστω (c. 23 init.).

συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα·
ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφοροῦσι γάρ. ΣΤΟΑ. καὶ μὴν
ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναπο-
δείκτων σχήματι. ΔΙΚ. τίς ὑπερέσχεν; ΕΡΜ. πάσαις
ἡ Ἡδονή. ΣΤΟΑ. ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. τύχῃ
τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει. 23. ΕΡΜ. περὶ Ἀρι-
στίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς
παρέστω. ΑΡΕΤΗ. προτέραν ἐμὲ χρὴ τὴν Ἀρετὴν
λέγειν· ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λό-
γοι καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦΗ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν
Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν
στεφάνων καὶ τῆς πορφυρίδος καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ.
μὴ φιλονεικεῖτε· * ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἔστ' 822
ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου· παραπλήσιον
γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι. ὥστε ἐὰν μὲν ἡ Ἡδονὴ
κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης
δὲ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος·
ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι, μὴ λαμβανέ-
τωσαν οὗτοι τὸ δικαστικόν· ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη με-
μένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὦσι
γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν; ΔΙΚ. ἱκα-
νὸν, εἰ τὸ τριτημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε,

---

23. τὴν Ἀρετὴν λέγειν ΑΨ. λέγειν τὴν Ἀρετὴν ΩΜ et v. λέγειν (om τὴν Ἀρετὴν) Φ. οὐ μὲν οὖν Bekker pro οὔμενουν. πορφυρίδος] ος in rasura in A. φιλονεικεῖτε DΨΩΦc. φιλονικεῖτε a. φιλονεικῆτε AM et v. τοῦ Διονυσίου ΑΩΦΜ et v. διονυσίου Ψ. τοῦ διονύσου D. γάρ τι A et Φ (?) et v. γάρ τοι Ψ. γὰρ (om τι) ΩMa. ὥστε ἐὰν C. ὡς ἐὰν ΑΨ. ὥστε ἂν ΦΜ et v. (ὥστ' ἐὰν Lehmannus, non puto Ω). ἡδονὴ m pr at sec m. ἡ ἡδονὴ M. τὸν Ἀρίστιππον] τὸν om Ψ. δὲ τῆς ΑΨD. δὲ αὖ τῆς ΩΦΜ et v, fortassis recte. τὸ δεῖνα μέντοι,] τὸ δεῖνα λέγειν με Ψ, scilicet e scholio quodam. in scholio cod. V ad h. l. ab initio corrige: ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθαμεν λέγειν ἀορίστως—. ἀδίκαστος] ἄδικος D. ἀνάβασιν; A solus recte cum interrogatione. τὸ τριτημόριον] ita conjeci pro τριτημόριον. ante ἄπιτε persona in A. ἀγανακτεῖτε] ἀγανακτῆτε A. δικάσετε ADVΨ et (?) Ω. δικάσατε Φ et diserte M et v.

αὖθις δικάσετε. 24. *ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι
καιρὸς, καὶ σὺ ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. καὶ μὴν
ἄν γε μὴ παυσηται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκέτι δρασμοῦ
δικάσεταί μοι ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων· ἐγὼ
γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξας τῷ ξύλῳ — ΔΙΚ. τί τοῦτο;
πέφευγεν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ
βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι.*
823 *τὸν Πύρρωνα κήρυττε.* 25. * *ΕΡΜ. ἀλλ᾽ ἡ μὲν Γρα-
φικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν
ἀνελήλυθεν· καὶ ἐῴκει τοῦτο πράξειν. ΔΙΚ. διὰ τί,
ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς
εἶναι. ΔΙΚ. τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν.
τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην
ἀπηνέχθησαν κατ᾽ αὐτοῦ αἱ γραφαὶ, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν
ἤδη κεκρίσθαι. πλὴν ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν ἐσάγαγε
τῆς Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαὶ, ὅσοι συνεληλύθασιν
ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν. ΕΡΜ. εἰκότως, ὦ Δίκη· τό τε γὰρ
μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, καὶ*

---

24. *καὶ σὺ* ΑΨΩΦΜa. *καὶ σὺ τοίνυν* edd. vett. praeter a. *ἐνοχλοῦσα ὦ Δίκη*] *ὦ δίκη ἐνοχλοῦσα* Ψ. *οὐκέτι* A pro *οὐκ ἔτι.*
πατάξας ΑΨ. *πατάξω* ΩΦΜ et v. illud Cobeto V. L. p. 266 et Dindorfio recte probatum est. reticentiae figura Lucianus h. l. utitur aptissime. Diogenes subito orationem abrumpit. *τῷ ξύλῳ* A et v. *τὸ ξύλον* Ψ. *πέφευγεν* ACDΨΩΜ et scholiastes. *ἀπέφευγεν* edd. et (?) Φ. *Πύρρωνα*] *πυρωνα* A (ita A).

25. *ἀλλ᾽*] *ἀλλὰ* ΑΨ. *Πύρρων*] *πύρων* A. *ἀνελήλυθεν* Φ. *ἀνελήλυθε* A et v. *ἑρ. τοιγαροῦν* a. persona ante *τὸν λογογράφον* in A et (ubi *Δ.* persona est) in a. *κατ᾽ αὐτοῦ*] *περὶ αὐτοῦ* Φ. *ἐσάγαγε* ACΨ. *ἀπάγαγε* D. *εἴσαγε* ΩΦΜ et v.
καὶ ξένην add ΑΨ et v, om ΩΦΜa. post *ξένην* add. *χθὲς ὥσπερ ἔφης ἐπηγγελμένην* ΩΦΜa, quae delevi cum ΑΨD. primum his servatis verba *καὶ ξένην* delenda essent: haec enim cohaererent: *καινὴν, χθὲς ὥ. ἔ. ἐπηγγ.* deinde pro isto *χθές*, cui superius *πρώην* c. 14 init. et c. 25 init. repugnat, certe *πρώην* scribendum esset: nam memoriae error in ea re quae ad ipsum pertineret Lucianum committi non potuit. restat ut haec mera sit interpolatio.
διαλόγου (*διαλόγων* Ma) *ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου* ΤΩΦΜa et v. *διαλόγου, διαλεγομένου* (caeteris omissis) ΑΨ. *διαλογουμένου* (caeteris omissis) D. *διαλογουμένου* (sed pro uno (?) *ἀπολογουμένου*) VY.

τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτέ, ὦ Ῥητορική, τῶν λόγων.
26. ΡΗΤ. πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ * πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι 824
παρ' ὑμῶν ἐς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα, ἔπειθ' ὅπερ ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν, ἐμὲ δέ, ὡς προῄρημαι καὶ βεβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι.

---

26. ridet suae aetatis rhetoras quosdam Demosthenem expilare solitos, prorsus uti fecit in Jove Trag. § 14 sq. *πρῶτον μὲν — ἐᾶσαι ποιήσασθαι*] compara prooemium orationis De Corona.
τῇ τε πόλει] *τε* om M invito Demosthene. *ἐς τουτονὶ* AΨ. *εἰς τουτονὶ* ΩΦM et v. *ἔπειθ'* (*ἔπειτα* V) ADΨV cum Demosthene. *εἶθ'* ΩΦM et v. *ἐστὶ*] *ἐστὶν* error Reitzianae. *ὡς προῄρημαι καὶ βεβούλημαι* (*βεβούλομαι* A) AΨ et (?) Ω et v. *ὡς προῄρημαι* (omissis *καὶ βεβούλημαι*) ΦMa. Demosthenis l. l. haec verba § 2 spectantur: *ὡς βεβούληται καὶ προῄρηται τῶν ἀγωνιζομένων ἕκαστος*, quo ipso loco Lucianus ita legerat: *ὡς προῄρηται καὶ βεβούληται —*. *τὴν κατηγορίαν*] Cobetus V. L. p. 266 supplet: *οὕτω τὴν κατηγορίαν* comparato Demosthene l. l. § 2: *οὕτως ἐᾶσαι χρήσασθαι*. at neque rhythmus Cobeto favet neque ipse verborum ordo, quo tum tali opus erat: *οὕτως ἐᾶσαι τ. κ. π.*
οὐχὶ — σκέψασθαι δέον] compara prooemium Olynthiacae tertiae. *δὲ ταὐτὰ* (*ταυτὰ* A. *ταῦτα* Ψ) *παρίσταταί μοι* AΨ cum Demosthene. *ταὐτὰ παρίσταταί μοι* etiam D, qui om *δέ*. *τὰ αὐτὰ* (*ταὐτὰ* edd. vett. praeter a) *δέ μοι παρίσταται* ΩΦMa et v.
γινώσκειν Φ. *ὅταν τε*] *ὅταν δὲ* A. *ἐς ἃ* ACΨ. *εἰς ἃ* ΦMa et v. *ἐς τοὺς* ACΨ. *εἰς τοὺς* ΩΦMa et v. in Demosthene optimi libri: *καὶ ὅταν πρὸς τοὺς λόγους*, deteriores *ἐς* pro *πρός*, recte probante Schaefero ad Dem. I p. 276 et firmante etiam Luciano. *τοὺς μὲν γὰρ λόγους*] *λόγους* om Ψ. *οὗτος ἐρεῖ* ΦMa et v. *οὓς οὗτος ἐρεῖ* Ω. *οὓς αὐτὸς ἐρεῖ* AΨTV, inepte. *ἐς τοῦτο* AΨ. *εἰς τοῦτο* ΩΦM et v. *ὄψεσθαι* D. *ὥστε* om D.
πείσομαι AΩ. *πείσωμαι* ΨΦMa et v. *σκέψασθαι δέον* libri recte et in Demosthene et Luciano, quod ab H. Sauppio ad hunc ipsum oratoris locum defensum esse nunc video. equidem praeterea contuleram Demosth. Philipp. IV, 19, 5 Bekk. et inprimis Hyperid. Epitaph. Col. XIV, 30: *εἰ δέον εἰπεῖν* (ita papyrus). *μακρὰ* om Ψ.

οὐχὶ δὲ ταὐτὰ παρίσταταί μοι γιγνώσκειν, ὅταν τε ἐς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω καὶ ὅταν ἐς τοὺς λόγους οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς, τὰ δὲ πράγματα ἐς τοῦτο προήκοντα ὄψεσθε, ὥστε ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσομαι πρὸς αὐτοῦ σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γάρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας. 27. ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τουτονὶ κομιδῇ

---

27. *δικασταὶ* om ΩΦMa. *τουτονὶ* AΨD. *τοῦτον* ΩΦMa et v. *Ἀσσύριον* AΨΦ et v cum Thoma p. 163, 2. *ἀσσυρίων* Ω et pr m M. *πλαζόμενον*] *πλανώμενον* Ψ. *ἔτι* deleo ut ortum e praegressis: *βάρβαρον ἔτι* et mox iterum post verba *ὑπέπτησσε γὰρ* codicum auctoritate tollendum. *ἑαυτῷ*] *αὐτῷ* Ψ. *καὶ ἐπεὶ* ADTV Thomas p. 144, 7. (idem Thomas p. 21, 7: *ἐπεί*.) *καὶ ἐπειδὴ* ΦM et v. *ἐπειδὴ* (om fortasse *καὶ*) ΨΩ. *εὐμαθὴς*] *ἀμαθὴς* A et libri quidam Thomae p. 21, 7, qui idem p. 144, 7 *εὐμαθὴς* ex hoc ipso l. attulit. *ἐς* ACΨΩ. *εἰς* ΦM et v. cum Thoma p. 21, 7, ubi variatur *ὡς*. *ὑπέπτησσε γὰρ τότε* A. *ὑπέπτησσέ* (*ὑπέπτησέ* Φ) *τε γὰρ τότε* ΨΦ. *ὑπέπτησσε γὰρ ἔτι τότε* Ω et prm M. *ὑπέπτησσέ τε γὰρ ἔτι τότε* v. *ἐθεράπευεν* Φ. *μόνην*] *μόνης* Ψ. *ἐμνηστεύοντό* AΨ. *ἐμνήστευόν* ΩΦM et v, quod Lehmannus et V. L. p. 266 Cobetus probabant ob c. 29 *μνηστευόντων*, ubi item variatur. *τούτῳ* om ADΨ et (?) Ω. *ἠγγύησα* Dindorfius. *ἐνεγγύησα* AΨΦ et sec m M et v. *ἐγγυήσασα* Ω et m pr M. vide Lobeckium ad Phryn. p. 155 et Dindorfium Praefat. ad Demosth. vol. I p. XXVIII ed. Lips. tertiae. *ἐπεσ.*] *ἐπεισενεγκαμένη* D. *ἐπενεγκαμένη* ΩΦMa. *ἐς τοὺς* AΨ. *εἰς τοὺς* ΩΦM et v. *παρενέγραψα* AΨ et v. *παρέγραψα* ΦMa. *παρέγγραψα* (?) Ω. *διαμαρτάνοντας* AΨ. *διαμαρτόντας* T et v. *ἁμαρτάνοντας* ΩΦMa. *ἐπιδειξομένῳ*] *ἐπιδειξομένου* Ψ. *τὴν εὐποτμίαν* ACDΩΦ et sec m M. *πρὸς εὐποτμίαν* Ψ. *τὴν εὐπορίαν* pr m M et v. *οὐδὲ τότε*] *οὐδέποτε* AΨ. *ἀπελείφθην* ACΨΦ. *περιελείφθην* ΩM et v. *ἄνω* om D. *περιαγομένη* ADΨ. *περιηγομένη* C. *περιηγόμην* ΩΦM et v. *κλεινὸν* Bekker. libri omnes: *καὶ κλεινόν*. *κατακοσμοῦσα*] *κοσμοῦσα* Φ. *ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι* ΩM et v. *ἀποδημῆσαι θελήσαντι* ADΨ. *ἀποδημήσαντι* Φ solus. *Ἰόνιον* Φ et fortasse ΨΩ cum Solano. *Ἰώνιον* AM et v. *συνδιέπλευσα*] *διέπλευσα* A. *μέχρι τῆς Κελτικῆς*] eadem res in Apologia Pro M. Cond. c. 15 relata est. *ἀεὶ* ACDΨ. *μοι* ΩΦM et v. *ἀπόκοιτος γιγνόμενος*] *γιγνόμενος* (*γινόμενος* A) *ἀπόκοιτος* AΦ. at vulgato ordini favent D. Meretr. X, 2 et Abdicat. 21.

μειράκιον ὄντα βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν καὶ μονονουχὶ
κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν
Ἰωνίαν εὑροῦσα πλαζόμενον [ἔτι] καὶ ὅ τι χρήσαιτο
ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπεὶ
ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι καὶ ἀτενὲς * ὁρᾶν ἐς ἐμέ 825
(ὑπέπτησσε γὰρ τότε καὶ ἐθεράπευε καὶ μόνην ἐθαύ-
μαζεν), ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνηστεύοντό
με πλούσιοι καὶ καλοὶ καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά, τῷ
ἀχαρίστῳ τούτῳ ἐμαυτὴν ἠγγύησα πένητι καὶ ἀφανεῖ καὶ
νέῳ προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη πολλοὺς καὶ θαυ-
μασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν ἐς τοὺς φυλέτας
τοὺς ἐμοὺς παρενέγραψα καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα, ὥστε τοὺς
διαμαρτάνοντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ
αὐτῷ περινοστεῖν ἐπιδειξομένῳ τοῦ γάμου τὴν εὐποτ-
μίαν, οὐδὲ τότε ἀπελείφθην, ἀλλὰ πανταχοῦ ἑπομένη,
ἄνω καὶ κάτω περιαγομένη κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον
ἐποίουν κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν
ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰωνίας μέτρια, ἐς δὲ τὴν
Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον συν-
διέπλευσα καὶ τὰ τελευταῖα μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπά-
ρασα εὐπορεῖσθαι ἐποίησα. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα
μοι ἐπείθετο καὶ συνῆν ἀεὶ μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος
γιγνόμενος παρ' ἡμῶν· 28. * ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτί- 826

---

28. ἐπεσιτήσατο Ψ. πρὸς εὐδοξίαν ΑΨ cum Solano. πρὸς τὴν εὐδοξίαν DΩΦΜ et v. ὑπέλαβε] ὑπέλαβεν et postea ἠμέλησεν atque σύνεστιν Φ. μέγα φρονήσας ACΨDTV. μεγαλοφρονήσας ΩΦΜ et v. ἠμέλησε] ἠμέλλησε Ψ. τέλεον] καὶ τέλεον D. τὸν δὲ Διάλογον] ita hodie corrigo voce διάλογον, quam libri post v. σχήματος habent, hic reposita. αὐτὸν δὲ ΩΜ et v. αὐτὸς δὲ ΑΨDTVY scholiasta et fortasse Φ. antea (ad Piscat. 13) minus recte conjeceram: αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν Διάλογον, ἀπὸ τοῦ σχήματος Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον ὑπεραγ. nec magis Sommerbrodtii nostri conjecturas probo hasce: αὐτὸν δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, τὸν Διάλογον ὑπεραγαπήσας, tametsi ipse quoque vidit verba τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος cum v. λεγόμενον jungenda esse. at praeterquam quod vetus scriptura σχήματος διάλογον certo indicio est vocem διάλογον alio modo transponi debere: ipsa sedes vitii hic potius quaerenda erat propte-

σατο καὶ τὰ πρὸς εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας καὶ μέγα φρονήσας ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἴασεν, τὸν δὲ Διάλογον, τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος Φιλοσοφίας ˘υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι. καὶ οὐκ αἰσχύνεται τὴν μὲν ἐλευθερίαν καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών, ἐς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατα-
827 κλείσας ἑαυτὸν καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ τι * βούλεται μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων καὶ συλλαβίζων· ἀφ᾽ ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος ἢ κρότος πολὺς οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων καὶ μικρὰ ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος ἐμοῦ καταφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον

---

rea quod neutra lectio neque *αὐτὸν δὲ* neque *αὐτὸς δὲ* ferri ullo modo potest. *γενειήτην*] *γενείντην* A. *σχήματος διάλογον* AΨ. *σχήματος τὸν διάλογον* ΩΦMa et v. ego vocem *διάλογον* h. l. deletam supra ante verba *τὸν γενειήτην* collocavi. *τῶν ἐν ἐμοὶ*] *ἐν* om D. *ἐς μικρὰ δὲ* A. *ἐς μικρά τε* Ψ. *εἰς μικρὰ δὲ* ΩΦM et v. *κομματικὰ* ΩΦM et v. *κωμικὰ* AΨDY. bene Reitzius supra c. 22: *τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα* (Stoicorum) contulit. Solanus vero *κομμωτικὰ* nunquam conjecisset, si jam legere potuisset Hemsterhusi adnotationem ad Arist. Plut. p. 398 sq. *ἀναπλέκων*] i. e. connectens, ut in Piscat. 6 se dicit Platonica *ἀναπλέξαι*. longe aliter *ἀναπλέκειν* de calamistris orationis ponitur ab Dionysio Hal. De C. V. c. 25 p. 406 ed. Sch. *ἀθρόος*] *ἀθρόως* Ψ et mox *ἀπατήσειεν* pro *ἀπαντήσειεν*. *ἐντὸς*] *ἐν τοῖς* A. *μικρὰ* ΩΦMUa. *μακρὰ* AΨ et v. *ἀλλὰ τὰ ὅμοια καὶ ἐς ἐκεῖνον ὑβρίζειν*] ita hodie correxi. nostrates: ‚mit dem andern macht er's eben so.' adde vel Tyrannic. 4 init: *μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων*. libri sic: *ἀλλὰ* (*ἀλλ᾽* CD) *οἶμαι καὶ ἐς* (*εἰς* D) *ἐκεῖνον ὑβρίζειν* ACD et fortasse ΨΩ. *ἀλλὰ οἶμαι καὶ εἰς ἐκεῖνον ὑβρίζει* Φ. *ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον οἶμαι ὑβρίζει* Ma. *ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον οἶμαι ὑβρίζειν* v. lectio interpolata, quae syntaxin habet asperam: *ἀλλ᾽, οἶμαι, καὶ ἐς ἐκεῖνον ὑβρίζει* neque olim mihimet ipsi neque nuper Bekkero placere debebat. immo Dindorfius in ed. Paris. quum verbum *οἶμαι* delevisset, et vitium loci et sedem vitii optime perspexit.

εἰρήνην ἄγειν, ἀλλὰ τὰ ὅμοια καὶ ἐς ἐκεῖνον ὑβρίζειν. 29. *πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος καὶ ἔνοχος * τοῖς περὶ* 828
τῆς κακώσεως νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καινῶν δὲ ὠρέχθη πραγμάτων, καὶ ταῦτα νῦν, ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν καὶ τοὔνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ οὔτε ἀνοίγειν οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδ' οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν, ὃν οἶδε τοῦ τρίβωνος οὐδὲν πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί. ὑμεῖς δὲ, ἣν ἐς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε, (ἀγνῶμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν) κατὰ δὲ τὸν αὑτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον οὕτως ἀπολογείσθω, ἣν δύνηται.

---

29. *ἐχάριστος* A. *περὶ*] *παρὰ* A. *τῆς κακώσεως* ACDΨΦ et scholiasta. *κακώσεως* ΩM et v. *ἀπέλιπε*] *ἀπέλιπεν* Φ et postea *θαυμάζουσιν*. *καινῶν δὲ* ADΨ. *καὶ καινῶν* ΩΦM et v.

μόνην] *νόμῳ* Ψ. *προστάτιν* AΨ et sec m M et v. *προστατεῖν* ΩΦ et pm M. *προστάτην* egm, scil. typothetarum errore, qui Lobeckio Paralipom. p. 270 frustra probatus est. *μνηστευόντων* AΩΦM et v. *μνημονευόντων* DΨ, quo ad formam *μνηστευομένων* adludi videtur, quae supra legitur c. 27 init. *οὗτος δὲ οὐδ' οὕτως* A et fortasse ΨΩ. *οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως* ΦM et v. alibi legere memini: *οὗτος δὲ οὐδ' ὣς* —. *παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι*] *λήψεσθαι παρ' αὐτοῦ* Ψ. *ὃν οἶδε τοῦ τρίβωνος οὐδὲν* AΨDV. *ὃν τοῦ τρίβωνος οὐδὲν ὁρᾷ* (*ὁρα* Ω) ΩΦM et v., errore nato e paullo superioribus: *ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς* —, vel e c. 31 init.

ἣν ἐς ACΨΩΦ. *ἣν εἰς* M et v. *τοῦτο μὲν* ACDΨ et fortassis Ω. *τοῦτο* ΦM et v. *ἐπιτρέπετε* ΩΦM et v. *ἐπιτρέπητε* ACΨ. *ἀγνῶμον* AΩ. *ἄγνωμον* Ψ et v et diserte ex h. l. Thomas p. 161, 2. *αὑτοῦ* Dindorfius pro *αὐτοῦ*. *τὸν Διάλογον*] *τὸν διὰ λόγον* A et infra c. 33 init: *ὁ διὰ λόγος* pro *ὁ διάλογος*.

οὕτως AΩM cum Gesnero. *οὗτος* ΨΦ et v. vide Ep. Crit. p. XLVI. *ΕΡΜ.*] malim: *ΔΙΚ.*. *κατὰ τὸ σχῆμα* ADΨ. *κατὰ σχῆμα* ΩΦM et v. in Anachars. 19: *κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς* item corrige: *κατὰ τὸ σχῆμα τ. β.*

829 *ΕΡΜ. τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ * Ῥητορική, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.* **30.** *ΣΥΡ. ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ ταῦτα τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβών, πολλὰ μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγορηθέντων ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε καὶ συναπεδήμησε καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατά γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ. δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτονὶ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταί, καί με μηδὲν τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβητε.* **31.** *ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκέτι σωφρονοῦσαν οὐδὲ μέ-*

---

30. *καὶ τοῦτο*] *καὶ τούτωι Ω.* *δικασταὶ* addunt ΑΨD, om ΩΦMa et v. *καὶ ταῦτα τὸ δύνασθαι ΩΦ.* *καὶ ταῦτα δύνασθαι* Ma. *καὶ αὐτὸς τὸ δύνασθαι* ΑΨ. *καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι* edd. vett. praeter a. et *καὶ ταῦτα* quidem manifesto genuinum est: possis tamen conjicere: *καὶ ταῦτα αὐτὸ τὸ δύνασθαι —.* *ἐκείνης*] *ἐκείνοις Ψ.* *αὐτὰ ἐπιλυσάμενος* ΑΨTU et v. *αὐτὸς ἐπιλυσάμενος* ΩΦMa. recte habet illud, *τὰ κεφάλαια αὐτά*, quod exstat etiam in Piscat. 14 et alibi. nec minus recte libri *ἐπιλυσάμενος*, etsi scio dici potuisse etiam aut *ἀπολυσάμενος*, ut est in Abdicat. 3, aut *διαλυσάμενος*, ut in Prometh. II, c. 7. hinc supra c. 14 init. *διαλύσωμεν* revocavi: quando sicuti reorum *διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα*, ita judicum est *διαλύειν τὰς γραφὰς* (*δίκας*). *συναπεδήμησεν Φ.* *καὶ ἐς* ΑCΨ et (?) Ω. *καὶ εἰς* ΦΜ et v. *ἐνέγραψε*] *ἔγραψε Ψ.* *τουτονὶ* ΑΨΩΦMa et v. *τοῦτον* D solus. *ὑπολάβητε* ΑΨΦ. *ὑπολάβειτε* D. *ὑπολάβοιτε* M et v. octo verba *καί με — ὑπολάβοιτε* om Ω.

31. *οὐκέτι* A pro *οὐκ ἔτι.* *μένουσαν* ADΨ. *ἐμμένουσαν* ΩΦΜ et v. libri *κοσμουμένην*, sed recte *κομμουμένην* Cobetus V. L. p. 139 emendavit, itaque legisse videtur scholiastes: *τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομμωτικῶς διεξέρχονται, λέγει.* confer quae ad librum De Merc. Cond. 36 diximus. *ἐς τὸ* ΑCΨ. *εἰς τὸ* ΦΜ et v. *φυκίον*] *φύκιον* A. *τὼ ὀφθαλμὼ*] *τὠφθαλμὼ* Cobetus V. L. p. 139. *ὅποι*] *ὅπου* D. *φέροι* DΨ et v. *φέρει* ΑCΩΦMa, quod et ipsum ferri potest. *ἡμῶν ἐνεπίμπλατο* v. *ἡμῶν ἐν ἐπίμπλατο* A

*νουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχημα-
τισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κομμου-
μένην * δὲ καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν ἐς τὸ ἑταιρικὸν* 830
*καὶ φυκίον ἐντριβομένην καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομέ-
νην, ὑπώπτευον εὐθὺς καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν
ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ
τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυ-
όντων ἐραστῶν κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν καὶ κοπτόν-
των τὴν θύραν, ἐνίων δὲ καὶ ἐσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ
κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέλα καὶ ἥδετο τοῖς δρω-
μένοις καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους
ᾀδόντων ἀκούουσα τραχείᾳ τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς
ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς θύρας ἐμὲ οἰομένη λανθάνειν
ἠσέλγαινε καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ
φέρων γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον,
ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν
καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.* 32. *ταῦτά ἐστιν, ἃ τὴν Ῥη-*

(ita A). *ἡμῶν ἐνεπίπλατο* Ψ. *ἡμῶν ἐ..πίπλατο* Ω (cum rasura). *ἡμῶν ἐπίμπλατο* ΦMa. *ἐσβιάζεσθαι* ACΨ. *εἰσβιάζεσθαι* ΦM et v. *αὕτη δὲ*] *αὐτὴ δὲ* A solus. *ἢ* (ante *παρέκυπτεν*) om ΩΦMa, habent AΨ et v. quatuor verba *ἀπὸ τοῦ τέγους ᾀδόντων* om ADΨ et ut videtur C. *ἀκούουσα* AΨT et v. *ἀκοῦσαι* ΩΦMa.

ἐρωτικὰς] *ἑταιρικὰς* A solus, vitio nato e superioribus illis: *ἐς τὸ ἑταιρικόν*. *ἢ καὶ*] *καὶ* om A solus. *θύρας* AΨCDVY. *θυρίδας* ΩΦM et v. *λανθάνειν* AΨCD. *λαθεῖν* ΩΦM et v. *γράψασθαι* AΨΩΦM et v. *γράφεσθαι* D. *γράψαι* ex h. l. diserte affert Thomas p. 75, 1, quod mirari licet. *οὐκ ἐδοκίμαζον*] haec et quae sequuntur usque ad finem desunt omnia in D.

32. *τὴν ῥητορικὴν ἐγώ* AΨΩΦM. *ἐγὼ τὴν ῥητορικὴν* v. *μεγάλα* ΨΩM et v. *μάλα* AΦ. *ἠδίκηκα* AΨΩΦM. *ἠδίκησα* v. vide Ep. Cr. p. XLVI, inprimis autem geminum l., quem in Quaestt. p. 88 ab Hemsterhusio defendi, Prometh. II, 13: *ταῦτά ἐστιν, ἃ μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα*. alia ratio est aoristi *ἠδίκησα* in D. Meretr. XII, 2. *ἠδίκηκα* recte libri in Timone 38 et (ubi item *ἠδίκησα* variatur) Prometh. II, 12 et D. D. II, 1. ejusdem generis vitium est *ὕβρισε* pro *ὕβρικε* in Piscat. 1. *τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστάς*] corrigo: *τοὺς ἄνδρας δικαστάς*. *τυράννων* AΨ. *καὶ τυράννων* ΩΦM et scholiasta et v. *ἐκφυγόντα* AΨ cum Gesnero. *ἐκφυγόντι* ΩΦM et v. *τούτῳ*] *ταύτῃ* Ψ. *διαλεγόμενον* Φ cum Gesnero. *διαλεγομένους* AΩ. *συνδιαλεγομένους* VΨ. *συνδιαλε-*

τορικὴν ἐγὼ μεγάλα ἠδίκηκα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ
τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταρά-
κοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι θορύβων μὲν ἐκείνων καὶ
831 δικῶν ἀπηλλάχθαι καὶ τοὺς * ἄνδρας [τοὺς] δικαστὰς
ἀτρεμεῖν ἐᾶν, τυράννων κατηγορίας καὶ ἀριστέων ἐπαί-
νους ἐκφυγόντα· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδήμειαν ἢ ἐς τὸ Λύκειον
ἐλθόντα τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν ἠρέμα
διαλεγόμενον, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότων οὐ δεόμενον. πολλὰ
ἔτι ἔχων εἰπεῖν ἤδη παύσομαι· ὑμεῖς δὲ εὔορκον τὴν
ψῆφον ἐνέγκατε. ΔΙΚ. τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. πάσαις ὁ
Σύρος πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν
ἐναντίαν θέμενος. 33. ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε.

γόμενον M et v. sex verba: τῶν ἐπαίνων καὶ κρότων (κρότου V) οὐ δεομένους addunt ACΨΓV et fortassis Ω. om haec omnia ΦMa et v. ego vero pro δεομένους cum Gesnero δεόμενον restitui. pertinent haec ad c. 28 fin: ἀθρόος ἔπαινος ἢ κρότος πολύς.

libri πολλὰ ἔχων. supplevimus: πολλὰ ἔτι ἔχων —. ita enim et solet dici et debet. vide exempli causa Pro Imagg. 28 fin: πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι — et audi Caesarem ita perorantem in Juliani Caesaribus p. 321 Spanh: πολλὰ εἰπεῖν ἔχων ἔτι περὶ ἐμαυτοῦ καὶ τοῦδε —.

ῥήτωρ τις] τις om Ψ.

33. διπλάσιον ἀποισόμενοι Dindorfius et (V. L. p. 266) Cobetus. διπλασίονα ποιησόμενοι A. διπλασίονα ἀποισόμενοι fortasse Ψ. διπλάσιον οἰσόμενοι ΩΦMa. ceterum haec superioribus verbis Mercurii c. 14 fin: εὖ γε — τὸ δικαστικόν repugnant. δικασταὶ habent AΨΩ et v, sed om ΦMa. post ἀποτείνειν codices ita: τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὥσπερ δὲ νόμος Ω (fortassis). τοὺς (τοὺς om Φ) λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν (καταμικρὸν Φ), ὥσπερ δὲ νόμος ΦMa. λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος Ψ. οὐκ ἂν ἐβουλόμην τοὺς λόγους, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος A. quo loco verba εἴωθα ὅμως ὡς ex aliquot libris male exciderunt, eodem loco praeterea infinitivum deesse is qui praecessit et oppositionem desiderat infinitivus ἀποτείνειν argumento est. quumque dialogi hoc unum opus sit, διαλέγεσθαι, (modo enim legimus c. 32 fin. Διαλόγῳ — διαλεγόμενον) hic ipse infinitivus excidit et ad eundem pertinent verba paullum trajecta ideoque in duobus libris male omissa: πρὸς ὑμᾶς. hinc correximus: τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα πρὸς ὑμᾶς [διαλέγεσθαι.]

ὑμεῖς δὲ περιμείνατε διπλάσιον ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛΟΓΟΣ. ἐγὼ δέ, ὦ ἄνδρες δικασταί, μακροὺς μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἴωθα πρὸς ὑμᾶς [διαλέγεσθαι.] ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὤν· καί μοι τοῦτ' ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν, ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα καὶ θεῶν τε πέρι καὶ φύσεως καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν * νεφῶν 832
ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτόθι ἤδη κατὰ τὴν ἀψῖδα πετόμενον καὶ ἀναβαίνοντα ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας ἰσοδίαιτον τοῖς

ὅμως δὲ ὡς νόμος —. structura διαλέγεσθαι πρός τινα non solum in Asino c. 51 sed etiam in ipso Luciano Vit. Auct. 5 exstat. τοῖς δικαστηρίοις] τοῖς om Φ. τοῦτ' ἔστω Ψ. τοῦτο ἔστω ΑΩΦΜ et v. τὸ προοίμιον] τὸ om a. ὅτι με] με om ΑΨ, male. θεῶν τε] τε om Ψa, male. de eadem re scriptum est in Prometh. I, 6: φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς. νεφῶν] νεφελῶν Ψ. ἀεροβατοῦντα] ex Arist. Nub. v. 226 et v. 1486. adde Hemsterhusium in Anecd. p. (24) meque in Quaestt. Aristoph. p. 131. ὁ μέγας — ἐλαύνων] haec sumta sunt e Platonis Phaedro p. 246, E, de qua re ad Piscat. 22 plura dixi. adde Rhet. Praec. 26 med. sed nostro loco a Platone l. l. etiam alia et inprimis τὴν ἀψῖδα mutuatus est. octo verba φέρεται — πετόμενον om Ω. φέρεται, κατασπάσας] participium κατασπάσας post v. οὐρανοῦ transpono, quo arctius verba: κατασπάσας καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας connectantur. libri αὐτὸς ἤδη. pro inepto αὐτὸς Gesner et Jacobitius αὐτόθεν conjecerunt. ego αὐτόθι ἤδη correxi. ceterum αὐτόθι etiam in Alexandro 44 fin. restitui. hic autem junge αὐτόθι κατὰ τὴν ἀψῖδα et confer Prometh. II, 8: αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, Verr. Hist. I, 9: αὐτοῦ πλησίον ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, Verr. Hist. II, 2: αὐτοῦ παρὰ τὸ τρόπαιον, Asin. c. 51: αὐτοῦ πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου. ἀψῖδα Lehmannus pro ἀψίδα (ἀψίδα a).

πετόμενον ΦΜa et v, recte. ποτώμενον ΑΨ. confer D. Marin. XV, 3 varr. lect. ὑπὲρ τὰ νῶτα ΑΨVY. ὑπεράνω ΩΜ et v, ὑπὲρ ἄνω Φ. ὑπὲρ τὰ νῶτα eo magis genuina lectio est,

πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον ἀφεῖλέ μου, κωμικὸν δὲ καὶ σατυρικὸν ἄλλο ἐπέθηκέ μοι καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξε τὸ σκῶμμα καὶ τὸν ἴαμβον καὶ κυνισμὸν καὶ τὸν Εὔπολιν καὶ τὸν Ἀριστοφάνην, δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ καὶ χλευάσαι τὰ ὀρθῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν ὡς δοκεῖ καὶ κάρχαρον ἀνορύξας καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσῳ καὶ
833 γελῶν * ἅμα ἔδακνεν. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαι μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν καὶ γελωτοποιῶν καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι καὶ οὔτε πεζός εἰμι οὔτ' ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι

---

quod haec dictio ex illo ipso loco fluxit Platonis in Phaedro p. 247, b: ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ. octo verba καὶ τὰ πτερὰ — ἐποίησε om Ψ. τραγικὸν] docte scholiasta: τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα — τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. adde Diogenem L. III, 50: ἐκεῖνοι μὲν τραγικῶς μᾶλλον ἢ φιλοσόφως τὴν διαφορὰν τῶν διαλόγων προσωνόμασαν et III, 56: Θρασύλος δέ φησι καὶ κατὰ τὴν τραγικὴν τετραλογίαν ἐκδοῦναι αὐτὸν τοὺς διαλόγους. καὶ σατυρικὸν ἄλλο ΑΨΦ. ἄλλο καὶ σατυρικὸν ΩΜ et v, fortassis recte. ἐπέθηκέ] Cobetus V. L. p. 266 περιέθηκε conjecisse videtur. potuit ita dici, non debuit. vide praeter alia Pro Imagg. 3. συγκαθεῖρξε (συγκαθεῖρξεν Φ) τὸ ΑCΨΩΦ. συγκαθεῖρξέ μοι τὸ Ma et v. κυνίσκον pr m et corrector κυνισμὸν in M. Ἀριστοφάνην] ἀριστοφάνη Ωa. ἐπικερτομῆσαι] ἐπὶ τὸ κερτομῆσαι A. ὀρθῶς ΑΨΦVY. καλῶς ΩΜ et v. ἔρχοντα A. τελευταῖον] τελευτῶν sine causa Cobetus V. L. p. 266.

λαθραῖον ΨΦΜ et v. λαθρίδιον ΑΩd, male. ἔδακνεν Φ pro ἔδακνε. οἰκείου σχήματος (σχείματος A) διαμένων ΑΨCTV et v. οἰκείου διακείμενος ΩΦΜa. ἀλλὰ] ἀλλὰ καὶ Ψ. οὔτ' ἐπὶ A. οὔτε ἐπὶ ΦΜ et v. μέτρων ACΨTUV cum Graevio. μετεώρων ΩΦΜ et edd. vett. φάσμα] φάντασμα Ψ. τοῖς ἀκούσει δοκῶ] post haec verba signum posui lacunae. deest: εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, fortassis etiam additamentum, quale supra c. 16 fin., vel c. 20 fin. vel c. 29 fin. legitur.

καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ..... 34. ΕΡΜ. τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν Διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτή-

---

34. ἄνδρες om Ma. ἢ τὸν διάλογον ACΨTV. τὸν διάλογον (omisso ἢ) Ω. τὸν διάλογον ἢ ΦΜ et v. τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα] post δοκοῦντα fortassis ejusmodi quiddam excidit: [καὶ τὰ πολλὰ μετεωρολογοῦντα]. vide Necyom. 21. certe oppositionem verborum quae sequuntur: ἐπὶ γῆς βαίνειν hic desidero. τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων] τῶν συνερωτήσεων Φ. καὶ om UY. διὰ τοῦτο ΨCUVY. διατοῦτο (cum rasura super α) A. ταύτῃ ΩΦΜ et v. μὲν om Ψ. πρῶτον μὲν αὐτὸν] αὐτὸν om Ω et pm M, habent AΨΦ et v et scholiastes in lemmate. αὐτὸν post ὃν retinendum est. vide Quaestt. L. p. 109. εἴθισα ἐς τὸν ἀνθρώπινον (ἀνθρωπίνον A) τοῦτον τρόπον ACΨ. ἐς τὸ (τὸν Ω) ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τὸν τρόπον ΩΦ. ἐς τὸν (τὸ a) ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον Ma et v. aliter haec affert scholiastes in expositione: ‚χαμαὶ βαίνειν εἴθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον'. αὐχμὸν] ἀχμὸν Φ. παρέζευξα] κατέζευξα Ψ. κατὰ τοῦτο] κατὰ τοῦ τὸ a. τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ habent AΨ et v, om haec quinque verba ΩΦΜa. ἐχῖνον Φ et v. ἐχίνον A.
ἐς (εἰς Φ) τὰς χεῖρας λαβεῖν αὐτὸν AΨΩΦ. λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας Ma et v. οἶδ' om AΨ. ὅπερ ΦΜ et v. ἅπερ AΨ. de Ω parum constat. αὐτὸν] αὐτῷ Ψ. γλίσχρα AΨΩTUVY. ἰσχνὰ ΦΜ et edd. vett. κάθημαι — σμικρολογούμενος (μικρολογούμενος AΨ) AΨCV. καθήμενος — σμικρολογοῦμαι ΩΦΜ et v.
εἰ ἀθάνατος] Platonis dicit potissimum Phaedonem. κατεσκευάζετο ACΨY. εἰργάσατο ΩΦΜ et v. κατὰ ταὐτὰ (ταυτὰ A) AΨ et fortassis Ω cum Platone. κατὰ τὰ αὐτὰ ΦΜ et v. ἐς AΨ. εἰς ΩΦΜ et v. τὰ πάντα ACΨ. πάντα ΩΦΜ et v. πόσας — ἐκεράννυτο] Timaei Platonici locos dicit p. 35 (P. III V. II p. 32 Bekk.): τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας et p. 41 (p. 44 B.): ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων —. καὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] e priore loco Timaei p. 35 ἀεὶ insero: καὶ [ἀεὶ] κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας. εἰ ἡ ῥητορικὴ (ρητορικὴ A) AΨ et fortassis Ω cum Platone. εἰ ῥητορικὴ ΦΜ et v. ἡ — εἴδωλον] Gorgiae Platonici verba dicit p. 463 D St: ἔστι γὰρ ἡ ῥητορικὴ, κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον, πολιτικῆς μορίου εἴδωλον. κολα-

σεων κατεσκληκότα, καὶ διὰ τοῦτο αἰδέσιμον μὲν εἶναι
834 δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν οὐδὲ τοῖς * πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν εἴθισα ἐς τὸν ἀνθρώπινον τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας καὶ μειδιᾶν καταναγκάσας ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα καὶ κατὰ τοῦτο πολλήν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἳ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες ὥσπερ τὸν ἐχῖνον ἐς τὰς χεῖρας λαβεῖν αὐτὸν ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ γλίσχρα ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ κάθημαι πρὸς αὐτὸν σμικρολογούμενος, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ,

---

κείας τὸ τέταρτον] Plato in Gorgia p. 466, A: κολακείας μὲν οὖν ἔγωγε εἶπον μόριον (sc. τὴν ῥητορικήν). κολακείας τὸ τέταρτον] malim: [καὶ] κολακείας τὸ τέταρτον collato Quintiliano II, 15, 25, qui Platonica illa sic vertit: „civilitatis particulae simulacrum et quartam partem adulationis.“ asyndeto caret etiam versio Ammiani Marcellini XXX, 4: „civilitatis particulae umbram vel adulationis partem quartam.“ λεπτολογῶν ΑΨΩΦ et v. λεπτολογεῖν MYa. τὸ φρόντισμα] hic quidem Platonem inludit exemplo Aristophanis, qui Socratis quaestionem de pulicibus aliasque similes adpellavit „Σωκράτους φρόντισμα“ in Nubib. v. 155. ceterum Aelius Aristides et Athenaeus saepe in Platonem non minus acriter invecti sunt. ἰδεῶν] ἠδέων Ψ. his quoque verbis περὶ τῶν ἰδεῶν Platonis dialogos innuit, in primis Parmenidem, tum etiam alios ut Phaedonem. ὀξυδορκεῖ ΑΨΩΦ et edd. vett. praeter a. ὀξυδερκεῖ MaY. undecim verba: ταῦτα — ζητεῖ om pm Ω, eadem sec manus superscripsit. ζητεῖ καὶ] pro his ζητεῖν pm M. ἄνω βλέπει ΑΨ et fortassis Ω cum Guyeto. ἀποβλέπει ΦΜ et edd. vett. τὰ] οὐ τὰ Y. voluerat: οὐχ ὁρῶν τὰ —. vide codicis Φ scripturam proximam. οὐχ ὁρῶν om Φ. ὡς] ὡς οὐ V. τὸ Ἑλληνικὸν] atticismum Platonis probat et aemulatur, (uti scholiasta hic bene explicuit) dialogos Platonis eorumque argumenta odit Lucianus et insectatur. idem maximo opere laudat Platonem in Piscat. 22, ubi mireris hoc scholium: μάταιε, τί διασιλλαίνεις τοῖς σκώμμασι τὰ τοῦ Πλάτωνος —; αὐτοῦ βαρβαρικὸν] αὐτ . βαρβαρικόν A (cum altero puncto in marg.). βαρβαρικόν τι ΑΨ et fortassis Ω. βαρβαρικὸν ΦΜ et v. ἐς αὐτὸν ΑΨ. εἰς αὐτὸν ΩΦΜ et v. ἀπολελόγημαι] δ' addit M. δυνατὸν ἐμοὶ ΑΩΤ et v. δυνατὸν ἦν ΨΜa. δυνατὸν Φ. ἐνέγκατε] ἀνενέγκατε A.

καὶ, πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον κατε-
σκευάζετο, τῆς ἀμιγοῦς καὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας
ἐνέχεεν ἐς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ,
εἰ ἡ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ
τέταρτον. χαίρει γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τὰ τοιαῦτα λεπτο-
λογῶν, * καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ 835
τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέ-
γηται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστι συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν
ἰδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ
καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἄνω βλέπει τὰ πρὸ τοῖν
ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν
οἶμαι μέμψαιτό μοι, ὡς θοἰμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν
περισπάσας αὐτοῦ βαρβαρικόν τι μετενέδυσα, καὶ ταῦτα
βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἂν τὰ τοιαῦτα
ἐς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυ-
τῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν
τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε. 35. ΕΡΜ. βαβαὶ, δέκα
ὅλαις κρατεῖς· ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν
ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τούτῳ ἔθος ἐστὶ πᾶσι τὴν τε-
τρυπημένην οὕτω φέρειν, καὶ μὴ παύσαιτο * φθονῶν 836
τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ, αὔριον
δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

35. *ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος*] haec ad superiora c. 32 fin. referenda sunt. quae consideranti hic dialogus videri potest adversus rhetorem quendam aequalem scriptus esse, qui et Lucianeo dialogo Platonicum longe praetulisset et rhetoricae studium Luciano deponendum fuisse negasset. *ἐστιν. ἀμέλει* Δ (ita A). *ἐστι. ἀμέλει* v. libri *τοῦτο*, pro quo *τούτῳ* correxi in Quaestt. p. 195 et Lucianum ita loqui solere demonstravi. possis tamen servato illo *τοῦτο* potius *ἐστὶ* in *ἔχειν* mutare: *ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἔχει*, collato Platonico: *ἔθος γάρ τι τοῦτ' ἔχει*, de quo in Quaestt. p. 19 plura dixi. *πᾶσι*] libri omnes: *καὶ πᾶσι*. sed istuc *καὶ* delevi. *τὴν τετρυπημένην* om Ψ' solus. habet etiam scholiasta. *οὕτω* Dindorfius. *οὕτως* ΑΨ. *οὗτος* ΩΦΜ et v et scholiasta. *φέρειν* Λ. *φέρει* ΨΩΦΜ et v et scholiasta. *καὶ μὴ* ΩΦΜ et v. *μὴ* ΑΨΤ, male. *παύσαιτο* ΩΦΜ et v. *παύσαιο* Ψ. *παύσαιο τούτου* ΑΤ. scriptura *παύσαιο* fortassis e scholio deperdito hic remansit, in quo allatus fuerit Aristophanis versus in Pace 31: *ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων*.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

Reitz. I. p. 540

1. ΖΕΥΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις, σὺ δὲ στῆσον ἑξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους, ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται·

ΠΡΑΣΙΣ] ΠΡΑΣΕΙΣ C cum Thoma, qui ita quater h. e. constanter, uti recte Ritschlius p. 37, 7 observavit. singularem cum v servat A ter h. c. constanter itaque etiam Theodorus Prodromus, strenuus Luciani imitator, legerat, qui et ipse scripsit Βίων Πρᾶσιν (Notices et Extr. VIII, 2 p. 129 sqq.), denique ab Diogene L. VI, 2, 29 Μένιππος ἐν τῇ Διογένους Πράσει adfertur, quam saturam hic fortasse Lucianus partim imitatus est.

1. πρότερον] πρῶτον Ψ. ἐπάξονται] ἐπάξωνται Ω. συγκάλει] ξυγκάλει AC et ut videtur ΨΩ. proxima ἀγαθῇ τύχῃ — καταστήσας ἐγγυητήν libri omnes Jovi continuant. at haec Mercurii esse verissime vidit Solanus. παρεῖναι infinitivus est pro imperativo, ut in locis gemellis Piscatt. c. 40 et c. 41 et in Aristoph. Vesp. v. 937, Pac. v. 543, Avv. v. 449 aliisque. Mercurii persona opus esse unus praeterea Hemsterhusius in Anecd. p. (54) animadvertit, qui eam male posuit ante ἀποκηρύξομεν δέ deleto δέ. hoc δέ Solanus quoque personis recte ordinatis delebat, quod mirere. ἀποκηρύξομεν Φ et v. ἀποκηρύξωμεν ΨΩA. frustra idem Solanus ἀποκηρύττομεν conjecit. δὲ] δὴ Φ. οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα Ψ et v. οὐκ ἔχοι τοπαραυτίκα ACΩ. τοπαραυτίκα μὴ ἔχει ΦΜ. indicativus Cobeto V. L. p. 238 jure probatus est. ἐς νέωτα AC (ΨΩ?). εἰς νέωτα Φ et v. καταστήσας ἐγγυητήν] haec om Φ. libri πολλοὶ — αὐτοὺς Mercurio dant (A quoque ante πολλοὶ spatium habet vacuum) et Jovi dant πωλῶμεν οὖν praeter A, a quo abest personae signum ante πωλῶμεν. pro πωλῶμεν οὖν Φ legit πωλῶμεν ἤδη. Jovis esse haec omnia πολλοὶ — πωλῶμεν οὖν recte Solanus vidit. συνίασιν] συνιᾶσιν A· ξυνίασιν ΦΜ.

σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ ξυγκάλει. ΕΡΜΗΣ. ἀγα-
θῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον.
ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους * καὶ 541
προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τὸ παραυτίκα
τἀργύριον καταβαλέσθαι, ἐς νέωτα ἐκτίσει καταστήσας
ἐγγυητήν. ΖΕΥΣ. πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ δια-
τρίβειν μηδὲ κατέχειν αὐτούς. πωλῶμεν οὖν. 2. ΕΡΜ.
τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; ΖΕΥΣ. τουτονὶ τὸν
κομήτην, τὸν Ἰωνικὸν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαί-
νεται. ΕΡΜ. οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάβηθι καὶ πά-
ρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ.
κήρυττε δή. ΕΡΜ. τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνό-
τατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ * ἄνθρωπον εἶναι βού- 542
λεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν καὶ ἀνα-
βιῶναι πάλιν; ΩΝΗΤΗΣ. τὸ μὲν εἶδος οὐκ ἀγεννής·
τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡΜ. ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν,
τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν· μάντιν
ἄκρον βλέπεις. ΩΝ. ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ.
ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ. 3. ΩΝ. ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥ-

---

2. *τίνα θέλεις πρῶτον*] *τίνα πρῶτον ἐθέλεις* M. *τίνα πρῶτον* (omisso *θέλεις*) Φ. *ὁ Πυθαγορικὸς*] *Πυθαγόρας* U. *σαυτὸν* A et v. *σεαυτὸν* ΦM. *ἀναθεωρεῖν*] *θεωρεῖν* A et suprascr. in Ψ, qui in textu *θεωρεῖσθαι*. sed *ἀναθεωρεῖσθαι* ΩΦM, quod ut magis Lucianeum in Quaestt. Praef. p. XXI probabam. at vero atticum esse activum Cobetus V. L. p. 296 ostendit. *ΖΕΥΣ.*] personae signum om A. *τὸν σεμνότατον* om Ω. *σὲ τὸν σεμνότατον* habet A et interpungit post *πωλῶ*. transpono: *τὸν ἄριστον βίον πωλῶ· τίς ὠνήσεται τὸν σεμνότατον*; vide infra c. 12 init: *τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρότατον*; *ὑπὲρ ἄνθρωπον* libri omnes. scribe *ὑπεράνθρωπος* collato Catapl. c. 16. *ΩΝΗΤΗΣ*. Bekker. libri hic et infra *ΑΓΟ*. (sive *ἀγοραστής*) idemque habet Theodorus Prodr. l. l. p. 131 sqq. *τί δὲ*] *τί δαὶ* AC. *τερατείαν* (*τερατίαν* Ψ) *γεωμετρίαν* Ψ et v. *γεωμετρίαν, τερατείαν* Φ. *γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν* om A, servat Ψ, qui *γοητίαν*.

3. *ποδαπὸς*] *ποταπὸς* ΩΦM. *ποῦ δὲ*] *ποῦ δαὶ* AC. *παρὰ τοῖσι* Cobetus V. L. p. 238. libri *παρὰ τοῖς*. *σοφοῖσι* AΩ. *σοφοῖς* ΨΦ et v. *φέρε δὴ* ΨΩΦ et v. *φέρε δὲ* A, qui *πριῶμαι*. *διδάξω* Ω et v. *διδάξομαι* cum rasura Ψ. *διδάξωμαι* A pr m. *διδάξομαι* CΦ et e correct. A. quum libri *διδάξεις* (non

ΘΑΓΟΡΑΣ. Σάμιος. *ΩΝ.* ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης; *ΠΥΘ.* ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τοῖσι ἐκεῖ σοφοῖσι. *ΩΝ.* φέρε δή, ἤν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; *ΠΥΘ.* διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. *ΩΝ.* πῶς ἀναμνήσεις; *ΠΥΘ.* καθαρὴν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. *ΩΝ.* καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; *ΠΥΘ.* τὸ μὲν πρῶτον ἡσυχίη μακρὴ καὶ ἀφωνίη καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. *ΩΝ.* ὥρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν
543 Κροίσου παῖδα * παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ ὅμως μετὰ τὴν σιωπὴν καὶ τὴν πενταετίαν; *ΠΥΘ.* μουσουργίην καὶ γεωμετρίην ἀσκήσεαι. *ΩΝ.* χάριεν λέγεις, εἰ πρῶτόν με κιθαρῳδὸν χρὴ γενόμενον κᾆτα εἶναι σοφόν. 4. *ΠΥΘ.* εἶτ' ἐπὶ

διδάξῃ) exhibuerint, ne hic quidem διδάξομαι videtur probari posse. καθαρὴν Lehmannus pro καθαράν. κεκαθάρθαι] ἐκεκαθάρται (sic) *Φ*. hoc est, ἐκκεκαθάρθαι. ὦ om *Ω*. παῖδα om *Ψ*. ἐγὼ γὰρ λάλος] malim, ἐγὼ γὰρ λάλος εἰμί. τί δὲ ὅμως μετὰ τὴν σιωπὴν *Ψ*. τί δὲ (δαὶ AC) μετὰ τὴν σιωπὴν ὅμως ACΩΦ et v. μουσουργίην καὶ γεωμετρίην (γεωμετρίαν *Ψ*) ΨAC. μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν *X* in lemmate. μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ΩΦ et in γρ. *X* et v. ἀσκήσεαι] ita correxi. ἀσκήσεται *Ψ*. ἐνασκῆσαι ΩΦ. ἐνασκήσεαι A et v., a quo verbo infinitivus ἀριθμέειν pendere nequit. contra tam atticum est ἀριθμεῖν ἀσκοῦμαι quam τοὺς ἀριθμούς. χάριεν A et (qui sine persona ἐνασκῆσαι. χάριεν) *Φ*. χαρίεν v. εἰ πρῶτόν με ΨΩA. εἰ πρῶτον *Φ*. εἰ πρότερον v. χρὴ γενόμενον κᾆτα εἶναι σοφὸν ΨΩΦM. γενόμενον κᾆτα εἶναι σοφὸν χρὴ A et v.

4. personam ante εἶτ' om *Φ*. τουτέοισι] τούτοισιν *Ψ*. τουτέοισιν A. ἀριθμέειν] ἀριθμεῖν *Ω*. ἀριθμέεις *Ψ* et v. ἀριθμεῖς AΩΦ. ὁρᾷς; A. ὁρᾷς, v. τέσσαρα *Ψ* cum Belino. τέσσαρα (ττ superscr.) A (ττ sec m) A. τέτταρα ΩΦ et v. τέσσερα Dindorfius. ἐστὶ ΨAΩΦM. εἰσὶ v. οὐ — τὰ τέτταρα] in A (et puto in *Ψ*) eadem persona pergit: οὐ μέγιστον τοίνυν ὅρκιον τὰ τέτταρα; tum alia persona: οὔποτε —. et ὅρκιον etiam C. ὅρκον servant ΩΦ, sed *Φ* om τοίνυν. videntur olim fuisse, qui haec ita legerent: — καὶ ἡμέτερον ὅρκιον μέγιστον. *ΩΝ.* οὐ μὰ τοίνυν τὰ τέτταρα, οὔποτε —. ἡ φορὴ] ἡ μορφὴ *Φ*. ὄκως A. καὶ ὄκως ΨΩΦ et v. κινέονται] κινέωνται ΨA. οἷά τε] οἷατε A

τουτέοισι ἀριθμέειν. ΩΝ. οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.
ΠΥΘ. πῶς ἀριθμέεις; ΩΝ. ἕν, δύο, τρία, τέτταρα.
ΠΥΘ. ὁρᾷς; ἃ σὺ δοκέεις τέσσαρα, ταῦτα δέκα ἐστὶ
καὶ τρίγωνον ἐντελὲς καὶ ἡμέτερον ὅρκιον. ΩΝ. οὐ μὰ
τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, οὔποτε θειοτέ-
ρους λόγους ἤκουσα οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥΘ. μετὰ
δέ, ὦ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι καὶ ἠέρος καὶ ὕδατος καὶ
πυρὸς ἥτις αὐτέοισι ἡ φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν
ὅκως κινέονται. ΩΝ. μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ ἢ ἀὴρ
ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. καὶ μάλα ἐμφανέα· οὐ γὰρ οἷά τε
ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. ἐπὶ τουτέοισι * δὲ 544
γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα καὶ νόον καὶ ἁρμο-
νίην. ΩΝ. θαυμάσια λέγεις. 5. ΠΥΘ. πρὸς δὲ
τοῖσδε τοῖσι εἰρημένοισι καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα ἄλλον
ὁρεόμενον καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΩΝ. τί φῄς; ἄλλος
εἰμὶ καὶ οὐχ οὗτος, ὅσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι;
ΠΥΘ. νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν
ἄλλῳ οὐνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖτις ἐς ἄλλο μετα-
βήσεαι. ΩΝ. τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με ἀλλατ-
τόμενον ἐς μορφὰς πλείονας. 6. ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς·

(ita A). κινέεσθαι ΨA et v. κινεῖσθαι ΩΦ. ἐπὶ τουτέοισι A. καὶ ἐπὶ τουτέοισι ΨΩΦ et v. καὶ νόον addita ex ACM et fortasse ΨΩ. om Φ et v. ἁρμονίαν (η superscr.) Φ.

5. τοῖσδε τοῖσι] τοῖσδε τοῖς Φ. τοῖσδεσι τοῖσιν A et v. σεωυτὸν ἕνα] malim σεωυτὸν τὸν ἕνα —. ἄλλον ὁρεόμενον (ὁραόμενον Ω) καὶ ἄλλον ἐόντα Ω cum Seagero. καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, ἄλλον ἐόντα ΨAC. καὶ ἄλλον ὁρεόμενον (ὁραόμενον M) καὶ ἄλλον ἐόντα v. et fortasse ΦM. ὅσπερ] ὥσπερ vitium Reitzianae. πρὸς σὲ διαλέγομαι] διαλέγομαι πρὸς σὲ Ω. ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ om A. οὐνόματι M. οὐνοματι Φ. ὀ νόματι (sic) Ω. rasura in Ψ. ὀνόματι A et v. αὖτις AC et fortasse ΨΩ. αὖθις Φ et v. ἐς ἄλλο Φ et v. ἐς ἄλλον ΨCA. εἰς ἄλλον Ω. ἀλλαττόμενον A et v. τὸ ἀλλαττόμενον ΨΩΦa. fuisse videntur, qui post τοῦτο φῂς olim τὸ insererent. ἐς] εἰς Ψ.

6. τάδε] τάδε A p m. ἱκανῶς (ἱκανὸς superscr.) Ψ. ποῖός τις] ὁποῖός τις ΨΩ et v. ὁποῖος A, unde Dindorfius ποῖος (deleto τις). ἐμψυχήιον ΨΦ. ψυχήιον AΩ et v. omnes scriptores ἔμψυχα ea adpellant, quibus Pythagoras abstinebat, ut comici ap. Athen. IV

545 * τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν ποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. ἐμψυχήιον μὲν οὐδὲ ἓν σιτέομαι, τὰ δὲ ἄλλα πλὴν κυάμων. ΩΝ. τίνος ἕνεκα; ἢ μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. οὐκ· ἀλλὰ ἱροί εἰσι καὶ θωυμαστὴ αὐτέων ἡ φύσις· πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονῆς [αἴτιοί] εἰσι, καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσι ἀνδρηΐοισι μορίοισι ἐμφερέα τὴν φυήν· ἑψηθέντα δὲ ἢν ἀφῇς ἐς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσι, αἱμώδεα ποιέεις. τὸ δὲ
546 μεῖζον, Ἀθηναίοισι * νόμος κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέ-

---

p. 161 a (v. 2), ibid. IV p. 161, b (v. 3 et v. 6), ibid. IX p. 386, c (v. 2 et v. 4) et Mnesimachus c. ap. Diog. Laert. VIII, 37, (v. 2) aliique ut Suidas s. *Πυθαγόρας* bis T. II p. 544 et p. 554 ed. Bernhard. ceterum ionico *ψυχήϊον* offensus Cobetus V. L. p. 238 *ψυχηρὸν* conjecit, qui saltem *ἔμψυχον* debebat. *οὐδὲ ἓν* ΨAa. *οὐδὲν* ΩΦ. *οὐδὲ ἕν* (*οὐδεέν* R) *τι* R et v. *τὰ δὲ* Φ. *τὰ δ'* v. *ἕνεκα* ΨΩΦ. *εἵνεκα* A et v. *ἢ μυσάττῃ* ΩM. *μυσάττῃ* (*μισάττῃ* Ψ) ΨAΦ et v. *ἀλλὰ ἱροί* A. *ἀλλὰ ἱεροὶ* CΨΩΦ. *ἀλλ' ἱεροί* v. *θωυμαστὴ* AC. *θαυμαστὴ* ΨΩΦ et v. *αὐτέων* CΩ. *αὐτῶν* ΨAΦ et v. *γονή εἰσι* v. inepte, sed *γονῆς εἰσι* A, unde supplevi: *γονῆς* [*αἴτιοί*] *εἰσι*. vide A. Gellium N. A. IV, 11: ‚eosque (testiculos) more Pythagorae — *κυάμους* adpellatos, quod sint *αἴτιοι τοῦ κυεῖν*, et geniturae humanae vim praebeant'. Jacobi Windeti (ap. Sturzium ad Empedocl. p. 656) conjecturam: *πρῶτον μὲν γὰρ ἀγόνατοί εἰσι* animi causa adfero. *ἔτι χλωρὸν*] *ἐπίχλωρον* AC. *ἀνδρηΐοισι* Lehmannus et ita fortassis Ω. caeteri et v. *ἀνδρείοισι* (— *σιν* a). *μορίοισι* a. *μορίοισιν* v. *ἑψηθέντα δὲ ἢν ἀφῇς ἐς τὴν σεληναίην* (*σεληναίαν* A) Ψ'CA. *ἑψηθεῖσι* (*ἑψηθέντι* v) *δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην* ΩΦM et v. *ἑψηθεῖσαν* (?) codex Solani. *αἷμα δὲ* A. *αἷμα* ΨΩΦ et v. correxi: *αἱμώδεα* h. e. ‚fabam reddes sanguinolentam'. nam *αἱμώ δεα* et *αἷμα δὲ* tenui distant litera. vide etiam De Dea Syria c. 8 fin. *ποιέεις* ΨAC. *ποιήσεις* ΩΦ et v. *μεῖζον*] malim *μέζον*. *φὴς* Dindorfius. libri *ἔφης*. vide quae ad Arist. Thesmoph. v. 554 dixi. post *ἱεροπρεπῶς*. nova persona in A. *ἀλλ'*] *ἀλλὰ* AΦ. *τοῦτον*] *τούτων* a. *μνῶν.*] *μνῶν*; A. personam ante *γράφε* om A. *τοὔνομα* ΨA et v. *τὸ ὄνομα* ΩΦ. *αὐτὸν κατὰ κοινὸν* Ω. *κατὰ κοινὸν* om A. *αὐτὸν* om Ψ. *κατὰ κοινὸν αὐτὸν* (*αὐτῶν* U) U et v. ego malim cum articulo: *αὐτὸν κατὰ τὸ κοινόν*. *ΖΕΥΣ.*] personam om A. *παραγάγωμεν*] *παράγωμεν* AΩ.

εσθαι. ΩΝ. καλῶς πάντα φῂς καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. δέκα μνῶν. ΩΝ. ἔχω τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοὔνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι τῶν ἀμφὶ Κρότωνα καὶ Τάραντα καὶ τὴν ταύτῃ Ἑλλάδα· καίτοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται αὐτὸν κατὰ κοινόν. ΖΕΥΣ. ἀπαγέτωσαν· ἄλλον παραγάγωμεν. 7. * ΕΡΜ. βούλει τὸν αὐχμῶντα 547
ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθὲ καὶ περίιθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΩΝ. ὁ κῆρυξ πῶς φῂς σύ; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; ΕΡΜ. ἔγωγε. ΩΝ. εἶτ' οὐ δέδιας μή σοι δικάσηται ἀνδραποδισμοῦ ἢ καὶ προσκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος. ΩΝ. τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο ῥυπῶντι καὶ οὕτω κακοδαιμόνως δια-

---

γεννικὸν
7. γεννικόν] γενναῖον Φ. ἐλεύθερον] ἐλευθήριον Φ. nova persona et ante ὁ κῆρυξ, et ante πῶς A. φῂς σύ; πωλεῖς] ita scripsi. φῄς; πωλεῖς Dindorfius. ἔφης; σὺ πωλεῖς ΩΜ. ἔφης; πωλεῖς A et v. εἶτ' ΩΦΜ. εἶτα A et v. δικάσηται] δικάσηταί τις Ω.

προσκαλέσηταί σε Jacobitius et fortasse scholiasta. de ΨΩ parum constat. προκαλέσεταί σε A. προκαλέσηται Φ. προκαλέσηταί σε v. ἐς] εἰς Ω. ἐς τὸν Ψ. δ' ἂν] δὲ ἂν Ω. οὕτω] οὕτως ΑΦ.

σκαπανέα γε ἢ] ita conjeci. libri σκαπανέα γε καί, sed Thomas p. 399, 7: σκαπανέα ἢ —. θυρωρὸν ΨΑTUVY. θυρωρεῖν ΩΦ et v. τοὔνομα] τὸ ὄνομα ΩΦ. ποδαπὸς] ποταπὸς ΩΜ.

ἐστιν ἢ τίνα ΨΩΦ. ἐστι καὶ τίνα A et v. κάλλιον A et fortasse ΨΩ. κάλλιστον Φ et v. ἢ καὶ] ἢ om Ω. διῆρται Reitzius. διῆρτε Y. διήρτηται A et (?) C. διῆρκε ΦΩ, et cum
συν
rasura Ψ et v. συνέσπακε] διέσπακε A. διέσπακε Ψ. τι καὶ] τε καὶ A. τιθασσὸς A et v. sed τιθασὸς ΩΦ et (qui sine persona continuat ἐστι τὸ πρῶτον) Ψ.

κειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε ἢ ὑδροφόρον αὐτὸν
548 ** ἀποδεικτέον. ΕΡΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν θυρωρὸν*
αὐτὸν ἐπιστήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν.
ἀμέλει κύων αὐτῷ καὶ τοὔνομα. ΩΝ. ποδαπὸς δέ
ἐστιν ἢ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. αὐτὸν
ἐροῦ· κάλλιον γὰρ οὕτω ποιεῖν. ΩΝ. δέδια τὸ σκυθρω-
πὸν αὐτοῦ καὶ κατηφὲς, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα
ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρται τὸ ξύλον
καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες
ὑποβλέπει; ΕΡΜ. μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.
8. *ΩΝ. τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ-*
ΓΕΝΗΣ. παντοδαπός. ΩΝ. πῶς λέγεις; ΔΙΟΓ. τοῦ
κόσμου πολίτην ὁρᾷς. ΩΝ. ζηλοῖς δὲ τίνα; ΔΙΟΓ. τὸν
Ἡρακλέα. ΩΝ. τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ
μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟΓ. τουτί μοι λεοντῆ,
τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς
ἡδονὰς, οὐ κελευστὸς ἀλλ᾽ ἑκούσιος, ἐκκαθᾶραι τὸν βίον
προαιρούμενος. ΩΝ. εὖ γε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί
μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;
ΔΙΟΓ. ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰατρὸς
549 *τῶν παθῶν· τὸ δ᾽ * ὅλον ἀληθείας καὶ παρρησίας*
προφήτης εἶναι βούλομαι. 9. *ΩΝ. ἄγε δὴ, ὦ προφῆτα,*

---

8. *εἶ* om A. *δὲ τίνα;*] *δὲ δὴ τίνα;* Ω. *ἀλλὰ ἑκούσιος* Φ. *ἐκκαθᾶραι* Ω. *ἐκκαθάραι* v. *τίνα τὴν τέχνην*] *τὴν* om A. *τὸ δὲ ὅλον* Φ.

9. *ἄγε δὴ, ὦ προφῆτα, ἢν πρ.*] ita hodie corrigo. libri mendose: *ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δὲ πρ.* vide supra c. 3: *φέρε δὴ, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;* olim in Epist. cr. p. XII caeteris servatis pro *ἄγε* conjeci *εὖ γε* idque Bekkero et aliis probavi. *διασκήσεις*] *διδασκήσεις* Φ. *σε* post *παραλαβὼν* (an post *πρίωμαι*). pro eo Ω *με* cum rasura. *μετὰ δὲ*] *μετὰ δὲ τοῦτο* M. *ἔτυχεν ἐμπιπλάμενον* ΨΩΦΜ. *ἔτυχε πιμπλάμενον* A et v. libri *πειθόμενος*, sed recte *πιθόμενος* Dindorfius et Cobetus V. L. p. 238. *ἐς τὴν* ΨA et v. *εἰς τὴν* ΩΦ. *δ᾽*] *δὲ* AΦ et fortasse ΨΩ. *πατρίδος*] *πατρίδων* A. *καὶ ταῦτα πάντα σοι*] ita correxi. *καὶ ταῦτα*
πάντα σοι Ψ. *καὶ πάντα σοι ταῦτα* ΩΦ. *καὶ ταῦτά σοι πάντα* M. *καὶ πάντα σοι* A et v. *ταῦτα* ad sententiam necessarium est. *πυργίον*] *πύργον* ΨA. *ἢ καὶ*] *καὶ* om Ψ. *ἔσται* ΨΩΦ diserte

ἢν πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟΓ. πρῶτον μὲν παραλαβών σε καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας τριβώνιον περιβαλῶ, μετὰ δὲ πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω χαμαὶ καθεύδοντα καὶ ὕδωρ πίνοντα καὶ ὧν ἔτυχεν ἐμπιπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πιθόμενος ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις καὶ παίδων καὶ πατρίδος, καὶ ταῦτα πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν ἢ τάφον οἰκήσεις ἢ πυργίον ἔρημον ἢ καὶ πίθον· ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων· καὶ οὕτως ἔχων εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΩΝ. πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; οὐ γὰρ χελώνης ἢ καράβου δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟΓ. τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΩΝ. τὸ ποῖον; ΔΙΟΓ. ἡ φρήν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. 10. ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτ' ἐστίν. * ἰταμὸν χρὴ εἶναι καὶ θρασὺν καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξ ἴσης καὶ βασιλεῦσι καὶ ἰδιώταις· οὕτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε καὶ ἀνδρεῖον

---

et v. ἔστω AC, quod ex v. 10 init. natum videtur. τοῦ μεγάλου] τοῦ om ΨA. libri ἢν μαστιγοῖ δέ τις, sed malim: ἢν δὲ μαστιγοῖ σέ τις —. τούτων οὐδὲν ΨAΦ et v. οὐδὲ τοῦτ' M. τοῦτ' (εἰ) (sic) Ω. τὸ μὴ] τὸ om Ψ solus. δέρμα περιβέβλημαι ΨA. περιβέβλημαι τὸ δέρμα Ω. τὸ δέρμα περιβέβλημαι Φ et v. Εὐριπίδειον] εὐριπίδιον A. vide Hippolyt. 612, de quo versu ad Arist. Ran. v. 101 exposui. ἀλγήσει] ἀλγήσοι A. ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται A et v. ἡ γλῶσσα, ἔστ' Φ. γλῶττα (pro γλῶσσα) M solus.

10. ταῦτ' ΨA. ταῦτά v. ἐξ ἴσης Ω. ἐξίσης ΦM. ἑξῆς ΨA et v. βασιλεῦσι καὶ ἰδιώταις] ἰδιώταις καὶ βασιλεῦσι Ψ. οὕτω] οὕτως Aa (et ΨΩ?). ἔστω ΨACΩΦ. ἔσται v. τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον AΦ et v. τοιούτῳ προσώπῳ ἔμπρεπον Ψ. πρέπον τοιούτῳ προσώπῳ ΩM. μετρειότης A. ἀπόξεσον AC et ut videtur ΨΩ. ἀπόξυσον Φ et v. sed schol. X et V: ἀπόξεσον] γρ. καὶ ἀπόξυσον. πολυανθρωπότατα A. πολυανθρωπώτατα v.

μηδ' ἰδίᾳ] μὴ ἰδία Φ. γελοιότερα AΦ et fortasse ΨΩCM. γελοιότατα abc. γελοιώτατα v.

ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔστω καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνὶ, καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον καὶ βάδισμα τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον, καὶ ὅλως θηριώδη τὰ πάντα καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ καὶ ἐπιείκεια καὶ μετριότης ἀπέστω, καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξεσον τοῦ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν ποίει, καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιότερα. καὶ τέλος, ἤν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν ἢ σηπίαν φαγὼν ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν. **11.** *ΩΝ. ἄπαγε· μιαρὰ γὰρ καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟΓ. ἀλλὰ*
551 *ῥᾷστά γε, * ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μετελθεῖν. οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας καὶ λόγων καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. κἂν γὰρ ἰδιώτης ᾖς, ἤτοι σκυτοδέψης ἢ ταριχοπώλης ἢ τέκτων ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμαστὸν εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς. ΩΝ. πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπουρὸς ἐν καιρῷ γένοιο, καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν.*

---

11. *καὶ* om *Ω*. *ἀνθρώπινα*] *ἀνθρώπια* A, hoc est ut opinor *ἀνθρώπεια*. *ῥᾷστά γε*] *ῥᾷστα Ψ*. *ῥᾷστά τε Φ*. *μετελθεῖν*] *διελθεῖν Ψ*AC. *οὐ γάρ σοι*] *οὐ γάρ σε Φ*. *αὕτη σοι*] *σοι* deleam ut natum e superioribus. *κἂν γὰρ ἰδιώτης ᾖς*] ita conjeci. *κἂν ἰδιώτης ᾖς ΩΦ*M. *καὶ ἰδιώτης γὰρ ἐὰν ᾖς* A. *καὶ ἰδιώτης ἐὰν ᾖς* C. *ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς Ψ*. *καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς* v. *σκυτοδέψης ΨΩΦ* et v. *σκυτοδεψὸς* A solus. *ταριχοπώλης*] *ταρυχοπώλης ΨΩ*. *θαυμαστὸν* TV*ΨΩ*AM d. *θαύμαστον* Y. *θαυμάσιον* v et (?) *Φ*. *ἡ ἀναίδεια*] *ἡ* om A. *ἐκμάθῃς*] *ἐκμάθοις Ω*. *κηπουρὸς Ψ*AC*ΩΦ*. *κηπωρὸς* v. *ἀποδόσθαι* A*ΩΦ* et v. *ἀποδοῦναι Ψ*. *ἢν ἐθελήσειεν ἀποδόσθαι* (unus liber *ἀποδίδοσθαι*) diserte Thomas p. 131, 12. *δύ'*] *δύο Φ*. *ὀβολῶν*] *ὀβολοῖν Ψ* solus. *ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς Ψ*A et v. *πάντας ἀπαξαπλῶς ἀγορεύοντος κακῶς* (caeteris omissis) *ΩΦ*.

ΕΡΜ. ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ καὶ βοῶντος καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς. 12. ΖΕΥΣ. ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. ἄγε δή, πρόσεχε πᾶς· πολυτελὲς τὸ χρῆμα καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἥδιστος, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρότατον; ΩΝ. ἐλθὲ σὺ * καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς 552
τυγχάνεις· ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει αὐτόν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολισθαίνων. ΩΝ. καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσον δὲ ἀποπνεῖ μύρων, ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει καὶ παράφορον. ἀλλὰ κἂν σύ γε, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ καὶ ἃ μετιὼν τυγχάνει. ΕΡΜ. τὸ μὲν ὅλον συμβιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ· τἆλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστήμων καὶ ὀψοποιὸς

---

12. nulla persona ante ἄγε δή, sed mox ante βίος οὗτος in A. πρόσεχε πᾶς] πᾶς πρόσεχε ΦΜ. τὸ χρῆμα καὶ] τὸ χρῆμα Φ. τὸ σχῆμα καὶ Μ. δεόμενον] suppleo dubitanter: δεόμενον [ὠνητῶν]. ἥδιστος ΨΩΦΜ. ἡδὺς A et v. libri τρισμακάριστος, quod vide ne e superiore ἥδιστος natum sit. malim τρισμακάριος.

σὺ καὶ λέγε] σύ γε καὶ λέγε Φ, qui idem mox (ut vulgo): κἂν σὺ ὦ ἑρμῆ λέγε. ᾖς] ᾖ Φ. μηδ' ἀνάκρινε] μηδὲ ἀνάκρινε (ἀνάκριναι Ψ) ΨΑΩ. καὶ ἀνάκρινε Φ. γλῶτταν] γλῶσσαν Ψ. διολισθαίνων libri omnes, nullus — άνων. ὅσον A. ὅσων ΨΩΦ diserte et v. vide Aristoph. Vesp. v. 893. libri omnes δὲ καί, sed καὶ delevi. ἀποπνεῖ ΨΑCΦ. ἀναπνεῖ ΩΜ. ἀπόζει v. κἂν σύ γε] γε additum ex ΨΑCΩΜ. συμβιῶναι — συμπιεῖν] ξυμβιῶναι — ξυμπιεῖν ΩΜ. ἀσώτῳ] ἀκολάστῳ Ω, cujus origo vitii manifesta est. τἆλλα] τὰ ἄλλα ΑΦ. δὲ περὶ Φ. δὲ καὶ περὶ A et v, inepte. ηὐδοκίμει ΩΦ et v. εὐδοκίμει ΨΑ. ἁπανταχόθεν] ita scripsi. libri πανταχόθεν. ἐγὼ μὲν γὰρ ΩΦΜ. ἐγὼ δὲ ΨΑ et v, quod servare licet. sed alterum, ut recte Lehmannus, magis est Lucianeum. ἄπρατος TUVYΨΩΦ d. ἄπρακτος A et edd. veteres. ὦ Ζεῦ οὗτος ἡμῖν A et v. ἡμῖν οὗτος ὦ ζεῦ Φ.

ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας. ἐπαι-
δεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν, ἐδούλευσε δὲ περὶ Σικελίαν
τοῖς τυράννοις καὶ σφόδρα ηὐδοκίμει παρ᾽ αὐτοῖς. τὸ
δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν,
ἅπασι χρῆσθαι, ἁπανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν.
ΩΝ. ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων
καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν
ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος
553 *ἡμῖν μένειν.* 13. * *ΖΕΥΣ. μετάστησον· ἄλλον παρά-*
γαγε· μᾶλλον δὲ τὼ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβ-
δηρόθεν καὶ τὸν κλάοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου· ἅμα γὰρ
αὐτὼ πεπρᾶσθαι βούλομαι. ΕΡΜ. κατάβητον ἐς τὸ
μέσον. τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ, τὼ σοφωτάτω πάντων
ἀποκηρύττομεν. ΩΝ. ὦ Ζεῦ τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν
οὐ διαλείπει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει
γοῦν τὸ παράπαν. τί ταῦτ᾽, ὦ οὗτος; τί γελᾷς;
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ. ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα δοκέει πάντα
τὰ πρήγματα ὑμέων καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΩΝ. πῶς λέ-
γεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων καὶ παρ᾽ οὐδὲν τίθεσαι
τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. ὧδε ἔχει· σπουδαῖον
γὰρ ἐν αὐτέοισι οὐδέν, κενεὰ δὲ τὰ πάντα καὶ ἀτόμων
φορὴ καὶ ἀπειρίη. ΩΝ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ σὺ κενὸς
ὡς ἀληθῶς καὶ ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν;

---

13. *παράγαγε*] *πάραγε* ΨΩΑΦΜ. *κλάοντα* ΨΩΑCΦΜ. *κλαί*^{τ}*οντα* v. *βούλομαι* ΨACTVYcd. *βούλεται* M. *βουλεσθαι* Ω. *βούλεσθον* Φ diserte et v. *βίῳ* om Φ. *πωλῶ*] *πολῶ* Φa. *ἀποκηρύττομεν* ΨΩΑΦΜ. *ἀποκηρύττομαι* v. personam ante *ὦ* om A. *τινα*] *τινι* Ψ. *πενθεῖν* ΩΦΜ diserte et v. *πενθοῦντι* Ψ. *πενθῶν* ACTVYd, quod quum e superiore *γελῶν* natum sit, non erat probandum. *γοῦν τὸ παράπαν* Φ. *γὰρ τοπαράπαν* v.
ante *τί ταῦτα* persona in A. *ταῦτ᾽ ὦ οὗτος* v. *ταῦτα ὦ οὗτος* ΨΑ. *ταῦτα οὗτος* ΩΦΜ. *δοκέει πάντα* Φ. *πάντα δοκέει* A et v. *πρήγματα* ACΩΦΜ et edd. vett. *πράγματα* Ψ et edd. quaedam. *ὑμέες* ΨΑ et v. *ὑμεῖς* ΩΦ, uti Dindorfius voluerat.
αὐτέοισιν A et v. *αὐτοῖς* Φ. *κενεὰ* ΨΩΑCΦ. *κενὰ* v. *τα πάντα*] *τὰ* om ΑΩΦ. *ἀπειρίη*] *ἀπειρίης* A. post *οὐ μὲν οὖν* persona *ΔΗΜ.* in Ω. *ὢ* ΑΩ et edd. vett. *ὦ* v. ante *ὢ τῆς* persona (*ΑΓΟΡ.* in Ω) ΑΩ.

14. σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλ-
λιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ. ἡγέομαι γάρ, ὦ
ξεῖνε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀϊζυρὰ καὶ δακρυώδεα καὶ
οὐδὲν αὐτέων ὅ τι μὴ ἐπικήριον· τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας
καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ * δοκέω μεγάλα, 554
τὰ δὲ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα πάμπαν ἀνιηρά, λέγω δὲ
τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορήν. ταῦτα ὀδύ-
ρομαι, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλὰ ὅκως ἐς κυκεῶνα τὰ
πάντα συνειλέονται, καὶ ἔστι τὠυτὸ τέρψις ἀτερψίη, γνῶ-
σις ἀγνωσίη, μέγα μικρόν, ἄνω κάτω περιχορεύοντα καὶ
ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. ΩΝ. τί γὰρ ὁ
αἰών ἐστιν; ΗΡΑΚ. παῖς παίζων, πεσσεύων, δια-
φερόμενος. ΩΝ. τί δὲ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡΑΚ. θεοὶ
θνητοί. ΩΝ. τί δὲ οἱ θεοί; ΗΡΑΚ. ἄνθρωποι ἀθά-

---

14. κλάεις] κλαίεις Φa. ξεῖνε Φ et fortassis Ω cum Lehmanno. ξένε A et v. ἀνθρώπινα ΨA et v. ἀνθρωπήϊα ΩΦΜ, fortassis recte. πρήγματα A et v. πράγματα Φa. αὐτέων A et v. αὐτῶν ΨΩΦ. ἐπικήριον] ἐπίκηρον Cobetus V. L. p. 238, forma magis usitata. vulgatae tamen favet et ἀκήριος et duplex forma ἐπίμοιρος atque ἐπιμοίριος. hodie ἐπικήριον servo, h. e. fatale: at ἐπίκηρος est caducus ut in simili l. M. Antonini De Rebus suis VI, 47: τῆς ἐπικήρου καὶ ἐφημέρου τῶν ἀνθρώπων ζωῆς. τῷ δὴ ΨA et v. τὸ δὴ ΩΦa. δὲ ὑστέρῳ ΨA. δ' ὑστέρῳ v. δὲ ἐν ὑστέρῳ ΩΦΜ. λέγω δὲ A et v. λέγω δὴ Ψ. ταῦτα ΨA. ταῦτ' v. ταῦτα δὲ ΩΦ, unde possis: ταῦτά τε —. ἀλλὰ ὅκως Φ. ἀλλ' ὅκως ΨΩΜ. ἀλλά κως A et scholiasta. ἀλλάκως v. ὅκως est h. l. ‚quasi', ut De Dea Syr. c. 29, c. 36 et alibi. ἐς AΨΩΦΜ. εἰς v. τὰ πάντα Φ. πάντα A et v. τωυτο A et v. τωὔτὸν ΩΦΜ. ταυτὸν Ψ. μικρὸν] μικρῷ A. περιχορεύοντα ΨΩΦ et v. περιχωρέοντα AC, fortassis recte. at vulgatae, quacum confer superius τὰς ἐκπυρώσιας, favet Menippus Heraclitum aperte inludens ap. Athen. XIV p. 629, e: καλεῖται δέ τις καὶ ἄλλη ὄρχησις κόσμου ἐκπύρωσις, ἧς μνημονεύει Μένιππος ὁ κυνικὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. ἐστιν pro ἐστι Φ. πεσσεύων libri omnes. διαφερόμενος] διαφερόμενος (συμφερόμενος) Ψ. συνδιαφερόμενος scholiasta legit. antiquum enim scholium, ut bene Hemsterhusius, hoc fuerat: συνδιαφερόμενος: συνδιαμαχόμενος. vulgatam servavi: nam διαφέρεσθαι quoque idem est quod μάχεσθαι (vide Antiatticistam Bekkeri p. 89, 22 et p. 91, 4). ita συμφερόμενος („hostiliter congrediens") erit glossema, lectio au-

νατοι. ΩΝ. αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντίθης; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. ΗΡΑΚ. οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΩΝ. τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σέ τις εὖ φρονῶν. ΗΡΑΚ. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσι ἠβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσι ὠνεομένοισι καὶ τοῖσι οὐκ ὠνεομένοισι. * ΩΝ. τουτὶ τὸ κακὸν
555 οὐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν· οὐδέτερον δὲ ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡΜ. ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν. ΖΕΥΣ. ἄλλον ἀποκήρυττε. 15. ΕΡΜ. βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον; ΖΕΥΣ. πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. δεῦρ᾽ ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν· τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΩΝ. εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚΡΑΤΗΣ. παιδεραστής εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΩΝ. πῶς οὖν ἐγὼ πρίω-

---

tem συνδιαφερόμενος erit dittographia. longe hoc probabilius est, quam scribendum esse: διαπεσσεύων, συμφερόμενος. δὲ ΨΩΦΜ. δαὶ A et v. οἱ ἄνθρωποι v (et ΨΩ?). ἄνθρωποι ΩΦ.

δὲ ΨΩΦΜ. δαὶ A et v. οἱ θεοὶ A et v. θεοὶ Φ. συντίθης v. συντιθεῖς Φ. συντιθεὶς Aabc. συντίθεις ΨΩ. σέ τις] σε om Ω. τις excidit e Reitziana. κέλομαι A et v. κέλλομαι Ψ. κελέομαι ΩΦΜ. πᾶσιν ἠβηδὸν A et v. ἠβηδὸν πᾶσιν Φ. ὠνεομένοισι] ἐωνουμένοισι M. ἐωνουμένοις Ω. καὶ τοῖσιν] καὶ om Ω. ὠνεομένοισι] — σιν Φ. τουτὶ ΩΦ et v. τουτοῖ ΑΨ.

οὐδέτερον δὲ ἔγωγε αὐτῶν ΑΨ. οὐδ᾽ ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν v. οὐδέτερόν γε ὅμως αὐτῶν ἔγωγε Φ et ut videtur ΩΜ. hinc malim: οὐδέτερον δὲ ὅλως αὐτῶν ἔγωγε —. ἄπρατοι v. et fortasse (?) ΨΩΦ. ἄπρακτοι A et edd. vett. μένουσιν ΩΦ et v. μενοῦσιν ΨΑ.

15. δεῦρ᾽] δεῦρο Φ. καὶ συνετὸν om A. ἀποκηρύττομεν ΨΑΦ et v. ἀποκηρύττω ΩΜ. τί μάλιστα] μάλιστα τί Ψ. Σωκ.] pro Socrate ubique Platonis personam substituit M. vide ad c. 17 init. οὖν] δ᾽ οὖν Ψ. πρίωμαί] πρίομαί Φ. συνεῖναι καλῷ] malim συνεῖναι καλοῖς ob plurales, qui insequuntur. κἂν] δ᾽ ἂν Ω. κατακέωνται A et v. κατακέηται Ψ. κατακείσονται ΩΜ. κατακείσωνται Φ. ἀκούσῃ ΨΩΦ et v. ἀκούσει ΑΜ. λεγόντων servant ΩΦ et v. sed om ΨΑ. ὑπ᾽ ἐμοῦ δεινὸν ΑΩΦ et v. δεινὸν ὑπ᾽ ἐμοῦ Ψ solus. τὸ] τὸν A. τι om Φ. ἐπ᾽ ἐξουσίας ΓΑΩΦΜ. ὑπ᾽ ἐξουσίας Ψ et v. ἐπ᾽ ἐξουσίας ὑπὸ τῷ — scribendum esse in Quaestt. p. 136 ostendi.

ὑπὸ τῷ ΦΜ et fortasse ΨΩ. ἐν τῷ A et v.

μαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι * κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. 556 ΩΝ. ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν, καὶ ταῦτα ἐπ' ἐξουσίας, ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον. 16. ΣΩΚ. καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΩΝ. ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος; καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον; 17. ΩΝ. εὖ λέγεις, ἐγὼ

---

16. ὀμνύω ΑΨΩ et v. ὄμνυμί ΦΜ. τὸν κύνα κ. τ. π.] scholiasta ad h. l. e schol. Platonis p. 331, sive Photio p. 481, 2 sive potius e Suida s. v. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος hunc habet Cratini e Chironibus locum: ,οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δ' ἐσίγων', quae verba malis conjecturis tentata sunt. immo corruptela in vocabulis ἅπαντι λόγῳ inest, sicut et metrum et ipsa docet sententia. corrige:

⏑ – ⏑ — ⏑ – —, οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος
κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δὲ παντελῶς ἐσίγων.

confer etiam Lucian. Catapl. c. 11 et De Cal. n. t. cred. c. 17. ταῦτ'] ταῦτα ΑΦ et fortasse ΨΩ. τὸν Ἄνουβιν ἐν] τὸν ἄνουβιν τὸν ἐν Μ. Αἰγύπτῳ ὅσος ΑΨΩ et v. αἰγύπτῳ θεόν; Φ. αἰγύπτῳ θεὸς Μ. παρὰ τοῖς] παρὰ τοὺς ΩΦ.

17. quae a verbis οἰκῶ μὲν sequuntur, ea Gesner dubitanter conjecit non Socrati tribuenda esse sed Platoni, cum is in Piscatore injurias hic sibi illatas tam graviter persequatur. et Solano etiam judice haec omnia propemodum non Socratem tangunt sed Platonem. recte. hinc ego post διημάρτανον lacunae signa posui ac deinceps c. 17 et c. 18 pro ΣΩΚ. edidi ΠΛΑΤ., codicem M (de quo ad c. 15 init. dixi) partim secutus. quid quod multa hic deesse non fugit Cobetum, qui V. L. p. 238: ,c. 17 lacuna est, inquit: multa exciderunt post διημάρτανον, quibus colloquium cum Socrate absolvit et produxit Platonem.' ἐν] ὃν Α. ἐβουλόμην] ἠβουλόμην Φ. δοκεῖ. μηδεμίαν ΑCΨΩΜ. δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν v et fortasse Φ. τί τοῦτο φῄς; v. τοῦτο φῄς ΑΨ. τοῦτο φῄς (omissa post γάμου persona) Φ. τουτω φῄς Ω. μοιχείας

δὲ διημάρτανον .... ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΠΛΑ-
ΤΩΝ. οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶ-
μαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.
ΩΝ. ἓν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΠΛΑΤ.
ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ·
μηδεμίαν αὐτῶν μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖ-
ναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου. ΩΝ. τί τοῦτο φής;
ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΠΛΑΤ. νὴ
557 Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ * τοιαῦτα μικρο-
λογίαν. ΩΝ. τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δο-
κεῖ; ΠΛΑΤ. καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον
φιλῆσαι λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις. 18.
ΩΝ. βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας τί σοι τὸ
κεφάλαιον; ΠΛΑΤ. αἱ ἰδέαι καὶ τὰ τῶν ὄντων πα-
ραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τἀπὶ γῆς,
τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες
ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΩΝ. ποῦ δὲ ἑστᾶσιν;
ΠΛΑΤ. οὐδαμοῦ· εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.
ΩΝ. οὐχ ὁρῶ ταῦθ᾽ ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.
ΠΛΑΤ. εἰκότως· τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφ-
θαλμόν. ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνα ἀφανῆ καὶ σὲ κἀμὲ
ἄλλον καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα. ΩΝ. τοιγαροῦν ὠνητέος
εἶ σοφὸς καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. φέρ᾽ ἴδω τί καὶ πράξεις
με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ; ΕΡΜ. δὸς δύο τάλαντα. ΩΝ.
ὠνησάμην ὅσου φής· τἀργύριον μέντοι ἐς αὖθις κατα-

ΦΜ et v. μοιχείαν AC et fortasse ΨΩ. πᾶσαν τὴν] πᾶσαν τὰ a. τὰ τοιαῦτα] ταῦτα ΦΜ. τί δὲ ΨΦ et v. τί δαὶ ACΩ. παίδων σοι ΨΦ et v. σοι παίδων AΩ prave et perverse.

18. τῶν ὄντων] τούτων a. τἀπὶ] τὰ ἐπὶ AΦ et fortasse ΨΩ. ἂν εἶεν] ἂν εἴην A. εἰ] εἰς A. πάντων] πᾶσιν ΩΦΜ. εἰκόνα ἀφανῆ καὶ σὲ] ita correxi. εἰκόνας καὶ σὲ ἀφανῆ ΨA et v. εἰκόνα καὶ σὲ ἀφανῆ ΩΦΜ. vide c. 18 init: ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων. ἄλλον ΨACΩΦMTUV. ἄλλου edd. vett. hoc est ἄλλους. φέρ᾽ ἴδω Φ et v. φέρε δ᾽ ἴδω A et fortasse ΨΩ. πράξεις] πράξει Cobetus V. L. p. 238. at emtor non Jovem alloquitur, sed Mercurium. δὸς om Ω et qui sine persona continuat σύ. δύο Φ. μέντοι] δὲ Ω. ἐς αὖθις] εἰς αὖθις Ω. εἰσαῦθις Φ.

βαλῶ. * 19. ΕΡΜ. τί σοι τοὔνομα; ΔΙΩΝ. Δίων Συρα- 558
κούσιος. ΕΡΜ. ἔχε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τὸν Ἐπικού-
ρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ
γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μι-
κρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν, ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν,
παρ' ὅσον δυσσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα ἡδὺς καὶ
λιχνείᾳ φίλος. ΔΙΩΝ. τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. δύο μναῖ.
ΔΙΩΝ. λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως εἰδῶ, τίσι χαίρει
τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ τὰ με-
λιτώδη καὶ μάλιστά γε τὰς ἰσχάδας. * ΔΙΩΝ. χαλεπὸν 559
οὐδέν· ὠνησόμεθα γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν Καρικῶν. 20.

---

19. τί σοι τοὔνομα A et fortasse ΨΩ. τί σου τοὔνομα ΦΜ. τί οὖν σοι τοὔνομα v. Δίων] δίων ὁ ΩΦΜ. συρακούσιος ΩΦ et v. συρρακούσιος ΑΨ et edd. vett. Συρακόσιος Dindorfius. vide quae dixi ad l. De Conscr. Hist. c. 38 et Meinekium ad Stephan. Byz. p. 278. ἔχε λαβὼν Bekker. libri ἄγε λαβών. vide supra c. 6 fin. et c. 11 fin. Theodorus Prodr. l. l. saepius dicit, ἔχω λαβών. nova persona ante τὸν in A. ὠνεῖται A et v. ὠνήσεται ΨΩΦΜ. infra c. 27 init. eadem varietas est, verum supra c. 15 libri omnes: τίς ὠνεῖται —; τοῦ γελῶντος] τοῦ γαμοῦντος Φ.

μικρῷ πρόσθεν ΑΨ et v. σμικρῷ πρόσθεν Φ. μικρὸν πρόσθεν Ω, qui fortasse voluit id quod in Luciano frequens est: μικρὸν ἔμπροσθεν. πλέον ΩΦ et v. πλεῖον ΑΨ. παρ' ὅσον A. παρόσον Φ et v. δυσσεβέστερος ΨΩΜ. δυσεβέστερος Φ. εὐσεβέστερος AC. ἀσεβέστερος v. τὰ δ'] τὰ δὲ Φ. post λάμβανε nova persona in A. ὅπως εἰδῶ ΩΦ. ὅπως ἰδῶ Ψ. ὅπως ἴδω A et v. quum in Quaestt. p. 30 ὅπως εἰδῶ recte conjecissem, tamen τὸ δεῖνα δὲ et ὅπως εἰδῶ frustra sejunxi. ibi tum Cobetus V. L. p. 108 iis ipsis quae de attico τὸ δεῖνα ego l. l. scripseram inductus h. l. verba ὅπως εἰδῶ non bene delevit. vide D. Mort. I, 2: ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ποῖός τίς (ita legendum) ἐστι τὴν ὄψιν; et Toxar. c. 7: καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς —.

τὰ μελιτώδη] τὰ additum ex ACΨΩΦ. μάλιστά γε] γε additum ex ΑΨΩΦΜ. χαλεπὸν οὐδὲν ΑΨΩΦ. χαλεπὸν μὲν οὐδὲν v. ὠνησόμεθα ACΨΩΦ. ὠνήσομαι v.

20. κουρίαν ACΨΩΦMRTUY. κουρίας edd. vett. nova persona post εὖ λέγεις in A. γοῦν ΑΨΩΦΜ. δ' οὖν v. πολύ τι ΑΨ et v. πολὺ ΩΦ. ἐπὶ ΑΨΩΜ. περὶ v et fortasse Φ. vide Epist. Cr. p. XV. nova persona ante αὐτὴν τὴν in A. αὐτὴν] αὐτῶν. Ψ. αὐτω. Ω. τῶν βίων ACΨ. τὸν βίον ΩΦ et v. suppleo dubitanter: [πάντων] τῶν βίων —. vide supra c. 13

ΖΕΥΣ. ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. *ΕΡΜ.* εὖ λέγεις· ἐοίκασι γοῦν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων. αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τῶν βίων τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; *ΩΝ.* πῶς τοῦτο φῄς; *ΕΡΜ.* ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος ἀνδρεῖος, βα-
560 σιλεὺς ῥήτωρ * πλούσιος νομοθέτης καὶ τἄλλα, ὁπόσα ἐστίν. *ΩΝ.* οὔκουν καὶ μάγειρος μόνος, καὶ νὴ Δία γε σκυτοδέψης ἢ τέκτων καὶ τὰ τοιαῦτα; *ΕΡΜ.* ἔοικεν. 21. *ΩΝ.* ἐλθὲ, ὠγαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον, εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος

---

init: τῷ σοφωτάτῳ πάντων. πάντα ΑΨ et v. ἅπαντα CΩΦ, quod πάντων supplementum meum probanti comprobandum erit.
ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος ΑΨ et v. βασιλεὺς om ΩΦ et Φ praeterea legit μόνος ἀνδρεῖος. ego ita transpono: μόνος δίκαιος ἀνδρεῖος πλούσιος, βασιλεὺς ῥήτωρ νομοθέτης. caeterum vide Halmium ad Ciceron. in C. Verrem IV c. 8 adnot. 2. τἄλλα] τὰ ἄλλα ΑΨΩΦ. *ΑΓΟ.* (ante οὐκοῦν) UY. Ἑρμῆς abc. οὔκουν] legebatur οὐκοῦν. vide Aristoph. Pac. v. 519. καὶ μάγειρος ΑΨΩΦ. ὦ 'γαθὲ καὶ μάγειρος v. at ὦ 'γαθὲ ex inferioribus c. 21 init. manifesto exortum est. nova persona ante καὶ νὴ δία γε in A (ita A). σκυτοδέψης ΩΦ et v. σκυτοδεψὸς ΑΨC. ἢ τέκτων ΑΨΩΦ. καὶ τέκτων v.
21. nulla persona ante ἐλθὲ in A. ὠγαθὲ] ὦ ἀγαθὲ Ψa. ὅσα δὲ ΨΑ et v. ἃ δὲ ΩΦΜ. ἦ καὶ λέγεις ΑΨ. ἦ λέγεις v. ὅτι λέγεις ΩΜ. ὅτι καὶ λέγεις ΦRTUVY. τῶν τοιούτων] i. e. τῶν ἀδιαφόρων. apte Solanus contulit Diogenem L. VII, 105: τῶν ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσιν (sc. οἱ Στωϊκοὶ) προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα. τὰ δ' (τὰ δὲ ΑΨ) ἔμπαλιν ΑΨ et v. τὰ δ' ἀνάπαλιν ΩΦΜ. τὴν καταληπτικὴν] τὴν addunt ΑΨΩΦ. om v. vide Epist. Cr. p. XXXVII, ubi nostri Conviv. c. 23 contuli. ταῦτ'] ταῦτα ΑΨΩΦ. καὶ παρασύμβαμα] καὶ τὸ παρασύμβαμα a. ὁποῖα, καὶ ὁπόσον (ὁποσὸν Y) ΑΨΦΩVY. ὁποῖα καὶ ὁπόσα RT. ὁποῖον καὶ ὁπόσον U. ὁποίων καὶ ὁπόσων v. σοφίας ΑΨΦΩΜ. φιλοσοφίας v. ὅ τι τὸ σύμβαμα Φ. τί τὸ σύμβαμα M. ὅ τι σύμβαμα ACΨΩ a et v. καὶ τὸ παρασύμβαμα ΑΩ a. καὶ τί τὸ παρασύμβαμα ΨCM. καὶ τί παρασύμβαμα v et fortasse Φ. οἶδ' A et v. οἶδα ΦΩ. σύμβαμα μὲν δήπου εἶχε] sic transposui. μέν. εἶχε σύμβαμα Φ. εἶχε δήπου σύμβαμα Ω. εἶχε μὲν δή που (δήπου A) σύμβαμα A et v. προσέλαβεν] παρέλαβεν Φ.

καὶ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. οὐδαμῶς· οὐ γὰρ
ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα
εἶναι συμβέβηκεν. ΩΝ. οὐ μανθάνω ᾗ καὶ λέγεις.
ΧΡΥΣ. τί φής; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν
ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΩΝ.
οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΥΣ. εἰκότως· οὐ γὰρ εἶ συνή-
θης τοῖς * ἡμετέροις ὀνόμασιν οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν 561
φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεω-
ρίαν ἐκμαθὼν οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα
καὶ παρασύμβαμα ὁποῖα καὶ ὁπόσον ἀλλήλων διαφέρει.
ΩΝ. πρὸς τῆς σοφίας, μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν,
ὅ τι τὸ σύμβαμα καὶ τὸ παρασύμβαμα· καὶ γὰρ οὐκ
οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.
ΧΡΥΣ. ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος· ἢν γάρ τις χωλὸς ὢν
αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ τραῦμα
ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος σύμβαμα μὲν δήπου εἶχε
τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ παρασύμβαμα προσέλαβεν. * 562
22. ΩΝ. ὢ τῆς ἀγχινοίας. τί δ' ἄλλο μάλιστα φῂς

---

22. *τί δ'* v. *τί δὲ* ΨΩΦ. *τί δαὶ* AC. *τὰς τῶν* ΩΦΜ. *τῶν* AΨ et v. eadem verba de Stoicis iisdem e Bis Accus. c. 21 Jacobitius attulit. *συμποδίζω*] *συμβιβάζω* ΩΜ. *ἀτεχνῶς*] *ἄτεχνον* A. *αὐτοῖς περιθεὶς*] ita correxi. *περιθεὶς αὐτοῖς* Ω. *αὐτοῖς περιτιθεὶς* AΨΦ et v. *τῇ δυνάμει*] om A. *ταύτῃ ὁ*] *ταύτης, ὁ* A. *ταύτῃ* ΩΦ. *ὁ ἀοίδιμος συλλογισμὸς*] *οἱ ἀοίδιμοι συλλογισμοὶ* M. *οὖν*] libri *γοῦν*. *ΑΓΟ. τί μήν; ΧΡΥΣ. τοῦτο ἦν*] *ΑΓΟ. τί μὴν τοῦτο; ΧΡΥΣ. ἦν* ΩΜ. *κροκόδειλος ἁρπάσῃ*] *ἁρπάσῃ κροκόδειλος* Ψ solus. *τοῦ ποταμοῦ* M et (?) ΨΩ. *ποταμοῦ* AΦ et v. *ὑπισχνῆται* correxi in Quaestt. p. 142. libri *ὑπισχνεῖται*. *δέδοκται αὐτῷ* ACΩΦΜ. *δέδοκται αὐτὸ* Ψ. *δέδοκται* v. *ὅ τι εἰπὼν*] ita conjeci. *ὃ πρότερον εἰπὼν* Ψ. *ὁ πρότερον εἰπὼν* A (ita A). *ὁπότερον εἰπὼν* ΩΦ et v. illud *ὅ τι εἰπὼν* significat: *ὅ τι ἐγνωκέναι αὐτὸν εἰπών*. vide praegressa: *ὅ τι δέδοκται — τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι*; at neque *ὁπότερον* aptum est et prorsus ineptum *ὃ πρότερον*. *πρὸς Διὸς* AΨΦ et v. *πρὸς τοῦ Διὸς* ΩΜ et (?) C. *πρότερον ἀποκρινάμενος*] ita supplevi. libri omnes *ἀποκρινάμενος*. sed aut *πρότερον* aut *ἀντ' ἐμοῦ* sive *ὑπὲρ ἐμοῦ* addi sententia jubet. ipsum autem Lucianum *πρότερον* hic dixisse antiqua lectio quae modo antecessit clare docet haec: *ὃ πρότερον*. *φθάσῃ*] *φ | ἄσῃ* (*θ* m sec) A.

εἰδέναι; ΧΡΥΣ. τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας καὶ ἀποφράττω καὶ σιωπᾶν ποιῶ φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιθείς· ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΩΝ. ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. σκόπει οὖν· ἔστι σοι παιδίον; ΩΝ. τί μήν; ΧΡΥΣ. τοῦτο ἤν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον τοῦ ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρὼν, κᾆτά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνῆται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τἀληθὲς ὅ τι δέδοκται αὐτῷ περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΩΝ. δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὅ τι εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς πρότερον ἀποκρινάμενος ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. θάρρει· καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΩΝ. τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. τὸν θερίζοντα καὶ τὸν κυριεύοντα καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΩΝ. τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν
563 λέγεις; * ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ ταὐτὰ οἶδέ τε ἅμα καὶ οὐκ οἶδε· παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς, ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ.

κυριεύοντα ΑΨΦ et v. *κυρίττοντα* ΩΜ probante Bekkero. at pro verbis *ἡ κερατίνη* nunquam dicitur *ὁ κυρίττων*, neque *τοῦ κυρίττοντος* inter argumentationes ullus veterum meminit, ut recte Menagius ad Diog. L. II, 108 p. 124, qui idem syllogismi *ὁ κυριεύων* multa attulit exempla. his adde A. Gellium N. A. I, 2 § 4.

undecim verbis omissis A continuat: *καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν ἠλέκτραν λέγεις.* eadem fere in scholiastae qui ipse supplevit codice defuerant. hinc originem duxit lectio confusa in ejusdem scholiastae lemmate: *Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.* *ἢ*] *ἡ* A. *ταὐτὰ* Ω. *ταῦτα* Φ. *τὰ αὐτὰ* A et v. pro *οἶδέ — οἶδε* Φ: *οἶδεν — οἶδεν.* post *ἔτι ἀγνῶτος* addunt ΩΦΜ: *καὶ τὰ ὀστᾶ* (*τὰ σῖτα* Ω) *δὴ τοῦ ὀρέστου ἔχοντος*, quae e scholio partim perdito nata sunt et sumta ex eo l., ad quem primus hujus captionis auctor sane respexit Sophocl. Electr. v. 1113—1118, respexitque eundem locum A. Gellius N. A. VI, 5. *ὅ, τι ἀδελφὸς* A. *τὸν δ᾽ αὖ ἐγκεκαλυμμένον*] *τὸν δ᾽ αὖ ἐγκαλυπτόμενον* A. *ἔρωμαι, εἰ* Cobetus V. L. p. 112. libri *ἔρωμαι*, vitio frequente, ut in l. De Morte Peregrini c. 24 init.

τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ; ΛΝ. ναί. ΧΡΥΣ. τί οὖν; ἤν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον ἔρωμαι, εἰ τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις; ΛΝ. δηλαδὴ ἀγνοεῖν. 23. ΧΡΥΣ. ἀλλὰ μὴν

23. ἀλλὰ μὴν] ἀλλὰ μὴν καὶ Ψ. ἀλλ' ἀποκ.] ἀλλὰ ἀποκ. ΨΑ. τὸ τέλος om a. κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι AC. τότε κατὰ φύσιν γενήσομαι Ψ. κατὰ φύσιν τότε καταγενήσομαι Ω. τότε κατὰ φύσιν καταγενήσομαι Φ. τότε etiam in Y exstat. κατὰ φύσιν καταγενήσομαι v. Stoicorum τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν Cicero non (ut Hemsterhusio visumst) in Disp. Tusculan. V, 30 § 84 tractavit, sed De Fin. Bon. Et M. III, 6 § 22. adde schol. ad Luc. Bis Accus. c. 21. λέγω δὲ] λέγω δὴ Ψ. ὑγίειαν ΑΨΩΦ. ὑγείαν v. παραθήγοντα ΦΜ et fortasse ΨΩ. παραθήσοντα A et v. παρατιθέντα Y. οὐ θέμις] ὅ θέμις ΨΩ. γενέσθαι] γίνεσθαι Ψ. τρὶς TUAΩΦ. τρεῖς Ψa et v. ἐφεξῆς] ἐφέξῆς A. τοῦ ἐλλεβόρου — τὸν ἐλλέβορον (sed τὸ habet pro τὸν) Φ. τοῦ ἐλεβόρου — τὸν ἐλέβορον A. τοῦ ἐλλεβόρου — τὸν ἐλλέβορον edd. vett. σου] σοι M. verba γενναῖά σου ταῦτα habes in Piscat. c. 24. at Theodorus Prodr. l. l. VIII, 2 p. 149 scribit: γενναῖά σου ταῦτα, ὦ ῥῆτορ, καὶ ἐπιεικῶς ἀνδρικά, ut idem alibi scribit, ἐπιεικῶς δεισιδαίμων al. γνίφωνα ACΨΩΦMa. γνύφωνα bc. πεπωκότος] πεποκότος A. μόνῳ γοῦν ΩΦΜ. μόνῳ οὖν ΨΑ et v. τὸ ΨΑ et v. τούτῳ ΩΦa. πρέποι] πρέπει a. αὐτοῦ ΑΨ et forsitan Ω. αὐτῷ Φ et v. τὸ συλλογίζεσθαι M et (?) ΨΩ. συλλογίζεσθαι ΑΦ et v. nova persona ante τὸ δανείζειν in A. δὲ] γὰρ Φ. τὸ λογίζεσθαι Φ. λογίζεσθαι A et v. πλησίον εἶναι δοκεῖ ΑΨΦ et v. πλησίον ἂν εἴη ΩΜ. τῷ συλλογίζεσθαι ΨΩΦΜ. τοῦ συλλογίζεσθαι A et v, quod servare licet. nova persona post τοῦ συλλογίζεσθαι; in A. μόνου ΑΩΦ et v. μόνον ΨMa. ἂν εἴη] ἂν ἐκείνου εἴη ΩΜ. ἁπλοῦς ΑΨΩΦY. ἁπλῶς v. τούτων ἑτέρους τόκους] vide Arist. Nub. v. 1140: τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων, ubi Spanhemius contulit Theophrast. Char. 10, 3: δεινὸς δὲ καὶ ὑπερημερίαν πρᾶξαι καὶ τόκον τόκου. adde Menandrum Choerobosci in Crameri Anecd. Ox. IV p. 368: ἀπῄει τῶν τόκων τόκους ἔχων, quae in Bekkeri Anecd. p. 1294 vitiose scripta leguntur. a Bekkero Meinekius pendet in Fragm. Com. IV p. 322 (sive p. 1030 ed. sec.). ἢ γὰρ ἀγνοεῖς] non opus est Bekkeri conjectura: οὐ γὰρ ἀγνοεῖς. πρῶτοί — καθάπερ αὐτῶν] πρῶτοι αὐτῶν — καθάπερ Ω. δὲ δῆτα] δὲ δὴ ΩΦ et sic libri in loco gemello Piscat. § 3 init. ὁποῖά] οἷά ΩΦ. libri omnes, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, quae hodie ita ipse suppleo: εἰ τὸν πρῶτον τόκον [ὁ σοφὸς λαμβάνει,] λήψεται —,

αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός· ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς,
δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΩΝ. οὐ μὲν
οὖν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν.
ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις
πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ.
περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι, λέγω δὲ
πλοῦτον ὑγίειαν καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη
πολλὰ προπονῆσαι λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήγοντα
τὴν ὄψιν καὶ σχόλια συναγείροντα καὶ σολοικισμῶν ἐμ-
564 πιπλάμενον καὶ ἀτόπων * ῥημάτων· καὶ τὸ κεφάλαιον,
οὐ θέμις γενέσθαι σοφόν, ἢν μὴ τρὶς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλε-
βόρου πίῃς. ΩΝ. γενναῖά σου ταῦτα καὶ δεινῶς ἀν-
δρικά. τὸ δὲ Γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε
ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν
ἐλλέβορον καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. ναί· μόνῳ
γοῦν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον
αὐτοῦ τὸ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ καὶ τὸ λογίζεσθαι
τοὺς τόκους πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μό-
νου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο,
καὶ οὐ μόνον γε ἁπλοῦς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους,
ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνο-
εῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μέν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύ-
τεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὁρᾷς δὲ δῆτα
καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν· εἰ τὸν πρῶτον τόκον
[ὁ σπουδαῖος λαμβάνει,] λήψεται καὶ τὸν δεύτερον· ἀλλὰ
μὴν [λαμβάνει] τὸν πρῶτον, λήψεται ἄρα καὶ τὸν δεύ-
τερον. 24. ΩΝ. οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι ταὐτὰ φῶ-

---

sive potius [ὁ σπουδαῖος λαμβάνει], quocum confer emtoris verba c. 24 init. nam et verbum malo deest et enuntiati subjectum. verba ἀλλὰ μὴν — ἄρα καὶ τὸν δεύτερον om A. solus. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον v. sed ἀλλὰ μὴν τὸν πρῶτον Φ diserte et fortasse ΨΩ, et Seager conjectura ductus καὶ delevit. praeterea Ψ om ἄρα. hic quoque verbum deest, quod ita supplevi: ἀλλὰ μὴν [λαμβάνει] τὸν πρῶτον, λήψ. olim in Quaestt. p. 142 locum Jov. Trag. c. § 51 contuli, alioqui tamen et Hermannus ad Soph. Antig. v. 628 et ego l. l. erravimus.

24. ταὐτὰ] ταῦτα ΨΩΦ. τὰ αὐτὰ A et v. τὰ τοιαῦτα Ta. σὺ λαμβάνεις Ψ et v. συλλαμβάνεις Aa. λαμβάνεις ΩΦ.

μεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. μανθάνεις· οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ ἕνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην. ΩΝ. καὶ μὴν * τοὐναντίον ἐχρῆν, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτι- 565
κόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην. ΧΡΥΣ. σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε κατατοξεύσω τῷ ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΩΝ. καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ. ἀπορία καὶ σιωπὴ καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν. 25. ὃ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω, τάχιστά σε

---

nova persona ante *καὶ δῆλον* in A. *μανθάνεις*] *μανθάνω* Ψ. *ἕνεκα* Dindorfius pro *εἵνεκα*. *τοῦ δὲ διδόντος* ΨA et v. *τοῦ διδόντος δὲ* M. *τοῦ διδόντος* Φ diserte et ut puto Ω. *ἐκχύτης*] *ἐκλύτης* AC. *ὁ δὲ* AΨ et v. *ὁ δέ τις* ΩM. *ἀσκῶ*] *ἀσκῶν*, A.

tredecim verbis omissis a priore *εἶναι περιεκτικὸν* ad alterum aberrat A. *ἐκχύτην*] *ἐκχυτὴν* a. *ἐχρῆν* Ψ (?), uti Seager et ego ad Arist. Thesmoph. v. 554 conjeceramus. *ἔφης* libri plerique omnes. *ἐκχύτην*] *ἐκλύτην* A. *ἐκχυτὴν* a. *ὦ οὗτος*] *ὦ* om ΩΦ.

post *οὗτος* nova persona in A. *ἀλλ' ὅρα*] *ἀλλὰ ὅρα* A (ita A) ΩΦ. *κατατοξεύσω* Cobetus V. L. p. 238 et p. 278. libri *ἀποτοξεύσω*. *τῷ ἀναποδείκτῳ*] *τῷ* addunt ACΨΩΦ. om vulgo.

25. *πῶς λίθον*; om Φ. *Περσεὺς σὺ* M et fortasse ΨΩ. *περσεὺς* AΦ et v. *ὦ βέλτιστε*] *ὦ μέγιστε* Ψ. *ὁ λίθος*] *ὁ* om A. *ἐστι*;] *ἐστιν*; Φa. ante prius *ναὶ* personam om AΦ.

septem verbis omissis post *σῶμα ἐστί. ναί.* A statim pergit *σὺ δὲ ζῶον.* *τὸ ζῷον σῶμα*; Ψ. *τὸ ζῷον οὐ σῶμα*; ΩΦ et v. vide verba inferiora: *τί δέ; λίθος ζῷον; ΑΓΟ. ἔοικα γοῦν. ΧΡΥΣ. λίθος ἄρα εἶ σῶμα ὤν.* ΩΦ et v. *ἔοικάς γε οὖν* (*οὖν* pro *γε οὖν* Ψ) *λίθος ἄρα* (*ἄρα λίθος* Ψ) *εἶναι, σῶμα ὢν* persona bis omissa ACΨ. *καὶ ἐξ ὑπαρχῆς*] *καὶ* om a. *πᾶν σῶμα ζῷον*;] *πᾶν ζῶον σῶμα*; A. *οὔ*] *ναί* A. *τί δέ; λίθος*] *τί δαὶ λίθος* AC. *τί δὲ λίθος*; a. *ὠνήσομαί σε*] ita scripsi. libri *ὠνήσομαί γέ σε*. ante *πόσον* nova persona in A. *καταβάλω* Cobetus V. L. p. 238. libri *καταβαλῶ*. *αὐτὸν*] *αὐτὸς* M. *οὓς*] *ὡς* ΦΥVY. nulla persona ante *πολλοί γε* in A. *τοῦ θερίζοντος* ΩM. *τοῦ θερίζοντος λόγου* AΨΦ et v, quod verbis praegressis *τοὺς ὤμους καρτεροί* non respondet. equidem post alios *λόγου* delevi ut glossam.

ἀποδείξω λίθον. ΩΝ. πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς σύ, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. ὡδέ πως· ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΩΝ. ναί. ΧΡΥΣ. τί δέ; τὸ ζῷον σῶμα; ΩΝ. ναί. ΧΡΥΣ. σὺ δὲ ζῷον; ΩΝ. ἔοικα γοῦν. ΧΡΥΣ. λίθος ἄρα εἶ σῶμα ὤν. ΩΝ. μηδαμῶς, ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα ζῷον; ΩΝ. οὔ. ΧΡΥΣ. τί δέ; λίθος ζῷον; ΩΝ. οὔ. ΧΡΥΣ. σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΩΝ. ναί. ΧΡΥΣ. σῶμα δὲ ὢν ζῷον εἶ; ΩΝ. ναί. ΧΡΥΣ. οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῷόν γε ὤν. ΩΝ. εὖ γε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο καὶ πάγια ἦν. ἀλλὰ ὠνήσομαί σε. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβάλω; ΕΡΜ. μνᾶς δώδεκα. ΩΝ. λάμβανε. ΕΡΜ. μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΩΝ. μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, οὓς ὁρᾷς.
566 * ΕΡΜ. πολλοί γε καὶ τοὺς ὤμους καρτεροὶ καὶ τοῦ θερίζοντος ἄξιοι. 26. ΖΕΥΣ. μὴ διάτριβε· ἄλλον κά-

---

26. *κάλει τὸν Περιπατητικόν. ΕΡΜ. σέ φημι*] ita in Quaestt. p. 142 et in Epist. Cr. p. XXXVII personas ordinavi. *κάλει. ΕΡΜ. τὸν Περιπατητικὸν σέ φημὶ* ΨΩ et v. in A neque ante *μὴ* neque ante *τὸν* persona est. *καὶ πλούσιον* AΨ'. *τὸν πλούσιον* ΩΦ et v. *ἅπαντα* ΩΦΜ. *πάντα* AΨ' et v. *ἐστι*] *ἐστιν* Φ. *ΕΡΜ. ἄλλος*] personam non hic sed infra post *δοκεῖ* habent abc. *ἔκτοσθεν* AΨΩΦ. *ἔκτοθεν* v. *ἐξωτερικὸν, τὸν δὲ ἐσωτερικὸν* Φ. *ἐσωτερικὸν τὸν δὲ ἐξωτερικὸν* A et v. *δὲ* ΨΩΦ et v. *δαὶ* AC. *γιγνώσκει* A et v. *γινώσκει* ΨΩΦ. *τἀγαθὰ* AΩΦ. *τὰ ἀγαθὰ* Ψ' et v. *ἐν ψυχῇ ἐν σώματι* AΩΦ et v. *ἐν τῇ ψυχῇ ἐν τῷ σώματι* Ψ. at vulgatam ipse Aristoteles in Eth. Nicom. I, 8 ubi absunt articuli confirmat. *πολὺ* AΨ'Φ et v. *πάνυ* Ω. *πολλοῦ* optime Reitzius probante Cobeto V. L. p. 238. Theodorus Prodr. l. l. p. 137 habet, *πολλοῦ φῄς* —. *ἔχειν τἀργύριον*] ita correxi. libri *ἔχειν τι ἀργύριον*. at sic *τἀργύριον* de emtionis pretio dicitur supra c. 18 fin. et infra c. 27 sub finem. h. l. *τἀργύριον* scholiasta legerat, qui *τὸ καταβληθέν σοι* interpretatur. in hoc scholio pro *εὐποροῦντ'* scribe *εὐποροῦντος* et cum Hemsterhusio *ἀποίσεσθαι* pro *ἐποίσεσθαι*. *ὠνησάμενος* AΨ. *ὠνούμενος* ΩΦ et v. utrumque legit scholiasta in V. *ἔτι*] *ἔστι* A. *πόσον*] *ὁπόσον* Dindorfius. *πόσον μὲν*] *πόσον μόνον* Ψ'. *βιοῖ τὸν χρόνον — τῶν ὀστρείων*] haec ita transponit Ψ': *βιοῖ τὸν χρό-*

*λει τὸν Περιπατητικόν. ΕΡΜ. σέ φημι, τὸν καλὸν
καὶ πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον,
τὸν ἅπαντα ὅλως ἐπιστάμενον. ΩΝ. ποῖος δέ τίς
ἐστι; ΕΡΜ. μέτριος, ἐπιεικὴς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ
δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΩΝ. πῶς λέγεις; ΕΡΜ. ἄλλος
μὲν ὁ ἔκτοσθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι
δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο τὸν μὲν ἐξωτερι-
κὸν, τὸν δὲ ἐσωτερικὸν καλεῖν. ΩΝ. τί δὲ γιγνώσκει
μάλιστα; ΕΡΜ. τρία εἶναι τἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώ-
ματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΩΝ. ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου
δέ ἐστιν; ΕΡΜ. εἴκοσι μνῶν. ΩΝ. πολλοῦ λέγεις.
ΕΡΜ. οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τἀργύριον
δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνησάμενος. ἔτι δὲ * εἴσῃ* 567
*αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν
χρόνον, ἐφ' ὁπόσον δὲ βάθος ἡ θάλαττα ὑπὸ τοῦ ἡλίου
καταλάμπεται, καὶ ὁποία τίς ἐστιν ἡ ψυχὴ τῶν
ὀστρείων. ΩΝ. ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. τί δ'
εἰ ἀκούσειας ἄλλα πολλῷ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς
τε πέρι καὶ γενέσεως καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμ-
βρύων πλαστικῆς, καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος
δὲ οὐ γελαστικόν; . . . . οὐδὲ τεκταινόμενον οὐδὲ πλωϊ-*

νον καὶ ὁποία τίς ἐστιν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρείων, ἐφ' ὁπόσον δὲ β. η. θ. ὑ. τ. ἡ. καταλάμπεται. *ἐφ' ὁπόσον* ΛCΨΩΜ. *ἐφ' ὅσον* v et Φ. *θάλαττα* Φ et (?) ΨΩ. *θάλασσα* A et v. *ὀστρείων* ΑΨΩΦ. *ὀστρέων* v. *τί δ'*] *τί δὲ* ΨΩΦ. *τί δαὶ* ACM. *ἀκούσειας* ACΨΩΦΜ. *ἀκούσεις* a. *ἀκούσοις* v. *πολλῷ* ΩΜ. *πολλὰ* ΑΨΦ et v. idem vitium De Mort. Peregr. c. 17 fin. et alibi exstat.

γενέσεως] *γενήσεως* a. *τῶν ἐμβρύων* ΑΨ et v. *ἐπὶ τῶν ἐμβρύων* ΩΦ. *ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν*] id h. l. ad Aristotelem refertur auctorem, sed a Polluce VI, 200 ad Platonem, et ab Sexto Empirico Pyrrhon. II, 211 ad philosophos in universum.

post *οὐ γελαστικὸν* libri continuo: *οὐδὲ τεκταινόμενον οὐδὲ πλωϊζόμενον*; *ΑΓΟ. πάνσεμνα* —, quae vitio laborant aperto. et Dindorfius quidem post *οὐ γελαστικὸν* recte signa posuit lacunae, ceterum etiam post *πλωϊζόμενον* aliquid deest. suppleo equidem: *οὐ γελαστικόν*; [*ΩΝ. οὔκουν*] *οὐδὲ τεκταινόμενον οὐδὲ πλωϊζόμενον*; [*ΕΡΜ. ἔοικεν.*]. *ΩΝ. πάνσεμνα* —. vide supra c. 20 fin. *πλωϊζόμενον*] *πλοϊζόμενον* Ψ. *αὐτὸν τῶν εἴκοσιν* Cobetus V. L. p. 238. libri *αὐτὸν εἴκοσιν*.

ζόμενον; . . . . ΩΝ. πάνσεμνα φὴς καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα, ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν τῶν εἴκοσιν. 27. *ΖΕΥΣ. εἶεν· τίς λοιπὸς ἡμῖν; ΕΡΜ. [μόνος] καταλείπεται ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. σὺ ὁ Πυρρίας πρόσιθι καὶ ἀποκήρυττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνήσεται; ΩΝ. ἔγωγε. ἀλλὰ πρῶτον εἰπέ μοι,*
568 * *σὺ τί ἐπίστασαι; ΠΥΡΡΩΝ. οὐδέν. ΩΝ. πῶς τοῦτ' ἔφησθα; ΠΥΡΡ. ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΩΝ. οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινες; ΠΥΡΡ. οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΩΝ. οὐδ' ὅτι σύ τις ὢν τυγχάνεις; ΠΥΡΡ. πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΩΝ. ὢ τῆς ἀπορίας. τί δέ σοι τὰ σταθμία ταυτὶ βούλεται; ΠΥΡΡ. ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω, κἀπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ τότε ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΩΝ. τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΠΥΡΡ. τὰ πάντα πλὴν*

---

27. *ΕΡΜ. εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; — τ. κ. τ. ὠνεῖται;* v. sed in A persona est et ante *εἶεν* et ante *τίς* et ante *ὁ σκεπτικὸς* et ante *σὺ ὁ* et ante *ἤδη μὲν —*. ego in Quaestt. p. 143 personas melius ita constitui: *ΖΕΥΣ. εἶεν· τίς λοιπὸς — ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. ΕΡΜ. σὺ ὁ Πυρρίας* — et prorsus recte addidi sic potius: *τίς λοιπὸς — ἡμῖν; καταλείπεται* distingui posse. nunc *ΕΡΜ.* personam post *ἡμῖν* posui et quoniam *καταλείπεται* ab initio locari nequit, ipse *μόνος* post *ἡμῖν* supplevi: *ΖΕΥΣ. εἶεν· τίς λοιπὸς ἡμῖν; ΕΡΜ. [μόνος] καταλείπεται ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. καταλείπεται* ΑΨΩΦMRTVYd. *καταλέλειπται* v. *οὗτος* om *Ω*. *ὁ Πυρρίας* libri omnes et scholiasta, pro quo cave scribas *ὁ Πύρρων*. immo id quod Solanus et Gesner viderunt, Lucianus ut comici comica nominis depravatione usus propterea *ὁ Πυρρίας* dixit, quod Pyrrho h. l. tanquam servus producitur. *κατὰ τάχος — ὑπορρέουσιν*] *κατατάχος — ὑπερρέουσιν* A. *πρᾶσις* pro
τι
πράσις Lehmannus. *ὢν σε* (inter *ν* et *σ* ras.) Ψ. *ὠνήσεται* ΩΦM. *ὠνεῖται* A et v. *ἀλλὰ πρῶτον Φ. ἀλλὰ οὖν πρῶτον Ω. ἀλλ' οὖν πρῶτον* AΨ' et v. *ΠΥΡΡΩΝ* Solanus. *Φιλόσοφος* abc. *Φιλ.* v. *τοῦτ' ἔφ.*] *τοῦτο ἔφ. Φ.* A octo verbis omissis ab *εἶναί μοι δοκεῖ* pergit ad (nov. pers.) *οὐδ' ὅτι —*. *ἄρα* a. *ἆρα* A et v. *τοῦτ' ἀγν.*] *τοῦτο ἀγν. Ω.* *δέ σοι* Ψ'ΩΦ. *δαί σοι* A et v. *σταθμία* pro *στάθμια* Lehmannus. de ipsa re confer Sextum

δραπέτην μεταδιώκειν. ΩΝ. τί δὲ τοῦτό σοι ἀδύνατον; ΠΥΡΡ. ὅτι, ὠγαθέ, οὐ καταλαμβάνω. ΩΝ. εἰκότως· βραδὺς γὰρ καὶ νωθής τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΠΥΡΡ. ἡ ἀμαθία καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΩΝ. οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις; ΠΥΡΡ. καὶ * ἄκριτός γε προσέτι 569
καὶ ἀναίσθητος καὶ ὅλως τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων. ΩΝ. ὠνητέος εἶ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. μνᾶς Ἀττικῆς. ΩΝ. λάμβανε. τί φής, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΠΥΡΡ. ἄδηλον. ΩΝ. μηδαμῶς· ἐώνημαι γὰρ καὶ τἀργύριον κατέβαλον. ΠΥΡΡ. ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι. ΩΝ. καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΠΥΡΡ. τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φής; ΩΝ. ὁ κῆρυξ καὶ ἡ μνᾶ καὶ οἱ παρόντες. ΠΥΡΡ. πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες;

Empir. Adv. mathem. VII p. 377. κἀπειδὰν ΩΦΜ. καὶ ἐπειδὰν ΑΨ et v. τότε δὴ τότε ΑCΨ. τότ᾽ ἤδη τότε ΩV. τότ᾽ ἤδη τότ᾽ Φ. τότε δὴ v. libri τὰ πάντα πλὴν δρ., in quo vitiosum τὰ, vitiosus infinitivus. corrigo: πάντα, πλὴν τοῦ δραπέτην —.
τί δὲ ΩΦ. τί δαὶ ΑΨ et v. τὸ τέλος] τὸ om ΑΨΩΦ. τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν] A. Gellius N. A. XI, 5: ‚ac ne videre quoque plane quidquam neque audire sese putant' (Pyrronii).
καὶ κωφὸς ἅμα καὶ τυφλὸς ΑΨ et v. καὶ τυφλὸς ἅμα καὶ κωφὸς Φ et haud dubie Ω. καὶ τὸ (?) τυφλὸς ἅμα καὶ κωφὸς Μ. in A nulla persona ante καὶ ἄκριτος. γε ΦΩ et v. τε ΑΨΜ.
οὐδὲν] οὐδενὶ ΑΜ. in A nulla persona ante ὠνητέος. in A nova persona ante πόσου et mox ante τί φής. ἐπριάμην σε ΑΨΦ et v. ἐώνημαί σε ΩΜ. aut hic recipiendum ἐώνημαί σε, aut servato hic quidem ἐπριάμην σε infra pro ἐώνημαι γὰρ cum Lehmanno scribendum: ἐπριάμην γάρ. ἄδηλον om Ω. εἰ ἀληθῆ] εἰ om Ψ. πάρεισι — τινες om Ω. ἀλλ᾽ ἐγώ σε Ψ. ἀλλ᾽ ἔγωγέ σε ΑΩΦ et v. ἔγωγε natum ex inferioribus. μυλῶνα pro μύλωνα Jacobitius. δεσπότης] δεσπότην Ψ. ἔπεχε ΑΨΩΦΜ. ἐπέχω v. μὰ δί᾽ ἀλλ᾽ ἤδη γε Α et v. μὰ δία γε ἀλλ᾽ ἤδη γε (?) Ω. μὰ δίαγε. ἀλλ᾽ ἤδη ἀπεφ. Φ. hinc correxi: μὰ Δί᾽ ἔγωγε, ἀλλ᾽ ἤδη ἀπεφηνάμην. δ᾽ ἐς v. δὲ ἐς ΑΨ. δὲ εἰς Ω et qui εἰσαύριον Φ. παρακ.] παραβαλοῦμεν Α. γὰρ καὶ τοὺς ἰδ.] ita scripsi. libri γὰρ τοὺς ἰδ. eadem oppositio in Fugitiv. c. 4: μήτε τοὺς ἰδιώτας μήτε τοὺς φιλοσόφους, in Nigrin. c. 24 init., in Piscat. c. 10 init. ib. c. 34 fin. et alibi exstat.

ΩΝ. ἀλλ' ἐγώ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μυλῶνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρω λόγον. ΠΥΡΡ. ἔπεχε περὶ τούτου. ΩΝ. μὰ Δί' ἔγωγε, ἀλλ' ἤδη ἀπεψήφισμαι. ΕΡΜ. σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ, ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν· ἀποκηρύξειν γὰρ καὶ τοὺς ἰδιώτας καὶ βαναύσους καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ΑΛΙΕΥΣ
Η
ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

Reitz. I p. 570

1. ΣΩΚ. *Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον ἀφθόνοις τοῖς λίθοις, ἐπίβαλλε τῶν βώλων, προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστράκων, παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον, ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ βάλλε, ὦ Πλάτων· καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ σὺ δέ· πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,*

ὡς πήρη πήρηφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

*κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὅντινα οὐχ ὕβρικε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες, * εἴ ποτε καὶ ἄλλοτε, χρῶ* 571
τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆτε· διδότω τὴν ἀξίαν βλάσφημος ὤν. τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

ἀνέρες ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

ἀναβιοῦντες ἢ ἁλιεὺς Thomas constanter (p. 148, 18; p. 156, 11; p. 318, 3; p. 399, 9 ed. R.).

1. *ἀφθόνοις τοῖς* ABCΨΦMcd. *τοῖς ἀφθόνοις* v. *ἀφθόνοις* om a. *βάλλε, ὦ πλάτων* ABΨΦ. *ὦ Πλάτων, βάλλε* v. *καὶ σὺ δὲ, πάντες* AB. *δὲ* addunt etiam TV. *καὶ σὺ δέ. καὶ πάντες* ΨM. *καὶ σύ· πάντες* v et (?) Φ. *συνασπίσωμεν* Φ. *ἀρήγῃ* ABXΨΦ cum Homero Jl. *β'*, 363. *ἀρήγει* edd. vett. *ἡμῶν ὅντινα* ΦM et fortasse Ψ. *ὑμῶν ὅντινα* C. *ὅντινα ὑμῶν* Ba. *ὅντινα ἡμῶν* v. *ὅντινα ὑμᾶς* A. vide Eurip. Alcest. v. 783, Hecub. v. 864, Arist. Pac. v. 930. *ὕβρικε* ABCΨΦM. *ὕβρισε* (*— σεν* a) v. *καὶ ἄλλοτε* ABCΨΦT. *ἄλλοτε* v. *ἀνῆτε* ABCΨΦM. *ἀνῇς* v. *ὦ ἐπίκουρε καὶ ἀρίστιππε* BCΦMTV et (qui *ὦ* omittunt) AΨ. *ὦ ἀρίστιππε* edd. vett. *ἀνέρες* om edd. vett., addunt ABCVΨΦM itaque Homerus Jl. *ζ'*, 112 et alibi.

2. Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶττον. εὖ ἔχει· ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴσῃ γοῦν αὐτίκα, οὕστινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθῃ; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον καθ' ἕκαστον· ἑπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Α. ἐμοὶ μὲν ἀνασκολοπισθῆναι δοκεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Β. νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρό-

---

2. ἐπισπούδασον] ἐπισπούστον A. ἔτι] ὅτι M. θᾶττον Φ. θᾶσσον Ψ et v. et cum persona post θᾶσσον A. εὖ ABΨΦM. καλῶς v. εἴσῃ] οἴσῃ Φ. ὄντας ἡμᾶς] ἡμᾶς ὄντας Φ. Dindorfius ἡμᾶς delebat. αὐτὸν] αὐτὰ A. μετέλθῃ ABCΨΦM. μετέλθοι v. ἐπινοῶμεν θάνατον] θάνατον ἐπινοῶμεν Φ. ἐξαρκέσαι
ἐξαρκέσαι] ἐπαρκέσαι M. ἀρκέσαι Ψ. δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γοῦν v. δυνάμενον. καθ' ἕκαστον γοῦν (omisso ἑπτάκις) AB. δυνάμενον. καθ' ἕκαστον ἑπτάκις (omisso γοῦν) Φ. δυνάμενον. καθ' ἕκαστον γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἑπτάκις ἀπολωλέναι (hoc ordine) Ψ. inepte quidam ἑπτάκις delerunt, quo servato Bekker cum Gesnero non melius conjecit: δυνάμενον. καθ' ἕκαστον γοῦν ἑπτάκις. at scriptor non hoc vult, Lucianum commeruisse ut pro unoquoque saepius moreretur, sed ut quot philosophos ipse laesisset, totidem mortibus (si fieri posset) multaretur. itaque, ut in Quaestt. p. 106 dictum est, πᾶσιν καθ' ἕκαστον cohaerent optimeque vulgata habet correcto interductu.

ΠΛΑΤ. ἐμοὶ μὲν — Ἐμπεδόκλεις δοκεῖ v. „οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ ΠΛ." U. tum in A persona est primum ante ἐμοὶ μὲν (mox post αὐτὸν νὴ δία. punctum sine persona), tum persona ante τοὺς ὀφθαλμοὺς, denique persona ante τὴν γλῶτταν (sic). in Φ quis ἐμοὶ μὲν — δοκεῖ αὐτὸν loquatur nescio, sed ante νὴ δία loquitur Plato et post γε πρότερον Chrysippus. quum Solanus ab multis haec prolata voluisset et Wielandius inter tres personas divisisset: Dindorfius in ed. Paris. quatuor philosophos deinceps loqui ac tum Socratem pergere: σοὶ δὲ — δοκεῖ perspexit.

ἀνασκολοπισθῆναι ΦM. ἀνεσκολοπίσθαι ABΨ et v. post γε πρότερον (ante τοὺς ὀφθαλμοὺς) ex uno Φ inserui: πολὺ πρότερον, quibus opus esse vocula ἔτι argumento est, utpote in gradatione: πρότερον, πολὺ πρότερον, ἔτι πολὺ πρότερον, quae consimilis est superiori: βάλλε, ἐπίβαλλε, προσεπίβαλλε. ἐκκεκόφθω] ἐκκόφθαι Φ. ἔτι πολὺ ABΨTV. ἐπιπολὺ Φa et v. μάθῃ ABCΨΦM. μάθοι v. κρείττοσιν B et mox μονον pr m, μορον e corr. εὑρέσθαι] εὑρέσθαι A. λακιστὸν — μόρον] versus

τερον. ΦΙΛ. Γ. πολὺ πρότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω. * ΦΙΛ. Δ. τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἔτι πολὺ πρό- 572
τερον ἀποτετμήσθω. ΣΩΚ. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ. ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτόν, ὡς μάθῃ μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα ἢ Ὀρφέα,

λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον,

ἵνα καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων ἀπηλλάττετο.
3. ΛΟΥΚ. μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου φείσασθέ μου.

---

esse Euripidis videtur de Pentheo vel Orpheo locuti, quo tragico prope solo Lucianus utitur. sed haec si de Pentheo in membra discerpto dicta erant, per se sane ejusmodi sunt, ut etiam in Aeschyli sive Pentheum cadere possint sive in Xantrias, in quibus loqui ita *Λύσσα* potuit. *ἵνα καὶ* A (ita A) Ψ. *ἵναν καὶ* B. *ἵν' ἂν καὶ* Φ. *ἵνα ἂν καὶ* v. *ἂν* h. l. delendum esse Cobetus V. L. p. 103 intellexit. *ἀπηλλάττετο* Ψ diserte. *ἀπηλλάττετο καί*. (puncta pr m) A. *ἀπηλλάττετο καὶ* B (?). *ἀπαλλάττετο* Φ. *ἀπαλλάττοιτο* v.

3. *ἱκεσίου*] *ἱκεσίου διὸς* Φ. *ΠΛΑΤ.*] libri *ΣΩΚ.* persona inepta. *ἄραρεν·*] *ἄρανεν*; A. *ἃ φησὶν* AΨ. *ἃ φὴ* B. *ἃ λέγει* Φ et v. eadem fere verba in Vit. Auct. c. 23, ubi *φησιν* libri omnes. *ὡς — πιστά*] totus Homeri est Jl. χ', 262. *οὐκ ἔστι*] *οὐκέτι* A. *ὑμᾶς καὶ αὐτὸς* AB et v. *καὶ αὐτὸς ὑμᾶς* ΦM. *καὶ αὐτὸς* (omisso *ὑμᾶς*) Ψ. *ἱκετεύσω* ΦM et v. *ἱκετεύω* AB et fortasse Ψ. *παρόψεσθε*] corrigo: *περιόψεσθε*. *ζωγρεῖτ' — χρυσόν τε*] parodia Homerici Jl. ζ', 46—48 sive λ', 131—133. *δέχθε*] *δέχεσθε* Ψ. *χαλκόν τε χρυσόν τε*] *χρυσόν τε χαλκόν τε* M. *τὰ δὴ φιλ. σ. π.*] parodia Homerici Jl. υ', 65: *τά τε στυγέουσι θεοί περ.* *ἡμεῖς*] *ἡμεῖς γε* Φ. *πρός σε* Φ. *πρὸς σὲ* A et v. *Ὁμηρικῆς*] *ποιητικῆς* Φ. *ἄκουε γοῦν* ABΨ. *ἄκουε δὴ* Φ et v. *μὴ — ἀμὰς*] parodia Homerici Jl. κ', 447 sq. *ἵκεο*] *ἵκες* A. *ἀμάς* A. *ἐμὰς* BΨ. *ἀμᾶς* v. *ἡμῖν*] *ἡμῖν γε* Ψ. *γὰρ ἂν* Φ et v. *ἂν* om ABΨ. *κτεῖνε* ABΨΦM et (ap. Bastium ad Greg. C. p. 16) 𝔄Γ. *κτεῖναι* v. *τὸν ἱκέτην γὰρ οὐ* ABΨ, uti Musgravius optime correxerat. *τὸν ἱκέτην· οὐ γάρ* Φ et v. confer Jonem v. 1553. *τί δ' οὐχὶ* ABΨ. *τί δὲ οὐχὶ* Φ et v. *τί δέ; οὐχὶ* Lehmannus. *οὐ — εἰργασμένους*] totus est Euripidis in Oreste v. 407. *πάσχειν*] *πράσσειν* M. *κτενεῖτέ με* Guyetus. *κτείνετέ με* vulgo et BΦ et qui sine persona continuat: *κτείνετέ με, νὴ* A. denique *κτείνετε* (omisso *με*) Ψ. per Lucianum, qui caeteros locos tres verbotenus esse Euripidis ipse quoque testatur,

ΠΛΑΤ. ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἅ φησιν,

ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά.

ΛΟΥΚ. καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύσω· αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη καὶ οὐ παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με·

ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
χαλκόν τε χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

573 * ΠΛΑΤ. ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρός σε Ὁμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε γοῦν·

μὴ δή μοι φύξιν γε, κακηγόρε, βάλλεο θυμῷ,
χρυσόν περ λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.

ΛΟΥΚ. οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

μὴ κτεῖνε· τὸν ἱκέτην γὰρ οὐ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. τί δ'; οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

οὐ δεινὰ, πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτενεῖτέ με;

ΠΛΑΤ. νὴ Δία· φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

ἀχαλίνων στομάτων
ἀνόμου τ' ἀφροσύνας
τὸ τέλος δυστυχία.

---

hunc unum versum pro parodia Euripidei habere licet, id quod soli placuit Solano: ,imitationem Euripidis, inquit, agnosco.' et tum quidem vocem in tragoedia raram (habet Sophocles in Oed. C. 873) *ῥημάτων* Luciano deberi arbitror, quum ipse Euripides aliter scripserit, veluti *χρημάτων*, quocum compara Hecub. v. 25. vide etiam Androm. v. 1098 et Iphig. A. v. 1167. fieri tamen potest, ut etiam hic versus integer Euripidis sit, de qua re plerique ne dubitarunt quidem, ut Matthiae Fragm. Eur. p. 412, Wagner p. 488 et qui *ῥήματος* pro *ῥημάτων* male conjecit locumque nostrum parum legit attente Nauckius Trag. Frag. p. 520. *φησὶ*] *φήσει* ΑΒΨ. *ἀχαλίνων — δυστυχία*] omnia Euripidis sunt in Bacch. 379 sqq., quae recte scripta adferuntur etiam ab A. Gellio N. A. I, 15 et Stobaeo Flor. XXXVI, 13, non item in nostri Pseudolog. § 32: *ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, ἀχαλίνων στομάτων καὶ ἀφροσύνης καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται*, ubi corrigo: *καὶ ἀνόμου ἀφροσύνης*.

4. *ΛΟΥΚ.* οὐκοῦν ἐπεὶ δέδοκται πάντως ἀποκτιννύναι καὶ οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἴπατέ μοι, * τίνες ὄντες ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον 574
πρὸς ἡμῶν ἀμείλικτα ὀργίζεσθε καὶ ἐπὶ θανάτῳ με ξυνειλήφατε; *ΠΛΑΤ.* ἅτινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινά, σεαυτὸν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας, καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀϊδωνέα, Χρύσιππος οὑτοσὶ καὶ Ἐπίκουρος, καὶ ὁ Πλάτων ἐγὼ καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεινοσὶ καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας καὶ Διογένης καὶ ἅπαντες, ὅσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις. 5. *ΛΟΥΚ.* ἀνέ-

---

4. personam ante *οὐκοῦν* om A. *ἐπεὶ* ΑΒΨΜ. *ἐπειδὴ* v et (?) Φ. in simili loco D. Marin. VIII, 2 *ἐπεὶ* libri omnes. *ἀποκτιννύναι* B. *ἀποκτιννῦναι* v. *ἀποκτινῦναι* A, et per unum $\bar{ν}$ *ἀποκτινύναι* scribit Phrynichus Bekkeri p. 29, 7, dubitante tamen Hermanno Praef. ad Soph. Antig. p. XXIV et adversante Buttmanno Gr. II p. 228 ed. sec. *τὸ* ΑΒΦabc. *τοῦ* Ψd. *φέρε* ΑΒΨ. *φέρετε* Φ et v. *μοι τίνες* Φ. *οἵτινες* (omisso *μοι*) AB. *μοι οἵτινες* v. *ἀμείλικτα* ΑΒΨΦMRTUV. *ἀνήκεστα* v. scholiasta utrumque legit: *ἀμείλικτα*: *ἀνήκεστα*. *με ξυνειλήφατε* AB et fortasse CΨ. *συνειλήφατέ με* v. sed Φ: *συνειλήφατε*. *ἅ τινα* (omissis *με* et persona). *σεαυτὸν*] *ἑαυτὸν* Ψ. *καλοὺς* ΑΒΨΦ et v. *κακοὺς* RUV. *σου λόγους*] *συλλόγους* ABCΨΦRTV.

ἐν οἷς] *ἐφ' οἷς* Ψ, quod mox sequitur, quo altero loco A: *ἐφ οἷς*. *ἐξ ἀγορ. ἀποκηρ.*] *ἀπ' ἀγορᾶς κηρύττων* M. *Ἀϊδωνέα* Φ et v. *ἅδην* (*ἄιδην* B) ABCΨ. *οὑτοσὶ*] *οὗτος* ΑΒΨ. *καὶ ὁ πλάτων* ABCΦ. *καὶ πλάτων* v et diserte Ψ. *καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος*] haec om Φ. *ἐκεινοσὶ* BCΨ. *ἐκηνοσὶ* A. *ἐκεῖνος* v. *ὁ σιωπῶν*] *ὁ προσιὼν* AC, sed A in marg pr m: *ὁ σιωπῶν*. *καὶ διογένης* ΨΦ et v. *καὶ ὁ διογένης* AB. *ὅσους* ABCΨT. *ὁπόσους* Φ et v. *διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις*] in „Vitarum Auctione" tum quidem recens edita, de qua imperfecto et debebat uti et etiam paullo ante bis usus est: *κακῶς ἠγόρευες* atque *ὕβριζες*. at Cobetus V. L. p. 238 *διέσυρας* conjecit, quod si in libris esset omnibus, ego tamen *διέσυρες* conjicerem.

5. *ΛΟΥΚ.* personam om A. *ἢν μάθητε* ABCΨTUVc. *εἰ μάθετε* a et fortasse Φ. *σὲ δὲ* ABC. *σὲ δὴ* ΨΦ et v. ita

πνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, ἢν μάθητε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων. ΠΛΑΤ. ληρεῖς· σὲ δὲ τήμερον χρὴ ἀπολωλέναι, καὶ εἴθε γε ἤδη „λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ᾽ ὅσσα ἔοργας.“ ΛΟΥΚ. καὶ μήν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα καὶ εὔνουν καὶ ὁμογνώμονα καί, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε ἀποκτενοῦντες, ἢν ἐμὲ
575 ἀποκτείνητε τοσαῦτα * ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα· ὁρᾶτε οὖν, μὴ τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτοὶ ποιῆτε, ἀχάριστοι καὶ ὀργίλοι καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. ὢ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κακηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ὡς ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἴει διαλέγεσθαι καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;
6. ΛΟΥΚ. ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ

Aristophanes, ληρεῖς· ἐγὼ δὲ in Ran. v. 1195 et Eccles. v. 1001.
τήμερον χρὴ ABC et fortasse Ψ. χρὴ τήμερον Φ et v.
καὶ εἴθε γε ἤδη] ita correxi. καὶ ἤδη γε ΑΦ et v. καὶ ἤδη (om γε) Ψ. ‚utinamque, inquit, lapidibus jam coopertus esses.‘ καὶ εἴθε γε exstat De Merc. Cond. § 26 et alibi. hanc emendationem et forma ἕσσο poscit et ipse Homeri locus Jl. γ', 56 sq.: ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη | λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ᾽, ὅσσα ἔοργας. ἕσσο] ἔσσο Aabc. ὅσσα] ὅσσ᾽ Ψ.
ἐξ ἁπάντων] ἀπὸ πάντων Ψ. ὑμῖν ὄντα] ἡμῖν ὄντα; Α. ὑπὲρ ὑμῶν v et qui ambo γρ. καὶ „περὶ ὑμῶν“ ΦV. περὶ ὑμῶν ΑΒΨΧ.
οὖν ΑΒΨ. γοῦν v et Φ. μὴ τὸ τῶν vulgo. μὴ τῶν ΑΒΨ. μὴ κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν ΦRTV. αὐτοὶ Cobetus V. L. p. 238. libri αὐτό. ποιῆτε Φ et v. ποιεῖτε ΑΒΨ. κακηγορίας ΑΒΨΦ et v. κατηγορίας RVd. οὕτως ὡς ABCΨΦ. οὕτως v. διαλέγεσθαι καὶ ΑΒΨ. διαλέγεσθαι; ἢ καὶ Φ et v.
6. οἷς καταλελοίπατε Φ. οὓς καταλελοίπατε A et v. οὓς καταλελείπατε abcde. αὐτὰ γοῦν ἅ] ἀτὰρ γοῦν ἃ Φ. ἅ φημι] ἀφίημι Ψ. λαβὼν ABCΨΓ. παραλαβὼν Φ et v. ἕκαστον Gesner et Dindorfius. ἕκαστον (h. e. supra ἕκαστος) B. ἕκαστος AC et fortasse Ψ. ἑκάστου Φ et v. παρ᾽ ὅτου] παρά του Φa.
τὸ δ᾽ ΑΦ. τὸ δὲ v. τοιαῦτα et ποικίλα et πολυειδῆ] τοιαύτας et ποικίλας et πολυειδεῖς ΑΒΨ et fortasse V. pro τοιαῦτα

φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν καὶ τοῖς λόγοις οἷς καταλελοίπατε, ὁμιλῶν. αὐτὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν λαβὼν καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι καὶ γνωρίζουσιν ἕκαστον τὸ ἄνθος ὅθεν καὶ παρ' ὅτου καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δ' ἀληθὲς ὑμᾶς καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἳ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλέξασθαί τε αὐτὰ ἐπίσταιτο καὶ ἀναπλέξαι καὶ ἁρμόσαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας, * ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι 576
ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἰλήφει τὴν ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς. 7. ΠΛΑΤ.

---

hodie scribo τοσαῦτα itaque tacito Cobetus V. L. p. 166. ἀναλέξασθαί τε AB et fortasse Ψ ut in Quaestt. p. 123 conjeceram. ἀναλέξασθαί γε v, quod Bekker non bene revocavit. αὐτὰ] αὐτὰς ABΨ. ἀναπλέξαι καὶ ἁρμόσαι ABCΨ. ἀναπλέξασθαι καὶ ἁρμόσασθαι Φ et v. θατέρου om ABΨ. ἔσθ' ὅστις] ἔσθ' ὅτις AΨ, mero errore, ut A mox: ἐπιχειρήσιεν. ob dictionem οὐκ ἔσθ' ὡς (Soph. Antig. v. 746) olim conjeceram: ἔσθ' ὥς τις οὖν (i. e. ‚nullo modo quisquam'). at tunc ita Lucianus collocasset: ἔστ' οὖν ὥς τις —. cf. Prometh. II § 18: ἔσθ' ὅ τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν; et Hermotim. § 36 init. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ABΨVRT. ἀφ' ὧν εἶναί τις (omisso ἤδη) Φ et v. pro ἀφ' ὧν M: ὑφ' ὧν. Θάμυριν] Θάμυριν ἐκεῖνον hic legit Thomas M. p. 111, 11, (ubi etiam alia turbat), sed idem legit Θάμυριν (sine ἐκεῖνον) in loco ab turbis vacuo p. 399, 10. εἰλήφει ABΨ. εἴληφε v et fortasse Φ.

7. Lucianus, qui primum (c. 5) se Platonis εὐεργέτην tulerat et mox (c. 6) quum Plato ira excanduisset, ad blanditias conversus Platonem vicissim dixerat Luciani esse εὐεργέτην, rhetorum artes imitatus erat. recte igitur κατὰ τοὺς ῥήτορας et libri et qui male rem explicat scholiasta. quod Bekker οὐ κατὰ τοὺς ῥήτορας conjecit, ratione male conclusa offensus est. ego nihil aliud quam γοῦν in δ' οὖν mutavi. „tu quidem, inquit, rhetorum artibus usus es, veruntamen id rei ipsi plane contrarium est eoque causae tuae

τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴρηταί σοι, ἐναντιώτατον δ' οὖν ἐστι τῷ πράγματι καὶ χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴ γε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φὴς λαβὼν καθ' ἡμῶν ἐτόξευες ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς. τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες οὐκ ἐκωλύσαμεν δρέπεσθαι καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε κατά γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος εἶ ἀποθανεῖν. 8. ΛΟΥΚ. ὁρᾶτε; πρὸς ὀργὴν ἀκούετε καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου ἢ Ἀριστοτέλους ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἄν, ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν
577 ἀλλὰ μὴ * ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με· ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ

---

nihil prodest.“ δ' οὖν] libri γοῦν. ἐστι τῷ Φ et v. ἐστί σοι τῷ ΑΒΨ, errore e verbis proximis εἴρηταί σοι orto. vide Rhet. Praec. § 15: ἀχρεῖα γὰρ καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἐτόξευες] ἐτόξευε A. ante ἀνθ' ὧν persona in A. ἐκωλύσαμεν ABCΨVRT. ἐκωλύομεν v et fortasse Φ. κατά γε τοῦτο] ita correxi. libri διά γε τοῦτο, pro quo Cobetus V. L. p. 238 δι' αὐτὸ τοῦτο conjecit. at vide Bis Accus. 30: κατά γε τοῦτο (nostrates, „in ſo fern“) χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ, Toxar. 10: ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν. De Morte Peregr. 21: κατὰ τοῦτο (malim κατά γε τοῦτο) πάνυ ὀψὲ δρᾶν αὐτὸ ἔοικεν. confer etiam Cynicum § 12: κατά γε τὸν σὸν λόγον et Demonact. 2: τό γε κατ' ἐμέ. μάλιστα om ΑΒΨ, male. εἶ ΑΒΨ. ἂν εἴης Φ et v.

8. personam post ἀποθανεῖν om A. ὁρᾶτε;] ὁρᾶ τῇ A. ὑμῶν] ἡμῶν cd. διαλύεσθαι] λύεσθαι Φa. λόγον ABCΨ. λόγους Φ et v. ἢ ἅμα πάντες] ἢ ἅπαντες Φ. ὅντιν' ἂν] ὅντινα ἂν v. ὅντινει ἂν A. ἐγὼ δ' Φ. ἐγὼ δὲ A et v. καὶ ABCΨ. κᾆτα Φ et v. ἣν μὲν ABCΨΦMTV. εἰ μὲν v. μὲν ΑΒΨV. μέν τι ΦM et v et (?) C. ἀδικῶν ΑΦΨ et v. ἀδικεῖν B. φαίνωμαι ABCΨΦMTV. φαίνομαι edd. vett. ὑμεῖς — τολμήσετε] pro his quinque verbis ὑμεῖς δ' (δὲ B) ἐντολμήσετε AB. τὰς εὐθύνας] τὰς ἀθύνας A (ita A) ἀφήσουσί (ἀφείσουσί A) με ΑΒΨMRV. ἀφήσουσι μὲν v et (?) Φ. ἐς A. εἰς v. παροξύνοντας B. τρέψατε ΑΒΨM. τρέψετε v et (?) Φ.

διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγον καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει. ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὄντιν' ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων, ἐγὼ δ' ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. καὶ ἢν μὲν ἀδικῶν φαίνωμαι καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν· ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσί με οἱ δικασταί, ὑμεῖς δὲ ἐς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψατε.

9. ΠΛΑΤ. τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς ἀπέλθῃς· φασὶ γοῦν ῥήτορά σε καὶ δικανικόν τινα εἶναι καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὄντινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε, ἄδικα πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. θαρρεῖτε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν * ὕποπτον ἢ ἀμφίβολον ἀξιώ- 578
σαιμ' ἂν γενέσθαι καὶ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν δικάστριαν ποιοῦμαι ἔγωγε. ΠΛΑΤ. καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴ γε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε

9. personam post τρέψατε. om A. τοῦτ' AB et fortasse Ψ. τοῦτο Φ et v. ἐς πεδίον τὸν ἵππον] in scholio Parisino ap. Bachm. Anecd. II p. 332 ex h. l. affertur: τοῦτο ἐκεῖνο, τὸν ἵππον ἐς πεδίον. qui verborum ordò in locis exstat omnibus Heindorfi ad Plat. Theaet. p. 429, Toupi Cur. N. in Suid. p. 225, Wyttenbachi ap. Boisson. ad Eunap. I p. 384, Boissonadi ipsius Anecd. I p. 397 et (ubi unus Tzetzes: ἐς πεδίον ἵππον) ibid. p. 459. etiam in Menandro ap. scholiastam Platonis p. 365 hunc ordinem fuisse numeri ostendunt, ut si Menander in fine senarii dixerat: ἵππον ἐς πεδίον καλεῖς, quae eadem fere verba sunt Eunapi p. 90. at Lucianus vi oppositi ab initio ἐς πεδίον collocavit: ‚in judiciumne, inquit, quasi in planitiem equum te vocandum esse?‘ ἀπέλθῃς ABCΨΦM. ἀπέλθοις v. μὴ σὺ] σὺ μὴ Ψ. ποιεῖτε, ἄδικα AB. ποιεῖτε ἄδικα, v. personam post ψηφίσασθαι. om A. θαρρεῖτε A et v. θάρρει Φ et fortasse M. γε om Φa. ἀποδώσεταί] ἀποδόσεταί Φa. persona ante ὁρᾶτε in A. δικάστριαν ποιοῦμαι ABΨ. ποιοῦμαι δικάστριαν Φ et v. οἱ αὐτοὶ] οἳ αὐτοὶ A.

καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω. 10. ΠΛΑΤ. τί ποιῶμεν, ὦ Πυθαγόρα καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ οὐκ ἄλογα ὁ ἀνὴρ προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. τί δ' ἄλλο ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες ἀκούσωμεν ὅ τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν οὖν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ ταῦτα δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου πέρι καὶ Μελήτου, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων,
579 ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος * τεθνήξεται μηδὲ τὸ παράπαν ὕδατος μεταλαβών; ΠΛΑΤ. ἄριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἡ δὲ δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῷ. 11. ΛΟΥΚ. εὖ γε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα καὶ νομιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε,

---

10. ποιῶμεν ACΨ et ω in litura B. ποιοῦμεν Φ et v. οὐκ ἄλογα ὁ ἀνὴρ ABΨ. ἀνὴρ οὐκ ἄλογα Φ et v. προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν Φ et v. προκαλεῖσθαι ἀξιῶν ABC. προσκαλεῖσθαι ἀξιῶν et in marg δικάζεσθαι ἀξιῶν Ψ. nullo modo δικάζεσθαι delendum erat. τί δ' ABCΨ. τί δὲ v. πρὸ δίκης] προδίκης Φ. ὀργίλων τινῶν] ὀργίλων γὰρ τινῶν Ψ. τὸ δίκαιον ἐν τῇ χ.] τὸ ἐν τῇ χειρὶ δίκαιον scholiasta Paris. in lemmate Bachm. Anecd. II p. 332, 17. malim: καὶ ἐν τῇ χειρὶ τὸ δίκαιον τιθ. παρέξωμεν cd. οὖν ABΨ. γοῦν Φ et v. κακηγορεῖν ΨΦ et v. κατηγορεῖν AB. χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες] λέγοντες αὐτοὶ χαίρειν Ψ. ἀνύτου πέρι καὶ μελήτου BΨ. ἀνύτου πέρι καὶ μελίτου A. ἀνύτου καὶ μελήτου πέρι Φ. Ἀνύτου καὶ Μελίτου πέρι v. ἢ τῶν] ἢ om a. τὸ παράπαν AB. τοπαράπαν v. ἀπίωμεν] βαδίζωμεν M. ἀγαπήσομεν Φ et v. ἀγαπήσωμεν AΨ et fortasse B.

νομι

11. νομιμώτερα] μονιμώτερα B. μονιμώτερα A. δεήσει] δεήσῃ B. ποῦ δὲ] ποῦ δαὶ AC et fortasse B. πολὺν ABΨ. πάνυ πολὺν Φ et v. ἀνήρωτων hoc accentu A. πολὺ μᾶλλον] πολλοῦ μᾶλλον B, unde jam Jacobitius in ed. prim. πολλῷ μ. con-

ὡς ἔφην· δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια περιβεβλημένοις καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτοὺς ἀνηρώτων· οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἐπεδείκνυον. οὐδέπω οὖν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. 12. πολλάκις δὲ ἢ αὐτὸς εἰκάσας ἢ ξενα-

---

jecit. vide varr. lectt. in Luc. Herodoto § 2. οὐδ' ὅλως] οὐδόλως A (ita A), οὐδὲν ὅλως ΦΜ. ἀπεκρίνοντό] ἀπεκρίναντό ΦΜ. ἐπεδείκνυον ABΦ. ἀπεδείκνυον Ψ (?) et v. οὐδέπω οὖν] ita conjeci. libri οὐδέπω γοῦν.

12. δὲ ἢ M. δὲ εἰ Φ. δὲ A et v. ἧκον ἂν] vitium his subesse in Quaestt. p. 145 speciose dixeram. at hodie nihil muto ut in re non semel facta sed saepius: certe multae tum fuerunt philosophorum sectae. eandem comparationem habemus in Hermotim. c. 15 init. ἐπί τινας] ἐπί τινος Φ. βεβαίως om a. τότε] τό γε Ψ. γοῦν] οὖν a. ἐσιόντων τε Φ et v. ἐσιόντων A (ita A) BΨ. σκυθρωπῶν om ABΨ. ἐσῆλθον ABCΨ. ἐσῆλθον ἂν Φ et v. ἀφελὲς (ut Graevius restituit) BTUVcd. ἀσφαλὲς AΨΦab et v. ἐρρύθμιζεν B. ἐρύθμιζεν AΨ. ἐπερρύθμιζεν Φ et v. οὔτε τὸ et οὔτε τοῦ] libri οὐδὲ τὸ et οὐδὲ τοῦ. ἄνετον ABCΨ. ἄφετον Φ et v. δέ τι] δέ τοι Ψ. ψιμύθιον] ψιμμίθιον A. φῦκος AB. φύκος v. φυκίον ΦΜ. καὶ φῦκος om a. ἐντρίμματα πάντα τὰ] ita conjeci. τὰ ῥήματα πάνυ τὰ B. τὰ ῥήματα πάντα ACΨV. τὰ ῥήματα πάνυ Φ et v. vide Pollucem V, 101: ἴσως δ' ἂν τοῖς κόσμοις προσήκοι καὶ τὸ ἔντριμμα, ψιμύθιον ἄγχουσα φῦκος καὶ τὰ ὑπογράμματα καὶ ἡ στίμμις κ. τ. ἑ. adde nostrum Bis Accus. 31 init. et De Hist. Conscr. c. 8 fin. nam τὰ ῥήματα servare non licet nisi verbo quod tum male deest audacter suppleto, veluti: καὶ φῦκος· [ἦν δὲ] καὶ τὰ ῥήματα πάντα ἑταιρ. ἐς κάλλος AΨΦa. ἐς κάλλους B (?). ἐς τὸ κάλλος v, ut in eisdem verbis Pro Imagin. § 23 libri exhibent. τοῖς πλουσιωτέροις] ita correxi. libri τοὺς πλουσιωτέρους (πλουσιοτέρους a). vide exempli causa Anachars. § 14 fin. ἂν om Ψ. παρακαθισαμένη] παρακαθησταμένη A. παρακαθεζομένη Φ. παρακαθιζομένη a. προσέβλεπεν Φ pro προσέβλεπε.

χρυσᾶ] χρύσεα AB. πλοιῶν ABCΨRTUV. ἐγχέλεων Φ et v.

γήσαντός τινος ἧκον ἂν ἐπί τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει
580 τῶν ἐσιόντων τε καὶ * ἐξιόντων, ἁπάντων σκυθρωπῶν καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν καὶ φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν· μετὰ τούτων οὖν ξυμπαραβυσθεὶς καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον. εἶτα ἑώρων γύναιόν τι οὐχ ἁπλοϊκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐρρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὔτε τὸ ἄνετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα οὔτε τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα· πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φῦκος καὶ ἐντρίμματα πάντα τὰ ἑταιρικά· καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς κάλλος ἔχαιρε, καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο, καὶ
581 τοῖς πλουσιωτέροις ἂν παρακαθισαμένη πλησίον * τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπεν. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα. ἐπὶ πόδα οὖν εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους οὐ τῆς ῥινός, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος ἑλκομένους πρὸς αὐτῆς καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα εἰδώλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας. 13. ΠΛΑΤ. τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ

---

scholiasta Graevi utrumque habet sic: ἐγχέλεων: κλοιῶν. ἐπὶ πόδας οὖν εὐθὺς ΑΒΨ. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὖ (ἂν pro αὖ habent ΦΜ) εὐθὺς TUΦΜ et v. ἐπὶ πόδας tamen libri omnes, pro quo bene Cobetus V. L. p. 89 ἐπὶ πόδα correxit. οὐ τῆς ῥινὸς ἀλλὰ τοῦ πώγωνος ἑλκ. π. αὐτῆς ΑΒΨ. ἑλκ. π. αὐτῆς οὐ τῆς ῥινὸς ἀλλὰ τοῦ πώγωνος Φ et v. Ἰξίονα] ἰξίωνα A (ita A) B. Ἥρας] ὥρας ΑΨ.

13. οὐ γὰρ Φ et v. οὐδὲ γὰρ ΑΒΨ. ἀλλ' Φ et v. ἀλλὰ AB. δεήσει] δέει Ψ. ἐπανιοῦσα AB et v. ἀνιοῦσα ΦMa. ante τοῦτο persona in A. τοῦτο γὰρ ΨΦ (diserte) et v. τοῦτο AB, quod vitium e falsa ante τοῦτο persona natum est. asyndeton hic ineptum est. dici h. l. debet aut τοῦτο γοῦν (ut in Jov. Trag. § 37 fin.), quod in libro est nullo, aut τοῦτο γάρ. de repetita vocula γὰρ vide Quaestt. p. 184. ποιεῖν ἔθος ΑΒΨΦΜ. ἔθος ποιεῖν v. προσέρχεται ABCΨRTV. πρόσεισιν Φ et v. libri τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος (A et post κόσμιον et post

πρόδηλος οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα. πλὴν ἀλλ' οὐδὲν
δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κερα-
μεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν. ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται
ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσειε καὶ ἐν τῇ
Ποικίλῃ· τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ποιεῖν ἔθος αὐτῇ· μᾶλλον
* δὲ ἤδη προσέρχεται. ὁρᾷς τὴν κόσμιον ἀπὸ τοῦ σχή- 582
ματος, τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἠρέμα
βαδίζουσαν; ΛΟΥΚ. πολλὰς * ὁμοίας ὁρῶ τό τε 583
σχῆμα καὶ τὸ βάδισμα καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία
πάντως ἥ γε * ἀληθὴς φιλοσοφία ἐστὶν ἐν αὐταῖς. 584
ΠΛΑΤ. εὖ λέγεις· ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστί, φθεγξαμένη
μόνον. 14. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. παπαῖ, τί Πλάτων καὶ

σχήματος interrogat). sed τὴν alterum recte deleverunt T. Fr. Benedictus et qui D. Mort. X, 8 apte contulit, J. Sommerbrodtius. ego in Quaestt. p. 139 quum τὴν permirum esse et corrigi facile posse dixissem, tamen cum vulgata contuli Bis Accusat. § 28: αὐτὸς δὲ τὸν γεννήτην ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὸν (τὸν om A) Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον ὑπεραγαπήσας —. at in Bis Accus. verba hoc potius ordine ponenda videntur: α. δ. τὸν γεννήτην ἐκεῖνον, τὸν Διάλογον, ἀπὸ τοῦ σχήματος Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον ὑπεραγ. vide nostri Conviv. § 35: οὕς γε ἐθαύμαζον οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. liberi specie et habitu similes esse parentibus solent. jam philosophi barbati barbatum dialogum, qui a Platone aliisque frequentatus esset, hac specie ducti philosophiae soli vindicarunt quasi subolem parenti (vide Diogenem L. III, 47 sq. ibique Menagium). quanquam dialogus aliquanto ante jam comoediae et tragoediae propria fuerat tanquam proles. ceterum in Bis Accus. l. l. Sommerbrodtius dubitanter conjiciebat: αὐτὸν δ. τ. γ. ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, τὸν Διάλογον ὑπεραγαπήσας, quod ut in universum laudem meretur, ita ab Gorlicensi justo abest longius [vide supra p. 35 sq.]. ἐπὶ συννοίᾳ] ἐπὶ συννοίαν (sic) Φ. nulla persona ante πολλὰς in A. τό τε σχῆμα] ita correxi in Quaestt. p. 123. τό γε σχῆμα Φ et v. τὸ σχῆμα AB. de Ψ parum constat. πάντως (uti Solanus conjecerat) ΦMa. πάντων ABΨ et (praeter a) edd. vett. cum nostris μία πάντως confer Hermotim. 14: τὸ δέ γε ἀληθὲς οἶμαι πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν. ἐστὶν ἐν ABCΨ. καὶ ἐν Φ et v. αὐταῖς] ταύταις B.

14. A om personam ante παπαί, pro quo παπαῖ Jacobitius. οἱ ἄλλοι πάντες ABCΨ. οἱ λοιποὶ ἅπαντες Φ et v. ἆρά τι ABCΨΦRTV. ἆρά τις v. videsis meam Epist. Cr. p. XXXVIII.

Χρύσιππος ἄνω καὶ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ ἄλλοι πάντες,
αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις
ἐς τὸν βίον; ἆρά τι ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις
γοῦν ἐοίκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ
που τυμβωρύχος τις ἢ ἀνδροφόνος ἢ ἱερόσυλός ἐστιν;
ΠΛΑΤ. νὴ Δί', ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων
585 ἀσεβέστατος, ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ * κακῶς ἀγορεύειν ἐπε-
χείρησε καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τὰ παρὰ σοῦ μα-
θόντες τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν. ΦΙΛ. εἶτα
ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, καὶ ταῦτα εἰδότες
ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς Κωμῳδίας ἀκούουσα ἐν τοῖς Διονυ-
σίοις ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἥγημαι καὶ οὔτε ἐδικασάμην
οὔτε ᾐτιασάμην προσελθοῦσα, ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰ-
κότα καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι
ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ
ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσμώμενον τοῖς κόμ-
586 μασι, λαμπρότερον * ἀποστίλβει καὶ φανερώτερον γίγνε-
ται. ὑμεῖς δ' οὐκ οἶδ' ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ
γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε; ΠΛΑΤ. μίαν ἡμέ-
ραν ταύτην παραιτησάμενοι ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς

ξυλλαβόντες A et v. συλλαβόντες Φ. τυμβωρύχος ABCRTV. τυμβορύχος UΨ. λωποδύτης Φ et v. ἐστιν pro ἐστι Φ. νὴ δί' AB. νὴ Δία v. πάντων γε edd. et libri omnes, etiam A (ita A). ὁπόσοι τὰ παρὰ σοῦ] ita correxi. ὁπόσοι παρὰ σοῦ AB. ὁπόσοι περὶ σοῦ (certe περὶ) Ψ. ὁπόσοι τι παρὰ σοῦ Φ et v. vide Bis Accus. 21: ὃς τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς —. καταλελοίπαμεν] παραλελοίπαμεν Φ. ἐν τοῖς διονυσίοις ABΨ. ἐν Διονυσίοις Φ et v. οὔτε ᾐτιασάμην add Φ et v. om ABΨ. ἀποσμώμενον ABV et fortasse Ψ. (A interpungit ἀποσμώμενον.) ἀποσκόμενον T. ἀποσπώμενον Φ diserte et v. ἀποσπόμενον a. κόμμασι v. κόμμασιν a. σκόμμασι Ψ. σκώμμασι ABΦ. γίγνεται Φ. γίνεται A et v. δ' οὐκ οἶδ' AB. δὲ οὐκ οἶδα Φ et v. δ' οὖν Φ et v. γοῦν AB. personam ante μίαν om A. ἐπ' αὐτὸν] παρ' αὐτὸν M. δέδρακεν Φa. δέδρακε A et v.

ἔλεγε παριὼν] ita correxi itaque unus voluerat Solanus („alibi apud hunc et Demosthenem, inquit, παριών"). ἔλεγεν (omisso ἐπιὼν) Φa. ἔλεγεν ἐπιὼν A et v. vide inprimis Prometh. I c. 2: οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες et Harmonid. c. 2: ἐς τὰ πλήθη παριών. item falso legitur ἐπιὼν (pro προϊὼν) De Merc. Cond. c. 4.

ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακεν. φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγελλον οἷα ἔλεγε παριὼν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν. 15. ΦΙΛ. εἶτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. οὔκ, ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλόμεθα καὶ σὺ ὅτι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης. ΦΙΛ. τί φὴς σύ; ΛΟΥΚ. τοῦτο αὐτό, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο· μόγις γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. νῦν, ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς; πρῴην δὲ τὸ ἀτιμότατον φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ θεάτρῳ ἀποκηρύττων κατὰ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙΛ. ὁρᾶτε μὴ οὐ φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας ἠγόρευε κακῶς. ΛΟΥΚ. εἴσῃ αὐτίκα, ἢν ἐθέλῃς ἀκούειν μόνον ἀπολογουμένου. ΦΙΛ. ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον, μᾶλλον δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν αὐτήν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανῆ πάντα εἴη τὰ ἐν τῇ

---

15. εἶτα] personam om A. ἀπολ.] ἀπολογησόμενον TV. οὔκ] personam om A. ἀνεβαλόμεθα ΒΦ. ἀνεβαλλόμεθα AΨ et v. ἀνελόμεθα M. καὶ σὺ ὅ τι ἂν] ita scripsi ducibus partim Cobeto V. L. p. 238 et Dindorfio, qui praeclare καὶ σὺ pro καὶ σοὶ correxere. καί σοι ὅ τι ἂν Φ et v. καὶ σοὶ ἂν ABΨ. καὶ ὅ σοι ἂν RTV. καὶ ὅσον ἂν c. δοκῇ] δοκεῖ a. τοῦτο ποιήσῃ ABΨΦ a. τοῦτο ποιήσει v. ἂν εὑρεῖν TV. ἀνευρεῖν ABΨU. ἐξευρεῖν Φ et v. μόγις ABΨCM. μόλις v. νῦν] νῦν οὖν ΨΦ, male. vide Timonem § 48 init. bis et Arist. Thesmoph. v. 642.

καλεῖς; A pro καλεῖς, — τὸ ἀτιμ.] τὸ om M. θεάτρῳ ἀποκηρύττων ABΨΦM. ἀποκηρύττων θεάτρῳ v. κατὰ τὰ μέρη fortasse V. πολλὰ καὶ] καὶ om Ψ. ἠγόρευε Φ et v. ἠγόρευσε B et fortasse Ψ. ἠγόρευσαι A. vide supra ad διέσυρες c. 4 fin. ἐθέλῃς] ἐθέλεις a. ἀκούειν μόνον ἀπολογουμένου.] ita correxi. ἀκούειν ἀπολογουμένου μόνον. AB et fortasse Ψ. ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον v et fortasse Φ. Schwidopius Observv. Luc. III p. 11 minus recte transponebat: ἢν ἐθέλῃς μόνον ἀκούειν ἀπολογουμένου. ΦΙΛ. ἀπίωμεν] ita V. nova persona est etiam in AB. sed vulgo ΛΟΥΚ. loqui pergit. ἐπ' Ἄρειον] ἐς ἄρειον AB. ἐς τὴν ABCM. εἰς τὴν v. καταφανῆ πάντα εἴη ABCΨ. καταφανείη πάντα Φ et v.

587 *πόλει. * 16. ὑμεῖς δέ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. τίνες δέ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαί [μοι] καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη ἡ παρ' αὐτήν· ἡ δὲ προηγουμένη Παιδεία, ἡ ἀμυδρὰ δὲ καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. οὐχ ὁρῶ ἥν τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνήν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ καὶ διολισθάνουσαν; ΛΟΥΚ. ὁρῶ νῦν μόγις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλῆρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε καὶ συνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙΛ. νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς· οὐ χαλεπὸν γὰρ μίαν δικάσαι δίκην, καὶ ταῦτα περὶ τῶν ὑμετέρων ἐσομένην. 17. ΑΛΗΘ.*

---

16. *ὑμεῖς δὲ*] priori personae continuata in VAB. *πόλει. ΦΙΛ. ὑμεῖς δὲ* v et fortasse *Φ*. *ἥξω γὰρ*] *ἥξω δὲ* M. *κόσμιαί μοι*] ita conjeci. *μοι κόσμιαι* ABΨ. *κόσμιαι Φ* et v. *αὗται* A et (?) Ψ. *αὖται* B. *αὗται Φ* et v. personam ante *Ἀρετὴ* om A. libri *δικαιοσύνη παρ' αὐτήν*. articulum *ἡ* in Quaestt. p. 145 addidi. *ἡ δὲ προηγουμένη* B. *ἥδε προηγουμένη* A. *ἡ προηγουμένη δὲ Φ* et v. de Ψ non constat. *ἡ ἀμυδρὰ δὲ*] *καὶ ἡ ἀμυδρὰ δὲ* M. *δὲ καὶ ἀσαφὴς* ABΨΦ. *δὲ αὕτη καὶ ἀσαφὴς* M et v. *ὑποφεύγουσαν*] *ἀποφεύγουσαν* Ψ. *διολισθάνουσαν* B et fortasse Ψ. *διολισθαίνουσαν Φ* et v et qui more suo *διολισθάινουσαν* A. personam ante *ὁρῶ* om A. *νῦν*] *νῦν μοι* A. *μόγις* ABCΨ. *μόλις Φ* et v. *ἀλλὰ τί οὐχὶ*] malim, *ἀλλὰ τί μοι οὐχὶ* —; nam *μοι* hic alicubi excidisse lectio mala sed antiqua *νῦν μοι* pro *νῦν* ostendit. *συνέδριον Φ* et v. *ξυνέδριον* A et fortasse BΨ. *δέ γε*] *γε* om Ψ. *συνήγορον Φ*. *ξυνήγορον* A et v. *οὐ χαλεπὸν* BCΨUV et qui *οὐ χάλεπὸν* A. *οὐ βαρὺ Φ* et v. *γὰρ μίαν* om AB. libri *τῶν ἡμετέρων*, sed *τῶν ὑμετέρων* jam in Quaestt. p. 145 correxi prima quae sequuntur verba Veritatis hoc ipsum plane dicentis testatus.

17. *ΦΙΛ.*] TUV. *ΛΟΥ.* abc. *ἀλλ'*] *ἀλλὰ* AB. *ἐν δέοντι* A (ita A) e. *ἐνδέοντι* v. *ὡς καταμηνύοις*] ita conjeci, uti c. 16 est: *ὡς πλῆρες γένοιτο. καὶ καταμηνύοις Φ*a. *ὡς καὶ καταμηνύοις* (*καταμηνύεις* AC) ABCΨ et v. *ΑΛΗΘ.*] TUV. *ΦΙΛ.* edd. vett. *ἐπάγωμαι*] *ἐπάγομαι Φ*. *θεραπευνιδίω* Ψ. *τούτω*] *τωδε* (sic) Ψ. *εὐνοϊκωτάτω Φ* et v. *συνοικοτάτω* A et fortasse B.

*ἄπιτε ὑμεῖς· ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν ἃ πάλαι
οἶδα ὁποῖά ἐστιν. ΦΙΛ. ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐν
δέοντι ξυνδικάζοις ἄν, ὡς καταμηνύοις ἕκαστα. ΑΛΗΘ.
οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω εὐνοϊκω-
τάτω μοι ὄντε; ΦΙΛ. καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς.
ΑΛΗΘ. ἕπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, * μεθ'* 588
*ἡμῶν ὡς τὸν δείλαιον τουτονὶ ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν
ἡμέτερον ὄντα κινδυνεύοντα ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει δι-
καίᾳ, ἄν γε σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', ὦ Ἔλεγχε, αὐτοῦ
περίμενε. ΛΟΥΚ. μηδαμῶς, ὦ δέσποινα, ἡκέτω δὲ
καὶ οὗτος, εἰ καί τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις
προσπολεμῆσαι δεήσει με, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις καὶ
δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε*

συνοίκω Ψ. at *συνοικότατος*, quod nusquam legi, ne graecum quidem puto, alterum autem *συνοίκω* ab hujus ipsius vitii correctore videtur profectum esse. hinc neque cum Ψ *συνοίκω μοι ὄντε* neque ex conjectura audaciore *οἰκειοτάτω μοι ὄντε* scripserim, sed in vulgata acquiesco. *ΦΙΛ.*] TUV. *ΛΟΥ.* edd. vett.
ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. ΑΛΗΘ. ἕπεσθον] ita ΦTUV et (quae *ΦΙΛ.* pro *ΑΛΗΘ.*) edd. vett. *ὁπόσα ἐὰν ἐθέλῃς ἕπεσθον.* et tunc demum nova persona in A. *ὁπόσα ἐὰν ἐθέλῃις ἕπεσθ.. ὦ ἐλ.* B (pm *ἕπεσθαι* ut Schubartus conjiciebat). pro *ὁπόσας* Ψ *ὅσα.*
τουτονὶ ABΨ. *τοῦτον* Φ et v. *ὄντα* ABΨ. *ὄντα καὶ* Φ et v.
ἐπ' οὐδεμιᾷ A et fortasse Ψ. sive *ἐπ' οὐδεμίᾳ* sive *ἐπὶ οὐδεμιᾷ* B. *ἐπὶ μηδεμιᾷ* Φ et v. *ἄν γε σῶσαι δυνηθῶμεν* ABΨ. *σῶσαι δυνηθῶμεν* (omissis *ἄν γε*) Φ et v. receptis *ἄν γε* vocibus Bekker vidit *ὡς* h. l. non conjunctionem esse sed praeverbium. vide Bis Accus. c. 13: *ἕπου, μιαρέ, πρὸς τὸ δικαστήριον.* adde infra c. 21 fin: *σῶζέ με.* *σὺ δ' ὦ*] *σὺ δὲ ὦ* ABΨ. *σὺ δὲ* Φ. *σὺ δ'* v. *περίμενε* ABΨc. *περίμεινον* Φ et v. *ἡκέτω δὲ καὶ* Φ et v. *ἡκέτω καὶ* BΨ. *ἡκέτω* A. *εἰ καί τις ἄλλος*] ita correxi in Quaestt. p. 146. *καὶ εἴ τις ἄλλος* Φ et v, quae omnia om ABΨ. *προσπολεμῆσαι*] *πολεμῆσαι* A solus. alterum in Luciano frequens est. *δεήσει με* ACΨ. *δεήσῃ με* B. *δεήσει μοι* Φ et v.
ἀλλ' ἀλαζόσιν] *ἀλλ'* om ABΦ. *ἀεὶ — εὑρισκομένοις* adfert Thomas p. 156, 12, ubi unus codex *εὑρισκομενος* (sic). *ΑΛΗΘ.*] ita correxi ducibus Graevio et Bekkero pro *ΦΙΛ.* *ΦΙΛ.*] ita correxi cum duumviris eisdem pro *ΑΛΗΘ.* *ἀναγκαῖοι* Φ et v. *ἀναγκαιότατοι* ABΨ vitio manifesto, quod e superiore *ἀναγκαιότατος* ortum est.

ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΑΛΗΘ. ἀναγκαιότατος μὲν οὖν·
ἄμεινον δὲ, εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις. ΦΙΛ.
ἕπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν
δίκην. 18. *ΠΛΑΤ. ὁρᾷς; προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν,*
ὦ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. εἶτα δέδιτε, ὦ
Πλάτων καὶ Χρύσιππε καὶ Ἀριστότελες, μή τι ψεύσηται
589 *ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὖσα; ΠΛΑΤ. οὐ τοῦτο, ἀλλὰ* *
δεινῶς πανοῦργός ἐστι καὶ κολακικός· ὥστε παραπείσει
αὐτήν. ΦΙΛ. θαρρεῖτε· οὐδὲν μὴ γένηται ἄδικον,
Δικαιοσύνης αὐτῆς συμπαρούσης. ἀνίωμεν οὖν. 19. *ἀλλ'*
εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοὔνομα; ΛΟΥΚ. ἐμοί; Παρρη-
σιάδης Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. πατρὶς δέ;
ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων. ἀλλὰ

---

18. *ΠΛΑΤ.*] ita scripsi. *ΑΡΙΣΤ.* v (sive pro eo *Α.* ut habet a.) *Ἀναβ.* UV. *ὁρᾷς*; pro *ὁρᾷς*, Schmieder. *προσεταιρίζεται* ΑΒΦabc et fortasse Ψ. *προσεταιρίσεται* v. *δέδιτε* M. *δείδιτε* Φ. *δεδίατε* ΑΨ et v. *καὶ Χρύσιππε καὶ Ἀριστότελες*] *καὶ Ἀριστότελες καὶ Χρύσιππε* Ψ. at vide supra c. 14 init. *μή τι*] *τι* om Ψ. *δεινῶς*] *δεινὸς* Ψ. *ἐστι καὶ κολακικός· ὥστε*] *ἐστιν ὥστε* ΑΒΨ. *ΦΙΛ.*] UV. *ΑΛΗΘ.* Φ et v. vacuum spatium sine signo novae personae est in A. *θαρρεῖτε* om B solus. *οὐδὲν μὴ* ΑΒΨ. *οὐδὲν οὐ μὴ* Φ et v. *αὐτῆς*] ita correxi. *ταύτης* Φ et v. *ταύτῃ* ΑΨ, *ταυτῇ* fortasse C, pro quo utroque saltem *αὐτῇ* exspectaveris. *συμπαρούσης* Φ et v. *ξυμπαρούσης* AC et fortasse ΒΨ. ante *ἀνίωμεν* persona in A. *ἀνίωμεν οὖν* AB. *ἀλλ' ἀνίωμεν* Ψ. *ἀπίωμεν οὖν* Φ et v. vulgata nasci poterat e superiore c. 15 fin: *ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον.*

19. *ἀλλ'*] *ἀλλὰ* ΑΒΨΦ. *σοι*] *σου* M et qui *τὸ ὄνομα* Φ. *ἐμοί;*] addidi interrogationem. *Ἐλεγξικλέους*] *ἐλεγξιγκλέους* A, male. ad nomen *Ἀλεξικλῆς* adluditur, prorsus ut *Ἀλεξῖνος* Eleus joco dictus est *Ἐλεγξῖνος* teste Diogene L. II, 109. A post vacuum spatium sine indice novae personae pergit uno velut tenore, *πατρὶς δὲ σύρος —*. *ἐπευφρατιδίων* ΑΒVΨΦ. *ἐπ' Εὐφρατιδίων* edd. vett. *καὶ γὰρ τούτων* Φ et v. om ΑΒΨ. *τῶν ἀντιδίκων* ABC. *τῶν ἀντιδίκων μου* Ψ (diserte), Φ et v. *ὁ τρόπος*] *ὁ* om AB. *Σολέας*] *σολέεις* Φ. *ἔλαττον γένοιτο* ΑCΦΜ. *ἐλάττων γένοιτο* B et fortasse Ψ, uti T. F. Benedictus conjecerat multique ediderunt. *γένοιτο ἔλαττον* v. at „nihilo quis deteriore loco est" attice dici solet, *οὐδὲν ἔλαττον γίγνεταί τινι*, sicut in Icaromen. § 14 fin. et (ubi est *μεῖον*) in Gallo § 10 fin.

τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας ἢ Κυπρίους ἢ Βαβυλωνίους ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ οὐδὲν ἂν ἔλαττον γένοιτο, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὖσα. 20. *ΦΙΛ. εὖ λέγεις· ἄλλως γοῦν ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι * τοῦτό γε. ΛΟΥΚ. μισαλαζών εἰμι καὶ* 590
μισογόης καὶ μισοψευδὴς καὶ μισότυφος καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν, ὡς οἶσθα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην. ΛΟΥΚ. εὖ λέγεις. ὁρᾷς γοῦν, ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα, λέγω δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλο τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν· φιλαλήθης τε γὰρ καὶ φιλόκαλος καὶ φιλαπλοϊκὸς καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης, οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι καὶ τῷ μίσει

---

20. *γοῦν* AB. *γοῦν τοῦτο Φ* et v. cf. D. D. XX, 3: *ἄλλως ἠρόμην.* *ἠρόμην*] *εἰρόμην* ABC. *τοιουτῶδες*] *τοιουτῶδεὺ* A (ita A). *ὡς* om A. nulla persona ante *ἡράκλεις* in A. *μέτει*] *μέτη* A. in B pm *μέτει*, sec *ει* eraso *μετέρχῃ*. *ὁπόσοις*] *ἐφ' ὅσοις* M. *λέγω δὲ* ABM et fortasse *Ψ*. *λέγω δὴ* v et (?) *Φ*.
φιλο Halmius. *φίλου* AB, ut T. F. Benedictus conjecerat. *φιλῶ ΨΦ* diserte et v. bene Halmius Arist. Vesp. v. 77 comparavit, cui adde Pollucem VI, § 155—174, praecipue § 166. sed cum scriptura *φίλου* quodammodo conferre licet nostrum Adv. Indoct. c. 20: *ψευδαλέξανδρος — καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων.* *τε γὰρ* AB et (?) *Ψ*. *γὰρ Φ* et v. *συγγενῆ Φ* et v. *ξυγγενῆ* AB et (?) *Ψ*. *ἀλλ'* om AB. *ὀλίγοι ταύτης*] ita conjeci. *ὀλίγοι ταύτης πάνυ* AB. *ὀλίγοι πάνυ ταύτης Φ* et v. at *πάνυ* modo bis antecessit et semel insequitur. hinc nostro l., in quo per se aptum est, tamen delevi. *τῇ ἐναντίᾳ*] *τῆς ἐναντίας* ABC*Ψ*. *ὑπ' ἀργίας* v. *ὑπουργίαν Φ*. *ἀπ' ἀργίας* AB*Ψ*. *φάσὶ*] *φησὶ Ψ*. *τὼ* AB*Ψ*. *τὰ Φ*Mad. *δύ'*] *δύο Ψ*.
δοκοῦσαι] *δοκοῦσα* Bekker, *δοκοῦντε* Cobetus V. L. p. 85, quem confer ibid. p. 70 sq. sed vide ad Rhet. Praec. c. 6. *ταῦτα οἶσθα* AB et fortasse *Ψ*. *οἶσθα ταῦτα Φ* et v. *τοιοῦτόν*] *τοιοῦτό* A*Ψ*. *μισεῖν*] dubitanter suppleo: *μισεῖν* [*καὶ ἐλέγχειν,*] *ἐπαινεῖν δὲ τ. χ. κ. φ.*

οἰκειότεροι πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη, τὴν δὲ πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙΛ. καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν· τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε, φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει τὼ τέχνα· μία γὰρ
591 ἐστόν, δύ' εἶναι * δοκοῦσαι. ΛΟΥΚ. ἄμεινον σὺ ταῦτα οἶσθα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ μέντοι ἐμὸν τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς καὶ φιλεῖν. 21. ΦΙΛ. ἄγε δή, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν, ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάσωμεν. ἡ Ἱέρεια, διάθες ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τῇ θεῷ. ΛΟΥΚ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπιορκούντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ

---

21. προνάῳ] προνώῳ A. δικάσωμεν ABCΨ. δικάζωμεν Φ et v. τῇ θεῷ AB et fortasse Ψ'. τὴν θεὸν Φ et v. σύμμαχος A et v. ξύμμαχος C. libri καὶ ἃ πράττουσι δέ, μόνη ὁρᾷς. at pro inepto isto μόνη, quo etiam Jacobsius in Animadvers. ad Eurip. p. 45 recte offensus est, ego μόνοι correxi. ita est in Icaromen. § 30 de his ipsis philosophis: μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι τί ἂν λέγοι τις ὅσα μὲν ἐσθίουσιν κ. τ. ἑ. dixi in Ep. Cr. p. XXXIX eligendi optionem esse aut vulgatae ἐπίσκοπος οὖσα aut scripturae ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. nempe Hemsterhusius olim ἐπὶ σκοπῆς οὖσα, Bekkerus autem nuper ἐπίσκοπος οἰκοῦσα mire conjecerunt. ἐπίσκοπος οὖσα ABΨ et v. ἐπὶ σκοπῆς (ἐπισκοπῆς conjuncte Φ) οἰκοῦσα ΦM et in scholio X et in γρ. V, quae lectio Solano, mihi in Ep. Cr. p. XXXIX aliisque, partim etiam Hemsterhusio in Anecd. p. (55) probata est. at Geelius ap. Hemsterhusium l. l., Schaefer ad Demosth. II p. 673 alii vulgatam tuentur adlato Solone ap. Demosth. De F. L. p. 421 Reisk., ubi Minerva cognomine quasi ἐπίσκοπος dicitur (eidemque verbum ἐπισκοπεῖν tribuitur ab Aeschylo Eumen. v. 293 et Ar. Eqq. v. 1169 et v. 1182). altera scriptura videtur esse correctoris, qui forsitan memor fuerit loci in Bis Accus. § 11, ubi Pan de semet ipso: οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς. sane correctori, ut olim mihi ipsi l. l., videri poterat secundum vulgatam ratio male conclusa esse. tu fac compares cum his pagani precibus preces vere christianas in Actis Apost. I, 24: σύ, κύριε, καρδιογνῶστα πάντων, ἀνάδειξον —. δ' ἣν a. δὲ ἣν A et v. κἂν ABΨUV. καὶ Φ et v. σαυτῆς A. σάυτῆς B. σεαυτῆς v. σῶζέ με] με vulgo omissum addunt ABCΨΦM.

πράττουσι δὲ μόνοι, ὁρᾷς ἅτε δὴ ἐπίσκοπος οὖσα. νῦν
καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δ' ἤν που κρατούμενον
ἴδῃς κἂν πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν
σαυτῆς σῶζέ με. 22. ΦΙΛ. εἶεν· ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ
δὴ καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων, ὑμεῖς δὲ
προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν
δοκεῖ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν * καὶ διελέγχετε· πάντας 592
γὰρ ἅμα λέγειν ἀμήχανον. σὺ δέ, ὦ Παρρησιάδη, ἀπο-
λογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο. ΧΡΥΣ. τίς οὖν ἂν ἐπιτηδειότε-
ρος ἐξ ἡμῶν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην σοῦ, ὦ Πλάτων;

---

22. *καὶ δὴ*] *δὴ καὶ* Ψ. *κατηγορήσειν δοκεῖ* (cum Graevio ad h. l. et Cobeto V. L. p. 91) ΨUV. *κατηγορήσειν δοκῇ* ABC. *κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ* Φ et v. *πάντας γὰρ ἅμα λέγειν ἀμήχανον* ABCΨ et (qui *ταύτας* pro *πάντας*) V. *οὐ γὰρ οἷόν τε πάντας* (*πάντας γὰρ οὐχ οἷόντε* T) *ἅμα λέγειν* ΦT et v. *ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο*] *ἀπολογή . . . . ὰ τοῦτο* (media legi nequeunt) B. *ΑΝΑΒ. τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην σου ὦ Πλάτων* v et qui *σὺ ὦ πλάτων* Φ. *σὺ* pro *σοῦ* etiam MTV. pro persona *ΑΝΑΒ.* TUV: *ΠΛΑΤ.* tum UV post *δίκην* habent personam *ΧΡΥΣ.* sed *ΧΡΥΣ.* (?) *τίς οὖν ἂν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΦΙΛ. σὺ ὦ πλάτων* Ψ. denique in AB post novae signum personae: *τίς οὖν ἂν ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην σοῦ ὦ πλάτων.* verissime omnia AB, si et cum Solano (qui c. 23 init. bene testatur) omnia tribuantur Chrysippo et cum Dindorfio in ed. Paris. (qui Vit. Auct. c. 15 conferre poterat) *ἐπιτηδειότερος* pro *ἐπιτηδειότατος* corrigatur. *ἥ τε γὰρ* ABCΨΦM. *ἥ τε* vulgo. *θαυμαστὴ*] *θαυμαστὸν* A. *καὶ ἡ καλλιφωνία* ABΦ et edd. vett. *καὶ ἡ μεγαλοφωνία* Ψ. *καὶ καλλιφωνία* vitium Reitzianae. *μεστὸν*] *μέσον* A. *σύνεσις* Φ et v. *ξύνεσις* ABCΨ. *προηγορίαν* ABCΨVMXbcd et diserte Thomas p. 318, 3. *προσηγορίαν* a et fortasse Φ. *συμφόρει* Φ et v. *ξυμφόρει* ABCΨ. *ἐς* AC. *εἰς* BΨΦ et v. *τὸ αὐτὸ*] *ταὐτὸ* Ψ. *ἢ ἱππίαν ἢ πρόδικον* ABΨ. *ἢ Πρόδικον ἢ Ἱππίαν* Φ et v. *ἐστιν* om ABΨ. pro eo *ἐστι* a. malim (*ἐστιν* deleto): *δεινότερος οὗτός γε.* vide Quaestt. L. p. 148 sq. *ἐπίπαττε*] *ἐπίταττε* Ψ. *τῆς εἰρωνείας* ABΨΦabcd et fortasse CM. *τὰς εἰρωνείας* v. *ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ ζεὺς* ΦM. verba *ἐν οὐρανῷ* om ABΨ et v. sed haec verba jam in Ep. Cr. p. XI addidi ductus et Lucianeis in Bis Accus. 33: *ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται* et ipsius fonte Platonis in Phaedro p. 246, E: *ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ*

ἥ τε γὰρ μεγαλόνοια θαυμαστὴ καὶ ἡ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικὴ καὶ τὸ κεχαρισμένον καὶ πειθοῦς μεστὸν ἥ τε σύνεσις καὶ τὸ ἀκριβὲς καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν· ὥστε τὴν προηγορίαν δέχου καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων καὶ συμφόρει ἐς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν ἢ Πῶλον ἢ Ἱππίαν ἢ Πρόδικον εἴρηται· δεινότερος οὗτός [ἐστιν]. ἐπίπαττε οὖν καὶ τῆς εἰρωνείας καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ ἐρώτα· κἄν σοι δοκῇ, κἀκεῖνό που παράβυσον, ὡς ὁ μέγας [ἐν οὐρανῷ] Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων ἀγανακτήσειεν ἄν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχοι τὴν δίκην. 23. ΠΛΑΤ. μηδαμῶς, ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων

Ζεὺς ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα πρῶτος πορεύεται. ceterum in Platone ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα hoc ordine codd. optimi plurimique, sed deteriores ut vulgo: πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων. quae lectiones quam sint antiquae e Platonis imitatoribus patet. nam Lucianus et in Pisc. 22 et Bis Acc. 33 et vero in Rhet. Praec. c. 26 constanter ex Platone adfert πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων eodemque modo Plutarchus Moral. p. 1102, E, sed Dionysius Hal. De Gravit. Demosth. p. 167 habet alterum: ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα. οὗτος] οὕτως A. ὑπόσχοι ΒΦ, ut in Ep. cr. p. 11 conjeceram. ὑπόσχῃ ΑΨ et v.

23. ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. T. σφοδρωτέρων A. προχειρισόμεθα A. προχειρησώμεθα B. διογένη a. τοῦτον] τοῦτον ἂν ΦΜ. τουτονὶ Belinus. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ] οὐδὲ γὰρ πάνυ Φ. μακρῶν] σμικρῶν Ψ. οἴομαι AB. οἶμαι Φ et v. λόγων] λόγων αὐτοῦ M. δεῖσθαι ABDΨ. δεήσεσθαι Φ et v. καὶ ἄλλως δὲ] δὲ om Φ. πρώην] πρότερον Φ. at de eodem tempore πρώην est etiam supra § 15. ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. TV. personam om A. ὁ Διογένης] haec om Ψ. ἐρεῖ τὸν λόγον ὑπὲρ ἁπάντων ABDΨTV. ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων v. τὸν λόγον ἐρεῖ τὸν ὑπὲρ ἁπάντων ΦΜ. videsis Quaestt. p. 146.

πρεσβεύειν] πρέπει μεμνήνειν (sic ex correctione in rasura) Φ. voluitne πρυτανεύειν, quocum confer Demonact. § 9 et Toxar. 55? at πρεσβεύειν sanum est. λόγοις] δόγμασιν (— σι M) ΦΜ. μηδὲ ὅστις M. νῦν λέγε om D. ὑπὲρ] περὶ ΨΜ. τοῦτο ὑπερμάχει libri et scholiasta. τούτου ὑπερμάχει Dindorfius cum Budaeo ap. Stephanum in Thesauro s. v. ὑπερμαχέω. ὁρᾷς, μόνον δή σε] ita conjeci. ὁρᾷς δὲ, μόνον σὲ ABCDΨ. ὅρα σὲ μόνον Φ et v. solum ὁρᾷς orationi interponitur, ὁρᾷς δὲ non item,

*προχειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον ἢ Ἀντισθένην ἢ
Κράτητα ἢ καὶ σέ, ὦ * Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους* 593
*ἐν τῷ παρόντι καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρός,
ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ
δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἴομαι τῶν λόγων
δεῖσθαι· καὶ ἄλλως δὲ ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι δύ'
ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος. ΠΛΑΤ. ὁ Διογένης,
ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο
δέ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ
κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ
ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε, ὅλως
δὲ ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης
καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιάδου λόγοις, καὶ
τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν
ἅπαντες ἔχομεν, τούτου ὑπερμάχει. ὁρᾷς, μόνον δή σε
προεστησάμεθα καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντων ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα
οὗτος ἀπέφηνε.* 24. * *ΔΙΟΓ. θαρρεῖτε, οὐδὲν ἐλλεί-* 594

---

quod me in Quaestt. p. 96 fugiebat. sed *μόνος δή*, quod vel in hoc dialogo § 8 exstat, idem est quod *μονώτατος*, sicuti *πολλοὶ δὴ* sunt *πλεῖστοι*. *καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντων ἡμῶν*] ita correxi in Quaestt. p. 146. *καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν* Φ et v. *καὶ ὑπὲρ ἁπάντων ἡμῶν* ΑΒΨ, qui error (natus ille e verbis § 24 init: *ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ*) emendationi meae ipse quoque favet. sed verba *ἐν σοὶ* retinenda esse quum res ipsa, tum loci Jov. Trag. § 4 et Thucyd. II, 35 demonstrant. *νῦν κινδυνεύεται* Φ et v. *κινδυνεύεται* ΒΨ, *κινδυνεύετε* A (omisso *νῦν* omnes).

24. nulla persona ante *θαρρεῖτε* in A. *θαρρεῖται* D. *ἐλλείψομαι* D. *διαβουλεύηται* libri, quod est ‚diu multumque cogitare'. scribe aut *βούληται* cum Cobeto V. L. p. 238, aut quod malim, *βουλεύηται* cum Dindorfio. *τἀμὰ* ΑΨ. *τὰ μὰ* B. *τὰ ἐμὰ* Φ et v. *αὐτῷ* om Φ. *μὴ* om Ψ. *ἄριστον γὰρ* v, quae om ΑΒΨ. sed pro his *ἄμεινον γὰρ* Φ, quod dubitanter recepi. melius enim a Bekkero haec omnia deleta sunt. *ἤπερ*] *ἢ* D. *δ' οὖν*] *γοῦν* D. *ἐγκέχυται* Vorstius. libri *ἐκκέχυται* (diserte ΑΦ et Ψ.) *καθιζέσθωσαν*] *καθιζέστωσαν* a, hoc est: *καθιζέτωσαν*. vide nostra ad Bis Accus. 15 init. *ψηφοφορή-*

ψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. κἂν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἥμερος καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύηται αὐτόν, ἀλλ' οὐ τἀμὰ ἐνδεήσει· δείξω γὰρ αὐτῷ, ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν. ΦΙΛ. τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· [ἄμεινον γὰρ] ἤπερ τῷ ξύλῳ· μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν, Διογένης δὲ κατηγορείτω μόνος. ΦΙΛ. οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. οὐδαμῶς· πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. γενναῖά σου ταῦτα· καθίσατε δ' οὖν. σὺ δ', ὦ Διόγενες, λέγε. 25. ΔΙΟΓ. οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα παρὰ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ

τωσαν D. ψοφοφορείτωσαν A. μεθ' ἡμῶν A. μεθ' ἡ^υ^μῶν Φ. κατηγορείτω] κατηγορεῖται D. καταψηφίσονται Ψ. καταψηφίστωνται A. personam ante οὐδαμῶς om A. σὺ δ' ὦ] σὺ δὲ ὦ Φ.

25. personam ante οἷοι om A. οἷοι] ὅσοι Φ. παρὰ ABCDΨΦMTUV. περὶ v. Ἀριστοτέλην] ἀριστοτέλη Φ. τοιούτους ὄντας ἡμᾶς ABΨ et v, sed ἡμᾶς om Φ. ἡμᾶς et h. l. et infra post αὐτούς τε eo magis suspectum est, quod ἡμᾶς in mediis verbis οὐ παύεται μὲν male deest, unde primo in margine suppletum sedes occupavit alienas. οὗτος ABDΨ. οὑτοσὶ Φ et v. γάρ τις] γὰρ εἴ τις pm M. φησιν ABΨ. φασιν Φ et v. δεινότητος] δεινότατος A. τοῦτο πᾶν] πᾶν om Φ. οὐ παύεται ἡμᾶς μὲν Bekker. libri οὐ παύεται μὲν —. ἀπατεῶνας] ἀπαταιῶντας Ψ. πρὸς ABΨΦTU. πρὸ edd. vett. αὐτούς τε Φ et v. αὐτούς γε ABΨ. ἡμᾶς καὶ σὲ libri. at ἡμᾶς ut e superioribus ortum deleo. nam res ipsa hunc poscebat ordinem: ἡμᾶς αὐτούς τε καὶ —. ὧν] ἅπερ ΦM. ἐπιχλευασμῷ A (ut modo A τομηδὲν). ἐπὶ χλεύῃ ΦM. in V est scholium hoc: ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. αὐτὸν ABCDΨΦMa. ἑαυτὸν v. πρὸς] παρὰ A solus. ὑβρίζεσθαι] συρίζεσθαι Hemsterhusius Anecd. p. (55), quod non probandum. injuriae (ὕβρεως) Lucianus plus semel videtur accusatus fuisse. vide vel Gajum Instit. III § 220.

φύσει γὰρ] καὶ pro γὰρ D. χαίρουσι τοῖς ἀποσκ. Φ et v. χαίρουσιν ἀποσκ. ABD et (qui ἀποσκόπτουσι) Ψ. at articulus est necessarius. Σωκράτην] σωκράτη ΦM. τουτονὶ] τοῦτον Φ.

κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον καὶ Πλά-
τωνα καὶ Ἀριστοτέλην καὶ Χρύσιππον καὶ τοὺς ἄλλους
τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον * καλὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ 595
δὲ τοιούτους ὄντας [ἡμᾶς] ὁ τρισκατάρατος οὗτος Παρ-
ρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὥς φησιν
ὤν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδο-
κιμήσεις, ὁπόσον ἢ δεινότητος ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν
τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος οὐ
παύεται ἡμᾶς μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας καὶ ἀπατεῶνας
ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν
καὶ καταφρονεῖν ὡς τὸ μηδὲν ὄντων· μᾶλλον δὲ καὶ
μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε
[ἡμᾶς,] καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους καὶ λήρους
ἀποκαλῶν τὰ σὰ καὶ τὰ σπουδαιότατα ὧν ἡμᾶς ἐπαί-
δευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιών, ὥστε αὐτὸν μὲν κροτεῖσ-
θαι καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσ-
θαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι
τοῖς ἀποσκώπτουσι καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν
τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται, ὥσπερ ἀμέλει
καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην
τουτονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ * παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν καὶ 596
κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας.
καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τοιαῦτα
καὶ ἐν Διονύσου ἐφειμένον αὐτὸ ἔδρων καὶ τὸ σκῶμμα
μέρος ἐδόκει τῆς ἑορτῆς, καὶ ὁ θεὸς ἴσως ἔχαιρε φιλό-
γελώς τις ὤν. 26. ὁ δὲ τοὺς ἀρίστους συγκαλῶν, ἐκ

ἐπὶ χλευασίᾳ] ἐπὶ χλεύῃ Φ. ἐπιχλεύῃ M. τοιαῦτα ABDΨ. τὰ τοιαῦτα Φ et v. ἐν διονύσου ABΨa. ἐν Διονυσίοις TVΦ et v. ἐν τοῖς Διονυσίοις cod. Vossianus, scil. e c. 14. αὐτὸ] αὐτοῖς (ut videtur) Ψ. ἔδρων] libri omnes in contextu habent δρᾶν, sed in cod. Voss. exstat: ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἔδρων, quod minime scholium est, sed lectionis varietas. ego vero ἔδρων pro δρᾶν dudum conjeceram. μέρος ἐδόκει ADΨ et fortasse B. ἐδόκει μέρος τι Φ. μέρος τι ἐδόκει v. ἔχαιρε Bekker. libri χαίρει praeter unum Ψ, qui habet φέρει. ceterum verbis ὁ θεὸς ἴσως ἔχαιρε, φιλόγελώς τις ὤν inest senarius.

26. συγκαλῶν ABΨΦ. ξυγκαλῶν v. παρασκευασάμενος ABΨΦ et v. συμπαρασκευασάμενος M. septem verba καὶ βλασφημίας

πολλοῦ φροντίσας καὶ παρασκευασάμενος καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ καὶ ὅλως ἅπαντας οὔτε ἑορτῆς ἐπιούσης οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθών· εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸ ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεται καὶ ὑπελθὼν τὸν Διάλογον ἡμέτερον οἰκεῖον ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν, ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα συγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά, ὃς μόνος οὐ πάρεστιν
597 οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν. *
27. ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν ὑποσχεῖν αὐτὸν τὴν

— ἐγγράψας om Φ. παχὺ] ταχὺ T. μεγάλῃ τῇ φωνῇ] μεγάλῃ φωνῇ Φ. ἀγορεύει κακῶς Φ, uti dudum conjeceram dictione Lucianea. διαγορεύει κακῶς A et v. Ἀριστοτέλην ABD. de Ψ non constat. Ἀριστοτέλην (ἀριστοτέλῃ Φ) τοῦτον Φ et v. χρύσιππον, ἐκεῖνον ἐμὲ hoc interductu A. ἐπιούσης ABDΨM (i. e. ‚neque festo appropinquante'). ἐφιείσης Φ et v, quod correctionem sapit e c. 25: ἐφειμένον repetitam. πρὸς ἡμῶν — συγγνώμην] παθών. πρὸς ἡμῶν γὰρ ἄν τι συγγνώμην εἶχε Ψ. ἄν τι pro ἄν τινα etiam A, sed hic caetera ut vulgo. αὐτὸ D. αὐτὸς ABΨΦ et v. ἔδρασε] ἔδρα Φ, unde αὐτὸ ἔδρασε principio in αὐτὸς ἔδρα degenerasse liquet. καὶ τὸ πάντων] ὃ δὲ πάντων ΦM. ταῦτα ποιῶν AB et v. τοιαῦτα ποιῶν Φ. πάντα ποιῶν Ψ. ὑποδύεται] ὑποδιαδύεται D. οἰκεῖον ABCDΨ. οἰκέτην Φ et v. συγκωμῳδεῖν Φ. ξυγκωμῳδεῖν A et v.

27. ὑποσχεῖν αὐτὸν ABΦ. αὐτὸν ὑποσχεῖν Ψ et v. ἤ τι] ἤ τί A (ita A). ἔχοι BDΨΦ. ἔχῃ A et edd. vett. διασύρας ABDΨ. διασύρων Φ et v. τις ἔτι] ἔτι om Ψ, male. vide Arist. Acharn. v. 221. ἀλλ' ἀνανδρίας v. ἀλλὰ ἀνανδρίας ABΦ. ἀλλὰ ἀνδρίας Ψ. οὐ μετριότης ἀλλ' ἀνανδρία M solus. καὶ εὐηθείας] καὶ εὐήθεια ΦM. τὰ γὰρ BDΨ. τὰ δὲ A. τὰ μὲν γὰρ Φ et v, quod fortasse revocandum. ἀνδράποδα v, sed recte τὰ ἀνδράποδα ABCΨΦM. παραγαγὼν A et v. παράγων Φ. ἀπημπόλησεν ABDTUΦ (teste partim Reitzio ad Toxar. 28, T. VI p. 448 ed. Bip.). ἀπεμπόλησε Ψ. ἀπημπώλησεν fortasse V. ἀμπηπόλησεν abc. πολλῷ ABDΨ. πολλῶν Φ et v. ἐνίους δὲ (δε A) A et v. τοὺς δὲ Ψ. ἐμὲ δ'] ἐμὲ δὲ AΦ. παμπο-

δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι τὰ σεμνότατα διασύρας ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλοσοφίας· ἐπεὶ τό γε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ γὰρ τελευταῖα τίνι φορητά; ὃς καθάπερ τὰ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον καὶ κήρυκα ἐπιστήσας ἀπημπόλησεν, ὥς φασι, τοὺς μὲν ἐπὶ πολλῷ, ἐνίους δὲ μνᾶς Ἀττικῆς, ἐμὲ δ' ὁ παμπονηρότατος [οὗτος] δύ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτήσαντες καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν ἡμῖν τὰ ἔσχατα ὑβρισμένοις. 28. ΑΝΑΒ. εὖ γε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, [ἅπαντα] εἴρηκας. ΦΙΛ. παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δέ, ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ νῦν ῥεῖ. μὴ μέλλε οὖν. * 29. ΠΑΡΡ. οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, 598

νηρότατος ABDΨ. παμπόνηρος CΦM. πονηρότατος v. οὗτος om Φ. pronomen per se aptum vitio παμπόνηρος creatum videtur. δ' ἐγέλων] δὲ ἐγέλων ABΦ. ἀνθ' ὧν Φ. ἀνθ' ὧν γε A et v. ἡμῖν] ὑμῖν Φ. τὰ ἔσχατα ΦM. τὰ αἴσχιστα ABΨ et v. illud etiam Cobeto V. L. p. 144 optime probatum est.

28. ΑΝΑΒ. UV. Φι. v. ἅπαντα libri, quod in Quaestt. p. 146 delevi idque et Dindorfio probavi et Bekkero. omnino ἅπαντα aut delendum est aut ita transponendum: ὑπὲρ ἁπάντων ἅπαντα καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, εἴρηκας (h. e. uti Gesner commode vertit: ,omnia pro omnibus dixisti'). at vide ad c. 29 init. ὦ Παρρησιάδη] ὁ παρρησίαδες Φ. σοὶ γὰρ τὸ νῦν ῥεῖ Burmeister Quaestt. cr. p. 4. ἴσθι γὰρ τὸ νῦν ῥεῖ ABΨ. ἴσθι γὰρ τὸ ὕδωρ νῦν ῥεῖ D. σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν Φ et v. de glossemate ὕδωρ Burmeister apte contulit Bis Accus. 16, nec minus recte vidit e ΜΕΡΕΙϹΟΙ primum ΜΕΡΕΙϹΘΙ tumque iota iterato μέρει ἴσθι male natum esse. adde Porsonum ad Eur. Medeam v. 734 fin.

29. οὐ πάντα] ἅπαντα Ψ, quod mihi favet § 28 ἅπαντα ante εἴρηκας delenti. μου] μοι D. καὶ ὅσα ABCDΨΦMd. καὶ om abc et v. ἦν] ἂν Ψ. οἶδ'] οἶδα Φ. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω — ὥστε καὶ — προσθήσειν μοι δοκῶ] haec omnia etiam De Domo § 15 leguntur. τοσούτου] τοσούτῳ A. ἢ οὗτος ABΨ.

κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω καὶ ὅσα ἦν χαλεπώτερα οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτά, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ [αὐτὸς] ἐγὼ μὴ πρότερον ἔφθασα εἰρηκώς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ· οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὕστινας ἀπεκήρυττον καὶ κακῶς ἠγόρευον ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ αὐτῶν ἐρῶ· εἰ δέ τι βλάσφημον ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμέ, ἀλλ' ἐκείνους ἄν, οἶμαι, δικαιότερον αἰτιάσαισθε [τοὺς] τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα συνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ

ἢ αὐτὸς Φa. ἢ αὐτὸς οὗτος v. ἢ αὐτὸς ἐγὼ] libri ἢ ἐγώ. ἔφθασα ABCΨM et ut videtur D. ἔφθην Φa et v. οὕτω γὰρ] οὕτως γὰρ Φ. μάθοις] μάθης A (ita A). παραφυλάττετε Φa et v. ἄρα φυλάττετε AB. ἄρα φυλαττετ$^{\epsilon}_{\alpha\iota}$ (sic) Ψ. περὶ αὐτῶν ABCΨΦM. περὶ πάντων v. huc refer scholium Graeviani ad c. 24: ‚περὶ πάντων ἐρῶ] περὶ αὐτῶν.' πάντων sumtum e tali l., qualis hic est in Nigrino § 11: περὶ πάντων ἐρῶ. ἢ τραχὺ] καὶ τραχὺ Ψ. ἀλλ' ἐκείνους ABCΦ. ἀλλὰ ἐκείνους Ψ et v. αἰτιάσαισθε Dindorfius in ed. Paris. αἰτιάσεσθε A. αἰτιάσεσθαι BΨ. αἰτιᾶσθε Φ. αἰτιᾶσθαι v. τοὺς post αἰτιάσαισθε ego supplevi, om libri omnes. τοιαῦτα ABΨΦ. τὰ τοιαῦτα v. non duplex, opinor, lectio sed initio triplex fuit, tertia haec: ταῦτα ποιοῦντας. ita enim scripturam accipio proximam: ἐπειδὴ ταῦτα pro ἐπειδὴ τάχιστα. τάχιστα ΨΦ et v. ταῦτα ABTUVd. συνεῖδον Φ. ξυνεῖδον A et v. τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον A et v. τοῖς ῥητορεύουσιν ἀναγκαῖον τὰ δυσχερῆ Φ speciose. καὶ ψεῦδος καὶ θρασύτητα] haec om Φ. ὠθισμοὺς] ὠθισμένους A. decem verba καὶ ὠθισμοὺς — εἰκὸς ἦν om B.

καλὰ habent Φa et v., om ABΨ. at deleri καλὰ non potest, transponi ita potest: ἐπὶ δὲ τὰ σὰ καλά, ὦ Φιλοσοφία, ὁρμήσας —.

ὁρμήσας ABΨ. ὡρμήσας a et v et (?) Φ. ἐς] εἰς Φ. ἐσπλεύσας Φ et v. σπεύσας fortasse BΨ. σπεύσάς (non sine puncto) A, quod aperte mendosum est. recte vero habet ἐσπλεύσας, quocum confer Terent. Andriam III, 1, 22: ‚ego in portu navigo'. cave enim conjicias ἐσνεύσας, quod ita demum ferri posset, si de ipso hic naufragio sermo esset, ut in Bis Accus. 21: ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα. ὑπὸ σοὶ] ὑπὸ σοῦ ΦM.

ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην καὶ ψεῦδος καὶ θρασύτητα
καὶ βοὴν καὶ ὠθισμοὺς καὶ μυρία ἄλλα, ταῦτα μέν,
ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σά, ὦ Φιλοσοφία,
καλὰ ὁρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου,
καθάπερ ἐκ ζάλης καὶ κλύδωνος ἐς εὔδιόν τινα λιμένα
ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος καταβιῶναι. 30. κἀπειδὴ
μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μέν, ὥσπερ ἀναγ-
καῖον ἦν, καὶ τούσδε ἅπαντας ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου
νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα
ὀρέγοντας, [τὰ] κάλλιστα καὶ συμφορώτατα * παραι- 599
νοῦντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ μηδὲ διολισθάνοι,
ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθεί-
κατε, πρὸς τούτους ῥυθμίζοι καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ
βίον, ὅπερ νὴ Δία καὶ τῶν καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι
ποιοῦσιν. 31. ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας

---

30. ὑμέτερα] ἡμέτερα A. ante σὲ μὲν persona in A. ἐπ' αὐτὸν ABΦ et v. ἐπ' αὐτοὺς ΨM. χεῖρα ὀρέγοντας τὰ] haec om ABΨ, habent Φa et v. τὰ ante κάλλιστα cum libris optimis deleri potest. συμφορώτατα] ξυμφορώτατα ABΨ et v. συμφερώτατα (sic) Φ. συμφέροντα M. παραβαίνοι] παραβαίνει a. παραβαίνοιτο A. παραβαίνοι τὸ B. διολισθάνοι] διολισθαίνοι A. ἐς] εἰς Φ. τούτους] τούτοις M. ῥυθμίζοι] ῥυθμίζει a. ὑμᾶς U. ἡμᾶς AΨΦ et in textu scholioque B et v. dicit ‚viros ordinis vestri, id est philosophos'. apte conferunt Rhet. Praecept. § 11. αὐτοὺς] αὐτῶν Ψ.

31. ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἐφιεμένους καὶ ΦM. ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος caeteris omissis abcd aliaeque edd. sed om haec novem verba continuantque ἐχομένους τὰ μὲν ABΨ. exstitisse mirum est, qui verba ἐφιεμένους καὶ Luciano reddenda esse negaret. μιμεῖσθαι] μιμήσασθαι Φ. at vide Rhet. Praec. c. 9. τἀναντία] τὰ ἐναντία Φ.
ὑ
ὑμῖν BΦTUV ημῖν Ψ. ἡμῖν A edd. vett. καθάπερ ἂν] ἂν om AB. αὐτὸς] ὁ αὐτὸς Ψ. γυναικεῖος ABCΨd. γυναικίας Φ et v. ἢ καὶ τὸν] καὶ om AB. βοῶν ABCΨ. φθεγγόμενος Φ et v. οὐδ' ἂν ἡ Φ et v. οὐδὲ ἡ ABC. οὐδ' ἡ Ψ. Ἑλένη] conjeceram olim Ἑκάβη loco ductus simili in Nigrino § 11: μικρὸν φθέγγονται — καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. quanquam h. l. nulla opus est mutatione. ἀνάσχοιντο AB. ἀνάσχοιτο ΨΦ et v. μετρίου AΦ et v. μέτρου BΨ.

ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἐφιεμένους, καὶ τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα καὶ δημόσια καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω καὶ τὸ βάδισμα καὶ τὴν ἀναβολὴν, ἐπὶ δὲ τοῦ βίου καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι καὶ τἀναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικεῖος Ἀχιλλέα ἢ Θησέα ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν μήτε βαδίζων μήτε βοῶν ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιντο πέρα τοῦ μετρίου αὐταῖς προσεοικότα, οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ τάχιστ' ἂν ἐπιτρῖψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τοῦτον, αὐτόν τε καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως κατατεθηλυμμένος πρὸς αὐτοῦ. 32. τοιαῦτα

τάχιστ' ἂν] τάχιστα ἂν Φ. ἐπιτρῖψαι] ἐπιτρέψαι Ψ. ἐπιτρίψαι caeteri et v. fortassis recte, quem optativum in Quaestt. p. 26 defendi. τοῦτον Φ. τοιοῦτον ΑΒΨ. τὸν τοιοῦτον v. κατατεθηλυμμένος BC. κατεθηλυμμένος A. καὶ κατεθηλυμένως Ψ. καταθηλυνόμενος ΦΜ. κατατεθηλυσμένος v.

32. ante τοιαῦτα persona in A. καὶ ὑμᾶς ΑΒΨ. καὶ αὐτὸς ὑμᾶς Φ et v. istuc καὶ αὐτὸς sumtum est ex inferioribus: ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, ubi margini codicis recte adscriptum fuerat: καὶ αὐτὸς —. περιθέσθαι Φ et v. ἐπιθέσθαι ΑΒΨ. ἐπιτίθεσθαι C. λεοντῆν] λεοντὴν AB. περιβαλόμενος A. περιβαλλόμενος ΦΨ et v. ἠξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι] ita correxi. in libris καὶ deest. at, sicut paullo ante dictum est, olim καὶ αὐτὸς huic ipsi loco adscriptum in margine codicis exstiterat. quid, quod καὶ αὐτὸς libri omnes in l. plane gemino tuentur Fugitiv. c. 13: ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντῆν περιβαλόμενος καὶ τραχὺ ὀγκώμενος ἠξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι. τοὺς Κυμαίους] τοὺς om ΑΒΨ. ἰδὼν πολλάκις καὶ ὄνον Φ. ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις A et v. ἤλεγξε καὶ ἀπεδίωξε Φ et v. ἤλεγξε (caeteris omissis) ΑΒΨ, qui haudquaquam sequendi erant. τοῦτο ἦν] erunt, qui haec deleta velint. confer Reizium De Accent. Inclin. p. 100. οἱ γὰρ ἄνθρωποι A et v. οὐ γὰρ οἱ ἄνθρωποι M. τούτων ARΦ et v. τοῦτον abcd. εὐθὺς] cave εὐθὺς suspectum habeas et pro eo εὔθυνεν (i. e. ‚accusabat') conjicias.

καὶ ὑμᾶς πάσχοντας ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς * ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλόμενος ἠξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν πολλάκις καὶ ὄνον ἤλεγξε καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν,

---

nam de syntaxi εἰ — εὐθὺς ad Alexandrum § 30 admonui. Πυθαγόραν ἢ ὅτου αὐτὸν (αὑτὸν Jensius) ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο v. πυθαγόραν ἢ τουτονὶ (τοῦτονὶ A) τὸν ἐπώνυμον αὐτὸν διαμαρτάνων (διαμαρτάνων. A) ἐκεῖνος ἐποιεῖτο AΨ. πυθαγόραν, ἢ τουτουΐ τὸν ἐπώνυμον αὐτὸν διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο BΦ. πυθαγόραν ἢ τουτουΐ τοῦ διογένους τοῦ κυνικοῦ τὸν ἐπώνυμον αὐτὸν διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο M consentiens in ipso textu cum schol. Voss. cujus lemma hoc est: ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, scholium ipsum: Διογένους τοῦ κυνικοῦ. hinc non solum verba vulgata αὐτὸν ἐπώνυμον ita transposui: ἐπώνυμον αὐτόν, sed ante ἢ ὅτου item e codd. ἢ τουτονὶ inserui inserueratque ibidem ἢ τοῦτον jam recte unus Seyboldus. nam οὗτος et οὑτοσὶ in oratoribus saepe, ut supra c. 25 init. (c. 27 fin.) et c. 29 init. ‚adversarius' est, qui in judicio aderat, id est nostro loco Diogenes. post ἐκεῖνος ἐποιεῖτο pergunt καὶ οὗ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο ABΨΦM et edd. vett. (nam οὐ pro οὗ error est Reitzianae), sed καὶ οὗτος ψόγους ἐποιεῖτο RTV, absurde. critici recte illi quidem viderunt, posterius ἐποιεῖτο non prius vitio laborare, sed omnes eorum conjecturae, velut Brodaei atque Solani: καὶ οὗ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο et Seageri: καὶ οὗ τοὺς λόγους ἐμιμεῖτο a syntaxi atque ab ipsa sententia aberrant et id habent vitii, quod δὶς ταὐτὸν dicitur. Lucianus quomodo hic scribere debuerit, et e superioribus: οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ — ᾐτιᾶτο et e proximis: καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος κ. τ. ἑ. certo adparet. satis etiam certum puto pro ἐποιεῖτο scribendum esse ὑπώπτευε. sed pro καὶ οὗ τοὺς λ. ut syntaxis poscebat καὶ τοὺς τούτου λ. correxi. sunt autem λόγοι philosophorum placita (δόγματα), ut supra c. 23 et infra c. 34 et c. 35. περὶ ὑμῶν] περὶ ἡμῶν AΨd. εἴκαζον v et fortasse ΨΦ. εἰκάζων ABC. ego vero εἴκαζεν correxi, quum singularis de eodem toties modo praecesserit. ἐγίγνετο AC. ἐγίνετο Φ et v. ὑμεῖς] ὑμᾶς U hic et paullo ante. ἐκποδὼν pro ἐκ ποδῶν A. ἐρήμην] αἱροίμην AC. ἡλίσκεσθε A et v. ἡλίσκεσθαι C.

ὦ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν· οἱ γὰρ ἄνθρωποι
εἴ τινα τούτων ἑώρων πονηρὸν ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές
τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν
ᾐτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς ἢ Πλάτωνα ἢ Πυθα-
γόραν ἢ τουτονὶ ἢ ὅτου ἐπώνυμον αὑτὸν ὁ διαμαρτά-
601 νων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ τοὺς τούτου λόγους * ὑπώπτευε,
καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἴκαζε
τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων. οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας
ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίγνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκπο-
δών, ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα
ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ καὶ
ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. 33. ταῦτα
οὐκ ἤνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτούς, καὶ διέ-
κρινον ἀφ' ὑμῶν· ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δέον,
ἐς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἤν τινα καὶ τῶν μεμυη-
μένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα τοῖν θεοῖν τἀπόρρητα καὶ
602 ἐξορχούμενον ἀγανακτήσω καὶ διελέγξω, * ἐμὲ τὸν ἀδι-

---

33. ἀλλ'] ἀλλὰ AB. ὑμῶν] ἡμῶν d. ἐς A. εἰς Φ et v. ἄγετε] με ἄγετε Φ. ἢν — μεμυημένων] ἢν — μεμνημένων A. ἰδὼν τοῖν θεοῖν τἀπόρρητα ἐξορχούμενον (delens ἐξαγορεύοντα et καὶ) Cobetus V. L. p. 296, quo facto participium male postpositum est. τοῖν θεοῖν AB. τοῖν θεαῖν (?) C. τῶν θεῶν Ψ. ταῖν θεαῖν Φ et v. τἀπόρρητα B. τὰ ἀπόρρητα ΑΨΦ et v. καὶ διελέγξω habent Φ et v., sed om ABΨ. ἀδικοῦντα ABCΨ. ἀσεβοῦντα Φ et v, quod aut pro varia lectione est aut glossema in scholio Voss: ἀδικοῦντα] ἀσεβοῦντα. ἀθλοθέται] ἀγωνοθέται M. νομοθέται Φ. ἢ τὸν δία ABΨ et v. ἢ δία Φ cum Thoma p. 148, 19 R. scribo aut ἢ αὐτὸν Δία aut cum Struvio L. L. p. 230 ἢ αὐτὸν τὸν Δία, uti tot locis in Quaestt. p. 158 collectis. Burmeister Quaestt. cr. p. 28 vulgatam defendebat. ὑποκρίνηται Φ cum Dindorfio. ὑποκρίνοιτο A et v, quo servato Struvius L. L. p. 230 εἴ τις pro ἤν τις conjiciebat. καταξίαν conjuncte Φ. οὐ δή που ABΨΦ. οὐδέν που v. ἐκεῖνοι] in M supra scriptum οἱ θεοί. ἐκεῖνοι, ὅτι AΨ et v atque etiam sed cum litura post ἐκεῖνοι B. ἐκεῖνοι, διότι ΦM. αὐτῶν om Ψ. ἥδοιντ' ἂν BΦM et fortasse Ψ. ἥδοντ' ἂν A. ἥδοιντο ἂν v. οἶμαι] μᾶλλον ΦM, unde olim etiam ita lectum fuisse opinor: μᾶλλον δὲ (pro ἀλλὰ) καὶ ἥδοιντ' ἂν οἶμαι —. etsi Jacobsius ad Achill. Tat. p. 597 scriptura μᾶλλον ipse quo-

κοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἤν τις ὑποκριτὴς Ἀθηνᾶν ἢ Ποσειδῶνα ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς μὴ καλῶς ὑποκρίνηται μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐ δή που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδοιντ' ἄν, οἶμαι, μαστιγουμένῳ. οἰκέτην μὲν γὰρ ἢ ἄγγελόν τινα μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι μικρὸν τὸ πταῖσμα, τὸν Δία δὲ ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς ἀποτρόπαιον ὡς αἰσχρόν. 34. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε

---

que usus aliter conjecit probante Lehmanno: ἀλλὰ καὶ ἥδοιντο ἄν, οἶμαι, μᾶλλον μαστιγ. μαστιγουμένῳ Bekker. libri μαστιγουμένων, quod a Bekkero Cobetus V. L. p. 238 cupide defendebat. at singularis numerus, non pluralis antecessit. γὰρ ἢ ἄγγελόν τινα ABCΨ. γάρ τινα ἢ ἄγγελον Φ. γὰρ ἢ ἄγγελον v. ἀποτρόπαιον] τῶν ἀποτροπαίων ΦΜ. ὡς αἰσχρὸν Φ cum Sommerbrodtio. ὥς καὶ αἰσχρόν AB et edd. vett. ὡς καὶ αἰσχρὸν vulgo et fortasse Ψ. horum syntaxin in Quaestt. p. 147 recte adsecutus sum probante G. Hermanno, sed neuter nostrum vulgatam ἀποτρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρόν servare, verum καὶ expungere debebat. aliorum conjecturas sequi non licet, ut Graevii: ἀποτρόπαιον καὶ αἰσχρόν, Jacobsii: ἀποτρόπαιον ὅλως καὶ αἰσχρόν, Dindorfii vel ἀποτρόπαιον ὄντως καὶ αἰσχρόν vel etiam: ἀποτρόπαιον ἴσως καὶ αἰσχρόν.

34. ἐπὶ τούτῳ] ἐπὶ τοῦτο ABΦ. καὶ τοῦτο Ψ. ἀναγιγν.] ἀναγιν. ABΨΦ. οὕτω] οὕτως ABΨΦ. βιοῦσιν B. βιοῦσι AΦ et v. quae post βιοῦσιν conjectura ductus verba viginti quinque ὀργιλώτεροι — ἀλεκτρυόνων inserui, ea inferius inter κεχήνασιν et τοιγαροῦν leguntur in Φa et v, eadem om ABCΨ. Luciani sunt omnia, ejus quem vulgo obtinent loci non sunt, in quo loco non de vitiis philosophorum istorum in universum sermo est, sed de avaritia tantum divitumque admiratione. λαγῶν a. λαγωῶν v et fortasse Φ. κολακικώτεροι Φa. κολακευτικώτεροι v.

τῶν γαλῶν] τῶν λεόντων Φ. possis: τῶν λύκων. ceterum huc spectat Apostolius III, 80, a (p. 306 ed. L.): ἁρπακτικώτερος γαλῶν. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν ABΨ et v. τὸ μὲν γὰρ βιβλίον χρημάτων φησὶ δεῖν (ita Φ, δεῖ fortasse M) καταφρονεῖν ΦΜ. quae interpolata sunt sive ex inferiore § 36: τὰ βιβλία, sive ex Apologia § 11: ὅσα μοί φησι τὸ βιβλίον. unum verbum δεῖν (ante καταφρονεῖν) recipiendum puto.

πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, οὕτω βιοῦσιν, [ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ
603 *τῶν ἀλεκτρυόνων.] πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον* * *χρημάτων καταφρονεῖν καὶ δόξης καὶ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν καὶ ἀόργητον εἶναι καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλά, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ὠθιζόμενοι ἐπ' αὐτὰ καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκω-*

οἴεσθαι ἀγαθὸν ΑΒΨ et v. *ἀγαθὸν οἴεσθαι* ΦΜ. *καὶ ἀόργητον εἶναι* ΑΒΨΦ et v. om fortasse M solus. *καὶ τῶν λαμπρῶν*] *καὶ μὴν τῶν λαμπρῶν* ΦΜ. *καλὰ*] *ἀλλ'* ΦΜ. *λίαν*] *λέγοντες* ΦΜ. *τεθήπασι*] *τεθήπασιν* cod. Vossianus in scholio.

κεχήνασιν] *κεχήνασι* ΑΒ. *ἐπ' αὐτὰ* ΦΜ. *ἐπὶ ταῦτα* ΑΒΨ et v. *περὶ τὰς τ. πλ. θύρας* ΑΒΨ et v. *περὶ τοὺς τ. πλ. πυλῶνας* M. *ἐπὶ τοὺς τ. πλ. πυλῶνας* Φ. *παραγκωνιζόμενοι* ΦMRTUVY et cod. Vossianus pro varia lectione: „*παρωθούμενοι*] *παραγκωνιζόμενοι.*“ sed *παρωθούμενοι* ΑΒΨ et v, quod etsi juxta Lucianeum est, tamen e praegresso *ὠθιζόμενοι* nasci potuit.

καὶ δεῖπνα Φ diserte et v. *δεῖπνα* ΑΒΨ, quod ferri nequit.

ἐν αὐτοῖς τούτους AB. *ἐν αὐτοῖς τούτοις* ΨΦa et v. *ἐν αὐτοῖς* scil. *τοῖς δείπνοις* et *τούτους* dičit *τοὺς πλουσίους*. praeterea nihil mutandum est. Bernhardyus in Eratosthenicis p. 242 quum apud Athenaeum *αὐτοῖς τοῖς θεοῖς* pro *αὐτοῖς ἴσως* conjecisset: „certissime tamen, inquit, ita est restituendus Lucianus Reviv. 34. p. 603, 53.“ quodsi in Luciano adolescentis haec, ut suspicor, conjectura fuit: *ἐν θεοῖς τούτους*, prope doleas orationem non graecam exstitisse, quum sententia ipsa sit elegantissima. *ἐμφορούμενοι*] *ἐμπιπλάμενοι* ΦΜ. *καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες* habent ΦMa et v, sed om ΑΒΨ. *ὁπόσοι* om B. *ξυμπίνουσι* ΑΒΨ et v. *πάρεισι* ΦΜ. *γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτ.* Φa et v. *δηλαδὴ καταπτύουσι* (caeteris omissis) ΑΒΨ. *εἰ*] *ὅτι* M. *ἐκτρέφει. τὸ δὲ*] haec arcte jungit A.

νιζόμενοι καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες καὶ ἐν αὐτοῖς τούτους ἐπαινοῦντες φορτικῶς καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπῳδὰ φιλοσοφοῦντες καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται * δὲ 604
ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει. 35. τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθὼν καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβών, ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα προσαιτοίη τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος καί, τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τἀργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν

---

35. *αἰτεῖ προσελθὼν* ABΨ et v. *προσελθὼν αἰτεῖ* ΦM. at (praeterquam quod mox libri omnes *αἰτῇ προσελθὼν* continuant) poetae hic esse senarius videtur: „*αἰτεῖ προσελθὼν κἀγανακτεῖ μὴ λαβών.*“ Telepho Euripidis tragoediae non solum hic trimeter, verum etiam comparatio ipsa: *ὅμοιον ὡς — δεόμενος* quodammodo convenit. in Ennii (i. e. Euripidis) Telepho ap. Nonium 537, 25 rex ipse Telephus: „regnum reliqui, inquit, septus mendici stola.“ *τἆλλα*] *τὰ ἄλλα* ABΨΦ. *προσαιτοίη τῶν* AB et v. *προσαίτης ὢν φαίνοιτο καὶ τῶν* ΦM. *προσαίτης ὢν φαίνοιτο* etiam Ψ, glossemate haud dubio. *αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν* ABΨ. *λαβεῖν αὐτοὺς δέῃ* (om *τι*) ΦM. *ἢ τἀργύριον* Φ et v. *ἢ ἀργύριον* ABΨ. *ψηφίδων* A et v. *ψήφων* BCΨΦM. eadem varietas in loco gemello Timon. c. 56. *ἀπὸ πολλῶν* Φ et v. *ἀπὸ ὀλίγων* A. *ἀπ' ὀλίγων* BCΨ. videsis Quaestt. p. 146. *σιωπῇ*] *σιωπῇ* A. *σιωπὴ καὶ μόνη* Ψ, unde possis: *σιωπὴ καὶ μονὴ* (silentium et mora). *ἀμαθία*] *ἀπαθία* Hemsterhusius Anecdd. p. (55), probante Dindorfio. ego vitium loci hac sanaverim transpositione: *καὶ ἀμαθία τῶν λόγων* (i. e. philosophiae ignoratio) *καὶ παλινῳδία πρὸς —*. *τῶν λόγων*] *τῶν δογμάτων* ΦM. *πρὸς τὸ ἐναντίον*] *τὸ* om AB. *περὶ φιλίας*] *περὶ φιλοσοφίας* Ψ. *οἶδ'*] *οἶδα* CΦM. *ὅποι* ABCΨMTUV. *ὅπῃ* Φ et v. *τότε* TUV. *ποτὲ* ABΨ et v. sed om CΦM. *πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα* ABCΨMUV. *πάντως ταῦτα ἀποπτάμενα* abcd. *ταῦτα ἀποπτάμενα πάντα* Φ.

τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον· ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπὴ καὶ ἀπορία καὶ ἀμαθία καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον· οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ καλὸν οὐκ οἶδ᾽ ὅποι τότε οἴχεται πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι
605 πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα. *
36. μέχρι γὰρ τούτου φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον ἢ χρυσίον ᾖ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξῃ μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ κἀκήρυκτα πάντα, καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλιπται καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτὲ πυρριχίζειν διδάξαι καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δέ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι ἁλουργίδας ἀμπεχόμενα καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι γε πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι

---

36. ἕκαστ αὐτῶν, et punctum pr m in marg. A, qui idem supra c. 35 init. ἕκαστος αὐτῶν. ἐπιδείξῃ ABCΨ. ἐπιδείξηται Φ et v. κἀκήρυκτα Φ. καὶ ἀκήρυκτα v. septem verbis omissis continuant ἄσπονδα δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ ABΨ. τὰ βιβλία] τὰ βιβλία πάντα Φ. ἐξαλήλιπται libri omnes. ἐξαλήλειπται Reitziana. οἷόν τι] οἷον δέ τι Ψ. vide quae dixi ad l. De Conscr. Hist. c. 57. ὀστοῦν (ὀστέον Φ) ἐς μέσους αὐτοὺς ABΦ et v. ἐς μέσον αὐτῶν ὀστοῦν Ψ. ὑλακτοῦσι] ὑλακτοῦσιν a. πιθήκους] de fraude M. Minoidis ad Apologiam c. 5 p. 201 satis dictum est. de proverbio hinc nato: πίθηκος ἐν πορφύρᾳ vide Leutschium Paroemiogr. I p. 303. μέχρι γε πολλοῦ] γε additum ex ABΨΦ, om v. εὐδοκιμεῖν] εὐδοκίμουν Ψ. τις θεατὴς] θεατής τις Φ. κάρυα] ὀπώρας ΦM. ὑπὸ κόλπου Solanus. ὑπὸ κόλπον ABΨ et v. sed ὑπὸ κόλπον om ΦM (ita M). συνέτριβον Φ. ξυνέτριβον A et v. τῆς ὀπώρας] τῶν καρύων addunt ΦM. τῆς πυρρίχης] τῆς συρρίχης A. τοῖς πυῤῥίχοις a. κατεγελᾶτο] κατεγέλαστο Ψ. τοῦ θεάτρου] τῶν θεατῶν ΦM.

ἰδόντες καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ᾽ ὅπερ
ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρριχιστῶν καὶ συνέτρι-
βον τὰ προσωπεῖα καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερρήγνυον καὶ
ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους, τὸ δὲ σύν-
ταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυτο καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τοῦ
θεάτρου. * 37. τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιοῦσι, καὶ ἔγωγε 606
τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον καὶ οὔποτε παύσομαι
διελέγχων καὶ κωμῳδῶν. περὶ ὑμῶν δὲ ἢ τῶν ὑμῖν
παραπλησίων (εἰσὶ γάρ, εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσο-
φίαν ζηλοῦντες καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες)
μὴ οὕτω μανείην ἐγώ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ
σκαιόν. τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ᾽ ἀλαζόνας
ἐκείνους καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον, οἶμαι, μισεῖν. ἢ σὺ
γάρ, ὦ Πυθαγόρα καὶ Πλάτων καὶ Χρύσιππε καὶ
Ἀριστότελες τί φατε; προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους ἢ
οἰκεῖόν τι καὶ συγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δί᾽
Ἡρακλῆς, φασί, καὶ πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι
καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσι καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο

37. ante τοιαῦτα personae signum A. διελέγχων] ἐλέγχων ΦΜ. ὑμῖν] ἡμῖν a. εἰσὶ γάρ, εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς v. εἰσὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς εἰσί τινες Φ. εἰσὶ γάρ πως (γάρ πως A) ἀληθῶς mediis omissis ABΨ. ζηλοῦντες] ζητοῦντες ΦΜ. ὑμετέροις] ἡμετέροις AB. ἐγὼ ὡς] ἔγωγε, ὡς Φ. ἔγωγε ἢ ὡς M. post σκαιὸν add Φ et v: ἢ τί γὰρ ἂν (ἂν om Φ) εἰπεῖν ἔχοιμι; quae omnia om ABΨ. delevi utpote nata e verbis c. 27 init: ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι; ὑμῖν] ὑμῶν B. τοιοῦτο] τοιοῦτον Φa. δ᾽ ἀλαζόνας] δὲ ἀλαζόνας ABΨΦ. τί φατε; προσήκειν] interpungebatur: τί φατε προσήκειν — ; tu confer § 38: ὑμεῖς δὲ τί φατε; quanquam malim transponere hoc modo: προσήκειν ὑμῖν τί φατε —; vide infra c. 48 med., c. 51 fin., Neronem c. 9. ὑμῖν] ἡμῖν Ψ. συγγενὲς Φ. ἐξυγγενὲς A (ita A). ξυγγενὲς v. ἐπιδείκνυσθαι] ἐπιδεικνύναι Φ. νὴ δί᾽ Φ. νὴ δία A et v. Ἡρακλῆς φασί, καὶ πίθηκος] ἡρακλῆς καὶ πίθηκος φασὶ Ψ. φάσκουσι BΨΦRTU. φάσκουσιν V. διδάσκουσι AC. ἀσκοῦσι v. καὶ σκυθρωποί εἰσι om ABΨ. διατοῦτο Aabc. χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν v. χρὴ μὴ εἰκάζειν ABΨ. χρὴ εἰκάζειν Φ. ἀλλ᾽] ἀλλὰ ABΨΦ. κἂν ἐπὶ Sommerbrodtius. καὶ ὑπὸ ABΨ. καὶ ἐπὶ Φ et v. Jacobitius καὶ delebat. τῆς ὑποκρίσεως ABΦ et v. τῆς κρίσεως Ψ. εἴρηκα ὑπὲρ ABΨ. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ Φ et v. σὺ δὲ — ἔδοξεν] Philosophia loquitur in M. ἀληθῆ] ἀληθὲς AB.

χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἄν, εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν κἂν ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γὺψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ οὗτοι φιλοσόφους. εἴρηκα ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια,
607 μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἐστι. * 38. *ΦΙΛ.* μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη, ἔτι πορρωτέρω. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; *ΑΛΗΘ.* ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ κατὰ τῆς γῆς δῦναι ηὐχόμην· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ

---

38. *ἔτι πορρωτέρω* ΑΒΨΦ. *πορρωτέρω ἔτι* v. *ἡμεῖς*] *ὑμεῖς* A. *ἀνὴρ* pro *ἀνὴρ* Jacobitius. *ΑΛΗΘ.* M, cum Solano. *ΑΡΕΤ.* v et fortasse *Φ.* *ηὐχόμην*] *εὐχόμην* ΑΒΨ. *ἐγνώριζον*] *ἐγνώριζα* (sic) Ψ. *αὐτὰ*] *αὐτὸ* ΑΒCΨ. *καὶ ἐφήρμοζον Φ.* post *λεγομένοις* cum Sommerbrodtio interpunxi. *τὰ πάντα Φ* et v. sed recte *τὰ* om ΑΒΨ. *ἐοικότας* ΑΒCΨΤΥ. *προσεοικότας Φ* et v. *ἀλλὰ καὶ*] *ἀλλὰ ὁ* A. *αὐτὰς* om *Φ.* *ἐς τὸ ἀκριβέστατον*] *ἐπ' ἀκριβέστατα* M. *ἔτι ἀκριβέστατα Φ.* *ΑΡΕΤΗ.* ita *Φ.* *ΣΩΦΡ.* M. *ΦΙΛ.* v. vide supra c. 16 init. certo haec *ΑΡΕΤΗ* in *Φ* loquitur, de quo tamen Furia subobscure: „*κἀγὼ πάνυ*] loquitur semper Virtus." hoc dicere videtur, in *Φ* *ΑΡΕΤΗΝ* supra loqui a verbis *Ἐγὼ μὲν* — et ibidem verba nostra *κἀγὼ* — *φατέ* eidem personae continuata esse. sed persona *ΑΡΕΤΗ* hoc ipso l. restituta vitii *ὦ Ἀρετή* origo etiam caeco adparebit. libri (diserte ΑΨ) *ὦ Ἀρετή* (B *ἡ ἀρετή*). Reitzius aliique: *ὦ Ἀλήθεια* conjecerant. immo corrigendum erat: *ὦ Φιλοσοφία.* *ὑμεῖς* — *φατέ* vulgo priori personae continuata novae dat personae A et *ΦΙΛ.* diserte habet M. *τί δ' Φ.* *τί δὲ Ψ* et v. *τί δαὶ* ABC. *ἀναγεγράφθαι* ΑΒΨ et v. *ἀναγράφεσθαι* et in marg. *γρ. ἀνεγράφθαι Φ.* *ἀναγράφεσθαι* etiam M. tum scholl. VX: *ἀναγράφεσθαι: γρ. ἀνεγράφθαι.* *τὸ γοῦν* ΑΒΨ. *τὰ γοῦν Φ* et v. *τραγῳδόν*] *τραγῳδίαν* ABC. *ᾀσόμενον Φ* et v. *ᾄσωμεν οὖν* ΒΨ. *ἄσωμεν γοῦν* A. *συμφοράς. Φ.* *ξυμφοράς.* A et v. *ᾀδέτω οὖν Φ.* *ᾀδέτω δ' οὖν* ΒΨ. *ἀδέτω γοῦν* A et v. *οὖν* hoc loco firmatur etiam vitio superiore: *ᾄσωμεν οὖν.* *τοὺς θεοῖς*] *τοῖς θεοῖς* A. *ἐκτραγῳδείτω Φ* et v. *τραγῳδείτω* ΑΒΨ, quod fortasse verum. *ΔΙΟΓ.* habent libri (certe *Φ*) et in scholio etiam B: *ἐκ Διογένους ὁ λόγος.* *καὐτὸς Φ.* *καὶ αὐτὸς* A et v. *τὰ κατηγορημένα* Cobetus V. L. p. 144. libri *τὰ κατηγορούμενα.* plane sic vel ipsi libri in Pseudologista § 29. *φίλον ποιοῦμαι*] *φιλοποιοῦμαι Ψ.*

κἀφήρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις· τοῦτο μὲν ἐς
τόνδε, τοῦτο δὲ ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς
ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς πάντα
ἐοικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς
αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. *ΑΡΕΤΗ.* κἀγὼ
πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Φιλοσοφία. *ΦΙΛ.* ὑμεῖς δὲ τί
φατέ; *ΑΝΑΒ.* τί δ' ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ
ἐγκλήματος καὶ φίλον ἡμῖν καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι;
τὸ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν
τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν ᾀσόμενον τὰς Φρυ-
γῶν συμφοράς. ᾀδέτω οὖν καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς
ἐκτραγῳδείτω. *ΔΙΟΓ.* καὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, * πάνυ 608
ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα καὶ
φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν γενναῖον ὄντα. 39. *ΦΙΛ.* εὖ
γε, ὦ Παρρησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ ταῖς
πάσαις κρατεῖς καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι ἡμέτερος ὤν. *ΠΑΡΡ.*

---

39. *εὖγε ὦ παρρησιάδη* ΑΒΨ et v. *εὖ ἔχει.* *πρόσιθι ὦ* (*ὦ* om Φ) *παρρησιάδη* ΦΜ. hinc malim: *εὖ γε, π ρ ό σ ι θ ι ὦ Παρρησιάδη* collato superiore illo c. 38 init: *μετάστηθι ὦ Παρρησιάδη.* *ταῖς πάσαις* ΑΒΨΤΥ. *ἁπάσαις* Φ et v. *ΠΑΡΡ.*] personam om A. *προσεκύνησα*] *προσενίκησα* U. *τήν γε πρώτην*] *γε* om Φ. verba *προσεκύνησα — πρώτην* neque ad c. 21 refero et longe aliter atque caeteri accipio: ‚primum gratias actas volo submisse.' reus enim quum primum absolutus esset, judicibus agebat gratias, veluti Pro Lapsu in Salut. c. 18. *σεμνὴ νίκη* (*δίκη* pro *νίκη* Ψ) ΑΒΨ et v. *σεμνὰ νίκα* ΦΜ. atticam formam, quae collato Hermanno ad Hecubae v. 1264 in legitimis anapaestis, h. e. iis qui non canebantur, in universum longe praeferenda est, libri optimi servant etiam apud ipsum Euripidem in extremis Phoenissis, Oreste et Iphig. Taurica. *λήγοις*] *λέγοις* A. *καταρχώμεθα* Φ et (?) Ψ et v. *καταρχόμεθα* AB.

προσκαλοῦντες] ita correxi asyndeto sublato. *προσκαλοῦμεν* ΑΒΨ. *προσκαλῶμεν* Φ et v. *εἰς ἡμᾶς* v. *ἐς ἡμᾶς* ΨΦ. *ἐς ὑμᾶς* AB. libri *ΠΑΡΡ. ὀρθῶς —.* sed verissime unus Jacobsius: *ΦΙΛ. ὀρθῶς —.* ,,haec verba, inquit, Philosophiae, concilii praesidi tribuenda videntur" (Append. ad Porsoni Adv. p. 290). addere debebat, non Luciani neque servum neque filium Syllogismum fuisse, sed Philosophiae. *ὥστε σὺ παῖ*] *σὺ δὲ ὦ παῖ* Φ.

κατακύψας] *καταλύψας* A. *προκήρυττε* AB. *προσκήρυττε* Φ et v.

προσεκύνησα τήν γε πρώτην· μᾶλλον δὲ τραγικώτερον
αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γάρ· „ὦ μέγα
σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν | βίοτον κατέχοις, | καὶ μὴ λήγοις
στεφανοῦσα.“ ΑΡΕΤ. οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη
καταρχώμεθα προσκαλοῦντες κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπό-
σχωσιν ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι· κατηγορήσει δὲ
Παρρησιάδης ἑκάστου. ΦΙΛ. ὀρθῶς, ὦ Ἀρετή, ἔλεξας·
ὥστε σύ, παῖ Συλλογισμέ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ προ-
κήρυττε. 40. ΣΥΛΛ. ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους
ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς
καὶ Φιλοσοφίας καὶ Δίκης. ΠΑΡΡ. ὁρᾷς, ὀλίγοι συνέρ-
χονται γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. καὶ ἄλλως γὰρ δεδίασι
τὴν δίκην, οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν
609 ἀμφὶ * τοὺς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας
ἥκειν, κατὰ τάδε, ὦ Συλλογισμέ, κήρυττε. ΦΙΛ. μηδα-
μῶς, ἀλλὰ σύ, ὦ Παρρησιάδη, προσκάλει καθ' ὅ τι σοὶ
δοκεῖ. 41. ΠΑΡΡ. οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε, σίγα·
ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς
οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν δια-

---

39 et 40. προκήρυττε. ΣΥΛΛ. ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους] ita ego scripsi, ut verba τοὺς φιλοσόφους priore loco cum Φ delerem. nam προκήρυττε τοὺς φιλοσόφους. ΣΥΛΛ. ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους AB (sed in A nova persona et ante et post ἄκουε). at: προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους ἥκειν (quatuor verbis mediis omissis) Φ. ἐς] εἰς Φ. καὶ Δίκης] quum paullo inferiora: δεδίασι τὴν δίκην huc omnino non referantur, scribo cum Solano, qui supra c. 18 apte contulit: καὶ Δικαιοσύνης. ὁρᾷς, A et edd. vett. ὁρᾷς; v. συνέρχονται] ἀνίασι ΦΜ. καὶ ἄλλως γὰρ] ita correxi. ἄλλως γὰρ (sine καὶ) ΑΒΨ et v. καὶ ἄλλως (sine γὰρ) ΦΜ. ἄγουσιν] ἄγουσι a. ἔχοντες] ἄγοντες Ψ. καθ' ὅτι pro καθότι Jacobitius. σοὶ pro σοι A.

41. αὑτοῖς Bekker pro αὐτοῖς. σησαμαῖος A et v. σισαμαῖος ΒΨ. σησάμιος Φ. πώγωνα βαθὺν] βαθύτερον τὸν πώγωνα Φ. βαθύτερον πώγωνα M. ἐπιδείξηται] ἐπεδείξηται A. ἐπιδείξει Φ. ἐπιδείξειεν M. προσλήψεται Bekker. libri προσεπιλήψεται. Cobetus V. L. p. 144 quasi lenius maluit: προσέτι λήψεται. at επι natum est e praegresso ἐπιδείξηται, ubi A: ἐπε-
ἐπι
δείξηται, alii (puto) codices: ἐπεδείξηται. δ' ἕκαστον] δὲ ἕκα-

νομήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται καὶ σησαμαῖος πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν ἢ δικαιοσύνην ἢ ἐγκράτειαν μηδαμῶς· οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ, πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν.

κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

42. βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ

στον Φ. ἢ δικαιοσύνην M et fortasse Ψ. καὶ δικαιοσύνην AB et fortasse Φ et v. ἀναγκαῖα] ἀναγκαῖον ΦM. ταῦτά γε] γε om Φ. ἐξάπαντος AΦ et edd. vett. δ' ἐν μέσσοισι Solanus. δὲ ἐν μέσσοισι Ψ. δὲ μέσσοισι B. δ' ἐν μέσοισι edd. vett. δ' ἐν μέσοις Φ. δὲ μέσοισι A. χρυσοῖο] χρυσίου Φ. κεῖται — εἴη] parodia ex Jl. σ', 507 sq.

42. persona ante βαβαὶ in A. ὡς] ὅσοι M. ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ἤκουσαν ABΨ et fortasse V. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν ΦM (ut Solanus et Gesner conjecerant). ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν v. παρὰ δὲ τὸ] περὶ δὲ τὸ Ψ. Ἀσκληπιεῖον] ἀσκληπίειον AB. ἕτεροι om AB. καὶ παρὰ ABCΨUV. καὶ κατὰ ΦM. καὶ περὶ v. πάγον om ABΨΦ. ἔνιοι δὲ Φ et v. δὲ om AB. τὸν τάλω ABΦ. τὸν τοῦ Τάλω v et fortasse Ψ. ἀνάκειον Φ et edd. vett. ἀνακεῖον AB. προσθέμενοι ABΨ, ut in Ep. Cr. p. XL conjeceram. προθέμενοι Φ et v. βομβηδὸν] σὺν βομβῇ Ψ. βομβῇ AB. βοτρυηδὸν AB. post βοτρυδὸν cum Cobeto (V. L. p. 296) et Dindorfio delevi glossema ἐσμοῦ δίκην (μελισσῶν ἐσμοῦ δίκην M). nam haec arcte cohaerent: βοτρυδὸν, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον (Jl. β', 89) εἴπω. ἵνα καὶ] καὶ om Ψ solus itaque l. l. Cobetus. at haec ipsa verba: ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴπω saepius apud Lucianum exstant. κἀκεῖθεν — κἀντεῦθεν] κἀκεῖθεν μάλα πολλοὶ κἀνταῦθα Φ. ὅσσα] ὅσα Φ. γίγνεται Φ cum C. Reitzio. γίνεται A et v. ὥρῃ ABCΨRUV cum Homero Jl. β', 468 et Odyss. ι', 51. ἦρος ΦM. ἦρι v. κλαγγηδὸν προκαθιζόντων Jl. β', 463. octo verba ἐν βραχεῖ — πώγων vulgo exstant et in Φ, qui tamen transponit: πήρα, κολακεία, πώγων et in a, quae tamen om πώγων. om haec octo verba ABΨ. κολακεία — φιλαργυρία] ita Φ et v. sed κολακείας. ἀναισχυντίας. βακτηρίας. λιχνείας. συλλογισμοῦ. (συλλογισμῶν Ψ) φιλαργυρίας ABΨ. οἱ ὀλίγοι A et v. ὀλίγοι Φ et ut puto M (non ut Belinus C). ἐκεῖνο om Ψ. τῶν ἄλλων σχημάτων]

τὰς δύο μνᾶς ἤκουσαν μόνον, παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι καὶ παρὰ τὸν
610 Ἄρειον πάγον * ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν Τάλω τάφον, οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ Ἀνάκειον προσθέμενοι κλίμακας ἀνέρπουσι βομβηδὸν νὴ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ κἀντεῦθεν

μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.

μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ πανταχοῦ πήρα πώγων κολακεία ἀναισχυντία βακτηρία λιχνεία συλλογισμὸς φιλαργυρία· οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῄεσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μάλιστα μωμήσαιτό σου, τὸ μηδὲν ἐπιβαλεῖν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς· πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη αὐτούς. 43. ΠΛΑΤ. ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλα-

---

deleo ἄλλων ut natum e superioribus. ὅ τις ἂν] ΒΨΦ et v. ὅστις ἂν AC. μέμψαιτό σου μάλιστα τὸ v. μέψαιτό σου μάλλιστα τὸ a. μέμψαιτο μάλιστά σου τὸ Φ. μάλιστα μεμύητο τοσοῦτο AB. μάλιστα μεμύητό σου, τοσοῦτον C. μάλιστα μέμνητο, τοσοῦτον Ψ. horum maxime codicum (ABCΨ) vestigia secutus correxi: μάλιστα μωμήσαιτό σου τὸ —. confer D. D. XX, 2. ita in Alexandro c. 3 libri deteriores non recte μεμπτὸς pro μωμητός. μηδὲν ABCΦRTUVd. μηδὲ Ψ. μὴ δὲ edd. ἐπιβαλεῖν Ψ cum Jacobitio. ἐπικαλεῖν ABC. ἐπιβάλλειν Φ et v. καὶ ante σημεῖον om Φ. δεχώμεθα] ἐχώμεθα AB. αὐτούς. ΠΛΑΤ. ἡμᾶς ΒΦMRV (in ΒΦ pro ΠΛΑΤ est signum personae). ΠΛΑΤ. αὐτοὺς ἡμᾶς A et v.

43. πρώτους χρὴ] χρὴ πρώτους Ψ. πρῶτον χρὴ Φ. sed M πρῶτον infra habet ante λαβεῖν. ΠΥΘ.] Πυθαγορικὸς et infra Στωικὸς plene abc. ὁ ante Πυθαγόρας om v, sed habent ABCΨΦM. οὐ μὲν οὖν] οὔμενουν AB. ἀλλ' ἕν] ἀλλὰ ἓν AB. ἕν γε] ἕν γέ (punctum etiam marg pm) A. ἂν ante ἡμεῖς om Φ. τοὺς πλακοῦντας δότε] immo supple: πρῶτον τοὺς

τωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. οὔκ, ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς· πρότερος γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΩΙΚ. ληρεῖτε· ἀμείνους * ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΠΕΡ. 611
οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἔν γε τοῖς χρήμασι πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. ΕΠΙΚ. ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΩΙΚ. οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.
44. ΦΙΛ. παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι. καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία καὶ Ἀρετὴ αὐτὴ καὶ Ἀλήθεια δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν ἄριστοι κεκριμένοι· τοὺς γόητας δὲ καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε; νὴ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι. κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις, πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. * 45. οἱ ὑπη- 612

πλακοῦντας δότε. nam πρῶτον abesse nequit. λαμβάνειν] λαβεῖν Φ. Ἀκαδημαϊκοὶ] Ἀκαδημιακοὶ Dindorfius. οὐχ ἡμῶν γε] οὐκ ἡμῶν δὲ Φ.

44. ὑμεῖς] ἡμεῖς Ψa. ὠθεῖτε T et v. αἰθεῖτε Ψ. αἰτεῖτε ABa. pro novem verbis Κυνικοὶ — ἐπ' Φ habet: κυνικοί, μὴ παίετε ἀλλήλους τοῖς ξύλοις, ἐπ'. ἄλλα ABΦ et v. ἄλλο Ψ. ἴστε A et v. ἔστε ΦM. ἦτε Ψ. καὶ ἀρετὴ ABΨ. καὶ ἡ ἀρετὴ Φ et v. αὐτὴ om Φ. καὶ ἀλήθεια ABΨa. καὶ ἡ ἀλήθεια Φ et v. δικάσωμεν Ψ. τίνες οἱ ὀρθῶς] εἴ τινες ὀρθῶς Φ. οἵ τινες ὀρθῶς M. ἡμῖν ABCΨΦVMUd. ὑμῖν abc. βιοῦντες om ABΨ. ἄριστοι] ἄριστα ABC. τοὺς γόητας δὲ καὶ Φ et v. τοὺς ὄντας δὲ κατ' ABΨ. ἀντιποιοῖντο] ἀντιποιῶνται ΦM. φεύγετε; — ἀλλόμενοι (ἀλώμενοι Ψ)] vide meas Quaestt. p. 119. ὀλίγων] ὀλίγοι Ψ.

45. οἱ om Ψ. ὁ κυνίσκος] ὁ κυνικὸς ΨΦ. recte Gesner: ‚minutus ille cynicus.‘ alius philosophus, nomine Cyniscus in Cataplo c. 7 sqq. egregie laudatus est. φέρ' ἴδω] haec imitatus est sive

ρεῖται ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει; ἦπου θέρμους ἢ βιβλίον ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν; ΠΑΡΡ. οὔκ, ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ καὶ μύρον καὶ κάτοπτρον καὶ κύβους. ΦΙΛ. εὖ γε, ὦ γενναῖε. τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως καὶ μετὰ τούτων ἠξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. τοιοῦτοι μὲν οὖν ὑμῖν οὗτοι· χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες, οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν καὶ οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου. ΦΙΛ. σύ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε· ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ

---

ipse sive alius qui scripsit Fugitivos c. 31. ἦπου A. ἤπου v. post μύρον verba καὶ μαχαιρίδιον (μαχαίριον Φ) θυτικὸν delevi cum ABCΨ et scholiasta Vossiano. id olim scholium fuerat pertinueratque ad haec verba c. 46: τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ. talis enim culter fuit ‚secespita', cui Suetonius in Tiberio c. 25 cultrum opposuit ‚plumbeum'. Solanus, Belinus, Jacobsius, Bastius (Ep. Cr. p. 180), Schubartus quum secespitam ad luxuriae instrumenta male relatam esse vidissent: certatim conjecturis indulserunt vanissimis.

εὖ γε — τὰ] εὖγε γενναῖε, τοιαῦτα ἦν σοι τὰ Φ. ἅπασι] πᾶσι Φ. μὲν οὖν BCΨΦM. μὲν A et v. ὑμῖν ABΨ. ἡμῖν Φ et v. δὲ ὑμᾶς] δ' ὑμᾶς Φ solus. διαγνώσονται οἱ] διαγνώσονται δὲ οἱ Φ. αὐτῶν] εἰσὶ add ΦM. ΦΙΛ. σὺ] Philosophiae personam, ut recte unus Bekker interposui et in A personae signum h. l. exstat. vulgo et in Φ loqui pergit ΠΑΡΡ. at Philosophiae haec danda esse certo adparet e c. 46, quocum confer supra c. 40 fin. σὺ ὦ ABΨ. σὺ δὲ ὦ Φ et v. ὑπὲρ σοῦ] ὑπὸ σοῦ Ψ. γὰρ] γοῦν ΦM. τοῦτο] τὸ τοιοῦτο Φ, scil. e c. 46 init.

γένοιτ' ἂν Φ et v. γένοιτο ἂν ABΨ. ἐπικρατῇ σου Φ et v. ἐπικρατήσοι BΨ. ἐπικρατήσῃ AC, male. λανθάνωσιν] λανθάνουσιν (ω superscr.) Φ. λανθάνουσιν Ψ. post ἀνδρῶν addunt ἐς v, τε R, σὲ A (ita A), σε BCΨΦMTUV. hoc additamentum nunc delevi, quum in Quaestt. p. 148 plane secundum codd. scripsissem: λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν σε, τοὺς — ordine verborum vix probabili. possis tamen transponere salvo pronomine: λανθάνωσί σε οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν, τοὺς —. τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι A (ita A) BCΦMRTUV. τοὺς χρ. μεμνημένοι Ψ. τοὺς χρ. μεμιγμένοι v.

φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι. 46. ΑΛΗΘ. ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδη ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὦπται καὶ εὔνους ἡμῖν καὶ σέ, ὦ Φιλοσοφία, θαυμάζων, τὸ παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ * τὸν Ἔλεγχον ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν 613
ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω θαλλοῦ στεφάνῳ καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω, ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῷ πάνυ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλέτω ἢ ἐγκαυσάτω

---

46. ποιησόμεθα Φ. τὸ τοιοῦτον] τὸ τοιοῦτο ΦΜ. ὦπται] ὦ παῖ Ψ. eadem varietas est in Hermotimo § 55. ante θαυμάζων delevi μάλιστα cum ΑΒΨ. θαυμάζων] θαυμάζω Ψ. τὸ παραλαβόντα] libri παραλαβόντα. articulum τὸ ego inserui, quem unus habet Ψ non hoc loco sed mox ante φιλοσοφεῖν. Sommerbrodtius quoque in vulgata merito haesit. μεθ' αὐτοῦ] μετ' αὐτοῦ ΑΒ. φιλοσοφεῖν] τὸ φιλοσοφεῖν Ψ. ὃν μὲν ἂν]
η
ὃν ἂν μὲν Ψ. εὕρῃ] εὕροι Φ. εὕροι Ψ. φιλοσοφίας ΑΒΨ et v. φιλόσοφον ΦΜ. de h. l. in Quaestt. p. 148 erravi. στεφανωτάτω Α. θαλλοῦ ΑΒCΦ. θαλοὺς Ψ. θαλοῦ v. στεφάνῳ] στεφάνου Ψ. ἀνδρὶ ΑΒΨ. ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας Φ et v. scholium delevi. ἐντύχοι Φ. ἐπιβαλέτω Α. ἐπιβαλλέτω ΒΨΦ et v. καυτῆρος] καυστῆρος Μ. ΦΙΛ.] Παρ. U. εὖ γε, ὦ Ἀλήθεια] εὖ γ' (εὖ Μ) ἐν ἀληθείᾳ φῂς ΦΜ. ὁ δ'] ὁ δὲ ΑΒΨΜ. τοιόσδε] τοιοῦτος Ψ. ἀετῶν] αἰετῶν ΦΜ.
post λέγεται nova persona in ΑΒ. οὐ] οὔ ΑΒa. δι' ΑΒΨΦ. Δία v. κἀκείνους] κἀκεῖνο Ψ. αὐτῶν] αὐτὸν Φ. ἴδῃς ΑΒΜ. ἴδοις ΨΦ. εἴδῃς v. ὁ τῷ] ὁ om Φ. θαλλῷ ΑΒΨΦΜ. θαλῷ v. στεφόμενος] στεφανούμενος Φ. ὃν δ' ἂν] ὃν δ' Φ. ἀποκείρας] ἀποκείραντα v et (?) ΨΦ. ἀποκείραντας ΑΒCΜ. hoc
ας
est ἀποκείραντα. itaque ego ἀποκείρας scripsi. nam ἀπάγειν hic idem est quod ἄπαγε. de nominativo vide vel Heindorfium ad Platon. Lys. p. 21. πρότερον] προτοῦ a. τὸν πώγωνα, ὡς ἔδοξεν. ΠΑΡΡ. ἔσται ΦΜ (in Φ signum personae, non nomen). τὸν πώγωνα. ΠΑΡΡ. ὡς ἔδοξεν, ἔσται ΑΒ (in ΑΒ item signum personae) Ψ et v. at verba ὡς ἔδοξεν, quum ad superius illud c. 46 init: εἰ δοκεῖ referenda sint, loqui debet Philosophia. adde quod dictio ἔσται ταῦτα est exordientis.

κατὰ τὸ μεσόφρυον· ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος ἔστω ἀλωπηξ ἢ πίθηκος. *ΦΙΛ.* εὖ γε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται, οὐ μὰ Δί' ὥστε κἀκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι, ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον καὶ δόξαν καὶ ἡδονὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν ἴδῃς ὑπερορῶντα καὶ μηδαμῶς ἑλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω ὁ τῷ θαλλῷ στεφόμενος, ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον ἀποκείρας πρότερον τὸν πώγωνα, ὡς ἔδοξεν.
614 * 47. *ΠΑΡΡ.* ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει

---

47. *μάλα*] *μάλιστα* M. *ἀλωπ. ἢ πιθ.*] ad equos *κοππατίας* et *σαμφόρας* (Arist. Nub. v. 23, v. 123, v. 437, v. 1280, Eqq. v. 601 al.) suavissime adlusum esse Gesner animadvertit. *πιθηκοφόρους* (punctum p m) A. hinc possis attice: *πιθηκοφόρας*, favente Aristophanis imitatione. itemque Adv. Indoct. § 5, ubi libri partim *κοπποφόρον* partim *καπποφόρον*, possis: *κοππαφόραν*. at hodie et illic cum Solano *κοππαφόρον* et h. l. ut vulgo *πιθηκοφόρους* scribo. certe in Hermotimo § 44 libri omnes: *τῷ λεοντοφόρῳ*. *κἀνταῦθα ἀνάξω ἤδη τινὰς ὑμῖν αὐτῶν*] ita nunc correxi, quum antea scripsissem: *κἀνταῦθα ἤδη ἀνάξω τ. ὑ. α.* nam *κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν* (*ἡμῖν* a) *νὴ Δί' αὐτῶν* ABΨκ et v. *κἀνταῦθα τινάς ὑμῖν ἀνάξω ἤδη αὐτῶν* Φ. *κἀνταῦθα ὑμῖν ἀνάξω τινὰς αὐτῶν* fortasse M. *ἤδη* significat ‚jam nunc (non postea) i. q. gleich jetzt‘, *νὴ Δί'* vero h. l. ineptum est. vicissim De Morte Peregr. § 31 *νὴ Δία* pro *ἤδη* restitui. *ἥνπερ ἡ* ABCΦM. *ἥνπερ* Ψ. *ἣν ἡ* v. *ἐθελήσῃ* ABCΨΦM. *ἐθέλῃ* v. *ἄγκυστρον* Ψ hic et mox § 48. *ὅπερ ὁ* ABCΨΦM et v. *ὥπερ ὁ* cd frustra probante Solano. *ἀνέθηκεν* ΨΦ et v. *ἐνέθηκεν* AB. *ὁ ἐκ*] *ὁ* om Φ. *πειρεῶς* B. *λαβὲ*] ante Lehmannum *λάβε*. *ἅμα* om Ψ. *πάντ'*] *πάντα* ABΨΦ. *ἔχοις* AB et v. *ἔχῃς* ΨΦ, quod ipsum quoque ferri potest. *μοί τινας δὸς*] *τινας* om cod. Parisinus ap. Bachmannum Anecd. II p. 334, 6. *χρυσίου. ΙΕΡ. λάμβανε*] personam om ABΦ, qui: *χρυσίου λάμβανε.* *ΦΙΛ. τί πράττειν*] ita v et A quoque habet personam, quam delevi cum Φ. *ἀνὴρ*] *ἀνὴρ* ante Jacobitium. ante *δελεάσας* personam delevi cum ABT. *ΙΕΡ. δελεάσας* Ud. *Παρρ. δελεάσας* v. de ΨΦ non liquet. *ἄγχιστρον* a. *τῇ ἰσχάδι* Belinus. libri *ἰσχάδι*. *τῷ χρυσίῳ* ABCΨΦM. *χρυσίῳ* v. *καθεζόμενος*] *καθίσας* ΦM. *ἐς τὴν*] *εἰς τὴν* Φ. personam ante *τί ταῦτα* om AT. *ἦ που*] *ἤπου* a.

αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας ἢ πιθηκο-
φόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους. εἰ βούλεσθε
μέντοι, κἀνταῦθα ἀνάξω ἤδη τινὰς ὑμῖν αὐτῶν. ΦΙΛ.
πῶς λέγεις; ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. καὶ μάλα,
ἤνπερ ἡ ἱέρειά μοι ἐθελήσῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν
ὁρμιὰν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ ἁλιεὺς ἀνέ-
θηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. ἰδοὺ δὴ λαβὲ, καὶ τὸν
κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. οὐκοῦν, ὦ
ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα καὶ ὀλίγον
τοῦ χρυσίου. ΙΕΡ. λάμβανε. τί πράττειν ἀνὴρ δια-
νοεῖται; δελεάσας τὸ ἄγκιστρον τῇ ἰσχάδι καὶ τῷ χρυσίῳ
* *καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου καθῆκεν ἐς* 615
τὴν πόλιν. ΦΙΛ. τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδη, ποιεῖς; ἢ
που τοὺς λίθους ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγι-
κοῦ; ΠΑΡΡ. σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν
περίμενε· σὺ δὲ, Πόσειδον ἀγρεῦ καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη,
πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. 48. *ἀλλ' ὁρῶ*

ἁλιεύσειν om Ψ. Thomas autem p. 6, 13 R. aut huc aut ad Hermotim. § 65 spectavit. ceterum ad c. 46—52 inscriptio hujus dialogi *ΑΛΙΕΥΣ* pertinet, quacum confer Platonem Sophist. p. 221, d et inprimis Ev. Matthaei 4, 19 (sive Marci 1, 17).
δὲ πόσειδον AB et v. *δὲ ὦ πόσειδον* ΨΦΜ. *ἀγρεῦ* om Ψ.
ἀνάπεμπε ABΦ et v. *ἀναπέμπετε* Ψ.

48. *δὲ*] *σὲ* a. *ΕΛΕΓΧΟΣ.*] om T. *γαλεὸς*] *γάλεος* AB. *προσέρχεται*] *πρόσεισι* ΦΜ. *δὴ*] *δὲ* Ψ. *γοῦν* Φ. *ἀγκύστρῳ* Ψ. *ὀσφρᾶται*] *ὡς φέροιτο* ΦΧ et in scholio V, hoc est *ὤσφρετο*, ut bene Jacobitius, qui *ὀσφρᾶσθαι* formam parum atticam (Elmslejus ad Acharn. v. 179 et Cobetus N. L. p. 134) et hoc uno Luciani l. obviam ex Aristide I p. 495 ed. Dind. attulit.

χρυσοῦ V pro varia lectione. *ἤδη*] *δ' ἤδη* M. *ἔψαυσεν*] *ἔψευσεν* A. *ἀνασπάσωμεν*] malim aut *ἀνεσπάσθω* (collatis c. 49: *ἀνεσπάσθω* et c. 50: *ἀνιμήσθω*) aut *ἀνάσπασον*. librorum scripturae verba Parrhesiadis proxima: *καὶ σὺ — ὁρμιᾶς* repugnant.
ΠΑΡΡ.] personam om A. *καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε*] *καὶ σὺ ὦ ἔλεγχε ἀνάσπα, ἔλεγχε* Φ. *καὶ σὺ ἀνασπᾷ* (sic) *ἔλεγχε* (?) M. *ξυνεπιλαβοῦ* ABV. *συνεπιλαβοῦ* ΦΜ. *ἐπιλαβοῦ* a. *ἐπιλαβοῦ νῦν* Ψ. *νῦν ξυνεπιλαβοῦ* v. *κύων οὗτός γε* U, cum L. Bosio. *οὗτός γε* (omisso *κύων*) ABΨT. *αὔων* [*ἄνων*] *οὗτός γε* edd. vett. haec tria verba om. RV et pm Φ ubi sec. m: *οὕτως γε*. Schmieder verba *κύων*

τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρυν. ΕΛΕΓΧΟΣ. οὔκ, ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. καὶ σύ, ὦ Ἔλεγχε, ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί. φέρ' ἴδω
616 τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, * τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γενναιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν ἤλπισας ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν τὸ ἄγκιστρον καὶ τὸ δέλεαρ. ΕΛΕΓ. τουτὶ κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη προσέσχηται καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΠΑΡΡ. μὰ Δί' ἐξεμεσάτω, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν. εὖ ἔχει· τί φής, ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅστις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἁνήρ; ΔΙΟΓ. οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δύ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι καὶ εἰδεχθὴς καὶ σκληρὸς καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλὴν κατὰ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον καθεὶς τὸ ἄγκιστρον. ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. θάρρει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι καὶ τῶν ἀφύων ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. νὴ Δί' ἀφυέστατοί γε·

οὗτός γε Elencho tribuebat. cynicus h. l., ut bene Solanus, ita dicitur, ut simul adlusum sit ad canem marinum. nam et Lucianus dixit: οὔκ ἀλλὰ γαλεός ἐστιν et de hoc κυνὶ θαλαττίῳ Aelianus N. A. I, 55: τὸν μὲν αὐτοῖν γαλεὸν — φιλοῦσιν ὀνομάζειν. ab hoc pisce differt pistrix, ξίφιος κύων Anaxippi comici ap. eundem Ael. N. A. XIII, 4. περὶ τὰς πέτρας libri recte, quanquam alibi (Timone § 10, Rhet. Praec. § 3) est: περὶ ταῖς πέτραις.

ἐξέλωμεν τὸ ἄγκιστρον καὶ τὸ δέλεαρ. ΕΛΕΓ. τουτὶ κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον] ita correxi. ἐξέλωμεν τὸ ἄγκιστρον, καὶ τὸ δέλεαρ τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον Φ. ἐξέλωμεν τὸ ἄγκιστρον (octo verbis omissis) ΑΒΨ. ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον vulgo. Elenchi personam vel pronomen σοι flagitat. tum haec verba: τουτὶ κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον arcte cohaerent. caeterorum transpositioni non solum Φ, verum etiam ΑΒΨ favent. ἡ δ' (ante ἰσχὰς) om Φ. verbum προσέσχηται sanum esse videtur et significare: ‚adhaesit.' ΠΑΡΡ. μὰ Δί'

*ἀνάσπα δὲ ὅμως. * 49. ΠΑΡΡ. ἰδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθύς; ΕΛΕΓ. ψῆττά τις· προσέρχεται δὲ κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον· κατέπιεν, ἔχεται, ἀνεσπάσθω. ΠΑΡΡ. τίς ἐστιν; ΕΛΕΓ. ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. ΠΑΡΡ. καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; τί φῄς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;* 617

ἐξεμεσάτω] correxi personam. verbum *δελεάσωμεν* aut Luciani personam poscit aut Elenchi, vulgatam Diogenis plane repudiat. *μὰ δι᾽ ἐξεμεσάτω* (sine persona ante *μὰ*) A. *μὰ δι᾽* etiam B. *μὰ δι᾽ ἔπιεν, ἐξεμεσάτω* *νὴ* / *μα* (*μα* linea transversa deletum est) *δι᾽* (sic, sine persona) *Φ*. *μὰ δι᾽ ἔπιεν. ΔΙΟΓ.* (?) *ἐξεμεσάτω νὴ δι᾽* M. *ΔΙΟΓ. μὰ Δία ἐξεμεσάτω* v. *μὰ δι᾽* B etiam in scholio: *σημείωσαι πῶς ἐχρήσατο τῷ ἀπηρτημένος καὶ ὅπως* (ita scribe pro *ὅμως καὶ*) *τῷ μὰ δι᾽*. non male scholiasta: hic enim magis atticum fuisset aut: *μὰ Δί᾽ ἀλλ᾽ ἐξεμεσάτω*, aut *ἐξεμεσάτω νὴ Δία*. vide Qnaestt. L. p. 58. *ὡς καὶ* *Φ*M. *ὡς δὴ καὶ* ABΨ et v. ante *εὖ ἔχει* personam delevi cum A. *ΠΑΡΡ. εὖ ἔχει* v. *τοῦτον — σοί τι*] *τοῦτον ὅσει* (sic) *τις ἐστίν; ἢ προσήκοι τί σοι* *Φ*. *ἀνὴρ* Jacobitius pro *ἀνήρ*. *ΠΑΡΡ. τί οὖν;*] personam om A. *πόσου*] *πόσον* A. ante *ἐγὼ μὲν γὰρ* persona in A. *πρώην* om Ψ. *πολλοῦ* TUV. *πολὺ* ABCΨΦM et v. *γάρ ἐστι* (*ἐστιν* a) *καὶ εἰδεχθὴς* om ABΨ.

καὶ σκληρὸς om *Φ* solus. *ἐπὶ κεφαλὴν* *Φ*M. *κατὰ κεφαλὴν* ABΨ et v. *κατὰ τῆς* *Φ*M. *ἀπὸ τῆς* ABΨ et v. *ὅρα, ὦ Παρρησιάδη*] *ὦ παρρησιάδη ὅρα* Ψ. *τῶν ἀφύων* AB. *τῆς ἀφύης* *Φ* (ita *Φ*) M. *τῶν ἀφυῶν* v. *νὴ δι᾽* AB*Φ*. *νὴ δία* Ψ et v. praeclarus hic quidem lusus est in verbis *ἀφύων — ἀφυέστατοι*. at superior (c. 48 init.) iste jocus: *χρύσοφρυν — ὀσφρᾶται* (vel *ὤσφρετο*) *τοῦ χρυσίου* nihil sane olet ex Aristophane.

49. persona et ante *ἰδοὺ* et ante *τίς* in A. *οὗτος ὁ πλατὺς*] *ὑπόπλατος* *Φ*. *ὑπόπλαττος* M. at et rhombus est *τῶν πλατέων* et simul ad v. *Πλατωνικὸς* adlusum est. *ἰχθύς; ΕΛΕΓ. ψῆττά τις· προσέρχεται δὲ κεχηνὼς*] ita correxi. vide c. 48 Elenchi verba *γαλεὸς — κεχηνώς*. h. l. *ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνὼς* vulgo. *ἰχθὺς* (*ἰχθῦς* A) *προσέρχεται ψιττακὶς* (*ψιττακίς* A. *ψίττακις* Ψ. *ψιττά τις* a) *κεχηνὼς* ABΨa. *ἰχθὺς πρόσεισιν ψῆττά τις κεχηνὼς* *Φ* et qui *πρόσεισι* M. ceterum *ψῆττα* convicium est ‚lurconis' et h. l. et apud Platonem comicum in scholio Arist. Nub. v. 109: *Γλαυκέτης ἡ ψῆττα —*. *ἐς*] *εἰς* *Φ*. *ἀνεσπάσθω* AB*Φ*. *ἀνασπάσθω* Ψ et v. *ΠΑΡΡ. τίς*] correxi personam. est vero persona ante *τίς* in A, persona *ΕΛ* in T, nulla persona in abc.

ΠΛΑΤ. ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος. 50. *ΕΛΕΓ.* ἐπ' ἄλλον καθείσθω. *ΠΑΡΡ.* καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειεν, ποικίλον τὴν χρόαν, ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; *ΕΛΕΓ.* ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος οὗτός ἐστιν. ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκοπεῖ ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω. *ΑΡΙΣΤ.* μή ἔρῃ με, ὦ Παρρησιάδη, περὶ αὐτοῦ· ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστίν. *ΠΑΡΡ.* οὐκοῦν καὶ
618 οὗτος, ὦ Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν. * 51. ἀλλ'

ἐστιν om ABΨ. ante *ὁ* nulla persona in Aabc. *ΔΙΟΓ.* *ὁ* edd. recentiores. ego personam sic mutavi: *ΕΛΕΓ.* *ὁ* —. nam Diogenis personae locus est nullus. *ΠΑΡΡ.* *καὶ σὺ*] hanc personam habent abd, personam habet etiam A, sed *ΠΛΑΤ.* *καὶ σὺ* edd. recentiores male. ante *τί φῄς* personam delevi cum d (in A non abest persona, sed signum ejus est paene evanidum). *ΕΛ.* *τί φῄς* U habet. *Π.* *τί φῄς* a. *ΠΑΡΡ.* *τί φῄς* edd. caeterae.
ΠΛΑΤ. *ἀπὸ*] personam om A. pro hoc *ἀπὸ* Cobetus V. L. p. 277 *κατά* conjecit apte comparatis § 48 et § 50 verbis eisdem. tamen seriores utroque modo locuti videntur. confer Phalar. I § 6 et Conviv. § 44.

50. *ΕΛΕΓ.* *ἐπ' ἄλλον*] correxi personam. *ΔΙΟΓ.* *ἐπ' ἄλλον* edd. omnes. personam om AB. *ἐπ' ἄλλον* Φ diserte et v. *πάλλων* ABΨ. *καθείσθω* ABΨ et v. *καθιέσθω* Φ. *δόξειεν* ABΦ. *δόξειε* Ψ et v. *ποικίλον* ΨΦ et v. *ποικίλην* ABC. *νώτου*] *νότου* Ψ. ante *ὁρᾷς* persona est in A, quae res conjecturae meae favet. nam verba *ὁ τὸν* — *ἀνιμήσθω* in libris Parrhesiadae continuantur. sed ego *ΕΛΕΓ.* *ὁ τὸν* — conjeci. Elenchum haec loqui e c. 48 et c. 49 adparet, ubi Elenchus plane eadem dixit. *ὁ τὸν*] *ὁ* om ABΨ. *ἀριστοτέλην* ΨΦ et v. *ἀριστοτέλη* AB. *ἀπενήξατο*] *ἄπεισιν* Φ. *ἄπεισι* M. *περισκοπεῖ* Seyboldus et ego in Quaestt. p. 148. libri (diserte AΦ): *περισκόπει.* *ἀνιμήσθω*] *ἀνιμείσθω* Ψ. *μὴ ἔρῃ με* ABCΨ. *μὴ ἀνέρῃ με* vulgo. *μὴ* (caeteris omissis) Φ. *ὦ παρρησιάδη περὶ αὐτοῦ* ABΦ. *περὶ αὐτοῦ ὦ παρρησιάδη* Ψ et v. *ὦ* ante *Ἀριστότελες* additum ex ABΨΦM.

51. *πετρῶν.* *ΔΙΟΓ.* *ἀλλ'* libri. personam in Quaestt. p. 148 recte delevi. *ἣν ἰδοὺ* ABa. *ἠνιδοὺ* ΦM. *ἣν ἰδεῖν* Ψ. *ἠνιδοὺ* etiam schol. B et Voss., *ἠνὶ* schol. Paris. Bachmanni II p. 334, 10. *ἰδοὺ* T et v. *ἀκανθώδεις*] *καὶ ἀκανθώδεις* Ψ. continuo pergunt Φ et v: *καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους* (*ἐκτετρα-*

ἦν ἰδοὺ, πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταὐτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις καὶ ἐχίνων δυσληπτοτέρους. ἦπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει; ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ κἂν ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ. ΕΛΕΓ. κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπὶ πολὺ τῆς ὁρμιᾶς, μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι καταπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. καθῆκα. καὶ σὺ δὸς, ὦ Πόσειδον, ταχεῖαν τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος, καὶ συνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα, οἱ δὲ προσφύντες ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει· περιεπάρη τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν· ἀφωνότεροι γὰρ οὗτοί γε. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

χυμμένους Dindorfius), quae omnia om ABΨ. delevi caetera ut scholium, unum καὶ retinui favente praesertim codice Ψ. quae autem delevi, ea in loco gemello Bis Accus. 34 non leguntur. αἰχίνων Ψ, ἐχίων bc. δεήσει] δεήσῃ B. θρ. ᾖ] θρ. εἴ Ψ. ἐπὶ πολὺ B. ἐπιπολὺ A et v. μὴ ABΨ. ὡς μὴ Φ et v. ἀποπρίσῃ (pm) A. καθῆκα. καὶ σὺ δὸς] ita conjeci. καθῆκα. καὶ σὺ δὲ AB. καθῆκα. καὶ Ψ. καθῆκα (caeteris omissis) Φ. καθῆκα. σὺ δὲ v. ταχεῖαν addunt ABCΨRTV. om Φ et v. ante τὴν ἄγραν inserunt ἐπιτέλει RVΦ et v, sed recte om ἐπιτέλει ABCΨ cum scholl. B et Voss. imperativus quo opus est paullo superius excidit. quinque verba βαβαὶ — δελέατος om B. post δελέατος pergunt Φ et v: καὶ οἱ μὲν, quae omnia om Ψ, καὶ solum recte habent AB. συνάμα AΨ. σὺν ἅμα B. ξυνάμα Φ et v. χρυσίου] χρυσοῦ Ψ. ante εὖ ἔχει persona in AB. περιεσπάρη A. σεαυτὸν εἶναι λέγεις;] αὐτὸν λέγεις εἶναι Φ. γελοῖός εἰμι Φ. γελοῖός τέ εἰμι AB et v. γελοῖός τ' εἰμι Ψ. sane τὲ sive τ' significat γε, at γὲ non huc pertinet sed ad lectionem οὗτοί γε. ergo frustra Seager γελοῖός γέ εἰμι, recte vero ego in Quaestt. p. 148 γελοῖός εἰμι volui, quod nunc Φ confirmat. ἰχθὺν pro ἰχθῦν a. post λαλεῖν pergunt ἄφωνοι γὰρ αὐτοὶ ABΨ et v, ἄφωνοι γὰρ οὗτοί γε ΦM, quae omnia quasi scholium Cobetus V. L. p. 294 delebat. at ego certam puto correctionem meam: ἀφωνότεροι γὰρ οὗτοί γε, et illud οὗτοί γε ut Lucianeum jam in Quaestt. p. 149 probavi. proverbio notissimo ἀφωνότερος τῶν ἰχθύων noster etiam in Gallo § 1 et Adv.

ΠΑΡΡ. μανθάνω· διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπὲ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας ἢ τοιαῦτα παρῄνεις αὐτοῖς
619 ποιεῖν; *ΧΡΥΣ.* νὴ Δί' ὑβριστικὰ * ἐρωτᾷς, ὦ Παρρησιάδη, προσήκειν τι ἡμῖν ὑπολαμβάνων τοιούτους ὄντας. *ΠΑΡΡ.* εὖ γε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. οὗτος δ' οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστὶ, καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν ἐσθίων. 52. *ΦΙΛ.* ἅλις, ὦ Παρρησιάδη, τῆς ἄγρας, μὴ καί τίς

Indoct. § 16 usus est. verba *ἄφωνοι γὰρ αὐτοὶ* (vel *οὗτοί γε*) legit etiam antiquus scholiasta in B: *εὐφυῶς μάλα καὶ τόδε διεκωμῴδησε τῶν βουλομένων μὲν τὴν Χρυσίππου αἵρεσιν μετιέναι τοῦ παντὸς μάλιστα ταῖς διαλεκτικαῖς ἐρεσχηλίαις λαλιστάτου, οὐκ ἐχόντων δὲ ὅ τι καὶ εἴποιεν τοῖς τοιούτοις περιεχόμενοι* (ita scribe pro *τοῖς αὐτοῖς περιεχομένοις*). adde quae ad Jov. Tragoed. § 14 init. dicturus sum. de re ipsa vide Ciceronem De Oratore I, 11 § 50 init. et inprimis De Finibus B. E. M. IV, 3 § 7 init. *ὄντινα ἔχει* ΨΦ et v. *ἔχει* om AB. *διδάσκαλον* ΑΒΨ cum Lehmanno. *διδάσκαλον αὐτοῦ* Φ et v. eodem vitio olim legebatur in Gallo § 20: *τὰς φροντίδας αὐτῶν ἃς ἔχουσιν.*

τουτονὶ] *τοῦτον* Ψ. *μανθάνω*. A. *μανθάνω*, v. *διότι*] *δὴ ὅτι* Φ. *χρυσίον οἶμαι προσῆν* AB et v. *χρυσίον προσῆν οἶμαι* Φ. *χρυσίον προσῆν* (omisso *οἶμαι*) Ψ. hic vero jocus plane egregius est. tu vide Xiphilinum 71, 35 init: *ἀφ' οὗ δὴ παμπληθεῖς φιλοσοφεῖν* (de Stoicis loquitur) *ἐπλάττοντο, ἵν' ὑπ' αὐτοῦ πλουτίζωνται* et J. Capitolinum in M. Antonino p. 380 ed. Lugdun. *παρῄνεις*] *παραινεῖς* Φ. *αὐτοῖς* ΑΒΨΦ. *αὐτοὺς* v.

νὴ δί' ΑΒΨΦ. *νὴ Δία* v. *προσήκειν τι*] *προσήκειν γε* ΦΜ.

οὗτος δ' οὖν Bekker. *οὕτως γοῦν* AB. *οὕτω γοῦν* Ψ et v. *οὗτος γοῦν* a. *οὗτος δὲ* ΦΜ.

52. *ἅλις*] *ἅλις σοι* Ψ. nempe paullo post *σοι* (post *τις*) ex aliquot codd. excidit. *τίς σοι, οἷοι πολλοί* B et (?) Ψ. *τις οἷοι οἱ πολλοί* Φ et haud dubie M (cui Belinus dedit: *τίς σοι οἷοι οἱ πολλοί*). *τίς σοι οἷό πολλοί* (punctum pm etiam in m) A. *τίς σοι οἷον πολλοί* v. eodem errore vulgo in Zeuxide § 4: *οἷον* (pro *οἷοι*) *εἰσὶν ἵπποι.* recte libri in Piscat. § 46: *οἷοι πολλοί εἰσι.* *ἀποτῖσαι* pro *ἀποτίσαι* Jacobitius. libri *δεήσει*, pro quo *δεήσῃ* Dindorfius bene correxit. *ὑμᾶς*] *ἡμᾶς* Ψ. *γένησθε* ABCΨΦΜ. *γενήσεσθε* v. *σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος*] *καὶ* om B. *σφὼ* (*σφῶ* Φ) *δὲ, σὺ καὶ ὁ ἔλεγχος* ΦΜ. *κύκλῳ*] *ἐν κύκλῳ* ΦΜ. *ἐγκάετε* ABC. *ἐγκαίετε* ΦΜ. *ἐγκατακαίετε* Ψ et v. persona ante *χαίρετε* in

σοι, οἷοι πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἄγκιστρον, εἶτά σε ἀποτῖσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσῃ. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι· καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες ἢ στεφανοῦτε ἢ ἐγκάετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδήμειαν ἢ ἐς τὴν Στοὰν ἢ ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν; ΕΛΕΓ. οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγώ, ὡς ὅποι ποτ᾽ ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυτηρίων δεησόμεθα.

A. ἀνδρῶν] φιλοσόφων ἀνδρῶν ΦΜ. persona ante ἡμεῖς δὲ in A. τὰ παρηγγελμένα Φ et v. τὰ παραγγελλόμενα ABCΨ. ποῖ δὲ — τὴν ἀρχὴν] frustra J. Seager haec Elencho tribuit idemque voluit Cobetus V. L. p. 145, ubi scribe: ,Elenchus' pro verbis ,philosophorum aliquis'. at vide Hermotim. § 48, ubi eadem persona dicit: εἶεν· ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; quanquam ibi oratio paullo aliter conformata est. δεήσει] δεήσῃ B. Ἀκαδήμειαν pro Ἀκαδημίαν Dindorfius. libri pessime: στοὰν ἀπὸ —. certatim Seyboldus, Seager, Cobetus optime: Στοὰν ἢ ἀπὸ —. Λυκείου] λυκίου AB. ποιησώμεθα ΨΦ diserte et v. ποιησόμεθα AB male. οὐδὲν διοίσει — δεησόμεθα libri Parrhesiadae continuant. haec vero Elencho tribuenda esse unus perspexit Solanus. πλὴν οἶδα ἐγὼ ABΨ et v. multi editores a Belino decepti scripsere: πλὴν οἶδά γε ἐγώ, quasi ex M. at Φ (ergo etiam M) diserte habet: πλὴν οἶδα γε (omisso ἐγὼ) —. ὅποι ποτ᾽ ἂν ABΨ et v et haud dubie C (qui plerumque cum A consentit). ἔνθα ἂν Φ diserte (ergo etiam M, non C ut Belinus narravit). καυτηρίων BCΦM. κυντηρίων A. καυστηρίων Ψ et v.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

Reitz. II. p. 751 1. *ΜΕΝΙΠΠΟΣ.* οὐκοῦν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός· τοὐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι· τὸ δ' ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς καὶ ταῦτα γένοιτ' ἂν ὁδὸς εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. *ΦΙΛΟΣ.* τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς καὶ
752 ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς; * πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου ἀκολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα

Hic dialogus, uti Wielandus recte judicavit, totus musam spirat Aristophanis h. e. Luciani, qui velut alter fuit Aristophanes. Luciani esse Icaromenippum solus negabat Jacobsius (Appendice ad Pors. Advers. p. 297), a quo viro jam in Quaestt. p. 309 dissensi. ceterum Lucianus, ut infra ad c. 34 ostendam, a. 180 p. Ch. n. hunc dialogum composuit. personarum nomina om sed spatio vacuo a.

1. *στάδιοι* om T. *μέχρι* om G. *που* om D. pro eo *ποῦ* G. *δ' ἀπὸ* D. *δὲ ἀπὸ* Φ et v. *τὴν τοῦ*] *τοῦ* D. *καὶ ταῦτα γένοιτ' ἂν ὁδὸς*] ita conjeci. Solanus: *ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα.* Guil. Langius: *καὶ ταῦτ' ἂν ὁδὸς γένοιτο.* libri sic: *ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο* DV. *ἄνοδον καὶ ταῦτα γένοιτο* ΩΦ et v. *ἄνοδον καὶ ταῦτα* et ad marg. ab alia manu *γένοιτο* G. *ΦΙΛ.*] G semper. *ΕΤΑΙΡΟΣ* vulgo. vide ad Necyomantiam c. 1.

ἀκολουθῶν CΛ. *παρακολουθῶν* Φ et v. *τινας* om Ca. *ὑποξενίζοντας* Φ et schol. in lemmate et in expositione *διαλεγομένους* (*διαλεγόμενον* ibi G). *καὶ διαίρια*] malim: *καὶ ἀέρια.* *δοκῶ σοι λέγειν*] *δοκῶ σοι λαλεῖν* Φ fortassis recte. nam favet etiam codex Poli, qui mox § 2 init. male exhibet *δοκῶ σοι λαλεῖν*, ubi *λέγειν* servandum est ob verba praegressa: *ὄνειρον λέγεις.* *τῆς ἔναγχος ἀποδημίας*] *τὴν ἀποδημίαν* M in marg. *μὰ δία* libri pro *μὰ Δί'.* *αὐτοῖς τοῖς ἄστροις* Lehmannus. libri *αὐτοῖς ἄστροις.* *μακρόν τινα* GTVΦY. *μακρόν γε* v. vide quae diximus ad Gallum § 6 p. 115 ed. sec.

σταθμούς τινας καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. ΜΕΝ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἔναγχος ἀποδημίας. ΦΙΛ. εἶτα, ὦγαθέ, καθάπερ οἱ Φοίνικες ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; ΜΕΝ. οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, μακρόν τινα τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους. 2. *ΜΕΝ. ὄνειρον γὰρ ὦ τᾶν, δοκῶ σοι λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ΦΙΛ. πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; ΜΕΝ.*
*καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ * Διὸς* 753
ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν. ΦΙΛ. καὶ πῶς ἂν ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς καὶ ἐπίγειος ὢν ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλῳ ἀνδρὶ καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω τῶν Οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. ΜΕΝ. σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον οὔτε τῆς κλίμακος οὔτε

---

2. *λέγειν*] *λαλεῖν* T. *ἐξ οὐρανοῦ* male delebant Davisius ad Cic. De Nat. Deor. I, 16 p. 41 et Cobetus V. L. p. 297. Reitzius vero Imagines § 9 init. bene comparavit. quum talis pleonasmus vere poeticus sit, frusta agnosco senarii: *‚πάρεστιν ἡμῖν διοπετὴς ἐξ οὐρανοῦ.‘* *πῶς ἂν ἔγωγε* Belinus. libri: *πῶς ἔγωγε.*

θεσπέσιε] *θαυμάσιε* C vitio aperto. *γεννητὸς*] in praef. ad Quaestt. p. XXIX *θνητός* frustra conjeci, quamvis eadem verba in D. D. XX, 7 legantur. immo haec quoque frusta videntur trimetri: *‚γεννητὸς αὐτὸς κἀπίγειος ὢν [ἀνήρ].‘* *Οὐρανιώνων*] *οὐρανίων* ΦGa. *ὥστε ἡμᾶς* a. *ὥστε καὶ ἡμᾶς* ΦΩ et v. *ἤδη καὶ*] *καὶ* om G. habet *καὶ* Φ ut v. *ὑπὲρ τὸν δαίδαλον* Φ. *ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον* v. *ἄπο* a. *ἀπὸ* v.

754 παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ· * οἰκεῖα γάρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΦΙΛ. τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ τὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴ γε πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. ΜΕΝ. ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἄπο σκοποῦ εἴκασας· τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην. 3. ΦΙΛ. εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάττης καταπεσὼν Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι; ΜΕΝ. οὐδαμῶς· ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος ἅτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτερορρυήσας εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἠρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ.
755 ὧδέ πως· ἀετὸν * εὐμεγέθη συλλαβὼν ἔτι δὲ γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά, — μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίειμι. ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν· ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὴ πρὸς Φιλίου με περιίδῃς ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. 4. ΜΕΝ.

3. σύ που] σύ ποι Cobetus V. L. p. 265, frustra. θαλάττης pro θαλάσσης Jacobitius. καταπεσὼν] πεσὼν a. ἰκάριον (ἀπο) Φ et v. ἰκάριον a. ἰκάρειον Λ. ἰκάρειον G. ἀναδείξῃς Φ. habet ἀποδείξῃς sed ante ὥσπερ τὸ ἰκάρειον G. Ἴκαρος] ἴκαρος Ga. εἰκότως] ἐκεῖνος M. ἀκήρωτα (ut Jensius conjecerat) Gd p. ἀκύρωτα Y. ἀκήρατα Φ et v. πρὸς τὴν] εἰς τὴν G. ἐξ ἀρχῆς G. ἐξαρχῆς Φ et v. μὴ δὴ J. Seager. libri μηδὲ sive μὴ δὲ —. ἄνω που — ἀπηρτημένον ex hoc dialogo adfert Thomas p. 147, 1.

4. ἀστεῖόν γε] ἀστεῖόν με C. τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον] τὰ ἀνθρώπινα ἅπαντα εὕρισκον Φ. τα ἀνθρώπινα εὕρισκον a. πάντα εὕρισκον τὰ ἀνθρώπινα sed in marg ut vulgo G. verba τὰ ἀνθρώπινα frustra delebat Hercher (in Philologo X p. 342). σπουδὴν] G in marg: Γρ' καί, σχολήν. ἀναβλέπειν ΩΦGa. ἀποβλέπειν TV et v. οὔτ' ἀρχὴν G. οὔτε ἀρχὴν Φ et v. ἔσται αὐτοῦ Bekker. libri ἐστὶν αὐτοῦ. διερριμμένους] διεριμμένους Φ. ἄρα] ἆρα a. διᾴξασα Dindorfius pro διαΐξασα.

ἄκουε τοίνυν· οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα ὡς σὺ φῂς ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον γελοῖα καὶ ταπεινὰ καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω καὶ ἀρχὰς καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν ἀνακύπτειν τε καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην.
*καί μοι * ἐνταῦθα πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν* 756
πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος· οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὔθ' ὅπως ἐγένετο οὔτε τὸν δημιουργὸν οὔτ' ἀρχὴν οὔθ' ὅ τι τὸ τέλος ἔσται αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διερριμμένους καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα, ἐπόθουν εἰδέναι· μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διάξασα καὶ βροντὴ καταρραγεῖσα καὶ ὑετὸς ἢ χιὼν ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. 5. *οὐκοῦν ἐπειδήπερ*

---

5. *τούτων ἕκαστα* G. *τούτων τὰ ἕκαστα* Φ. *τούτων ταῦτα ἕκαστα* v. vide Nigrinum c. 2: *οἶδα τούτων ἕκαστα.* *ἐκείνους γε πᾶσαν*] ita in Ep. Crit. p. XLVI correxi. libri *ἐκείνους πᾶσάν γε.* *οὕτω δὴ*] *οὕτω δὲ* Φ. *ὑψαγόραι*] *ὑψηγόραι* scholiasta legit. *καταμαθεῖν*] *μαθεῖν* a. *τοσοῦτον ἄρα ἐδέησαν* libri omnes, nullus *τοσούτου*, quod in Nigrino § 26 et Piscat. § 29 legitur. Buttmannus ad Plat. Menonem p. 7 *τοσοῦτον δέω* non plane improbavit. sed Cobetus, qui V. L. p. 261 ne in Asino quidem (c. 38) *ὀλίγον ἐδέησαν* tulit, vellem Plutarchi memor fuisset, cujus editiones tam saepe exhibent *ὀλίγον*, *μικρὸν*, *τοσοῦτον δέω* (velut in vita Pyrrhi c. 30), ad quos locos nihil usquam varietatis adnotatum est, sed postea fortassis codicibus Plutarchi recte excussis adnotabitur. *ἀγνοίας*] *ἀγροικίας* Φ. *ἐνέβαλον*] *ἐνέβαλλον* e g, quod Lehmannus non bene probabat. *καὶ τέλη* om a. *μου*] *μοι* G. *καταχέοντες*] *καταχείοντες* Φ. *ἐμοὶ γοῦν* in Quaestt. p. 313 scripsi. *ἐμοὶ δ' οὖν* Φ. *ἔμοιγ' οὖν* v. *γ' οὖν* (omisso *ἐμοὶ*) G. *τὸν αὐτοῦ* Φ cum Reitzio. *τὸν αὐτοῦ* v. *αὐτοὺς*]

οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν
φιλοσόφων τούτων ἕκαστα ἐκμαθεῖν· ᾤμην γὰρ ἐκείνους
γε πᾶσαν ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς
ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι
προσώπου τε σκυθρωπότητι καὶ χρόας ὠχρότητι καὶ
γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς καὶ οὐρα-
νογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις
ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν καὶ συχνὸν ἀργύριον τὸ μὲν αὐτό-
θεν ἤδη καταβαλὼν τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ
757 κεφαλαίῳ τῆς * σοφίας διομολογησάμενος, ἠξίουν με-
τεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσ-
μησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς
παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μεί-
ζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας καὶ τέλη
καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ καὶ ὕλας καὶ ἰδέας καὶ τὰ τοιαῦτα
ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἐμοὶ γοῦν ἐδό-
κει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἅτερος θατέρῳ λέγοντες
ἀκόλουθον ἀλλὰ μαχόμενα πάντα καὶ ὑπεναντία ὅμως
πείθεσθαί τέ με ἠξίουν καὶ πρὸς τὸν αὑτοῦ λόγον
ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο. ΦΙΛ. ἄτοπον λέγεις, εἰ
σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες ἐστασίαζον πρὸς αὑτοὺς περὶ
τῶν ὅλων καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.
6. ΜΕΝ. καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε

Φ et v. αὐτοὺς Gg. περὶ τῶν ὅλων] ita correxi. περὶ τῶν λόγων ΦGa. περὶ τῶν ὄντων v. sententia est enim haec: ,de mundo universo', quam vim saepe habent τὰ ὅλα, ut vel hic in Icaromen. c. 5: τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν et c. 8: τεχνίτην τῶν ὅλων et c. 8 fin: τῶν ὅλων πατέρα, et c. 9: τὴν τῶν ὅλων ἀρχήν. eodemque modo numerus ponitur singularis in Vit. Auct. § 14: τὴν τοῦ ὅλου συμφορήν, quocum confer Icaromen. c. 8 med. et Nigrin. c. 2 fin: τὸ τοῦ παντὸς (mundi) μίμημα. αὐτῶν] ὄντων V et (qui in marg: γρ΄. περὶ τῶν αὐτῶν) G.

6. de re ipsa Marcus Antoninus I, 17 fin. consentit, qui magnam dis gratiam habet, quod sibi ad philosophiae studia traducto contigerit μὴ περὶ τὰ μετεωρολογικὰ καταγίνεσθαι. χαμαὶ] ἀνθρώπων addunt GΔ, sive ex Jl. ε΄, 442 vel Hesiod. Theog. 272, sive e scholio V: ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. in Quaestt. p. 314 Hermotim. c. 5 contuli. ἔνιοι δὲ καὶ Φ. ἔνιοι δὲ v. καὶ σχήματα om Φ. τῆς σελήνης] τῆς om G. χωρίον] Cobetus

ἀλαζονείαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵ γε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ καὶ ὑπὸ γήρως ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες μεγέθη τε αὐτῶν καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζέ εἰσιν ἀκριβῶς * ἐπιστάμενοι τὸ μεταξὺ τῆς 758
σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη καὶ θαλάττης βάθη καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν περιμετροῦντες. 7. ἔπειτα δὲ κἀκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀπο-

---

V. L. p. 297 hanc quasi ineptam vocem et glossema frustra delebat. at *χωρίον* h. l. ut saepe ‚locum (den Raum)' significat. post *ὁπόσων* in M spatium, quod *ἂν* capiat. *πηχῶν* libri hoc uno Luciani loco. nam in Verr. Hist. II, 11, ibid. II, 37 et Navig. c. 5 recte legitur *πήχεων*. itemque in Gallo c. 21 recte libri optimi *τειχέων* pro *τειχῶν*. Phrynichi in Ecloga praeceptum, quod in Lobeckiana p. 245 perverse scriptum est, jam olim (De Atticism. Luc. I p. 14) e codice Phrynichi Parisino ap. Bachmann. Anecd. II p. 392 correxi: cujus rei ignoratio fraudi fuit Buttmanno Gr. Gr. II p. 402 ed. prim. sive I p. 190 ed. Lobeck. *ποικίλας* recte habet. sphaeras dicit ‚artificiosas'. *περιμετροῦντες*] ita conjeci. *ἀναμετροῦντες* (sed omisso *αὐτὸν*) a. *ἐπιμετροῦντες* ΤΩΦ et v. confer supra c. 6 init: *τὸν ἥλιον περιεμέτρουν*. nam *ἀναμετροῦντες* ex ed. Flor. ideo recipi non debet, quod id ipsum paucis verbis ante scriptum exstat. Cobetus V. L. p. 265 pro *ἐπιμετροῦντες*, quod rei conveniens esse jure negavit, legi voluit aut *ἀναμετροῦντες* aut *διαμετροῦντες* aut simplex *μετροῦντες*, quibus omnibus id quod ego posui videtur praestare.

7. *τετυφωμένων* G. *δὲ* post *ὑδατοποτεῖν* om G. *τοῦ ἡλίου* ΦGΔa. *τοῦ ἡλίου καὶ* V. *καὶ τοῦ ἡλίου* v. *θαλάττης* ΦGΔ. *θαλάσσης* v. *ἐξ ἴσου* UGΔ. *ἑξῆς* v et fortasse Φ.

φαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας τοῦ ἡλίου καθάπερ ἱμονιᾷ τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης ἀνασπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξ ἴσου διανέμοντος. 8. τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα τῶν λόγων ὁπόση, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διός, εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα καὶ μὴ πάμπολυ διεστηκότα.· πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἴ γε
759 * τοῖς μὲν ἀγέννητός τε καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ, οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον θεὸν μέν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἥκων οὔτε ὅπου ἑστὼς ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐννοεῖν. *ΦΙΛ.* μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις. *ΜΕΝ.* τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν καὶ ἀσωμάτων ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη, τοῖς μὲν τέλει τὸ

---

8. τῶν λόγων ὁπόση G (recte probante Cobeto V. L. p. 265). ὁπόση τῶν λόγων Φ et v. καταμαθεῖν] ἐκκαταμαθεῖν GΔ h. e. ἐκ καταμαθεῖν. ἐν γειτόνων] ἐγγειτόνων G. ἐν γειτονίᾳ schol. in V. πάμπολυ ΦGΔ. παμπολὺ Y. παμυπολὺ d. πάνυ πολὺ v. γνώμη] γνῶσις GΔ. ἀγένητος dg. δημιουργὸν αὐτοῦ] δημιουργὸν αὐτὸν G. ἐννοεῖν VGΔ (recte probante Burmeistero Quaestt. Cr. p. 43). ἐπινοεῖν v et fortasse Φ. θαυμάσιε] θαυμαστὲ ΦG. περί τε] περὶ τὰς Φ. ἢ] καὶ G. περὶ τοῦ] τοῦ om a. τέλει] τέλειον UΔ. περιγράφουσι] ἐπιγράφουσι G. τοῦτο εἶναι] corrigo: τὸ αὐτὸ εἶναι —. vide supra c. 5 fin: οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον. libri τινὰς εἶναι, pro quo recte τινὲς εἶναι Seager, Halmius, Bekker et Sommerbrodtius scripserunt. τοὺς κόσμους] αὐτοὺς κόσμους G. καὶ τῶν] καὶ τούτων ΦGΔ. αὐτοῦ VY. αὐτῶν TΦGΔ et v. κατεγίνωσκον Φ. γίνωσκεν G. ἐδόξαζε Φ et v. ἐδίδαξε GΔa, sed G in mrg: Γρ'. ἐδόξαζεν.

πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὲς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζεν. 9. περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς· μὲν ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν, οἱ δὲ κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο. * καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους 760
ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον, ὥστε ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαί με τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα· οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον καὶ διελόμενοι τὸν μέν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον, οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί, ἀλλ' ἦσάν τινες οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας

---

9. περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν om G. περὶ γὰρ τῶν θεῶν habet Φ. κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν] κατὰ χηνῶν καὶ κυνῶν ΦG et V in scholio, uti hoc lemma docet: οἱ δὲ κατὰ χηνῶν. Zenobius V, 81: ἐπὶ τῷ χηνὶ καὶ τῷ κυνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις ὅρκον hoc ordine utitur, sed vulgatae plures melioresque favent auctores, Philostratus Vit. Apoll. VI, 19 p. 257 fin., Lactantius Instit. III, 20, alii post Cratinum comicum ap. schol. Platon. p. 331 sive Photium p. 481, 4, Suidam s. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος et schol. ad Luc. Vit. Auct. 16 (T. IV p. 90 ed. Jac.), quem Cratini locum ad Vit. Auct. c. 16 emendavi. ἐπώμνυντο ΦG. ἐπόμνυντο v. praeterea apud Lucianum nihil muto, nisi forte codex pro verbis: τοσαύτην ἀπορίαν postea dabit: τοσαύτην ἀτοπίαν. tunc enim verba: ὥστε — ἀκούοντα post ἐπώμνυντο hoc modo transponi debebunt: ἐπώμνυντο, ὥστε ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαί με τοσαύτην ἀτοπίαν θεῶν ἀκούοντα. cui transpositioni bene conveniunt Lucianea in Vit. Auct. 16: ΣΩΚ. καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτα ἔχειν. ΩΝ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ἅπαντας om a. οἱ δ'] οἱ δὲ G. πρῶτον θεὸν Φ et v. θεὸν πρῶτον G. ἐπεκάλουν] ἐκάλουν Φ. τοῖς δὲ] τὸν δὲ et mox ἄνεμον pro ἔνεμον G. τινες οἱ UG. τινες οἳ v. εἰσάγουσιν] εἰσάγουσι G.

αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν
761 εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον, * ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. 10. τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἠϋγενείοις ἀνδράσιν· οὐ μὴν εἶχόν γε ὅποι τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὕροιμι καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε

---

10. ἀνδράσιν] ἀνδράσι G. ὅποι Cobetus V.L. p. 162. libri ὅπῃ. ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν] genetivus αὐτῶν non habet unde pendeat. quare suppleo: ἀνεπίληπτόν τι [δόγμα] αὐτῶν. de placitis philosophorum dogmaticorum δόγμα dici solet, ut supra c. 8 init., Vit. Auct. 17, Bis Accus. 21. ἂν ὥρμησα Λ. ἂν G (omisso ὥρμησα). ἀνώρμησα v et fortasse Φ. ἕτερος — ἔρυκεν Od. ι', 302. ἀπεγίνωσκον ΦG. πως] πῶς Ga. ἐς τὸν ΛG. εἰς τὸν Φ et v. μάλιστα μὲν ΦG. μάλιστα μὲν καὶ v. libri ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ λ. ego supplevi: ἡ ἐπιθυμία, ἔπειτα δὲ καὶ ὁ λ. vide exempli causa De Merc. Cond. 4. κανθάροις] vide Aristoph. Pac. v. 130: ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξευρέθη | μόνος πετεινῶν (scil. ὁ κάνθαρος) εἰς θεοὺς ἀφιγμένος. omnino ex hac comoedia Lucianus primarium hujus dialogi inventum videtur mutuatus esse, de quo infra ad c. 22 dicetur. μόνα ἂν Bekker. libri μόνα. διαρκέσαι Φ et v. διαρκῆσαι VΛG. διαρκύσαι Y. ἀπέτεμον — διαδήσας] ἀπέτεμον· εἶτα εὖ μάλα διαδήσας R. Hercher (in Philologo X p. 343) conjecit. vide tamen Asinum c. 31; ibid. c. 40 fin. libri ὑπηρετῶν, cujus verbi loco scripsi ὑπερέττων ducibus Pelleto et partim l. l. R. Herchero, qui praeterea διερέττων proposuit verbo Homerico. at ὑπερέττειν, quod compositum in lexicis non invenitur, Jacobsius Aeliano egregie restituit De Nat. Anim. XIII, 2: ὑπερέττει δέ οἱ καὶ παῖς ἡσυχῇ, προμαθὼν τῆς ἐλάσεως τὸ σχολαῖον ἐπιτηδές, ubi ὑπερέττει Vaticanus, alius codex ὑπερτέγει, rursum alius ὑπερεγγεῖ et Γρ'. ὑπερεμεῖ, vulgo autem ὑπηρετεῖ. de usu hujus verbi Schneider in lexico s. Ὑπηρεσία erravit. immo ὑπερέττειν et ὑπηρετεῖν (ut φέρειν et φορεῖν) origine cohaerent, sed ipso usu ita discreta sunt, ut ὑπερέττειν sit ‚subremigare, leniter remigare', ὑπηρετεῖν autem ‚ministrare, subministrare'. ὑπήκουέ μοι] ὑπήκουέ μου Φ. τὸ πρᾶγμα] τὸ χρῆμα ΦG. vide infra ad c. 13 init. εἰς αὐτὸ G. ἐς αὐτὸ Φ et v.

δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἂν ὥρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν,

ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.

ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς ἀπεγίγνωσκον, μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως ἀνέλθοιμι ἐς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα μάλιστα μὲν ἡ ἐπιθυμία, [ἔπειτα δὲ] καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς * καὶ 762
κανθάροις ἐνίοτε καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαί ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατὸν εἶναί μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ περιθείμην πτερὰ, (ταῦτα γὰρ μόνα ἂν διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τὴν πεῖραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμοσάμενος καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπερέττων καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τῆς πείρας
* ἠπτόμην, καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν ἀφῆκα 763
ἐμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων εἰς αὐτὸ τὸ θέατρον.
11. ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ

---

11. ὑψηλὰ om Φa. ἐπετόμην] ἐπτόμην G, hoc est ἐπτόμην. ἄνω] ἂν Φa. ἂν ἢ οὖν ἢ ἄνω V. vulgata recte habet. vide supra c. 1: ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω. πρὸς τὸ Ταΰγετον Dindorfius. πρὸς τὸν Ταΰγετον Φ et v. πρὸς ταΰγετον G in textu, sed idem in scholio recte: τὸ ταΰγετον. δ' οὖν TΦG et v. οὖν Ca. ἐκμεμελετημένου ΦΛG. μεμελετημένου v. οὐκέτι pro οὐκ ἔτι G. τὸ λοιπὸν] τολοιπὸν Φbc. οὐρανοῦ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγίων Cobetus V. L. p. 302. libri οὐρανοῦ τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν. ἐγενόμην ΛG. ἐγεγόνειν Φ et v. ἀποσπάσας] vide Hemsterhusium ad Dial. Deor. XX, 5. Ὁμήρου] Jl. ν', 4 sq. eodem loco utitur De Conscr. Hist. c. 49 init., ubi recte libri ut est in ipso Homero ἱπποπόλων. ἱπποπόλων Φ (ut videtur) cum

μετέωρα ἐφρόνουν καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ
Ὑμηττοῦ μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ
τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω, εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-
μάνθου μέχρι πρὸς τὸ Ταΰγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος ἐκμεμελετημένου τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης
γενόμενος οὐκέτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν
Ὄλυμπον ἀναβὰς καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτι-
σάμενος τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ· καὶ τὸ
μὲν πρῶτον ἰλιγγίων ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον
καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελή-
νην ἐγενόμην πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ᾐσθό-
764 μην * κάμνοντος ἐμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν
ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν καὶ
καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς διανεπαυόμην ἐς τὴν γῆν ἄνω-
θεν ἀποβλέπων καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος,
ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενός,
ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, καὶ μετ' ὀλίγον, εἰ δόξειέ μοι,
τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν
ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἐνεπιμπλάμην. ΦΙΛ.
οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ
καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τί σοι
καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτ' εἰδῶμεν. ὡς
ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι σχήματός τε
πέρι γῆς καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν
ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο. ΜΕΝ. καὶ ὀρθῶς γε, ὦ
ἑταῖρε, εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν
765 σελήνην τῷ λόγῳ * συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει
τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. 12. καὶ πρῶτόν γέ

Solano. ἱπποπώλων G et v. καὶ μετ' ὀλίγον ΔG. μετ' ὀλίγον δὲ Φ et v. ἐνεπιμπλάμην CΔG. ἀνεπιμπλάμην Φ et v. μηδὲ] μὴ G. τοῦτ' D. τοῦτο ΦG et v. εἰδῶμεν] ἴδωμεν DΦ. σχήματός τε πέρι (περὶ Φ) γῆς CDΦΔG. σχήματός τε πέρι γῆς τε a. σχήματος πέρι γῆς τε v. τῶν] τῆς G. ὀρθῶς γε G. ὀρθῶς γὰρ Φ et v. εἰκάζεις] εἰκάζει D.

12. θάλαττα Jacobitius pro θάλασσα. τὸν Ῥόδιον G et lemma scholii. τῶν Ῥοδίων D. τὸν Ῥοδίων Φ et v. vide Quaestt. L. p. 319. διέλαθεν Bekker pro διέλαθε. ἀποστίλβων DYa.

μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη καὶ ἡ τοσαύτη θάλαττα. καὶ εἴ γε μὴ τὸν Ῥόδιον κολοσσὸν ἐθεασάμην καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι παντελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθεν. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ἀποστίλβων διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη [μοι] κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ * γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἁπλῶς ὁπόσα 766
τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. ΦΙΛ. παντελῶς ἀπίθανα φὴς ταῦτα καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία· ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴ γε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχ' ἂν ἄλλο τι ᾠήθης ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγιγνώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττιάς; 13. ΜΕΝ. εὖ γε

ὑποστίλβων VΦG et v. ἐς (εἰς G) τὸ ἀτενὲς] hoc quidem quum non sit usitatum (nam ἀτενὲς adverbium est) conjicio: εἰς αὐτὴν ἀτενὲς —, uti supra c. 11 legitur: ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. in vulgata etiam Sommerbrodtius haesit. ἤδη μοι] μοι om DΦ et suspectum est. ὁπόσα] ὁπόσσα e g. αὐτοῖς] αὑτοῖς G. ὃς] ὡς G. καὶ εἴ γε μὴ] καὶ εἴ γε καὶ μὴ Λ. τάχ' ἂν G. τάχα ἂν Φ et v. ᾠήθης] ᾠήθεις D. διαγιγνώσκεις Dindorfius. διαγνώσκεις a. διαγινώσκεις Φ et v. νεοττιὰς Gab. νεοττείας D. νεοττίας v et fortasse Φ.

13. εὖ γε] ita in Quaestt. p. 320 correxi. libri εὖ με. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν] ἐπεὶ μὲν αὐτὴν G. ἐφικνουμένης Φ et v. ἀφικνουμένης DG. τὸ χρῆμα libri omnes et ex h. l. sumta est lectio superior c. 10: ὑπήκουέ μοι τὸ χρῆμα. attice tamen τὸ χρῆμα de vocabulo insigni ponitur (ut χρῆμα γυναικός), sed de re una pluribusve τὸ πρᾶγμα. φυσικὸς D. σοφὸς ΦG et v. κατωπτημένος] malim παρωπτημένος, quod verbum in Morte Peregr. c. 25 exstat. nam Empedocles est ἡμίεφθος in D. Mort. XX, 4.
οὔτις ΦG et v cum ipso Homero Od. π', 187. οὔτι Ca.

ὑπέμνησας· ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδών, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ φυσικὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν καὶ σποδοῦ πλέως καὶ κατωπτημένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπεταράχθην καί τινα
767 σεληναῖον δαίμονα * ᾠήθην ὁρᾶν· ὁ δέ, θάρρει, φησίν, ὦ Μένιππε,

οὔτις τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;

ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἁρπάσας δεῦρ' ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας· ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. εὖ γε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγώ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις· κἀπειδὰν τάχιστα κατάπτωμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόκης κἀν ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἢ δ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι, πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ τι δράσας ὀξυδερκὴς γενήσῃ; 14. μὰ Δί' ἦν δ' ἐγώ, ἢν

οὗτός εἰμι] οὗτός εἰμι ἐγὼ G. ἐς τοὺς CGΔ. εἰς τοὺς Φ et v. ἁρπάσας GΔ. ἀναρπάσας Φ et v. vide Quaestt. p. 320 et adde eadem prorsus verba in D. Deor. V, 1. δεῦρ' D pro δεῦρο. κατάπτωμαι Td, quem accentum Cobetus V. L. p. 86 jure probavit. καταπτῶμαι v et fortasse Φ. καπνοδόκης G et Thomas p. 219, 4. καπνοδόχης Φ et v, quod jam olim De Attic. Luc. I p. 19 improbavi. ἐγχανὼν] ἐχανὼν G. malim: τρὶς χανών. nam ἐγχανὼν est alterum inridentis.

14. μὰ Δί'] οὐ μὰ Δί' Guyetus et R. Hercher l. l. sine causa. ἀχλὺν — ὀμμάτων] Jl. ε', 127. πως] πῶς G. οὐδέν γ' G. οὐδέν σε CDΦ. οὐδέν γε v. δεήσει CΦa. δεήσῃ v. τί οὖν Φ et v. τί γοῦν G. τί δ' οὖν Δ. ἀετοῦ] αἰετοῦ

*μή σύ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων·
* νῦν γὰρ δὴ λημᾶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν* 768
γ', ἦ δ' ὅς, ἐμοῦ δεήσει· τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦ δ' ὅς, ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. τί δ' οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν [ἐστιν]; ὅτι, ἦ δ' ὅς, παρὰ πολὺ τῶν ἄλλων ζῴων ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστερος, ὅς γε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς καὶ γνήσιος ἀετός, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν οὐχὶ τὼ ὀφθαλμὼ τοῦ ἀετοῦ ἐνεθέμην τοὺς ἐμοὺς ἐξελών· ὡς νῦν γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐνεσκευασμένος, ἀλλ'

D et deinceps bis *αἰετός.* *τὴν δεξιὰν περικείμενος*] *περικείμενος τὴν δεξιάν* G. *τί δ' οὖν* DΦΔ. *τί γοῦν* G. *τί οὖν* v. *ἐστὶν* primo loco (post *κοινὸν*) om G solus, recte fortassis. vide Schaeferum ad Bosii Ellips. p. 227. *παρὰ πολὺ* Jacobitius pro *παραπολύ.* *ὀξυωπέστερος* D. *ὀξυωπέστατος* Φ et v. *ὀξυωπεπέστατος* et in mrg *ὀξυδερκέστατος* Δ. illud *παρὰ πολὺ* comparativum poscit, ut in Convivio c. 22 et ubique. *ὅς γε μόνος*] ita correxi. libri *ὥστε μόνος.* *ἀντίον δέδορκε*] *ἀντιδέδορκε* D. cum vulgata confer Musc. Encom. 5, cum altera scriptura Pollucem II, 52. omnino vide Bentleium ad Horat. Carm. I, 3, 18 et Porsonum ad Hecub. v. 958 p. 93. *ὁ βασιλεὺς καὶ γνήσιος*] *ὁ γνήσιος καὶ βασιλεὺς* Φ. *ἢν* Φ et v. *ἵν'* (*ἵν* G) ΔG. *ἀκτῖνας*] *ἀκτίνους* D. *βλέπῃ*] *βλέπει* C. *τὼ ὀφθαλμὼ*] *τοὺς ὀφθαλμοὺς* ΔG. *ὡς νῦν γε*] *γε* om a. vide Quaestt. L. p. 321.

ἐνεσκευασμένος DΔG. *ἐσκευασμένος* Φ et v. vide mea in Quaestt. p. 322, quibus Cobetus V. L. p. 163 optime usus de omni hac re verissime judicavit. *πάρα σοι*] ita in Quaestt. p. 322 correxi pro *παρὰ σοί.* vide si opus Eurip. Bacch. 1231 et (Luc.) De Saltat. 72. *βασιλικὸν*] *βασιλέα* D. libri *μικρὸν ἀναστὰς ἐπισχών*, quae ita transposui: *ἀναστάς, μικρὸν ἐπισχὼν* —. nam haec verba *μικρὸν ἐπισχὼν* (ut in Gallo c. 12 et ubique) conjungi solent. *πτερύξασθαι, — ὀξυδερκὴς ἔσῃ*] magos hic rideri Wielandius vidit collato Philopseude c. 7 init. *τὸν γὰρ ἕτερον*] *τὸν δ'* (*δὲ* Φa) *ἕτερον* DΦa. *οὐδεμία μηχανὴ*] *οὐδεμία μηχανῇ* Φ (sic). *οὐδὲ μιᾷ μηχανῇ* Ga. *τῆς χείρονος*] *τοῦ χείρονος* Δ. *βλέποι*] *βλέπει* C. novem verba *ταῦτα — παρηγγελμένα* om G.

ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν πάρα σοι, ἣ δ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν· ἢν γὰρ ἐθελήσῃς ἀναστὰς μικρὸν ἐπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυγα θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασ-
769 θαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος τὸν * δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτερον οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι τῆς μερίδος ὄντα τῆς χείρονος. ἅλις, ἦν δ' ἐγώ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέποι· οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο. ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. ταῦτα εἰπὼν ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν ἐς καπνὸν ἠρέμα διελύετο. 15. κἀπειδὴ τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με φῶς τε πάμπολυ περιέλαμψε καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας οὖν ἐς τὴν γῆν ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον οἰόμενοι λανθάνειν, Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ διανεύοντα λάθρα τῇ μητρυιᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξαν-
770 δρον * ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον· ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον καὶ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάκην ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην· Σπατῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφόρων εἵλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος. ὅμοια

15. φῶς τε] ita conjeci. φῶς γε VΦ. φῶς v. πάμπολυ DΦΔGa. μέγα TV. πάμμεγα v. οὖν] libri γοῦν. ἐς τὴν] εἰς τὴν Φ. γιγνόμενα] γινόμενα ΦG. ὁπόσα] ὅσα a. δὲ (post Σελεύκου) om D. μητρυιᾷ T et v. μητρὶ ZΦGa. τὸ (ante φάρμακον) om a. σπατῖνος DΦΔGa. Σπαρτῖνος T et v. nomen Σπατῖνος habet Suidas s. v. δορυφόρων VΔG. δορυφορούντων Φ et v. ἔν τε Λιβύῃ Bekker. libri ἐν τῇ Λιβύῃ. γιγνόμενα] γινόμενα ΦG. ἦν ὁρᾶν] ἦν om Φ.

δὲ τούτοις ἔν τε Λιβύῃ καὶ παρὰ Σκύθαις καὶ Θρᾳξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπιορκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδομένους. 16. καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέσχε μοι τὴν διατριβήν, τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ

---

16. παρέσχε μοι] μοι παρέσχε ΦG. πολὺ] πάνυ Α. γελοιότερα] scribo: γελοιότερα ἦν. vide eadem verba infra c. 17 fin. paullo ante c. 15 fin. in verbis ἦν ὁρᾶν unus codex male om ἦν. Ἑρμόδωρον] personam non fictam esse sed veram docent inferiora c. 26, ex quo loco conjicias hominem poenas dedisse perjuri. μισθοῦ DΦTUG. μισθῶν edd. vett. Ἀσκληπιείου Schmieder. ἀσκληπιοῦ DG. Ἀσκληπείου v et fortasse Φ. Ἡρόφιλον] ἡρόφυλον G, ut fortasse scribendum sit Ἡρόφυτον collato Plutarcho in Cimone c. 9. τοὺς δεκαζομένους] ita correxi. τοὺς δικαζομένους v, quae om Φ. vulgatam adparet mendosam esse. vult enim Lucianus τοὺς ἄλλους h. l. describere. atqui haec τὸν Στωϊκὸν — δικαζόμενον jam praecesserunt. pro δεκάζεσθαι saepe falso scribitur δικάζεσθαι. τοὺς ἐπαιτοῦντας Lehmannus dubitanter in adnotatione et Bekker. libri male τοὺς ἀπαιτοῦντας. ego olim (Quaestt. Praef. p. XXX) τοὺς προσαιτοῦντας in eandem sententiam scribi volueram. τις om G. εἶχε om G. τερπωλήν σοι] σοὶ τερπωλὴν G. σοι om D. παρεσχῆσθαι] παρεχέσθαι (sic) T. ἔργον ἦν CDVΔG. ἐνεργὸν ἦν Φ. ἔνεργον ἦν (quo eraso m rec supra scr. δυσχερὲς) M. ἔνεργον ἦν] δυσχερὲς scholiasta. ἔργον δυσχερὲς v. Belinus ἔργον ἦν restituit probantibus Bastio in Ep. Cr. p. 88 et me in Quaestt. p. 324 collatis D. Mort. XIV, 2 init. aliisque. adde Photium in Lexico p. 12, 17: Ἔργον εἰπεῖν: χαλεπὸν εἰπεῖν et Schaeferiana ad Demosth. T. IV p. 206. οἷα] ὅσα Φa. Ὅμηρος] Jl. σ', 491. ἐκκλησίαι] ἐκκλησία a. ἐν γειτόνων] ἐγγειτόνων D. ἐκ γειτόνων Α. τὴν Γετικὴν] scholiastes ad h. l.: Κρίττων (sic) ἐν τοῖς Γετικοῖς. corrige Κρίτων e Stephano Byz. s. Γετία p. 206 ed. Mein. et e Suida. ἐς τοὺς Σκύθας Α. ἐς σκύθας ΦG. ἐπὶ τοὺς Σκύθας v. ἐγκλίνας] ita conjeci. libri ἐπικλίνας. vide hemistichium Apollonii Rhodii I, 790 et III, 1008: ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα —. ἐπέβλεπον] ἔβλεπον ΔG, fortassis recte. Φοῖνιξ Ga pro Φοίνιξ. post Φοῖνιξ cum D delevi δέ, quod fortasse spectat ad inferiora: ἁπάντων τούτων, ubi recte Bekker: ἁπάντων δὲ τούτων —. ἐνεπορεύετο] ἐνεμπορεύετο Α. ἐνεμπορεύετο G. ἐλῄστευε] ἐλῄστευεν ΦG.

αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπιείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ
771 καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, * τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δεκαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἐπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα. ΦΙΛ. καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν· ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλήν σοι παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. πάντα μὲν ἑξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον ἦν· τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις, ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο· καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας, ὅτε δὲ μεταβαίην ἐς τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν· μικρὸν δὲ ἐγκλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον, καὶ ὁ Φοῖνιξ ἐνεπορεύετο καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄστευε καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. 17. ἁπάν-

---

17. ἁπάντων δὲ Bekker. libri ἁπάντων. γιγνομένων Dindorfius pro γινομένων. ὑπερβάλλεσθαι ΦG. ὑπερβαλέσθαι v. παγγέλοιος] scholiastam γέλοιος legisse in Quaestt. p. 325 male conjeci. pro γέλοιος G habet verum lemma: γελοῖα, quod non huc spectat sed ad inferiora: γελοῖα δήπουθεν. συντέτακται] τέτακται C. ἀλλὰ καὶ — κινουμένων] haec octo verba om D.

ἄχρι pro ἄχρις Jacobitius. οὐδὲν ἔτι] ita in Quaestt. p. 325 correxi. οὐδέν τι C. οὐκέτι G. οὐκ ἔτι v, quod ex inferiore οὐκέτι natum est. οὐκέτι pro οὐκ ἔτι G. καὶ ἄτακτον om D.

ᾠδὴν ᾄδοντες] ita correxi. libri mendose ᾠδὴν ἀπᾴδοντες. parum apte Reitzius: ᾠδὴν ἐπᾴδοντες. ἐν οὕτω γε Bekker. libri ἐν αὐτῷ γε. praeterea γε, quod ferri nequit, ut suspectum notavi. vide locum De Histor. Conscr. § 4: ἐν οὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ.

καὶ πολυειδεῖ om Da. τὰ γιγνόμενα] τὰ γινόμενα ΦG. τὰ γενόμενα Δ.

των δὲ τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γιγνομένων * χρόνον 772
ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν, ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαί-
νετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραστησάμενος πολλοὺς χορευ-
τάς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προστάξειε τῶν
ᾀδόντων ἑκάστῳ τὴν συνῳδίαν ἀφέντα ἴδιον ᾄδειν μέλος.
φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος
καὶ τὸν πλησίον ὑπερβάλλεσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προ-
θυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἵα γένοιτ' ἂν ἡ
ᾠδή; ΦΙΛ. παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ
τεταραγμένη. ΜΕΝ. καὶ μήν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι
πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταὶ κἀκ τοιαύτης ἀναρμο-
στίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον
ἀπῳδὰ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα
καὶ τἀναντία κινουμένων καὶ ταὐτὸν οὐδὲν ἐπινοούν-
των, ἄχρι ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς
σκηνῆς οὐδὲν ἔτι δεῖσθαι λέγων· τοὐντεῦθεν δὲ ὅμοιοι
πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκέτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην
καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ᾄδοντες. ἀλλ' ἐν οὕτω [γε] ποικίλῳ
καὶ πολυειδεῖ τῷ * θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δήπουθεν 773
ἦν τὰ γιγνόμενα, 18. μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῄει
μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι καὶ τοῖς μέγα

---

18. *μεγαφρονοῦσιν* et infra *μεγαφρονοῦντα* conjuncte a. *τῷ τὸ*] *τὸ* om D. *Ἀχαρνῆσι*] *Ἀχαρνοῖσι* D. *πλέθρα*] *πέλεθρα* G. *τεττάρων*] *τεσσάρων* D. *οἶμαι ἡ*] *οἶμ' ἡ* Φ. *πολυπλεθρότατος*] *πολυπλεθρότερος* Δ. Scipio de circulo lacteo terram per quietem contemplans ap. Ciceronem De Republ. VI, 16: „Jam ipsa terra inquit, ita mihi parva visa est, ut me imperii nostri, quo quasi punctum ejus attingimus, poeniteret.“ *ἐδόκει μοι*] *δοκεῖ μοι* Φ. *δὲ δὴ*] malim *δὲ* —. aptum est *δὲ δὴ* non h. l. sed c. 19 init. *Κυνουρίαν* Palmerius (Exercitt. p. 549). *κυνοσουρίαν* Φ. *κυνοσουρίαν* DCΔG scholiastes et v. in Thucydide IV, 56, V, 14 et V, 41 Bekker *Κυνοσουρίας* et *Κυνοσουρίαν* vitiose edidit. verum nomen *Κυνουρία* Herodotus, Stephanus Byz. alii satis superque stabiliunt. nempe scribae ab terra *Κυνουρίᾳ* ad promontorium *Κυνόσουρα* saepius aberrarunt. *γῆν ἰδὼν*] *ἰδὼν γῆν* Φ. *αἰγυπτίου φακοῦ* ΦG. *αἰγυπτιακοῦ φακοῦ* D. *φακοῦ πλατυτέρου* (hoc ordine) legit etiam scholiasta. *φακοῦ Αἰγυπτίου* v. *τέτταρας*] *τέσσαρας* G. *ἂν ἐγέλων*] ita recte vulgo. *ἀνεγέλων* CDΦΔGa. *ὅλον*] *ὅλοις* ΦG. *κεγχριαῖον*] *κεχριαῖον* G.

φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν ἢ Μαρα-
θῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα
κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι
ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων,
κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε
ἐνενόουν, ἐφ᾽ ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρο-
νεῖν κατελείπετο· σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν
μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν.
ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν
Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου,
κατ᾽ οὐδὲν Αἰγυπτίου φακοῦ πλατυτέρου, τοσοῦτοι
ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ
μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι
δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ
774 καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. * τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον
αὐτοῖς μετάλλοις κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος. 19. ΦΙΛ.
ὦ μακάριε Μένιππε τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ
πόλεις πρὸς Διὸς καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ πηλίκοι διεφαί-
νοντο ἄνωθεν; ΜΕΝ. οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμή-
κων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους
δ᾽ ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν.
καὶ ὁ μέν τις τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας πο-

---

19. διεφαίνοντο] διεφαίνοντ᾽ Φ. libri ἄνω. at recte ἄνωθεν Cobetus V. L. p. 162 collato c. 18: ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο. εἱλουμένους ΦG pro εἰλουμένους. ἐνίους δ᾽] ἐνίους δὲ G. ἠνίους δὲ Φ. ἐξιόντας] ἀποθνήσκοντας Φ (quae sequuntur habet plane ut vulgo) errore mirabili. τὴν κόπρον] τὴν om D.
ἢ πυροῦ ἡμίτομον] ἢ ἡμίτομον πυροῦ Φ. θεῖ] θέει lemma scholii. εἰκὸς δ᾽ Φ. εἰκὸς δὲ v. εἶναι] ἦν ΦG. κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου] τοῦ μυρμήκων βίου κατὰ λόγον Φ.
καὶ οἰκοδόμους Φ et v. καὶ om a. μουσικοὺς] δημαγωγοὺς iterum D. μυρμηκιαῖς Graevius. μυρμηκυιαῖς Φ. μυρμηκίαις edd. vett. ἐῴκεσαν] ἐώκεισαν Φ. μικρὸν δοκεῖ (ut Lehmannus conjecerat) ΦG. μικρὸν (omisso δοκεῖ) D. δοκεῖ μικρὸν v.
γὰρ τοὺς] τοὺς om D. πάνθ᾽ ἱκανῶς Φ. πάντα ἱκανῶς v.
ἑώρατο Struvius L. L. 248. libri ἑωρᾶτο. κατεγεγέλαστο Φ et v. κατεγέλαστο ΔGa. καταγεγέλαστο vitium Reitzianae est.
ἀνεπτόμην CΦGa. ἀνεπτώμην v. δώματ᾽] Il. ά, 222.

θὶν ἢ κυάμου λέπος ἢ πυροῦ ἡμίτομον θεῖ φέρων. εἰκὸς δ' εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου καὶ οἰκοδόμους τινὰς καὶ δημαγωγοὺς καὶ πρυτάνεις καὶ μουσικοὺς καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἵ γε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. εἰ δέ σοι μικρὸν δοκεῖ τὸ παράδειγμα, τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν· εὑρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν πάνθ' ἱκανῶς ἑώρατο καὶ κατεγεγέλαστό μοι, διασείσας ἐμαυτὸν ἀνεπτόμην „δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.“ 20. οὔπω στάδιον ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε, * φησίν, οὕτως ὄναιο, διακόνησαί μοί τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγώ· βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκε παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ. ἀπείρηκα γὰρ ἤδη, Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον ἢ τἀμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι καὶ πηλίκη καὶ δι' ἥντινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖσθαί μέ φασιν, οἱ δὲ κατόπτρου δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ

---

20. οὔπω] οὕτω d. διακόνησαί] διακονῆσαί G. libri ἀπένεγκαι (ἀπενέγκαι G). recte ἀπένεγκε Cobetus V. L. p. 162. ceterum Lucianus Aristophanem in Nub. v. 604 imitatur, ubi Nubium chorus: ἡ Σελήνη, inquit, συντυχοῦσ' ἡμῖν ἐπέστειλεν φράσαι. ἤδη DΦG. ω v. παρὰ τῶν φιλοσόφων] varias philosophorum de luna opiniones praeter Plutarchum in dialogo: ‚De facie in orbe lunae' Lydus De Mensibus III, 8 p. 36 sq. ed. Bekker. collegit. πηλίκη καὶ G, ut olim conjeceram. πηλίκη ἢ καὶ v et fortasse Φ. ἥντινα αἰτίαν] ἥντινα τὴν αἰτίαν DΦ. vulgatae favet infra c. 24 init. γίγνομαι] γίνομαι ΦG. μέ ΦΔG. τέ με v. θαλάττῃ Φ. θαλάσσῃ v. οἱ δὲ ὅ τι ἂν] simillimos locos De Conscr. Hist. c. 3 et in Gallo c. 25 fin. collegi. κλοπιμαῖόν τε] τε om G. μοί φασιν DVΦΔG. φασί μοι v. φασί μοι a. ἀδελφὸν ὄντα DΦG. ἀδελφὸν ὄντα μου v. recte Cobetus V. L. p. 297: ‚pronomen, inquit, in talibus locum non habet.' προαιρούμενοι fortassis om D.

θαλάττῃ, οἱ δὲ ὅ τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναί μοί φασιν ἄνωθεν ἧκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται καὶ πρὸς τοῦτόν με ἀδελφὸν ὄντα συγκροῦσαι καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου λίθον αὐτὸν εἶναι καὶ μύδρον διάπυρον. 21. *καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα οἱ μεθ᾽ ἡμέραν σκυθρωποὶ καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; κἀγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ*
776 *διαφωτίσαι * τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς καὶ τὸν ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου βίον, ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα ἢ κλέπτοντα ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώ-*

---

21. *αὐτοῖς* om D. *ἃ πράττουσι* (*πράττουσιν* G.)] Cobetus V. L. p. 265 junctura non intellecta de hoc loco erravit. *ἐπὶ σκηνῆς* ΦGa scholiastes (in expositione) et codd. Vaticani ap. Boissonadium ad Aristaen. p. 543. *ἐπὶ τῆς σκηνῆς* D et v et lemma scholii. Gesner *ὑπὸ τῆς σκηνῆς* et Sommerbrodtius *ὑπὸ σκηνῆς* conjecerunt. *ὁ ἐπὶ σκηνῆς βίος* est ,vita simulationis plena': opponi enim *ἐπὶ τῆς σκηνῆς* et *ἐπὶ τῆς ἀληθείας* Solanus demonstravit. at *ὁ ὑπὸ σκηνῆς βίος* est ,vita occulta'. nam ut *ἐπὶ σκηνῆς* metaphorice positum etiam ,in propatulo' significat vel apud ipsum Lucianum De Mort. Peregr. § 21: ita *ὑπὸ σκηνῆς* erit ,in occulto'. vide Philostratum Vit. Soph. I, 9 init: *ἐπὶ σκηνῆς τε καὶ ὑπὸ σκηνῆς*, i. e. ,et in scena et post scenam'. itaque hoc loco utrumvis poni recte potest. *νυκτερινώτατον*] *νυκτερινότατον* G. *ἐπισπασαμένη νέφος*] ita correxi. libri *ἐπισπασαμένη τὸ νέφος*. Seager *ἐπισπασαμένη τι νέφος* conjiciebat. vide Jov. Trag. 16: *νεφέλην τῶν παχειῶν περιβεβλημένος*. *μετοικῆσαι*] *μετοικίσαι* D. *ἂν γλῶτταν*] *ἂν* Cobetus V. L. p. 104 delebat.

τοίνυν G. *οὖν* Φ et v. *ταῦτά τε* ΦΔG. *ταῦτά γε* v. *ἐκείνους*] *ἐκεῖνος* DG. *Ἀκαδήμειαν* Dindorfius pro *Ἀκαδημίαν*.

ἐν τοῖς περιπάτοις DVTG. *ἐν περιπάτοις* Φ. *ἐν περιπάτῳ* v. exspectes *ἐν τῷ περιπάτῳ*. certe Peripatetici *οἱ ἀπὸ* (*ἐκ*) *τοῦ περιπάτου* dici solent. at codicum illud *ἐν τοῖς περιπάτοις* (ut in Quaestt. p. 328 statui) loco Demonactis § 54: *τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου ἰδὼν ἐπὶ πολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα* defendi potest. *παρ᾽ αὐτῶν* DΦG. *πρὸς αὐτῶν* v.

*τατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη νέφος ἐνεκαλυψάμην, ἵνα
μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι
καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι δια-
σπαράττοντές με τῷ λόγῳ καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζον-
τες· ὥστε νὴ τὴν Νύκτα πολλάκις ἐβουλευσάμην με-
τοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν
γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο τοίνυν ταῦτά τε ἀπαγγεῖλαι
τῷ Διὶ καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι
κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ἐπι-
τρίψῃ καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίσῃ καὶ τὴν Στοὰν
κατασκάψῃ καὶ τὴν Ἀκαδήμειαν καταφλέξῃ καὶ παύσῃ
τὰς ἐν τοῖς περιπάτοις διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην
ἄγοιμι ὁσημέραι παρ' αὐτῶν γεωμετρουμένη. 22. ἔσται
ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον
τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, * „ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀν- 777
δρῶν φαίνετο ἔργα.“ μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη
βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτον.
λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ διὰ τῶν ἀστέρων πετόμε-
νος τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον
ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι· ῥᾳδίως γὰρ
ᾤμην διαλαθεῖν, ἅτ' ἐξ ἡμισείας ὢν ἀετός, τὸν δ'*

22. *τὴν*] *μὲν* error Reitzianae. *ἐπὶ* om Dkn. vulgatam *ἔτεινον τὴν ἐπὶ τοῦ* — recte servat *Φ*. vide Nigrinum § 3: *στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος*. *μὲν*] *Φ* et v. *μοι* V. *μοι μὲν* Y. *οὔτε βοῶν οὔτε ἀνδρῶν ἐφαίνετο* G. *οὔτ' ἀνδρῶν οὔτε βοῶν ἐφαίνετο* *Φ*. apte utitur Homerico Od. *κ'*, 98, ubi vide versus 97 et 99. *ἀπέκρυπτε ΩΦ* et v. *ἀπέκρυπτεν* G. *ἀπέκρυπτον* Bekkeri correctionem Sommerbrodtius jure probavit: aeronautae enim *τὴν γῆν ἀποκρύπτουσιν*, h. e. sensim terram e conspectu amittunt. *ἀστέρων*] *ἀέρων* G. *γὰρ ᾤμην*] *γὰρ ἂν ᾤμην* Cobetus V. L. p. 101, recte ut opinor. *ἅτ' ἐξ — τὸν δ'* *Φ*. *ἅτε ἐξ — τὸν δὲ* v. *συνήθη*] corrige: *συνήθη ὄντα*. *οὖν* in Quaestt. p. 329 correxi. libri *γοῦν*. *ἔκοπτον*] confer quae supra c. 10 ad vocem *κανθάροις* dicta sunt. praeterea etiam hoc inventum Aristophani in Pace debetur, ubi Trygaeus v. 179: *τίς ἐν Διὸς θύραισιν*; inquit, *οὐκ ἀνοίξετε*; ac tum fores aperit Mercurius. ceterum de aeronautis veteribus vide Lobeckium in Aglaoph. p. 314. *οὐδ' αὐτοὺς Φ*. *οὐδὲ αὐτοὺς* v. *ἐπιδημίας*] *ἐπιθυμίας* G. *ἐπτερωμένους* *ἐπαιρωμένους* (sic pm) D.

ἀετὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ· ὕστερον
δὲ ἐλογισάμην, ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με γυπὸς
τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον οὖν κρίνας
τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν.
ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς καὶ τοὔνομα ἐκπυθόμενος ἀπῄει
κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλή-
θην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας
ἅμα συγκαθημένους, οὐδ' αὐτοὺς ἀφροντίδας· ὑπετά-
778 ραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας, *
καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσε-
δόκων τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους. 23. ὁ δὲ Ζεὺς
μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν
φησι, „τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;"
ἐγὼ δ' ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
δέους, εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς καὶ ὑπὸ τῆς μεγα-

---

23. *μάλα φοβερῶς*] adolescens *μάλα σοβαρῶς* malueram collato Charidemo c. 8 init., sed aliud vitium latet. hodie suppleo: *μάλα φοβερῶς [βριμησάμενος,] δριμύ τε* —. vide Necyom. c. 20.

δριμύ τε] *τε* om a. *πόλις*] *πτόλις* G. vide Od. α', 170. *ἐγὼ δ'* Φ. *ἐγὼ δὲ* v. *τοῦτ'*] *τοῦ γ'* Φ. *μικροῦ μὲν*] *μὲν* om Φ.

ἐμβεβροντημένος] γρ. *ἐξηχηθεὶς* scholiasta. *χρόνῳ δ'*] *χρόνῳ δὲ* Φ. *παρὰ* ΦGadm. *περὶ* v. *εἶθ'* Φ. *εἶτα* v. *οὖν* ΦG. *δ'* D. *δ' οὖν* v. *ὑπανεὶς* Φ et scholiasta. *ἐπανιεὶς* D. *ἐπανεὶς* v. *λέγοι τις*] ita correxi. libri *λέγοις*. at Jupiter Mercurium hic non adloquitur. *τί ἂν λέγοι τις* est in Icaromen. c. 30 et alibi. confer etiam Toxar. c. 19. *Ὤτου πέρι*] antiqui ad h. l. scholii verba lacera: *ὡς ἱστορεῖ Δημω* .. male Clericus ita supplevit: *Δημο [σθένης.]*. possis: *ὡς ἱστορεῖ Δημό [φιλος]*, vel *Δημο [χάρης]*, qui fuerunt historici, sed nihil decerno. *ὅπου*] om D. *ἐτόλμησεν ἐς τὸν*] *ἐτόλμησεν εἰς τὸν* G. *ἐτόλμησε τὸν* Φ. *ἐπὶ ξενίᾳ*] *ἐπὶ ξένια (καλεῖν)* critici quidam ap. Schaeferum ad L. Bos. Ellips. p. 494 cum eisque Cobetus V. L. p. 81 et p. 248 et Dindorfius in scriptoribus corrigunt plerisque omnibus. et sane dativus *ἐπὶ ξενίᾳ* vitiosus est. at *ἐπὶ ξένια καλεῖσθαι* legati dicuntur, quibus loca, aedes liberae lautiaque praebita sunt: in caeteros vero hospites, qui (ut infra c. 27 Menippus) ad coenam vocantur, magis convenire arbitror *ἐπὶ ξενίαν καλεῖν*, dictionem cum simillimis *ἐπὶ δεῖπνον, θυσίαν, ἱερεῖον καλεῖν* comparandam. *αὔριον δὲ*] *αὔριον γὰρ* Φ. *ἀποπέμψομεν*] *ἀποπέμψωμεν* G. *ἐς τὸ*] *εἰς τὸ* Φ.

λοφωνίας ἐμβεβροντημένος. χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν ἅπαντα διηγούμην σαφῶς ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶθ' ἑξῆς τὴν ἐπίνοιαν καὶ τὰ πτερὰ καὶ τἄλλα πάντα μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν· ἐπὶ πᾶσι δὲ * προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς 779
Σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας οὖν ὁ Ζεὺς καὶ μικρὸν ὑπανεὶς τῶν ὀφρύων, τί ἂν λέγοι τις, φησίν, Ὤτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δέ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματίσαντες ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξαναστὰς ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ· καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέζεσθαι. 24. μεταξύ τε προϊὼν ἀνέκρινέ με

---

24. *πόσου*] *πῶς* pro *πόσου* Cobetus V. L. p. 110 conjecit frustra ille memor Aristophanis. at metri lex *ὅσου* postulat in novae comoediae poeta ap. Plutarchum Sympos. p. 676 c: *ὅσου | ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὤνιος.* *ἐστιν ὤνιος*] *ὤνιός ἐστιν* ΦG.

ἡμῶν G cum Solano. *ὑμῶν* Φ et v. erravi in Quaestt. p. 141.

ἔτι λείπεται TΦ et v. *ἐπιλείπεται* Ya. *ἐλλίποιεν*] ita recte vulgo. *ἐλλείποιεν* DΦMG. libri et scholiasta *τὸ Ὀλύμπιον.* recte *τὸ Ὀλυμπίειον* Cobetus V. L. p. 81 et iterum p. 265 cum Halmio. *αὐτῷ* Seager. libri *αὐτῶν.* *περὶ δ'* Φ. *περὶ δὲ* v.

εἶναι πάντων] *πάντων εἶναι* ΦG. *φιλόκαινον* ΦGXYa cum scholiasta. *φιλόνεικον* vulgo et G in *γρ.* *μεσταὶ — ἀγοραί*] verba Arati v. 2 sq., quae in Prometheo II c. 14 iterum adlata sunt et ad eadem in Nigrino c. 16 adlusum est. *πᾶσαι δ'*] *πᾶσαι δὲ* G. *ἡ Δωδώνη τε* T et v. *ἡ Δωδώνη δὲ* Φa. *ἡ Δωδώνη τότε* VG, unde malim *τότε* additum ita collocare: *ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πῖσα τότε —.* *Πῖσα* Jacobitius. *πῖσσα* G. *Πίσα* Φ et v. *οὐδ' ἀναβλέπειν* Φ. *οὐδὲ ἀναβλέπειν* v. *δυνατὸν ἦν* Guyetus. libri *δυνατόν.* *ἐγένετο ἐν Θρᾴκῃ*] *ἐν Θρᾴκῃ ἐγένετο* G. *Ἀνουβίδειον* Lehmannus. *ἀνουβίδιον* ΦG. *Ἀνουβείδιον* v.

ἐπὶ ταῦτα T et v. *ἐπὶ τούτοις* DΦGa, qua scriptura paullo post utendum erit. *θέουσι*] *θέουσιν* G. libri *καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι* (*ἐνάγουσιν* G). ego lectione *τούτοις* pro *ταῦτα* usus *καὶ τούτοις πανηγύρεις ἀνάγουσι* supplevi. hic enim et anaphora *ταῦτα — τούτοις* aptissima est et necessarium masculinum *τούτοις* propter oppositionem verborum *ἐμὲ δ' —.* adde quod in hac ipsa

περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα,
πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ
εἰ σφόδρα ἡμῶν ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο, καὶ εἰ τὰ
λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας· μετὰ δὲ ἠρώτα, εἴ
τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν
780 ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια * τοσούτων ἐτῶν, καὶ
εἰ τὸ Ὀλυμπίειον αὐτῷ ἐπιτελέσαι διανοοῦνται, καὶ εἰ
συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες.
ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι, Μένιππε,
ἔφη, περὶ δ' ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι;
τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε
εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαι-
νον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε
χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς καὶ ἰατρὸς καὶ
πάντα ὅλως ἦν ἐγώ,

μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί,
πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί.

καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πῖσα λαμπραὶ καὶ περίβλεπτοι
πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν οὐδ'
ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν ἦν. ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν
Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ
781 ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς * καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν
Θρᾴκῃ καὶ τὸ Ἀνουβίδειον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὸ Ἀρτε-
μίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι καὶ
τούτοις πανηγύρεις ἀνάγουσι καὶ ἑκατόμβας παριστᾶσιν,
ἐμὲ δ' ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζου-
σιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ.
τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἄν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν

---

locutione dativus addi solet, ut ab Herodoto III, 97: τῷ Διονύσῳ ἀνάγουσι τὰς ὀρτάς, ibid. IV, 76: εὗρε γὰρ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἀνάγοντας τοὺς Κυζικηνοὺς ὀρτήν. sed ad vulgatam ἀνάγουσι jam in Quaestt. Luc. p. 332 jure redii. nam quod adolescens πανηγύρεις ἄγουσι conjeceram, id ne memorassem quidem, nisi Cobetus V. L. p. 162 et iterum p. 265 et cum Cobeto ipse Dindorfius in eandem conjecturam frustra incidissent. παριστᾶσιν] παριστῶσιν ΦVG. περιστᾶσιν D. ἐμὲ δ' Φ. ἐμὲ δὲ v. ὥσπερ om. D. ἄν μου] ἀνόμου G.

Πλάτωνος νόμων ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. 25. τοιαῦτ' ἄττα διεξιόντες ἀφικόμεθα ἐς τὸ χωρίον, ἔνθ' ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δ' ἦσαν ἑξῆς τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων ἐοικυῖαι πώματα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα * παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. 782
ηὔχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα· συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν. ἦσαν δὲ τοιαίδε, ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο, ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι καὶ τὰ σκόροδα, ὦ θεοί, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν ἔφη,

---

25. τοιαῦτ' ἄττα Tbc et v. τοιαῦθ' ἅμα DΦGa. ἀφικόμεθα G. ἀφικνούμεθα Φ et v. ἐς τὸ] ἔς τι D. ἔνθ' Φ. ἔνθα v. δ' ἦσαν Φ. δὲ ἦσαν v. πώματα] πτώματα et mox πτῶμα D. παρεῖχε] παρεῖχεν G. ηὔχοντο Φ et v. εὔχοντο a. εὔχονται VGY. τῆς γῆς] ἐκ τῆς γῆς G. καὶ αὐτὸς] καὶ om Φ. τοιαίδε] τοιαιδὶ Dindorfius. κρόμμυά] κρόμυα Ga. ὦ θεοὶ DTVΦG. ὦ Ζεῦ v. ἂν ἔφη DΦG. ἔφη Δ. ἂν φαίη v. δίκην] νίκην VΦG. ηὔχετο] εὔχετο G. γεωργὸς ᾔτει ὑετὸν vulgo. γεωργὸς ἔτι ὑετὸν DG. γεωργὸς ὑετὸν Φ. δ' ὁ Φ. δὲ ὁ v. ἑκάστην] ἑκάστου (ut videtur) G. ἀνένευσεν G. ἀνένευε a. ἀνένευσε Φ et v. Homeri versus Jl. π', 250, ubi est: τῷ δ' ἕτερον —. τὰς δ' Φ. τὰς δὲ v. ἀποφυσῶν κάτω] hinc locus geminus lucem accipit isque parum intellectus Horati Serm. I, 1, 20: ‚Quid causae est, merito quin illis Juppiter ambas | Iratus buccas inflet neque se fore posthac | Tam facilem dicat, votis ut praebeat aurem?‘ nempe et Horatius et h. l. Lucianus a comico poeta graeco pendere videntur, qui Jovem malas preces ἀποφυσῶντα per jocum descripserit. nisi forte ambo satirici ad tabulam aliquam petulantem adludunt, quae similis fuerit picturae Ctesilochi, de qua vide Plinium N. H. XXXV, 11, 40. μηδὲ] μὴ G. τινος om a. ἀπορoῦντα αὐτὸν] ἀπορoῦντ' αὐτὸν Φ.

ἐπινεύσειεν] νεύσειεν C. αὐτῶν] αὐτὸν a. τὸ Ἀκαδημιακὸν Dindorfius. sed scholiasta ad h. l. Lucianum refellere studens addit: ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυρρωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν. quae referenda sunt ad Sextum Empiricum Πυρρων. Ὑποτυπώσ. I p. 220—235, ubi tamen quae p. 232 de Arcesilao leguntur, favent Luciano. ceterum vetus haec ipsa quaestio fuit et a multis scriptoribus graecis tractata, ut A. Gellius N. A. XI, 5 tradidit.

εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικός, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ηὔχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς ᾔτει ὑετόν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δ' ὁ Ζεὺς καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο, „ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν.“ τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσίετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων, τὰς δ' ἀνοσίους ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπε-
783 πόνθει, καὶ οὐδέν * τι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. 26. ἐπεὶ δ' ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἑξῆς θρόνον κληδόσι καὶ φήμαις καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῄει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἑκάστου τοὔνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις ἃ δεῖ ποιεῖν· τήμερον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι

26. ἐπεὶ δ' Φ. ἐπειδὴ G. ἐπεὶ δὲ v. ἐχρημάτισεν et ἐσχόλαζεν G. κληδόσι Lehmannus. κληδόσιν G. κληδόσι v. ἀπήγγελλε v. ἀπήγγελε Φ. ἀπήγγελλεν G, qui mox προσέταττεν. τοὔνομα] τὸ ὄνομα Φ. ποιεῖν DΦG et v. πονεῖν TVY. τήμερον] διήμερον D. Ἕλλησι] ἕλλησιν G. νιφέτω] νειφέτω G. Βορέας T et v. βοορᾶς (sic) Φ. βορρᾶς ΔGa. τὸν Ἀδρίαν] τὴν ἀνδρίαν G. διασχεδασθήτωσαν G.

χίλιοι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. 27. ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων ἀπῄειμεν ἐς τὸ συμπόσιον· δείπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν. καί με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα καὶ τὸν Κορύβαντα καὶ τὸν Ἄττην καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον

---

27. ἐς] εἰς ΦG. παραβὼν κατέκλινεν G et statim πάνα. libri καὶ τοὺς Κορύβαντας. at verissime καὶ τὸν Κορύβαντα Sommerbrodtius substituit collato Deor. Concil. c. 9 init: ἀλλ' ὁ Ἄττης γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας καὶ ὁ Σαβάζιος πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν οὗτοι; de Corybanto (quasi quodam Phrygum ,satrapa') ab Eleis culto Pausanias VI, 25, 5 ita disseruit, ut Eleos paullo ante a Patrensibus Corybantis cultum accepisse ostenderet. ac de Pausaniae quidem verbis Lobecki (Aglaoph. p. 1152) conjecturam haud improbo. verum de hoc Corybante deo novitio consule hos scriptores, primo Hippolytum Ref. Omn. Haer. V, 8 — V, 9 (p. 154 — 168 ed. Schneidev.) de Naassenis ita disputantem, ut Κορύβαντα deum mysticum et cum aliis dis confusum et Phryges et Thraces coluisse doceret, deinde poetam Orphicorum Hymn. XXXIX, postremo Julianum Or. V p. 167. sed ante Pausaniae tempus Corybas nondum videtur cultus fuisse nisi in mysteriis, etsi nomine tenus jam antea bene notus fuerat, ut adparet e Diodoro Sic. V, 49 et Strabone X p. 472. adde Apollinem ,Corybantis' filium ap. Ciceronem N. D. III, 23 sive apud Clementem Alex. Protrept. p. 17 ed. Colon. at vulgares Corybantes, (de quibus vide praeter Clementem Protrept. p. 12 maxime Strabonem X p. 472: Κορύβαντες δαίμονές τινες Ἀθηνᾶς καὶ Ἡλίου παῖδες, qui vel hunc honorem a ,Corybante' ad eos translatum vult), hi igitur ad summum daemones ministri fuerunt, neque unquam illi quidem (nisi forte in mysteriis) coelo videntur recepti fuisse. quo magis Lobeckio (in Aglaoph. p. 1155) adsentior, Corybantum et nomen et cultum ad Phrygia sacra pertinuisse, h. e. ad mysteria Phrygia: cujus viri sententiam nunc Κορύβας sive Κύρβας deus mysticus et item potissimo Phrygius magis corroborat. ἄττην D. Ἄττιν ΦG et v. καὶ ἄρτον τε Φ cum Bekkero. καὶ ἄρτον G. καὶ ἄρτον δὲ v. παρεῖχεν G. Γαννμήδης] γα ννμήδης Φ. θεάσαιτο] θεάσοιτο ΦG. ποι ΦG et v. που CD. confer Eurip. Hecub. 1263: νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι (non που). Ὅμηρός] Jl. ε', 341, ubi vide cum Luciano consentientes schol. Venetum et Eustathium. ἔδουσιν] ἔδουσι G (h. e. ἔδουσ' ex Homero). οὔτε πίνουσιν] οὐ πίνουσιν (πίνουσι G, πίνουσ' Φ)

784 τε ἡ Δημήτηρ παρεῖχε καὶ ὁ Διόνυσος * οἶνον καὶ ὁ
Ἡρακλῆς κρέα καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ποσειδῶν
μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ
νέκταρος παρεγευόμην· ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης
ὑπὸ φιλανθρωπίας εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν
Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι
φέρων. οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς
οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδου-
σιν οὔτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν
παρατίθενται καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα
δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ
κνίσῃ ἀνενηνεγμένον καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ
τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ
785 ὅ τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα *
ὠρχήσατο καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου
Θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων
τῶν Πινδάρου. κἀπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς
εἶχεν ἕκαστος ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι. 28.

DΦG scil. ex Homero. *ἀμβροσίαν*] *ἀμβροσίην* ΦΔG. *κνίσῃ* ΦG. *κνίσσῃ* v. *ἀνενηνεγμένον* Struvius L. L. p. 243 et p. 248, uti Lucianus constanter. hoc loco libri *ἀνηνεγμένον*. *ἐκιθάρισε*] *ἐκιθάριζε* ΦΔ. *ἐκιθάριζεν* G. *σιληνὸς* D. *σαληνὸς* G. *τῆς*] *τὰς* V. *τῶν Πινδάρου* CDTVY. *τοῦ πινδάρου* ΦG et v. frustra *τῶν τοῦ Πινδάρου* Jacobsius. pessime autem interpretes cum scholiasta: ‚*καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν*] *τό· Ἄριστον μὲν ὕδωρ*‘ ad Ol. I init. aberrarunt, qui locus non hic sed in Gallo c. 7 adlatus est. atqui h. l. *ὕμνων* legitur non *ἐπινικίων*. sed Pseudolucianus in Dem. Encom. c. 19 e Pindaro sex versus adfert: *Ἰσμηνὸν — ὑμνήσομεν*, ubi optime scholiastes: *Ἰσμηνὸν*] *ἀρχαὶ* (scr. *ἀρχὴ*) *ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων*. huic vero scholiastae et Boeckhius (Fragment. Pindar. p. 560) et Bergkius (Lyric. Gr. p. 229 ed. sec.) verissime crediderunt. nempe hunc ipsum hymnum Plutarchus (De Glor. Athen. c. IV) *πανσπερμίαν τινὰ μύθων* et Boekhius l. l. p. 563 ‚Pindari Theogoniam‘ adpellarunt. itaque Lucianus cum Hesiodi theogonia hunc Pindari hymnum conjungere potuit ac paene debuit, Olympiorum initium conjungere non potuit. *ὑποβεβρεγμένοι* G et v. *ὑποβεβρεγμένος* CDΦΔ et scholiasta, quod explodendum est.

28. *ἄλλοι — ὕπνος*] Homerus Jl. β', 1 sq., ubi est *Δία δ' —*. *ἔχε* ΦG. *εἶχε* D et edd. veteres. *μᾶλλον δ'* Φ. *μᾶλλον*

ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δ' ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει πώγωνα, ἢ πῶς γίγνεται νὺξ ἐν οὐρανῷ τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον· ἕωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν. * 29. κἀπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται 786
λέγειν· τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστα ὑπὸ τῆς Σελήνης καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται προτραπεὶς ἔγνων μηκέτ' ἐπὶ πλέον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάσαν

δὲ v. φύει ΦG et v. φύσεις DVY. γίγνεται Dindorfius. γίνεται v. ἐγίνετο V. ἐγίγνετο D. ἐγένετο ΦGa. τι] τε G. κατέδαρθον] κατέδραθον ΦG et scholiasta. δὲ διαναστὰς] corrige δὲ ἀναστὰς et vide quae ad Gallum c. 29 dicta sunt. προσέταττε] προσέταττεν G.

29. παρέσχηται] παρέχεται C. vide Struvium L. L. p. 248. κοινώσασθαι ΦG et v. κοινωνήσασθαι DVY. μάλιστα ΦGa. μάλιστα τὰ D. μάλιστά γε v. μηκέτ'] μηκέτι G. πλέον DG. πλεῖον v et fortasse Φ. ἐπιπολάσαν Bekker. libri ἐπιπολάζον. vide Timonem c. 25: χρῆμα πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπός et Toxar. 12 init: οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο. ὀξύχολον om G. ὑπόλιχνον om Φ.

ὑπόμωρον vulgo et fortasse Φ. ὑπόμορον G et (qui explicat δυσθανόντα vel δυσθανές) scholiasta. ὑπόμωρον vocabulum non Lucianeum patet corruptum esse: neque enim philosophi ὑπόμωροι dici satis recte potuerunt. Lucianus ὑπόλιχνον, βορὸν scripsisse videtur. βορὸς quum alibi tum in Aristoph. Pace v. 38 exstat. καθ' Ὅμηρον] Jl. σ', 104. ὠνομάκασιν ἑαυτοὺς Pelletus. libri ὠνομάκασιν sine pronomine. πολλῷ] πολλῶν D. πολλὰ Ca. γελοιώτερα G. verba καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα τούτων fortasse supra post ἐπινοήσαντες ponenda sunt. τὴν ἀρετὴν om C.

ἐπάραντες] ἐπαίροντες ΦΔG. πωγ. ἐπισπ.] haec locutio quae in Jov. Trag. c. 16 recurrit, fortasse significat: ‚barbam sibi inducere, obducere'. confer Icaromen. c. 21 et Rhet. Praec. c. 12. ἐμφερεῖς DX et in γρ. G. ἐοικότες ΦG (in textu) et v. ἀφέλῃ τις D. ἀφέληταί τις ΦΔG. ἀφέλῃς v. vide quae ad locum geminum De Merc. Cond. c. 25 collegi.

ἀργὸν φιλόνεικον κενόδοξον ὀξύχολον ὑπόλιχνον ὑπόμωρον τετυφωμένον ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν ἑαυτούς, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκούς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντες, ἐμφερεῖς μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις
787 ὑποκριταῖς, ὧν ἢν ἀφέλῃ τις * τὰ προσωπεῖα καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολήν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον ἀνθρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. 30. τοιοῦτοι δὲ ὄντες ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια τήν τε πολυθρύλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσιν. καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι τί ἂν λέγοι τις ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε

---

30. καταφρονοῦσιν et mox ἐξαπάτητα G. πολυθρύλητον Jacobitius pro πολυθρύλλητον. saepe ipsi codices atticam formam servarunt, ut in Demosth. Encom. § 17 plerique διατεθρυλῆσθαι exhibent. τραγῳδοῦσι (— σιν G) G et v. ἐπαινοῦσι Φ vitio ex inferioribus nato. ἐκδιδάσκουσιν G pro ἐκδιδάσκουσι. ἐπαινοῦσι] ἐπαινοῦσιν G et mox καταπτύουσιν. μόνοι δὲ καὶ] καὶ delere non ausim etsi alias abest. vide Quaestt. L. p. 352 et adde Timonem § 43. τῶν ὀβολῶν] haec verba in Quaestt. p. 99 recte defendi. ἐπιτελοῦντες] malim aut συντελοῦντες (collato c. 31 init. συντελεῖν) aut συνεπιτελοῦντες. οὔτε ποτ'] οὔτ' ἔσονται G. versus Homeri Jl. β', 202. ἐνὶ] ἐν D. κατηγοροῦσιν G.

prius τινάς deleo. ἐμμελετεκότες (sic) a. ὀνειδίζουσι DTVΦΔG. λοιδοροῦσι vulgo, errore e voce λοιδορίας repetito.

τοῖς πλησίον] τοὺς πλησίον ΔG. τὸ πλησίον Φ. τὰ πρῶτα] ταπρῶτα Φ. ἰταμώτατος DΦG. ἰταμότατος edd. vett.

κοινὸν μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες,

οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,

ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι καὶ λόγους [τινὰς] πικροὺς συμφορήσαντες καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες ἐπιτιμῶσι καὶ ὀνειδίζουσι τοῖς πλησίον. * καὶ οὗτος αὐτῶν 788
τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ καὶ ἰταμώτατος καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος. 31. καίτοι τὸν διατεινόμενον αὐτῶν καὶ βοῶντα καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων ἢν ἔρῃ, σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν ἢ γεωργεῖν ἢ στρατεύεσθαι ἤ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ, κέκραγα δὲ καὶ αὐχμῶ καὶ ψυχρολουτῶ καὶ ἀνυπόδητος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μέν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ καὶ ἀγανακτῶ, εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μέν ἐστιν ἡμῖν, ὦ θεοί, ταῦτα τὰ θρέμματα. 32. οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι

---

31. δὴ om D. γεωργεῖν ἢ στρατεύεσθαι] στρατεύεσθαι ἢ γεωργεῖν ΦG. ἀνυπόδητος ΦΔGmo. ἀνυπόδετος edd. vett. γιγνόμενα] γινόμενα ΦG. ὠψώνηκεν G. ἡμῖν] ὑμῖν ΦGa. τὰ om G.

32. Ἐπικούρειοι αὐτῶν] αὐτῶν ἐπικούρειοι G. εἰσι] εἰσιν G. μήτ' ἐπιμ. Φ. μήτε ἐπιμ. vulgo. τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεούς] τῶν ἀνθρώπων λέγοντες conjecit verbis τοὺς θεοὺς deletis Cobetus V. L. p. 297, infeliciter. τὰ γιγνόμενα] τὰ γινό-ὐ-μενα Φ. ὥρα ὑμῖν] ὥρα ἡμῖν Φ. διότι Φ et v. δὴ ὅτι Δ. δεῖ. ὅτι G. πεῖσαι τὸν βίον] τὸν βίον πεῖσαι G. τοῦ ξένου χθὲς] χθὲς τοῦ ξένου ΦG. ὠφελιμότατα a. ἡμῖν ΦGag. ὑμῖν bcd aliaeque. olim suppleri volueram: ἡμῖν [αὐτοῖς] ἀσφαλέστατα, similiter atque Demosthenes in fine orationum saepius scripsit, ut p. 1079 ed. Reisk., ubi est τὰ ὑμῖν αὐτοῖς συμφέροντα, item p. 1137 et p. 1164.

789 *μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι καὶ οὐ μετρίως * ἡμῶν καθάπτονται, μήτ' ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν· ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ οὗτοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν πλέον οὐδὲν ἕξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ Σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα.* 33. *εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς ἡ ἐκκλησία διετεθορύβητο, καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτετρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ. πλὴν τό γε νῦν εἶναι οὐ θέμις κολασθῆναί τινα· ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν περιηγγειλάμην. ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου ἦρος κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.*

---

33. *διετεθορύβητο* cum Bekkero Sommerbrodtius et Dindorfius. libri *διετεθρύλλητο*. scholiasta exponit: *θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦντο*. vide si opus Jov. Trag. § 13 init. et Alexandrum § 31 med. *ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον*] *ἐς τὸν τάρταρον, ἐς τὸ βάραθρον* ΦG. *ἐπιτρίψονται* vulgo contra atticismum. at *ἐπιτετρίψονται* Φ, uti Cobetus V. L. p. 116 praeclare conjecerat. *περιηγγειλάμην* TVΦ, quo adludit *περιγγειλάμην* G. *ἐπηγγειλάμην* (bono glossemate) vulgo. *ἐπηγγειλλάμην* a. frustra Cobetus V. L. p. 162 *περιηγγείλαμεν* substituit. atqui Jupiter non ipse puto haec imperarat sed per Mercurium internuntium. tum sicut et *ἐπαγγέλλειν* et vero *ἐπαγγέλλεσθαι* est ‚alicui quid imperare', ita etiam variare recte possunt *ἐκεχειρίαν περιαγγέλλεσθαι* et Thucydideum (VII, 18) *σίδηρον περιαγγέλλειν*. *οὖν ἀρχομένου*] *ἀρχομένου οὖν* a. verba *ἀρχομένου ἦρος* Cobetus V. L. p. 297 quasi glossema delet probante Dindorfio. at praeterquam quod anni tempus cum superiore § 26 plane convenit, saepius haec dictio *ἐς νέωτα* accuratius definita est, ut in Hermotimo § 4: *ἐς νέωτα εἴκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον μετὰ τὰ μυστήρια*. *ἦ*] *ἢ* G et statim *ἐποφρύσιν*. *νεῦσε*] *νεῦσαι* Φ. Jovem h. l. Lucianus plane ut ipse Homerus (Jl. α', 528) describit: *μέγ' ὀχθήσαντα*.

* *ἢ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.* 790

34. *περὶ δὲ Μενίππου ταῦτ', ἔφη, μοι δοκεῖ· περιαιρεθέντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν διέλυσε τὸν σύλλογον· ἐμὲ δὲ ὁ*

---

34. *Μενίππου*] *τοῦ μενίππου* G. *ταῦτ' ἔφη* Φ. *ταῦτα ἔφη* v. Cobetus V. L. p. 162 et iterum p. 265 *τάδε ἔφη* conjecit probante Dindorfio. *ἐς*] *εἰς* Φ. *διέλυσε*] *διέλυσεν* G. *κατέθηκε* Φ et v. *κατέθεικε* Δ. *κατέθεικεν* G. *τὸν*] *τὸ* G. *ἅπαντα ἀκήκοας* (*ἀκήκοα* a) *ἅπαντα* vulgo et a. *ἅπαντα ἀκήκοας* (sine altero *ἅπαντα*) ΦG. neutra lectio probanda est. altera anaphoram habet ineptam, sed in utraque *ἀλλὰ* deest quod nequit desse. scripserat puto Lucianus: *ἀλλ' ἀκήκοας ἅπαντα* —. vide exempli causa Gallum § 33 fin. *περιπατοῦσιν* G. hunc igitur dialogum scriptor, ut e c. 34: *ἐς τὸν Κεραμεικὸν — ἐν τῇ Ποικίλῃ* adparet, Athenis composuit idque auctumno extremo vel initio hiemis, quod e c. 26 fin: *παρ' Ἕλλησι νιφέτω — τῆς χαλάζης* itemque e c. 33: *μηνῶν τούτων τεττάρων — ἐς νέωτα ἀρχομένου ἦρος* intelligitur. sed quo consilio hic libellus scriptus fuerit, unus fere quaesivit Solanus, qui ad c. 33 quasi medio mense Decembri compositum, ‚quo tempore (inquit) Saturnalia Romae celebrabantur,' haud dubie totum pro mero ingenii lusu haberi voluit. at vero rem vel maxime seriam his nugis subesse facile sentiet, si quis tandem aliquando in quem annum hic dialogus incidat, quaerendum sibi esse putaverit. nempe ut paucis dicam, Icaromenippus primum editus est hieme anni 180 P. C. N. paulo post mortem Marci imperatoris, qui medio mense Martio anni ejusdem decesserat (Xiphilinus e Dione 71, 33). omnibus enim philosophis praesentissimum interitum prope ad internecionem impendere Lucianus hoc solo dialogo professus est, id quod neque vivo Marco neque multo post ejusdem mortem scribi ullo pacto potuit. ut enim sub Marco, magno ipso philosopho et summo philosophorum patrono Athenis quattuor sectae binos philosophos habuerunt ingenti stipendio annuo (*μυρίαις*) dotatos, de qua re ad Eunuchum § 3 plura diximus: ita consentaneum fuit hoc imperatore recens mortuo fore, ut haec philosophorum stipendia aut imminuenda viderentur aut penitus tollenda esse. huc accedit, quod toto hoc libro nihil quidquam legitur, quod nostrae de anno 180 sententiae ullo modo incommodet. restant ea quae scriptor Jovem ad deos dicentem fecit c. 33: *ἱερομηνία ἐστὶν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν περιηγγειλάμην.* hoc igitur festum quadrimestre pars interpretum duce Dukero (Addendis ad Thucyd.

Κυλλήνιος τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς ἀποκρεμάσας περὶ ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. ἅπαντα ἀκήκοας ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

---

p. 672) plane fictum putavit: quod si ita se haberet, sequeretur ex illo festo annum hujus dialogi minime concludi posse. at ego hoc festum ementitium esse nego ac potius ferias quadrimestres in illum ipsum quem supra dixi annum 180um praeclare cadere adsevero. etenim quum divi Marci (sicut omnium imperatorum) mortem primo justitium (ἐκεχειρία) insecutum esset: forte tum incidit, ut bello Marcomanico repente per Commodum turpiter finito, ut est apud Herodianum I, 6 sq., Aelium Lampridium in Commodo c. 3, Xiphilinum (e Dione) 72, 1 aliosque, justitium supplicatio (ἱερομηνία) continuo exciperet: quo utroque perpetuato et arcte conjuncto spatium ,quadrimestre' expleri omnino potuit. quae quum ita sint, profecto non est, quod haec ex illorum temporum historia repetenda et metienda esse temere negemus. etenim verba c. 33: *ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν περιηγγειλάμην* sic accipio: ,jam edixi justitium' (ut Marco Imp. recens mortuo). postremo illud vel caecus videat, ultimis hujus dialogi verbis: *καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ — αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος* acerbam inrisionem contineri. Marco enim Stoico recens mortuo Stoicis maxime philosophis fames quasi quaedam pestis imminere videbatur.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΕΙΑ.

Reitz. I. p. 455

ΜΕΝΙΠΠΟΣ. Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας
ἐμῆς, | ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών. *ΦΙΛΟΣ.*
οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος,
εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω· * Μένιππος ὅλος. τί οὖν αὐτῷ 456
βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος καὶ λύρα
καὶ λεοντῆ; προσιτέον δ' ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μέ-
νιππε· πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺς γὰρ χρόνος ἐξ οὗ οὐ
πέφηνας ἐν τῇ πόλει. *ΜΕΝ.* ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα
καὶ σκότου πύλας | λιπών, ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν.

ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΕΙΑ ΒΩΦΟGa cum Thoma p. 2, 13. 97, 2 et in multis codd. p. 194, 4. *ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΙΑ* bcd. *ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ* add. edd. novitiae, om codd. omnes et abcd. male editores colloqui cum Menippo fingunt ‚*ΦΙΛΩΝΙΔΗΝ*', qui per totum dialogum nusquam nominatur. immo siglum *ΦΙΛ.* notat *ΦΙΛΟΣ*, ut quem Menippus c. 1 fin. *ὦ φιλότης* et alibi similiter adloquatur. ita in Icaromenippo *ΜΕΝΙΠΠΟΣ* et *ΦΙΛΟΣ* (sive *ʽΕΤΑΙΡΟΣ*) colloquuntur. videsis etiam dissertationem Rostochii a. 1864 ab me editam: ‚de Necyomantia dialogo Luciani genuino', ubi p. 4 Menippi *Νέκυιαν* comparavi.

1. *ὦ χαῖρε*] *ὦ* om La ex oblivione picturae miniandae. hinc × *χαῖρε* O. *ὦ — μολών*] Herculis verba ex Orco reducis in Eurip. Herc. F. 522 sq. *μέλαθρον*] *μέλαθρα* ΩΦ. *σ' ἐσεῖδον* ΩΦ et v itaque libri Euripidis, quod usus tragicorum commendat non impediente sigmatismo. *σέ γ' εἶδον* hic BGO, unde Cobetus in V. L. p. 235 *σ' ἐπεῖδον* parum apte conjecit. *οὗτός ἐστιν ὁ*] *ἐστὶν οὗτος ὁ* Φ. *οὐ μὲν οὖν* B. *οὒ μεν οὖν* a. *οὔμενουν* Φ et v. *ἄλλος*] *ἄλλος τις* ΩΦ. *παραβλέπω· Μένιππος ὅλος* Graevius. *παραβλέπω Μενίππους ὅλους* libri (etiam ΩΦΟ). ego ante *Μένιππος ὅλος* aliquam Menippi descriptionem excidisse puto collatis D. Mort. XVI, 1 et Plauti Amphitruone v. 444 sq. *τί οὖν* BVOTNYGd. *τί δ'* ΩΦ et v. *προσιτέον δ' ὅμως* (*δὲ ὅμως* BO et v.) BOG et v. *πλὴν ἀλλὰ προσιτέον γε* CΩL. *πλὴν ἀλλὰ*

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανὼν κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβιωκώς; *ΜΕΝ.* οὔκ, ἀλλά μ' ἔμπνουν Ἀΐδης ἐδέξατο. *ΦΙΛ.* τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; *ΜΕΝ.*

νεότης μ' ἐπῆρε καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν καὶ λέγε οὑτωσί πως ἁπλῶς, καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, τίς ἡ στολή;

προσιτέον γὰρ Φ. ἀλλὰ προσιτέον γε M. πόθεν O (sic O) et m sec B. καὶ πόθεν ΩΦ et pm B et v. possis supplere: καὶ λέγε πόθεν —. πολὺς γὰρ χρόνος ἐξ οὗ οὐ] ita fere Belinus (sed οὐ temere omisso) supplevit, post quem male Cobetus V. L. p. 235: πολὺς γὰρ χρόνος ἐξ ὅτου οὐ —. πολὺς γὰρ χρόνος οὗ CLMN. πολὺς γὰρ χρόνος οὐ BOΩΦ. πολὺν γὰρ χρόνον οὐ v. ἥκω — θεῶν] Euripid. Hec. v. 1 sq. σκότου] σκότους BG. κᾆτ'] κατα BΦ. ἀναβεβιωκὼς (cum Mehlero in Mnemosyne II p. 71 et Cobeto V. L. p. 235) Φ. ἀναβεβίωκας G. ἀναβεβίωκεν v. οὔκ, ἀλλά μ' ἔμπνουν Ἀΐδης] ita correxi. οὐκ ἀλλ' ἔμπνουν μ' ἀίδης Φ. οὐκ ἀλλὰ ζῶντά με ἄδης (ἀίδης fortasse B) BO (ita O) G. ζῶντα pro ἔμπνουν etiam TVY. οὐκ ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἀΐδης μ' v et fortassis (?) Ω. at ego ἔτ' ἔμπνουν in nullo codice inveni, quod hic ineptum est neque dici solet nisi de moribundo, ut ad Arist. Thesmoph. v. 926 ostendi. de cretico in diverbiis Ἀΐδης vide Porsonum ad Eurip. Hec. v. 1010 et qui eundem ab inepta Erfurdti conjectura defendit Hermannum ad Soph. Antig. v. 1226. tum etiam Welckerum laudo, qui hunc versum e tragoedia sive Euripidis sive Critiae *ΠΕΙΡΙΘΟΥΣ* sumtum voluerit et laudare videtur Nauckius Frag. Trag. p. 431, non item Wagner Frag. Eurip. p. 488 et p. 311. τίς δ' ἡ αἰτία ΩΦ et v. τίς ἂν αἰτία BONG. σοι om G. ταύτης ἀποδημίας] ταύτης om Ω. Νεότης μ' ἐπῆρε usque ad ἀσπάσιος ἡ ὁδὸς om BOG. τοῦ νοῦ ΩΦTUVd. τοῦ νέου abc. Stobaeus in Floril. 52, 2: Εὐριπίδου Ἀνδρομέδας· (ita recte A, sed Vindob. ἀνδρομα$^{\chi}$) ,νεότης μ' ἐπῆρε καὶ σθένος τοῦ νοῦ πλέον' Euripidis manum σθένος servavit, pro quo Lucianus θράσος substituit parodiae causa. καὶ λέγε] καὶ om Ω. ἰαμβείων, τίς Hemsterhusius pro ἰαμβείων. τίς —. τί σοι] scribe ἢ τί σοι —. χρειὼ — Τειρεσίαο] Hom. Odyss. λ', 164 sq. collato κ', 492. εἰς] ἐς B. οὗτος om BOG. ἀλλ' ἢ BUVGYd. ἄλλως T. ἀλλ' ἢ OΩΦ et v. h. l. non magis interrogatur quam in Imaginibus c. 1 init. οὕτως ἐμμέτρως] ἐμμέτρως (om οὕτως) BOG. οὕτως (om ἐμμέτρως) Φ. ξυγγενόμενος Φ. novem verba καὶ — ἔρχεται om BOG.

τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός. * ΜΕΝ. 457

ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο,
ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕΝ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. 2. ἀτὰρ

---

2. οἱ ἐν τῇ πόλει BOG. ἐν τῇ πόλει ΩΦ et v. urbem dicere videtur Lebadiam (vide infra c. 22 fin.). ceterum Thebis Menippum cynicum mortuum esse Diogenes L. VI, 8 testatur. antea idem modo Corinthi ad Craneum modo Athenis in Lyceo vixisse dicitur Luciano D. Mort. I, 1. plerumque autem in hac dictione οἱ ἐν τῇ πόλει incolae dicuntur Athenarum, ut ab Lycurgo in Leocr. § 44 (cf. ibid. § 16), Hyperide pro Euxenippo p. 10, p. 13, p. 17 et pro Lycophrone p. 24, p. 30 ed. Caesar. et sicut par est ab comicis, Antiphane ap. Athen. I p. 4 f. et Philemone tum ap. Athen. XII p. 516 f tum in alio l. ap. Clement. Al. Strom. VII p. 302 Sylb. v. 5. Lucianus tamen De Merc. Cond. § 20: τῶν ἐν τῇ πόλει non Athenas dicit sed Romam. ἀλλ' οἷα καὶ ΩΦ et v. ἄλλο ἢ καὶ BOG. οἷα ex inferioribus illis οἷα ἔναγχος et καὶ οἷα natum videtur. hinc conjicio ἀλλ' ἃ καὶ —. τοκογλυφοῦσιν om O. τοκογλυφοῦσι habet G. κεχειροτόνηται O (ita O). τὰ ψηφίσματα] τὰ om CΦML. fuit quum transponerem: οἷα ἔναγχος κεχειροτόνηται παρὰ τοῖς κάτω καὶ οἷα κεκύρωται τὰ ψηφίσματα collato loco inferiore c. 19 init. οὐδεμία (οὐδὲ μία Ba) μηχανή] οὐδεμιᾷ μηχανῇ Φ. τὸ διαφυγεῖν BOTVY. διαφυγεῖν ΩG. διαφεύγειν Φ. τοῦ διαφυγεῖν v. πολλά γε. ἀλλ' CΩΦML. πολλά. ἀλλ' BOG et v. τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν] τὸ ἀπόρρητον ἐξαγορεύειν BOG. ἐξαγορεύειν τὰ ἀπόρρητα ΩΦ. γράψηται BCOΩTYMVNLG. γράψεται v et (?) Φ. γραφὴν libri omnes idque servandum est, licet ab locis geminis absit ut Catapl. c. 18 et Bis Accus. c. 31. μηδαμῶς BOG et (?) Ω et v. μὴ δῆτα CΦ. μηδῆτα ML. τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ BOG et v. φίλῳ ἀνδρὶ τῶν λόγων Φ et fortasse CM unde enotatum: ἀνδρὶ φίλῳ τῶν λόγων. τοὐπίταγμα] τὸ ἐπίταγμα Φ. οὐ πάνυ τι ἀσφαλὲς Dindorfius. οὐ πάντῃ τ' ἀσφαλὲς B. οὐ πάντη τἀσφαλὲς OG. οὐ πάνυ ἀσφαλὲς Φ. οὐ πάντῃ εὐσεβὲς CL. οὐ πάντη ἀσφαλὲς v. πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα ΩΦ et v. πλὴν σοῦ δὴ ἕνεκα BOG. πολυχρημάτους] φιλοχρη-

εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει καὶ τί ποιοῦσιν οἱ ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. καινὸν οὐδὲν ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. ΜΕΝ. ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸν Κέρβερον οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. τί φής; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. νὴ Δία, καὶ πολλά γε· ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν
458 αὐτὰ πρὸς ἅπαντας οὐδὲ τὰ * ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μή καί τις ἡμᾶς γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ΦΙΛ. μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί· πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς, τά τ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμυημένον. ΜΕΝ. χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοὐπίταγμα καὶ οὐ πάνυ τι ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους καὶ πολυχρημάτους καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας — ΦΙΛ. μὴ πρότερον εἴπῃς, ὠγαθέ τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, τίς ἡ ἐπίνοιά σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δ' ὁ τῆς πορείας ἡγεμών, εἶθ' ἑξῆς ἅ τε εἶδες ἅ τε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς· εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. 3. ΜΕΝ.

μάτους G. κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην] ὥσπερ τὴν δανάην κατάκλειστον Φ. ὠγαθὲ] ὦ ἀγαθὲ Ω. μάλιστ' ἂν] μάλιστα ἂν ΩΦ. τίς ἡ ἐπίνοιά CΩΦML cum Thoma p. 194, 4. τίς αἰτία BOG. ἥτις αἰτία v, scilicet e c. 1: τίς δ' ἡ αἰτία σοι —; σοι τῆς καθόδου BOG et v. σου τῆς καθόδου CΩΦML cum Thoma ibidem. at σοι cum Lehmanno et Bekkero revocavi. τίς δ' ὁ ΩΦ. τίς δαὶ ὁ BO. τίς δὲ ὁ v. εἶθ' ΩΦ. εἶτα BO (ita O) G. παρ' αὐτοῖς ΩΦ et v. παρ' αὐτῷ O (ita O). παρ' αὐτῶν L. γὰρ δὴ] δὴ om Φ et pm Ω.

3. τὰ περὶ τῆς γνώμης τῆς ἐμῆς CΩΦML. τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν BOG et v. καὶ ὅθεν] καὶ om Φ et pm Ω. ὁρμήθην a. ἔτι δὲ καὶ μοιχ.] καὶ om Φ solus. καὶ βίας καὶ ἁρπαγὰς καὶ δίκας ΩΦ et v, quas sex voces om BOG. ego verba καὶ δίκας delevi. nam in vulgata istud καὶ δίκας prorsus languet. ἐξε-

ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὰ περὶ τῆς γνώμης τῆς ἐμῆς καὶ ὅθεν ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γάρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις * 459
διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἁρπαγὰς καὶ πατέρων ἐξελάσεις καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἐνόμιζον εἶναι καλὰ καὶ οὐ παρέργως ἐκνώμην πρὸς αὐτά· ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν μήτε στασιάζειν μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ οὐκ εἰδὼς ὅ τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους ἡγούμην, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίγνωσκον, οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία [τούτοις] παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. 4. *ἐπεὶ δὲ διηπόρουν,*

λάσεις] *ἐλάσεις* BOG. *ἐνόμιζον* CΩΦML. *ἡγούμην* BOG et v, quod ex inferiore *ἡγούμην* natum est. *ἐκνώμην* CML et fortassis Ω. *ἐκινούμην* BOG et fortasse Φ et v. *μήτε στασιάζειν* om BOG. *καθεστήκειν* G. *οὐκ εἰδὼς* BOG et v. *μὴ εἰδὼς* Φ. *μηδὲ εἰδὼς* CΩL, quod ferri non potest. *τοὺς θεοὺς ἄν ποτε* BOΦG et v. *ἄν ποτε τοὺς θεοὺς* CML et (?) Ω, cui collocationi repugnant opposita: *οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας* —. *μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους ἡγόμην* CΩΦML. *ἡγούμην μοιχ. κ. στασ. πρὸς ἀλλήλους* (hoc ordine) BOG et v. vox *ἡγούμην* ex margine supra post *πάντα ταῦτα* male inserta est, hic autem non semel sed bis (modo ante *μοιχεῦσαι* modo ante *εἰ μὴ ὡς*) inserta ordinem verborum turbavit. *εἰ μὴ ὡς*] *ὡς εἰ μὴ* ΩΦ. *ἐγίγνωσκον* BCΩNGa. *ἐγίνωσκον* O (ita O) Φ et v. *τούτοις* add ΩΦ et v, om BOG idque Bekkero bene fuit suspectum. *ὑπελάμβανον* om BOG.

4. *διηπόρουν*] *ἠπόρουν* ML. *ἁπλῆν*] *ἁπλῆν* Φ. *ἁπαλὴν* CΩML. *βέβαιον* BOΦ et fortassis Ω. *βεβαίαν* v. *ὑποδεῖξαι*] *παραδεῖξαι* X et lemma scholii Graeviani. *μάλιστα* O (ita O) ΩΦ et v. sed om BG. *ἐπισκοπῶν* om Φ. decem verba *ὥστε* — *βίον* om BO, undecim *ὥστε* — *ἀμέλει* om G. *χρυσοῦν* ΩΦ et libri qui haec habent omnes. *χρυσὸν* emendavit Hemsterhusius, quod Bekkero, Dindorfio et Cobeto (V. L. p. 235) recte

ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ τι βούλοιντο καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν καὶ βέβαιον ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῄειν αὐτοῖς, ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό, φασί,
460 τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ * βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν καὶ

---

probatum est. οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον] οὗτοι τῶν ἰδιωτῶν τοῦτον τὸν βίον *Φ*. ῥυππῶντα O. ἐπιρραψῳδῶν τὰ] ἐρραψῳδοῦντα L. ἐρραψῴδουν τὰ *Φ*. ἐ..ραψωδοι.. τὰ (cum rasura) *Ω*. τοῦ Ἡσιόδου] Ἔργ. v. 287 seq. ἀδιάφορον] διάφορον a. ὁ δέ τις ἔμπαλιν BOGN. ὁ δέ τις αὖ πάλιν *ΩΦ* et v. τὸν πλοῦτον BOG et ita Bekker. τὸν πλοῦτον αὐτὸν *ΩΦ* et v. ἀτόμους] ἀγομένους lemma scholii Graeviani. ἐναυτίων BΩΦM cum Hemsterhusio. ἐναντίων v. paullo post pro ἐναντιωτάτων libri aliquot habent ἐναντίων, quod ex margine in aliena sede positum non illuc sed ad locum pertinet nostrum, ut illic ἐναντίων male a Bekkero receptum sit, qui vir ad talia parum solet adtendere. καὶ τὸ πάντων ἀτοπώτατον BOVG et fortassis *Ω*. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον *Φ* et v. δεινῶν mendosum esse per se viderunt et Hemsterhusius et (pone Porsoni Advers. p. 289)
δεινό
Jacobsius, qui vulgatam pro dittographia habuit: ἀτοπώτατον. ὅτι περὶ] περὶ μὲν γάρ τοι *ΩΦ*MLa, errore (ut bene Lehmannus) orto e superioribus: περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου —. τῶν αὐτῶν ἐναντιώτατα ἕκαστος λέγων] ita correxi. τῶν ἐναντίων αὐτῶν λόγων (omisso ἕκαστος) O (ita O). et ἐναντίων (pro ἐναντιωτάτων) etiam TBG, (de quo supra dixi ad v. ἐναυτίων). τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων *ΩΦ* et v, quod absurdum est. nam philosophi ab Menippo consulti non de rebus maxime contrariis sed de eisdem rebus omnes disseruerant, tum de vita beata tum etiam de rerum natura, sed de his ipsis rebus non unum sed maxime contraria defenderant. nostrae correctioni et Augustani (O) scriptura favet et inprimis verba paullo inferiora: τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι. simili modo jam in Quaestt. L. p. 129 conjeceram adlato praeter alios loco gemino ex Icaromen. § 5 fin: οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον. verum Cobetus in V. L. p. 144 servatis hic mendis vulgatae: περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων paullo post verba sanissima adgressus luce clarius esse dicit Lucianum in hunc modum scripsisse: μηδὲ τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι καὶ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν suaeque conjecturae subventuros sperat philosophos et dialecticos saniores. at istae

τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥστε μοι τάχιστα χρυσὸν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρῄνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὔδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα καὶ μοχθεῖν καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν ῥυπῶντα καὶ αὐχμῶντα καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιρραψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς * ἔπη 461
καὶ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο καὶ ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν· ὁ δέ τις ἔμπαλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων ἐναντίων. καὶ τὸ πάντων ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν αὐτῶν ἐναντιώτατα ἕκαστος λέγων σφόδρα νικῶντας καὶ * πιθανοὺς λόγους 462
ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι μήτε τῷ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτ' εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμὸν εἴη τι καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον ἄρτι μὲν ἐπινεύων ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. 5. πολλῷ δὲ τούτων ἐκεῖνο ἀλο-

---

mutationes ab nexu sententiarum procul abhorrent. ut enim dialecticus aliquando *σιδηρόξυλον* defenderit eandemque rem et calidam et frigidam esse dixerit: at nullus unquam philosophus in tali *σιδηροξύλῳ* vitam posuit beatam neque dixit finem bonorum esse et sectari labores et eosdem fugere. *τῷ θερμὸν*] *τὸ θερμὸν* CL. *καὶ ταῦτ'* Φ. *καὶ ταῦτα* ΟΩ et v. *εἴη τι* BONG et fortassis Ω. *τι εἴη* Φ et v. *νυστάζουσιν* G. *τούτοις* et Hemsterhusio et Bekkero male suspectum de hominibus rebusve vulgo notis dici solere non fugit Lehmannum, cujus exemplis adde Platonem c. bis et ap. Photium s. *Φάλαγξ* et ap. Hermiam ad Plat. Phaedrum p. 90 ed. Ast.

5. *πολλῷ δὲ τούτων ἐκεῖνο ἀλογώτερον* BOG. *πολλῷ δὲ τούτων ἐκεῖνο γελοιότερον* N. *ἔτι δὲ πολλῷ τούτων ἐκεῖνο ἀτοπώτερον* Φ. *ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον* Ω et v. *γελοιότερον* etiam TUVY. repugnant haec prioribus c. 4: *καὶ τὸ πάντων ἀτοπώτατον.* h. l. *γελοιότερον*, quae scriptura id habet

γώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὑτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν καὶ περὶ τόκων διαφερομένους καὶ ἐπὶ
463 *μισθῷ παιδεύοντας καὶ πάντα ἕνεκα τούτων * ὑπομένοντας. τούς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους αὐτῆς ταύτης χάριν πάντα πράττοντας καὶ λέγοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.* 6. *σφαλεὶς οὖν καὶ τῆσδε τῆς*

---

ut haec non jam repugnent, videtur esse correctoris, *ἀλογώτερον* autem *παρόραμα* est Luciani festinantis. alia ratio est Tulliani in Catilinam III c. 5 fin: ‚ac mihi quidem, Quirites, quum illa certissima visa sunt argumenta — tum multo certiora illa —‘. *αὑτῶν*] *αὐτῶν* BG. quinque verba *αὐτῶν* — *διαφερομένους* om BOG. *αὐτῆς ταύτης χάριν* BOGVUN. *αὐτοῦ ταύτου* (sic) *χάριν* T. *αὐτῆς ταύτης ἕνεκα* CΩΦL. *αὐτῆς* (*αὐτοῖς* a) *ἕνεκα* v. *πάντα* CΩΦL et v. *τὰ πάντα* BOGVTUN, quod falsum est. *πράττοντας καὶ λέγοντας*] ita conjeci. *καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας* BOGTN. *καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας* UV. *ἐπιτηδεύοντας* CΩΦL et v, quod e c. 5 init. temere sumtum est, ut *ἕνεκα* e superioribus: *ἕνεκα τούτων*. *μόνῃ ταύτῃ*] *μόνον ταύτης* BO. *ταύτης* solum G. *ταύτῃ μόνῃ* Φ.

6. *τῆσδε* BONG. *ταύτης* ΩΦ et v. *ὅτι* BOG et v. *ἐπεὶ* CΩΦL. quinque verba *καὶ σφόδρα* — *διαβεβοημένων* om G solus, servat etiam Thomas s. *Διαβόητος* p. 97 R. *τἀληθὲς* ΩΦ et v. *τὸ ἀληθὲς* BO. *ἔτι* ΩΦ et v, sed om BOG. *ἕνεκα*] *ἕνεκεν* G. *ἐς*] *εἰς* Φ et pm Ω. *δ' αὐτοὺς* Φ et v. *δὲ αὐτοὺς* BOG. *ἐπῳδαῖς καὶ* ΩΦ. *ἐπῳδαῖς τε καὶ* BOG et v. at *τὲ καὶ* statim subsequitur. *ἄριστον οὖν*] *ἄριστον γοῦν* Φ. literas *παρά τινος τούτων δια* in marg. ab al. m. O (ita O). *συγγίγνομαι* BON. *συγγίνομαι* Φ et v. *δ' ἦν* G. *δὲ ἦν* OΩΦ et v. *Μιθροβαρζάνης*] *μιθροβαζάνης* BO (ita O), quod videri posset significare *Μιθροβουζάνης*, ut omnes libri ap. Arrian. Anab. I, 16, 5 et vulgo ap. Diodor. XVII, 21, nisi in hoc libello infra c. 9 med., c. 11 init. et c. 22 init. libri *μιθροβαρζάνης* tenerent, cui formae favet etiam simplex nomen, item Persicum *Βαρζάνης* ap. Diodor. II, 1 et Arrian. An. IV, 7, 1. quanquam infra c. 9 med. eodem modo variatur. ceterum qui hic falso nomine ‚Mithrobarzanes‘ dicitur, is revera fuit Julianus pater, magus notissimus, sicuti nuper (De Necyom. p. 6) ostendi. *μόγις ἐπέτυχον* BOGCΩΦML. *μόλις ἔτυχον* v. *δεηθεὶς* — *καθηγήσασθαι*] Quaestt. L. p. 129.

ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον ἠρέμα παραμυθού-
μενος ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν καὶ σφό-
δρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων ἀνόητός τέ εἰμι καὶ
τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καί μοί ποτε δια-
γρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα
δεηθῆναί τινος τῶν μάγων τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν
καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς καὶ τελεταῖς
τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ᾅδου τὰς πύλας * καὶ κατάγειν 464
ὃν ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν.
ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι παρά τινος τούτων διαπρα-
ξάμενον τὴν κατάβασιν ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν
Βοιώτιον μαθεῖν παρ' αὐτοῦ ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ,
τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρο-
νῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ
Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίγνομαί τινι τῶν Χαλδαίων
σοφῷ ἀνδρὶ καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν
κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα
δ' ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ καὶ καθικετεύ-
σας μόγις ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισ-
θῷ, καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ. * 7. παραλαβὼν δέ 465

---

7. *δέ με*] *δή με* Ω. *εἴκοσιν*] *εἴκοσι* Ω. *κ'* G. *ἕλουε*] *ἕλου* Cobetus V. L. p. 84. *κατάγων*] *καταγαγὼν* Ω. *ἕωθεν ἐπὶ τὸν εὐφράτην* CΩΦML. *ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἕωθεν* BO (ita O) G et v. *πρὸς ἀνίσχοντα* CΩΦML. *πρὸς ἀνατέλλοντα* BOG. *προσανατέλλοντα* edd. veteres. *πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον* est etiam in Ver. Hist. I, 30 et De Morte Peregr. c. 39, similiter ap. Thucyd. II, 9: *πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα*. idem glossema *ἀνατέλλοντι* pro *ἀνίσχοντι* habet pars librorum in Ver. Hist. I, 6 et in Gallo c. 1.

ῥῆσίν τινα] *τινα* om Ω. *ἧς*] *ἣν* a sola. *ἐπίτροχόν* ΩΦ et v. *ἐπιτρέχον* BO. *ἀσαφὲς* BOGCΩΦMNL et codex Bourdeloti et a d. *ἀσφαλὲς* bc aliaeque edd. *πλὴν ἐῴκει γε* BGN. *πλὴν ἐώκει* O (ita O). *πλὴν ἀλλ' ἐῴκει γε* ΩΦ et v. *τινας* ΩΦ et v. *τινας ἁγίους* (*ἁγειους* G) BONG. voces sacrae a scriba christiano inferciri solent, cujus rei exempla post alios Lobeckius in Aglaoph. p. 525 collegit. *δ' οὖν* CΩΦML. *γοῦν* BO (ita O) G et v. *τρὶς — ἀποπτύσας*] pro verbis *πρὸς τὸ πρόσωπον* Cobetus in V. L. p. 272 *εἰς τὸ πρόσωπον* mire conjecit adlato proverbio: *εἰς τὸν κόλπον πτύειν*. at magus Menippo haud quaquam ,in faciem inspuit' (uti male vertit Gesner, non item Hemsterhusius), sed ter

με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλουε κατάγων ἕωθεν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ

---

exspuit ,Menippum versus, non a tergo ejusdem' (ἀντιπρόσωπος ὤν, οὐκ ἀντίνωτος). tu vide de hoc ritu vel Apulejum De Magia c. 44: ,in Thallo despuant' (non ,in Thallum inspuant'), Tibullum I, 2, 55 et Petronium c. 131, collato Theocrito II, 62 et VII, 127.

ἐπανῆγε πάλιν] ita correxi. ἐπανῄει πάλιν ΟΩΦ diserte et libri omnes praeter unum C, qui habet ἐπανῄειν cum Hemsterhusio. at hoc nominativo absoluto, ἀποπτύσας ὁ μάγος ἐγὼ ἐπανῄειν attici non utuntur. deinde (praeterquam quod terram semper intuenti duce viae opus est) ab ipso mago locorum etiam gnaro Menippus h. l. ducendus est, sicuti paullo ante est ἔλουε κατάγων et infra ἐπανάγει, id quod contra Hemsterhusium ab Abreschio ad Aristaenet. p. 297 bene observatum est. τῶν ἀπαντώντων BVd et fortasse Φ. τῶν ἀπαντώντων bc aliaeque edd. τῶν ἁπάντων ΟΩGa. προσβλέποντα] ita correxi. libri προσβλέπων. at hoc de Menippo dicendum est, omninoque verbis ἐπανῆγε — προσβλέποντα respondent inferiora: ἐπανάγει — ἀναποδίζοντα. μὲν ἦν ἡμῖν (uti Bekker e conjectura) habet Φ. μὲν ἡμῖν BO (ita O) G et v. ἦν ἡμῖν CΩML. ἐκάθηρέ τέ με καὶ] καθῆρέ τέ με καὶ Ω. ἐκάθηρε τε καὶ Φ. δᾳδὶ BO (ita O) G et v. δᾳδίοις CΩΦML, qui error natus est e proximis: ἄλλοις πλείοσιν ἅμα, ut ex ipso Ω patet, qui ibi ἅμα bis habet, ἄλλοις non habet. tu vide inprimis Diphilum c. ap. Clementem Alex. Strom. VII p. 303 Sylb: ,Προιτίδας ἁγνίζων — δᾳδὶ μιᾷ σκίλλῃ τε μιᾷ', tum etiam Luc. Alex. c. 47 fin: καθαῖρον — οὐχὶ δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ et Dionem Chrys. XLVIII p. 613 Emp: περικαθάραντας τὴν πόλιν μὴ σκίλλῃ μηδὲ δᾳδί. similia dedit Bergkius De Comoed. Ant. p. 239, quibus addo etiam Luc. Philops. c. 12: θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον. σκίλλῃ] σκύλλῃ G. ἄλλοις πλείοσιν ἅμα] ἅμα πλείοσιν. ἅμα Ω. εἶτα ὅλον με] εἶτα με ὅλον Ω. εἶτα μὴ ὅλον Φ. περιελθὼν] de hoc ritu Hemsterhusius quum alia bene comparavit tum Luc. Philops. c. 12: περιελθὼν ἐς τρὶς —. φασμάτων BOCΩΦML. σφαλμάτων N. φαντασμάτων G et v. ἐς] εἰς ΩΦ. τὸ λοιπὸν BG pro τολοιπόν. τὸ λ. — εἴχομεν] ad hunc locum refer scholiastam ad Aeschyli Septem v. 97 (101) de dictione ἀμφί τι ἔχειν loquentis: χρῶνται δὲ τούτῳ εἰς τοιαύτην σημασίαν καὶ οἱ ῥήτορες· καὶ μαρτυρεῖ ὁ Σύριος Λουκιανὸς λέγων· „ἔπειτ' ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν." qui ἔπειτ' pro his τὸ λοιπόν mero scripsit memoriae errore.

φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἐῴκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ δ' οὖν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἄν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας ἐπανῆγε πάλιν οὐδένα τῶν ἀπαντώντων προσβλέποντα. καὶ σιτία μὲν ἦν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας * νύκτας 466
ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε καὶ περιήγνισε δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελθών, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν. 8. αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τιν' ἐνέδυ στολὴν τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ καὶ τῇ λεοντῇ καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσέα ἢ Ὀρφέα. * ΦΙΛ. ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ 467
συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ᾅδου κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο [κἀμέ,] εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν δια-

---

8. μαγικὴν] μαντικὴν L. τιν' ἐνέδυ Hemsterhusius e conjectura. τιν' ἔδυ v. τινα ἐνέδυ BOGCΩΦML, omnes recens collati. τουτοισὶ] τούτοισι error Reitzianae. προσέτι] πρὸς ἔτι B. παρεκελεύσατο] παρεκελεύσατο μὲ Φ. παρεσκευάσατο a. μὲν μὴ] μὲν om BOG. δὴ τί] δή τοι O (ita O). πρόδηλόν γε τοῦτο BO (ita O) G et v. πρόδηλον τοῦτό γε CΩΦL, quod non erat probandum. vide D. Mort. IX, 3: καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὑτοσὶ —. ἐς ᾅδου] εἰς ᾅδου ΩΦ. κατεληλύθησαν G. κατεληλύθεισαν M. ἡγεῖτο κἀμέ, εἴ με] ita correxi. libri ἡγεῖτο εἴ με. unde Marcilius scripturam ἡγεῖται τόν με hauserit, nescio.

καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν om Φ. pro eis habent καὶ ἀκωλύτως ἂν παρελθεῖν BO, καὶ ἀκωλύτως διελθεῖν Ω.

λαθεῖν καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. 9. ἤδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατον καὶ ἄλλ' ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν
468 *ἅπαντα τὰ * παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ*

βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ, εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης)
469 *βόθρον τε * ὠρυξάμεθα καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν καὶ τὸ αἷμα περὶ αὐτὸν ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καομένην ἔχων οὐκέτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμ-*

---

9. *ὑπέφαινεν*] *ὑπέφηνεν* BO. vide Boissonadium ad Eunapium I p. 247. *δ' αὐτῷ*] *δὲ αὐτῷ Φ*. *μελίκρατον* CΩΦL. *μελίκρατα* O et v. Solanus collato Od. λ', 27 *μελίκρατον* h. l. conjecerat, cui Piersonus ad Moer. p. 255 Euripideum in Oreste v. 115 *μελίκρατα* opposuit. *ἄλλ' ὅσα* B. *ἄλλα ὅσα* OΩΦ et v. *ἄλλ' ὅσα* est etiam in Toxar. c. 19, sed *τἄλλα ὅσα* in Piscat. c. 35, tum *τἄλλα* (var. lect. *ἄλλα*) *ὁπόσα* in Saturnal. c. 1 et *τὰ μὲν ἄλλα — ὁπόσα* Saturnal. c. 11. *ἐμβαλόμενοι*] *ἐμβαλλόμενοι* BO (ita O) Φ. *ἅπαντα* om BOG. *βαίνομεν — χέοντες*] totus ex Od. λ', 5. cf. Od. κ', 409 et v. 570. *δ'*] *δὲ* BΦ. *ἐσεπλεύσαμεν ἐς*] *εἰσεπλεύσαμεν εἰς* ΩΦ. *καὶ τὴν*] *καὶ εἰς τὴν* CLM. *ἐς ἣν*] *εἰς ἣν* ΩΦ. *ἐς ὃ ἀποβάντες* O et v. *εἰς ὃ ἀποβάντες* Φ. *εἰς ὃ δὴ ἀποβάντες* CL et fortassis Ω. *Μιθροβαρζάνης*] *μιθροβαζάνης* O (ita O). vide supra ad c. 6. *ἐσφάξαμεν*] *κατεσφάξαμεν* CΩΦL. *περὶ αὐτὸν* CΩΦM. *περὶ τὸν βόθρον* O et v. *καομένην* pro *καιομένην* Dindorfius. *οὐκ ἔτ'*] *οὐκέτι* Ω. *ὡς οἷός τε ἦν*] *ὡς οἷόν τε ἦν* CΦLa. *ἐρινύας* B. *ἐριννὺς* Φ. *Ἐριννύας* v. *καὶ ἐπαινὴν* C et (?) ΩΦ cum Vorstio et Graevio. *καὶ ἐπεινὴν* a. *καὶ αἰπαίνην* O (ita O). *καιπεινὴν* T. *καὶ αἰπεινὴν* BVGMNLbcd. verba *καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν* hemistichium sunt Homericum. *Περσεφόνειαν*] *φερσεφόνειαν* BON. *ἅμα βαρβαρικὰ* O et v. *ἅμα καὶ βαρβαρικὰ* CΩΦL. *ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα*] *πολυσύλλαβα*[β] *καὶ*[α] *ἄσημα ὀνόματα*[γ] O (ita O).

μέγεθες δέ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο καὶ Ποινὰς καὶ Ἐρινύας,

καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,

* παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. 10. εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοὔδαφος ἀνερρήγνυτο καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκατηφὲς ἦν καὶ σκυθρωπόν·

ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς.

κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, ἡ λίμνη καὶ ὁ Πυριφλεγέθων καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρο-

---

10. πάντα ἐκ. BO (ita O) G et v. ἅπαντα ἐκ. CΩΦM. caeterum vide Quaestt. L. p. 69. ἀνερρήγνυτο] ἐρρήγνυτο G. καὶ ἡ ὑλακὴ] καὶ ὑλακὴ BO (ita O) GΩΦ, unde possis verbis τοῦ Κερβέρου deletis: καὶ ὑλακὴ πόρρωθεν ἠκούετο. πόρρωθεν] καὶ πόρρωθεν C solus. ὑπερκάτηφες ἦν καὶ σκυθρωπὸν BOG et v. κατηφὲς καὶ σκυθρωπὸν ἦν CΩΦML. ἔδδεισεν] ἔδεισεν Ω. ἔδδεισε G. ἔδδεισον O. totus est Homeri Jl. υ', 61. τὰ πλεῖστα, ἡ λίμνη] ita conjeci. libri τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη —. vide Philopseud. c. 24: ἑώρων τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα —. μικροῦ BOGVCΩΦTUYMNL. μικρῷ abc aliaeque edd. mortuum jocose dicit τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν quasi vivum scilicet. idem jocus est in Arist. Ran. v. 1010 (1012). τοῦ δέους] τοῦ φόβου CΩL. μέν τι BOGΩΦMNVd p. μέντοι pleraeque edd. ante Schmiederum. καὶ παρεκίνησε om G solus. παραχρῆμα in O dicitur deesse. pro eo παρὰ χρῆμα B. ἐκηλήθη CΩΦ (ita Φ) ML. ἐκοιμήθη O et v. ἀφικόμεθα CΩΦML. ἤλθομεν O et v. οὐδ'] οὐδὲ ΩΦ. πλῆρες ἤδη CΩML. ἤδη πλῆρες BOG et fortasse Φ. πορθμεῖον] πόρθμιον pr m Ω. quatuor verba τραυματίαι — ἐπέπλεον om BOG. ἐμοὶ δοκεῖν] ὡς ἐμοὶ δοκεῖν ΩΦ. ἔκ τινος πολέμου] e bello Parthico a. 162—165 gesto: ut Necyomantiam anno fere 164 scriptam esse oporteat. ἐσεδέξατό με ἄσμενος καὶ διεπόρθμευσέ τε] ita vocem ἄσμενος codicum ductu ego transposui. ἐσεδέξατό με (τε pro με B) ἄσμενος caeteris omissis BO (ita O) GN. εἰσεδέξατο καὶ διεπόρθμευσέ τε ἀσμένως ΩΦ. ἀσμένως (pro ἄσμενος) etiam M. ἐσεδέξατό (ἐκδέξατό a) με καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος a et v. caeterum saepe attici his ipsis verbis ἄσμενός μ' ἐδέξατο utuntur. καὶ ἀποβᾶσι] καὶ ἀποβὰς CΦ et pm Ω. διεσήμηνε BOGCΩΦN. διεσήμαινε v.

μεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους, ὁ δὲ Κέρ-
βερος ὑλάκτησε μέν τι καὶ παρεκίνησε, ταχὺ δέ μου
κρούσαντος τὴν λύραν παραχρῆμα ἐκηλήθη ὑπὸ τοῦ
μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἀφικόμεθα, μικροῦ
μὲν οὐδ᾽ ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ πλῆρες ἤδη τὸ πορθ-
μεῖον καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες
ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ
471 ἄλλο τι συντετριμμένος, * ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέ-
μου παρόντες. ὅμως δ᾽ οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων ὡς
εἶδε τὴν λεοντῆν οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσε-
δέξατό με ἅσμενος καὶ διεπόρθμευσέ τε καὶ ἀποβᾶσι
διεσήμηνε τὴν ἀτραπόν. 11. ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ,

---

11. *δ᾽ ἐγὼ*] *δὲ ἐγὼ* BΩ. *ἔνθα δὴ*] *ἐνθάδε δὴ* Ω. *ἐνθάδε δὲ* Φ. *περιεπέτοντο* ΩΦ et v. *περιεπέταντο* BO. *περιέποντο* G. *τετριγυῖαι*] *τετρυγυῖαι* ΦG. *αἱ σκιαὶ*] *αἱ σκναὶ* a. *αἱ ψυχαὶ* Φ, quocum confer Jl. Ψ, 100 sq. et Od. ω΄, 5. *κατολίγον* G. *κατόπιν* Φ. *παραγιγνόμεθα* Dindorfius. *παραγινόμεθα* BOG. *παρεγενόμεθα* ΩΦ et v. *Μίνωος* CΩΦML, quod magis Lucianeum est. *Μίνω* O et v. *παρειστήκεσαν* CML. *παρεστήκεσαν* ΩΦ. *παρειστήκεισαν* O et v. *καὶ ἀλάστορες καὶ ἐρινύες* B. *καὶ ἀλάστορες καὶ Ἐριννύες* v. *καὶ ἐριννύες καὶ ἀλάστορες* Φ. *ἐτέρωθε* Ω. *ἑτέρωθι* CML. *τινες* om BOG. *ἐφεξῆς*] *ἑξῆς* BOG. *μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ καὶ τελῶναι*] *τελῶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ* Ω. *μοιχοὶ καὶ τελῶναι καὶ πορνοβοσκοὶ* Φ.

καὶ τοιοῦτος BO (ita O) G et v. *καὶ ὁ τοιοῦτος* CΩΦL male.

οἵ τε πλούσιοι] *οἱ πλούσιοι* ΩΦ. *πλούσιοι* G. *κόρακα*] *σκύλακα* Hemsterhusius, cui Lehmannus vocem *κλοιόν* bene opposuit, quorum utrumque fuit collare. at *κόρακα* fortasse corruptum est: hic enim tormenti genus exspectamus. atqui *κόραξ* sive *γέρανος* machina fuit bellica, de qua vide vel Vitruvium De Architect. X, 13, 3. *ἑωρῶμέν τε*] *τε* om BO (ita O) G. *τὰ γινόμενα* Φ. *σκιὰς ἀπὸ*] *ἀπὸ* delendum puto, ut natum ex inferiore illo: *ἀπὸ τῶν σωμάτων*. vitium ipsum Hemsterhusius quoque perspexit conjecitque aut: *ἀποτεινομένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων*, aut: *ἀποτελουμένας σκιὰς ὑπὸ τῶν σωμάτων*. *ἐπειδὰν*] *ἐπειδ᾽ ἂν* B semper. *καὶ καταμαρτυροῦσι* om ΩΦ. *ἡμῖν* om BOG.

σφόδρα ἀξιόπιστοι Lehmannus partim cum Guyeto et Schmiedero. *σφόδρα τινὲς ἀξιόπιστοι* BOG. *σφάδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι* ΩΦ et v. cave istuc *τινές* teneas, quod BOG h. l. illi quidem servant, sed iidem *τινές* male delent supra non post *καινοί* sed post *πολλοί*: illuc igitur *τινές* pertinet non ad locum nostrum.

προῄει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον, ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παραγιγνόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνωος δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος, παρειστήκεσαν δὲ αὐτῷ ποιναὶ καὶ ἀλάστορες καὶ Ἐρινύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ καὶ τελῶναι καὶ κόλακες καὶ συκοφάνται καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ * οἵ τε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσ- 472
ῄεσαν ὠχροὶ καὶ προγάστορες καὶ ποδαγροί, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἑωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων· κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς [ἀπὸ] τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι ἀπὸ τῶν σωμάτων. 12. ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξε-

---

nec vero atticum est *τινὲς ἀξιόπιστοι* pro usitato: *ἀξιόπιστοί τινες*, uti modo praecessit: *καινοί τινες* —. *δοκοῦσι* a. *συνοῦσαι* BO (ita O) G et v. *ξυνοῦσαι* CΩΦΜ. *ἀπὸ τῶν σωμάτων* BOG. *τῶν σωμάτων* ΩΦ et v. vide nos ad verba superiora: *σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων*.

12. *ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον*] malim *ἐξετάζων ἕκαστον ἀπέπεμπεν*. *ἐς*] *εἰς* Ω. *τῶν* om G. *καταξίαν* Φ. *πλούτοις* BOGΦ et v: *πλούτῳ* CΩML. *καὶ προσκυνεῖσθαι*] *καὶ* om Ω. *περιμενόντων*] *περιμένων* Ω. *ἀλαζονείαν αὐτῶν*] *αὐτῶν ἀλαζονείαν* L. *ἐκεῖνα πάντα*] *πάντα ἐκεῖνα* Ω. *πλούτους*] *πλοῦτον* N. *γυμνοὶ*] *καὶ γυμνοὶ* O (ita O). *παρειστήκεσαν* CΩΜ. *παρειστήκεισαν* ΟΦ et v. *ὥστε*] *ὥστ'* Ω. *ταῦθ' ὁρῶν* v. *ταῦτα ὁρῶν* BOGCΩΦ. *προσιὼν ἂν*] *ἂν* om Φ. *ἐφύσα*

τάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον
473 δίκην * ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ
μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς
τετυφωμένων καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμε-
νόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν καὶ τὴν
ὑπεροψίαν μυσαττόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνη-
τοί τε ὄντες αὐτοὶ καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ
δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους
λέγω καὶ γένη καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες
παρειστήκεσαν, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι
τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν. ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν
ὑπερέχαιρον καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν
ἡσυχῇ πως ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον καὶ
ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἕωθεν ἐπὶ τῶν
προθύρων παρειστήκεσαν τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμέ-
νοντες, ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν
474 οἰκετῶν. * ὁ δὲ μόγις ἄν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορ-
φυροῦς τις ἢ περίχρυσος ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας
ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, εἰ
τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν.
ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες· 13. τῷ δὲ Μίνῳ

τότε ΟΦ et v. ἐφύσατο (ἐφυσᾶτο Ω) τότε CΩML. ἐφύσσας τότε G. πολλοὶ μὲν ἕωθεν] ἕωθεν πολλοὶ μὲν BO (ita O) G. προθύρων BOGNTUVYd. πυλώνων Ω et v. sed Φ ita: ἕωθεν
ὀν α
παρειστήκεισαν ἐπὶ τῶν πυλώνων. παρειστήκεσαν CL. παρεστήκεσαν Ω. παρειστήκεισαν ΩΦ et v. αὐτοῦ] αὐτῶν BOG. ἀποκλειόμενοι ΩΦ et v. ἀποσειόμενοι BOGTVYd. μόγις] μόλις ΩΦ. εἰ τὸ στ.] Dindorfius (in ed. Paris.). ἢ το στ. BOG. ἢν τὸ στ. ΩΦ et v. δοίη om BOG. ἐκεῖνοι libri omnes. ἐκεῖνο Reitziana per errorem. οὖν om G.

13. Μίνῳ Φ. μίνω OG. Μίνωϊ v. καὶ πρὸς] καὶ om Ω. ἐδικάσθη δίκη O (ita O) ΩΦ et v. δίκη om B et ubi δίκη ad μία τις adscriptum G. hinc Jacobitius vocem δίκη delet collato Bis Accus. c. 7 fin. τὸν γὰρ BOG. τόν γάρ τοι ΩΦ et v. πολλὰ καὶ ἀνόσια O (ita O) et v. πολλά τε καὶ ἀνόσια G. πολλά τε καὶ δεινὰ καὶ ἀνόσια CΩML. πολλὰ καὶ δεινὰ καὶ ἀνόσια Φ. ὑπό τε Δίωνος] ὑπὸ τοῦ δίωνος N. καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς Gronovius pater. καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς Ω et v (de Φ parum con-

μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη [δίκη·] τὸν γὰρ Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προτεθέντα παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. 14. ἀποστάντες δ' ἡμεῖς τοῦ δικαστη-

---

stat). καὶ ὑπό τινων ἄλλων O. καί τινων ἄλλων BG (scil. interpolatio est correctoris). quinque verba καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα om N. libri προσδεθέντα, quod ego olim frustra defenderam conlato Horatio Od. I, 27, 23, quum Solani conjecturam παραδοθέντα recte improbassem. postea vidi Lucianum προτεθέντα scripsisse, quocum Lucian. Demonact. c. 66 βορὰν προτεθῆναι contuli. eodem modo Seager correxit non minus apte comparato Soph. Ajac. v. 1294. αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων ΩΦ et v. αὐτὸν πεπαιδευμένοις BOGN.

14. δ' ἡμεῖς Bekker. libri δὲ ὅμως (δ' ὅμως G), quod corruptum esse Jacobsius viderat. nasci autem potuit e l. superiore c. 10: κατελθόντες δ' ὅμως. ὦ φίλε] ὦ φιλότης ΩΦ, quod probarem, nisi sumtum videretur e c. 1 fin: ὦ φιλότης, χρειώ —. καὶ ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν BO (ita O) GCΩΦN. ἀκοῦσαί τε καὶ ἰδεῖν v. ἐδάρδαπτεν BOGCΩΦML. ἐδάρδαπτε v. δὲ ἅμα Φ cum Jacobitio. τε ἅμα v. πλούσιοι πτωχοὶ BO (ita O) G. πλούσιοι καὶ πτωχοὶ CΩΦML. δὲ αὐτῶν BO et v. δ' αὐτῶν G. δὲ τῶν κατεγνωσμένων (καταγνωσμένων Φ) CΩΦML. καὶ om Φ (ita Φ), servant O et caeteri. ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες] ἐγνωρίσαμέν γε ἰδόντες CΩL (το). ἐγνωρίσαμέν τε ἰδόντες Φ. ἐνεκαλύπτοντε Ω. εἰ δὲ] rasura in Ω. δουλοπρεπές τι καὶ BGΩΦUYVd (de CMNL non constat). δουλοπρεπές τε καὶ v. δουλοπρεπῶς καὶ O, ἡμιτέλεια] ἡμῖν τέλεια O. ἡμητέλεια a. κακῶν] καιρῶν lemma scholii. ἐδίδοτο CΩΦML lemma scholii. ἐδέδοτο O et v. διαναπαυόμενοι BOGCΩΦNMLTcd. ἀναπαυόμενοι ab. τὸν (ante Ἰξίονα) om BOG. Ἰξίονα BOGΩΦ. Ἠξίονα edd. vett. χαλεπῶς τε ἔχοντα CΦML. χαλεπῶς ἔχοντα v et fortassis Ω. χαλεπῶς ἔχοντα om BOG, qui h. l. (ut supra c. 13 in verbis ὑπὸ τῆς σκιᾶς) correctoris manum sensisse videntur, ut haec verba delere vix liceat. immo pro χαλεπῶς τε ἔχοντα correxi: χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα ex Od. λ', 582 de hoc ipso Tantalo et rursus ibid. v. 593 de hoc ipso Sisypho. sane ipse Pseudhomerus more suo

475 ρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ * φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν καὶ ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων καὶ στρέβλαι καὶ κύφωνες καὶ τροχοί· καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτεν. ἐκολάζοντο δὲ ἅμα πάντες, βασιλεῖς δοῦλοι, σατράπαι πένητες, πλούσιοι πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τετελευτηκότων· οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεστρέφοντο, εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι καὶ κολακευτικόν, καὶ ταῦτα πῶς οἴει βαρεῖς ὄντες καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο, καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα καὶ τὸν Σίσυφον
476 καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον * χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις, ὅσον ἔκειτο τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. 15. διελθόντες δὲ καὶ τούτους ἐς τὸ

---

scripsisse videtur: κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα, sed Lucianus in suo Homeri exemplari vulgatam χαλέπ' legerat et eandem jam antea Crates ibidem legerat ap. Diogenem Laert. II, 11 § 118 in hac parodia: καὶ μὴν Στίλπων' εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα. libri Ἡράκλεις, ὅσος· ἔκειτο γὰρ (ita ΩΦ et v. ἔκειτο γοῦν BOCML. ἔκειτό γ' οὖν G) τόπον, inepte: nam verba τόπον ἀγροῦ nihil significant. et pro ὅσος quidem Jac. Gronovius bene correxit ὅσον, qui etiam istuc γοῦν delere debebat, quod ad verba proxima spectat διελθόντες δὲ, ubi alii legerant διελθόντες γοῦν (vel potius δ' οὖν). hinc ego scripsi: Ἡράκλεις, ὅσον ἔκειτο τόπον —. nam haec demum adcurate respondent Homericis de hoc ipso Tityo Od. λ', 577: ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.

15. διελθόντες δὲ] vide supra ad c. 14 fin. Ἀχερούσιον] ἀχαιρούσιον BO. τε post ἡμιθέους om G. ἡρωΐνας] ἡρωΐδας ΩΦ, fortassis recte. ἡρῴνας Dindorfius attice. καὶ κατὰ φῦλα CΩΦML. καὶ φῦλα G et ut videtur O et v. δ' ἔτι νεαλεῖς CΩΦML. δὲ νεαλεῖς O (ita O) et v. τοὺς αἰγυπτίους αὐτῶν CΩΦML. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς O et v. vide Quaestt. Luc. p. 131 et Praefat. p. XXV et adde D. Mort. XX, 1, Charonem c. 15, Icaromenipp. c. 31 et c. 32 init. atque Thucydid. II, 37. διαγιγνώσκειν OC. διαγινώσκειν Φ et v. οὐ πάνυ τι] τι om Φ. γίγνονται BOGC.

πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον, εὑρίσκομέν τε αὐτό-
θι τοὺς ἡμιθέους τε καὶ τὰς ἡρωΐνας καὶ τὸν ἄλλον
ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ φῦλα διαιτω-
μένους, τοὺς μὲν παλαιούς τινας καὶ εὐρωτιῶντας καὶ
ὥς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς, τοὺς δ' ἔτι νεαλεῖς καὶ
συνεστηκότας, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν διὰ
τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι διαγιγνώσκειν
ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς
ἀλλήλοις γίγνονται ὅμοιοι τῶν ὀστῶν γεγυμνωμένων·
πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγι-
γνώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ καὶ ἄση-
*μοι καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν * παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες.* 477
ἀμέλει πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων καὶ πάντων
ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων καὶ γυμ-
νοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων ἠπόρουν πρὸς ἐμαυ-
τόν, ᾧτινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ
Νιρέως ἢ τὸν Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως ἢ Πυρ-
ρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ
ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ'
ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀνεπίγραφα καὶ ὑπ'
οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. 16. *τοιγάρτοι*

γίνονται Φ et v. *ὀστῶν* BO (ita O). *ὀστέων ΩΦ* et v. *πλὴν μόγις καὶ* BO (sec m) et G et v. *πλὴν ἀλλὰ μόγις τε καὶ* CΩML. *πλὴν ἀλλὰ μόλις γε καὶ Φ.* duodecim verba *πλὴν — ἀλλήλοις* in contextu omissa sec man in marg habet O. *διαπολλοῦ* G. *ἐγιγνώσκομεν* BOCΩML. *ἐγινώσκομεν Φ* et v. *δ' ἐπ'*] *δὲ ἐπ'* BΩΦ. *ἐπ' ἀλλήλοις*] *ἐπάλληλοι ΩΦ.* *ἐπ' ἀλλήλοι* (sic) CL. *ἀμαυροὶ*] *καὶ ἀμαυροὶ* CΩL. *ἀμέλει ΩΦ* et v. *ὥστε* BOGTUVYd. *ὥστε ἀμέλει* c. *σκελετῶν ΩΦ* et scholiastes et v. sed om BOG.

*ὁμοίως ΩΦ*a. *ὅμοιον* BOG. *ὁμοίων* v. verum Hemsterhusius vidit in adnotatione. nolim scribere: *καὶ πάντων ὁμοίων καὶ φοβερόν τι καὶ —.* asyndeton vulgatae vitiosum est. *φοβερὸν*] *καὶ φοβερὸν* BOGN. *φοβερόν τι καὶ*] *τι* om *Φ.* *τὸν Ἶρον* BOG itaque et Bekker et Dindorfius. *τὸν μεταίτην Ἶρον ΩΦ* et v. vide Charonem c. 22 et inprimis Navig. c. 24 init. varr. lect.

τὰ ὀστᾶ] *τὰ* om BOGN.

16. *ἐδόκει μοι* BO (ita O) G et v. *μοι ἐδόκει* CΩΦL. *μακρᾷ*] *μικρᾷ* CΩML. *χορηγεῖν δὲ*] *χορηγεῖν* (*χωρηγεῖν Φ*) *τε* CΩΦML. *πομπευταῖς* BOGNTUVYd. *πομπεύταις* c. *πομπεύ-*

ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπευταῖς
478 τὰ σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα, * εἰ τύχοι, βασιλικῶς ἐνεσκεύασε τιάραν τε ἐπιθεῖσα καὶ δορυφόρους παραδοῦσα καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι, τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε, τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι ἔδει γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ καὶ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν τοῦ Πολυκράτους τυραννίδα μετενέ-

---

ουσι ΩΦ et v. τὰ σχήματα CΩΦML. σχήματα O et v. εἰ τύχοι BOCΦΩM et pr m L. ἡ τύχη v et m sec L. ἐσκεύασε TY. διεσκεύασε v et fortassis OΩΦ. ἐνεσκεύασε olim correxi in Quaestt. L. p. 322 probante Cobeto V. L. p. 163. περιέθηκε] περιέθηκεν Ω. παντοδαπὴν] παντοδαπὴ Ω. οἶμαι δεῖ γενέσθαι VTN et Ω. οἶμαι δὴ γενέσθαι BOG. οἶμαι δεῖν γενέσθαι ΦY et v. ego οἶμαι ἔδει γενέσθαι olim correxi collato loco De Morte Peregr. c. 36 init. eodemque modo scribi Lehmannus voluit.
γενέσθαι] γίνεσθαι Y. δὲ καὶ διὰ BOGCΩNML. δὲ διὰ v et fortasse Φ. μεταμφιάσασα G solus. τὴν οἰκέτου CΩML. τὴν τοῦ οἰκέτου OΦ et v. καὶ αἰχμαλώτου add ΩΦ et v, sed om BOG, male. σκευὴν OΩ et v. στολὴν Φ. τὴν τοῦ BOCΩML. τὴν Φ et v. μετενέδυσε BOGΩΦ. μετενέδησε abc. δ' ὁ Ω et v. δὲ ὁ BCΦ. ὁ G. ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ γίγνεται (γίγνεσθαι BOG) μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων (διαφέρειν B) BOG et v. ἐγένοντο οἷοί περ ἦσαν πρὸ τοῦ γενέσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέροντες CΩM et διαφέροντες etiam L. ἐγένετο οἷός περ ἦν πρὸ τοῦ γενέσθαι μηδέν τι τοῦ (sic) πλησίον διαφέρων Φ. ὅσπερ ἦν pro ὥσπερ ἦν (quod nasci potuit ex inferiore ὥσπερ οἰκείων) in Quaestt. L. p. 35 correxi. δ' ὑπ'] δὲ ὑπ' BGΩΦL. ἄχθονταί τε BOGCΩNML. ἄχθονταί γε v et fortasse Φ. ἀγανακτοῦσι Ω. δέ σε καὶ BOGY. δὲ καὶ ΩΦ et v. τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς] τῶν om BOG, quod utique servandum est. vide Schaeferum Mel. Cr. p. 27 et Bastium Appendice Ep. Cr. p. IV sq. ἑωρακέναι] ἑωρακέναι σε

θυσε. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι, ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος ὅσπερ ἦν πρὸ τοῦ γίγνεται μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονταί τε καὶ ἀγανακτοῦσιν ὥσπερ * οἰκείων τινῶν στερισκό- 479
μενοι καὶ οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς τούτους ὑποκριτάς, πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτός, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν πένης καὶ ταπεινὸς περίεισιν, οὐκέτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως οὐδὲ

Φ et codex R apud Solanum. τούτους ὑποκριτὰς ΦL. ὑποκριτὰς τούτους v. ὑποκριτὰς (omisso τούτους) BOGΩ. γιγνομένους] γινομένους Φ. προῆλθεν] προσῆλθεν G. καὶ καταβὰς] καὶ om Ω. περίεισιν CΩΦML. περιέρχεται v et fortassis O. περίεισιν ut Lucianeum hic defendit Struvius L. L. p. 209, quocum confer Hermannum ad Soph. Electr. 21. nam Schaefer ad Demosth. II p. 510 de atticis disputat. οὐκέτ' pro οὐκ ἔτ' ΦG. σάτυρος θεογείτονος BO (ita O) G. σάτυρος ὁ θεογείτονος Ω et fortasse Φ. Σάτυρος ὁ Θεογείτωνος v. Polum nobilem tragoedum (de quo Gellius N. A. VI, 5) etiam comoedias egisse scholiastes ad Luc. Jov. Trag. c. 3 (IV p. 172) mero scripsit errore. immo Athenis et poetae alii tragici fuerunt alii comici (ut recte Meineckius Hist. Com. p. 503) et histriones alii tragoedias comoedias alii actitarunt. at Satyrus, quem Plutarchus in Vit. Demosth. c. 7 sic adpellavit: Σάτυρον τὸν ὑποκριτήν, tragoedus fuisse et nostro loco dicitur et in Jove Trag. c. 3 et c. 41. contra Satyrum Demostheni aequalem ipse Demosthenes De Falsa Legat. § 193 his verbis descripsit: Σάτυρον τουτονὶ τὸν κωμικὸν ὑποκριτήν. qua re motus J. Jonsius Satyrum tragoedum ab comoedo cognomine putavit discernendum esse.

Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς
480 *τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.* * 17. *ΦΙΛ. εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς καὶ στήλας καὶ εἰκόνας καὶ ἐπιγράμματα οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γοῦν ἐθεάσω τὸν Μαύσωλον αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινὸς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν,*

17. *εἰπέ μοι* O et v. *εἰπὲ δέ μοι* CΩΦ. *τάφους* om CΩ. *εἰ γοῦν* BOGTUVc et (?) Ω. *εἰ γὰρ* Φ et v. *μαύσωλον* BG. *Μαυσωλὸν* v. *κᾶρα* BO (ita O). *Κάρα* v. *εὖ οἶδα οὐκ* BOG. *εὖ οἶδα ὅτι οὐκ* ΩΦ et v. vide varr. lect. D. Deor. XX, 13 fin. et inprimis Menandrum ap. A. Gellium N. A. II, 23: *πρᾶγμ' ἄμαχον λέγεις,* | *εὖ οἶδα* et Hipparchum c. ap. Athen. XI p. 477 f: *οὐδαμόθεν, εὖ οἶδ' ἐγώ.* *ταπεινὸς* BOCΩTVUY. *ταπεινῶς* ΦML et v. *ἔρριπτο*] *ἔκειτο* ΩML. *παρ' ὅσον*] *παρόσον* Φ. *δίδωσι δὲ τὸ*] *δίδωσι τὸ* O (ita O). *ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι*] *κατακεῖσθαι ἀγαπῶντα* Ω. *ἐγέλασας* CΩΦML. *ἐγέλας* O et v. *βασιλέας* O et v. *βασιλεῖς* CΩΦML. *ἐν γωνιδίῳ*] *ἐν γωνίαι* Ω. *ἀκούμενος* OΦ et diserte Thomas p. 2, 13. *ἀσκούμενος* GL. *ἀ.κούμενος* Ω. *σαθρὰ* ΩΦ et v cum Thoma l. l. *σαπρὰ* BOG. mihi Philippus e rege sutor veteramentarius ab aliquo comico videtur sumtus esse, velut ab Antiphane vel Heraclide, quorum ille ap. Zenobium VI, 34, hic autem ap. Athen. XII p. 533, e Addaeum cognomine *Ἀλεκτρυόνα* sub Philippo ducem inriserunt. nam scholiastae explicationem e toto scholio patet nullo historiae niti fundamento. in Philippum noster etiam D. Mort. XIV, 3 init. et Justinus VIII, 6 invehuntur. nota sunt et Demosthenis (velut In Philippum III § 31 p. 119 R.) ct vero etiam Theopompi in Philippum male dicta ap. Athen. IV p. 167, a—c; VI p. 260, a—f; p. 261, a; X p. 435, a—c. caeterum ab Amyntiano Photii Bibl. cod. 131 p. 97 B. hic Philippus cum Augusto conlatus erat fortassis ob ea vitia, quae Tacitus Annal. I, 10 in Augusto reprehendit. *ταῖς*] *τοῖς* G. *Πολυκράτας* BOGΩL. *Πολυκράτεις* v et fortasse Φ. Dindorfius vetere scriptura bene revocata Platonem *Σωκράτας* et *Ἀριστοφάνας* dixisse ostendit collato Buttmanno Gr. Gr. vol. I p. 210 ed. prim.

*τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβα-
ρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὰν γάρ,
ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον
(δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγα-
πῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον.
πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλασας, εἰ ἐθεάσω τοὺς
παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ'
αὐτοῖς καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας ἢ τὰ
πρῶτα * διδάσκοντας γράμματα καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος* 481
*ὑβριζομένους καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τῶν
ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακε-
δόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς
ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος
τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους
ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω
καὶ Δαρείους καὶ Πολυκράτας.* 18. *ΦΙΛ. ἄτοπα διηγῇ
τὰ περὶ τῶν βασιλέων καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ
Σωκράτης ἔπραττε καὶ Διογένης καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν
σοφῶν; ΜΕΝ. ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται
διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ
Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός.
ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ καὶ διῳδήκει ἐκ τῆς φαρ-
μακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροι-
κεῖ μὲν Σαρδαναπάλλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ
καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν· * ἀκούων δὲ οἰμωζόν-* 482
*των αὐτῶν καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων
γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακεί-
μενος ᾄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ τὰς*

---

18. *τί δὲ] τί δαὶ* BOG. *Διογένης] ὁ διογένης Ω.* *σοφῶν] σοφιστῶν* G. *περιέρχεται* O et v. *περίεισι ΩΦ*ML. *ἅπαντας] πάντας Φ.* *σύνεισι] σύνεστι Ω*M. *δ'] δὲ* B. *Νέστωρ] ὁ νέστωρ Φ.* *ἐπεφύσητο* BOGY*ΩΦ*d. *ἐπεφύσσητο* abc. *αὐτῷ ΩΦ* et fortassis O et v, sed om BG. *παροικεῖ* v. *παραοικεῖ* O. *συμπαρῴκει ΩΦ.* *συμπαρῳκεῖ* (?) ML. *σαρδαναπάλλῳ* BO (ita O) et fortassis *Ω.* *Σαρδαναπάλῳ Φ* et v. *ἀσυρίω* OG. *ἀναμετρουμένων] ἀναμετρούντων* TRc. *ὕπτιος κατακείμενος] κατακείμενος ὕπτιος* BO (ita O), male. *Διογένην] διογένη* B*Φ*.

οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄν-
δρας καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διο-
γένην. 19. ΦΙΛ. ταυτὶ μὲν ἱκανῶς· τί δὲ τὸ ψήφισμα
ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλου-
σίων. ΜΕΝ. εὖ γε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως
περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανή-
θην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς
προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμ-
φερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας ἀναμίξας
ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς καὶ αὐτὸς εἷς ἦν τῶν
ἐκκλησιαστῶν. διῳκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον
δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο
483 πολλὰ * καὶ δεινά, βία καὶ ἀλαζονεία καὶ ὑπεροψία
καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω
ψήφισμα τοιοῦτον. ΨΗΦΙΣΜΑ. 20. ἐπειδὴ πολλὰ
καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον ἁρπά-

---

19. τί δὲ] τί δαὶ BOG. ante περὶ τούτου verba ἐν ἀρχῇ repetunt ML. πάμπολυ] πολὺ ΩΦ. μου] μοι G. ἰδὼν] ὁρῶν ΩΦL. καὶ αὐτὸς εἷς Φ. εἷς καὶ αὐτὸς v et fortassis OΩ. τελευταῖον] τὸ τελευταῖον G. περὶ] παρὰ a. βία om G. ἀναστάς τις] ἀνάστασις G.

20. παρὰ om BO. pro eo περὶ G. δεδόχθω BOGΩML. δέδοκται Φ et v. ἀναπεμφθείσας] ἀναπεφθείσας O. καταδύεσθαι BOGΩΦRYVd. καταλύεσθαι abc. ἄχρι pro ἄχρις Jacobitius. διαγάγωσι] διάγωσι Φ. εἴκοσιν] εἴκοσι G. γινόμενοι ΦL. τοὐντεῦθεν δὲ λοιπὸν] ita interdum seriores pro attico: τοὐντεῦθεν δὲ ἤδη (ut in Aristoph. Acharn. v. 513). εἶπε] εἶπεν Ω. Νεκυσιεὺς] νεκυτιεὺς Ω. Ἀλιβαντίδος OTVRYΦ. ἀλιβαυτίδος B. ἀλαβαντίδος G. Ἀλιβαντιάδος ΩL edd. vett. ἐπεψήφισαν ΩΦ et v. ἐπεψήφιζον BOGN. ἐβριμήσατο BOG. ἐνεβριμήσατο ΩΦ scholiastes et v, quod mere hellenisticum est et in Novo Foedere frequens, ex quo ipso id monachi huc transfudisse videntur. βριμὼ Φ et v. κριμὼ O. βρώμω (superscr. ι) Ω. Hecate cum Cerbero in Philops. c. 14 jungitur. Βριμὼ Hecaten dicere videtur, ut bene schol. ad Apollon. Rhod. III, 860 sq., tametsi Βριμώ aliam apud alios vim habet ut in hexametro ap. Hippolyt. Refut. Omn. Haer. V, 8 p. 164. καὶ (ante ὑλάκτησεν) om Φ. γίγνεται] γίνεται Φ. τὰ ἐγνωσμένα BOGΦ. τὰ ἀνεγνωσμένα v et fortassis Ω.

*ζοντες καὶ βιαζόμενοι καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρι ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι καὶ ἀχθοφοροῦντες καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι, τοὐντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεὺς φυλῆς Ἀλιβαντίδος. τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ * πλῆθος* 484
καὶ ἐβριμήσατο ἡ Βριμὼ καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται καὶ κύρια τὰ ἐγνωσμένα.

21. *ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐγὼ δέ, οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον*

---

21. *δή σοι*] *δή σου* ΩL. vide Sophocl. Electr. v. 761 et Oed. C. v. 62. *ὅντινα* BOG. *ποῖόν τινα* ΩΦ et v. *τυφλόν τι*] *τι* om Φ. *σου τῆς ἀπορίας* ΩΦ et v. *σοι τῆς ἀπορίας* BO (ita O) GTY, quod receptum a verbo *ἐγένετο* suspensum facere liceret, nisi e superiore *δή σοι* ortum videretur. *ταὐτὰ* L. *ταῦτα* Φ. *τὰ αὐτὰ* OΩ et v. *γινωσκόντων* Φ. *ἀτὰρ*] *αὐτὰρ* Φ. *πρός σε*] vulgo *πρὸς σέ*. at recte praecessit: *πρός με*. *ἀπείρηται*] *ἀπείρη* Ω. *πατέριον*] *πατερίον* O. *μὴ* om O. *τυφλότερον* BGΩabc (de OΦ non constat). *τυφλώτερον* v. *περιιόντα* om BOG, ut fortassis aliud verbum lateat *περιπλανώμενον* vel *περινοστοῦντα*. *δέ με* BOG. *δὲ δή με* ΩΦ et v. *προσκύψας*] *προκύψας* G. vide Valckenaerium ad schol. Phoeniss. p. 714. *βίος καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος* vulgo. verba *καὶ σωφρονέστερος* om BG itemque O, qui codex sic: *βίος ὧς τῆς* (mediis omissis). at verba *ὡς τῆς ἀφροσύνης* om ΩΦ continuantes: *βίος καὶ σωφρονέστερος παυσάμενος*. male Cobetus in V. L. p. 144 conjecit: *ὥστε* (*ὥστε* cum Bekkero) *τῆς ἀφροσύνης — θήρασαι* idemque verba *καὶ σωφρονέστερος* cum Bekkero ejecit. sane haec convenire debent superiori: *ὅντινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον* et vel per se inepte vulgo junguntur *ἄριστος β. καὶ σωφρονέστερος* comparativus cum superlativo. at ego servatis verbis *καὶ σωφρονέστερος* pro isto *ὡς* scripsi certa emendatione: *ἔσῃ, εἰ* hoc modo: *βίος· καὶ σωφρονέστερος ἔσῃ, εἰ τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος — θηράσῃ*. ita demum recte habet futurum *θη-*

αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενος εἰπεῖν πρός με, ὅντινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον καὶ ὠχρὸν καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον, φησί, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ ταὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ
485 *οὐ * θέμις λέγειν πρός σε· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περιΐδῃς με σοῦ τυφλότερον περιιόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δέ με ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησίν· ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος· καὶ σωφρονέστερος ἔσῃ, εἰ τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο*
486 *μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ * θέμενος παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.*

ὣς εἰπὼν πάλιν ὦρτο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

22. *ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί διαμέλλομεν καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις*

ράσῃ. quid, quod eadem syntaxis est et eadem fere verba leguntur in Charone c. 20 fin. *παυσάμενος τοῦ*] *παυσάμενος καὶ τοῦ* G. *ἡγησάμενος*] *λογισάμενος* G. *παραδράμῃς*] *παραδραμεῖ* Cobetus V. L. p. 144. *παραδραμῇ* Dindorfius. *ὣς*] *ὡς* G. *ὦρτο*] *ὡς το* O. *κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα* hemistichium Homericum Od. λ', 539 et v. 573.

22. *καὶ δὴ*] *δὴ* om G. corrigo: *καὶ δῆτ' ἀγαγών* —. *ἀγαγών* BO (ita O) ΩΦML. *ἀπαγαγών* v. *τι χωρίον*] *τὸ χωρίον* lemma scholii et pm Ω. *τοῦ ἄλλου*] malim *τοῦ ἄλλου ᾅδου.*

ζοφερω
ζωφερώτερον G. *φοβερώτερον* Φ. *ἀμαυρὸν* BG (de O parum constat). *ἀμαυρόν τι* ΩΦ et v. *φῶς ἱερὸν* BO (ita O). *ἱερὸν* (omisso *φῶς*) G. *φῶς εἰσρέον* ΦML. *εἰσρέον* etiam Ω (qui *φῶς εἰσρέον* et ipse collocare videtur). *ἱερὸν φῶς* v. *ἐστὶ* om G. *ἐστὶ τὸ ἱερὸν τὸ τροφωνίου* BO (ita O). *ἐστὶ τὸ τοῦ τροφωνίου* Φ. *ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου* Ω et v. *κατέρχονται* BG et v et fortassis O, e quo enotatur *ἀπέρχονται*. *κατίασιν* Φ. *κατιᾶσιν* Ω. *κατιᾶσι* CML. *ἀπὸ Βοιωτίας*] *ἀπὸ τῆς βοιωτίας* Φ. *εὐθὺς*] *εὐθέως* Φ. *ἥσθεις δὲ*] *ἡσθεὶς δὴ* BO. *γίγνομαι*] *γίνομαι* BG.

ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησίν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν. καὶ δὴ ἀγαγών με πρός τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρὸν καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας φῶς εἰσρέον, ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τὸ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην οὖν ἄνιθι καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἡσθεὶς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

Reitz. II. p. 374

1. *Ἔμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παράπαν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφανεῖν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον*

Fuerunt qui Bruckero (in Hist. Cr. Phil. II p. 511) adsensi ita scriberent Demonactis philosophi mentionem solum in hoc libro Lucianum fecisse praeterea autem neminem: id quod non prorsus vere dictum est. nam etiam alii scriptores Demonactem nostrum probe noverant, in his primum Eunapius Prooemio p. 4 ed. Boisson.: *Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους*, cui inprimis addo Joannem Stobensem in Florilegio, cujus tamen unus locus nihil huc pertinet Tit. XXII, 16: est enim versus Demonactis tragici, de quo vide Nauckium in Trag. Gr. Fragm. p. 643. verum e nostro Demonacte alius ejusdem locus isque praeclarus fluxit Flor. Tit. XXI, 8: *Δημώνακτος. Δημῶναξ ἐρωτηθεὶς πότε ἤρξατο φιλοσοφεῖν· ὅτε καταγιγνώσκειν, ἔφη, ἐμαυτοῦ ἠρξάμην.* ac fortassis idem Stobaeus adhuc integer Demonactem nostrum etiam alibi nominaverat. certe Photius in Bibl. cod. 167 (p. 114 ed. Bekk.) inter philosophos a Stobaeo adlatos etiam ‚Demonactem' recensuit. praeterea duo locos Demonactis nostri Joannes Damascenus servavit Parallel. p. 146b ed. Sart: *Δημόνακτος* (sic) *'Υψαίου καὶ Σωκράτους. Τὰς μὲν πόλεις ἀναθήμασι, τὰς δὲ ψυχὰς μαθήμασι κοσμεῖν δεῖ*, et iterum p. 153b: *Δημώνακτος. Οἱ ἀπαίδευτοι καθάπερ οἱ ἁλιευόμενοι ἰχθῦς ἑλκόμενοι σιγῶσι.* haec igitur quae apud J. Stobaeum et J. Damascenum exstant, Demonactis acute breviterque dicta quum in Lucianea talium dictorum recensione (infra c. 12—63) omnia desint, ex alio prorsus fonte repetita esse liquet. nunc ad Luciani Demonactem venio, quem librum ab Luciano Samosatensi vere profectum esse in oculos incurrit. nam et sermonem graecum eum videmus, quo unum uti norimus Lucianum, et res ibidem traditas in illam aetatem omnes cadere intelligimus neque ullum usquam locum esse dubitationi. huc accedit gravissimum Eunapii Sardiani testimonium, qui in

Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν καὶ ᾤοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα, θατέρῳ δὲ τῷ Δημώνακτι καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενό-

---

Prooemio p. 4 scriptoribus qui philosophorum vitas ediderint enumerandis ita scripsit: *Λουκιανὸς δὲ ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ τε τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας.* tamen G. Olearius ad Philostrat. p. 556 nullo argumento adlato Demonactem Luciani esse videtur negasse: cui viro quid in mentem venerit ego non magis quam Solanus (ad Demonact. § 1) divinando adsequor missumque Olearium fecissem, nisi J. Bekker in sua Luciani edit. T. II p. 153 et p. 310 ab Luciano Demonactem tacito abjudicasset. itaque tirones monendi sunt, ne tam manifesto Oleari atque Bekkeri errore agi se transversos patiantur. jam quo tempore Demonactis vita ab Luciano edita sit quaerentibus nobis primum Cethegus consularis in Demon. § 30 obcurrit. quae quum ad annum Chr. CLXXmum Coss. M. Corn. Cethego et C. Erucio Claro referantur: Demonactis Vitam post a. 170 in lucem exisse oportet. tum vero Herodes atticus plurimum prodest, post cujus viri mortem hunc librum editum esse e c. 24, c. 25 et c. 33 luculente adparet. atqui Philostratus in V. S. II, 1 c. 12 hunc Herodem a. 176 adhuc superstitem fuisse testatur, quo anno Marcum imperatorem initiorum causa Athenas venisse alii quoque tradiderunt ut Xiphilinus e Cassio Dione 71, 31: ex quo hunc librum post a. 176 scriptum esse elucet. nam de tempore quo Herodes mortuus est, Solanus ad Demonact. c. 33 procul erravit. contra non male Eichstaedtius (ap. Fiorillum Her. Att. Rell. p. 10) Herodem imperante Trajano a. 104 natum et sub imperio Commodi a. 180 mortuum esse conjecit. sed melius etiam is, cui paene adsentior, Th. Heysius (in Zimmermanni Diar. A. 1839 m. Octobri N. 123 p. 991) ita statuit, Herodem atticum a. circiter 101 natum et a. 177 mortuum esse senem annorum 76. adde etiam Clintonum in Fast. Rom. I p. 173 ad a. 176. postremo ipsius Demonactis aetas et tempus mortis ex hoc Luciani libro definiendum est, cujus libri multae partes, veluti c. 31 ad Marci tempora, nihil autem ad Commodum imperatorem pertinet, nonnulla denique (inprimis c. 3 med.) ab Commodi aetate plane abhorrent. tum diutissime (*ἐπὶ μήκιστον* in Demon. c. 1) i. e. opinor decem non minus annos Demonactis familiaritate usus est Lucianus, qui circa a. 165 Athenas redierat: ut Demonax non ante a. 175 potuerit mortuus esse. quare Solano

μην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ καὶ ἰσχύος ὑπερβολὴ καὶ ἡ ὕπαιθρος ἐν τῷ Παρνασῷ εὐνὴ καὶ ἡ

eidem (ad Demon. c. 1) adsentiens Demonactem philosophum non ultra Marci tempora vitam produxisse arbitror. quae si recte disputata sunt, colligitur Demonactem non multo ante mortem Marci imperatoris i. e. paullo ante a. 180 diem obiisse supremum et mox Luciani librum ‚Δημώνακτος Βίος' editum esse.

1. τὸ παράπαν] τοπαράπαν A. τοπαντάπασιν ΦFabc. τὸ παντάπασιν v. Herodoteum τὸ παράπαν habent etiam attici ut ipse in D. Mort. II, 2 in D. Meretr. XV, 3 et comici Pherecrates ap. Athen. VII p. 287, a atque Anaxandrides ap. Stobaeum Flor. LXVIII, 1 (v. 10), et seriores ut Dio Cassius 58, 1 init., pro quo παράπαν non magis usitatum est quam τὸ παντάπασιν pro attico παντάπασιν. ἐκφανεῖν Cobetus V. L. p. 100. libri ἐκφαίνειν. Σώστρατον] σώσαστρον A. οἱ Ἕλληνες] οἱ om F. ἐπὶ μήκιστον A et v. ἐπιμήκιστον BΦFabc. ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ] de Sostrato Luciani nuper dissertationem edidi (Rostochii, 1864). ὕπαιθρος libri. ὑπαίθριος Belinus, quod atticis usitatius est et ipsi Luciano, qui idem certo etiam ὕπαιθρος usurpavit. vide mea De Atticism. Luc. I p. 15 et adde Lobeckium ad Phryn. p. 252 atque Blomfieldum ad Aesch. Prometh. v. 113 in Glossario. παρνασῷ A. παρνασσῷ ΦF et v. εὐνὴ καὶ ἡ ἐπίπονος δίαιτα] ita transposui. libri δίαιτα καὶ ἡ ἐπίπονος εὐνή. sic et δίαιτα καὶ τροφαί apte junguntur et illud ἡ ἐπίπονος δίαιτα quum per se recte dictum est tum huic Sostrato venatori acerrimo plane convenit. deinde ὕπαιθρος εὐνή quod ego substitui etiam alibi exstat ut in Necyomant. 7 et ap. Hippocratem De Rat. Vict. In Morb. Ac. p. 391 ed. Foes. nempe ob similitudinem verborum καὶ ἡ ὕπαιθρος exciderant ante v. δίαιτα haec verba εὐνὴ καὶ ἡ ἐπίπονος et deinceps non ante sed post v. δίαιτα revocata sunt et malo quidem ordine: καὶ ἡ ἐπίπονος εὐνή. in librorum scriptura non ἡ ὕπαιθρος — δίαιτα in offensu sunt, quae etiam in Abdicat. § 28 et alibi junguntur, sed ferri nequit ἡ ἐπίπονος εὐνή, dictio ne poetis quidem condonanda. hinc critici quum transpositione abstinuissent, plurimas frustra conjecturas excogitarunt in his Jensius et Gesner: καὶ ἡ ἐπὶ πόας εὐνή, nuper autem Cobetus V. L. p. 149 et Dindorfius: καὶ ἡ ἐπ' ἠόνος εὐνή. λῃστὰς αἱρῶν AΦF et v. λῃστὰς αἵρων B et codex Parisinus, frustra probante Jacobitio. nihilo melior conjectura videtur Cobeti V. L. p. 149: λῃστὰς καθαίρων. equidem dudum scripsi: λῃστὰς ἀναιρῶν, collato Appiano De Bello Mithrid. c. 96 fin: λῃσταὶ δ' ἀνῃρέθησαν ἐν ταῖς μάχαις ἀμφὶ μυρίους.

ἐπίπονος * δίαιτα καὶ τροφαὶ ὄρειοι καὶ ἔργα οὐκ ἀπῳ- 375
δὰ τοῦ ὀνόματος, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς ἀναιρῶν ἔπραξεν
ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα· 2. περὶ
δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς
ἐκεῖνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τό γε κατ' ἐμὲ
καὶ οἱ γενναιότατοι τῶν νέων καὶ πρὸς φιλοσοφίαν
ὁρῶντες ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδει-
γμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ κἀκ τοῦ ἡμετέρου
βίου κανόνα προτίθεσθαι καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον
ὧν οἶδα ἐγὼ φιλοσόφων γενόμενον. 3. ἦν δὲ τὸ μὲν
γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν ὅσα εἰς ἀξίωμα πολι-
τικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων * 376
ὑπεράνω γενόμενος καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων
πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου μὰ Δί'
οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράν-
των, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις καὶ ἔτι Τιμο-
κράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ σοφῷ ἀνδρὶ φωνήν τε καὶ γνώ-
μην μάλιστα κεκοσμημένῳ· ἀλλὰ γὰρ ὁ Δημῶναξ οὐχ
ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' ὑπ'
οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλο-
σοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος ὑπερεῖδε
μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων, ὅλον δὲ παρα-
δοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν αὐτός
τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος καὶ

---

2. ἤδη δίκαιον] δίκαιον ἤδη Φ. ἐκεῖνός τε] ἐκεῖνος γε A. ὁρῶντες] ὁρμῶντες Graevius et Lehmannus, uti legitur mox c. 3 init., Conviv. 5, Somnio 18. at recte libri ὁρῶντες. vide inprimis De Merc. Cond. 24 et Bis Accus. 29. σφᾶς] σφὰς AB, ut saepe. προτίθεσθαι] προστίθεσθαι A.

3. ὑπεράνω] ὑπὲρ ἄνω BF. ἀλλὰ γὰρ ὁ Δ.] ita conjeci. vide D. D. 20, 6 fin. ἀλλ' ὅ γε Δ. Solanus et Dindorfius collato Demon. § 50, quod fortasse praestat. libri mendose: ἀλλ' ὁ γὰρ Δ. Δημῶναξ pro Δημώναξ Jacobitius. ἀλλ' ὑπ' οἰκείας Bekker. libri ἀλλ' οἰκείας. equidem conjeceram: ἀλλ' οἰκείας — κεκνισμένος (pro κεκινημένος) et adtuleram De Calumn. N. T. Cred. § 27: φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος et Xenoph. Memorabil. III, 5, 7, cujus usus hodie certiora exempla desidero. post διετέλεσεν male interpungunt AF ut edd. ante Lehmannum.

τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην καὶ τὴν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. 4. *οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσί, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς ταῦτα ἧξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο καὶ τῶν πλείστων*
377 * *ἐμέμνητο καὶ λέγειν ἤσκητο καὶ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψάμενος ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε καὶ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐκέτι ἑαυτῷ διαρκῶν, ἑκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου πολὺν ὑπὲρ αὑτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.* 5. *φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμόμενος ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταὐτὸ καταμίξας οὐ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐῴκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ᾠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν, οὐ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασιν ὢν καὶ πεζὸς καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτοχος συνῆν καὶ συνεπολιτεύετο,* 6. *τὴν μὲν τοῦ Σωκράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μεστὰς*

---

4. *ἀνίπτοις γε* BΦFU. *ἀνίπτοις τε* A. *ἀνίπποις γε* abcd. *ἀνίπτοισι* Y. *πρὸς ταῦτα*] *ἐνταῦθα* F. *ἧξεν* Solanus et Hemsterhusius in Anecd. p. (74). *ἦξεν* BΦ. *ἦξεν* AF et edd. ante Reitzium. *ἐμέμνητο*] incipit K. *τῷ δακτύλῳ*] *τῷ* om F. *δὲ ἐγεγύμναστο*] *διεγεγύμναστο* K male. *διεπεπόνητο*] *διαπεπόνητο* AK. *ὥστε καὶ ἐπεὶ*] libri *ὥστε ἐπεὶ καὶ* —. *οὐκέτι* AF pro *οὐκ ἔτι*. *ἑαυτῷ*] *αὑτῷ* F. *αὑτοῦ* F. *αὐτοῦ* A et v.

5. *ἀποτεμόμενος* ABΦFK. *ἀποτεμνόμενος* edd. ante Jacobitium. *πολλὰ*] *πολλὰς* B. *ταὐτὸ* Solanus. libri (diserte AΦF) *τοῦτο*. *πάνυ τι*] *τι* om A. *πάνυ τοι* F. *ἐξέφαινε*] *ἐξεφαίνετο* F. *εἰς τὴν* ABΦF. *ἐς τὴν* v. *ἅπασιν ὢν καὶ πεζὸς* AK. *ἅπασι καὶ πεζὸς ὢν* ΦF et v. *ἐπ' ὀλίγον* B et v. *ἐπολίγον* AF. vicissim supra c. 4 A habet *ἐπ' ὀλίγον*, at B: *ἐπολίγον*. *συνεπολιτεύετο* Bekker. libri *ξυνεπολιτεύετο*.

6. *τὴν μὲν* ABΦ. *καὶ τὴν μὲν* F et v. *τοὺς προσομιλήσαντας* abc. *τοὺς προσ....ομιλήσαντας* (cum rasura) Φ. *ἀγεννοῦς*] *ἀγενοῦς* pm A. *γενομένους*] *γεγενημένους* F. *παρὰ πολὺ* B. *παραπολὺ* AΦF et v.

* ἀποφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προσομιλήσαντας 378 ἀπιέναι μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας, παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους καὶ κοσμιωτέρους παρὰ πολὺ καὶ φαιδροτέρους καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας. 7. οὐδεπώποτε γοῦν ὤφθη κεκραγὼς ἢ ὑπερδιατεινόμενος ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῳ δέοι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγίγνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεοῦ δὲ ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. 8. τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμίμνησκεν ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους, τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας ἢ γῆρας ἢ νόσον αἰτιωμένους σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο οὐχ ὁρῶντας, ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύσεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δέ * τις ἀγα- 379 θῶν καὶ κακῶν καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήψεται. 9. ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν· καί που καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾶος καὶ ἥμερος καὶ φαιδρός. 10. μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνα-

7. οὐδὲ πώποτε ΑΦF. τῳ (τῷ B) δέοι] τῷ δέει A. συνεγίγνωσκε B. συνεγίνωσκε ΑΦF et v. τὸ (ante παράδειγμα) om F.

8. ἑαυτὸν] αὐτὸν K. μετὰ μικρὸν A et v. μεταμικρὸν ΦF. παύσεται Φ (diserte) F et v. παύεται AK. τὰ (ante ἀνιῶντα) om Φ. καὶ ἐλευθερία] καὶ om F.

9. ἔμελε AF et v. ἔμελλε BΦa. τὰ μέτρια] τὰ om A.

10. τὸ μέγιστον τῶν] τὰ μέγ...τῶν K. πᾶσι AK. ἅπασι ΦF et v. οἰκεῖον] οἰκεῖνον A. libri μόνοις. bene vero Reiskius (Animadv. I p. 59) hic μόνους correxit, quod adparet etiam

τος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον. καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν πᾶσι καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα· πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνους ἐξιστάμενος ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ πάντα ταῦτα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεί, τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι. 11. τοιγαρ-

---

Lobeckium (ad Soph. Aj. v. 82 p. 109) probaturum fuisse. πάντα ταῦτα ΑΦFK. ταῦτα πάντα v. ἔπραττέ (ἔπραττέν a) τε] ἔπραττέ τι A pm. ὡς ἀεὶ ΦF et v. sed ὡς om ACK. τὸ κωμικὸν] versus Eupolidis: Πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν. vide Meinekium in Fragm. Com. Gr. Vol. II P. I p. 458.

11. ὥς τινα] ὥσπέρ τινα F. καίτοι ἐν] καὶ τινα ἐν A. καί τινα ἐν K. προσέκρουε] προσέκρουσε F. οὐ μεῖον τοῦ ΑΦ et v. οὐ μεῖον τὸ F. ego οὐ μεῖον τοῦ Σωκράτους supplevi cum Gesnero, ratus articulum hic non magis abesse posse quam abest in Convivio § 20. contra οὐ μεῖον Σωκράτους Bekkero placuit. ex iis quae subsequuntur hic Socratem nominatum fuisse certo adparet: ut nullus sit locus Seageri conjecturae: οὐ μεῖόν του, quod alioquin et ipsum dici attice solet, velut ab Thucydide VI, 16 et VII, 77. ἐπ' αὐτὸν] ἐπ' αὐτῷ AK, male. μέλητοι BΦFa, et in A pm fuerat item μέλητοι, ubi sec m μέλιτοι (at ι et in rasura est et duo puncta superne deficiunt). Μέλιτοι v. κἀκείνου οἱ τότε ΑΦ. κἀκεῖνον οἱ τότε C. κἀκείνους οἱ τότε K. κἀκεῖνοι τότε BF et v. οὔτ' ἐμυήθη K. οὔτε ἐμυήθη ΑΦF et v. ταῖς Ἐλευσινίαις] Cobetus V. L. p. 149 haec, quae certo nullam speciem habent glossematis, tamen delet, quod aut attice μυεῖσθαι τοῖν (ταῖν) θεοῖν aut certe μυεῖσθαι τὰ Ἐλευσίνια dicendum fuerit. at nihil mutandum esse sed tacito subplendum θεαῖς bene perspexerunt Lobeckius in Aglaoph. p. 21 et Schaefer ad Bosii Ellips. p. 464, quorum hic apte contulit Alciphronem Epistt. II, 3 init: μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς, ubi Bergler p. 222 plura ejusmodi conlegit. at, inquit, in hisce verbis ellipsis θεαῖς inaudita est. immo hujus quoque exemplum dabo Frontonis p. 178 ed. Rom: ,daduchis Eleusinae faces gestantibus' i. e. Cereris Eleusinae, quod plene dixit Pausanias III, 20, 5: Δήμητρος ἐπίκλην Ἐλευσινίας. ἢ κατὰ] ἢ om a. ἑαυτοῦ] αὑτοῦ F. ἔφη ὦ ἄνδρες] ἔφη ἄνδρες Φ. οὐδὲν γὰρ Cobetus V. L. p. 257. libri: οὐδὲ γὰρ —. αὐτὴν] αὐτῇ F. ἔφη ἔχειν αἰτίαν ΒΦF. ἔφη

οὖν καὶ Ἀθηναίων ὅ τε σύμπας δῆμος καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν καὶ διετέλουν ὥς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν καὶ μῖσος οὐ μεῖον τοῦ Σωκράτους παρὰ τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ἐπί τε * τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλητοι τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες ἅπερ κἀκείνου οἱ τότε, ὅτι οὔτε θύων ὤφθη πώποτε οὔτ' ἐμυήθη μόνος

ἔχειν τὴν αἰτίαν v. ἔχειν ἔφη (ἔφην K) αἰτίαν AK. ἐξαγορεύσειν AF et v. ἐξαγορεύσει.. (abraso ν) Φ. ego hic ἐξαγορεύσει multo ante Cobetum V. L. p. 257 correxeram. τοαπεκείνου AFbc et F mox τατελευταῖα. ἄνδρες γὰρ] γὰρ om F. καταθύσατε] κατεθύσατε AK, quorum A mox: ἐκαλλιερήσατο. ἐκαλλιερήσατε] post hoc verbum signa posui lacunae neque tamen idem contendo quae verba exciderint in syllabas — ήσατο desiisse, quum in Gorlicensi ἐκαλλιερήσατε potius fortuito errore scriptum esse videatur. hoc tamen quivis intelligat, primum obscurissima verba: τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε, quae tam nude posita ad Socratem nemo retulerit, sive Demonacti ipsi sive Luciano explananda fuisse, deinde quae nunc continuo subsequuntur: Βούλομαι δὲ — nimis abrupta esse neque ullo communis sententiae vinculo cum superioribus conligata. ac ne illud quidem obscurum est, hoc uno nostri libri loco fieri potuisse, ut sat multa verba sine ullis quidem facetiis exciderent: quando et c. 1—11 fin. arcte omnia inter se cohaerent et c. 12—63 merae facetiae sequuntur. quodsi ab initio post haec οὔτε θύων ὤφθη πώποτε οὔτε ἐμυήθη — οὐκ ἐκαλλιερήσατε Lucianus non sine religionis christianae insectatione dixerat Demonactem ab adversariis pro christiano clandestino male habitum fuisse (quod neque adfirmari potest neque refelli): tum vero quae nunc desunt non fortuito exciderunt sed de industria ut pleraque hujusmodi in scriptoribus omnibus ab monachis deleta sunt. illud certum est, plurima et partim notissima Demonactis fuisse ἀποφθέγματα, quorum multa tum Lucianus c. 12—63 tum ut in prolegomenis dixi J. Stobaeus et J. Damascenus servarunt. ex quo sequitur, in ipso fine lacunae hanc sententiam scriptam fuisse: [multa vero et praeclara Demonactis fuerunt ἀποφθέγματα.] βούλομαι δὲ ἔνια παραθέσθαι —. plura verba hujus lacunae pars requirit media, de cujus argumento nunc disseram. nam in hac vita qualis nunc est nihil Lucianus docet nisi Demonactem fuisse amicum certum, virum bene moratum et eundem facetum, postremo liberrime de rebus sensisse divinis. atqui idem

ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰ μὲν ἐμμελῶς τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα· οὐδὲν γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστη-

---

Lucianus c. 2 fin. Demonactem contendit omnium aetatis suae philosophorum optimum fuisse, atque adeo c. 1 non dubitat Demonactem cum Sostrato aequalibus praeferre omnibus. ita necesse est aut Lucianum in mirae inscitiae crimen incurrere, aut lacunam post c. 11 res graves hausisse saneque memorabiles. scriptor enim nunc de libris philosophi tacet, ut videri posset nullos omnino libros edidisse, nisi eundem ex § 67 eluceret philosophis ipsis carissimum fuisse: tacet vero etiam de viri sibi (ut est in § 1) amicissimi peregrinationibus. num ergo Demonax quum primum Cypro Athenas venisset, praeterquam ad ludos Olympicos (§ 58) pedem Athenis vix unquam extulerat? at peregrinatum esse omnium philosophorum mos et in § 3 nomina docent magistrorum, quos Athenis audire omnes non potuit. haec igitur aliaque de sene prope C annorum (§ 63) post § 11 adcurate arbitror exposita fuisse. adde quod philosophus secundum § 63 carus fuit Graeciae universae et quod § 58 Elei dicuntur eidem statuam decrevisse. itaque Lucianus post § 11 docuerat, primum quomodo Demonax in Graecorum notitiam venisset, deinde quo nomine de Graecis bene meritus esset universis. postremo expende § 9 haec verba: *καί που καὶ — τὰ μέτρια*, ubi de re semel facta agi videtur: nam voculae *καί που καί* de re dici non solent quae saepe acciderit, ut De Domo § 19, De Luctu 12, De Merc. Cond. 16, ibid. § 17 fin., ibid. § 39 init., Toxar. 15, neque *καί τις καί* in Verr. Hist. I, 32 dissimile est. et Athenis quidem Demonax secundum § 64 seditionem auctoritate sua repressit. sed quod ad Graeciam universam adtinet, quae in Demonacte § 9 exstant, ad Antonini Pii tempora spectare censeo loco ductus J. Capitolini in Antonino Pio c. 5 fin. et ad eandem seditionem refero quae in l. De Morte Peregr. § 19 leguntur. nam uti Peregrinus tum a partibus steterat seditiosorum, ita imperatorem suum Demonax fortiter defenderat. ceterum quam lacunam ante § 12 indicavi, magnam et solito majorem, non maximam tamen nec longitudine inaudita fuisse censeo inprimis ob haec verba § 67: *ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν* —.

ρίων ταύτην ἔφη ἔχειν αἰτίαν τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι, ἄν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων, ἄν τε καλά, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσει ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας πράους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξαμένους τιμᾶν καὶ αἰδεῖσθαι καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. ἄνδρες γάρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον ὑμεῖς ἤδη κἀμὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε. . . . . 12. βούλομαι δὲ ἔνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως * τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἄρξασθαι 381
δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν καὶ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινός, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα ὡς ἀγεννὲς καὶ γυναικεῖον καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ; ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ

---

12. λελεγμένων] λεγομένων Φ. δὲ (post ἄρξασθαι] om AK. φαβορινοῦ et mox φαβορινὸς B. Favorinum ut eunuchum ab aliis quoque philosophis inrisum fuisse vel ex Eunucho § 7 patet. γέλωτι] γέλωτοι A. ποιοῖτο] ποιῶτο T. ποιεῖτο a. ἀγεννὲς] ἀγενὲς A. τὸν Δημώνακτα om F solus. τίς ὢν] τις ἂν Φ. χλευάζοι BΦK et v. χλευάζει ACF. αὐτοῦ AΦ et v. αὑτοῦ BF. Δημῶναξ Jacobitius pro Δημώναξ. ἐκ παιδείας] ita conjeci. ἐκ παιδιᾶς ABK. ἐκπαιδιᾶς (uno verbo) Φ. ἐκ παι διᾶς (cum spatio) F. ἐκ παιδὸς v. praeterea etiam ἔχων sic transpono: τ. δ. κ. ἐφόδια, ὦ Δημῶναξ, ἐκ παιδείας ἔχων εἰς φιλ. hoc enim dicit: ,quibus tandem ab doctrina praesidiis instructus ad philosophiam adcessisti?' et solemnis haec obpositio est: ἀπαιδευσία et φιλοσοφία ut in Nigrino § 33 et Demon. 28. caeterum viri docti conjectura ἐκ Παφίας pro ἐκ παιδιᾶς aliquid monstri alere videtur. εἰς ABΦFK. ἐς v. ἥκεις] malim: ἧξας plane uti supra c. 4 init. dictionem ἐς φιλοσοφίαν ἥκειν nusquam legisse videor. ὄρχεις] similiter Vespasianus ap. Suetonium c. 13: ,ego tamen, inquit, vir sum.'

σοφιστοῦ καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημῶναξ, ἐκ παιδείας εἰς φιλοσοφίαν ἥκεις; ὄρχεις, ἔφη. 13. ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ· ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' αὐτοῦ μάλα ἡδὺ ἐγέλασεν· τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος, ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη· γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦντας αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων. 14. τοῦ

---

13. *γάρ σοι*] *σοι* om A. *παρ' αὐτοῦ* ΑΦFKTUVd. *παρ' αὐτοῦ* (ῷ suprascr.) B. *παρ' αὐτῷ* abc. *μάλα ἡδὺ* ΑΒΦFK. *ἡδὺ μάλα* v. illo ordine *μάλα ἡδὺ γελᾶν* legitur De Hist. Conscr. 11 et alibi. *ἐγέλασεν* Φ. *ἐγέλασε* AF et v.

14. *τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ*] Solanus: „*Σιδωνίου*] quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi.“ Wielandus lepide vertit: ‚den Sophisten Sidonius‘, cui opinioni et haec ipsa verba et inferiora: *προσειπὼν τὸ ὄνομα* prorsus repugnant. caeteri vero interpretes ne quaerere quidem hunc sophistam curarunt quasi ignotissimum. enimvero hic ab Luciano manifeste dicitur *ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΥΡΙΟΣ*, hoc est ille ipse sophista, cujus adhuc dissertationes XLI supersunt: nomen enim ipsum ‚Maximi‘ Lucianus more suo hanc unam ob causam reticuit, quod ille sophista etiamtum in vivis fuit. ac ne quis erret, hunc Maximum Tyro, non Sidone urbe oriundum fuisse ne Lucianus quidem ullo modo negavit, sed *Σιδωνίου* posuit pro *Φοίνικος* usu et graecae et latinae et hebraicae linguae pervulgato. nam *Φοίνικος* sive *Τυρίου* h. l. Luciano ita demum scribendum fuisset, si cognomines duo sophistae Maximi exstitissent, Tyri alter natus alter Sidone. ita *Ἀντίπατρος Τύριος* Stoicus ap. Plutarchum in Catone c. 4 et alios atque *Ἀντίπατρος Σιδώνιος* poeta ap. Cic. De Oratore III, 50 § 194 aliosque necessario distincti sunt, cujus generis plura exempla ab Strabone XVI p. 1098 fin. adferuntur. hinc neque Vergilius fallitur, a quo Dido nunc ‚Sidonia‘ nunc ‚Tyria‘ adpellatur, neque Ovidius, qui Tyriam purpuram ‚concha Sidonide‘ vel ‚Sidonio ostro‘ designavit. ac ne quis Adrianum Tyrium (de quo Philostratus V. S. II, 10 p. 585) h. l. intelligi posse opinetur: rhetor fuit hic Adrianus, philosophus omnino non fuit, ut ex operum ejus indice apud Suidam s. v. *Ἀδριανός* certe intelligitur. quae res Rankium (Poll. et Lucian. p. 36) latuit. Maximus autem genere Tyrius sophista cum dicendi arte acerrimum philosophiae studium conjunxit, qui licet Platonicus esset,

δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος
καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι
πάσης φιλοσοφίας πεπείραται· (οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὰ
εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἂν Ἀριστοτέλης με καλῇ, ἐπὶ τὸ
Λύκειον ἕψομαι· ἂν Πλάτων, ἐπὶ τὴν Ἀκαδήμειαν
ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων, ἐν τῇ Ποικίλῃ διατρίψω· ἂν
Πυθαγόρας καλῇ, * *σιωπήσομαι·) ἀναστὰς οὖν ἐκ* 382
μέσων τῶν ἀκροωμένων· οὗτος, ἔφη προσειπὼν τὸ

---

sine dubio tamen caeteras quoque philosophorum disciplinas pervestigarat. deinde quae hic tradita sunt, ea hominis esse admodum gloriosi adparet: atqui Maximus Tyrius quum alibi se jactavit, tum insolentius in Dissertatione VII^ta T. I p. 115 sq. ed. Reisk. cui autem hic non in mentem veniat Luciani judicium in Hermotimo § 16: *οἱ Πλατωνικοὶ τετύφωνται καὶ φιλόδοξοί εἰσιν.* quamobrem vanitas et gloriatio Maximi Tyrii jure Demonacti displicuit, quem talem cognovimus, ut ab insigni ejusdem Maximi superstitione non minus abhorruisse videatur. ita nihil certius esse potest, quam eum qui h. l. dictus est sophistam sidonium ipsissimum esse Maximum Tyrium: quam rem mirere viros doctos tam diu latuisse. perpauca autem de Maximi Tyrii vita memoriae prodita accepimus: quo gravius esse debebit hoc Luciani de illo sophista judicium. quum enim Maximi et eloquentiae ars et ratio philosophandi a plerisque inmodice conlaudata sit, ab uno autem Reiskio mire conculcata: aequissimum J. Marklandi in Praefat. p. XXVII sqq. de eodem viro judicium nunc eo plane confirmari videmus, quod ipsis tunc Atheniensibus hic sophista vivus vidensque probatus est (*Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος*). et haec Luciani narratio ipsius Maximi l. l. p. 116 verbis bene congruit his: *ἔπαινοι; ἅλις τούτων ἔχω· δόξα; διακορής εἰμι τοῦ χρήματος,* et paullo post: *ἐπαινοῦσι μὲν πάντες, μιμεῖται δὲ οὐδείς.* caeterum Demonactis vita extremis annis M. Antonini scripta est: ex quo sequitur Maximum Tyrium haud paullo ante annum 180 (ne dicam quod fieri potuit jam sub Antonino Pio) aliquando Athenis fuisse. nam sub Antonino Pio circa a. 148 Maximum Tyrium floruisse vel ex Eusebio inter omnes constat. ut vero apud Suidam s. *Μάξιμος Τ.* cum Bernhardyo fere sic corrigendum est: *Μάξιμος Τύριος, φιλόσοφος· διέτριψε δὲ ἐν Ῥώμῃ μέχρι Κομόδου* (libri: *ἐπὶ Κομόδου*). sed in codice Dan. Heinsii ap. Davisium Praefat. p. XIX Maximus Tyrius non semel sed bis Romam dicitur profectus esse. et posterius quidem iter, ut conjicio, tunc ille suscepit, quum Favorinus Platonicus, cujus philosophi diu summa Romae fuerat auctoritas,

ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. 15. Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου ἐρεσχηλοῦντος αὐτὸν καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, ἕν, ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι καὶ συναπει-

---

mortuus esset: quae mors (sicut ad Eunuchum c. 7 observavi) non multo ante annum 163 inciderit necesse est. quanquam teste Galeno T. XIV p. 627 ed. Kühn. in Favorini locum Demetrius Alexandrinus Romae subcessit: nam Maximo Tyrio Romae iterum diem promittenti certissime multum obstitit latinarum literarum imperitia. αὐτοῦ ΒΦV. αὐτοῦ AFK et edd. ante Reitzium. δὲ καὶ αὐτὰ] ita conjeci. libri δὲ αὐτὰ —. vide Demon. 44 sive De Dipsad. 6: οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν, De Hist. Conscr. 5: οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι. ἂν Ἀριστ.] ita Cobetus V. L. p. 150. libri ἐὰν Ἀριστ. Λύκειον] λύκιον B. vulgo autem sic interpungunt, ut male jungantur καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον eodemque modo in proximis. interpunctionem correximus Solanus, ego partim in Quaestt. p. 261, Bekker et Cobetus V. L. p. 150. ἕψομαι pro ἕψομαι A. Ἀκαδήμειαν] libri hic quoque Ἀκαδημίαν. ἐν τῇ Ποικίλῃ Bekker et Cobetus V. L. p. 150. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ ΑΒΦFKRTUV. ἐπὶ τὴν Ποικίλην edd. vett. nam hic quidem ἐπί e superioribus natum est. neque tamen idem Cobetus V. L. p. 257 et p. 282 locutionem διατρίβειν ἐπί τινι recte dixit ‚ridiculam'. immo vide exempli causa Hermotimum 79: ἐπὶ τούτοις διατρίβετε et Eunuchum c. 5. ἂν Πυθαγόρας καλῇ] καλῇ tacito delevit Cobetus V. L. p. 150, male ille quidem, quum verbum καλῇ poscant inferiora: καλεῖ σε Πυθαγόρας. οὖν om F. καλεῖ σε Πυθαγόρας] πυθαγόρας σε καλεῖ F solus.

15. Πύθωνος (post Πυθαγόρας) nomen bene graecum servavi, daturus si codex haberet Πείθωνος, nomen in Macedonia frequens ap. Curtium et Arrianum, pro quo saepius Πύθων male variatur, ut in Arriano Anab. VI, 17, 2 et VI, 28, 4. ἐν Μακεδονίᾳ] ἐν τῇ μακεδονία, F. εὐπαρύφων] εὐπαρύφου AFK, unde scribo: εὐπαρύφων υἱοῦ. nam et υἱός postponi potest et res ipsa Athenis accidit non in Macedonia. ἐρεσχηλοῦντος Ba et (qui αὐτον) A. ἐρεσχελοῦντος F et fortasse Φ et v. τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν] τὴν λύσιν τοῦ συλλογισμοῦ A solus. τοῦ συλλογισμοῦ Cobetus V. L. p. 40 delebat. ἔφη] εἶπεν codex Parisinus. περαίνῃ AF et v. περαίνει B et fortasse scholiasta

λήσαντος, αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα δείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; 16. ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὤφθη ἀνθινὴν ἀμπεχόμενος Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ καὶ αἷμα ἐρρύη, οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημῶναξ, μηδαμῶς, ἔφη, ὦ ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸν ἰατρόν. 17. ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμματεῖον ἐν ἀγορᾷ προθεὶς

μωραίνῃ et vulgo et ap. Bachm. II p. 320, περαίνει (supra a m sec) codex Φ. scripturam περαίνει Cobetus V. L. p. 40 probabat fingebatque graecos absolute ita dixisse id ut sit ‚ratio concludit'. immo tum aut περαίνεις ponendum est ut in Philopseude c. 9, aut passive περαίνεται sive συμπεραίνεται. nec vero περαίνεις conjicere licet, sed hujusmodi adolescentulis objicitur τὸ περαίνεσθαι, ut ab Menedemo ap. Diog. L. II, 127 et ab Arcesilao ibid. IV, 34. dixit igitur Demonax passivum περαίνῃ (quasi lingua scilicet lapsus pro activo περαίνεις), joco sane frigido et male ambiguo. ceterum περαίνει ab Luciano non pro περαίνῃ ponitur, sed tertia persona activi est. ἐπὶ τῷ] ἐπὶ τὸ d. δείξω ΑΒΦFK. ἐπιδείξω v, quod hic prorsus ineptum est. constanter enim attici: ἀρχὴ τὸν ἄνδρα δείκνυσι. vide Hemsterhusium in Anecd. p. (230). alia de causa comparo et Justinum Hist. VIII, 4: ‚orant ut professum adversum Phocenses ducem Graeciae exhibeat (ita recte codices; vulgo sese exhibeat)' et Ovidium in Metamorph. VI, 44: ‚Palladaque exhibuit.' ἠρώτησε] ἠρώτησεν Φ.

16. ἀνθινὴν Jacobitius. ἀνθίνην B. ἀνθεινὴν ΑΦFK et v. ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον] πρὸς τὸν ἀνθύπατον Cobetus V. L. p. 150 conjecit neque sensit ita ipsum Demonactis jocum perire, qui malum atticismum tacito notans jure miratur ad aegrotos proconsulem arcessi et non medicum. Δημῶναξ Jacobitius. libri hic et infra δημώναξ sive (ut in nomine) δημώναξ. ἔφη, ὦ ἄνδρες ΑΦFK. ἔφη, ἄνδρες B et v.

17. γραμματεῖον ΒΦ. γραμμάτειον (sic) C. γραμμάτιον AF et v. προθεὶς ΑΒΦΚ. προσθεὶς F. προτιθεὶς v. ἀπωλέσαντα F. ὀλκὴν Kbc. μειρακίσκος] νεανίσκος F (scilicet e c. 15 init.). ἑαυτοῦ] σεαυτοῦ F solus. δακτύλιον φύλαττε] φυλάττειν et διαφυλάττειν attici saepe ponunt de pudicitia custodienda. vide Schneidevinum ad Hyperid. Pro Lycophr. p. 67 sq.

ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπό-
383 της, ἥκειν καὶ εἰπόντα ὁλκὴν * αὐτοῦ καὶ λίθον καὶ τύπον ἀπολαμβάνειν. ἧκεν οὖν τις μειρακίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας. 18. τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον, προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὑτοσί· καὶ ὁ Δημῶναξ, καλός γε ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος. 19. τὸν δὲ Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα οὐχ Ὀνωράτον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου. 20. ἐρωτήσαντος δέ τινος, τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας δοκεῖ; τὸ εἶναι μόνον εὐδαίμονα ἔφη τὸν ἐλεύθερον. ἐκείνου δὲ φήσαντος πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, ἀλλ' ἐκεῖνον, εἶπε, νομίζω τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι μήτε

---

eadem in v. *δακτύλιος* ambiguitate is poeta comicus usus videtur, quem Plautus latinum fecit in Curculione, ubi vide IV, 4, 28: TH. ís mihi annulúm subrupuit. CA. pérdidistin tu ánulum?

18. *καλός γε ἔφη*] ita conjeci. *καλὸς ἔφη* ΑΦ et v. *ἔφη καλὸς* F. confer Quaestt. Luc. p. 119. *καὶ* (post *ἄξιος*) om A.

19. *κυνικὸν*] *κυνικῶν* pm A. *οὐχ ὀνωρᾶτον* AB, uti Solanus et Gesner conjecerant. *οὐχ ὀνωράτον* pm F. *οὐχ ὀνώρατον* K. *οὐκ Ὀνώρατον* v et (?) Φ. *οὐκ Ὀνώκρατον* efg. *Ἀρκεσίλαον*] *Ἀρκτησίλαον* Bourdelotius male neque Reitzi conjecturam *Ἀρκτεσίλαον* mentione digniorem puto nec denique jocum ipsum reprehendo. immo in hoc nomine ad formam *ἄρκος* (pro *ἄρκτος*) adluditur.

20. *δοκεῖ; τὸ εἶναι μόνον*] ita conjeci. *δοκεῖ εἶναι. μόνον* AK. *εἶναι δοκεῖ, μόνον* ΦF et v. possis etiam ita transponere: *δοκεῖ; μόνον εἶναι* —. alterutrum et sententia postulat et inferiora: *πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι.* nam *ὅρος* h. l. non est ‚finis' (*τέλος*), sed ‚finitio'. *ἐκεῖνον, εἶπε, νομίζω* C (qui tamen *εἶπεν*). *ἐκεῖνον νομίζω* ΑΦF et v. *ὡς τὸ πολὺ*] *ὡς πολὺ* A. *ὡστοπολὺ* F. *ὡς τοπολὺ* Φbc. *καὶ μὴν εἰ κατανοήσεις, εἶπε* C. *καὶ μὴν εἰ κατανοήσεις* BΦFa. *καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις* A et v. *καὶ μὴν, εἶπεν, εἰ κατανοήσεις* Bekker edidit fortassis invitus. *οὔτ' ἐλπίδος* K. *οὔτε ἐλπίδος* ΑΦF et v. *παυσομένων* Schaefer. *παυσαμένων* libri (diserte AF). *πάντως*] *πάντων* B. *ἡδοίων* A.

*δεδιότα. ὁ δὲ, καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. καὶ μὴν εἰ κατανοήσεις, εἶπε, τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ οὔτ' ἐλπίδος * οὔτε φόβου ἄξια,* 384
παυσομένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν καὶ τῶν ἡδέων. 21. *Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημῶναξ οὐ κυνᾷς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.* 22. *καὶ μὴν καὶ φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον ἀναστήσας καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν ἤρετο· τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις;* 23. *ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθεσθαι παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλεται, μὴ θαύμαζε, ἔφη· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἕπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς καὶ μικροῦ του φαρμάκου πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τῶν ἄρτων· αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.* 24. *ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πάνυ ἐπένθει τὸν Πολυ-*

---

21. *τὰ πολλὰ*] *ταπολλὰ* ΑΦ. *ταπολλ*ᾶ F. *προσέπαιζε*] *προσέπεζε* C. *οὐ κυνᾷς*; et mox *οὐκ ἀνθρωπίζεις*; AF et edd. ante Solanum cum interrogatione. *Περεγρῖνε*] *πελεγρῖνε·* A.

22. *ἄρα* AB. *ἆρα* ΦF et v. *τοὺς ἀντίποδας*] de mentione quartae partis orbis apud veteres non in universum facta (ut in Verr. Hist. I, 5: *τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι*) quae E. Schmidius Appendice ad Pindarum p. 256 sqq. adtulit, plena sunt erroribus.

23. *ἀναπείθεσθαι*] ita correxi. libri *ἀναπείθειν καὶ* —. at tunc et *καί* prorsus ineptum est neque graecum *ὑπ' αὐτῶν*. *μὴ θαύμαζε*] haec corrupta esse Solanus recte vidit. ego olim ejusmodi sententiam requisivi: ‚noli gloriari et te efferre.' hodie dubitanter conjicio: *μή μοι θαύματα* (h. e: noli praestigias facere). confer Aristoph. Vesp. v. 1179. *ἕπου*] *ἔπου* A. *ἀρτόπωλιν*] *ἀρτόπολιν* A. *ἀρτοποπωλιν* a. *μικροῦ του*] ita in Quaestt. p. 263 scripsi. libri: *μικροῦ τοῦ*. *αὐτὴν*] *αὐτῇ* F. *τῶν ἄρτων* ABK. *τὸν ἄρτον* ΦF et v.

24. *Πολυδεύκην* AK. *πολυδεύκη* ΦF et v. *παρίστασθαι*] *παρίσασθαι* Ad. *ἀναβησομένῳ*] *ἀνηβησομένω* AK. *κατὰ τὸ*

δεύκην πρὸ ὥρας ἀποθανόντα καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ καὶ ἵππους παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ
385 καὶ δεῖπνον * παρασκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου καὶ οἰηθέντος, ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς ἄλλοις καὶ αὐτὸς συντρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· τί οὖν, ὦ Δημῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. 25. ὡς δ' αὔτως υἱὸν πενθοῦντι καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι προσελθὼν ἔλεγε μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπὶ πολὺ δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος καὶ ἀποροῦντος (οὐ γὰρ εἶχέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον,) εἶτ', ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; 26. καὶ μὴν κἀκείνων καταγελᾶν ἠξίου τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ

κοινὸν τοῖς ἄλλοις καὶ αὐτὸς συντρέχει] ita transposui. κατὰ το κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει A (ita A) Φ et v. κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς συντρέχει τοῖς ἄλλοις B. κατὰ τὸ κοινὸν συντρέχει τοῖς ἄλλοις (omissis vocibus καὶ αὐτὸς) F (ita F). at minime verba τοῖς ἄλλοις συντρέχει cohaerent, sed συντρέχει τῷ πάθει et antea haec: κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς ἄλλοις. vide Zeuxin § 2: μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζει τοῖς ἄλλοις. πάθει] πένθει F.

25. ὡς δ' αὔτως] ita conjeci. libri: ὁ δ' αὐτός, pro quo Vorstius: τῷ δ' αὐτῷ scribebat. quumque haec joca unius omnia sint Demonactis, istuc ὁ δ' αὐτὸς certo ferri nequit. δύνασθαι ἀναγαγεῖν AK. δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν ΦF et v. αὐτῷ ex inferiore αὐτῷ natum est. ἐπὶ πολὺ Beg. ἐπιπολὺ ΑΦF et v.

26. κἀκείνων] ἐκείνων K et qui κατεγελᾶν A. λόγον τινὰ] λόγον τινὰ
ὑπτινὰ K. ὑπεραττικῶς] ὑπεραττίκως Fbc. ἀποκριθέντι] e superiore ἐρωτηθέντι nasci facile potuit, ita ut olim ἀποκριναμένῳ conjecerim. certe hoc uno loco Lucianus parum attice ἀποκριθῆναι pro ἀποκρίνασθαι. vide vel Lobeckium ad Phryn. p. 108.

νο
δέ μοι] μοι om F. Ἀγαμέμνονος] ἀγαμέμνος (νο supra fortasse pm) F.

λόγον τινὰ καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέντι, ἐγὼ μέν σε, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ. 27. εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, ἀπίωμεν, Δημῶναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον καὶ * 386
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ τὸν Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν. 28. ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῇ ἀπαιδεύτως ἐν ζητήσει ἐρίζοντας καὶ τὸν μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ἔφη, ὦ φίλοι, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; 29. Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος. 30. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῄει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, μὰ τὸν Δί',

---

27. duodecim verbis omissis post δημώναξ statim pergit τον ἀσκληπιὸν, A. προσευξόμεθα a. ἀκούειν; interpungit A.

28. δύο]. β. a. ἀπαιδεύτως (ut Solanus conjecerat) B. ἀπαιδεύτους AΦ et v et qui transponit ἀπαιδεύτους κομιδῇ F. οὐδὲν πρὸς λόγον] προδὲν (ου supra: ὁ) πρὸς λόγον A (ε supra sec). οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον F. ἔφη, ὦ φίλοι AΦFK. ὦ φίλοι, ἔφη B et v. τράγον] ὄρνιν AC, quod videtur aberrantis esse ad proverbium dissimile: ὀρνίθων γάλα. sed vide Diogenianum VII, 95 p. 303 ed. L., sive Apostolium XVII, 35 p. 695: πότερον ὁ τὸν τράγον ἀμέλγων ἢ ὁ τὸ κόσκινον ὑποτιθεὶς ἀφρονέστερος;

29. μόνος — καὶ πρῶτος] vide Quaestt. L. p. 11 sq. adde Herodotum II, 79 et Diodorum Sic. XVI, 46. ἔφη, καὶ μὴν] malim: καὶ μὴν, ἔφη.

30. καθήγου (ε supra: α) (ε sec) A. κεθίγου Φ. κεγήθου F. bene Solanus haec refert ad annum Chr. CLXXmum Coss. M. Corn. Cethego et C. Erucio Claro. itaque haec vita post a. 170 scripta est. πρεσβεύσων] πρεσβεύων A. ἐπειδὴ] ἐπεὶ δὴ Φ. ἔφη ὁ ABΦFKcfg. ἔφη ὦ ab. οὐδὲν μέγα Solanus. libri οὐδὲ μέγα.

387 ἔφη ὁ Δημῶναξ, οὐδὲν μέγα. * 31. καὶ Ἀπολλώνιον
δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθη-
τῶν ἐξελαύνοντα, (ἤδη δὲ ἀπῄει μετάπεμπτος, ὡς ἐπὶ
παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) προσέρχεται, ἔφη, ὁ
Ἀπολλώνιος καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ. 32. ἄλλου δέ
ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι;
ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ᾽ ὡς πάντα. 33. περὶ μέντοι Ἡρώ-
δου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον, οὐ μίαν
ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν· οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥή-
γιλλαν καὶ Πολυδεύκην ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοι-
αῦτα μελετᾶν. 34. ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους
ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα
αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα τοῦ τὴν
τελετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου βαρβάρου
388 καὶ Θρᾳκὸς ὄντος; * 35. ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι

---

31. ἀπῄει] ἀπείη F. ὡς] ὢν, ὡς F, fortassis recte. προσέρχεται] προέρχεται F. ὁ (ante ἀπολλώνιος) om BΦ.

33. οὐ μίαν ἡμᾶς] ἡμᾶς οὐ μίαν F. libri ῥηγίλαον. Ῥηγίλλαν Marcilius, qui debebat ut recte Lehmannus accentu graeco Ῥήγιλλαν, id quod ter codices dant Philostrati V. S. II, 1 p. 555 sqq. adde Lobeckium Pathol. Prol. p. 120. Πολυδεύκην AFK. Πολυδεύκη BΦ et v.

34. προρρήσεως] προσρήσεως B.

35. πλεῖν] πλέειν B. κᾆτ᾽ οὐ δέδοικας] libri: οὐ δέδοικας. at optimi libri κᾆτ᾽ inserunt paullo post ante vocem ἀγνώμων, unde id huc traduxi. ita κᾆτ᾽ οὐ saepe vel unus Aristophanes, ut in Ran. v. 647. confer etiam Luc. Piscat. 18 et Valckenaerium ad Phoeniss. v. 549. καταβρωθῇς] καταβρωθεὶς K. ἀγνώμων ΦFa. κἄτ᾽ ἀγνόμων A (ita A). κᾶτ᾽ ἀγνώμων B. κᾷ τ᾽ ἀγνώμων K. κᾆτα ἀγνώμων v. codices qui h. l. κᾆτα non inserunt secutus sum: neque enim hic quidem aut ulla particula opus est, aut h. l. κᾆτα ferri potest, pro quo hic conjecimus Seager καὶ γάρ, ego olim κάρτα, Dindorfius κᾆτ᾽ οὐκ cum interrogatione. at quum κᾆτ᾽ in optimis libris legatur neque omnino deleri queat: hodie istuc κᾆτ᾽ ante verba οὐ δέδοικας repono. ἂν εἴην] ἂν εἴη A.
ε ε
καταδασθῆναι AF et v. καταδασθῆναι (ε supra pm) Φ, hoc est κατεδεσθῆναι, quod conjectura ductus Dindorfius restituit post Cobetum V. L. p. 80, qui καταδασθῆναι formam graecam esse recte negavit.

αὐτῷ διὰ χειμῶνος ἔφη τις τῶν φίλων, [κᾆτ'] οὐ δέδοικας, μὴ ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῇς; ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατεδεσθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών. 36. ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι συνεβούλευεν ἀσκεῖν καὶ γυμνάζεσθαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω, εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος. 37. καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον, οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπικεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς ὁπόσον ἂν αἰτῇς, εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαντική; 38. πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματοῦντος καὶ τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου, καὶ ἐρομένου, πῶς σοι, Δημῶναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα; καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς. 39. καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο.
ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ, εἰ χιλίας * μνᾶς 389
ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημῶναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιντο; στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν

---

36. συνεβούλευεν ΑΒΦFK. συνεβούλευσεν v.

37. ἰδὼν ΑΒΦFKefgn. εἰδὼν abcd. ἐπιμισθῷ pm A. ἐφ' ὅτῳ ΑΦFTV et v. ἀνθ' ὅτου a. τὸν μισθὸν] τῷ μισθῷ K. τί σου δύναται libri recte, nullus τί σοι δ., quo comicus utitur ap. Cic. Epp. ad Att. XV, 11 et XVI, 6: ἡ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται νῦν, θεοπρόπε; dativum habent etiam alii, ut noster in Jove Trag. c. 17 et Plutarchus Moral. I, p. 8.

κνυμένου
38. πρὸς πάτταλον] προσπάταλον a. ἐπιδειξαμένου (supra sec m) Φ. ἀνταγωνιστὴν] ἀγωνιστὴν F.

39. παρεσκεύαστο] παρεσκευάζετο A. παρεσκεύασται F. μνὰς et mox μναὶ A. τὴν σποδὸν] τὸν σποδὸν A (ita A) et omnes libri Thomae p. 190, 7 R. λοιπὸν] λειπόμενον F. καπνὸς ἔσται] ita in Quaestt. L. p. 265 correxi. libri καπνός ἐστι. de hac dicacitate τῶν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις εὐθίκτων vide Schweighaeuserum ad Athen. XIII p. 577, d (T. VII p. 121).

καπνὸς ἔσται. 40. *Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου, εἰπόντος, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον ἐπεποιήκει.* 41. *ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρύφων ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος καὶ δείξας, τοῦτο μέντοι, ἔφη, πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.* 42. *ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν ἐς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ᾐτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ*

---

40. *ἀνθρώπου καὶ σολοίκου*] *καὶ σολοίκου ἀνθρώπου* F. *με* om F. *πολιτείᾳ τετίμηκεν*] vide Hemsterhusium ad Arist. Plutum p. 368. sed doctum scholium ad h. l. in F sic incipit: *οὐκ ἔδει οὕτως εἰπεῖν, τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ ἐτίμησέ με. ἄδηλον*
ου
γὰρ — οἷον Οὐεττίων, Φλαβίων, — ἢ ὅτι ὁ βασιλεὺς Ῥωμαῖον ἐποίησέ με πολίτην. —. caetera recte legit Jacobitius IV p. 158 sq. *ἔφη*] *ἔφην* C. *ἐπεποιήκει* Dindorfius (Bekker: *πεποιήκει*). libri *πεποίηκεν*, quod e v. *τετίμηκεν* natum est.

41. *πλάτει*] *κάλλει* C. *τοῦτο μέντοι, ἔφη,*] CΦF. *ἔφη, τοῦτο μέντοι* A et v. *πρόβατον ἐφόρει*] graviter idem dixit M. Antoninus VI, 13: *ἡ περιπόρφυρος τριχία προβατίου αἱματίῳ κόγχης δεδευμένα.* adde Sotaden Stobaei T. I tit. XXII v. 3 p. 338 ed. Mein. *ἦν πρόβατον*] ita libri, quod mendosum esse J. Seager et ego in Quaestt. p. 265 recte vidimus: neque enim latus clavus ipsa ovis est. hodie ne litera quidem mutata accentum solum correxi: *ἢν πρόβατον* h. e. ‚en ovem!‘ (ipsum magis hominem dicit quam hominis praetextam). interjectioni *ἤν* superiora: *τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος καὶ δείξας* plane conveniunt. nempe Lucianus unde *ἢν ἰδού*, quod habet saepius, indidem etiam simplex *ἤν* repetiit, a comicis suis ut ab Aristophane in Equitt. v. 26, Menandro Photii p. 70, 26: *ἀλλ' ἦν* (recte Meinekius: *ἀλλ' ἢν*) *χιτοίν σοι*, Menandro eodem in Bekk. Anecd. p. 473, 6: A. *νῦν πῖθι, νῦν ἀφύβρισον.* B. *ἤν* (recte Dobraeus: *ἢν*) *ἀφύβρικα* et fortassis Antiphane ap. Pollucem VII, 57: *ἦν* (*ἢν* Meinekius) *χιτὼν ἀμόργινος.* saepe autem stulti *πρόβατα* (ut in Aristoph. Nubib. v. 1203 et in nostri Alexand. c. 15 et ‚oves‘ a Plauto in Bacchid. v. 1121 sqq.) cum ludibrio dicti sunt.

42. *λουόμενος* libri. *λούμενος* Cobetus V. L. p. 84. *ἐς* BΦK. *εἰς* AF et v. *ὑπὲρ πατρίδος*] *ὑπὲρ τῆς πατρίδος* F solus. *αὐτο*] *αὐτῷ* BF.

πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; 43. ἐρομένου δέ
τινος, ὁποῖα νομίζει εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; περίμεινον, ἔφη,
κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ. 44. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ
φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ
ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ
(οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·)

* γελάσας εἶπεν· οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ 390
ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.
45. ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρου-
σιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημῶναξ; ὁ
δὲ μειδιάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. 46. καὶ μέν-
τοι καὶ Λακεδαιμόνιόν τινα ἰδὼν τὸν αὑτοῦ οἰκέτην
μαστιγοῦντα, παῦσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦ-
λον ἀποφαίνων. 47. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελ-

---

43. ἐρομένου] ἐρωμένου A. νομίζει F probante Cobeto V. L. p. 150. νομίζεις ΑΚΦ et v. Dindorfius ποῖα νομίζεις —; conjecit vel (id quod ipse quoque malim) ὁποῖα νομίζοι —. εἶναι ΦF et v. sed om AK, fortassis recte. ἐπιστελῶ] F et v. ἐπιστέλλω ΑΒΦΚ.

44. αὐτοῦ] αὑτοῦ ΑΦFa. ἔλυτρον plane sic usurpavit M. Antoninus IX, 3, ubi Gataker p. 266 partim dissimilia dedit. βῆ δ'] βῆθ' Φ. οὕτω ΦF et v. οὕτως A (ita A) et fortasse K. ἐστιν] ᾽Λ̈) A (quo compendio alibi non utitur). τὸ ἐπίγραμμα hic libri, qui alibi τοὐπίγραμμα ut De Dipsad. c. 6.

45. ἐπὶ τῶν σκελῶν hic libri, qui alibi ἐπὶ τοῖν σκελοῖν ut De Merc. Cond. 24. γίγνεται] γίνεται ΑΦFK. Χάρων] Κέρβερος Solanus frustra conjecit. nam ut olim dixi ambigue positum est Χάρων, nomen etiam caninum ut in Aeschyli loco ap. Polluc. V, 47. ita jocose idem dixit quod Euripides graviter in Alcest. v. 262: Χάρων μ' ἤδη καλεῖ.

46. τὸν αὑτοῦ Dindorfius pro τὸν αὐτοῦ. ὁμότιμος mea sententia h. l. idem fere est qui vulgo Lacedaemone ὅμοιος dicebatur. vide egregie disserentem Schneiderum ad Xenoph. Hellen. III, 3, 5 et de re ipsa vel O. Müllerum (Die Dorier II p. 306).

47. δίκην] δίκης B. ἐχούσης, κρίθητι, ἔφη] vide mihi Suidam s. v. Δανάη. ὄνομα κύριον. [ἡ Ἀκρισίου.] κρίθητι καὶ σύ· οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου. ταύτης γὰρ δυσπειθῶς πρός τινα δίκην ἀπαντώσης σοφός τις πρὸς αὐτὴν ἐπεφθέγξατο· κρίθητι καὶ σύ·

φὸν δίκην ἐχούσης, κρίθητι, ἔφη· οὐ γὰρ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. 48. μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ
193 πρὸς ἀλήθειαν * ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὕπερον, κεκραγότα καὶ λέγοντα,

---

οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. eadem Suidas s. Ἀκρισία habet, ubi sic incipit: Γυναικός τινος Δανάης τοὔνομα δυσπειθῶς —, partem habet etiam Zonaras s. Δανάη p. 468, qui ipse quoque scribit κρίθητι καὶ σύ. e Suida igitur et Zonara hic conjicio: ἐχούσης, κρίθητι, ἔφη, καὶ σύ —, praesertim quum prorsus Lucianeum sit illud κρίθητι καὶ σύ, velut in Gallo c. 11: πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ —. Suidas autem, qui perraro Lucianeis utitur, haec tamen e nostro loco deperdita scholia secutus repetiit. cave igitur quae unius scholiastae fuerant, Luciano impertias aut haec quasi mutila sic e Suida expleas: δίκην ἐχούσης [καὶ δυσπειθῶς πρὸς αὐτὴν ἀπαντώσης vel ut solet Lucianus, ἐπ' αὐτὴν ἀπαντώσης] κρίθητι —. immo ut ipsa dicta, sic etiam narrationes ejusmodi brevitate commendantur. de alio Suidae loco s. Λουκιανὸς Σ., qui ipse quoque e scholiis antiquis fluxisse videtur, ad l. De Morte Peregr. c. 11 disserui. ἡ Ἀκρισίου] τοῦ ἀκρισίου (vel ἡ τοῦ ἀκρισίου) B repugnante etiam Suida.

48. ἰδὼν Κυνικὸν] κυνικὸν ἰδὼν F. ὕπερον, κεκραγότα Gesner. ὑπέρογκα κεκραγότα λέγοντα A. ὑπέρογκα (pro ὑπέρογκον) etiam CK. ὑπέρογκον κεκραγότα καὶ λέγοντα vulgo et BΦF, sed F sic: βακτηρίας, ὑπέρογκον κέκραγό^τα καὶ λέγοντα (tria puncta pr m) cum hoc scholio in marg: ὡς ὑπὲρ τὸ δέον κεκραγότα· Ὑπερίδου αὐτὸν εἶπε μαθητήν. apparet hunc scholiastam ridicule conjecisse: ὑπὲρ τὸ δέον κεκραγότα. Gesner vero ipse modo recte scripsit ὕπερον, κεκραγότα, modo non bene ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγότα (comma non rem correxit Schaefer in Mel. Cr. p. 72: ὕπερον ὑπέρογκον, κεκραγότα). contra recte Gesner et Schaefer, nunc etiam cum Bekkero Dindorfius κεκραγότα scripsere, qui accusativus ab illo ἰδών pendet. male autem ὕπερον καὶ κεκραγότα Hemsterhusius in Anecd. (74), Belinus, Schmieder, Jacobitius conjecerunt: etsi enim ὑπέρογκα ex ὕπερον καί natum est tamen (uti A nunc docet) καὶ pertinet ad λέγοντα. illud optime Hemsterhusius: „non credo dici ὑπέρογκον κεκραγέναι. simul patet ratio joci 'Ὑπερίδου μαθητής.'' ceterum κεκραγότα in cynicum (veluti De Mort. Peregr. 5 init.) bene quadrat. ζηλωτής] μαθητής F. 'Ὑπερείδου Dindorfius. libri 'Ὑπερίδου. sed alterum legerat scholiasta qui: εἰς τὸ ἄραβδον διασύρει, inquit, ὡς ὑπερείσεως δεόμενον.

ὅτι Ἀντισθένους καὶ Κράτητος καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, μὴ ψεύδου, ἔφη· σὺ γὰρ Ὑπερείδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. 49. ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. 50. ἀστεῖον δὲ κἀκεῖνο αὐτοῦ καὶ δηκτικὸν ἅμα τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα * 392
ὅλον· Κυνικοῦ δέ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος καὶ αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, ἀγανακτήσας καὶ κατασπασθῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν. ἀλλ' ὅ γε Δημῶναξ παρατυχὼν παρῃτεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιος ἔσται; καὶ ὁ Δημῶναξ, δρωπακισθῆναι καὶ αὐτὸν τότε κέλευσον. 51. ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν

---

49. τῶν ἀθλητῶν ἑώρα] ἑώρα τῶν ἀθλητῶν Φ.

50. ἀστεῖον δὲ Dindorfius. libri ἀστεῖον δή. δηκτικὸν F
ϊ
et v. δεικτικὸν ΑΦΚ. κιναιδίαν A et v. κιναιδείαν Φ. κιναίδειαν F. τὸν κυνικὸν om B. habent ut vulgo ΦF et qui τὸ κυνικὸν A (ita A). ἢ καὶ] καὶ om F. κατά τινα] καί τινα A.

ἄξιος ἔσται] ita conjeci. libri ἄξιός ἐστι. δρωπακισθῆναι] ἔξω πακισθῆναι Γ apud Bastium ad Gregor. Cor. p. 712. καὶ αὐτὸν τότε] ita conjeci. αὐτὸν τότε ΑΦΚ. τότε αὐτὸν F et v. confer superius δηκτικόν c. 50 init. et scholiasta h. l. καὶ αὐτόν pro αὐτόν legisse videtur. κέλευσον] δρωπακισθῆναι ἀξίωσον lemma scholii Parisini ap. Bachm. An. II p. 321.

51. πῶς ἂν ἄριστα ἄρξῃ B. πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξῃ F et v. πῶς ἄριστα ἄρξει ΑΦΚ. ego πῶς ἂν ἄριστα ἄρξαι (possis ἄρξειεν) edidi, quocum compara Pro Imagin. § 17. licet tamen cum libris πῶς ἄριστα ἄρξει scribere. at conjunctivus Cobeti (V. L. p. 106) πῶς ἄριστα ἄρξῃ non est ferendus. ἀόργητος, ἔφη] corrigendum videtur: ἀόργητος ὢν, ἔφη. πολλὰ ΦF et v. πολλάκις AC.
πολλὰ
πολλάκις K.

ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως ἐρομένῳ, πῶς ἂν ἄριστα ἄρξαι; ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. 52. ἐρομένῳ δέ τινι, εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίοι, οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίττας τιθέναι τὰ κηρία; 53. πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένον, ὀψὲ ἔφη Ἀθηναίους εἰκόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυνέγειρον. 54. καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὴ τὸν
393 χωλὸν τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν * ἐπὶ πολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περιπατητικοῦ. 55. ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ ἕτερον ἀνθ᾽ αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο· οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. 56. καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον

---

52. ἐσθίοι ΒΦΚ. ἐσθίειν, Α. ἐσθίει F et v. οὖν] γοῦν ΑΚ. μελίττας Diudorfius pro μελίσσας.

53. ὀψὲ ἔφη ΑΒΦΚ. ὀψέ ποτε ἔφη F et v. Ἀθηναίους] in hanc vocem desinit K. εἰκόνι χαλκῇ] χαλκῇ εἰκόνι Φ. Κυνέγειρον Dindorfius et habet κυνέγειρος cod. Parisinus in scholio ap. Bachm. II p. 321 et p. 449. hoc loco κυναίγειρον ΑΦF et v. κυνείγειρον B.

54. λέγω δὲ inutilis conjectura est Reitzi. λέγω δὴ recte libri (diserte ΑΦF). utroque quum omnes attici tum Lucianus utitur. ἐπὶ πολὺ B. ἐπιπολὺ ΑΦF et v.

ευ
55. σύνεβούλεν (ευ sec m) F (ita F). πρέπειν] πρέπει B. ἀνθ᾽ αὑτοῦ F et v. ἀντ᾽ αὐτοῦ ΑΒΦ. τῶν] τὸν a.

56. Ἑρμίνον c. μὲν ὄντα] μὲν om A. ἀριστοτέλην, A. ἀριστοτέλην etiam BF. ἀριστοτέλη Φ et v. δὲ habent Fa et v. sed om ΑΒΦ. post δὲ lacunae signum posui. participium autem quale est θαυμάζοντα excidit. καὶ διὰ στόματος αὐτοῦ ΑΒΦbc et v. sed A in textu καὶ et in marg.: (pm). διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ Fa. ἀληθῶς] in locis geminis ὡς ἀληθῶς legitur ut De Sacrific. c. 14, Adv. Indoct. 14 fin. et Nigrin. 7. denique Herminum nostrum i. e. Peripateticum Luciani aetate vixisse complures apud Clintonum Fastis Rom. II p. 273 sq. diserte testati sunt.

ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παγκάκιστον μὲν
ὄντα καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλην δὲ
. . . . καὶ διὰ στόματος αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας
ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.
57. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς
Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, παρελ-
θὼν εἰς αὐτούς, μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα ὦ Ἀθηναῖοι
ψηφίσησθε, ἂν μὴ τοῦ Ἐλέου τὸν βωμὸν καθέλητε.
58. ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ Ἠλεῖοι
εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ
ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις
ὑμῶν, * ὅτι μήτε Σωκράτους μήτε Διογένους εἰκόνα 394
ἀνατεθείκασιν. 59. ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς
τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυ-
νεύουσιν ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς ἄν
τε ἀγαθοῖς γράφωνται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων,
οἱ δὲ ὑπὸ νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται. 60. τῶν δὲ
Ὁμήρου στίχων ἕνα ᾖδε μάλιστα,

κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς.

61. ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην ὡς Κυνικόν τινα δη-
μηγόρον. 62. ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι

---

57. παρελθὼν] ita correxi. προελθὼν B. προσελθὼν ΑΦF et v. ἔφη habent F et v., sed om ABCΦ. et potest varie transponi aut sic: μὴ πρότερον ταῦτα, ἔφη (ut est c. 58), aut sic: ἔφη· μὴ πρότερον ταῦτα (ut est c. 62). ψηφίσησθε ABF. ψηφίσασθε C. (de Φ non liquet.) ψηφίσεσθε v. ἂν μὴ] Quaestt. L. p. 92.

58. αὐτῷ Ἠλεῖοι (ἤλειοι B ita et mox) εἰκόνα] αὐτῶ ἠλεῖοι (ita et mox) εἰκόνα αὐτῶ A. ἔφη, ὦ ἄνδρες] ἔφη, ἄνδρες Φ.

59. πρὸς τὸν τ. ν. ἔμπ.] de articulo confer Quaestt. L. p. 268. ἄν τε πονηροῖς] ἄν ποτε πονηροῖς A. γράφωνται ABCF. γράφονται v et (?) Φ. γίγνονται Φ et v. γίνονται ABF.

60. ᾖδε] ἦδε A. κάτθαν'] Jl. ι', 320. ἀέργὸς et in marg: pm A.

61. Θερσίτην] ab A. Gellio XVII, 12 etiam Favorinus Thersitae laudes quaesivisse, sed quaesivisse joco dicitur.

62. ἀρέσκοι Φ et v. ἀρέσκει ACF. σωκράτην A. σωκράτη ΦF et v. διογένην Aabc. διογένη BΦFcg. quod ad senten-

τῶν φιλοσόφων ἔφη· πάντες μὲν θαυμαστοί, ἐγὼ δὲ Σωκράτην μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον. 63. *ἐβίω δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλάς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάν-*
395 *των. τὸ τελευταῖον δὲ ἤδη * ὑπέργηρως ὢν ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς*

---

tiam adtinet, cum his confer superiora c. 5 et c. 13. ceterum Demonactis *ἀποφθέγματα* (c. 12 — c. 63) pleraque philosophi persona digna sunt. ego certe ne in hoc quidem Plutarchi libro: *Ἀποφθέγματα βασιλέων καὶ στρατηγῶν*, nedum in his ejusdem: *Ἀποφθέγματα Λακωνικά* et *Λακαινῶν ἀποφθέγματα* res inveni similes.

63. *ἐβίω* ACF. *ἐβίου Φ* et v. *ὀλίγου Φ* et sec m B et v. *ὀλίγα* AF. *ὀλίγῳ* pm B. adeo pro *ἐβίω* et *ὀλίγου* mendose scriptum est: *ἐβίου* et *ὀλίγῳ*. *γίγνεσθαι*] *γίνεσθαι* ABΦF. *τοτελευταῖον* ΦF. *ἐνοικούντων*] *ἐννοικούντων* A. *θεοῦ ἐπιφάνειαν*] ita nunc correxi. libri *θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν*, quod vitium e proximis *καί τινα ἀγαθόν* natum est, prorsus ut supra c. 58 *αὐτῷ ἠλεῖοι εἰκόνα αὐτῷ χαλκῆν* A exhibet. vide Convivium § 7 *θεοῦ ἐπιδημία*, Alexand. 38 *Γλύκωνος ἐπιφάνεια*, Eunapium Prooemio p. 3 fin. *ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ*, ubi Boissonadius p. 138 et inprimis p. 559 e Libanio aliisque *ἐπιδημίαν θεοῦ* et *ἐπιδημίαν τῶν θεῶν* adtulit. ceterum hoc loco in Quaestt. L. p. 269 *θεοῦ τινος ἐπιφάνειαν* conjeceram, vitio recte animadverso, non recte emendato. *δὲ αἱ*] *δὲ καὶ* A. *αὐτὰς* ABF et fortasse CΦ. *αὐτὰς* v. *τῶν ἄρτων* (ω supra) BC. *τὸν ἄρτον* (ω supra) A (ω supra pm). *τὸν ἄρτον* ΦF et v. *ἑκάστη — ᾤετο*] compara Livium Hist. XXVII, 45: ‚Invitare inde pro se quisque et offerre et fatigare precibus, ut quae ipsis jumentisque usui essent, ab se potissimum sumerent: benigne omnia cumulata dare.‘ *ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ* AF et v. *προσέφερον αὐτῷ ὀπώρας* (sic) Φ. at vulgatam collocationem poscit ea quae hic est verborum *τῶν ἄρτων* et *ὀπώρας* oppositio.

αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τῶν ἄρτων, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ πατέρα ὀνομάζοντες. 64. στάσεως δέ ποτε Ἀθήνησι γενομένης εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ φανεὶς μόνον σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς· ὁ δὲ ἰδὼν ἤδη μετεγνωκότας οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. 65. ὅτε δὲ συνῆκεν

---

64. *φανεὶς μόνον*] compara Plutarchum Philopoemene c. 12: *καὶ μόνον ὀφθέντος εὐθὺς ὀρθὴ καὶ δραστήριος ἦν* et nostri Alexandrum c. 9 et c. 30 quibus e locis hic supplere licet: *φανεὶς μόνον σιωπᾶν [εὐθὺς] ἐποίησεν* —. nam in verbis hisce: *εὐθὺς ἐποίησεν αὐτούς* quam ego addo vocula *εὐθύς* facile potuit excidere. *σιωπᾶν*] *σιωπὴν* B. *ἤδη* om A.

65. *οὐκέθ'* A. *οὐκ ἔθ'* ΦF et v. *αὐτῷ*] *αὐτῶ* A. *ἀὐτῶ* F. *ἐποικουρεῖν* a. *μέλλειν*] *μέλειν* (λ supra sec m) A. *τὸν ἐναγώνιον — μέλλειν*] Demonax moribundus *λήγει* pro verbo *ἄρχει* substituit. hujus initium carminis, quo praecones ludorum gymnicorum inter se praeconio certabant, etiam Julianus in Caesaribus p. 318 sq. ed. Spanhem. adtulit, qui recte incipit *Ἄρχει μὲν* — caetera eodem modo usque ad *μηκέτι μέλλειν*. tum e praeconum carmine fortassis etiam proxima verba et duo ultimi apud Julianum versus hi: *Νίκης δὲ τέλος | Ζηνὶ μελήσει* repetiti sunt. sed quicunque versus medii his interjecti sunt, eos omnes unus composuit Julianus ludens Caesaresque suos inridens, id quod fugit M. H. E. Meierum (in Erschii Encycl. P. III p. 313), qui adversante Polluce IV, 91 a praeconibus, ut aliorum certamina indicerent, ab initio haec proclamata voluit. rem ipsam praeterea J. Palmerius in Exercitt. p. 578 sq., A. Boeckhius in Oecon. Athenn. II p. 361 et ego ad Lucianum Vol. I P. II p. 90 tractavimus. equidem ita censeo, ab eis versibus qui Juliano et Luciano communes sunt: *ἄρχει μὲν — μέλλειν* omnes praecones exorsos esse, deinceps vero alium praeconem alios versus, nunc plures nunc pauciores addidisse. quod non tam e Galeno IX, 501 ed. Chart. (ubi pro *πλεῖστον φωνεῖν* obiter scribe: *ἐπὶ πλεῖστον φωνεῖν*) concluditur quam e Polluce IV, 91: *ἦν ἀγώνισμα (τῶν κηρύκων) σάλπιγγος πρεσβύτερον. εἰς δὲ φιλοτιμίαν τῶν ἐπ' αὐτῷ προελθόντων οἵ τε καλούμενοι πόδες συνετέθησαν, ἔλεγχον ἔχοντες εἰς μῆκος πνεύματος* —. nam praeconibus quoque, quorum erat hoc carmen spiritu continuo proclamare, longior aliis spiritus fuit aliis angustior. vide mihi aliud carmen, quod ab coryphaeo chori uno spiritu recitandum erat, parabasis comicae eam partem, quod *πνῖγος* sive

οὐκέθ' οἷός τε ὢν αὑτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρὸς
396 καὶ οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. * 66. ὀλίγον

μακρὸν dicebatur, cujus nominis auctores ab Hermanno in Elem. D. M. p. 720 sqq. collecti sunt. atqui hocce *πνῖγος* parabasi insertum etsi semper dimetris anapaesticis constat, tamen sex versus sunt in Acharn. 634 sqq., quatuor in Equit. 545 sqq., novem in Vespis 1051 sqq., decem in Pace 749 sqq., quatuordecim in Avibus 723 sqq., postremo in Thesmophor. 814 sqq. sedecim. quod autem hi in parabasi versus omnes sunt dimetri, ubique ibidem tetrametri anapaestici praecedunt. illud vero quaeritur, utrum praecones etiam in commissionibus dimetros anapaesticos pronuntiaverint, anne monometros. nam in Juliano meri monometri sunt, Lucianea autem in utramvis metri formam licet redigere. ac fortasse jam Ol. XCVI, quo tempore haec praeconum certamina exorta sunt, continuis ejusmodi monometris uti coeperant: si tamen in Servii Centimetro c. IV p. 370 Gaisf. ‚Trinicium' (libri etiam ‚Thinicum, Thrinicum, Thirenicum, Thirinicium') cum Santenio convertere placet in ‚Phrynichium': at possis etiam in ‚Philiscium'. et ab Juliano quidem quum versus XXXIX in justa systemata conjuncti sint, v. 10 *πόλλ' ἔθνεα δὴ* pro *ἔθνεα πολλά* et v. 17 *ἀντιπάλων* pro *ἀντίπαλον* conjicio. eodem autem metro et eo perpetuo aliud carmen satyricum decurrit, Senecae Ludus D. M. C., qui item totus e systematis compositus est: nam c. 12 fin. v. 28 synaphiam ita restituo: ‚Litora Ponti | Ille et caeruleos.' non satyricum est, caetera item legitimum hujus metri carmen in Ausonio Comm. Prof. Burd. VItum. contra systematum leges in Xto hymno et aliis plane Synesius neglexit, jure ille ab Hermanno Elem. D. M. p. 370 notatus. ceterum vitiosa in Juliano scriptura: *ἄρχει μὲν ἀγὼν | ὁ τῶν καλλίστων* (addito articulo *ὁ*) editoribus quibusdam Luciani fraudi fuit de metro securis: at in Luciano recte libri omnes: *λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων.* *τοῦ βίου* om F.

66. *περὶ ταφῆς τί κελεύεις;*] *τί κελεύεις περὶ ταφῆς* F. *πολυπραγμονῆτε* F. *ὀδμὴ τεθάψει* A. *τί οὖν; οὐκ* B. *τί οὖν οὐκ* AΦF et v ante Lehmannum. *προτεθῆναι* (ut in Quaestt. p. 269 conjeceram) ABFa. *προτεθεῖναι* bc et v et (?) Φ. *προθεῖναι* quod ibidem conjeci nullus habet codex. *ἔφη*] *ἐστι* F.

δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν; οὐκ 'αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προτεθῆναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῴοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι. 67. οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπὶ πολὺ ἐπένθησαν καὶ τὸν θᾶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει ὁπότε κάμνοι ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων· οὗτοι μέντοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα, καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγιγνώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

---

67. καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ ΑΦ et v. δημοσίᾳ, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν F (ita F). ἐπὶ πολὺ B. ἐπιπολὺ ΑΦF et v. θᾶκον Jacobitius. θάκον ΑΒΦ. θῶκον F et v. ἐς τιμὴν] εἰς τιμὴν AF. ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον] καὶ τὸν λίθον ἱερὸν εἶναι F. ἀπήντησε] ἀπήντηκε. A. ἀναγιγνώσκουσι Dindorfius pro ἀναγινώσκουσι.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

Reitz. I.
p. 23

1. *Οὐκοῦν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ
τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων,
γνωρίζω τὴν εἰκόνα καί φημι ὅμοιος εἶναι αὐτῷ, οὐδ'
ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ*
24 *ὁ πηλὸς οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις * παρὰ μικρόν·
εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους
ὄντας τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς,
ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν
προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον
τοὐμόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς
γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα
ἔδοξε μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ
δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι
ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς*
25 *ἀγῶνας; ζῶντα γοῦν ὡς ἀληθῶς καὶ ἔμψυχα * ὑμῖν
τὰ ἔργα, καὶ νὴ Δία καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστι διάπυρον.
καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ
μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ*

---

1. *βόρβορός* XYcd. *βάρβαρός* DΦab et qui in marg ÷ E. *παραμικρὸν* Φabc. *ἀμηχάνους* a. *ἐπευφημίζεις* codex Bourdeloti. *τίς δ' ἡ*] *τίς δαὶ ἡ* E. *τίς δὲ ἡ* Φ. *ξὺν*] *σὺν* c.
ζῶντα] *ζώιά* E. *ζῶα* Φ. *γοῦν* Φ. *γ' οὖν* E. *οὖν* v. vide Quaestt. L. p. XXV. *ὑμῖν*] *ἡμῖν* Φ. *εἰ μὴ διαλλάττοιτε* Φa et v. *εἰ μὲν διαλλάττοιτε* E. *εἰ μὲν διαλλάττετε* D. hinc possis: *εἰ μὴ ἐνὶ διαλλάττοιτε.* ceterum *πλὴν εἰ μή*, quod in Pseudosoph. 7 notatum est, saepius habet Lucianus. *ὅτι μὴ* Hemsterhusius. libri *ὅτι μηδ'* —.

χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. 2. ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἀπαγγέλλοντες εἴδωλ᾽ ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ κατὰ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ᾽ ἄλλα οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν οὔτε ψυχῆς δῆγμά τι, ἀλλὰ τέρψις * ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγ- 26

2. ἀπαγγέλλοντες] libri pessime: ἐπαγγέλλοντες, quod unus correxit H. Stephanus in Thes. L. Gr. s. Ἐπαγγέλλω p. 393 ed. Lond., apte collato Himerii sophistae ap. Photium Bibl. p. 354, 53 (p. 108 ed. B.) libro cui titulus: ὅτι οὐ δεῖ πάντως δημοσίᾳ τὰς ἀκροάσεις ἀπαγγέλλειν. adde vel Lexicon rhet. in Bekkeri Anecdot. p. 300, 4. in hujusmodi locis ἀπαγγέλλειν est, ,pronuntiare, memoriter recitare'. de simili codicum vitio ἐπαγγελία pro ἀπαγγελία vide Toupium ad Longin. p. 373 et Walzium in Rhetoribus Gr. I p. 15. εἴδωλ᾽ ἄττα] εἴδωλα ἄττα vulgo. τὰ δ᾽ ἄλλα] τὰ δὲ ἄλλα Φ. libri ψυχῆς δεῖγμά. ψυχῆς δῆγμά primus correxit Solanus (qui postea ad vulgatam rediit), tum Cobetus V. L. p. 142 et Dindorfius. nihili esse δεῖγμα ψυχῆς et δεικνύναι τὴν ψυχήν adparet. at quid sit δῆγμα ψυχῆς certe nemini aperient loci Sophoclis et Aristophanis apud Cobetum neque Platonis De Rep. V p. 474 D: δάκνουσί τε καὶ κινοῦσιν, ubi sententia est longe diversa. immo δῆγμα ψυχῆς sunt aculei in eorum qui discendi causa audiunt animis relicti, quibus opponitur τέρψις ἄλλως i. e. merus lusus. eadem oppositione Cicero utitur in Bruto c. 9 § 38 fin. apte igitur idem Cobetus alium Platonis locum contulit in Sympos. p. 218, A: τὴν καρδίαν ἢ ψυχὴν — πληγεὶς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, quem Platonis locum Plutarchus aliique ap. Valckenarium ad Hippol. v. 700 imitati τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν laude justa prosequuntur. adde Hemsterhusiana in Anecd. p. (43) sqq.
ὥστε — μετὰ τὰ πράγματα] haec supra c. 1 continuo post v. ἄξια τοῦ Καυκάσου transpono similiterque Hemsterhusius transposuit, quem non fugerat sententiae cursum his verbis male interrumpi. ὥστε μοι DEΦ. ὥστε με edd. vett. libri λέγοις. correxit Schaefer Mel. Crit. p. 116. libri τὸν κλέωνά φησιν· οἶσθα περὶ αὐτοῦ. in Quaestt. p. 157 aliter distinxi: τὸν Κλέωνα· φησίν, οἶσθα, περὶ αὐτοῦ probante Dindorfio, qui pro φησίν recte φησὶ δὲ scripsit. nunc malui: τὸν Κλέωνα· οἶσθα δέ, ἅ φησι περὶ αὐτοῦ —. aliam conjecturam apud Töppelium (De Fragm. Com. Gr. II p. 9) proposui, sed audaciorem, ut quae pro tertia secun-

μα. ὥστε μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθέα λέγεις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα· οἶσθα δὲ ἅ φησι περὶ αὐτοῦ·

Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα.

καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν ἢ καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι

---

dam exigat personam, quasi ita haec diffingas: τὸν Κλέωνα· φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ· „ὦ Κλέων, | οἶσθ' ὅτι Προμηθεὺς εἶ σύ; μετὰ τὰ πράγματα." vide geminos versus in Aristoph. Equit. 346 et Avibus 804 sq. Κλέων — πράγματα] sententiae causa Hemsterhusius Demosthenis verba De Pace init: οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι — μετὰ τὰ πράγματα comparavit, Töppelius l. l. Stanleium ad Aesch. Agam. v. 257 bene addidit, quibus cumuli loco Tacitea adicio in Histor. III, 8 fin: ‚consilia post res adferebantur.' ceterum ὁ Κωμικὸς interdum eximie dicitur Menander, ut ab Eustathio aliisque apud Meinekium Fragm. Com. Gr. IV p. 325 et ejusdem Eustathii p. 725, 32 χρῆσις τοῦ Κωμικοῦ τὸ π α λ ί μ β ο λ ο ς non ex Aristophane, uti Dindorfius in Aristoph. Fragm. p. 244, sed e Sicyonio Menandri manavit, quod Meinekius l. l. IV p. 626 paene intellexit. sed plerumque ὁ Κωμικὸς dictus est Aristophanes: quo factum est, ut Dindorfius ad Arist. Fragm. p. 242 sqq. ea fragmenta, quorum lemma est: φησὶν ὁ Κωμικὸς ad Aristophanem referre non dubitaret ratus, id quod res est, cum Menandro Aristophanem non facile confundi posse. sed tutiorem viam ingressus Meinekius talia (l. l. IV p. 660 sqq.) ad fragmenta comicorum anonymorum referre maluit. hic igitur quum de antiqua comoedia sermo sit, quis non cum Solano hunc versum esse judicet Aristophanis? sed Hemsterhusius: „scholiastae credo, inquit, Eupolin esse patrem hujus iambi affirmanti: eum etiam κωμικὸν simpliciter vocat Lucianus in Nigrino § 7." at vero ad nostrum locum scholia omnino nulla exstant. nempe vir summus quod scholium ad Nigrin. § 7 unice pertinet: τὸν κωμικόν· σημαίνει τὸ τοῦ Εὐπόλιδος id mero errore ad nostrum locum transtulit, qui error ab Meinekio Fragm. Com. V. II P. I p. 556 susceptus, a Töppelio autem l. l. recte notatus est. at scriptor Nigrini verba κατὰ τὸν Κωμικόν fortasse significare voluit: ‚secundum Aristophanem.' nam hunc versum Eupolidis de Pericle oratore cum Aristophanis versu in Acharn. 531 eundem Periclem celebrantis nonnulli confuderunt: quo factum est, ut Cicero in Epp. ad Atticum XII, 6 (quocum confer Diodorum Sic. XII, 40) quem dixi versum Acharn. 531, non ex Aristophane adferret sed ex Eupolide. attamen sic quoque in medio relinquam, utrum Ari-

τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια, καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν συντρίψειεν ἂν ἅπαντα.
3. καίτοι φαίη τις ἂν παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα * 27
εἴκασέ σε τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο

---

stophanis hicce trimeter fuerit an Eupolidis, qui ipse quoque in comoedia *Χρυσοῦν Γένος* nomine Cleonem derisit. quam litem certe non dirimit scholiasta Bachmanni ad Lycophr. p. 347: — ὡς Ἀριστοφάνης· „εἰ μὴ Προμηθεύς εἰμι, τἄλλα ψεύδομαι", quae etiam veri Promethei verba esse possunt tum quoque (ut in Avibus a v. 1494) interlocutoris. potest tamen hic trimeter alius (ut Cleonis) fuisse, qui se cum Prometheo conferre ausus esset. nec male ambo Aristophanis fragmenta conjuncta fuisse dicas, velut hoc exemplo: *ΚΛΕΩΝ.* εἰ μὴ Προμηθεύς εἰμι, τἄλλα ψεύδομαι. *Β.* ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ – – ὦ Κλέων, | οἶσθ' ὅτι Προμηθεὺς εἶ σύ; μετὰ τὰ πράγματα. ἰπνοποιοὺς DΦ. ἰπνοποιοὺς edd. vett.

πηλὸν εἶναι τὴν DEΦab. πηλὸν καὶ τὴν XU, quod a plerisque receptum est. πηλὸν ἢ καὶ τὴν cd, quod quum in codicum scriptura latere videatur, post Lehmannum probavi. ἡμῖν] ὑμῖν a. libri συντρίψειεν ἅπαντα. recte vero συντρίψειεν ἂν ἅπαντα Jacobsius pone R. Porsoni Adversar. p, 284 ed. L.

3. libri φαίη τις, sed φαίη τις ἂν in prima edit. rescripsi collato l. De Hist. Conscr. 33. ταῦτα] ferri potest. olim ταύτῃ conjeceram. εἴκασέ σε Hemsterhusius. libri εἰκάσαι. ·εὐκίνητά τε εἶναι Bekker optime. libri: εὐκίνητά τε εἴη. ceterum de verbis τοιαῦτα ζῷα — πλάσματα male idem Bekker: ‚haec, inquit, ab hoc loco aliena.' immo prima verba omnino necessaria sunt, proxima καὶ τὸ μὲν ὅλον non tam aliena quam non necessaria. at Lucianus in mythis enarrandis saepe ingenio indulget. tum in Prometheo altero § 13 init. eadem res aliis verbis explicata est. cave h. l. quidquam deleas. δέ τι καὶ ἡ ἀθηνᾶ D. δέ τι ἡ ἀθηνᾶ E. δέ τι καὶ ἀθηνᾶ Φ. δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ v. πρός γε Hemsterhusius. libri πρός τε. τὸ εὐφημότερον] ita correxi. libri τὸ εὐφημότατον. πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος eandem fere notionem habet quam superius illud: παραμυθούμενος. confer etiam Incerti Amores § 16: ἐπὶ τὸ δυσφημότερον. τῷ λελεγμένῳ] τῷ λεγομένῳ Φ. μήδ' Φ. μηδὲ v. λέγειν] λέγων DEΦ.

ἀλλ' εἰ V. ἀλλὰ εἰ Φ et v. μὴ καὶ χάριεν Tcd. μὴ χαρίεν V (in γρ.) μὴ καὶ χάριέν τι UX. μὴ καὶ χαρίεντα Φab et vulgo. μὴ χαρίεντα DE. nempe χαρίεντα e superiore illo: ἐφθη-

ἐπαινῶν καὶ μὴ πρός τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων τέως, ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε, τοιαῦτα ζῷα μορφώσας καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἶναι καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν, συνειργάζετο δέ τι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός γε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον· καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ. ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν εἰ καινοποιεῖν δοκοίην, μηδ' ἔχοι τις λέγειν
28 ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος, * οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἄν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ καὶ ξυμπατήσας ἂν ἀφανίσαιμι· οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γοῦν ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴ γε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν εἶναί μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι οὐ συνιεὶς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὸ πεπονθότα. 4. Πτολεμαῖος γοῦν ὁ

ναι χαρίεντα sumtum est. pro φαίνοιτο Cobetus V. L. p. 222 φανοῖτο frustra conjecit. παρὰ γοῦν d. παρὰ οὖν c. παρὰ γὰρ Φ et v. Brodaeus: „παρὸν ἐμοί] Lege παρὰ γοῦν ἐμοί.“ libri ἄξιος ἄν μοι. sed optime ἄξιος ἂν [εἶναί] μοι supplevit Schaefer in Mel. Cr. p. 61. male vero Brunckius ad Aristoph. Avv. v. 355 h. l. δοκῶ in δοκοίην mutari voluerat. αὐτὸ πεπονθότα Marcilius. τοῦτο πεπονθότα Bekker conjecit. ταὐτὸ πεπονθότα Hemsterhusius ex „codice Brodaei“. αὐτὰ πεποιθότα Φ et vulgo. αὐτὰ πεπονθότα X. αὐτὸ πάσχειν Lucianus frequentat, velut in D. Mort. XV, 4, Hermot. 72, D. Meretr. V, 2 et De Morte Per. 24.

4. γοῦν Seager. libri οὖν. τὸ δ' ἕτερον] τὸ δὲ ἕτερον Φ. συναγαγὼν Φ et v. ἀγαγὼν DTV. τοὺς Αἰγυπτίους] τοῖς αἰγυπτίοις V. ὀλίγου δεῖν ἔφυγον] ὀλίγου διέφυγον Φ. κειμήλιον] καμήλου D. ἐμυσάττοντο DEΦ. ἐμυσσάττοντο edd. vett. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος Φ et fortasse DE et v. ὁ μέντοι Πτολεμαῖος VYd. ὁ μέντοι ὁ Πτολεμαῖος c. vulgata plane convenit loco gemino Zeuxidis 7: ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι —. „συνεὶς Dabc, ita etiam Graeviana et recte. συνιεὶς Bourdelotiana et post eam reliquae omnes, nullo auctore.“ ex edit. prima. συνιεὶς sumtum videtur e c. 3 fin: οὐ συνιεὶς —. καὶ οὐκέτι] libri καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι. „τὸν ἄνθρωπον jure optimo delet

*Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε
Βακτριανὴν παμμέλαιναν καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς
τὸ μὲν ἡμίτομιον αὐτοῦ ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ'
ἕτερον ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν, ἐπ' ἴσης δὲ μεμερισμένον,
ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους ἐπεδείκνυτο
αὐτοῖς ἄλλα τε * πολλὰ θεάματα καὶ τὸ τελευταῖον καὶ* 29
*ταῦτα, τὴν κάμηλον καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον, καὶ
ᾤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ πρὸς μὲν τὴν κάμη-
λον ἐφοβήθησαν καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες·
καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο καὶ ἁλουργίδι ἐπέστρωτο
καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς ἢ Καμ-
βύσου ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον· πρὸς δὲ τὸν ἄνθρω-
πον οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων, οἱ δέ τινες ὡς ἐπὶ τέρατι
ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνεὶς ὅτι οὐκ εὐδο-
κιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων
ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔ-
μορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτὰ καὶ οὐκέτι διὰ τιμῆς
ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμε-
λουμένη, * τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ* 30
αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ τὸν πότον.
5. *δέδοικα δὲ, μὴ καὶ τοὐμὸν κάμηλος ἐν Αἰγυπτίοις*

Lehmannus, ante quem sententiae pravitatem perspexerat Jacobsius." ex edit. prima. vox *ἄνθρωπον* saepe praecessit, modo etiam cum articulo: *πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον* itemque subsequitur: *τὸν ἄνθρωπον δέ*. ad quam rem si Jacobsius adtendisset, nostri loci vitium *καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι* litura sanasset. nunc ille modo (Animadv. ad Eur. p. 240) *τὸ ἄμορφον* vel *τὸ ἄτοπον*, modo (Ad Porsoni Adv. p. 284) *τὸ ἀλλόκοτον* pro *τὸν ἄνθρωπον* frustra conjecit. at: „saepe, inquit, vox *ἄνθρωπος* in similium locum successit." quid tum postea? omnis menda uno conjecturae genere sanari non magis potest quam omnis morbus una medicina.

5. *δέδοικα δέ*] *δέ* hic minus aptum et fortasse mendosum est. in gemino loco Zeuxidis 12 init. *τοίνυν* legitur. libri: *τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς*. correxi: *τὸν χαλινὸν ἀντὶ αὐτῆς* (i. e. ‚pro camelo frenos ejus admirantur'). in absurdo isto *ἔτι* unus haesit Struvius L. L. p. 228. *θαυμάζωσι* Marcilius. libri (etiam ΦΜ): *θαυμάζουσι*. *ἀλουργίδα* c. pro *ἀλουργῖδα*. *ἐπειδὴ οὐδὲ* DΦ: *ἐπεὶ δὲ οὐδὲ* v. in prima edit. et jam in Quaestt. L. p. 166 repudiata Hemsterhusi conjectura: *ἔτι δὲ οὐδέ* ego: *ἐπεὶ οὐδέ* cor-

ᾖ, οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἀντὶ αὐτῆς θαυμάζωσι καὶ τὴν ἁλουργίδα. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη πρὸς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο· ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἱπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῷον τουτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον,
31 εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς * ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν; οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον; φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν. 6. οὐ πάνυ γοῦν

---

rexi, idemque nunc et a Bekkero et Dindorfio bene restitutum est.

συγκεῖσθαι] ξυγκεῖσθαι Φ. πρὸς εὐμορφίαν Φ. εἰς εὐμορφίαν v. variatur etiam Pro Imagg. 19, non item De Merc. Coud. 23. compara De Merc. Cond 31, De Luctu 24, De Dips. 2. minus atticum est talibus in locis εἰς, quod habent scriptor Cynici § 10 et Toxaridis § 31. τί οὖν; οὐχὶ Hemsterhusius Anecd. p. (21). τί οὖν οὐχὶ v. συνέφθειρεν] διέφθειρεν Φ, quod in prima edit. probavi rejecto altero, quod mihi e proximo: συνήθη natum esse videbatur. at συνέφθειρεν ad h. l. Hemsterhusius tuetur, cui adde Schaeferum ad Dion. Hal. D. C. V. p. 129.

6. ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Φ. libri: οἴκοι καὶ καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ἐν —. recte οἴκοι καθ' ἑαυτὸν ἢ καὶ νὴ Δία ἐν — Schwidopius (Observ. Luc. I p. 9) emendavit, ante quem Lehmannus prope verum: οἴκοι καθ' ἑαυτὸν καὶ νὴ Δία ἐν —, quod in prima ed. probaveram. vide Quaestt. L. p. 155. non bene Bekker: οἴκοι καὶ καθ' ἑαυτὸν ἰδίᾳ ἢ ἐν — conjecit, quod mihi esse videtur τρὶς ταὐτόν. Διονύσῳ DEΦX. Διονυσίῳ edd. vett. ἐν ῥυθμῷ] ἐν om TR et fortassis Y. πρὸς αὐλὸν ἐνίοτε. καὶ distinguit Φ. πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ vulgo. chorus comoediae, de quo in hisce verbis sermo est, ‚interdum' canebat saltabatque, non semper. verba πρὸς αὐλὸν ἐν ῥυθμῷ praeter alios conjunxit etiam Dionysius Hal. A. R. T. I p. 387 ed. R. post ἐνίοτε libri ita pergunt: καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις —. posui signa defectus ut in loco lacunoso. supple: ‚καὶ [πρὸς] ὅλον τὸ [θέατρον παρέβαινεν, sive ἐστρέφετο,] ἀναπαίστοις —.' haec quidem verba de parabasi chori accipienda

*συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος καὶ ἡ κωμῳ-
δία, εἴ γε ὁ μὲν οἴκοι καθ' ἑαυτὸν ἢ καὶ νὴ Δία ἐν
τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ
δὲ παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν θεάτρῳ * ὡμίλει* 32
*καὶ ξυνέπαιζε καὶ ἐγελωτοποίει καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν
ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλὸν ἐνίοτε, καὶ τὸ ὅλον . . . .
ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλά. τοὺς δὲ τοῦ*

---

sunt, de qua dicere Aristophanes (Ach. 604, Eqq. 506 et Pac. 719) solet: *πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι.* sed Luciano *ὅλον* addendum erat, maxime quidem quod de comoedia jam dixerat: *θεάτρῳ ὡμίλει*, tum quod superius illud *μετ' ὀλίγων* opponitur. certo igitur h. l. vox *θέατρον* excidit, ceterum pro *παρέβαινεν* (licet verba *ἔβαινε — παρέβαινεν* de choro deinceps posita concinne se excipiant) possis etiam: *ἐστρέφετο* conlato Platone comico ap. schol. ad Arist. Pac. v. 719 sive Suidan s. *Παράβασις.* *ἐποχουμένη τὰ πολλὰ, τοὺς*] ita recte distinctum est in abc et vulgo ante Bosium, qui male interpunxit *ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς —.* qui antiquam comoediam noverit, simul norit h. l. verba *ἐποχουμένη τὰ πολλά* cohaerere. de re prorsus eadem Pollux IV, 112 quod eodem redit *ὡς τὸ πολύ* posuit: ‚*ἡ δὲ παράβασις ὡς τὸ πολὺ μὲν ἐν ἀναπαίστῳ μέτρῳ, εἰ δ' οὖν καὶ ἐν ἄλλῳ, ἀνάπαιστα ἐπίκλην ἔχει.*‘ post *τὰ πολλὰ*, libri: *τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρ. ἐχλ.* ego dudum vocula *δὲ* inserta correxi: *τὰ πολλά. τοὺς [δὲ] τοῦ δ. ἑ. ἐχλ.* quum enim toto hoc l. dialogus et comoedia opponantur, necesse est et *δὲ* inseri et verba *τοὺς [δὲ] τοῦ δ. ἑ. ἐχλ.* ab initio novae enuntiationis conlocari. nuper *δέ* etiam a Bekkero et Dindorfio insertum est Bosii interpunctione non bene servata: *ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ δὲ* (Dindorfius: *τὰ δὲ πολλὰ*) *τοὺς τοῦ δ. ἑ. ἐχλ.*

φροντιστὰς — λεπτολογουμένους] haec omnia ad solas Aristophanis Nubes referenda sunt, in quibus et v. *φροντιστής* saepe legitur et v. *ἀεροβατεῖν* (v. 226 et v. 1586) et v. *νεφέλαις συνόντας* pertinent ad v. 226—1493, et v. *ψυλλῶν π. δ.* ad v. 145—154. unum hujus loci vocabulum *μετεωρολέσχης* in Nubibus inveniri Hemsterhusius ad h. l. recte negavit. atqui schol. Marcianus ad h. l. diserte: *μετεωρολέσχας: ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης.* cum hoc scholiasta plane consentiunt et Suidas s. *Μετεωροκοπεῖς* et schol. Venetus ad Pac. v. 91. itaque in Quaestt. Arist. p. 128 ipsi Hemsterhusio in Anecd. p. (24) adsensus vocem *μετεωρολέσχης* e prioribus quae interciderunt Nubibus repetitam esse conjeci, cujus conjecturae non poenitet. *προαίρεσιν* TUYXcd. *προσαίρεσιν* R. *προέλευσιν* DEΦa et v. *προαίρεσιν*, quod jam in prima

33 *διαλόγου * ἑταίρους ἐχλεύαζε φροντιστὰς καὶ μετεωρο-
λέσχας καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα, καὶ μίαν ταύ-
34 την προαίρεσιν ἐπεποίητο ἐκείνους * ἐπισκώπτειν καὶ
τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν, ἄρτι μὲν
ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα καὶ νεφέλαις ξυνόντας, ἄρτι
δὲ ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ
ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας
ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς
φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ
πασῶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ
βαρύτατον. καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως
35 ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν καὶ ξυναρμόσαι, * οὐ
πάνυ πειθόμενα οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινω-
νίαν. 7. δέδια τοίνυν, μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προ-*

---

ed. probavi, sententiae videtur convenire. neque enim de comoedia in universum sed de solis hic agitur Nubibus, quibus sane hoc unum fere propositum est, ut Socrates philosophus rideretur. Hemsterhusius alteram scripturam tuitus est, *προέλευσιν* vocabulum Luciano, qui *πρόοδον* dicturus erat indignum. *προέλευσιν* aut calami errorem esse arbitror aut malum glossema. neque enim aut v. *προέλασιν* in eo latere potest, de quo vide Xenophontem in Hipparch. 8, 3 et confer Pollucem I, 164, aut, quae ipsa quoque durior metaphora fuerit, *ἐπέλασιν*. *ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον*] haec verba quasi glossema et Kistemaker ad Thucyd. p. 131 et Lehmannus male deleverunt. nam etsi aliis locis, in quibus noster hoc proverbio utitur, nulla addita est explicatio: nostro tamen l. aptissime his verbis ipsius vis proverbii adaucta est. Ciceronem De Oratore I, 59 § 251 jam olim contuli.

7. *τὸ θῆλυ — ἐγκαταμίξας*] v. Boissonadium ad Philostrat. p. 471. *μᾶλλον δὲ Φ. μᾶλλον δὲ μὴ* v. conjunctioni *μὴ* optativus *φανείην* repugnat. *κατ᾽ ἄλλο τι τοιοῦτος ἂν*] ita conjeci. *καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο* vulgo. *και .... ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς Φ* cum lacuna. partim recte Bekker, qui pro *καὶ ἄλλο τι* scripsit *κατ᾽ ἄλλο τι* idemque ego jam in ed. prima volueram conlato Nigrino § 11, partim recte etiam Hemsterhusius, qui *τοιοῦτος* pro *τοιοῦτο* restituit. *φανείην* DE. *φανοίην* edd. vett. *φιλοσόφῳ*] *φιλοσόφων* Vcd. *φιλοσόφου* Tb. post *κλεπτικῆς* libri, diserte etiam Φ: *καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός*, sola editio Flor. (a) quinque haec verba omittit. *καὶ γὰρ κλεπτικός* Hemsterhusius, sed *καὶ γὰρ κλέπτης* Elsner (Sched. Crit. p. 1) conjecerunt.

μηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ κατ' ἄλλο τι τοιοῦτος ἂν φανείην, ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας καὶ ὀστᾶ παραθεὶς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι φιλοσόφῳ. τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλέπτης ὁ θεὸς) ἄπαγε, τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ
*παρὰ τοῦ γὰρ ἂν * ἐκλέπτομεν; εἰ μή τις ἄρα ἐμὲ* 36
διέλαθε τοιούτους ἱπποκάμπους καὶ τραγελάφους καὶ
*αὐτὸς συντεθεικώς. πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; * ἐμ-* 37
μενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τό γε μεταβουλεύεσθαι Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστίν.

Elsnerum jam in prima ed. secutus sum conlatis Gallo 28, Prometh. II, 5 et Catapl. 1. *παρὰ τοῦ*] *παρά του* E. *εἰ μή τις ἄρα* Schwidopius Observv. Luc. I p. 10. libri: *εἰ μὴ ἄρα τις* —.
ἱπποκάμπους Solanus, Lehmannus, Bekker et Dindorfius. *ἱπποκάμπτας* U. *πιτυοκάμπας* D. *πιτυοκάμπτας* ΕΦ et fortasse X *πυτιοκάμπτας* edd. vett. *ἱππόκαμπος* (hac forma) de equo marino etiam Menander et alii ap. Scaligerum Conject. in Varronem IV p. 55 ed. Bip. usurparunt. sed quum Sinidi ejusque curvationi pinuum nihil commune sit cum hircocervis, sequitur vocem *πιτυοκάμπτης* nisi multis temere mutatis h. l. teneri non posse. neque enim sufficit, quod (ad Aristoph. Ran. v. 937) partim cum Wetstenio partim Toupio ita scribere volui: — *ἐμὲ διέλαθε πιτυοκάμπτης, τοιούτους τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς.* *ἐστίν* Φ. *ἐστί* vulgo.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

Reitz. I. p. 838

1. Ἔναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον ἀπῄειν οἴκαδε· προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ (κωλύει γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο καὶ θαυ-
839 μάζουσιν * ἐῴκεσαν. ἐπὶ πολὺ γοῦν παρομαρτοῦντες ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων καὶ ἐπῄνουν, ἄχρι τοῦ καὶ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὖσαν καὶ πολὺν ἐν αὐτοῖς τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἐπεφθέγγοντο· „ὢ τῆς καινότητος. Ἡράκλεις, τῆς παραδοξολογίας. εὐμήχανος ἅνθρωπος. οὐδὲν ἄν τις εἴποι τῆς ἐπινοίας νεαρώτερον.“ οἱ μὲν οὖν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνηντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ

---

1. τὸν λόγον] τῶν λόγων Φ. ἐπὶ πολὺ Jacobitius pro ἐπιπολύ. γοῦν] γὰρ Π. ἄχρι τοῦ Jacobsius Append. ad Porsoni Advers. p. 292 et Schaefer ad Bosii Ellips. p. 742. libri: ἄχρι που. ἀπολειποίμην] ἀπολιποίμην Φ. πολὺν ἐν αὐτοῖς] ita conjeci. libri: πολὺν ἐν αὐτῇ. ἐπεφθέγγοντο] ita correxi. libri: ἀπεφθέγγοντο. recte modo verbum ἐπεσημαίνοντο antecessit. sed vide inprimis De Hist. Conscr. 23: εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς —. ὢ] ὦ Φ. καινότητος. Ἡράκλεις interpungunt Φ et edd. vett. male Reitziana: καινότητος Ἡράκλεις· τῆς —. ἀμήχανος Π. ἅνθρωπος Dindorfius pro ἄνθρωπος.

οἱ μὲν οὖν τοιαῦτα] ita conjeci. libri: οἱ μὲν τοιαῦτα. ἐκεκίνηντο] nihil mutandum. non recte Burmeister (Quaestt. cr. p. 7), ἐκεκήληντο scribi voluit. ἢ τίνα γὰρ ἂν] ἂν om Φ. πολλῆς φροντίδος Π.

κολακεύειν τὰ τοιαῦτα ξένον ἄνθρωπον, οὐ πάνυ πολ-
λῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα; 2. πλὴν ἐμέ γε
(εἰρήσεται γάρ) οὐ μετρίως ἠνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ
ἐπειδή ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐκεῖνα
ἐνενόουν· * οὐκοῦν τοῦτο μόνον χάριεν τοῖς ἐμοῖς 840
ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθως μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζει
τοῖς ἄλλοις. ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς καὶ
πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων ἢ νοῦ ὀξέος ἢ
περινοίας τινὸς ἢ χάριτος Ἀττικῆς ἢ ἁρμονίας ἢ τέχνης
τῆς ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοὐμόν· οὐ γὰρ
ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνο ἐπῄνουν μόνον, τὸ καινὸν τῆς
προαιρέσεως καὶ ξενίζον. ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾤμην,
ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέν τι καὶ αὐτὸ
τοῦτο προσάγεσθαι αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ

---

2. καὶ ἐπειδή ποτε] alibi Lucianus: κἀπειδή ποτε. ἐκεῖνα ἐνενόουν] ἐκεῖνα accessit ex ΦM. om Π ut v. χάριεν Jacobitius. χαρίεν Φ et v. τοῖς ἐμοῖς] τοῖς λόγοις Φ. ὅτι μὴ συνήθως] ita conjeci. libri: ὅτι μὴ συνήθη. possis etiam: ὅτι μὴ [τὴν] συνήθη (scil. ὁδόν), sed melius est alterum. βαδίζει ΦM. βαδίζοι edd. vett. συγκείμενον Π. ὀξέος] ὀξέως a. αὐτὰ, ἐκεῖνο ἐπῄνουν] ita conjeci. libri: αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῄνουν. confer Quaestt. L. p. 261. μέν τι scripsi in Quaestt. p. 21. μέντοι Φ et v. αὐτὸ τοῦτο TV et v. αὐτῷ τούτῳ Φa. προσάγεσθαι] προάγεσθαι ΦM. Ὁμήρου, καὶ τὴν] Ὁμήρου ἀεὶ τὴν frustra Cobetus V. L. p. 243. ἀεί ne exstat quidem in illo Homeri loco, Od. α', 351 sq. ceterum in Aristoph. Avv. v. 903: τεαῖς ἐν ὕμνων ᾠδαῖς praeclara correctio est Tyrvhitti, νέαις pro τεαῖς. οὐδὲ Jacobitius. libri οὔτε. τὸ ὅλον] libri: ὅλον. συνεπικοσμεῖν τι καὶ] τι om Φ. hinc malim: συνεπικοσμεῖν καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν [τι] καὶ αὐτήν. confer Alexandrum 36, De Saltat. 63 et inprimis Jov. Confut. 11. τὰ δὲ] τὸ δὲ Π. αὐτοῖς] ἐν αὐτοῖς Π. Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι] ἕλλησι λέγουσι Φ. ἕλλησιν εἶναι λέγοντες Π. ἡμῶν] ἡμῖν in Ep. Crit. p. XIX conjeci, fortassis recte. 3 – 6 init. ζεῦξις — ἁρμογὴ τῶν σωμάτων] haec Luciani verba Gaisfordus (Catal. Mstorum biblioth. Bodlejan. P. I p. 37 sq.) et hinc Lehmannus (IV p. 492) e cod. Bodlejano saec. X adtulerunt, in quo Gregorii Nazianzeni carmina cum scholiis insunt et Fol. 83. b. ad v. Ζεῦξις haec quoque quasi scholium leguntur, partim vitiose scripta, aliis etiam omissis, aliis de industria mutatis. signavi ‚Bodl.‘

Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσοῦτόν γε οὐδὲ τὸ ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μὲν ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν· τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα ἐκεῖνα εἶναι. ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμην καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν. 3. ἐθέλω δ' οὖν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος τὰ μὲν δημώδη καὶ

---

3. *δ' οὖν* Dindorfius. libri *γοῦν*. *καὶ τὸ τοῦ*] *τὸ* om *Φ*. *τὰ μὲν δημώδη καὶ κοινὰ* Bodl. *τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ* libri Lucianei. *καινοποιεῖν* libri Lucianei et Bodl. *καινοτομεῖν* Cobetus V. L. p. 243 ideo conjecit, quod *καινοτομεῖν* sic passim ponatur apud Lucianum. at etiam *καινοποιεῖν* (et *καινουργεῖν*) sic passim ponitur apud Lucianum. *ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον*] *ξένον καὶ ἀλλόκοτον* Bodl. *τὴν τῆς τέχνης ἀκρίβειαν* (hoc ordine) Bodl. *ὁ ζεύξις* (sic) *ἐποίησεν* Bodl. *ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν* libri Lucianei. *αὐτὸς* jam ab Solano et Jacobitio deletum est, adde a Burmeistero, qui in Qu. Cr. p. 8 *αὐτὸς* natum voluit e c. 7 init: *ὁ Ζεῦξις αὐτὸς* —. *γε* post *ἀνατρέφουσαν* om Bodl. *ἀντίγραφος*] *ἀντίγραφον* Bodl. *ἐστι νῦν*] *ἐστιν νῦν* a. *ἀκριβεῖ*] *ἀκριβῆ* *Π*. *δ' αὐτὸ*] *δὲ αὐτὸ* *Φ*. *ἐλέγετο*] *καὶ ἐλέγετο* *Π*. *μετὰ τῶν ἄλλων*] *σκύλων* add. Bodl. *Μαλέαν*] *μαλαίαν* *Φ*. *μελαίαν* Bodl. *πλὴν ἀλλὰ — συναγωνίσαιτο*] pro his omnibus in Bodl: ita scriptum est: ‚*μόλις δὲ γράφουσι καλλίμαχος καὶ καλαισης τὴν εἰκόνα τῆς εἰκόνος οὕτως*.‘ Callimachum dicere videtur notum illum pictorem *τὸν κατατηξίτεχνον*. tum pro *καλαισης* conjicio *Καλλίδης* idque de pictore Callide accipio, cujus ab nostro in D. Meretr. VIII, 3 mentio facta est. homo mendax ne hoc quidem vidit, artificum loco nominandos sibi fuisse scriptores. nempe monachus quem hic unum exscribit Lucianum, nominare dedignatur, cui non minus quam alii in scholiis Lucianeis monachi videtur irasci. quin etiam patres ecclesiae, qui Luciani dialogos quosdam tam fortiter exscripserunt, ipsum tamen reprehendunt, uti Lactantius Inst. Div. I, 9. *ἰδὼν καὶ αὐτὸς*] ita conjeci. libri *εἶδον καὶ αὐτός*. at tum *αὐτὸς* absurdum est. *οἷός τε*] *οἷος* *Π*. *Ἀθήνησι*] *ἀθήνησιν* a.

κοινὰ ταῦτα * οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας 841
ἢ θεοὺς ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι καὶ θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίω Ἱπποκενταύρω διδύμω κομιδῇ νηπίω. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη· τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων [σκύλων] εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι, εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὁλκάδος ἀπολέσθαι ἅπαντα καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος ἰδὼν καὶ αὐτὸς ὑμῖν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὤν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἔν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι· καὶ τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. 4. ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοὐπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς ἠρέμα ἐγήγερται καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν, οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν οὐκέτι καὶ οὗτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης, ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν ὢν καμπύλος ὑπεσταλμένῃ

---

4. ἐγήγερται Cobetus V. L. p. 243. ἐπήγερται libri Lucianei. ἐπεγείγερται Bodl., unde Jacobitius: ἐπεγήγερται. οὐκέτι Bodl. pro οὐκ ἔτι. καὶ οὗτοι] καὶ αὐτοὶ Bodl. ἐπὶ πλευρὰν] ἐπιπλευρὰν a. ἐπιπλευρον Bodl. ἔοικεν ὢν καμπύλος TV et (praeter a) edd. vett. ἔοικεν ὁ καμπύλος Φa. ἔοικε καμπυλος Bodl.

ἔμπαλιν] πάλιν Bodl. τουδάφους Bodl. τοῦ ἐδάφους libri Lucianei. οἷοι εἰσιν οἱ ἵπποι πειρώμενοι Bodl. οἷόν εἰσιν ἵπποι πειρώμενοι libri Lucianei. Cobetus V. L. p. 243: οἷοί εἰσιν ἵππου πειρωμένου conjecit ignarus Bodlejani. ἄνω om Bodl. αὐτῇ ἐν om Bodl. et αὐτή, quod ferri posse largior, ut suspectum inclusi. μαστὸν] μασθὸν Bodl. οἷον] οἷον ὡς Bodl. τις om Bodl. ἀνὴρ ἐκεῖνος Φ. ἀνὴρ ἐκείνος (sic) Π. at recte ἀνὴρ ἐκείνης caeteri et Bodl. ἀνέχων τῇ δεξιᾷ] ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ Bodl.

τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται καὶ τοὔδαφους
842 ἀντιλαμβάνεται, * οἷοί εἰσιν οἱ ἵπποι πειρώμενοι ἀνα-
πηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ τὸ μὲν ἄνω ἔχει [αὐτὴ] ἐν
ταῖς ἀγκάλαις καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς ἐπέχουσα τὸν
γυναικεῖον μαστὸν, τὸ δ' ἕτερον ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει
ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον. ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος οἷον ἀπο
τινος σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ
τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει
γελῶν οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον,
λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν
αἰωρῶν, ὡς δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη. 5. τὰ μὲν
οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς, ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν οὐ πάντη
ἐμφανῆ ὄντα τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης,
οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον καὶ
τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν καὶ εὔκαιρον τὴν ἐπι-
βολὴν ποιήσασθαι καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέ-
θους τὸν λόγον καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον
843 ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν γραφέων παῖδες * ἐπαινούντων,
οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος
ἐκεῖνο μάλιστα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑπο-
θέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν
μὲν ἄνδρα ποιήσας πάντη φοβερὸν καὶ κομιδῇ ἄγριον,
σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ οὐ κατὰ τὸν ἵππον
αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ θάτερον τοῦ ἀνθρώπου,

---

5. ὅσα Solanus et Bekker. libri ἐφ' ὅσα. τὴν ὅλην ὅμως ἔχει] τὴν ὅλην ἔχει ὅμως Φ. κρᾶσιν pro κράσιν Lehmannus.

μερῶν TUVΦ. μέρων d. μέτρων abc. ὅτι — τῆς τέχνης] ὅτι τὸ ποικίλον τῆς τέχνης ἐν μια ὑποθέσει ἐπεδείξατο Bodl. τὸν μὲν — λάσιον] ἵππον συιβαρὸν ἄγριον κομιδὴ λασιον τῇ χαίτη Bodl. qui φοβερὸν omittit, alia transponit. τὰ πολλὰ] ταπολλὰ Φ. αὐτοῦ] αὐτῶ Π. ἀλλὰ καὶ] καὶ om Φ. κατὰ θάτερον] ita conjeci. libri Lucianei etiam Φ: καθ' ἕτερον. om haec Bodl.

καὶ ἐξάρας αὐτῷ [τὸ στέρνον καὶ] τοὺς ὤμους] ita e Bodl. dubitanter supplevi. καὶ ἐξάρας αὐτοῦ (αὐτῷ TUVY) τοὺς ὤμους TUVY et v. καὶ ὤμους (caeteris omissis) Φ. στέρνον τε καὶ ὤμους Bodl. (qui haec contraxit). τὸ βλέμμα — ἀνήμερον] ὄμμα θηριωδὲς καὶ ἄγριον Bodl. ὅλον. ὄρειόν τι Φ. ὅλον, καὶ ὄρειόν (ὄριόν Π) τι Π et v.

*καὶ ἐξάρας αὐτῷ [τὸ στέρνον καὶ] τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖ-
στον· τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον,
ὄρειόν τι καὶ ἀνήμερον.* 6. *τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· τὴν
θήλειαν δὲ ἵππου τε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ
Θετταλαί εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι, τὸ δ' ἄνω
ἡμίτομον γυναικὸς πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων· ἐκεῖνα δὲ
μόνα σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ. καὶ ἡ μῖξις δὲ καὶ ἁρμογὴ
τῶν σωμάτων, καθ' ὃ συνάπτεται καὶ συνδεῖται τῷ
γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα καὶ οὐκ ἀθρόως * μετα-* 844
*βαίνουσα καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη λανθάνει τὴν
ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένην. τῶν νεο-
γνῶν δὲ τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ
ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυμαστὸν οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ
ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀνα-
βλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν
χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι.* 7. *ταῦτα δ' οὖν ἐπιδει-*

---

6. *τὴν θήλειαν — ἄβατοι*] *τὴν δὲ ἵππον οιαι τῶν θετταλῶν ἀνεπίβατοι ἀδμητες ἔτι* Bodl. *τὴν θήλειαν*] *τὴν* om Φa. *ἵππου τε*] libri *ἵππου γε*. pulchram fuisse dicit qua equam qua mulierem. *ἵππου τε* et *τὸ δ' ἄνω* sibi respondent. *εἰσιν*] *εἰσι* a. *τὸ δ' — πάγκαλον*] *καθύπερθεν ἡμίτομον γυναικος· ὅσα δὲ* Bodl. *τὸ δ' ἄνω* v. *τὸ δὲ ἄνω* Φ. *τὸ δὲ ἄλλο* M. *ἔξω τῶν ὤτων*] *τῶν νώτων ἔξω* Bodl. unde nolim: *τῶν ὤτων ἔξω*, quod non est Lucianeum. *σατυρώδη* scholiasta et v. *σατυρωδη* Bodl. *ἀτρώδη* Φ. *καὶ ἡ μῖξις* (libri *μίξις*) *δὲ*] *καὶ μίξις τις* Bodl. *καὶ ἁρμογὴ* Φ. *καὶ ἁρμογὴ* Bodl. *καὶ ἡ ἁρμογὴ* v. *καθ' ὃ* M. *καθὸ* Φ et v. *ὑπαγομένην*] ita conjeci. libri *ὑπαγομένη*.
τῶν νεογνῶν TUVΦ. *τὸ νεογνὸν* v. sed malim cum Dindorfio: *τοῖν νεογνοῖν*. *ἐν τῷ νηπίῳ* Gronovius minor. *ἓν τῶν νηπίων* libri. *θαυμαστὸν οἷον*] Schaefer ad Dion. Hal. D. C. V. p. 184. *ἐπειλημμένοι*] *ἐπιλελημμένοι* Φ. *ἐν χρῷ* Φ et v. *ἐκ χρῷ* a.

7. *ὡς νέαν*] *ὡς* om Φ. *τοῖς ἔμπροσθεν*] *τῆς ἔμπροσθεν* Φ.
ἀγνῶτα οὖσαν] ita conjeci. *ἥττω ἔτι οὖσαν* M. *ἧττον ἔτι οὖσαν* Φ. *ἠγνοημένην οὖσαν* v, quod alienis locis Porsoni ad Hecub. v. 358 inductus Schaefer ad schol. Apoll. Rh. p. 165 frustra defendit. mendam post Solanum tollere studuerunt et Bekker, qui *οὖσαν* delebat et Dindorfius, qui ingeniose *οὖσαν* ita transponit: *ὡς νέαν οὖσαν καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἠγνοημένην· ὥστε* —.
ὦ μικίων Φ. *ὦ Μικκίων* v. nomen affine *Μίκων* iambus est apud

ξάμενος ὁ Ζεῦξις αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶν-
τας ἐπὶ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ
ἂν ἐποίουν καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν
δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ κἀμὲ πρώην ἐκεῖνοι, τῆς
845 ἐπινοίας τὸ ξένον καὶ τὴν * γνώμην τῆς γραφῆς ὡς
νέαν καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἀγνῶτα οὖσαν. ὥστε ὁ Ζεῦξις
συνεὶς, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα καὶ
ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρί-
βειαν τῶν πραγμάτων· ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Μικίων, πρὸς
τὸν μαθητὴν, περίβαλε ἤδη τὴν εἰκόνα καὶ ἀράμενοι
ἀποκομίζετε οἴκαδε. οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς
τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δὲ φώτων, εἰ καλῶς ἔχει καὶ
κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ
παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως
καινοτομία. 8. ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις οὕτως, ὀργιλώτερον

Arist. Lysistr. v. 679 et Theocrit. V, 112. ipsum nomen *Μικίων* quum alii habent scriptores attici, tum Alexis c. ap. Athen. VI p. 227, e: *παρὰ Μικίωνος ἐγχέλεις ὠνούμενον.* *ἐπαινοῦσι*] *ἐπαινοῦσιν* Φ. *τῶν δὲ φώτων*] ita scripsi. *τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ* vulgo. *τῶν δὲ αὖ φώτων* Φ, unde licet etiam sic rescribere: *τῶν δ' αὖ φώτων.* vitium vulgatae solus fere Graevius animadvertisse videtur. *φῶτα* in plurali praeter Lucianum, qui ita ter, etiam Plutarchus, Strabo alii dixerunt. et hic quidem *φώτων* de picturae luminibus (quae res sane magni est momenti) accipe collato Plinio N. H. 33 § 159: ‚jam et ex Achaia, quo utuntur ad picturae umbras —; hoc autem (sc. Gallico) et Attico ad lumina utuntur.' *ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία*] *τῆς ὑποθέσεως ἡ καινοτομία* Φ.

8. *ὁ μὲν οὖν*] *ὁ μὲν γὰρ* Φ. *καὶ οὗτος*] malim: *καὶ αὐτός. ἐγένετο. εἰδὼς γὰρ τούτους* Gesner cum ed. Basil. tertia. *ἐγένετο. εἰδὼς γὰρ* (omisso forsitan *τούτους*) M. *ἐγένετο εἰδώς. τούτους γὰρ* ΦΠabc aliaeque edd. *ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ* ed. Reitziana. *ἐγένετο. εἰδὼς γὰρ ἀλκίμους* Schmieder, Burmeister in Qu. Cr. p. 43 et Dindorfius ejecto *τούτους* pronomine, quod ut ab codice M absit (de qua re dubito), deesse tamen vix potest. *χαλκοθώρακας*] *χαλκοθώρηκας* Φ. *τεταγμένους*] *τεταμένους* M. *τοὺς ὁπλίτας*] libri *ὁπλίτας.* *ἐπὶ κέρως*] *ἐπικαίρως* Π. *δ' ἑκατ.*] *δὲ ἑκατ.* Φ. *ἐκπηδήσεσθαι* ΦΜ (et duo codices Bourdeloti) et v. *ἐπιβήσεσθαι* RTV. *ἐκείνων. αὐτὸς γὰρ*] ita correxi. *ἐκείνων αὐτῶν· ἐκεῖνος γὰρ* edd. vett. *ἐκείνων αὐτῷ.*

ἴσως. Ἀντίοχος δὲ ὁ σωτὴρ ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος * 846
ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ.
εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο.
εἰδὼς γὰρ τούτους ἀλκίμους ὄντας καὶ πλήθει παμ-
πόλλους ὁρῶν καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συναραρυῖαν
καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώ-
ρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι
τεταγμένους τοὺς ὁπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρωθεν
τὴν ἵππον δισμυρίαν οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου τὰ ἅρ-
ματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα
καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν
πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων
ἐκείνων. αὐτὸς γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατιᾶς ἐκείνης
παρασκευασθείσης οὐ μεγαλωστὶ οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ
πολέμου ἀφίκετο κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελ-
ταστικὸν τὸ πολὺ καὶ ψιλικόν· οἱ γυμνῆτες δὲ ὑπὲρ
ἥμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν. ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπέν-
δεσθαι καί τινα εὐπρεπῆ διάλυσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πο-
λέμου. 9. *ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος*
καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ
(ἦσαν γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες * *τῷ Ἀντιόχῳ,) τούτους* 847
ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας τέως μὲν ἔχειν ὡς οἷόν τε κατα-
κρύψαντα, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ

ἐκεῖνος γὰρ T. *ἐκείνων αὐτοῖς. ἐκείνου γὰρ* Φ. neque intra novem verborum spatium ter *ἐκείνων* — *ἐκεῖνος* — *ἐκείνης* scribi potuit et pro isto *ἐκεῖνος* pronomine *αὐτὸς* opus est. *δι' ὀλίγου* ΦΤΥ et haud dubie M. *δι' ὀλίγον* edd. vett. *τῆς στρατιᾶς ἐκείνης* Jacobitius. libri *τῆς στρατείας ἐκείνης*. *τὸ πολὺ*] *πολὺ* Φ. *τῆς στρατιᾶς*] *τῆς στρατείας* Φ.

9. *Θεοδότας* libri utroque loco, nullus *Θεοσδότας*. *κατακρύψαντα* ΦΤ. *κατακρύψαντας* v. accusativus *τὸν Ἀντίοχον* tacito supplendus est. *σαλπιγκτὴς*] *σαλπικτὴς* a. *ἐπελαύνῃ καὶ*] ita conjeci. *ἀπελαύνηται καὶ* Φ. *ἐπελαύνηται καὶ* v. *ἀνατέτταρας* a (conjuncte). *ἐφ' ἑκάτερα τοῖς*] *ἐφ' ἑκατέροις τοῖς* ΦΜΤΠ.

ἀντεπαφεῖναι] *ἀντεπαφῆναι* Φ. *ἐς τοὺς Γαλάτας αὐτοὺς*] ita correxi. libri: *ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις*. possis tamen etiam: *ἐς τοὺς Γαλάτας αὐτοὺς αὖθις*. certe *αὐτοὺς* necessario addendum est.

στρατοῦ, ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα καὶ διαστήσαντες ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρματηλάταις καὶ συνωριασταῖς· εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὐτοὺς ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. 10. οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἤκουσαν καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώματος καὶ τὰς προνομαίας ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑπεραιωρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι,
848 ἐγκλίναντες * σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οἱ μὲν πεζοὶ περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δέ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα

---

10. ἐλέφαντα] ἐλέφαντας Φ, male. Piscat. 32: ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις. τετριγότων scholiasta et v. τετρυγότων Φ. deformitatem et novum odorem hic omissum addit Florus Epit. I, 10: ,elephantorum cum magnitudine tum deformitate et novo odore simul ac stridore consternati equi —'. πρὶν ἢ τὸ τόξευμα] τὸ om Φ et (ubi al. m. corr. τὸ ζεῦγμα) Π. eadem eorundem verborum varietas est in D. Mort. XIV, 2. ἐγκλίναντες Bekker. libri ἐκκλίναντες. eadem verba redeunt in Baccho 4, ubi pars codicum item ἐκκλίναντες. sed in Verr. Hist. I, 17 libri optimi: ἔφυγον ἐγκλίναντες, locutione notissima. περιπειράμενοι Π. ἔμπαλιν καὶ ταῦτα Π. τὸ τοῦ 'Ομήρου] Jl. π', 379. οἱ ἵπποι δ'] δ' om Φ. ἐπιβάτας] ἐπιβάντας Φ. ἀποβαλόντες Φefg. ἀποβαλλόντες (sic) abcd. ἀποβάλλοντες n. κείν'] κεῖν' Φ. initium versus Jl. λ', 160. καταλάβοιεν ΦΜ. καταβάλοιεν Π et v. δ' ὡς] δὲ ὡς Φ. κατελαμβάνοντο Φ et (apud Bourdelotium Belinumque) M. κατεβάλλοντο Π et v. ἀναρριπτοῦντες Φ. συναναρριπτοῦντες vulgo. ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις] ταῖς προνομαίαις ἐς ὕψος Φ. καὶ (ante συναρπάζοντες) om Φ. κατὰ κράτος] κατακράτος Φ.

ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου,

δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον·

οἱ ἵπποι δ' ἐπείπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες „κείν' ὄχεα κροτάλιζον," τέμνοντες νὴ Δία καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταλάβοιεν· πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ κατελαμβάνοντο. εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες καὶ ἀναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις καὶ συναρπάζοντες καὶ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες, καὶ τέλος οὗτοι κατὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην. 11. οἱ Γαλάται δὲ οἱ μὲν ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ τοῦ φόνου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο * πλὴν 849
πάνυ ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες. οἱ Μακεδόνες δὲ ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιάνιζον καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνέδουν τὸν βασιλέα καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ καὶ δακρύσας, ὥς φασιν· αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο· ὡς εἴ γε μὴ τὸ καινὸν τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἔπειτα τῷ τροπαίῳ κελεύει ἄλλο μὲν μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. 12. ὥρα

---

11. ὀλίγοι] ὀλίγου Y. ἐς] εἰς ΦΠ. ἐπαιάνιζον TV et scholiasta. ἐπαιόνιζον Φ. ἐπαιώνιζον v. καλλίνικον αὐτὸν Π. φασὶν] φασι a. τούτοις om Π non prorsus male. ὡς εἴ γε μὴ Schwidopius Obs. Luc. III p. 15. libri: ὡς εἰ μὴ —. dictiones ὡς εἴ γε et ὡς εἴ γε μὴ Schwidopius etiam e Plutarcho, Aristide, Galeno, Cassio Dione et serioribus adtulit, sed utramque ipse inprimis Lucianus frequentat. ἔπειτα M. ἐπί τε Π et v et fortasse Φ. ἄλλο μὲν μηδὲν] ita correxi in Ep. Cr. p. XLIV. libri ἄλλο μηδὲν —. vide D. Meret. IV, 3: ἡ δ' ἄλλο μὲν οὐδὲν εὗρε, τοῦτο δὲ μόνον —, Thucyd. I, 139: ἄλλο μὲν οὐδὲν — αὐτὰ δὲ τάδε, Thucyd. VIII, 67: ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο. neque usquam in talibus μὲν potest abesse.

12. με σκοπεῖν] μὲν σκοπεῖν Π. etsi magis Lucianea sunt aut ὥρα μοι σκοπεῖν aut ὥρα σκοπεῖν, apud alios tamen etiam accusativus exstat, ut ap. Sophoclem Ajace v. 245 et in Oedipo

*τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοὐμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα οὐκ ἀξιόμαχον, ἐλέφαντες δέ τινες καὶ ξένα μορμολυκεῖα πρὸς τοὺς ὁρῶντας καὶ θαυματοποιία ἄλλως· ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες. οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποίθειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν. ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γέγραπταί μοι, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν * καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς· τὰ δ' ἄλλα μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε. εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.*

R. v. 467. post *Ἀντιόχῳ* plerique libri et vulgata pergunt: *τὰ μὲν ἄλλα οὐκ ἄξια μάχης*, sed haec ipsa verba sex om *Φ*. ego pro istis *οὐκ ἄξια μάχης* correxi: *οὐκ ἀξιόμαχον*. malim tamen, uti jam in Quaestt. p. 166 proposui, etiam *καὶ* hoc modo addere: [*καὶ*] *τὰ μὲν ἄλλα οὐκ ἀξιόμαχα*. etenim qui hosti suo (ut Galatis Antiochus) viribus impar est, is haud sane *οὐκ ἄξιος μάχης*, sed nimirum *οὐκ ἀξιόμαχος* graece dicendus est. vide pauca de multis, D. Mort. XII, 6, De Domo 19, Toxarin 48; Thucyd. 8, 38 et 8, 80; Appianum Bell. Civil. I, 117 et V, 138. *μορμολυκεῖα* pro *μορμολύκεια* Dindorfius. post *θαυματοποιία* interpungebatur ante Schmiederum, qui recte junxit: *θαυματοποιία ἄλλως*. *δ' ἐγὼ*] *δὲ ἐγὼ Φ*. *ἐπεποίθειν Φ* et v. *ἐπεπόνθειν* VU. libri omnes *γεγραμμένη*, pro quo correxi: *γέγραπταί μοι*. obiter in Soph. Electr. v. 1410 ed. Herm. pro isto *πολύρρυτον* corrige: *παλίρρυτον* ex eo versu, in quo de eadem re *παλίρρους* usurpatur, Eurip. Electr. v. 1150 ed. Seidl. *ὥσπερ ἐστὶ*] *ὅτι ἐστὶ Π*. *τὰ δ' ἄλλα*] *τὰ δὲ ἄλλα Φ*. *ἀλλ' οὐ μάτην*] *ἀλλὰ μάτην Φ*.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Reitz. II. p. 350

1. *ΠΑΜΦΙΛΟΣ.* *Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις· τουτὶ δὲ πλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸν γέλωτα.* *ΛΥΚΙΝΟΣ.* *ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵᾳ δίκῃ * δικαζο-* 351
μένῃ παρεγενόμην φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. *ΠΑΜΦ.* *καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ φιλοσόφους ὄντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους, δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.* 2. *ΛΥΚ.* *πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;* *ΠΑΜΦ.* *ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο τὰ συνήθη ταῦτα ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;* *ΛΥΚ.* *οὐδαμῶς, ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων, δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι καὶ πρεσβύτατοι καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, [καὶ] ἐφ' ὧν ἄν τις ᾐδέσθη παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.* *ΠΑΜΦ.* *οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ*

---

1. *ΛΥΚΙΝΟΣ.*] *Λ.* et mox *Παμ.*, deinceps personas om a. *τὸ φιλοσόφους ὄντας*] ita conjeci. libri *τὸ φιλοσοφοῦντας.* nam illud in Eurip. Oreste v. 48 *μητροκτονοῦντας* (i. e. *μητροκτόνος ὄντας*) mere poeticum est.

2. *ὁμόδοξοι γὰρ*] malim: *ὁμόδοξοι μὲν γὰρ —.* *καὶ ἐφ' ὧν*] malim deleta particula: *ἐφ' ὧν.*

αὐτὸς εἰδείην ὅ τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσοῦτον
352 *γέλωτα.* * 3. *ΛΥΚ. συντέτακται μέν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω καὶ Πλατωνικοῖς καὶ Ἐπικουρείοις ἔτι δὲ καὶ τοῖς ἐκ τοῦ περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος ἄλλον*

---

3. **συντέτακται**] ab M. Antonino. nam philosophorum dignitas (secundum Digesta XXVII T. I ,de excusationibus' § 8) jam ab Trajano et Hadriano inchoata, ab Antonino Pio aucta, ab M. Antonino longius provecta est. de Antonino Pio id praeter alios Capitolinus c. 11 testatur. at primum illi minus luculentum etiamtunc stipendium acceperant, quando decies millenae quotannis drachmae (*μύριαι*) ab Marco demum eis datae sunt auctore Philostrato Vit. Soph. II, 2 p. 566. deinde, ut h. l. § 3 apud Lucianum est, sub Marco quatuor sectae binos Athenis philosophos habuerunt tanto stipendio dotatos. contra philosophorum, quibus Antoninus Pius salaria deferret, numerus ob eorum qui tum essent philosophi paucitatem nondum erat definitus, uti e Digest. XXVII T. I § 7 init. certo adparet. sed a. demum 176 p. Chr., quo anno Marcum initiorum causa Athenis fuisse sane constat, atticis philosophos magistros, philosophis *μυρίας* primum datas esse Xiphilinus quasi e Dione Cassio 71, 31 fin. tradidit: quae si certa essent, sequeretur Eunuchum multo post annum 176 scriptum esse: scriptus est enim post mortem demum Peripatetici (vide § 3 et § 4), qui *μυρίας* quotannis et ipse jam acceperat. at nondum neque Xiphilino accredo neque J. Zonarae II p. 530 ed. Pinder, quorum hic alibi Antoninum Pium et Antoninum philosophum male confudit, sed auctorem in tanta re quaero longe graviorem. nam ipso Dione invito audacter conjicerem jam sub auspicia regni circa a. 161 ab Marco philosopho et philosophorum patrono ejusmodi scholas Athenis publice conditas esse, neque paullo ante mortem hujus imperatoris anno regni XVIto condi potuisse, quo tempore Marcus Antoninus suae aetatis philosophos jam ipse valde contemnere coeperat (de qua re audi Galenum VIII p. 848 ed. Chart.). huc accedit, quod Marcus judicio, in quo philosophi Athenis eligendi essent, teste Philostrato II, 2 praeesse jussit Herodem atticum: qui tametsi anno 176 mea sententia adhuc in vivis fuit (nam id quoque ab aliis negatum est): tamen non solum annos habuit plus septuaginta, sed minus quam antea apud Marcum Antoninum fuit gratiosus. jam de summa pecuniae annuae, quae a plerisque *μύριαι* dicuntur, dubitatio incidit propter unicum locum Tatiani Or. ad Gr. 32 p. 70: quam dubitationem Salmasius ad Capitolini

ἀντικαθίστασθαι δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα οὐ βοείη τις ἦν κατὰ τὸν ποιητὴν οὐδ' ἱερήϊον, ἀλλὰ μύριαι κατ' ἐνιαυτὸν, ἐφ' ᾧτε συνεῖναι τοῖς νέοις. **ΠΑΜΦ.** *οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐ-*
*τῶν ἔναγχος ἀποθανεῖν, τῶν * Περιπατητικῶν οἶμαι* 353
τὸν ἕτερον. **ΛΥΚ.** *αὕτη, ὦ Πάμφιλε, [ἦν ἐκείνοις] ἡ*

Anton. Pium c. 11 recte videtur dissolvisse. de ipsa autem philosophorum atticorum electione, quam etiam aliorum testimonia scriptorum ut Galeni IV p. 26 Chart. spectant, hic satis habebo tantum adtulisse, quantum ad Luciani Eunuchum pertinebit. Lucianus igitur § 2 — § 4 philosophos dicit, qui publice Athenis docturi essent rite explorandos probandosque et judicum suffragiis eligendos fuisse. cum Luciano alii scriptores consentiunt, Eunapius in Proaeresio T. I p. 79 ed. Boisson. et complures Imperatores in Justin. Cod. Lib. X T. 52 ‚de professoribus et medicis', ubi et Imp. Gordianus oratores decreto ordinis probatos, si res ferat, ab eodem ordine denuo reprobari posse, incognitum esse negat, et Imp. Julianus doctores judicio ordinis probandos esse dicit optimorum conspirante consensu. quanquam et Theodotum rhetorem Marcus imperator ipse elegit auctore Philostrato II, 2 p. 567, et Julium Pollucem (cujus Onomasticon in omnium manibus est) ab Commodo imperatore ipso suggestum rhetoricum Athenis impetrasse idem Philostratus docet II, 12 fin., et Philiscum ab Julia per imperatorem Antoninum Caracallum rhetoris dignitatem Athenis accepisse ex eodem Philostrato II, 30 p. 622 constat. qua de causa Athenienses interdum ad imperatorem legatos miserunt teste Philostrato II, 11 p. 591. quid, quod Libanii adhuc aetate accidit, ut qui rhetor futurus esset, eum imperator ipse mitteret testante Libanio in Vita sua I p. 27 Reisk: adeo legatos ea de re ad imperatorem missos esse videmus. ac ne quis dicat omnibus qui adlati sunt locis *τὸν θρόνον* imperatores ipsos dedisse, id est rhetoris dignitatem non philosophi: vel hanc quae in Eunucho tractatur peripatetici causam judicum sententiis postremo ad imperatorem rejectam esse e Luciani verbis § 12 fin. certo elucet. quamobrem in universum hoc manet, philosophos Athenis judicum decreto eligendos fuisse. nam quod Philostratus de his philosophis ita loquitur II, 2 p. 566: *προσέταξεν (αὐτοὺς) ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρῖναι,* id jam alii recte interpretati sunt, Herodem atticum judicio illi praefuisse, non unum tunc judicasse. sane haec Luciani in Eunucho § 2: *δικασταὶ ψηφοφοροῦντες — ᾐδέσθη,* in Herodem atticum, qui circa annum 177 grandis senex fuerit necesse est, apprime cadere videntur. de anno, quo Herodes atti-

Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους. καὶ ἄχρι γε τούτου γελοῖον οὐδὲν ἢ τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας καὶ χρημάτων καταφρονεῖν, ἔπειτα ὑπὲρ τούτων ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης καὶ ἱερῶν πατρῴων καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. καὶ μὴν καὶ δόγμα τοῦτό γ' ἐστὶ τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ
354 τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. ὀρθῶς λέγεις. * φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα, καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. 4. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο· δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης (οἶσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν), καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν

---

cus mortuus est, ad Demonactem c. 1 diligenter exposui. Ἐπικουρείοις] ἐπικουρίοις E. ἔτι δὲ καὶ E. ἔτι καὶ Φ et v. ποιητὴν] Jl. χ', 159. οὐδ'] οὐδὲ Φa. ἱερήϊον Reitzius ex ed. Parisina et ex ipso Homero. ἱερῆϊον Φ. ἱερεῖον E et v. μύριαι v. μυρίαι a. μυρία ΦU. κατ' ἐνιαυτὸν] ita conjeci. libri κατὰ τὸν ἐνιαυτόν, quod ortum est e superiore κατὰ τὸν ποιητήν.

ἐφ' ᾧτε συνεῖναι Cobetus V. L. p. 149 et p. 256. libri ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι, quod e c. 1 init: ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν natum videtur. libri: ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη. ego scripsi: ὦ Πάμφιλε, ἣν ἐκείνοις ἡ Ἑλένη, huc transpositis verbis ἣν ἐκείνοις, quae libri infra habent post γελοῖον οὐδέν. de eadem re imperfectum paullo ante positum est: τὰ ἆθλα οὐ βοείη τις ἦν. libri (etiam EΦ) γελοῖον οὐδὲν ἣν ἐκείνοις ὡς τὸ —. ego et ipse verba ἣν ἐκείνοις supra posui post Πάμφιλε et cum Jacobitio aliisque pro ὡς scripsi ἤ. non recte Urbanus (Act. Soc. Gr. V. I F. II p. 262) nihil transponens conjecerat: γελοῖον οὐδὲν ἢ ἐκεῖνο ἴσως τό, quod G. Hermanno haud displicuisse memini. καὶ μὴν καὶ δόγμα Bekker. libri: καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα. γ' ἐστὶ Bekker pro γέ ἐστι.

4. μάλιστα ἦσαν] μάλα ἦσαν Φ. Βαγώας] μαγώας Φ. προηγώνιστο αὐτοῖς] malim προηγώνιστο αὐτοῖς ἤδη —. ἐπεδέδεικτο] ἐπεδείκνυτο Φ. τοῦ Ἀριστοτέλους] ita in Quaestt. p. 186 correxi. libri τῶν Ἀριστοτέλους. τὸν Δι'] τῶν Δι' ed.

οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν] hic lusus eo spectat, quod iidem modo ἀμφήριστοι dicti erant. ita, inquit, sibi invicem pares fuerunt, non ut alterum alter superaret, sed ut alterum altero diceres esse nequiorem.

λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος
τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τοῦ Ἀριστοτέλους
καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων εἴχετο· καὶ μὰ τὸν Δί' οὐδέ-
τερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. 5. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς δίκης
ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δει-
κνύναι τὰ αὑτοῦ μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν καὶ διε-
λέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταὐτὰ
δὲ καὶ ὁ Βαγώας ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.
ΠΑΜΦ. εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ
λόγου περὶ τούτου [μᾶλλον] ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς
ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον
διατρῖψαι ἄν μοι δοκῶ τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον ἢ
τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν καὶ
οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων. 6. ΛΥΚ. εὖ λέγεις κἀμὲ
ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἅλις μὲν εἶχον βλασ-
φημιῶν * ἅλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον ἤδη ὁ Διο- 355
κλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγώᾳ
μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων
εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων
ἀποκεκλεῖσθαι ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν καὶ περι-
ρραντηρίων καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιώ-
νιστόν τι ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις
ἕωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πο-
λὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα
εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον καὶ
μικτὸν καὶ τερατῶδες ἔξω τῆς ἀνθρωπείας φύσεως.
ΠΑΜΦ. καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῄς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελᾶν καὶ αὐτός, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι τῆς παρα-

5. τὰ αὑτοῦ] τὰ αὐτοῦ a. βαγώαν] μαγώαν pr m et hic et infra in Φ. τὸν βίον αὐτοῦ] τὸν βίον αὑτοῦ. διελέγχων Φ, unde sic transponere possis: καὶ μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ διελέγχειν ἐπειρᾶτο. κατὰ ταὐτὰ] om Φ. pro eo καταταυτὰ a (more suo). ἀντεξήταζε] ἀντεξέταζε Φ. περὶ τούτου μᾶλλον] μᾶλλον dici hic per se potest: potest vero etiam ex inferiore μᾶλλον natum esse ideoque mihi suspectum est. διατρῖψαι pro διατρίψαι Jacobitius. μᾶλλον ἢ] μᾶλλον οὖν ἢ Φ mero errore. nam μᾶλλον ἢ οὐ ab h. l. abhorret, de quo vide Hermannum ad Viger. p. 801. τῇ νίκῃ] τὴν νίκην CM.

δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ᾽ οὖν ἄτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν, ἢ τι πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε; 7. ΛΥΚ. τὰ μὲν πρῶτα ὑπ᾽ αἰδοῦς καὶ δειλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπὶ πολὺ ἐσιώπα καὶ ἠρυθρία καὶ ἰδίων φανερὸς ἦν, τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον φθεγξάμενος οὐ δίκαια ποιεῖν

---

7. *ἰδίων*] *ὠδίνων* Φ. *φθεγξάμενος*] ita conjeci. libri: *ἐμφθεγξάμενος*. *φιλοσοφίας — ὄντα*] suppleo: *φιλοσοφίας ἀποκλείοντα* [*αὐτὸν*,] *εὐνοῦχον ὄντα* —. Bekker supplevit: *φιλοσοφίας* [*ἕ*] *ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα*. *Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος*] Favorinum designari Brissonius primus observavit De Regio Pers. Princ. Lib. II p. 237 ed. Commelin. *ἐκ κελτῶν* Φ et libri omnes, etiam E in textu, sed hic in marg *γρ. ἐκ πελασγῶν τελῶν*. *ὀλίγον πρὸ ἡμῶν*] Suidas s. v. *Φαβωρῖνος* sub Hadriano mortuum esse Favorinum dicit h. e. ante annum Chr. 138. certe sub Hadriano eum adhuc vixisse multi testantur, Philostratus I, 8, Spartianus in Hadriano c. 15, Dio (Xiphilinus) 69, 3. tum etiam summa consuetudo ejus et A. Gellii discipuli, familiaritas Frontonis (quem vide p. 329 ed. Rom.), aemulatio Plutarchi Chaeronensis, item Herodes Favorini discipulus, Dio Chrysostomus praeceptor, Polemo rhetor adversarius in idem fere tempus haec omnia conveniunt et quid non? sane Favorinus Hadriani summa gratia floruit auctore in primis Spartiano in Hadriano c. 16 fin. hoc unum tamen certo falsum est, quod solus habet Suidas, Favorinum jam sub Hadriano i. e. ante annum 138 mortuum esse. nam M. Frontonem, qui a. 143 consul fuerat, jam ‚consularem' Favorinus noster visum iit teste Gellio V. A. II, 26. immo satis recte Jo. Massonus Favorinum non multo ante an. Chr. 163 obiisse censuit. nam Galenus, qui anno Chr. 131 natus est, quum primum Romam venisset (vide Galenum XIV p. 605 ed. Kühn.) et ipse aut trigesimum tertium annum ageret aut trigesimum primum (vide XVIII P. I p. 347), Romae vidit Demetrium Alexandrinum, qui amicus tum Favorino mortuo successerat (vide inprimis Progn. XIV p. 627 Kühn.). ex quo loco sequi videtur Favorinum haud multo ante annum Chr. 161 (vel 163), quo tempore Favorini praecepta adhuc viguerunt utpote recens mortui, diem obiisse supremum. *εἰ περιῆν* Ua. *εἴπερ ἦν* diserte Φ et v. de CM parum constat. *εἰ περιῆν* certatim probarunt H. Valesius, Brissonius l. l., Solanus, Jacobsius (ad Achill. Tat. p. 908) alii. *εἶρξεν ἂν*] *εἶρξει* (α suprascr.) *ἂν* Φ, unde suppleo: *εἶρξαι ἂν* [*ἔφη*,] *οὐ* —. *τοῦ σώματος*] aliter legit Φ, fortasse: *τοῦ σχήματος*.

ἔφη τὸν Διοκλέα φιλοσοφίας ἀποκλείοντα εὐνοῦχον ὄντα,
ἧς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι. καὶ παρῄγοντο Ἀσπασία καὶ
Διοτίμα καὶ Θαργηλία * συνηγορήσουσαι αὐτῷ, καί τις 356
Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν
εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ κἀκεῖνον
αὐτὸν, εἰ περιῆν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν
ἂν οὐ καταπλαγεὶς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν·
καί τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους καὶ πρὸς
ἐκεῖνον ὑπό τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.
8. ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ

---

8. τοῦ σκέμματος] τοῦ σκώμματος Φ. ὄν, εἰ] εἶναι. εἰ ΦΕ. εὐνοῦχος om Φ. ἐπὶ φιλοσοφίᾳ] ita correxi. libri (etiam ΕΦ): ἐπὶ φιλοσοφίαν. παραγγέλλων] ita scripsi itaque fortassis E pr m. παραγγέλλειν Φ et sec m E. παρελθεῖν vulgo. [Jensio ipso teste, qui contulit, E habet: ἐπὶ φιλοσοφίαν παραγγέλλειν. at Solanus, qui eundem codicem hic illic inspexit: „Vorstius, inquit, pro παρελθεῖν rescripsit παρελθὼν, uti et in W (hoc est, E) prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν.“ Vorstii conjecturam παρελθὼν Solanus cum codice E communicat errore manifesto. immo codex E aut (prorsus uti Φ et apud Jensium ipse E) habet tantummodo παραγγέλλειν, aut (uti jam Reitzius videtur suspicatus esse) legit: παραγγέλλειν (ω superscr.).] dictio vulgatae, ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν ferri non potest neque cum formula παρελθεῖν ἐπὶ τὰ πράγματα (D. Mort. XII, 4) comparari debet. recte vero codices παραγγέλλειν vel potius παραγγέλλων, quod verbum est ‚publice munus ambire‘ et ita dicitur de candidato, ut duplex structura sit legitima, altera παραγγέλλειν τι (ap. Plutarchum quum alibi tum in Caesare c. 21, in Mario c. 8 et c. 29 init., item ap. Dionys. H. XI, 61), altera παραγγέλλειν ἔς τι (qua sola utitur Appianus, ut Bell. Civ. I, 21 et II, 17, tum etiam idem Plutarchus in Caesare c. 13 et Catone min. c. 8). ita ἐπὶ φιλοσοφίαν παραγγέλλειν omnino non graecum est, primum quod ἐπὶ praeverbium ab hac structura abhorret, tum quod accusativo semper notio inest muneris et offici, ut παραγγέλλειν εἰς ἀρχὴν, ὑπατείαν, δημαρχίαν, ἀγορανομίαν, ἱερωσύνην. immo παραγγέλλων h. l. id est quod Appianus (Bell. Civ. II, 8) dixit: παραγγελίαν ποιούμενος atque hic, ut saepius, absolute usurpatum est de candidato. tum formulae ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπὶ παιδείᾳ, ἐπὶ φιλοσοφίᾳ de magistris ita ponuntur, ut significent ‚institutionis causa‘, ex quo genere mul-

κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ παραγγέλλων καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτὸν καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· (τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου καὶ τῶν βακή-
357 λων χεῖρον εἶναι· τοὺς μὲν γὰρ κἂν * πεπειρᾶσθαί ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι καὶ ἀμφίβολόν τι ζῷον εἶναι κατὰ ταὐτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.) 9. τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν ἀλλ'

---

tos Luciani locos in Quaestt. L. p. 291 collegi. adde Xenophontem in Sympos. I, 5. quae quum ita sint, ita locum nostrum correxi: ἐπὶ φιλοσοφίᾳ παραγγέλλων h. e. philosophiae publice docendae causa munus ambire, sive, philosophiae doctoris honorem petere. καὶ σχῆμα] in hac vicinia id quidem nimis nude positum est, nisi adjectivum addatur. suppleo: καὶ σχῆμα [εὐπρεπές]. vide Somnium § 13 init. ἀξιόπιστον] ἀξιώπιστον a. ταῖς μυρίαις] ταῖς μισθοφορίαις X, sed ut opinor pro scholio potius quam pro varia lectione. κορώναις, αἳ μήτε] κορώναις, καὶ μήτε Φ.

9· τοῦ δὲ οὐ] τούτου δὲ οὐ Φ. ἀλλ' ἄλλην τὴν τῆς ψυχῆς] ita conjeci et supplevi. libri: ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, absurde. ceterum Bekker ἀλλὰ μόνην ψυχῆς conjecit. tu vide Prometh. II § 12 et Piscat. 32. δεῖν] δεῖ.. (abraso ν) Φ. ὁ Ἀριστοτέλης libri recte. at schol. Voss: γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς. aut hic pannus est scholii talis: ,ἐπὶ Θεμιστοκλέους (Ol. 108, 2 = 347) ἀπῆρε πρὸς Ἑρμίαν', aut alia scriptura. tum vero etsi post hunc Hermiam non unus hoc nomine vir exstitit, quidam Luciano quoque aequalis ap. Frontonem p. 129 sq. ed. Rom., tamen quia Θεμιστοκλῆς sine additamento est Neocli filius, conjector ut invidia Aristotelem liberaret non ita sed potius ὁ Ἀριστοκλῆς scripsisse videtur. certe frequens Hermiae nostri mentio est apud Aristoclem peripateticum in excerptis ap. Eusebium P. Ev. XV, 2.

Ἑρμίαν] ita scripsi. libri Ἑρμείαν. hujus ipsius viri nomen διὰ τοῦ ῑ scribi et Harpocratio p. 86 ed. Bekk. et Suidas s. v. Ἑρμίας et ipse Choeroboscus in Etym. M. p. 376, 21 jusserunt. et in hujus viri nomine secundam poetae corripiunt, Theocritus Chius ap. Diog. Laert. V, 11: Ἑρμίου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου

ἄλλην τὴν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμίαν τὸν εὐνοῦχον τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταὐτὰ τοῖς θεοῖς. καί τι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολήν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενος οὐδὲ τὸ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα πα-

---

ἅμα δοῦλον. adde senarium, quem Suidas l. l. quasi Hipponactis versum ita adfert: εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας, et l. l. Etymologici scriptor ipse potius quam ibidem Choeroboscus tanquam Aristotelis versum sic legit: εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ὁ (pro ὁ M ἦρχεν, D ἦρ̃) Ἑρμίας. qui versus Meinekio (Choliamb. poes. p. 176) e celebri antiquis temporibus carmine, Bergkio autem in Lyricis Gr. p. 519 ed. sec. e subditicio aliquo Aristotelis carmine videbatur petitus esse. immo est unius Helladii versus iambicus ex ejus Chrestomathia, quod Meinekius non vidit, quum ipse meminisset Helladii apud Photium Bibl. 279 p. 530, 34: τῆς δ' Ἀταρνέως (πόλις δ' αὕτη Θρᾳκίας [sic]) ἐκτομίας ὢν καὶ δοῦλος ἦρξεν Ἑρμείας. itaque Helladius Dionysio tyranno et Agathocle memoratis ita perrexerat: τοῦ δ' Ἀταρνέως | εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρξεν Ἑρμίας. omnino autem Ἑρμίας secunda correpta nomen fuit servile. talis est etiam Hermias (sive, Hermia) servus M. Tullii Ciceronis in Epp. ad Fam. XVI, 15 et ad Q. Fr. I, 2, 4. sed Ἑρμείας aeque graecum, a priore tamen nomen fuit diversum.

Ἀταρνέως] ἀταρνέων (ως superscr.) Φ. ἀταρνέως a. ἄχρι τοῦ καὶ θύειν] hanc calumniam Solanus optime explosit. sed commoratio apud hunc Hermian diuturna, hymnus qui exstat et nuptiae ibidem initae magnam invidiam Aristoteli conflarunt, non item Xenocrati hujus itineris comiti (vide Strabonem XIII, 1 p. 610). καί τι καὶ C. καί τι Φ. καίτοι καὶ v. ἐπιτηδ. — διδάσκαλος] malim transponere: ἐπιτηδειότερος τοῖς νέοις εὐνοῦχος διδάσκαλος. ἐνδέξασθαι] ἐνδείξασθαι Φ. at vide Abdicat. 7. est latinum illud: recipere. sed in Prometh. I, 6 olim frustra conjeceram: οὐδὲ εὐμαρῶς ἐνδεχόμενα (pro ἀνεχόμενα) τὴν κοινωνίαν. οὐδὲ τὸ τοῦ CΦ. οὐδὲ τοῦ v. παθεῖν] λαβεῖν Cobetus V. L. p. 116 conjecit fortassis recte. ὡς ἂν διαφθείρων] ita correxi. libri ἂν ὡς διαφθείρων. hoc dicit: ,quasi adolescentes corrumperet.' vide Philopseud. 14, Alexand. 36, Patriae Encom. 8.

θεῖν ὡς ἂν διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ
ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο, ὡς γοῦν
358 ᾤετο, προσέρριψεν· εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, * βα-
θέος κρίνεσθαι δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον
ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων. 10. ἐν τούτῳ
τρίτος ἄλλος παρεστώς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κεί-
σθω) „καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὑτοσὶ ὁ τὰς
γνάθους λεῖος καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος καὶ τὰ ἄλλα
εὐνούχῳ ἐοικὼς εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν
φανεῖται, εἴ γε μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες,
ὡς καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτέ, ὡς ὁ ἄξων φησίν, ἄρθρα ἐν
ἄρθροις ἔχων. ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυ-
γὼν καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὑρόμενος ἀφείθη, ἀπιστη-
σάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν ἀπό γε τῆς
φανερᾶς ὄψεως· νῦν δὲ κἂν παλινῳδῆσαί μοι δοκεῖ τοῦ
προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.“ 11. τούτων δὴ λεγομένων
παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας
δὲ μᾶλλον ἐταράττετο καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τρε-
πόμενος χρώματα καὶ ψυχρῷ τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ
οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ περὶ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι
καλῶς ἔχειν ᾤετο οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν
ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. ΠΑΜΦ.
γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα καὶ ἔοικεν οὐ τὴν
τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος
τί ἐγένετο καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;
359 12. ΛΥΚ. οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, * ἀλλ' οἱ μὲν

---

10. *εἴ γε μὴ*] ita correxi. libri *εἰ δὲ μὴ* —. *λέγοντες ὡς καὶ*] ita scripsi. libri *λέγοντες καὶ* —. Solanus *λέγοντες, ὅτι καὶ* conjecit. vulgatae *εἰ δὲ μὴ* et hic *λέγοντες καὶ* ideo vitiosae sunt, quod verba *οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες* absolute dici nequeunt. *ἀλλὰ τότε μὲν*] *ἀλλὰ τοῦτο μὲν* Φ. *δοκεῖ* Ea. *δοκῇ* Φbcd et v.

11. *τρεπόμενος* Bekker. libri *τραπόμενος*, scil. ex aliis locis; hanc enim formam Lucianus frequentat. *τῷ ἱδρῶτι* om a sola; habent EΦΓVbcd et v. *τῷ περὶ τῆς* EΦ. *τῷ τῆς* V. confer De Domo § 19 et varr. lectt. Anachars. 35. *αὐτῷ* pro *αὐτῷ* Jacobitius. *τί ἐγένετο*] *τι ἐγίνετο* Φ.

12. *εἰ δύναται* Φ. *εἰ δύναιτο* v. *τινὰς τῶν*] *τινὰ τῶν* Cobetus V. L. p. 78 conjecit id quod probo. *συνεῖναι καὶ*] haec

ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναται φιλοσοφεῖν τά γε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταστειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι καὶ ὀπυίειν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν, εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βραττόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.
13. καὶ νῦν ἅτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν,

---

verba Cobetus V. L. p. 78 delebat. at verbo ambiguo duae res, quarum utrique hic locus est, continentur altera συνεῖναι γυναικί, altera συνεῖναι τοῖς νέοις (ἐπὶ σοφίᾳ): cujusmodi jocum e Luciano non magis tollere licet quam ex Aristophane. ὀπυίειν ΕΦa. ὀπύειν vulgo, quae forma attica videbatur Piersono ad Moerin p. 278 et Porsono ad Odyss. δ', 798. ipso autem hoc verbo temere arrepto Lucianum errasse Cobetus V. L. p. 78 opinatur. immo laude dignus est Lucianus, qui hoc verbum e Solonis ἄξοσιν (ut alia hujus generis supra § 10) depromtum h. l. scienter elegerit. vide quae dixi De Daetalens. Aristoph. p. 46. βραττόμενος Dindorfius pro βρασσόμενος. ἐς] εἰς Φ.

13. καὶ παρασκευάζεται] haec videri possunt esse glossema; possunt vero etiam defendi. ἐναντιώτατον Φ. ἐναντιότατον v. αὐτῷ vulgo, sed recte Φ: αὑτῷ. Bagoam enim dicit. Diocles in honoris petitione ratus adulterii crimen adversario maxime contrarium esse Bagoam demonstrare vult esse adulterum: ipse vero Bagoas, cui eunuchismi crimen gravius videbatur, virum se esse ostendere vult, non eunuchum. at vero ab Diocle Lucianus dissentit. itaque ὡς videtur excidisse. suppleo: ὑποκινεῖ [ὡς] ἐναντιώτατον αὑτῷ —. διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα] locutio διὰ χειρὸς ἔχειν et proprie usurpatur (ut ab Thucyd. II, 76 et Plutarcho in Cimone c. 11) et metaphorice. ita idem Plutarchus dicit διὰ χειρὸς ἔχειν τὴν πόλιν in Pericle c. 34 et in Cicerone c. 10, sive τὰς πόλεις ut in Demetrio c. 5 et in Fabio Maximo c. 2, sive τὰ δημόσια ut in Moralibus p. 813, C, sive τὰς ὑπὲρ τῶν ὅλων πράξεις ut in Bruto c. 36, et similia habet Thucydides II, 13: τά τε τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν. eadem metaphora Tullius utitur in Verrem I, 6: „quam spem nunc habeat in manibus.“ quin etiam πρᾶγμα διὰ χειρὸς ἔχειν metaphorice ponitur veluti de judice ab Eurip. in Hecuba v. 1242: αἰσχύνην φέρει | πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε. nostro l. quum omnia translate dicta

ὥς φασι, γυμνάζεται καὶ παρασκευάζεται καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ ἐναντιώτατον αὐτῷ, καὶ οὗτος κατὰ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα, ὥς φασι, μέλει καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ τέλος κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ, ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γάρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν οὐ τὴν γνώμην οὐδὲ τὴν γλῶτταν ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον ἐς φιλοσοφίαν ἔχειν.

---

videri possint, tamen proprie dicta sunt et τὸ πρᾶγμα (ut in Aristoph. Lysistr. v. 23) naturam viri significat. recte igitur de h. l. Jacobsius in Append. ad Porsoni Advers. p. 295: ‚haec verba salem non habent, nisi memineris πρᾶγμα pro αἰδοίῳ dici.' adde Juvenalem Sat. X, 206. ἐς φιλοσοφίαν] εἰς φιλοσοφίαν Φ.

Rostochii. Literis Adlerianis.

LUCIANUS

SAMOSATENSIS.

FRANCISCUS FRITZSCHIUS

RECENSUIT.

VOLUMINIS II PARS II.

ROSTOCHII

IMPENSIS ERNESTI KUHNII

MDCCCLXIX.

VENERABILI

ACADEMIAE ROSTOCHIENSI

ANTE HOS ANNOS IPSOS CCCCL CONDITAE

MOX

A. D. VI CAL. FEBR. A. MDCCCLXX

NOVAM DOMUM ACADEMICAM

DEDICATURAE

HUNC LIBRUM

D. D. D.

EDITOR.

κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ
δοκιμαστέος εὐνοῦχος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ παραγγέλλων καὶ
νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ
σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν
λέγοντος καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτὸν
καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιό-
πιστον καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασι-
λέως ἀποφέρεσθαι· (τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου καὶ τῶν βακή-
357 λων χεῖρον εἶναι· τοὺς μὲν γὰρ κἂν * πεπειρᾶσθαί
ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι
καὶ ἀμφίβολόν τι ζῷον εἶναι κατὰ ταὐτὰ ταῖς κορώναις,
αἳ μήτε περιστεραῖς μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.)
9. τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν ἀλλ'

---

tos Luciani locos in Quaestt. L. p. 291 collegi. adde Xenophontem in Sympos. I, 5. quae quum ita sint, ita locum nostrum correxi: ἐπὶ φιλοσοφίᾳ παραγγέλλων h. e. philosophiae publice docendae causa munus ambire, sive, philosophiae doctoris honorem petere. καὶ σχῆμα] in hac vicinia id quidem nimis nude positum est, nisi adjectivum addatur. suppleo: καὶ σχῆμα [εὐπρεπές]. vide Somnium § 13 init. ἀξιόπιστον] ἀξιώπιστον a. ταῖς μυρίαις] ταῖς μισθοφορίαις X, sed ut opinor pro scholio potius quam pro varia lectione. κορώναις, αἳ μήτε] κορώναις, καὶ μήτε Φ.

9· τοῦ δὲ οὐ] τούτου δὲ οὐ Φ. ἀλλ' ἄλλην τὴν τῆς ψυχῆς] ita conjeci et supplevi. libri: ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, absurde. ceterum Bekker ἀλλὰ μόνην ψυχῆς conjecit. tu vide Prometh. II § 12 et Piscat. 32. δεῖν] δεῖ . . (abraso ν) Φ. ὁ Ἀριστοτέλης libri recte. at schol. Voss: γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς. aut hic pannus est scholii talis: ,ἐπὶ Θεμιστοκλέους (Ol. 108, 2 = 347) ἀπῆρε πρὸς Ἑρμίαν', aut alia scriptura. tum vero etsi post hunc Hermiam non unus hoc nomine vir exstitit, quidam Luciano quoque aequalis ap. Frontonem p. 129 sq. ed. Rom., tamen quia Θεμιστοκλῆς sine additamento est Neocli filius, conjector ut invidia Aristotelem liberaret non ita sed potius ὁ Ἀριστοκλῆς scripsisse videtur. certe frequens Hermiae nostri mentio est apud Aristoclem peripateticum in excerptis ap. Eusebium P. Ev. XV, 2.

Ἑρμίαν] ita scripsi. libri Ἑρμείαν. hujus ipsius viri nomen διὰ τοῦ ι scribi et Harpocratio p. 86 ed. Bekk. et Suidas s. v. Ἑρμίας et ipse Choeroboscus in Etym. M. p. 376, 21 jusserunt. et in hujus viri nomine secundam poetae corripiunt, Theocritus Chius ap. Diog. Laert. V, 11: Ἑρμίου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου

ἄλλην τὴν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμίαν τὸν εὐνοῦχον τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταὐτὰ τοῖς θεοῖς. καί τι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολήν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενος οὐδὲ τὸ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα πα-

---

ἅμα δούλου. adde senarium, quem Suidas l. l. quasi Hipponactis versum ita adfert: εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας, et l. l. Etymologici scriptor ipse potius quam ibidem Choeroboscus tanquam Aristotelis versum sic legit: εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ὁ (pro ὁ M ἦρχεν, D ἦρ̃) Ἑρμίας. qui versus Meinekio (Choliamb. poes. p. 176) e celebri antiquis temporibus carmine, Bergkio autem in Lyricis Gr. p. 519 ed. sec. e subditicio aliquo Aristotelis carmine videbatur petitus esse. immo est unius Helladii versus iambicus ex ejus Chrestomathia, quod Meinekius non vidit, quum ipse meminisset Helladii apud Photium Bibl. 279 p. 530, 34: τῆς δ' Ἀταρνέως (πόλις δ' αὕτη Θρᾳκίας [sic]) ἐκτομίας ὢν καὶ δοῦλος ἦρξεν Ἑρμείας. itaque Helladius Dionysio tyranno et Agathocle memoratis ita perrexerat: τοῦ δ' Ἀταρνέως | εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρξεν Ἑρμίας. omnino autem Ἑρμίας secunda correpta nomen fuit servile. talis est etiam Hermias (sive, Hermia) servus M. Tullii Ciceronis in Epp. ad Fam. XVI, 15 et ad Q. Fr. I, 2, 4. sed Ἑρμείας aeque graecum, a priore tamen nomen fuit diversum.

Ἀταρνέως] ἀταρνέων Φ. ἀταρνέως (ως supra) a. ἄχρι τοῦ καὶ θύειν] hanc calumniam Solanus optime explosit. sed commoratio apud hunc Hermian diuturna, hymnus qui exstat et nuptiae ibidem initae magnam invidiam Aristoteli conflarunt, non item Xenocrati hujus itineris comiti (vide Strabonem XIII, 1 p. 610). καί τι καὶ C. καί τι Φ. καίτοι καὶ v. ἐπιτηδ. — διδάσκαλος] malim transponere: ἐπιτηδειότερος τοῖς νέοις εὐνοῦχος διδάσκαλος. ἐνδέξασθαι] ἐνδείξασθαι Φ. at vide Abdicat. 7. est latinum illud: recipere. sed in Prometh. I, 6 olim frustra conjeceram: οὐδὲ εὐμαρῶς ἐνδεχόμενα (pro ἀνεχόμενα) τὴν κοινωνίαν. οὐδὲ τὸ τοῦ CΦ. οὐδὲ τοῦ v. παθεῖν] λαβεῖν Cobetus V. L. p. 116 conjecit fortassis recte. ὡς ἂν διαφθείρων] ita correxi. libri ἂν ὡς διαφθείρων. hoc dicit: ‚quasi adolescentes corrumperet.' vide Philopseud. 14, Alexand. 36, Patriae Encom. 8.

θεῖν ὡς ἂν διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ
ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο, ὡς γοῦν
358 ᾤετο, προσέρριψεν· εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, * βα-
θέος κρίνεσθαι δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον
ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων. 10. ἐν τούτῳ
τρίτος ἄλλος παρεστώς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κεί-
σθω) „καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὑτοσὶ ὁ τὰς
γνάθους λεῖος καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος καὶ τὰ ἄλλα
εὐνούχῳ ἐοικὼς εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν
φανεῖται, εἴ γε μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες,
ὡς καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτέ, ὡς ὁ ἄξων φησίν, ἄρθρα ἐν
ἄρθροις ἔχων. ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυ-
γὼν καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὑρόμενος ἀφείθη, ἀπιστη-
σάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν ἀπό γε τῆς
φανερᾶς ὄψεως· νῦν δὲ κἂν παλινῳδῆσαί μοι δοκεῖ τοῦ
προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.'' 11. τούτων δὴ λεγομένων
παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας
δὲ μᾶλλον ἐταράττετο καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τρε-
πόμενος χρώματα καὶ ψυχρῷ τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ
οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ περὶ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι
καλῶς ἔχειν ᾤετο οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν
ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. ΠΑΜΦ.
γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα καὶ ἔοικεν οὐ τὴν
τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος
τί ἐγένετο καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;
359 12. ΛΥΚ. οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, * ἀλλ' οἱ μὲν

---

10. *εἴ γε μὴ*] ita correxi. libri *εἰ δὲ μὴ* —. *λέγοντες ὡς καὶ*] ita scripsi. libri *λέγοντες καὶ* —. Solanus *λέγοντες, ὅτι καὶ* conjecit. vulgatae *εἰ δὲ μὴ* et hic *λέγοντες καὶ* ideo vitiosae sunt, quod verba *οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες* absolute dici nequeunt.
ἀλλὰ τότε μὲν] *ἀλλὰ τοῦτο μὲν Φ*. *δοκεῖ* Ea. *δοκῇ* Φbcd et v.

11. *τρεπόμενος* Bekker. libri *τραπόμενος*, scil. ex aliis locis; hanc enim formam Lucianus frequentat. *τῷ ἱδρῶτι* om a sola; habent EΦΤVbcd et v. *τῷ περὶ τῆς* EΦ. *τῷ τῆς* V. confer De Domo § 19 et varr. lectt. Anachars. 35. *αὑτῷ* pro *αὐτῷ* Jacobitius. *τί ἐγένετο*] *τι ἐγίνετο Φ*.

12. *εἰ δύναται Φ*. *εἰ δύναιτο* v. *τινὰς τῶν*] *τινὰ τῶν* Cobetus V. L. p. 78 conjecit id quod probo. *συνεῖναι καὶ*] haec

ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναται φιλοσοφεῖν τά γε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταστειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι καὶ ὀπυίειν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν, εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βραττόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. 13. καὶ νῦν ἅτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν,

---

verba Cobetus V. L. p. 78 delebat. at verbo ambiguo duae res, quarum utrique hic locus est, continentur altera *συνεῖναι γυναικί*, altera *συνεῖναι τοῖς νέοις* (*ἐπὶ σοφίᾳ*): cujusmodi jocum e Luciano non magis tollere licet quam ex Aristophane. *ὀπυίειν* EΦa. *ὀπύειν* vulgo, quae forma attica videbatur Piersono ad Moerin p. 278 et Porsono ad Odyss. *δ'*, 798. ipso autem hoc verbo temere arrepto Lucianum errasse Cobetus V. L. p. 78 opinatur. immo laude dignus est Lucianus, qui hoc verbum e Solonis *ἄξοσιν* (ut alia hujus generis supra § 10) depromtum h. l. scienter elegerit. vide quae dixi De Daetalens. Aristoph. p. 46. *βραττόμενος* Dindorfius pro *βρασσόμενος*. *ἐς*] *εἰς* Φ.

13. *καὶ παρασκευάζεται*] haec videri possunt esse glossema; possunt vero etiam defendi. *ἐναντιώτατον* Φ. *ἐναντιότατον* v.

αὑτῷ vulgo, sed recte Φ: *αὐτῷ*. Bagoam enim dicit. Diocles in honoris petitione ratus adulterii crimen adversario maxime contrarium esse Bagoam demonstrare vult esse adulterum: ipse vero Bagoas, cui eunuchismi crimen gravius videbatur, virum se esse ostendere vult, non eunuchum. at vero ab Diocle Lucianus dissentit. itaque *ὡς* videtur excidisse. suppleo: *ὑποκινεῖ* [*ὡς*] *ἐναντιώτατον αὐτῷ* —. *διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα*] locutio *διὰ χειρὸς ἔχειν* et proprie usurpatur (ut ab Thucyd. II, 76 et Plutarcho in Cimone c. 11) et metaphorice. ita idem Plutarchus dicit *διὰ χειρὸς ἔχειν τὴν πόλιν* in Pericle c. 34 et in Cicerone c. 10, sive *τὰς πόλεις* ut in Demetrio c. 5 et in Fabio Maximo c. 2, sive *τὰ δημόσια* ut in Moralibus p. 813, C, sive *τὰς ὑπὲρ τῶν ὅλων πράξεις* ut in Bruto c. 36, et similia habet Thucydides II, 13: *τά τε τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν*. eadem metaphora Tullius utitur in Verrem I, 6: „quam spem nunc habeat in manibus." quin etiam *πρᾶγμα διὰ χειρὸς ἔχειν* metaphorice ponitur veluti de judice ab Eurip. in Hecuba v. 1242: *αἰσχύνην φέρει | πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε*. nostro l. quum omnia translate dicta

ὥς φασι, γυμνάζεται καὶ παρασκευάζεται καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ ἐναντιώτατον αὐτῷ, καὶ οὗτος κατὰ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα, ὥς φασι, μέλει καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ τέλος κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ, ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γάρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν οὐ τὴν γνώμην οὐδὲ τὴν γλῶτταν ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον ἐς φιλοσοφίαν ἔχειν.

---

videri possint, tamen proprie dicta sunt et τὸ πρᾶγμα (ut in Aristoph. Lysistr. v. 23) naturam viri significat. recte igitur de h. l. Jacobsius in Append. ad Porsoni Advers. p. 295: ‚haec verba salem non habent, nisi memineris πρᾶγμα pro αἰδοίῳ dici.' adde Juvenalem Sat. X, 206. ἐς φιλοσοφίαν] εἰς φιλοσοφίαν Φ.

Rostochii. Literis Adlerianis.

LUCIANUS

SAMOSATENSIS.

FRANCISCUS FRITZSCHIUS

RECENSUIT.

VOLUMINIS II PARS II.

ROSTOCHII

IMPENSIS ERNESTI KUHNII

MDCCCLXIX.

VENERABILI

ACADEMIAE ROSTOCHIENSI

ANTE HOS ANNOS IPSOS CCCCL CONDITAE

MOX

A. D. VI CAL. FEBR. A. MDCCCLXX

NOVAM DOMUM ACADEMICAM

DEDICATURAE

HUNC LIBRUM

D. D. D.

EDITOR.

Praefatio.

De codicibus, quibus in hac parte librorum vere Lucianeorum uti licuit, sic habendum est. Exordiar ab ea satura, cui nomen est *ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ*. Constat autem, „vulgatam“ in Luciano scripturam minime ex ed. (a) Florentina quae multo melior est fluxisse sed ex Aldina (c) secunda (Venetiis 1522 fol.), unde editores quum caeteri pendent tum Bourdelotius in (n) Parisina (a. 1615 fol.). Rursus Parisinam a typothetis describi jusserunt et Hemsterhusius et ut in Praefat. p. IV ipse ait, Reitzius. Quo fit, ut vulgata toties sive mendosa et prava sive manca mutilaque reperiatur et ut tota constet e vitiis Aldinae secundae atque Parisinae una conjunctis: nisi quando aut Franciscus Asulanus Aldi curis secundis usus aut (si forte) etiam Bourdelotius homo semidoctus tacito suum ipsi codicem secuti sunt. Enimvero qualis in ipsis codicibus hic dialogus legatur, adhuc minus poterat notum esse. Omitto Belinum, qui bis terve inspexerat duo codd. Parisinos, in quibus hic dialogus inest, priorem no. 2956 (Δ), alterum 2954 (M): quo accesserunt paucae scripturae libri Graeviani (V) et scholiastae. Adhuc enim unus tantum codex ab Solano optime erat collatus, Oxoniensis sive Baroccianus (D),

cujus tam crebra hoc in dialogo vitia uni codici videri poterant imputanda esse. At ego praeter hunc D tribus aliis codicibus usus sum diligenter conlatis, primum Gorlicensi (A), quem et ego et alii excussimus, dein Marciano no. 434 (*Ω*) et Florentino (*Φ*), quorum alterum Sommerbrodtius alterum Franciscus de Furia contulit. Nunc demum clare elucet codices ipsos in hoc dialogo scriptos esse vitiosissime. Etenim quod de meis DA*ΩΦ* ubique valet, idem certo cadit etiam in *Δ*M Parisinos. Praeterea hic dialogus exstat etiam in duobus Vaticanis, altero no. 87 (𝔄) altero 90 (*Γ*), uti discere licet a Bastio ad Gregor. Corinth. p. 70. At certo praevidere licet in Vaticanis quoque libris eadem fere vitia inventum iri. Praeterquam enim quod codices omnis fere generis vitiorum pleni sunt, major mendarum pars et frequentia lacunarum ostendere videntur, hancce saturam ad nos pervenisse partim falsis literis turpem partim mancam et prope mutilam, propterea quod prototypi scriptura multis locis legi vix ac ne vix quidem potuerit. In hujusmodi igitur locis cavendum erat, ne vitia codicum pro malis additamentis correctorum vel pro scholiis temere habita simpliciter putarem delenda esse. Ego quantum industria contendere potui, quantum ingenio eniti et ipsa divinatione adsequi, tantum studui efficere, praeclaris aliquot emendationibus quum aliorum tum J. Sommerbrodti adjutus. Longe alia codicum in eo dialogo ratio est, qui dicitur *ΝΙΓΡΙΝΟϹ*. Et Reitziana quidem „Nigrinum" plerumque talem exhibet, qualem in Aldina II et Parisina videmus, i. e. „vulgatam", ita tamen ut raro aliqua lectio adlata sit ex T (codice Poli), U (Longoli excerptis), V (Graeviano), R et Z (libris Bourdeloti), X (Galei conlectaneis) et Y (margine Aldinae). Postea M (Pari-

sinus 2954) a Belino obiter inspectus est, quam conlationem interdum supplevit Boissonadius ad Aristaenetum (p. 396, p. 537, p. 656). In nostra autem editione sex codicum, qui nunc primum diligenter omnes excussi sunt, conlatio exstat. Horum antiquissimus est B (Vindobonensis): quem ego etsi ab Jacobitio non male comparatum esse noram, tamen alia ipse conlatione et in textu et in scholiis utendum putavi, quam H. Bonitio V. Cl. intercedente H. Vielhaber mihi curavit. Tum libri Q (Augustani tertii) lectiones semiplenae in Schmiederi editione leguntur, mihi autem L. Spengeli conlationem edere contigit. His libris inferior est et Parisino similis Φ (Florentinus), cujus olim conlationem ab F. de Furia accepi. Novissime Sommerbrodtius mihi meus trium codicum misit lectiones, Vaticani 87 (𝔄), item Vaticani 90 (Γ) et Marciani 434 (Ω), quorum primus ab Hermanno Peter, secundus ab G. Studemund, Professore Wurceburgensi, tertius ab ipso J. Sommerbrodtio diligenter excussi sunt. Et horum quidem librorum scripturas suo quamque loco inserere adhuc licuit: non licuit, id quod doleo, uti „Nigrini“ ab Sommerbrodtio recogniti editione secunda, quam sero accepi. De dignitate horum codicum sic habeto. Caeteros omnes superare videtur B Vindobonensis, quem etsi jam in Alexandro saepe secutus sum et ibid. in Praefat. p. IV dilaudavi, nunc tamen optimae notae libro tantum tribuo, ut eum satis laudare vix queam. Nuper etiam Siemonsenius (in Quaestt. Lucian. p. 7) hunc codicem jure praedicavit. Quo magis dolendum est, in Vindobonensi, libello nunc vere castrato vix tertiam Luciani partem superesse et in uno „*Δημώνακτος Βίῳ*“ ex iis libris qui servati sunt, B codicem a semetipso defecisse videri. Huic codici proximus sed longo proximus

intervallo esse videtur Vaticanus prior (𝔄), quem rursus alteri Vaticano (*Γ*) item praestanti libro anteposuerim. Inferiores sunt, non mali tamen *Ω*Q, quos cave ullo modo contemnas. Itaque codices recens conlati hi sunt: B𝔄*ΓΩ*Q*Φ*, ex iis autem qui olim inspecti sunt, memoria dignos esse censeo inprimis hos, VTUM, quibus dignitate hi cedunt RZXY. In superiore quidem dialogo omnes codices, ut supra dixi, vitiis referti sunt. Quae res nullo modo in Nigrinum cadit, in quo codicibus plurimum tribuo. Tamen sic quoque hunc dialogum vere possum dicere non sane leviter corruptum esse: in quo certum quoddam mendarum genus, ut ad § 25 dictum est, non semel mihi observasse visus sum. Sed „Nigrinum" a. 1830 in varietate lectionis tunc edita primo recensui, iterumque a. 1853 in „Emendationibus Lucianeis", ita ut haec recensio non prima sit sed tertia. Praeterea a. 1830 Somnium, Prometheum priorem, Judicium Vocalium cum prima parte Timonis et recensui et vero edidi. Quam recensionem Jacobitius (in editione a. 1836) in universum repetiit paucis non satis recte mutatis. Hoc nunc tandem ideo dicere coactus sum, ne ego ipse Jacobitium expilasse falso existimarer. Nam nunc quoque in „Nigrino" a prima recensione, quae mea est non Jacobiti, profectus sum. Venio nunc ad aliam saturam, quae nominatur *ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ*. Hic quoque libellus vires meas exercuit. Ipsa enim gratia „Convivii" Lucianei magnaque venustas facit, ut criticus maculas ab librariis inlatas et naevos tanquam e pulchro corpore tollere studeat. Quae alacritas eo magis augetur, quo saepius quis viderit in tam corrupto dialogo pleraque tamen vitia satis certo emendari posse. Quod ad codices adtinet, uti nunc se res habet unus omnium

optimus esse videtur is, qui ab Solano bene comparatus est „Oxoniensis" (D), sed proximum locum occupant „Gorlicensis" (A), qui ab me aliisque excussus est atque Parisinus 2955 ($\varDelta$) apud Belinum. Tum ad alteram familiam pertinent inprimis codex Marcianus 434 ($\varOmega$), cujus conlationem Sommerbrodtio acceptam refero et Parisinus 2954 (M) apud Belinum, qui eum inspexit magis quam contulit. Rarius etiam lectiones adferuntur e conlectaneis Galei (X), Longolii (U) et ex margine Aldinae (Y), rarissime, id quod doleas, e codd. Graeviano (V) et ex ipso Vaticano ($\varGamma$ ad § 12 semel omnino, si recte memini). Itaque Convivium certo in his codicibus legitur: DA$\varDelta\varOmega$MV$\varGamma$. Praeterea legi videtur etiam in tertio quodam Parisino, quo Belinus omnino non usus est, passim autem eo usum videmus J. Fr. Boissonadium, quam rem ad § 4 et § 19 adtigi. Sed cod. Parisinum 2955 ($\varDelta$), quem Belinus perraro inspexerat, totum diligenter contulit vir sane doctus, Carolus Schenkel, Graeciensis. Et haec quidem conlatio ad me transmissa est per virum clarissimum mihique carissimum, Ernestum Lud. a Leutsch, cui et ipsi et Schenkelio gratias ago meritas. Nunc demum elucet, scripturas quae in conlectaneis Galei (X) exstant, ex hoc ipso codice partim sumtas esse, ita ut in quinque dialogis sigla X deleta pro $\varDelta X$ tantummodo $\varDelta$ rescribi oporteat. Ceterum ejusdem codicis Parisini scholia quoque C. Schenkel pertractavit: quo facto adparuit scholia semigraeca, quae in X insunt, ex hoc ipso codice repetita et latine conversa esse, non „partim ab Italo homine adlita", ut Hemsterhusius ad Lucian. T. I p. 12 minus recte conjecerat. Dum autem et lectiones et scholia antiqua scrutor, visa sunt mihi in hoc dialogo complura ab

correctore antiquo scripta esse, ex quibus in § 12 fin. *βόην* unum est maxime evidens. Lucianum enim a correctore quodam dedita opera recensitum videri Siemonsenius in Quaestt. Lucian. p. 7 mihi adsensus est. Plerumque autem in singulis libellis singulae scribarum mendae dominari et quasi regnare videntur, ut in illa satura cui nomen est *ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΙΔΟΣ* plena sunt omnia glossematis. Sed tempus est ad gravissimum Luciani librum accedere, qui dicitur *ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ*. Hic quidem saepius mihi ingemiscendum erat Hemsterhusi acumen et doctrinam frustra desideranti. Nam ei, qui Hemsterhusio succedere ausus est, J. F. Reitzio nihil admodum auxili tulerunt neque codices quos perraro memoravit Bourdeloti (Z), in quorum numero fuit Anglus (R), neque crebriora Longoli excerpta (U) in quibus manifesto insunt etiam conjecturae, neque paullo frequentiores codicis Poli (T) scripturae, etsi codex ille bonus fuisse videtur, nec denique ipse codex Graevianus, ex quo nuper demum multa protulit Jacobitius cui Graevii conlatione uti licuit. Ita „vulgatam" in Reitziana nusquam fere correctam videres, nisi Solani adnotatio inserta esset. Nam ab Solano saepe inspectus est eximius codex et caeteris in Hermotimo melior, Marcianus sive Wittianus (E). Quanquam Solanus (ap. Reitzium Praefat. I p. XVI) ipse demonstravit se in Hermotimo utpote festinantem ea tantum loca consuluisse, quae sibi negotium facessivissent neque hunc dialogum ab se conferri integrum potuisse. Quidnam Marciano codice (E) postea factum sit, nescitur: hoc tantum scio, illum ab alio Marciano no. 434 (Ω) qui etiamnum Venetiis est differre eique praestare. Postea a Belino inspecti sunt duo codices Parisini no. 3011 (C)

et no. 2954 (M), quibus copiis Lehmannum vulgatae defensorem oportebat esse contentum. Prima autem Hermotimi „recognitio“ C. Jacobitio debetur, ante quem editores nullo codice diligentius excusso uti potuerunt. At Jacobitius et e Graeviano (V) multa primus addidit et ipse contulit Guelferbytanum secundum (G). Et hunc quidem in Gallo, ubi cum optimis nunc convenit nunc dissentit, esse dixi „mirum“ (Praefat. p. VII), in Icaromenippo ob tot infimae aetatis notas et dehonestamenta e prima familia exclusi, sed in Necyomantia, ubi cum ipso B plerumque consentit, eundem laudavi (Praef. p. VII et p. XI). Dilaudavit eum etiam Siemonsenius (Quaestt. Luc. p. 9) neglecto ille quidem Hermotimo, in quo ipso indolem ejus nosse magni refert ob meliorum librorum penuriam. In Hermotimo igitur hic codex judice C. G. Cobeto (in Varr. Lect. p. 105) notae est pessimae, contra C. Halmio auctore (in Annal. crit. Berol. 1838. n. 29 p. 238) notae optimae. Ego omni scriptura excussa Halmio adsentior. Ille vero in Hermotimo non minus quam in Necyomantia et e praecellenti codice profluxit et liber permansit a manu correctorum. Quo factum est, ut ex Hermotimo jam C. Jacobitius hoc maxime libro fretus aliquot vitia recte et ratione tolleret. Ipse ego primam Hermotimi „recensionem“ instituere ausus sum tribus certe libris (GHΩ) confisus: quibus ubi vulgata Aldinae sola repugnat, hanc adparet plerumque vitio creatam esse. Vindobonensis enim qui numero est 114 (H) diligenti conlatione potitus sum, quem H. Vielhaber rogatu meo excussit: qui liber quum ab me quoque Vindobonae tractari coeptus esset, ad legendum inventus est longe difficillimus. (In Vindobonensi H, Marciano E, Vaticano Γ et in Marcianis

Ω et *Ω2*, in his igitur quinque libris continuo ordine ponuntur hi libelli: *Ἑρμότιμος* et *Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις*, ita ut in plerisque Hermotimo proxime antecedat libellus *Περὶ ἀστρολογίης*). Quumque etiam Marciano 434 (*Ω*) Sommerbrodti cura bene tractato uti licuisset, equidem et nostris copiis et prioribus aliquanto eram instructior. Attamen sic quoque mihi ad emendationem quasi ad ancoram saepissime confugiendum erat. Sed sive quis postea Hermotimum totum editurus est sive quae vitia in eo adhuc haerere possunt correcturus: operae pretium facere vix poterit, nisi alium codicem quem ego frustra requisivi et eum caeteris forsitan potiorem usurpare licuerit, in quo codice Hermotimus exstat, Vaticanum no. 90 (*Γ*). Sed Parisino 3011 (C), qui in IV° nunc foliis CCCXXXIV constat, in Hermotimo cave multum tribuas. Fuerat ille olim unus codex isque bombycinus (saec. XIII), cujus magna pars mature recisa est. Postea tres aliae partes (quasi novi codices) additae sunt, primum membranacea paucorum foliorum, tum duae chartaceae, quarum prior saec. XIV, altera autem saec. XV scripta est. Hermotimus ibi in partibus legitur chartaceis fol. CCLVI^{r} — CCLXVIII^{v}, atque ultima manus incipit fol. CCLXIII in Hermotimo § 58: *οἶμαι ἔγωγε καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι.* Ita totus Hermotimus, id quod codice inspecto etiam C. Bartschius vir doctissimus mihi renuntiavit, in charta ibi scriptus est temporibus diversis. Nempe antiquissima tantum pars codicis C, qua bombycinus est, laudem meretur atque ejusmodi est, ut cum libro Gorlicensi (A) ubique consentiat. Denique paucis disseram de satura *ΔΡΑΠΕΤΑΙ*, cujus sex septem codices nominare licet: BAVCM*Π*U. Ex quorum numero mei sunt duo, Gorlicensis (A), quem ego con-

tuli et Monacensis 336 (*Π*), quem L. Spengelii benevolentiae debeo. De hoc codicillo, qui in hoc dialogo vere est *κράτιστος ἑαυτοῦ* multisque vulgatae caret vitiis, in Praefat. I, 1 p. VII et II, 1 p. VI satis dictum est. Omnium vero optimus est Vindobonensis 123 (B), conlatus ille sive ab Jacobitio sive Schubarto, qui codex § 4 fin. a verbis *καὶ θιασῶται* incipit. Praeterea duo Parisinos 3011 (C) et 2954 (M) Belinus passim adiit. Ex iis autem libris, qui jam antiquitus inspecti sunt, familiam ducit codex Graevii (V), qui saepenumero adlatus est. Contra perraro Longoli excerpta (U) et semel tantum margo Aldinae (Y) nominantur. Est autem hic dialogus quum alibi vitiatus atque corruptus, tum circa finem incredibili modo depravatus (inde ab § 22—33). Si a bonis aliquot Gesneri observationibus discedatur, commentarius exstat nullus, neque critici eum nisi perraro adtigerunt. Inter eos autem *ΔΡΑΠΕΤΩΝ* codices, quibus ego adhuc carui, est Venetus 434 (*Ω*), in quo hic liber numeratus est LXIX. Vide Sommerbrodtium in Cod. Marc. Lect. p. VIII. Sequitur, ut tabulam, in qua conlocatio librorum vulgaris cum nostra conferatur, subjiciam:

	vulgato ordine		nunc
ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ	66	—	18
ΝΙΓΡΙΝΟΣ	3	—	19
ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ	71	—	20
ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ	20	—	21
ΔΡΑΠΕΤΑΙ	69	—	22.

Ceterum operam dabo maximam, ut et genuini libri qui quidem adhuc restant quam primum edi possint et ut hos adulterini ne ‚Asino‘ quidem excepto omnes ordine quisque insequantur. Nuper enim ad Lucianum

redire licuit, quum aliquamdiu ad studia longe alia per muneris mei necessitates avocatus essem. Omnino autem hoc triennio post Borussorum victoriam novo Germaniae foedere inito quum pleraque mutata videmus, tum etiam Professorum labores in multis Academiis animadvertere licet magnopere auctos esse, non omnibus fortasse palam laudantibus, sed certe ut mihi videtur bono publico. Hoc ideo addendum putavi, ne quis me desubito tardum evasisse conjiceret et Tranioni similem, qui ob tarditatem jure increpitus ita respondisse fertur: heus tu, inquit, simul flare sorbereque haud factu facilest.

Scribebam Rostochii mense Quintili a. MDCCCLXIX.

PROLEGOMENA

DE

HERMOTIMO.

§ 1.

De Hermotimo dialogo in universum.

Ex omnibus Luciani dialogis ille unus esse gravissimus dicitur, cui nomina data sunt: *Ἑρμότιμος ἢ περὶ αἱρέσεων*. Fuerunt enim, qui satiricum castiganda philosophia ipsum se philosophum exhibuisse putarent minime contemnendum. Illud vero omnes fere uno ore professi sunt, maximam huic dialogo laudem impertiendam esse. Nam hic dialogus res est seria, non jocosa: in quo satiricus magna urbanitate disputat, non merum (ut alibi solet) agit scurram. Tum in via disserendi Platonem suum optime imitari potest videri et magis etiam Socratem, qui philosophus ad coarguendum erat captiosissimus. Denique mirari licet sermonis puritatem, atticismi veneres omnisque artem compositionis, ut dialogum dicere audeas in suo genere prope perfectum. Quod viri docti quum bene vidissent, non debebant tamen in summa re cum Luciano consentire neque ipsum argumentum dilaudare quasi utile et bonae frugi. Vide vel Wielandum (Lucian T. V p. 3 sq.), Schoellium (Gr. Lit. Gesch. T. II p. 482 ed. Pind.), Schmiederum (ad Lucian. T. I p. 340) et Lehmannum (T. IV p. 3). Atqui Lucianus non solum sectarum rixas vituperat, sed praecise negat id quod

verum sit quodque debeat esse unum, ab philosophis unquam inventum esse, qui diversissima quasi unum illud verum venditent, neque magis unquam accidisse, ut philosophi summum bonum, quod in rebus quaerant maxime variis, adsequi possent, denique veram beatitudinem non in vanis syllogismis sed in vita inesse honesta. Quare philosophos omnes ita fugiendos esse, ut canes rabiosos (§ 86). Quae quum ita sint, ne ea quidem excusatio in ‚Hermotimum' cadit, qua in ‚Piscatore' ipse utitur, ut alium dialogum paullo ante scriptum defendat, quod in ‚Vitarum Auctione' non antiquos sed aequales tantum philosophos deriserit. Immo in ‚Hermotimo' quum ipsa philosophia aperte petita sit, etiam veteris Graeciae et omnium temporum (in his nostrorum) philosophi atque adeo philosophia ipsa eaque tota explosi sunt. Itaque Wielandius magnam hujus dialogi utilitatem („lehrreichen Inhalt") non praedicasset, si hac laude se quoque animadvertisset communem omnium philosophorum hostem exstitisse. Nam in ‚Hermotimo' Lucianus ingens quoddam omnis philosophiae odium manifesto prodidit neque ipse quidem hoc odium (§ 51 init.*) dissimulavit. Neque subito quodam animi ardore abreptus in philosophiam hic invehitur, sed ne verbum quidem scripsisse videtur nisi post lentam meditationem. Qui quum animadvertisset obscura, quae mente cerni sola queunt, sensibus nostris per imagines quasdam admoveri et tanquam subjici posse, mira multitudine aptissimarum imaginum hunc dialogum opplevit: tot enim in Hermotimo insunt imagines, quot in nullo alio dialogo praeter unum qui ‚*Εἰκόνες*' nomen et omen habet.

*) Verba haec sunt: *ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ καὶ οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν μισεῖς φιλοσοφίαν καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀποσκώπτεις.*

Tametsi in eo etiam temporum voluntati aliquid dedit et rhetorum consuetudini tam graecorum, quorum unus tum ‚Εἰκόνας' librum scripserat, Nicostratum dico, de quo testis est Suidas s. v. *Νικόστρατος*, quam latinorum. Nam M. Cornelius Fronto de usu imaginum rhetorico multa dedit ad M. Antoninum p. 69—72 ed. Rom. et ipse Antoninus imaginem quaerens Frontonem consuluit p. 69, ipsaque mater Antonini doctrinam de imaginibus ad se quoque pertinere voluit, ad quam matronam Fronto p. 38—43 epistolam scripsit imaginibus plenissimam. Sed de his rebus ad Luc. Imagines § 1 plura dicturus sum: interim satis est de imagine rhetorica consuluisse Cic. De Invent. I, 30, Incert. ad Herennium IV, 49 § 6 et Rhetores Gr. IX p. 676 Walz. Hi autem rhetores magno in philosophos odio ferri solebant, de qua re Tullius (de Oratore I c. 17—19) multa adtulit, cujus magister in rhetoricis Apollonius in eosdem librum confecerat auctore scholiasta ad Arist. Nubes v. 144: *Ἀπολλώνιος ὁ Μόλων ἐν τῷ κατὰ φιλοσόφων*. Et paullo ante Lucianum, ut Aelium Aristidem omittam, philosophos illius aetatis etiam Fronto p. 231 et p. 290 derisit. Dicerem igitur Lucianum etiam ut rhetorem odio philosophiam habuisse, nisi ipse § 13 med. testatus esset, Hermotimum se composuisse annos natum XL (i. e. circiter a. CLX p. Chr. n.), quo tempore rhetoricae jam vale dixerat. Minus etiam credibile est id quod H. Dodwello (ap. Reitzium ad Lucian. I p. LIII ed. Lehm.) in mentem venit, Hermotimum dialogum eo consilio scriptum esse, ut M. Antoninus imperator ab philosophia avocaretur. Et quum de religione in Hermotimo altum sit silentium, ne hoc quidem credo, Lucianum philosophos objurgasse, quod religionis purioris desiderio teneretur.

Etsi nulla philosophorum schola talis fuit, ut fidei norma evadere posset et quasi ipsa religio. Tamen et stoici § 85 et caeteri unius philosophiae nomine reprehensi sunt. Adparet autem homines cultiores ab Aristotelis inde tempore philosophiam ipsam jam paganorum religioni substituisse quasi vicariam, uti docent Plutarchus, Epictetus, Demonax et alii philosophi inprimisque M. Antoninus imperator, qui id egit, ut homines quàm plurimi, sicut fuit ipse, Stoici evaderent. Quanquam postea longe aliter Marcus sensit neque alium philosophum agnovit nisi Galenum, ut hic ipse narrat XIV p. 660 ed. Kuhn. De vita autem nefanda eorum, qui sub Marco philosophos se esse clamarent, questi sunt plurimi in his etiam Galenus XIV p. 656, neque ab fide abhorret, primum illius aetatis philosophos ac tum demum caeteros in Luciani odium incurrisse. Certe aliis in saturis, quas in suae aetatis philosophos scripsit, philosopho sicut honesta praecipiat honeste etiam vivendum ac solo virtutis studio ut verus habeatur philosophus elaborandum esse ubique ostendit. At videri possit Lucianus eodem modo judicasse, quo olim ipse Socrates parens ethicae et postea M. Antonini deliciae, Aristo Chius stoicus judicarant ap. Diogenem L. VII, 2 § 160: *τόν τε φυσικὸν τόπον καὶ τὸν λογικὸν ἀνῄρει, λέγων τὸν μὲν εἶναι ὑπὲρ ἡμᾶς, τὸν δ' οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, μόνον δὲ τὸν ἠθικὸν εἶναι πρὸς ἡμᾶς. ἐοικέναι δὲ τοὺς διαλεκτικοὺς λόγους τοῖς ἀραχνίοις, ἃ καίτοι δοκοῦντα τεχνικόν τι ἐμφαίνειν, ἄχρηστά ἐστιν,* denique post Aristonem universa natio cynicorum ap. Diogenem L. VI, 103: *ἀρέσκει οὖν αὐτοῖς τὸν λογικὸν καὶ τὸν φυσικὸν τόπον περιαιρεῖν, ἐμφερῶς Ἀρίστωνι τῷ Χίῳ, μόνῳ δὲ προσέχειν τῷ ἠθικῷ.* Ita igitur si Lucianus sensit adeoque morum

doctrinam philosophis integram servavit: quomodo idem in Hermotimo philosophis maledicere omnibus potuit? Et qui dialectica omnia de medio sublata se velle diceret, qua audacia in Hermotimo hujus ipsius dialecticae ope philosophiam obtruncare conatus est? Ego vero ut Lucianum refellerem, eadem fere mecum cogitavi quae dixit Solanus ad Hermotim. § 78. Quanquam enim summum bonum, h. e. perfectionem omnibus numeris absolutam adsequi nulli datur philosopho: philosophiae tamen ope et meliores erimus et beatiores eis quos sapientiae nulla cura tangit evademus idque satis magnum ad haec studia incitamentum videri debet. Praeterea ut dialectica quoque defenderem et simul primarium argumentum refutarem, quo Lucianus per totum hunc dialogum contra philosophos utitur, in mentem revocavi celebratissimum illud dictum G. E. Lessingii nostri: „dass das Forschen nach Wahrheit höher stehe als die Wahrheit selbst.“ Quod dictum profecto vel maxime cadit in philosophos. Etsi autem hic dialogus non est ejusmodi, ut eo ab omni philosophiae studio lectores deterreri posse videantur: magnam tamen multis Luciani rationibus vim inesse nemo negabit. Has igitur rationes nostrum erit penitus evertere, in qua re (fatebor enim) diu frustra laboravi.

§ 2.

Lucianum in Hermotimo a scepticis philosophis totum pendere demonstratur.

Recte judicat scholiasta Marcianus ad Hermotimum § 53, Lycinum qui se philosophum esse neget, revera tamen agere philosophum, scepticum videlicet*). Et a scepticis Lucianus etiam in Icaromenippo § 5, ibid. § 9, ibid. § 10 aperte suspensus est**). Sed tum ex hoc scholio ad Hermotimum tum ex Icaromenippi locis nonnulli***) male conjecerunt Lucianum ipsum fuisse etiam scepticum philosophum, quod longe secus est. Aliud est enim, ipsum esse scepticum, aliud refutandi causa aliquando uti argumentatione scepticorum et prorsus agere satiricum, quod genus armis uti audet vel hosti detractis. In Hermotimo autem dialogo multa inesse a scepticis adsumta Sextus Empiricus planissime me edocuit. Incipiam ab Hermot. § 55: *ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκούσας μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος, ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον οὕτως.* Haec enim quum aliis quoque dialecticis communia sint, tamen etiam a Pyrrhoneis accipi potuerunt.

---

*) Luciani verbis: *μόνος δὴ σὺ τἀληθὲς κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσιν*, scholium hoc adscriptum est: *τὸ τῆς σκεπτικῆς ἔοικας ὦ Λυκῖνε ληρεῖν, ἐπείπερ* (ita correxi pro *ἐπεὶ γὰρ*) *κἀκείνη ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀνεπίκριτον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές, παρ' ὅσον πάντες ἄνθρωποι* (malim: *ἄνθρωποί εἰσι*) *καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δεόμενοι τοῦ ἐπικρινοῦντος, ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθαι, καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς.*

**) Similia in Parasito § 27 leguntur: at dialogus *περὶ παρασίτου* non videtur esse Luciani.

***) In hunc censum venit Fenger in libro ‚De Celso, Christianorum adversario, Epicureo' p. 52 et p. 53.

Vide mihi Sextum Empir. in Pyrrhon. Hypotyp. II p. 204 (p. 104 ed. Bekker): *ἐπεὶ γὰρ ἀπὸ τῶν κατὰ μέρος πιστοῦσθαι βούλονται διὰ τῆς ἐπαγωγῆς τὸ καθόλου, ἤτοι πάντα ἐπιόντες τὰ κατὰ μέρος τοῦτο ποιήσουσιν ἢ τινά. ἀλλ' εἰ μὲν τινά, ἀβέβαιος ἔσται ἡ ἐπαγωγὴ, ἐνδεχομένου τοῦ ἐναντιοῦσθαι τῷ καθόλου τινὰ τῶν παραλειπομένων κατὰ μέρος ἐν τῇ ἐπαγωγῇ, εἰ δὲ πάντα, ἀδύνατα μοχθήσουσιν, ἀπείρων ὄντων τῶν κατὰ μέρος καὶ ἀπεριορίστων. ὥσθ' οὕτως ἑκατέρωθεν, οἶμαι, συμβαίνει σαλεύεσθαι τὴν ἐπαγωγήν.* De scepticis scholiastes ad hunc locum ille quidem tacet, ceterum recte Luciano ita se partim opponit, ut ostendat in arithmetica totum et quasi summam e partibus cognosci solere. Idem tamen tacens Luciano illud videtur concedere: *ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος.* At hoc quidem si ubique verum esset, inutilis foret omnis prope doctrina nostrae aetatis chemicorum. Pergo ad Hermot. § 65 fin.: *ἤ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας* (scil. *τοὺς φιλοσόφους*) *ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον;* Cum his paene consenserunt Academici, et prorsus eadem tradiderunt Pyrrhonei, ut e sexcentis locis Sexti E. intelligi potest. Venio nunc ad Hermotim. § 69 init. usque ad § 70 fin., quae non opus est exscribere. Atqui haec quoque a scepticis omnia adsumta sunt. Inprimis vide Sextum Emp. in Pyrrh. Hyp. II, 144 (p. 89 B.): *ἀνύπαρκτός ἐστιν ἡ ἀπόδειξις,* II p. 170 (p. 96): *φανερόν ἐστιν, ὅτι ἀνυπόστατός ἐστιν ἡ ἀπόδειξις,* Adv. Mathem. II, 106 (p. 696): *οὐδέν ἐστιν ἡ ἀπόδειξις.* Adde huc eadem testantem Diogenem Laert. IX, 90: *ἀνῄρουν δ' οὗτοι (οἱ Πυρρώνειοι) καὶ πᾶσαν ἀπόδειξιν.* Hoc loco ne id quidem omittam, locutiones quoque et

vocabula a scepticis repetita esse, cujus generis complura in commentariis ad Hermotimum adferentur. Sed nunc quidem satis erit pauca adnotasse. Principio cum verbis Hermotim. § 69 hisce: *διαγνωστικούς τε καὶ διακριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς* comparetur Sextus Emp. Pyrrh. Hyp. II, 229 (p. 111 B.): *εἰ — ἔστιν αὕτη διαγνωστικὴ — καὶ τούτων ἂν εἴη διακριτική* et Adv. Mathem. II, 67 (p. 688 B.) *διακριτικός* (bis). Tum in Hermot. § 36 ita conjicio: *πλεονεκτικῶς πάνυ αὐτὸ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβών.* Nam lectiones *αὐτὸ ἔχειν* et mox *αὐτὸ εἶναι* licet falsae perdocent hic alicubi *αὐτό* excidisse et in margine codicis positum fuisse: excidit autem *αὐτό* eo ipso loco, quo supplevi. Nam eadem res plane sic enunciata est et ab nostro in Jov. Trag. § 38: *αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, ξυναρπάζεις* et ab aliis velut a Frontone p. 269: *αὐτὸ δὴ τὸ ἀμφισβητούμενον σφετεριζόμενος.* Illud doleo, in Hermotimo pro *συλλαβών* verbo aptissimo J. Bekkerum *σὺ λαβών* tam infeliciter conjectasse. At sicut *διδόναι* philosophis est ‚sponte concedere', ita *λαμβάνειν* eisdem est ‚jure sumere', at *συλλαμβάνειν πλεονεκτικῶς* potius est ‚injuria corripere'. Omnino hoc ipsum *τὸ ζητούμενον συναρπάζειν* nihil aliud significat nisi id quod nos dicimus: ‚das erst zu Beweisende mit Unrecht als schon bewiesen annehmen'. Quam vim haec verba *τὸ ζητούμενον ξυναρπάζειν* vel apud eum unum scriptorem, cujus ducem Lucianus hic sequitur, apud Sextum Empir. saepenumero habent: vide mihi Pyrrhon. II, 35 p. 64; II, 57 p. 69; II, 60 p. 70; II, 65 p. 71; II, 67 p. 72; II, 121 p. 84; III, 52 p. 132; III, 74 p. 138; Adv. Mathem. VII, 266 p. 248; VIII, 364 p. 368 ed. Bekk. Quod autem supra id ipsum ita latinum feci, ut verbo uterer ‚corripiendi', auctorem dabo

Lucretium, cujus locus in suo genere unicus est, De R. N. V, 247: ‚illud in his rebus ne corripuisse rearis | me mihi, quod terram atque ignem mortalia sumsi | esse' —, ubi quum Lambinus falsa scriptura ‚Memmi' (pro ‚me mihi') deceptus male conjecisset: ‚ne me arripuisse rearis, Memmi': tandem Lachmannus antiquam lectionem: ‚ne corripuisse rearis me mihi' jure optimo restituit. Sed quid haec tam minuta consector, quum unus locus bene longus litem omnem dirimat, in quo et omnia Luciani cum Sexto paene verbotenus consentiunt et qui Hermotimi locus ejusmodi est, ut in eo totius disputationis et dialogi summa vertatur. Haec dico in Hermot. § 74: *προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῷ καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον εἴ τις λέγοι τὰ δὶς πέντε ἑπτὰ εἶναι καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, συνάξει δηλαδή, ὅτι καὶ τὰ τετράκις πέντε τεσσαρεσκαίδεκα πάντως ἐστὶ καὶ μέχρι ἂν ὅτου ἐθελήσῃ. οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ· κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα καὶ ξυγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ λοιπὰ καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη. κατὰ ταὐτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης πιστεύετε τοῖς ἑξῆς καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι ψευδῆ οὖσαν* *). Cum hoc ipso Luciani loco C. L. Struvius in Lectt. Luc. p. 240 egregie contulit Sextum Emp. Adv. Geometr. 3, 10 p. 312 (p. 699 B.): *εἰ δ' οὐκ*

---

*) Cum hoc Hermotimi loco confer Hermotim. § 35 et § 36, ubi similis quaedam exstat cum numeris comparatio.

ἔστι τοιοῦτο ἀλλὰ ψεῦδος καθέστηκεν, οὐδὲν ὄφελος ἀνακύψει ἐκ τῆς ὑποθέσεως· κἂν γὰρ μυριάκις αὐτὸ ὑποτιθώμεθα, σαθροῖς, ὥς φασι, θεμελίοις οὐκ ἀκολουθήσει τὸ συμπέρασμα τῆς ζητήσεως ἐξ ἀνυπάρκτων ὁρμωμένης ἀρχῶν. οὐ μὴν ἀλλ' εἴ τις οἷς ἂν ὑποθῆται, τούτοις τὰ ἀκολουθοῦντα πιστὰ τυγχάνειν ἀξιώσει, μήποτε πᾶσαν ἀναιρεῖ ζήτησιν. εὐθέως γὰρ ὑποθήσεται ἕκαστος ἡμῶν τὸ τὰ τρία τέτταρα εἶναι καὶ τούτου δοθέντος συνάξει ὅτι καὶ τὰ ἓξ ὀκτώ ἐστιν· εἰ γὰρ τὰ τρία τέτταρά ἐστι, τὰ ἓξ ὀκτὼ γενήσεται· ἀλλὰ μὴν τὰ τρία τέτταρά ἐστιν, ὡς ἡ ὑπόθεσις δίδωσιν· τὰ ἄρα ἓξ ὀκτώ ἐστιν. Ceterum in Hermotimo, quum agatur ,περὶ αἱρέσεων', scepticorum auxilio uti licuit commodissime. Bene enim Diogenes L. IX, 74 de Pyrrhone: διετέλουν δὴ οἱ σκεπτικοὶ τὰ τῶν αἱρέσεων δόγματα πάντ' ἀνατρέποντες, αὐτοὶ δ' οὐδὲν ἀπεφαίνοντο δογματικῶς, et iterum IX, 111 de Timone Phliasio: τῶν δὲ Σίλλων τρία ἐστὶν, ἐν οἷς ὡς ἂν σκεπτικὸς ὢν πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. At, inquit, sceptici a plurimis et ipso silentio et verbis obtriti sunt. Exordiar a Photio, qui de Aenesidemi libris ita judicat in Biblioth. cod. 212 p. 170 B.: ὅτι ματαιότης αὐτῶν καὶ πολλὴ λέσχη ἡ σπουδή. Tum de Pyrrhone Cicero ubique contemtim loquitur tanquam de philosopho jam diu abjecto, contra quem jam pridem desitum sit disputari, veluti De Fin. B. E. M. II, 11 § 35, II, 13 § 43, IV, 16 § 43. Luciani vero aetate quantopere Pyrrhonei jacuerint, quum ex eo colligitur, quod ab Marco imperatore sceptici non magis salarium acceperant quam cynici, tum clare res intelligitur ex acri scepticorum adversario, Galeno, qui XIV p. 628 ed. K. Pyrrhoneos ita ridet, ut eos adpellarit ,τοὺς ἀγροικο-

πυρρωνείους', sed totus ille Galeni locus perlegendus est. Idem Galenus in Favorinum Academicum quasi Pyrrhonis similem libellum scripsit egregium: ,περὶ ἀρίστης διδασκαλίας' I p. 40 sqq. ed. K., quem libellum e cod. Florentino emendatiorem nobis dedit Kayser ad Philostr. Vitt. Soph. p. 131 sqq. ed. prim., cujus critici adeas Praefationem p. XXXVII. Quam Favorini refutationem Galenus vel ex alio sceptico mutuari potuit, e primo libro Aenesidemi, si recte interpretor Photium in Bibl. cod. 212 p. 169—171. Quid quod ipse Lucianus Pyrrhonem multo gravius castigavit quam alios philosophos in Vitar. Auct. § 27. Attamen qui vel Sextum Empiricum, praeclarum haud dubie philosophum adtente perlegerit, is dialecticen certe Pyrrhoneorum non poterit non admirari. Ac similiter judicavit vir a scepticis alienior Photius Bibl. cod. 212 p. 171: τοῖς μέντοι κατὰ διαλεκτικὴν μελέτην πονουμένοις — τὸ βιβλίον οὐκ ἄχρηστον (libros dicit Aenesidemi). Quare illud non licet audacter adfirmare, quum Pyrrhoneorum secta adeo fuerit contemta, vel idcirco nullam vim ea probra habere, quae a Pyrrhoneis accepta in Hermotimo philosophis inferuntur. Illud vero dicere non solum licet verum etiam necesse est, ab Luciano qui Pyrrhoneos hic exscripserit, eandem argumentationem reposcendam esse, qua ipsi sceptici omnium argumentorum auctores antea usi erant. Atqui Lucianus ratione male conclusa inde collegerat, omni philosophia penitus abstinendum esse. Sed contrarium ipsis placuit scepticis, non abstinendum sed vel maxime utendum esse philosophia, eo tamen temperamento ut quam plurimi philosophos se esse profiterentur scepticos. Quanquam ne hoc quidem boni isti Pyrrhonei ab nobis impetrabunt. Neque enim cuivis

datum est, ut se neque audire neque videre clamet nec quidquam intellegere, sed omnibus sensibus captum esse: quod si quis temere concesserit, ubi tunc erunt literae, ubi ipsa erit religio? Itaque quum ad vitae usum ἐποχήν istam transferre nullo pacto liceat, hoc unum scepticis largiendum est, ut eadem philosophandi via, quam nobis ipsi praeiverunt, ingrediamur. Nemo igitur verus erit philosophus, nisi qui idem disserere sciat dialectice.

---

§ 3.

Quam philosophorum sectam Lucianus secutus sit et qualis ipse fuerit philosophus.

Si quis Pyrrhonis sectam Lucianum aliquando secutum esse dixerit, improbe mentietur. Nam Lucianus Epicurum reveretur, Pyrrhonem autem acerbe inridet velut in Vit. Auct. § 27, Pyrrhonei ut Sextus Pyrrhonem suum dilaudant, Epicurum saepe et multum insectantur; ille rhetorem dici se haberique voluit, Sextus autem rhetoricam gravissime exagitat ab eaque tota procul abhorret. Immo literis ille ‚in Jonia', ut ait Bis Accusat. § 27 studuerat, i. e. opinor Smyrnae potius quam Ephesi sub magistris, quos ipse non magis quam Dio Chrysostomus magistros suos usquam nominavit, fortasse sub Polemone vel Scopeliano. Certo tamen etiam Platonico quodam usus fuerat praeceptore. Nam in ‚Nigrino' dialogo juvenis ipse Platonicum se esse profitetur, Platonicum inquam, minime Academicum. At quum rhetor evadere Lucianus voluisset, Platonicus ejus praeceptor non talis exstitisse videtur, qualem A. Gellius in Noct. A. 18, 13 descripsit ‚dialecticum ex Platonis diatriba',

sed potius Tauro similis, quem ex Gellio eodem cognitum habemus. Hic igitur Taurus ibidem I, 9 nunc sibi discipulos esse queritur, qui repente pedibus inlotis ad philosophos devertant ac tum aliquid addit quod Luciano quoque adolescenti accidisse suspicor: ‚est etiam, inquit, pro Juppiter! qui Platonem legere postulet linguae orationisque comendae gratia'. Nam Platonis dialogos Lucianus non tam legit quam lectitavit, ut eis legendis ne satiari quidem posse videretur: quam rem ante nos nemo videtur perspectam habuisse, nisi forte solus T. Hemsterhusius. Multo autem post, quum e rhetore jam satiricus factus esset, relicto (paullo ante quam scriberet Bis Accus. § 34) Platone in castra transiit Epicuri, quem in Alexandro § 47 et § 61 valde admiratur et plures saturas scripsit adversus deos gentilium, in quibus libellis Epicureum ubique agnoscas. Quod autem suae aetatis philosophos, homines superstitioni avaritiae luxuriaeque deditos plane denudavit, justa laude non fraudandus est, quam et alii et Jacobus (Charakteristik Lucians p. 53 sqq.) ei impertiit. Ceterum in veros saevire philosophos Domitiani fuit, de quo Tacitus in Agricola c. 2 bene queritur, Luciani non fuit, qui et literarum (in his philosophiae) et modicae libertatis amorem nunquam dissimulavit *). Immo idem veteres philosophos,

*) Quum olim Hermiae philosophi christiani libellum: ‚Διασυρμὸς τῶν ἔξω φιλοσόφων' legissem, quasi Luciani Hermotimum mihi relegisse visus sum. Ante Hermiam patres ecclesiastici, velut Justinus M., de Graecorum philosophia honorificentius senserunt. At postquam haeretici philosophorum graecorum placitis temere inlatis evangelium ipsum infuscarunt (id quod Hippolytus scriptor nuper repertus demonstravit): fieri non potuit, quin patres contra Graecorum philosophiam acrius disputarent. Vide exempli causa Lactantium in Instit. Div. lib. III toto hoc libro et maxime c. 1 et c. 16.

Platonem maxime Aristotelem et Epicurum, quibus in solo Hermotimo non pepercit, alibi admiratus est. Quos quum Menippus Gadarenus suis in saturis certo traduxerit, sic existimo aut Hermotimum antiquae saturae ab ipso Menippo scriptae novam esse recensionem (*διασκευήν*), aut certe Menippi quoque aliquam saturam ‚*περὶ αἱρέσεων*' exstitisse, ex qua in Hermotimo Lucianus multum profecerit. Quaeri etiam illud potest, qualis ipse Lucianus fuerit philosophus, de qua re alii alia dicere et ne eidem quidem sibi satis constare solent*). In universum adparet philosophiae neque prorsus ignarum nec rursus tanto nomine satis dignum fuisse philosophum. Quumque morum doctrinam potissimam duceret, in alias disciplinas se exhibuit iniquiorem. Bene Wielandus ad Vit. Auct. c. 14 (T. I p. 380 adn. 20): ‚spe-

---

*) G. Chlebus (‚De Luciano philosopho', Berolini a. 1838) Lucianum conjicit Nigrino edito philosophiae discendae causa Athenas se transtulisse, sed hoc consilium paullo post abjecisse (p. 27) et tantum abfuisse, ut philosophorum praecepta imbiberet (p. 34), ut aditum ad philosophiam sibi praeclusum videret (p. 55). Hinc eum nunquam fuisse neque Platonicum neque Peripateticum neque Stoicum (p. 35), ne Epicureum quidem (p. 46 sqq.) neque Cynicum (p. 38 sqq.), omnium vero minime Scepticum (p. 19 et maxime p. 36), sed si philosophus fuisset, futurum fuisse Aristippeum (p. 53) sive Cyrenaicum. At Chlebus haec partim collegit e dialogis suppositis velut e Cynico (p. 38), ex Amoribus, Lucio (p. 50) aliis. Photius Bibl. cod. 128 Lucianum putat omnia philosophorum decreta evertisse potius quam ipsum quidquam sanxisse, sed Epicureum fuisse dixit G. J. Vossius de hist. gr. lit. II, 15, Eclecticum autem Brucker Hist. crit. philos. T. II p. 615. Trendelenburgius, V. Cl., interroganti mihi respondit, videri sibi Lucianum neque ipsum philosophum fuisse neque de aliis philosophis recte judicasse. Summos tamen philosophos vere admiratus est, id quod non solum in Piscatore sed etiam alibi saepe (DD. Mort. 1. 16. 24. Fugitiv. § 5—9. Demon. § 11 et 62. Somnio § 12. Alex. § 4) ipse confirmavit, ut bene A. Schwarzius (‚Ueber Lucians Gallus' S. 50 f.).

culative Philosophie war Lucians Sache nicht'. Sed laudem quum alia merentur tum succincta philosophiae historia, quam Fugitivis § 5 sqq. inseruit. Jam Demonactis magni philosophi familiaritate Lucianus perdiu usus est, ut in Vit. Demon. § 1 ipse testatur. Ac ne quis ita loquatur de Demonacte Lucianum, qui meras ei facetias imputet, ne judicare quidem scivisse, ego cavere studui in edit. mea Luciani Vol. II P. I p. 195 et postea: ,De fragmentis Demonactis' p. 8, ratus in Vit. Demon. § 11 fin. post v. ἐκαλλιερήσατε haud pauca Luciani verba excidisse. Qua in re J. Sommerbrodtius vir acutissimus literis datis aut mihi adsensus est aut certe hanc rem concessit magni esse momenti. Sed quod ad Hermotimum adtinet, tanta ex hoc dialogo scepticae philosophiae scientia elucet, quanta Lucianum fuisse instructum aliis locis certo ostendi nequit: et vel sic tamen Luciano crediderim philosophiam graecam tam bene perceptam fuisse. At per se fieri etiam illud potest, ut ea quae in Hermotimo a scepticis accepta exstant, prior scripserit Menippus Gadarenus, philosophus ille multo major Luciano.

---

§ 4.

De Varronis satura *ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ*.

Pergamus nunc ad saturam cognominem e Menippeis M. Terenti Varronis, cujus saturae etiamnum tria exstant fragmenta. Primum enim Nonius p. 171, 14 sic incipit: ,Varro περὶ αἱρέσεων' subjectis duobus e Varrone trimetris claudis, deinde idem Nonius p. 351, 22 eodem modo praefatus verba aliquot Varronis indidem adfert. Majorem autem vim locus habet tertius, qui et in eodem

Nonio p. 94, 27 et in Prisciano III p. 98, 8 (sive III, 4 p. 120) legitur post hanc utrubique praefationem ,Varro περὶ αἱρέσεων'. Ipsa Varronis verba haec sunt: ,porro inde ab unoquoque compito ternae viae oriuntur, e quibus singulae exitum ac τέλος habent proprium. A primo compito dextimam viam munit Epicurus' *). Qui locus quum sectis philosophorum occupatus sit, ad rem vel maxime pertinet. Neque enim dubitare licet, quin haec Varronis satura: ,περὶ αἱρέσεων', in eodem argumento, quo Lucianea: ,Ἑρμότιμος ἢ περὶ αἱρέσεων' versata sit, id est in describendis sectis philosophorum. Quumque ambo et Lucianus et Varro Menippum ducem sequantur: quis non quovis pignore contendat, saturam eodem nomine ,περὶ αἱρέσεων', pari etiam aut simili certe argumento ab ipso jam Menippo compositam fuisse? In universum autem Varro Menippeus alia ipse excogitavit, alia ab Menippo suo mutuatus est. Ipse enim pedestri sermoni multos versus eosque plane mellitos inseruit metris vel maxime variis non sine Sotadeo, quippe qui omnia metra, in his Plauti sui numeros innumeros in numerato haberet. Et metra quidem inprimis ab G. Hermanno et C. Lachmanno partim restituta sunt. Sed idem Varro eorum qui tum erant Romanorum luxuriem et avaritiam saepe notavit: quae quum ad certam historiae fidem revocari pleraque nequeant, vanis tamen conjecturis nuper tentata sunt. Quam ego mallem docti juvenes ad illa melius attendissent, non quae suo ingenio invenit, sed quae ex ipsius Menippi fontibus derivavit. Tenendum est enim inprimis, virum Romanorum unum fere eruditissimum in philosophia tamen

*) Haec fragmenta in sylloge Fr. Oehleri p. 188 et in meliore Al. Riesii p. 191 leguntur.

operae facere pretium non potuisse, sed philosophum eundem fuisse pejorem etiam Luciano: qua in re cum J. N. Madvigio ad Cic. De Fin. B. E. M. Excursu IV p. 838 et Th. Mommsenio (Römische Geschichte III p. 588 ed. quart.) prorsus consentio *). Atqui multa vel ex iis quae aetatem tulerunt, ejusmodi sunt, ut nisi ab homine philosophiae graecae probe intelligente scribi non potuerint. Cicerone vero judice, qui illos Varronis libellos adhuc integros legerat, in saturis ejus ‚multa admixta erant ex intima philosophia, multa dicta dialectice' (Academ. Poster. I, 2 § 8). Haec igitur Menippo ipsi tanto certius reddenda sunt, quod Varro, ut jucunditate animos perfunderet, saturas quadam hilaritate consperserat. Namque Varronem plane deficiebant dicacitas illa Aristophania et acumen vere satiricum, quo utroque et ipse Menippus et multo post Lucianus abundabant. Ita quae ex interiore philosophiae graecae sacrario depromta erant, Varro pleraque accepta Menippo retulerat et (ut cum Quintiliano J. Or. I, 4 loquar) ‚quae praecepta sapientiae Lucretius et Varro versibus tradiderunt', ea quum ab Epicuro Lucretius tum Varro ab Menippo petierant. Quum autem plurima fragmenta ad philosophiam adtineant, sane multum hic imitator non interpres Menippo suo debuerat. Tamen quaeritur, quae reliquiae generis philosophici de numero Menippearum rursus eximendae et quasi propriae Varroni tradendae esse videantur. Equidem hic quoque a Tullio proficiscar,

*) Uterque ut hominem ingenio ad philosophiam non aptum fuisse ostenderet, unico Varronis loco e libro ‚de philosophia' usus est (ap. Augustin. De Civ. Dei XIX, 1): quo loco Varro ad CCLXXXVIII sectas, quae in philosophia esse possent, numerando an somniando pervenit. Sciant tamen tirones, aliis quoque argumentis locum fuisse, quibus illi scientes abstinuerunt.

qui in Acad. Post. I, 3 § 9: ‚philosophiam, inquit, multis locis incohasti, ad impellendum satis‘, id est ab Varrone hoc vult actum esse, ut ad philosophiam Romanos impelleret. De qua re, ut jam alibi (De Script. Sat. III p. 9) dictum est, me fateor addubitare. Neque enim Varro satiricus, si ad philosophiae studium Romanos excitari voluit, tam fuit ineptus, ut idem Menippum unice imitaretur, qui ridendis philosophis ab philosophia homines studuerat deterrere. Ita fieri potest, ut Cicero, qui ipse suis in libris sane ad philosophiam Romanos incitari voluit, suum unius propositum temere ad Varronem transtulerit. Et tamen sic quoque manet, alio consilio saturas ipsum Menippum scripsisse, alio rursus Varronem, qui certe ab philosophia Romanos haudquaquam voluerat avocari. In fragmentis enim tametsi philosophia saepius reprehenditur, eadem tamen etiam impense conlaudata est velut in eximio loco ap. A. Gellium N. A. XV, 19. Omnis autem res quam nunc agimus quum aliis Varronis saturis, tum illa ipsa ‚περὶ αἱρέσεων‘ commode inlustrari poterit. Nam Menippus si quam eodem nomine saturam ediderat, prorsus ille quidem (ut in Hermotimo Lucianus) omnes philosophorum sectas voluerat derisas. At Varro ‚περὶ αἱρέσεων‘ etsi permulta fortassis ab Menippo sumserat, alia tamen, ne nimis philosophiam inluderet, etiam e philosophorum libris eodem nomine ‚περὶ αἱρέσεων‘ inscriptis adscivisse videtur. Nam superius illud fragmentum, quod apud Nonium et Priscianum exstat, in describendis sectis philosophorum unice versatur, non item in deridendis. Quodsi ut Lucianus in Hermotimo, ita suis in saturis Varro scepticos interdum secutus est: certo sequetur ducem utriusque Menippum a Pyrrhoneis quodammodo suspensum fuisse. Scimus dogmaticae

philosophiae obtrectationem scepticis omnibus communem in Menippum cadere, in Varronem ut supra vidimus eandem non cadere, neque tales Menippi locos apte in saturam derivari latinam potuisse. Enimvero omnis scepticorum doctrina ad meram fere rediit dialecticen. Quum autem nullus unquam satiricus carere dialectica potuèrit, quumque etiam ab Varrone, ut est apud Tullium, ‚multa dicta fuerint dialectice‘: profecto nihil impedit, quin et Menippus et vero etiam Varro scepticorum artem eorumque dicta dialectica secutus sit, dummodo illa digna essent philosopho, non obtrectatore. Quo magis nostrum est quaerere, num quae scepticorum doctrinae vestigia in Varronis saturis impressa legantur: quam rem nunc uno certe loco in his temporum meorum angustiis confirmabo. In quo eodem parodias Menippi Homericas imitator expressit, ut haec docent Varronis: ‚ebrius es, Marce: Odyssean enim Homeri ruminari incipis‘, quibuscum alias contuli Lucianea in Charone § 23 init. Nempe non solum Lucianus parodias easque partim ex Odyssea haustas solet inserere, sed etiam Varro in saturis Ennium aliosque poetas parodiis ridet saepius, quam olim ipse putaram. Adponam nunc duo ‚Bimarci‘ saturae fragmenta, quae propemodum cohaerent et justo adponam ordine. Quorum prius integrum est in Nonio p. 383, 26, et verba ‚Odyssiam — incipis‘ in eodem p. 480, 23: ‚ebrius es, Marce: Odyssian (Odyssean) enim Homeri ruminari incipis, cum περὶ τρόπων scripturum te Sejo receperis.‘ Ad extremum vulgo est ‚te scio‘, sed in duobus codd. bene legitur: ‚te seio‘, unde Buecheler et p. 106 Riesius ‚te Seio‘ restituerunt. Viros autem Varroni aequales hoc nomine plures novimus, ut Cnaeum Sejum (ap. A. Gellium N. A. III, 9), sed hunc ipsum Varronis Sejum non

magis novimus quam Marcum, quorum hic in epigraphe joco dicitur ‚Bimarcus', quocum componere juvat Tullianum ‚bimaritus' (pro Plancio c. 12 § 30). Alter ejusdem Bimarci locus item in Nonio est p. 535, 21: ‚τρόπων τρόπους qui non modo ignorasse me clamat, sed omnino omnis heroas negat nescisse'. Ubi primum variatur ‚quo non' (pro ‚qui non') deinde in uno codice ‚heroʰas' (pro ‚heroas'), postremo cod. Parisinus habet: ‚nescisse quo ludis' (pro uno verbo ‚nescisse'). Trimestros auctore J. Vahleno (In Varr. Sat. Men. reliq. p. 137) Riesius p. 106 ita redintegrari voluit:

‚Τρόπων τρόπους qui nón modo ignorásse me
Clamát, sed omnino ómnis heroás negat
Nescisse'

in universum recte. At quum istuc ‚quo' non ad v. 3 sed ad v. 1 h. e. ad ‚quo non' spectare videatur, cod. Parisinus docet ita potius corrigendum esse:

‚Τρόπων τρόπους qui nón modo ignorásse me
Clamát, sed omnino ómnis heroós negat
Nescisse ludos'.

Nimirum qui heroicos ludos nesciebat, is ne Homerum quidem neque tragicos legerat, a quibus ludi heroum funebres abunde descripti sunt. Sed quod ad ea adtinet, quibus nihil esse videtur obscurius, dico verba prioris fragmenti ‚περὶ τρόπων' itemque alterius ‚τρόπων τρόπους', omnia interpretum somnia prudens sciensque omitto. Quorum nullus vidit haec ipsa verba ad scepticos philosophos unice referenda esse. Vide mihi Aenesidemum ap. Diog. Laert. IX, 79: *αἱ δ' ἀπορίαι κατὰ τὰς συμφωνίας τῶν φαινομένων ἢ νοουμένων, ἃς ἀπεδίδοσαν, ἦσαν κατὰ δέκα τρόπους, καθ' οὓς τὰ ὑποκείμενα παραλλάττοντα ἐφαίνετο. τούτους δὲ τοὺς δέκα*

τρόπους τίθησιν (deinceps hos decem modos inlustrat). Porro hinc explicatur titulus operis ab Favorino editi ‚Πυρρωνείων τρόπων‘ libri decem ap. A. Gellium N. A. XI, 5. Omnium vero gravissimus locus est Sexti Empirici Πυρρ. Ὑποτ. I, 36 p. 12 F. (p. 10 B.): παραδίδονται συνήθως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις σκεπτικοῖς τρόποι, δι' ὧν ἡ ἐποχὴ συνάγεσθαι δοκεῖ, δέκα τὸν ἀριθμόν, quos decem modos ille deinceps explanat. At, inquit, quid tandem apud Varronem sibi volunt aenigmata ista: τρόπων τρόπους? Enimvero id quoque clare docebit idem Sextus Empir. l. l. p. 13 F. (p. 11 B.), ubi decem illos modos dicit ‚ὑποβεβηκότας‘ et ita loquitur: τούτων δὲ (scil. τῶν δέκα τρόπων) ἐπαναβεβηκότες εἰσὶ τρόποι τρεῖς, ὁ ἀπὸ τοῦ κρίνοντος, ὁ ἀπὸ τοῦ κρινομένου, ὁ ἐξ ἀμφοῖν atque etiam addit his tribus modis illos decem ‚ὑποτάσσεσθαι‘. Ex qua re sequitur, Varronem pro verbis ‚περὶ τρόπων‘ scribere etiam sic potuisse: ‚περὶ τῶν δέκα τρόπων‘, et pro illis verbis ‚τρόπων τρόπους‘ potuisse sic: ‚τῶν δέκα τρόπων τοὺς ἐπαναβεβηκότας τρόπους τρεῖς‘. Eandem rem aliis verbis paullo post ita Sextus repetiit: πάλιν δὲ οἱ τρεῖς οὗτοι ἀνάγονται εἰς τὸν πρός τι, ὡς εἶναι γενικώτατον μὲν τὸν πρός τι, εἰδικοὺς δὲ τοὺς τρεῖς, ὑποβεβηκότας δὲ τοὺς δέκα. Quae quum ita sint, in priore Varronis fragmento interlocutor incertus mentem fluxam Marci miramque vinolentiam increpat, in altero autem infelix iste Marcus eidem respondet, abs quo dictus erat et philosophorum placita et studia poetarum omnino neglexisse.

---

§ 5.

Ex quo fonte manasse videantur, quae in Hermotimo insunt propria Scepticorum.

Unum et alterum e Scepticis et Academicis noluit Lucianus sequi, quum per aetatem posset, omnium minime Favorini libros X *Πυρρωνείων τρόπων* (ap. A. Gellium N. A. XI, 5). Quantopere enim hunc philosophum contemserit, tum ex Eunucho tum e Demonacte satis adparet. Nihilo magis autem Sextus E. eum quem nulla omnino mentione dignum habuit, Favorinum non modo sequi sed ne legere quidem curavit. Atque hic mihi liceat praefari, quod adparet vel caeco, Sextum ipsum nullo modo ducem esse potuisse Luciani. Namque Sexti ut natalis annus incertus, ita aetas ejusdem minime est ambigua, de qua re vide Clintonum Fast. Rom. II p. 292, Schoellium Gr. Lit. Gesch. T. II p. 672 et Bernhardi Gr. Lit. Gesch. I p. 647 ed. sec. Ita quo tempore Hermotimus editus est, Sextus aut nondum natus erat aut infans in cunis vagiebat. Sed quum Lucianus in Hermotim. § 74 cum Sexto Adv. Geometr. 3, 10 p. 312 verbotenus paene consentiat: non solum hoc elucet, Lucianо scepticum Sexto priorem praeivisse, verum etiam illud, quod ab tali philosopho nemo exspectet, ab Sexto Empirico in re gravissima antiquiorem scepticum exscriptum esse. Nam hoc uno modo intelligitur, qui factum sit, ut Lucianus atque Sextus E., qui inter se nequaquam ipsi cohaerent, ad verbum tamen eadem ambo perscripserint. Quodsi sceptici sese compilare invicem ausi sunt, ne id quidem pro certo adfirmem, ejusdem ambo ducis vestigia premere. Immo potest fieri, ut alium scepticum Lucianus alium rursus in loco gemino Sextus E. insecutus sit. Et Sextus quidem E. quanquam antiquos scepticos pleros-

que in his Nausiphanen (Adv. Mathemat. init. p. 215 ed. Fabr.) consuluit, jure tamen existimatur *) ab Aenesidemo Cnossio, quem saepe dilaudat, multa adsumsisse. Secundum hunc Sextus alii, quem toties summis laudibus extulit, plurimum debuisse videtur, Timoni Phliasio. Nunc quaerendum est, ex quonam fonte eos Hermotimi locos qui cum Sexto E. conveniunt, Lucianus derivaverit. Maxime autem illud placet, quod supra (p. XXVIII) dixi, quum et Lucianus et Varro Menippei ambo fuerint, ambo etiam ‚περὶ αἱρέσεων‘ scripserint: eodem nomine argumentoque saturam ab ipso Menippo editam fuisse. Quodsi Menippum suum Lucianus secutus est, facilius patebit, unde scepticorum quae in Hermotimo insunt placita fluxerint. Nullo enim pacto Menippus, qui circa a. 272 ante Christum floruit, legisse potest libros Aenesidemi, philosophi Ciceroni et Augusto demum aequalis. Nunc autem verbo dicam, quod infra ostendam pluribus, Lucianum in Hermotimo pendere ab Menippo, ipsum vero Menippum videri suspensum fuisse a Timone Phliasio.

---

§ 6.

De Menippi satirici ducibus et auctoribus.

Menippus Gadarenus cynicus fuit philosophus non Pyrrhoneus. Ceterum ab his et aliorum reprehensionem philosophorum et dialecticen mutuatus est, qua cynici carebant, ipse autem ut satiricus carere haudquaquam poterat. Quam rem triginta abhinc annis ita sum ad-

*) Vide G. E. Groddeckium Hist. Gr. Lit. II p. 120. Forma hujus nominis attica est *Αἰνεσίδημος*, ionica *Αἰνησίδημος*, dorica *Αἰνησίδαμος*. Fuerunt adeo, qui hunc philosophum nomine adpellarent vitioso, *Ὀνησίδημος*, id quod Bekker ad Sextum E. p. 763 adtigit.

secutus, ut id quoque mihi perspicere viderer omnium Pyrrhoneorum maxime Timonem imitatione Menippi expressum esse. Nam quum eo loco, in quo totius dialogi cardo vertitur, in Hermotim. § 74 cum Sexto Adv. Geom. 3, 10 p. 312 (p. 699 B.) Lucianea omnia conveniant: qui Sexti fontem monstrarit, is eadem opera fontem monstrabit Luciani. Atqui Sextus paullo ante (p. 311 Fabr. sive p. 697 B.) satis clare profitetur, se haec omnia e Timone petiisse, aut si forte tamen aliunde petiit, hoc liquido testatur, res plane easdem jam ab Timone scriptas fuisse: ,καὶ γὰρ ὁ Τίμων ἐν τοῖς πρὸς τοὺς φυσικούς, inquit, τοῦτο ὑπέλαβε δεῖν ἐν πρώτοις ζητεῖν, φημὶ δὲ τὸ εἰ ἐξ ὑποθέσεώς τι ληπτέον. Nimirum hi Timonis libri ,πρὸς τοὺς φυσικούς' non versu sed soluta oratione scripti fuerant, cujusmodi sat multa Timonem edidisse Antigonus Carystius ap. Diogenem Laert. IX, 111 init. testimonio est. Itaque Timon hoc elogio ,πρὸς τοὺς φυσικούς' libros ediderat complures. Simili modo Sextus E. duo libros inscripsit ,πρὸς φυσικούς', tertium et quartum, uti nunc est ,πρὸς μαθηματικούς', etsi quartus in grammaticos ,πρὸς γραμματικούς' unice scriptus est. Hinc facilius judicare licebit de loco Diogenis Laertii VI, 8 § 101, in quo Menippeae saturae hi tituli adferuntur: ,πρὸς τοὺς φυσικοὺς καὶ μαθηματικοὺς καὶ γραμματικούς.' Ut enim unica fuerit satura ,πρὸς μαθηματικοὺς καὶ γραμματικούς', quas ego duas fuisse censeo: haud dubie tamen singularis fuerat satura ,πρὸς τοὺς φυσικούς', cujus alterum titulum fuisse hunc conjicio: ,ἢ περὶ αἱρέσεων.' *) Venio ad sillographos,

*) Minus recte ego ipse (De script. satir. IV p. 8) unicam Menippi saturam esse volueram hoc titulo: ,πρὸς τοὺς φυσικοὺς καὶ μαθηματικοὺς καὶ γραμματικούς.'

de quibus Casaubonus De satyr. Poes. II, 3 p. 219 sqq. et quicumque hunc certatim expilarunt, aliter sensit, aliter ego me sentire profiteor. Nam Casaubonus sillos inter et saturas similitudinem tantum intercedere voluit, ego non fortuitam similitudinem, sed vinculum commune agnosco: Casaubonus Xenophanem pariter ac Timonem nominavit, ego de uno Timone ejusque sillis nunc agi contendo: Casaubonus (l. l. p. 220 et p. 222) romanam saturam sive Lucilianam cum sillis unice copulavit, ego minime Lucilium sed eum de quo Casaubonus plane hic tacuit, Menippum ab Timonis pendere sillis confirmo et ita pendere, ut idem Menippus alios praeterea Timonis libros in his superiorem illum ‚πρὸς τοὺς φυσικούς' expresserit. Etenim Menippus philosophus idem et poeta ex aliis Timonis libris subtilem philosophorum reprehensionem et acumen dialecticum, e Sillis autem hexametrum ipsum, venustas Homeri parodias, lasciviam vere comicam, denique ipsius formam dialogi repetiisse videtur. Nempe et Timonis librum secundum tertiumque Sillorum dialogo inclusos fuisse Diogenes L. IX, 12 § 111 tradit et Menippi saturas item dialogum habuisse Lucianus in Bis Accusat. § 33 satis testatur. In tanta similitudine Menippi et qui vix paullo aetate praecessit Timonis providendum est ne poeta parodicus et sillographus temere confundatur cum satirico. At Timon, cujus δράματα κωμικὰ τριάκοντα ap. Diogenem L. IX, 110 cum Luciani ‚Tragodopodagra' et ‚Ocypode' videntur comparari posse, justas saturas nunquam edidit neque σπουδογέλοιος adpellatus est. Manet igitur saturae graecae inventorem fuisse Menippum, qui tamen Timonis et poesin et sermonem merum ita imitatus est, ut teste Luciano in Bis Accus. § 33 extrem. utrumque orationis genus in satura

sua misceret. Hinc e versu et sermone pedestri mire commixta est etiam apud Varronem, Petronium, Senecam, Lucianum satura Menippea, ,diversum confusa genus panthera camelo'. Nunc a Timone Phliasio ad duumviros transeo Colophonios, de quibus in Menippi vita haec habet Diogenes VI, 8 § 100: *ἔνιοι δὲ τὰ βιβλί' αὐτοῦ* (Menippi) *οὐκ αὐτοῦ εἶναι, ἀλλὰ Διονυσίου καὶ Ζωπύρου τῶν Κολοφωνίων, οἳ τοῦ παίζειν ἕνεκα συγγράφοντες ἐδίδοσαν αὐτῷ ὡς εὖ δυναμένῳ διαθέσθαι.* Quae nuper (De script. satir. IV p. 6) attigi. Nam *διατιθέναι* a Plutarcho Vit. Lucull. c. 1 med. et Medium *διατίθεσθαι* ab aliis ap. Harpocrationem s. *Διάθεσις* p. 57, 17 eadem ratione usurpatum est qua vulgo dicitur *διασκευάζειν*, ut sit ,librum ex inordinato in ordinem adducere, orationis conformationem perpolire opusque totum recensere'. Vide inprimis Lobeckium in Aglaoph. p. 333 et Bergkium De Comoed. Antiq. p. 119.*) Secundum hanc famam Menippus quasi rhetor etiam non solum poeta alienum opus bene conformatum dispositumque ediderat. At si sales ipsi aliis debebantur, inventio et primum satirici decus facetiae Menippo palam eripiuntur. Ita sequitur Dionysium et Zopyrum Menippo non exemplum praeivisse dici saturae componendae, sed in Menippi locum tanquam saturae inventores ipsos substitui. Quae res ad meram fortasse redit calumniam, praesertim quum Diogenes a Menippi adversariis et philosophorum patronis

---

*) Scio ,*καλῶς διατιθέναι*' ab atticis ut a Platone etiam sic poni, ut vim habeat recitandi eademque ratione seriores Medio uti partim etiam sine adverbio (cujusmodi locos praeter Wesselingium Hemsterhusius ad Luc. Nigrin. § 38 et Schaefer in Mel. Crit. p. 29 collegerunt): sed hoc quidem a Diogenis loco abhorret. Neque enim duumviri isti dicuntur saturas soli totas scripsisse scriptasque Menippo tradidisse ut homini idoneo ad bene recitandum.

haec sumserit, id est e commentariis Achaici vel Hermippi vel Dioclis, qui recentibus odiis scripti erant. Neque sine mira levitate Graeci Graecis et potissimum summo cuique scriptori operis alieni expilationem probro dare ausi sunt. Sed eidem in his rebus, ne calumniatorum infamiam subeant, tanta calliditate solent versari, ut magno poetae alios quasi adjutores *συμποιεῖν* tantum narrent non *ποιεῖν*, denique ut vel mendacia eorum specie aliqua veri vix usquam careant: quo fit, ut talis fama nullo loco temere negligenda sit. Sed Dionysium Colophonium unum praeterea novimus, qui multo ante vixerat eumque pictorem, de quo vide Catal. Artific. p. 191 ed. Sillig., noster vero *Διονύσιος* homo est plane ignotus. Eodem fere tempore tres viri cognomines vixisse videntur, adseclae illi omnes Euhemeri, de quibus docte Lobeckius in Aglaoph. p. 990 sqq., caeterum ne horum quidem ullus est Colophonius. Enimvero *Ζώπυρος ὁ Κολοφώνιος*, quem Diogenes hic cum Menippo conjunxit, haud dubie est notus ille rhetor, quem ut familiarem Timoni Phliasio ipse Diogenes rursum nominavit IX, 12 § 114, quo loco Timo Zopyro (*Ζωπύρῳ τῷ ῥήτορι*) ex libris suis aliquid dicitur praelegisse. Bene autem Menagius vidit, eundem Zopyrum adferri a Quintiliano Inst. Orator. III, 6, 3: ‚alii a Zopyro Clazomenio': nam Quintilianus quoque loquitur de rhetoribus. Neque ullam vim habet, quod hic Zopyrus Quintiliano dicitur Clazomenius, Colophonius autem Diogeni, quum in urbibus, quae ambae in Jonia sitae erant, facile potuerit errari. Nempe Diogenes VI, 8 § 100 *Διονυσίου καὶ Ζωπύρου τῶν Κολοφωνίων* scripsit brevitatis causa, quum scribendum esset: *Διονυσίου τοῦ Κολοφωνίου καὶ Ζωπύρου τοῦ Κλαζομενίου*. Quum igitur Zopyrus rhetor

familiaris Timonis Phliasii et fortasse discipulus fuerit: sequi videtur etiam Dionysium Colophonium Timonis ejusdem familiaritate usum esse. Quod autem Zopyrus inter amicos fuit Timonis, de ea re amplius videtur cogitandum esse. Quum enim Timon et Menippus partim adhuc eodem tempore vixerint, nemo Diogeni resistere posset, si ita scripsisset: *ἔνιοι δὲ τὰ βιβλί' αὐτοῦ οὐκ αὐτοῦ εἶναι ἀλλὰ [Τίμωνος τοῦ Φλιασίου] καὶ Διονυσίου καὶ Ζωπύρου τῶν Κολοφωνίων* —. Huc accedit, quod Timo Phliasius laudis contemtor alios in scribendo adjuvisse dicitur Diogeni IX, 12 § 113: *τοῖς ποιηταῖς μύθους γράψαι ἱκανὸς καὶ δράματα συνδιατιθέναι. μετεδίδου δὲ τῶν τραγῳδιῶν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ὁμήρῳ*, quem locum Meineckius in Anal. Alex. p. 217 tetigit.

§ 7.
Utrum Bion Borystenites facem ad saturas inveniendas Menippo praetulerit anne Lucilio.

Paullo ante Timonem Phliasium i. e. circa Ol. CXX (a. 300 a. Chr.) Bion philosophus florere coepit, abs quo ut nondum justae saturae ita libelli morales (fortasse dialogi) editi erant haud ita absimiles saturae et pleni dicacitate. Hic arte inprimis valuit dialectica usque eo ut ab Diogene IV, 7 § 47 *σοφιστὴς ποικίλος* et a Stobaeo in Floril. X, 38 *Βίων ὁ σοφιστής* dicatur, quod cognomen Acro ad Horat. Epist. II, 2, 60 (‚Bion, qui sophistes cognominatus est') diserte tuetur idque jure ei impositum esse reliquiae Bionis apud Diogenem l. l. et Senecam De Benefic. VII, 7, 1 et 2 satis demonstrant. Et Horatius quidem in Epist. II, 2, 60: ‚ille Bioneis sermonibus et sale nigro (delectatur)' Bioneos sermones,

quum hoc nomine poesin adpellet suam, suas ipsius esse voluit saturas, hoc est Lucilianas. Horatio autem non solum Porphyrion adsensus est: ,Bion, inquit, Aristophanis comici p a t e r (sic, tu scribe: i m i t a t o r) dicitur fuisse magnae dicacitatis —', verum etiam Acro l. l.: ,sunt disputationes Bionis philosophi, quibus stultitiam vulgi arguit, cui paene consentiunt carmina Luciliana. Hic autem Bion — in libro quem edidit mordacissimis salibus ea quae apud poetas sunt, ita laceravit, ut ne Homero quidem parceret.' Nam si Bion et veteris comoediae amaritudinem imitatus erat et vulgi stultitiam salse arguerat, nimirum Lucili similior fuerat quam Menippi. Ceterum Menippo et Lucilio ut multa singulis propria, ita quum ambo essent satirici, longe plura utrique communia fuerunt. Quod enim ad argumentum adtinet, et Horati saturas I, 9 atque II, 5 Luciano, et Luciani ,Timonem', ,Charonem', ,Somnium sive Gallum' scribere licuit Horatio, quum praesertim alibi eidem, velut Horatius Serm. I, 1 et Lucianus in ,Navigio s. Votis' ambo res tractarint simillimas. Itaque ut Menippus et Lucilius in hac communium studiorum similitudine Bionem ambo ducem sequerentur, omnino per se fieri potuit, vere tamen factum esse non arbitror. Primum enim Horatius, qui in Epist. II, 2, 60 Bionis libros sibimet ipsi lectos testatur, non adeo Lucilio emancipatus erat, ut legere Bionem non auderet, nisi eundem ante Lucilius lectitasset. Deinde quum Menippo Lucilius saepe opponeretur, illud quidem quod metri lex ferebat: ,ille Menippeis sermonibus —' scribi nisi inepte non potuit. Contra etiamsi Menippo magis exemplum Bion praeierat, vel sic tamen etiam de Luciliana satura dici utique hoc potuit: ,ille Bioneis sermonibus —' ob tantas

graecae latinaeque saturae vicinitates et confinia. Praeterea judico, ut Horati saturae sermones dicerentur Bionei, id etiam tum aliorum conviciis effectum esse, qui illum rodebant libertino patre natum, tum pietate Horati, quem patris sui minime paenitebat. Etenim Bion liberti f. coram Antigono rege ap. Diogenem IV, 7, 46 ita locutus fertur: *ἐμοὶ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος·* recteque addit ipse Diogenes: *διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον.* Hoc dictum quum Horati obtrectatoribus notum esset, qui homines et studiorum vinculis et sordibus natalium Bioni Horatium simillimum esse vidissent, non sine mendacio ita jocati sunt, ut Horati patrem, qui vere ‚coactor‘ erat, quasi in Bionis patrem transformarent, h. e. in salsamentarium. Vide mihi Suetonium in Vita Horati initio: ‚Horatius Flaccus, Venusinus patre ut ipse (scil. in Sermon. I, 6, 86) tradit, libertino et exactionum coactore: ut vere creditum est, salsamentario: quum illi quidam in altercatione exprobrasset: ‚quotiens ego vidi patrem tuum cubito emungentem?‘ Adeo hi duo loci Suetoni et Diogenis verbotenus conveniunt *). Tum Lucilius, qui comoediae veteris poetas certo imitatus est, alios praeterea poetas sequi potuit, philosophos autem sequi vix potuit. Atqui in philosophorum numero fuisse Bionem inter omnes constat. Nec me illud movet, quod (ut ait Cicero Acad. Pr. II, 32 § 102) Clitomachus philosophus librum scripserat ad C. Lucilium poetam,

*) In gemino loco auctor (Cornificius an quis alius) Ad Herennium IV, 54 significationis per consequentiam hoc finxit exemplum: ‚ut si salsamentarii filio dicas: „quiesce tu, cujus pater cubito emungere solebat.“ Qui scriptor si ante Horatium vixit, poterit aut Bionis jocum illum recordatus esse aut idem fere dictum de hominibus loco natis obscuro in comoedia graeca legisse.

cujus scripta (auctore eodem De Fin. B. E. M. I, 3 § 7) erant leviora, ut urbanitas summa adpareret, doctrina mediocris. At, inquit, Lucilius in libro XXVIII etiam philosophos perstrinxerat: qui loci melius ab Lachmanno ad Lucret. III, 430 p. 170 tractati sunt quam a Gerlachio in Lucil. Reliq. p. LXXXII et p. 59 sqq. Nempe qui paullo ante (Ol. 156, 2 = 155 a. Chr.) legati Romam venerant, Carneades, Critolaus et Diogenes Romanos docuerant philosophari. Ab his igitur pendere Lucilius videtur, haudquaquam autem a Bione, cui ipse plane fuit dissimilis. Conferat mihi aliquis Lucili reliquias cum Menippea satura Varronis et cum his fragmentis utrisque rursum conferat fragmenta Bionis: ita facillime saturae Lucilianae scripta Bionis absimilia fuisse intelliget. Denique J. Lydus De Magistr. I, 41 (quem locum De script. satir. I, 4 et III, 3 correxi) a Rhinthonis poësi C. Lucilium voluit suspensum fuisse. De qua re quum plurimi plurima scriberent, nemo tamen fuit, qui ab Lydo non dissentiret. Quorum pars etiam negavit, Rhinthonis comoedias integras hexametro constare potuisse. Ac sane Rhintho in hexametris potius Homerum lusisse parodiis videtur, id quod etiam a Sopatro, Matrone, Timone aliisque factitatum esse constat. Omnino autem J. Lydi opinionem parum esse verisimilem ego quoque existimo. Nemo tamen, quod sciam, J. Lydi locum De Magistr. I, 41 cum Horatio Epist. II, 2, 60 ita composuit, ut hanc utramque disputationem videret jungendam esse. Et Rhintho quidem tametsi nominatim homines non inriserat, tamen et poeta fuit et comicus. Crederem igitur Rhinthonis vestigiis Lucilium non Bionis institisse, si ab horum alterutro eum pendere necesse esset, quem ab neutro arbitror suspensum fuisse. Immo

uni Menippo a Bione Borysthenite via erat munita. Quae res clare adparet e Diogene L. IV, 7 § 52: διὰ δὴ οὖν τὸ παντὶ εἴδει λόγου κεκρᾶσθαί φασι λέγειν ἐπ' αὐτοῦ (de Bione loquitur) τὸν Ἐρατοσθένην, ὡς πρῶτος Βίων τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν. εὐφυὴς γὰρ ἦν καὶ παρῳδῆσαι· οἷά ἐστιν αὐτοῦ καὶ ταῦτα· ‚Ὦ πέπον Ἀρχύτα, ψαλληγενὲς, ὀλβιότυφε, | τῆς ὑπάτης ἔριδος πάντων ἐμπειρόταθ' ἀνδρῶν.' Quanquam enim verba τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν per se etiam hoc modo accipi possent: ‚philosophiae tristitiam ad amoenam disputationem transtulit': Diogenes tamen manifesto illud voluit, Bionem primum exstitisse, qui versicolori veste philosophiam indueret, h. e. qui sophistarum more philosophando ‚prosam orationem et versus misceret.' Ita enim haec Welcker Praef. ad Theogn. p. LXXXV optime interpretatus est. Quae quum ita sint, Menippus a Bione dictionis colorem ipsamque formam, a Timone autem argumentum saturae suae repetiisse videtur. In hoc uno interpretes ad Hor. Epist. II, 2, 60 aliique errarunt, quod Bionem non solum a Menippo sed eundem etiam ab Luciano imitatione expressum dicerent. At Lucianus Menippi unius imitator Bionis nullam fecit mentionem. Ceterum hic Bion aliquamdiu fuerat cynicus ideoque in libris suis partim τὸν Κυνικὸν τρόπον, de quo multa habet Pseudodemetrius De Elocut. c. 170 et c. 259 videtur secutus esse. Denique Menippi Gadareni et vitam et reliquias alibi (De Script. Satir. Spec. III, IV et V) explicare conatus sum. Illud vero saturae tum graecae origines tum romanae intuenti necesse est in oculos incurrat, lenta esse literarum incrementa et parva ac partim obscura initia omnemque artem atque doctrinam a capite ac fonte tenuem profluere.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ.

Reitz. III p. 247

ΛΥΚΙΝΟΣ. Οὐκ ἐγὼ 'λεγον, ὅτι θᾶττον τοὺς γῦπας ἕωλος νεκρὸς ἐν φανερῷ κείμενος ἢ θέαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάθοι, κἂν ἐς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ θέοντα ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα. *ΤΙΜΟΛΑΟΣ.* τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον

Naturalis quidam adpetitus est *τῆς κενῆς μακαρίας* ac ne senem quidem spes deserit secundum illud Theocriti: *ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν.* sed nostro dialogo *οἱ δυσάρεστοι* ridentur, qui vanam spem alere solent neque praesenti sorte unquam vivunt contenti. similiter Aesopi fabella apud Luc. in Hermot. § 84 hoc praecepit: *τὸ παρὸν εὖ θέσθαι.* itemque Pittacus apud Diog. L. I, 77 interroganti quid optimum esset respondisse fertur: *τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν* (h. e. *θέσθαι*), quod hinc in proverbium abiit. vide T. Hemsterhusium ad Luc. Necyom. § 21, qui rem ipsam ex parte tantum perspexit. quum enim *τὸ παρόν* semper ab initio ponatur, ipse ordo verborum sententiam hanc potius esse jubet: ‚praesentibus sapienter frui sine ulla cura futuri (vel praeteriti)'. idem visum philosophis, neque solum Cynicis in Pseudo-Luc. Cynico § 17, verum aliis multo melioribus. inprimis ita judicavit Democritus Stobaei in Flor. IV, 78 (sive in Dem. Fragm. p. 171 ed. Mull.): *ἀνοήμονες τῶν ἀπεόντων ὀρέγονται, τὰ δὲ παρεόντα, καὶ* (pro *καὶ* scribo: *καίπερ τῶν*) *παρῳχημένων κερδαλεώτερα ἐόντα ἀμαλδύνουσιν,* et ex ipso Democrito (uti R. Bentlejus bene conjecit) Epicurus ap. Lucretium De R. N. III, 957: ‚sed quia semper aves quod abest, praesentia temnis, | imperfecta tibi elapsast ingrataque vita.' neque ita plane philosophos statuisse Lucianum fugit infra § 46 fin: *καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.* itaque dialogo nostro homines ridentur similes vel Therameni, de quo Lysias 12, 78: *τῶν μὲν παρόντων καταφρονῶν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπιθυμῶν,* vel Coronidi, de qua Pindarus in Pyth. III, 34: *ἤρατο*

οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφὼ σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονὶ μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστεος ἥκειν ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον. ΛΥΚ. νὴ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρινούσιος εἵπετο μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου

τῶν ἀπεόντων. vide Dobreum in Adversar. I. 1 p. 219. contra Horatius quum in Carm. I, 31, 17 eadem quae Lucianus sentit, tum in eos qui ‚laudent diversa sequentes' saturam composuit (Serm. I, 1) nostrae similem. geminae vero aliae sunt saturae, secunda Persii et Juvenalis decima et specie potius quam re differunt. illi enim de veris precibus loquuntur, hic autem voce εὐχαί non preces designantur sed ‚optationes'. nam deos precari Homero placuit (Jl. ι', 499 et Od. ν', 357), placuit Sophocli (Oedip. R. v. 239) piisque gentilibus verba θύειν τε καὶ εὔχεσθαι jungere solitis, ut in Quaestt. L. p. 206 ostendi. at philosophi in libris περὶ εὐχῆς partim ut Cyrenaici precibus uti suos omnino vetuerunt, partim longe aliter ac vulgus soleat dixerunt precandum esse. quibus adsensi et Persius et Juvenalis precatione non divitias expeti volunt, sed sanctum animum et mentem sanam (in corpore sano, ut addit Juvenalis). de philosophis primum Socrates eodem modo precatus est teste etiam Xenoph. Memorab. I, 3, 2, quam rem antiquus philosophus Platonicus, qui ‚Alcibiadem secundum' scripsisse videtur, multo uberius tractavit. sed quanquam satirici illi eandem quam in hoc dialogo Socrates doctrinam ‚de precibus' proponunt: neuter tamen dialogum Pseudoplatonicum totum expressit. immo Persius stoicos more suo insequitur, Juvenalis autem non Alcibiadis II scriptorem sed alium philosophum ducem habuit, quem eundem Maximus Tyrius in Diss. XI (εἰ δεῖ εὔχεσθαι) imitatus est. nam et Juvenalis et Maximus primum quibus precibus abstinendum sit verbis docent plurimis, tum autem brevi oratione sed magna cum vi addunt, qua alia ratione precandum orandumque sit et in hanc ipsam doctrinam ambo desinunt.

1. ἐγώλεγον Φ et schol. tanquam in crasi. ἐγὼ 'λεγον ΑΩ et v. cave ἐγὼ ἔλεγον scribas. etiam in Timone § 46 est: οὐκ ἐγὼ 'λεγον ὡς —, scilicet e comicis velut Aristoph. Pac. v. 64. usitatum est etiam οὐκ ἔλεγον, et Aristophani et nostro in Jov. Trag. § 42. γῦπας Lehmannus pro γύπας. ἐς D. εἰς ΑΩΦ et v. recte libri δέοι ut in oratione obliqua frustraque Dindorfius δέῃ. ἀπιέναι; διὰ τοῦτο (διατοῦτο A) interpungunt A et edd. vett. correctum ab Solano. οὕτω om a. τατοιαῦτα

*νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεὼς ἅμα ἤλθομεν καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτὴν σὺ μέν, οἶμαι, Σάμιππε, προῄεις, μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν, εἶτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέραις. καί με διὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν ὑποδεδεμένον ἀνυπόδητος αὐτὸς ὤν· τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκέτι * αὐτὸν εἶδον οὔτε* 248 *ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθαμεν.* 2. *ΣΑΜΙΠΠΟΣ. οἶσθ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλιπεν; ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μειράκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε τὸ τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκός, ἀναδεδεμένον ἐς τοὐπίσω τὴν κόμην ἐπ' ἀμφότερα τοῦ μετώπου ἀπηγμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, [οἶμαι] γλαφυρὸν οὕτω θέαμα ἐκεῖνος ἰδὼν μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ περιηγουμένῳ τὸ*

A. *καὶ* (ante *ποιεῖν*) om ΑΩΦd. *πέρα τοῦ μέτρου*] *πέραν τοῦ μετρίου Ω.* *μίαν* om *Ω*. *εἰς ἰταλίαν* A et v, *ἐς ἰταλίαν Φ, ἰταλία* (om *εἰς*) *Ω*. *σφὼ σέ τε* ΑΩΦ et v, *σφᾶς ἔτι* D et grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. III p. 273, qui e Luciano haec verba adfert: *οἶμαι δὲ καὶ — τὸ πλοῖον.* *κατ' ἄλλο*] *κατὰ ἄλλο Ω.* duodecim verbis omissis post *σφὼ σέ τε* pergit *τὸ πλοῖον* A. nempe legi haec non satis poterant, id quod etiam e menda *σφᾶς ἔτι* adparet. *μὴ δία Ω.* *ὁ μυρρινούσιος* ΑΩ et v, *ὁ μυρινύσιος Φ, μυρρινούσιος* (sine *ὁ*) D. *εἴπετο* A. *οἶδ'*] *οἶδα* ΑΩΦ. *ὅπου* DAΩ et v, *ὅποι Φ*a. *μετὰ σὲ δὲ*] *δὲ* om *Ω*. *ὁ ἀδείμαντος* ΑΩΦ et v, *ὁ* om Da. *παρέπεμψε Φ* et v, *παρέπεμπε* ΑΩ. *τοαποτύτου* A. *οὐκέτι* ΑΦ. *οὐκ ἔτι* v. *κατεληλύθαμεν* DΑΩΦ. *κατεληλύθειμεν* v.

2. personam om *Φ*, at in A Timolaus (*τιμο*[λ]) loquitur. vulgatam poscunt inferiora: *καλὸς, ὦ Σάμιππε.* *οἶσθ' οὖν* D, *Οἶσθα οὖν Φ, οὖν* addit etiam V. *οἶσθα* ΑΩ et v. *ἀπέλιπεν* ΑΩΦ. *ἀπέλειπεν* v. *ἐς Φ* et v, *εἰς* ΑΩ. *ἀπηγμένην*] *ἀπηλλαγμένην Φ.* *ἀδείμαντος οἶδα* A pm (*ν* superductum recens. ita A). libri omnes *οἶδα, οἶμαι,* sed *οἶμαι* deleo ut ineptum nec quidquam hujusmodi in locis exstat geminis, in Scytha § 7: *εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα* — et Horat. Epist. I, 18, 1: ,si bene te novi, metues —'. *θέαμα ἐκεῖνος* DΑΩΦ. *ἐκεῖνος θέαμα* edd. ante Jacobitium. *μακρὰ*] *μακρὰν* ΑΩa. *τῷ Αἰγυπτίῳ*] *τῶν αἰγυπτίων* D. *περιηγμένῳ* D. male autem Hemsterhusius in Anecd. p. (85): ,*ναυπηγῷ*] *καταχρηστικῶς*, ut videtur, pro *ναύτῃ*.'

πλοῖον παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἴωθε· ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά. ΛΥΚ. καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλῆξαι, ᾧ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἕπονται, πάντες ἐλεύθεροι, στωμύλοι τὸ φθέγμα, παλαίστρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρῦσαι οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρους εἶναι, καὶ
249 *πρόχειλός * ἐστι καὶ λεπτὸς ἄγαν ἐκ τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι καὶ συνεχὲς καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ καὶ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ καὶ ἐς τοὐπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος οὐκ ἐλεύθερον αὐτόν φησιν εἶναι.*
3. *ΤΙΜ. τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖόν ἐστιν Αἰγυπτίοις ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτὴν οἱ ἐλεύθεροι παῖδες ἀναπλέκονται ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικὸν*

---

at repugnant inferiora § 5 init: *ἔλεγεν ὁ ναυπηγός.* ex utroque loco discas ipsum fabrum navalem advenas circumduxisse. *περιέστηκε* A. *δακρύων* om *Φ*. *γὰρ* (post *ταχύδακρυς*) om *Φ*. *παραδακρῦσαι*] libri (certe A et edd. vett.) *παραδακρύσαι.*

πρόχειλος ΑΦ et v, *πρόχειρος Ω.* Cobetus in V. L. p. 201 *προχειλής* conjecit fortassis recte. in Philopseud. § 34 variatur *πρόχειλον* et *προχειλῆ.* libri omnes *λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν*, quod ne graecum quidem est. rescripsi ut olim conjeceram: *λεπτὸς ἄγαν ἐκ τοῖν σκελοῖν*, plane ut exstat in Timone § 26 init: *βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν.* hinc partim firmantur partim corrigenda sunt quae Cobetus dixit in V. L. p. 201, nescire se unde lectio *λεπτὸς τοῖν σκελοῖν* nata fuerit, sed neminem unquam aliter quam *λεπτὸς τὼ σκέλη* dicere potuisse. *ἐς τὸ πάτριον δὲ*] peregrinum sonabat ut alii ap. Cic. in Archia c. 10 fin. quid quod sermo et sonus agrestis ab urbano probe discernitur ab Livio Hist. X, 4, Cicerone in Bruto c. 46 et c. 74, et De Oratore III, 11 sq. et jam Aristophane ap. Sextum Empir. Adv. Grammat. I, 10 p. 264 F. (p. 650 ed. B.). *ἐλεύθερον* Solanus. *ἐλευθέριον* libri omnes (etiam ΑΩΦ). *αὐτὸν φησὶν* ΑΩ. *φησὶν αὐτὸν Φ* et v.

3. *ΤΙΜ.*] ab hoc inde loco signa tantum novae personae, i. e. puncta rubra in A. *εὐγενείας*] *εὐγενὲς Ω.* *αἰγυπτιακῆς* D, *αἰγυπτίας* ΑΦ et v, sed *αἰγυπτίοις Ω* diserte, uti certatim emendarunt Marklandus Ep. ad Dorvillium p. 302 ed. Gaisf., Schaefer Mel. Cr. p. 67, Jacobus ad Luc. Toxar. p. 136 et qui solus hanc rem demonstravit Cobetus in V. L. p. 201. *αὐτὴν* ΑΩ. *αὐτῆς*

ἔμπαλιν ἢ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς γέροντας ἀναδουμένους κρωβύλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον. ΣΑΜ. εὖ γε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμνήσκεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν, [ὅθεν καὶ] ἐν τοῖς Ἴωσιν οἱ τότε συναπῴκισαν. 4. ΛΥΚ. ἀτάρ, ὦ Σάμιππε, νῦν * ἀνεμνήσθην, ὁπότε ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἱστὸν ἐπὶ

Φ. αὐτοῖς v. παῖδες om a. πρὸς τὸ ἐφηβικὸν Φ et v, τὸ προεφηβικὸν ΑΩ. ἐν παλλὴν ἢ οἱ DΦ ab et v, ἐν παλλήνῃ, οἱ A, recte vero ἔμπαλιν ἢ οἱ Aldina secunda, Juntina et Y, quae videtur divinatio esse. uni libro Ω ἔμπαλιν ἢ οἱ tribuitur, non diserte tamen sed tacito. κρωβύλον ΑΩ, κρώβυλον DΦa et schol. κρώβυλλον edd. vett. praeter a. ἀνειλημμένον ΑΩ et v, ἀναλειμμένον Φ. de h. l. fallitur Cobetus V. L. p. 201. ego olim volueram ἀνειλημμένους conlato D. Deor. II, 2. at quidni hoc participium passive significet? quare nunc Hemsterhusium in Anecd. p. (110) sequor nihil mutantem. ἐν τῷ προοιμίῳ] sic adpellare veteres solent. historia ipsa incipit I, 24 init: Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις —. vide Hemsterhusium in Anecd. p. (111). priusquam de proximis dicam, paullo inferiora emendabo, in quibus libri sic: ὁ π ό θ ε ν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε —. at enim Lucianus ibi aperte scripserat: ὁ π ό τ ε ἡμῶν —, idque ipsum olim codicis margini bene adscriptum fuerat, sed alieno loco (ante οἱ τότε) insertum est. vicissim hic ὁπόθεν ac potius ὅθεν scribendum est. nam h. l. quae leguntur, intelligi nequeunt: εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὁπότε οἱ τότε συναπῳκίσθησαν. et haec quidem est vulgata, quae (si fides est silentio) etiam in DΩ exstat. at vero pro συναπῳκίσθησαν ΑVΦ exhibent συναπῴκισαν (in Φ fortasse deest accentus). quo comprobato haec ita restitui: εἶπεν, ὅθεν καὶ ἐν τοῖς Ἴωσιν οἱ τότε συνάπῳκισαν i. e.: ,unde etiam in Jonia illorum temporum coloni (luxum antiquum) retinuerunt.' est autem haec paraphrasis verborum Thucydidis, qui vel solus emendationem meam praestat I, 6 de antiquorum Atheniensium senibus: — χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν· ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχεν. sapienti sat.

4. nullum novae personae signum in A ante ἀτὰρ ὦ —, sed Τιμ. ἀτὰρ ὦ v et Ω, denique ΛΥΚ. ἀτὰρ ὦ Φ (opinor), quemadmodum Solanus correxerat. sicut enim Timolaus, qui non Athenis navim visum una ierat, verum adjunxerat se in reditu

πολὺ ἕστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων, εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον. ΣΑΜ. εὖ λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς; ἐνταῦθα καραδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι ἐς τὸ πλοῖον; ΤΙΜ. μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὑρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδειμάντος, καὶ δέος οὐδὲν μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ. ΛΥΚ. ὁρᾶτε, μὴ σκαιὸν ᾖ φίλον ἀπολιπόντας
251 αὐτοὺς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ * τοῦτο δοκεῖ. ΣΑΜ. καὶ μάλα δοκεῖ, ἤν πως ἀνεῳγυῖαν

---

demum, ne scire quidem rem poterat: ita haec unius omnia Lycini esse debent. vide supra § 1 med.: ἀλλ' οὐκ οἶδ' — ejusdem verba Lycini. libri omnes ὁπόθεν ἡμῶν —. dixi supra Lucianum ὁπότε ἡμῶν scripsisse et hoc ipsum ὁπότε in omnibus codd. servatum esse loco quidem non suo, i. e. § 3 fin. ante verba οἱ τότε. ἐπιπολὺ ΑΦ et v. τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς Φ et v, sed τῶν βυρσῶν ἐπιβουλὰς (sic) ΑΩ, unde conjicio: τὰς τῶν βυρσῶν ἐπιβολάς. dicuntur autem coriorum quae parietibus navis infixa erant, ,injectiones s. impositiones', frustra dubitante Gesnero, non item Hemsterhusio in Anecd. p. (121), qui horum usum coriorum e Thucyd. VII, 65, Polluce I, 120 aliisque illustravit.
ἄνω om Ω. ἐπειλημμένον ΑΩΦVY lemma scholii. ἀπειλημμένον a, ἐπιλημμένον bcd. εὖ γε λέγεις Φ et v, sed εὖ λέγεις ΑΩΔ. nusquam autem Lucianus habet εὖ γε λέγεις, qui idem εὖ λέγεις frequentat: vide meas Qu. L. p. XXI et p. 377. libri et edd. male distinguunt ἡμᾶς ἐνταῦθα; καραδοκεῖν —; bene vero interpunxit Bekker ἡμᾶς; ἐνταῦθα καραδοκεῖν —; — ἐπάνειμι] ἐπὼν εἰμὶ Α. non recte Schwidopius Obs. L. IV p. 28 conjecit: ἐνταῦθα καραδοκεῖν αὐτὸν ἢ εἰ ἐθέλεις —. neque enim ἐθέλεις sequente futuro pro conjunctivo ex h. l. tollere licet, quo in genere noster et conjunctivo et breviore forma θέλεις magis utitur. omnino tamen atticam ἐθέλω frequentat dixitque Adv. Indoct. § 24 ἢν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, licet comici habeant ἢν θεοὶ θέλωσι sicut Alexis ap. Athen. VIII p. 340, b. ἐκεῖνον om Ω.
ἐπεὶ μὴ καθ' ἡμᾶς Φ. nullum personae novae signum ante ὁρᾶτε in Α. ἔτι τὴν παλαίστραν ΑΩΦ. τὴν παλαίστραν ἔτι v. verba ἀνεῳγυῖαν ἔτι arcte cohaerent.

ἔτι τὴν παλαίστραν καταλάβωμεν. 5. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἡλίκη ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τούτου, καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ᾗ βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἱστὸς, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν, οἵῳ δὲ προτόνῳ συνέχεται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἠρέμα καμπύλη χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῷρα ὑπερβέβηκεν ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὼς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἶσιν ἑκατέρωθεν. * ὁ 252
μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ καὶ τοῦ ἱστίου τὸ παράσειον πυραυγὲς καὶ πρὸ τούτων αἱ ἄγκυραι καὶ

---

5. λόγων DΑΩa. τῶν λόγων Φ et v. articulo hac in formula noster abstinet: vide Quaestt. L. p. 378. . κ. καὶ . ρ. a. ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μῆκος Φ et v, ἔλεγε τὸ μῆκος ὁ ναυπηγὸς ΑΩ. at verba τὸ μῆκος, εὖρος δέ separari nequeunt. equidem ordinem vulgatum ita teneo, ut inserto ὡς corrigam: —πήχεων, [ὡς] ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς, τὸ μῆκος. εὖρος A. libri καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος. at scribendum puto: καὶ τὸ ὕψος ἀπὸ τοῦ καταστρώματος. confer praeter alios Callixenum ap. Athen. V p. 203, f et p. 204, d. ᾗ] ἡ A. τὸ ἄντλον cd. . θ. a. ὁ ἱστὸς ΑΩΦ, ὀϊστος a, ὁ ἰστὸς bc. οἴῳ δὲ Φ et v, οἴῳ καὶ ΑΩV. συνέχεται DΦa, κέχρηται καὶ συνέχεται ΑΩ et v. χηνίσκον DΑΩΦ. χοινίσκον edd. vett. κατ' ἀντικρὺ A. ἡ πρῷρα Bekker. ἡ πρώρα ΑΩΦ et v, quae verba om D solus. Ἶσιν Jacobitius pro Ἴσιν. ἱστίου] ἱστοῦ Φ et lemma scholii.

ει
παράσειον Φ (diserte) et lemma scholii, παράσιον V, παράσιον DΑΩ edd. vett. praeter a, καρχήσιον a U (scilicet e scholio). recte autem Gesner dici vidit supparum (oberstes Segel, Flagge). Callixenus ap. Athen. V p. 206, c. simili nave describenda: ὁ δὲ ἱστὸς ἦν αὐτῆς ἑβδομήκοντα πηχῶν, βύσσινον ἔχων ἱστίον ἁλουργεῖ παρασείρῳ (sic) κεκοσμημένον. ad quem l. critici, in his Dindorfius Meinekiusque non bene tacent secuti fortassis Elsnerum, qui in Sched. Crit. p. 93 ex Athenaeo apud Lucianum παράσειρον malebat. immo e Luciano Athenaeus corrigendus est. hanc rem unus expedivit Schneider in Lexico s. Παράσειον, qui in Athenaeo bene correxit: ἁλουργεῖ παρασείῳ κεκοσμημένον apteque comparavit quod ejusdem originis est, ὁ ἐπισείων ap. Pollucem I,

στροφεῖα καὶ περιαγωγεῖς καὶ αἱ κατὰ τὴν πρύμναν οἰκήσεις θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε. 6. καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. κἀκεῖνα πάντα μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη διέσωζεν ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων· ἐδείχθη γάρ μοι ἀναφαλαντίας τις οὖλος, Ἥρων οἶμαι τοὔνομα. ΤΙΜ. θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα. 7. ἠκούσατε δὲ ὅπως
253 δεῦρο κατήγαγε τὸ * πλοῖον, οἷα ἔπαθον πλέοντες ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν; ΛΥΚ. οὔκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως ἂν ἀκούσαιμεν. ΤΙΜ. ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι ἑβδομαίους ἰδεῖν τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος ἀπενεχθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος, ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι μεγάλῳ περιπεσόντας διὰ τοῦ αὐλῶνος δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας

90 et § 91. καὶ πρὸ τούτων Φ et v, πρὸ τούτων DAΩ, quod ferri non potest. sed forsitan lateat: πρὸ δὲ τούτων. στροφεῖα] τροφεῖα Φ. κατὰ Seager. libri omnes μετὰ —. πρύμναν Ω et v, πρύμνην AΦ.

6. εἰκάσειε. Φ. ἐνιαύσιον Φ et v, ἐνιαύσια AV, ἐναύσια Ω. ἤδη ἔσωζεν A et v, ἤδη ἔσωζε Φ, ἤδη (omisso ἔσωζεν) Ω. correxi ἤδη διέσωζεν, quo verbo unice opus est. est enim διασώζειν ,tueri et in navigatione aliove itinere protegere'. ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων AΩ et v, τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων ὑπὸ λεπτῇ κάμακι Φ. ἀναφαλαντίας τις ΔAΩΦ, ἀναφαλαντίας v. ἥρων Φ et v, ἥρων DA, ἥρως Ω. Τιμ. θαυμάσιος v et fortassis Ω, sed personam om AΦ.

7. κατήγαγε] κατήγαγον AΩΦaY. αὐτοὺς ἔσωσεν; AΩ et v, αὐτὸς ἔσωσεν Φ, αὐτοὺς ἔσωσε a, αὐτοὺς ἔπλασεν D. volebat bonus iste corrector: ἔπλαγξεν, quod per maria errassent. at stella, uti mox § 9 legemus, servarat potius errantes. οὔκ. A. οὐκ v. ἡδέως ἂν DAΩΦ. ἡδέως δ' ἂν edd. vett. similiter in Bis Accus. § 3. ἑβδομαίους] ἑβδομαῖος Ω. πλαγίους] πλαγίως Ω. ἐκεῖθεν δὲ Φ et v, ἐκεῖθεν τὲ A, ἐκεῖθέν τε Ω. περιπεσόντας additum ex uno Δ. δεκάτῃ ἐπὶ χελιδονέας διὰ

*ἐλθεῖν, ἔνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δῦναι ἅπαν-
τας.* 8. *οἶδα δέ ποτε καὶ αὐτὸς παραπλεύσας Χελιδο-
νέας, ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κῦμα, καὶ
μάλιστα περὶ τὸν λίβα, ὁπόταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ νότου.
κατ᾽ ἐκεῖνο γὰρ * δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύ-* 254
*λιον ἀπὸ τῆς Λυκιακῆς θαλάττης, καὶ ὁ κλύδων ἅτε
ἀπὸ πολλῶν ῥευμάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος
(ἀπόξυροι δέ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι) παραθήγεται τῷ
κλύσματι καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν καὶ
τὸν ἦχον μέγαν, καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέ-
γεθες τῷ σκοπέλῳ.* 9. *τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν
ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης καὶ ζόφου
ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας
τοὺς θεοὺς πῦρ τε ἀναδεῖξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς
γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καί τινα λαμπρὸν ἀστέρα,*

τοῦ αὐλῶνος ἐλθεῖν Φ et v, *δεκάτῃ ἐπὶ χελιδονέας* (*χελιδονέα Ω*) *ἐλθεῖν* (verbis *διὰ τοῦ αὐλῶνος* omissis) ΑΩ. ego vero sic transposui: *διὰ τοῦ αὐλῶνος δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας ἐλθεῖν.* necesse est enim quae verba a plerisque codd. absunt, *περιπεσόντας διὰ τοῦ αὐλῶνος*, ea ipsa continuo ordine primum locata fuisse. denique quum *ἔνθα δή* ad *Χελιδονέας* pertineat, tamen in vulgata *ἔνθα δή* ad ista *διὰ τοῦ αὐλῶνος* male referre cogimur. *παρὰ μικρὸν* DΩad, *παραμικρὸν* ΑΦ, *περὶ μικρὸν* bc aliaeque edd. *δύναι* Aa.

8. *καὶ αὐτὸς παραπλεύσας* ΑΩ. *παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Φ* et v. *ἐπιλάβῃ*] *ἐπιβάλῃ* A. *κατ᾽* ΑΩΦUYa. *μετ᾽* edd. vett.
α
praeter a. *λυκικκῆς Φ.* *θαλάττης* ΑΩΦ. *θαλάσσης* v. *ἀπόξυροι Φ* et v, *ἀπόξηροι* DΑΩa. *παραθηγόμεναι Φ* et v, *παραθιγόμεναι* ΑΩ. scribendum est aut *παραθηγόμενος τῷ κλύσματι φοβερωτάτην* (deleto *καί*) aut id quod lenius est: *παραθήγεται τῷ κλύσματι καὶ φοβερωτάτην* —. primum enim in vulgata *καί* ante *φοβερωτάτην* ineptum est, deinde non sane rupes undis acuuntur, sed fluctus circa rupes acutas scissi eo ipso ‚augentur': hoc est enim *παραθήγεσθαι.* similiter Vergilius: ‚frangitur inque sinus scindit sese unda reductos.' *κυματωγὴν Φ* et v, *κυμαγωγὴν* AX, *κυμαγωγίαν Ω.* *αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ* ΑΦ et v, *ἰσομέγεθες αὐτῷ σκοπέλῳ Ω.*

9. *ζόφου*] *ζόβου* A. *ἀλλὰ πρὸς* ΑΩ et v, *ἀλλά γε πρὸς Φ.* *ἀναδεῖξαι ἀπὸ*] *ἀναδεῖξαι λαμπρὸν ἀπὸ Ω.* *ὡς γνωρίσαι Φ* et

*Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ καὶ ἀπευθῦναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἤδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τοὐντεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσόντας διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας ἑβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας πλαγιάζοντας ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας ὑπὲρ τὴν Μαλέαν πλεύσαντας ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ. ΛΥΚ. νὴ Δία θαυμάσιόν τινα φὴς κυβερνήτην τὸν Ἥρωνα, ἢ * τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην,*

---

v, *καὶ γνωρίσαι* ΑΩ. *ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον* Φ et v, *ἀστέρα Διοσκούρω* Ω, *ἀστέρα διοσκοῦρον* A (uterque om *τὸν ἕτερον*). volebat corrector *ἀστέρα Διοσκούρων* delebatque *τὸν ἕτερον* non solum quod horum geminorum gemina sidera memorari solent ut in locis Hemsterhusii ad D. Deor. XXVI, 1, sed ob causam graviorem. nam hoc l. stella alterius horum fratrum solitaria servat navigantes. atqui vulgo contraria opinio invaluerat bene illa tradita a Plinio N. H. II, 37 § 101: ‚graves (stellae), cum solitariae venere, mergentesque navigia —, geminae autem salutares et prosperi cursus praenuntiae —. et ob id Polluci et Castori id nomen adsignant' caet. *ἐπικαθίσαι* ΑΦ et v, *ἐπικαθῆσαι* Ω. *καὶ κατευθῦναι* Φ et v, *καὶ κατευθύναι* A, *καὶ καταθῦναι* Ω. jam dudum correxi *καὶ ἀπευθῦναι* (sive cum crasi *κἀπευθῦναι*). vide De Merc. Cond. § 1, fin.: *θεὸν — πρός τινα ᾐόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν.* omnino hoc verbum saepius legitur in Luciano, at *κατευθύνειν* nusquam. *ἐς τὸ πέλαγος* ΑΦ, *εἰς τὸ πέλαγος* Ω, sed haec tria verba om D. *ἐτησίας* ΑΦ et v, *αἰτησίας* Ω, *ἐτησίους* Da. *πλαγιάζοντας* ΑΩΦ et v, *πλησιάζοντας* Δ. *εἰς πειραιᾶ* Ω. *ὑπὲρ τὸν* libri barbare. *ὑπὲρ τὴν* recte cum Reitzio Jacobitius. *μαλέαν* DAΩΦYa. *μαλέα* edd. vett. praeter a. *τινα* ΑΩΦ et v; *τι* D. *φὴς κυβερνήτην* libri omnes, non ut exspectes: *κυβερνήτην φής.* *ἥρωνα* ΩΦ et v, *ἥρωνα* A. *ἢ τοῦ* libri recte, pro quo Halmius *ἤπου*, quo media in oratione uti non licet. ceterum Solanus quoque mentem se Luciani satis adsequi negavit aut cur Nereum hic adsciscat. Hero senex erat et supra § 6 ipsi Proteo anteponitur, hic vero ut senex dicitur idem delirare. itaque ut alibi *Κρόνος* et *Κρόνιος* et *Ἰαπετός*, sic h. l. *τοῦ Ν. ἡλικιώτης* senex est delirus. vide gemina in nostri Philopseude § 20: *κἀμὲ ὥσπερ τοῦ Μίνωος ἡλικιώτην παραπαίειν ἤδη δόκει.*

ὅς τοσοῦτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ. 10. ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖνός ἐστι; ΤΙΜ. πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός· ἐμβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυρρινούσιον, τὸν Στρομβίχου. ΛΥΚ. δυοῖν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν ἢ ἐκκεκώφωται· Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ· καὶ θοἰμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. 11. ἢν μὴ τοῦ ἱματίου σε λαβόμενοι ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσῃ ἡμῖν βοῶσιν; ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν. ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ. οὐδέν, ὦ Λυκῖνε, χαλεπόν, ἀλλά με κενή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα παρακοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν ἀτενὲς

---

10. ἐμβοήσωμεν fortassis Ω cum Solano. ἐμβοήσομεν D. ἐκβοήσωμεν ΑΦ edd. ante Reitzium. Bekker autem ante ἐμβοήσωμεν personam inserebat ΛΥΚ. frustra. favet vulgatae Timolai quod eventum habet praesagium § 4 med., neque repugnat illud Adimanti § 13 fin: ἐπιστὰς ὦ Λυκῖνε κατέδυσας, quod non huc sed ad § 11 init. refertur. inclamat ergo Timolaus, Lycinus prehendit. μυρνούσιον D. Στροβίχου edd. vett., στρομμίχου D, recte autem στρομβίχου ΑΩΦΔV cum Bastio Epist. Cr. p. 57. personae signum ante δυεῖν male om A. δυοῖν ΩΦ et v, δυεῖν ΑΔa. novae personae signum ante πάνυ ἤδη in A, errore inde orto, quod scriba personam suo loco (i. e. ante δυεῖν) neglexisset. ἡ κουρὰ libri omnes, etiam A (ita A). non in codice deest ἡ sed in Haganoana secunda. ἐπιτείνωμεν δὲ Φ et v, ἐπιτείνω δὲ ΑΩ.

11. σε λαβόμενοι ΑΦ. σου λαβόμενοι Ω. λαβόμενοί σε v. ὑπακούσῃ Dindorfius, ὑπακούσει Jacobitius. libri omnes: ὑπακούσεις. βοῶσιν; ΑΩΦVd. ἐμβοῶσιν; v. confer § 14 med.: παρήκουες βοώντων. ἐμβοῶσιν natum e § 10: ἐμβοήσωμεν potius quam e Timone § 39: ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. bene autem post βοῶσιν in A et v interrogatio est, quae vim habet indignandi, ut in Aristoph. Acharn. v. 303: οὐκ ἀκούσεσθ', οὐκ ἀκούσεσθ' ἐτεόν; οὐδ' εὐκ. v, οὐδὲ εὐκ. ΑΩΦa. ΑΔΕΙΜ.] hinc usque ad § 15 init. rursus ipsa sunt nomina personarum in A. καινή Φ et v, sed bene κενὴ ΑΩ, ut in Quaestt. L. p. 381 conjeceram. ὑπελθοῦσα A et v, ἐπελθοῦσα g. unum verbum

πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ λογισμῷ ἀποβλέποντα. ΛΥΚ. τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, εἰ μή τις ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ σιγᾶν μεμαθήκαμεν. ΑΔΕΙΜ. ἀλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε
256 *εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· οὕτω * γὰρ μειρακιῶδες ὑμῖν δόξει τὸ φρόντισμα. ΛΥΚ. μῶν ἐρωτικόν τί ἐστιν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δᾳδὶ καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.* 12. *ΑΔΕΙΜ. οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλά τινα πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν· καί μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ τρυφῆς ἐπέστητε. ΛΥΚ. οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρμᾶς, φασι, καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον· ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδειμάντου τρυφῆς. ΑΔΕΙΜ. ἀπελείφθην μὲν*

ὑπελθοῦσα om *Φ*, decem verba *ὑπελθοῦσα — λογισμῷ* om *Ω*. *τῷ λογισμῷ*] *τῷ* om D. *ἀποβλέποντα* Α*Φ* et v, *ὑποβλέποντα Ω*. *γάρ* (post *μὴ*) om *Φ* male. vide eadem verba in Necyomant. § 11 med. *ὀκνήσεις Ω*. *ἐτελέσθη μὲν* A, qui mox § 12 pro *ἀπελείφθην μὲν* habet *ἀπελείφθη μὲν —*. recte autem Solanus ex verbo *ἐτελέσθημεν* Lucianum conclusit Eleusiniis initiatum fuisse. *οἶσθα* Α*Ω* et v, *ᾔσθα Φ*. *στέγειν* vulgo, sed *σέγ' ἂν* Α*Ω* *σέγ' ἀν* D, *σε γ' ἄν Φ* et apud Belinum *Δ*M. in quo latere *σιγᾶν* Solanus, Schmieder et Jacobitius certatim dixerunt. quo magis miror ab omnibus *στέγειν* propagatum esse i. e. ‚domum tegere'. tragicis sane *στέγειν τι* et *σιγᾷ στέγειν* non sine accusativo est ‚rem celare, reticere', at ne hoc quidem dixit Lucianus. itaque *σιγᾶν* edidi. *πρὸς ὑμᾶς*] *πρὸς ἡμᾶς Ω*. *οὕτω γὰρ* libri recte. confer Hom. Odyss. *ι*, 265: *τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν*, ubi v. 243 praecesserat: *τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε*. *δόξει* Α*ΩΦ* et v, *δόξῃ* D. *μῶν ἐρωτικόν* Α*ΩΦ* et v, *τῶν ἐρωτικῶν* D. *τί ἐστιν* D*ΩΦ* et v, *τι* om A solus male. vide D. Mar. III, 1: *ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν*. *ἀλλ' ὑπὸ Φ* et v, *ἀλλὰ ὑπὸ* Α*Ω*.

12. *θαυμάσιε*] *θαυμάσει* A. *ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην*] ita libri pleonasmo usitato pro *ἐμαυτῷ ἀνέπλαττον*, quod bis est in Hermotim. § 71. *οἱ παλαιοὶ* ΑΩVY et in expositione schol. *οἱ πολλοὶ Φ* et v. *καλοῦσιν* A. *καλοῦσι ΩΦ* et v. *καὶ τρυφῆς* Α*Φ* et v. *καὶ τῆς τρυφῆς Ω*. *φασι Φ* et v, *φησι* Α*Ω*. *ἀπελείφθην*] *ἀπελείφθη* A. *πάχος* DΑ*ΩΦΔ*a. *μέγεθος* v. *οἶδ'*

ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σὲ, ὦ Λυκῖνε, κατέστησα ἐς τὸ ἀσφαλές· περιμετροῦντος γάρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ πάχος οὐκ οἶδ' ὅποι ὑμεῖς ἀπέστητε. 13. ἰδὼν δ' ὅμως τὰ πάντα ἠρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν, ὁπόσην ἀποφέρει ἡ ναῦς τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθοφορίαν. ὁ δέ μοι, δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο. τοὐντεῦθεν οὖν ἐπανιὼν ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐπεβίωσα εὖ ποιῶν τοὺς φίλους καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας ἐκ-

---

Φ et v, *οἶδα* ΑΩ. *ὅπου* libri (etiam ΑΩΦ) et v, sed recte Bekker: *ὅποι*. confer Piscat. § 38: *μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη, ἔτι πορρωτέρω.* *ὑμεῖς*] *ἡμεῖς Φ*.

13. *δ' ὅμως*] *δὲ ὅμως* ΑΩΦ. *ἀποφέρει* om D. *ἐπιτοπολὺ Φ* et v, *ἐπὶ τοπολὺ* a, *ἐπὶ τὸ πολὺ Ω*, *ἐπιπολὺ* A. *κατέτος* hic et § 14 med. A. *μισθοφορίαν* libri omnes, nullus *μισθοφοράν*. confer Lobeckium ad Phryn. p. 491 et Schaeferum ad Plutarch. IV p. 351. *τοὐλάχιστον*] *τοῦ λάχιστον* A. *εἴ τις θεῶν — ποιήσειεν*] dictio usitata in votis, uti De Cal. Non Tem. Cred. § 32: *ὡς εἴ γε θεῶν τις ἀποκαλύψειεν* et in Maximo Tyrio Diss. XXI p. 396 ed. Reisk.: *καὶ εἴ τις θεῶν — μεταμφιέσει* (ubi corrige *μεταμφιέσειε*). hinc eodem modo latini, velut Cic. De Senectute c. 23: si quis deus mihi largiatur —. nostro loco simile est illud Horati Serm. I, 1, 15: si quis deus: ,en ego' dicat —. *οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα*] haec jure tuetur Jacobitius cum Lobeckio ad Soph. Aj. v. 1185 p. 455 ed. sec., qui attulit Demosthenem in Philipp. II init. (p. 66 R.): *οἷα ποιεῖ ὡς δεινά.* minus bene h. l. Jacobsius nunc (Append. ad Porsoni Advers. p. 302) verba *ὡς εὐδαίμονα* delebat probante Dindorfio, nunc (ad Philostr. p. 596) *καὶ* ante *ὡς* inserebat: *οἷον ἂν καὶ ὡς εὐδαίμονα,* quod diceret ,talem orationis copiam Lucianum amare'. at vero: ,qualis quamque beata vita', uti est apud Ciceronem, sine *καί* voce graece dicendum est. *ἐπεβίωσα* ΑΩ. *ἐβίωσα Φ* et v. *ἐπιπλέων*] *ἐπιπλέον* A. *τὸν Ἰλισσὸν*] *τὸν ἴλιππον Φ* et qui *ἴλιπον* A, *τὴν ἴλιππον Ω*. *ἀφεὶς*] *ἀφ' ἧς* ΑΩΦa. *ὠνούμην* hic libri omnes, nullus *ἐωνούμην*. *νυνὶ δὲ ἤδη Φ* et v, sed bene *νυνὶ δὲ* DAΩ. *καὶ ἔπλεον*] possis: *καὶ ἐπέπλεον,* quod de certa navi dicitur, ut hic paullo ante est *ἐπιπλέων* et in Necyomant. § 10 *ἐπέπλεον*. *κατέδυσας*] *κατέδυσε Ω*. *ἀνέτρεψας* A et v, *ἀνέστρεψας ΩΦ*.

257 πέμπων· εἶτα * ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρῴαν ἀφεὶς, καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας καὶ ζεύγη καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ καὶ ἔπλεον ὑφ' ἁπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις καὶ μονονουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀποβλέποντι ἐπιστὰς, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον καὶ ἀνέτρεψας εὖ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ τῆς εὐχῆς πνεύματι.

14. ΛΥΚ. οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγὸν ὥς τινα πειρατὴν ἢ καταποντιστὴν, ὅς τηλικοῦτον ναυάγιον εἴργασμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαί σου τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βούλει, καλλίω καὶ μείζω τοῦ Αἰγυπτίου πλοίου ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον οὐδὲ καταδῦναι δυνάμενα, καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείτωσαν σιταγωγίαν. καίτοι, ὦ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἶ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὅς γὰρ ἔτι ἑνὸς

οὐρίῳ DAΩΦ. οὐρείῳ edd. vett. πνεύματι DAΩΦ. τῷ πνεύματι edd. ante Jacobitianam.

14. πειρατὴν] πειραστὴν D. καὶ ταῦτα] ταῦτα om Ω. ἀλλ' ὅρα Ω. ἀλλὰ ὅρα AΦ. παραμυθήσωμαί Ω. σου Φ et v. σε AΩ. πλοῖα Φ et v, sed bene πλοίου AΩVd. vide Quaestt. L. p. 178 et p. 382. ἤδη om Φ. καταδύναι a sola. σιταγωγείτωσαν AΩVYd. σιταγωγείτω DΦabc aliaeque edd. σιταγωγίαν. καὶ ὦ libri omnes (diserte etiam AΩΦ). conjeci adolescens conjectumque ipse reprobavi: σιταγωγίαν. καίτοι ὦ ideoque in prima edit. p. 382 ne mentione quidem dignum censui, sed unice defendi Solani emendationem: σιταγωγίαν, εἰ καὶ ὦ —, quae aliis etiam plurimis complacita est. et hanc ipsam nunc quoque tenuissem, nisi Bekker illud quod mihi olim in mentem venerat, interim per se inventum ipsi probasset Dindorfio. hoc igitur nunc cum dubitatione recepi. ὅς AΩΔa cum Guyeto. ὡς Φ et v. ἡμεῖς δὲ] ὑμεῖς δὲ Ω. libri omnes, puto: καθειδούμεθα καὶ τοὺς (ita diserte AΦ, neque e silentio colligere ausim καὶ abesse ab uno Ω). hic aut deest aliquid aut καὶ redundat.

*πλοίου τουτουΐ δεσπότης ὢν παρήκουες βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς φίλους. * σὺ μὲν οὖν* 258 *εὔπλοει, ὦ βέλτιστε, ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ που τὸ μέγα Ἀδειμάντου πλοῖον τὴν Ἶσίν τις εἶδεν.*

15. *ΑΔΕΙΜ. ὁρᾷς, διὰ τοῦτο ὤκνουν εἰπεῖν ἃ ἐνενόουν, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποιήσεσθέ μου τὴν εὐχήν. ὥστε ἐπιστὰς μικρόν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσοῦμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς· πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελᾶσθαι. ΛΥΚ. μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι καὶ αὐτοὶ ἐπιστάντες. ΑΔΕΙΜ. ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν προεισελθών. ΛΥΚ. οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσνηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἴου σοὶ μὲν εἶναι ῥᾴδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ, ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν; καίτοι πρῴην εἰς Αἴγιναν ἐπὶ τὴν τῆς Ἐνοδίας τελετὴν οἶσθα ἐν ἡλίκῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἕκαστος*

---

simplicissimum est *καί* particulam delere, id quod fecit Dindorfius suffragante Bekkero. *ἰταλίας* A. *τὴν Ἶσίν* Jacobitius, *τὴν ἴσιν* A et v, *τὴν ἴσην* Φ, *ἶσιν* (sine articulo) Ω. *εἶδεν* ΑΩΔ. *οἶδεν* Φ et v.

15. *ΑΔΕΙΜ.*] hinc rursus non ipsae personae sed puncta in A. *διατοῦτο* ΑΦ. *ποιήσεσθε*] *ποιήσεσθαί* Φ. *ὑφ' ὑμῶν*] *ὑφ' ἡμῶν* Φ efg. *συνεμβησόμεθά* Ω et v. *συμβησόμεθά* ΑΦa. *ἐπιστάντες* Guyetus. libri *ὑποστάντες*. *ἀποβάθραν*] *ὑποβάθραν* D. *προεισελθών* Φ et v, *προσελθών* ΑΩ. *γε* Φ et v, *τὲ* A, *τε* Ω. *καίτοι πρῶτον καὶ* ΑΦ schol. et v, *καίτοι πρῶτον* (om *καὶ*) Ω. *καίτοι πρῴην καὶ* Jacobsius (Append. ad Pors. Adv. p. 302) et Lobeckius (in Aglaoph. p. 242) conjecerunt partim recte. at praeterea istuc *καί* jam olim deletum volui. *εἰς αἴγιναν* Ω. *ἐς αἴγιναν* ΑΦ et v. *ἐνοδίας* ΑΩ et v, *ἐνωδίας* Φa. de hoc cultu Pausaniam II, 30, 2 aliosque scriptores recte adtulit Lobeckius l. l. male admixto Aristophaneo in Vesp. v. 122, quod ad hanc rem omnino non pertinet. *τελετὴν*] *ἑορτὴν* D. *συνεμβησόμεθά* ΩΦ et v, *συνεμβησώμεθά* a, *συμβησόμεθά* A. *προεισελθὼν* Φ et v, *προσελθὼν* ΑΩ. libri omnes *ἀφαιρεῖς*

ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά
259 *σοι καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν * ὑφαιρεῖς; ὑπερμαζᾷς γάρ, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθα ὅστις ὢν ναυκληρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε ἡ οἰκία ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα καὶ τῶν ἀκολούθων τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὠγαθέ, πρὸς τῆς Ἴσιδος κἂν τὰ Νειλῷα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου ἢ μύρον ἀπὸ τοῦ Κανώπου ἢ Ἶβιν ἐκ Μέμφιδος, εἰ δὲ ἡ ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.* 16. *ΤΙΜ. ἅλις παιδιᾶς, ὦ Λυκῖνε. ὁρᾷς, ὡς ἐρυθριᾶν Ἀδείμαντον ἐποίησας πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιρρέον; καὶ ἐπείπερ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπόν ἐστι πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς ἐπιβάλλοντας ἑκάστῳ σταδίους αἰτῶμεν*

(*ἀφαιρεῖς*; A). correxi *ὑφαιρεῖς*. superiora verba: *ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν προεισελθών* ipsa repetuntur. vulgo *γε*, sed *γὰρ* AΩΦ, lemma scholii cum Thoma s. v. *ὑπερμαζῶ* p. 373, 3 R. *οὐ* om V. „*οὐδὲ οἶσθα*] *οὐ γὰρ* Ω." *ἐπῆρε*] *ἐπῆρεν* Φ. *σε ἡ οἰκία* DΦa, *σε καὶ ἡ οἰκία* AΩ et v. *ἀκολούθων*] *ἀκολουθούντων* a. post *τὸ πλῆθος* A habet tria puncta (... sic), incertum cur. *Νειλῷα*] *νειλέα* Φ. *μύρον* AΩ. *μῦρον* Φ et v.

Κανώπου ΩΦ et v, *κανώβου* A, forma non deteriore. grammatici (ut Eustathius ad Dionys. 13, Stephanus Byz. s. *Κάνωπος* p. 355, 5 alii) consensu tradunt *Κάνωπος* dicendum esse, *Κάνωβος* negant, quae res hodie non exstat. immo forma *Κάνωβος* etiam frequentior est quam altera et inprimis Amyclaeus juvenis dici *Κάνωβος* solet, velut in locis ab Meinekio in Anal. Alex. p. 380 allatis. apud latinos tamen scriptores Canopus formam ubique legisse videor, tametsi alteram formam Canobus novit Quintilianus in J. O. I, 5 § 54. *Ἶβιν* Jacobitius pro *Ἴβιν*. *εἰ δὲ ἡ ναῦς* DΩΦ, *εἴγε ἡ ναῦς* A, *εἰ δὲ καὶ ἡ ναῦς* v. geminos Luciani locos in Quaestt. L. p. 384 collegi. *ἐδύνατο* AΩ et v, *ἠδύνατο* Φ.

16. post *ἐπιρρέον* interrogat A, non item v. *τὸ λοιπόν ἐστι* Φ et v, *τῶν λοιπῶν ἐστι* A, *τῶν λοιπῶν* Ω (om *ἐστι*). libri *τοὺς ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίους*. dedi id quod syntaxis poscit: *τοὺς ἐπιβάλλοντας ἑκάστῳ σταδίους*. vide vel hujus libelli § 46: *τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι σταδίοις*. numerum ipsum stadiorum,

ἅπερ ἂν δοκῇ παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὅ
τε κάματος λάθοι καὶ ἅμα εὐφρανούμεθα ὥσπερ ἡδίστῳ
ὀνείρατι ἑκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ
ποιήσοντι ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ ἑκάστῳ [ἔστω] τὸ μέτρον
τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσθωσαν παρέξον-
τες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανα ἔσται. τὸ δὲ μέγιστον,
ἐπίδειξις ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιτο * 260
τῷ πλούτῳ καὶ τῇ εὐχῇ· δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλου-
τήσας ἐγένετο. 17. ΣΑΜ. καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ
πείθομαί σοι καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὔξομαι ἅπερ ἂν
δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν...,
οἶμαι, ὅς γε ἤδη ἐν τῇ νηῒ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει·
χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν. ΛΥΚ. ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ
τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς
εὐτυχίαις δοκῶ. ΑΔΕΙΜ. τίς οὖν πρῶτος ἄρξεται;
ΛΥΚ. σύ, ὦ Ἀδείμαντε, εἶτα μετὰ σὲ οὑτοσὶ Σάμιππος,

---

qui infra § 39 init. profertur, etiam h. l. addi Sommerbrodtius voluit, acuta sane conjectura sed non plane necessaria, quum ipse scriberet: τοὺς ἐπιβάλλοντας ἓξ ἕκαστος σταδίους. quodsi ἑκάστῳ reponatur, ἕξ inseri utique potest. αἰτῶμεν] αἰτοῦμεν ΑΩΦ. εὐφρανούμεθα] εὐφρανάμεθα Ω. ἐφ' ὅσον ΑΩ et v, ἐς ὅσον Φ. libri ἑκάστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς. restitui ἑκάστῳ [ἔστω] τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς. nam imperativus abesse nequit, quum modo praecesserit αἰτῶμεν, sequatur autem ὑποκείσθωσαν. emendationem nostram confirmat etiam menda sane antiqua ἐπίδειξις ἔστω pro ἐπίδ. ἔσται, quae ad hunc ipsum locum spectat. ὑποκείσθωσαν παρέξοντες ΑΦ et v, παρέξοντες ὑποκείσθωσαν Ω solus, ἀγωνίσθωσαν παρέξοντες D absurde. ἐπίδειξις ἔσται ΑΩΦ et v, ἐπίδειξις ἔστω VY, de qua re paullo ante dictum est. ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιτο ΑΩ et v, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσεται ΦYa, ὅστις ἄριστα χρήσεται D. ἐγένετο ΑΩΦ. ἐγένητο D.

17. καλῇ ΑΩΦ et v, καλεῖ Ya. libri οὐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι. sed ante οἶμαι aliquid excidit. suppleo: οὐδὲ ἐρωτᾶν [καλὸν,] οἶμαι, vel etiam: οὐδὲ ἐρωτᾶν [δέομαι,] οἶμαι, quocum confer Piscat. § 17. libri ὅς γε δή. at recte Solanus: ὅς γε ἤδη correxit. vide Hermotim. § 78. nulla persona ante ἀλλὰ in A. πλουτῶμεν ΩΦ et v, πλουτοῦμεν A. ἐπὶ DΦ abc et edd. pleraeque, ἐν AVd et fortassis Ω. τίς οὖν Φ recte. τίς γοῦν A et v, (de Ω parum constat). τίς δ' οὖν Jacobiti conjectura est.

πρῶτος ΑΩ et v, πρῶτον Φ. πρὸ τοῦ Δειπύλου] πρὸς τὸ δίπυ-

εἶτα Τιμόλαος· ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῆς εὐχῆς, καὶ τοῦτο ὡς οἷόν τε παραδραμών. 18. ΑΔΕΙΜ. οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς νεώς, ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστιν ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ· ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῷος ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα ἐμά, ὁ φόρτος οἱ ἔμποροι αἱ γυναῖκες οἱ ναῦται καὶ εἴ τι ἄλλο. ΣΑΜ. τὸ ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηΐ. ΑΔΕΙΜ. τὸν παῖδα φῄς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομήτην; κἀκεῖνος οὖν ἔστω ἐμός. ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον ἐστίν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι δαρεικοί. 19. ΛΥΚ. τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεταί σοι τὸ
261 πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος * πυροῦ καὶ ἰσαρίθμου

λον Ω, quae menda nata videtur e verbis § 46: πρὸς τὸ Δίπυλον. libri ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ dativo vitioso. scripsi ἐπιλήψομαι τῆς εὐχῆς. dativus nasci potuit ex inferiore ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ, praeterquam quod η̄ et ης̄ saepe confusa sunt.

18. ἐπείπερ AΩVd, εἴπερ Φ et v. libri ἐμὰ καὶ ὁ φόρτος. ego καὶ particulam delevi. libri post ναῦται pergunt: καὶ ἄλλο εἴ τι (ita AΩ et v, sed καὶ ἄλλο ὅτι DΦa) ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων. ΣΑΜ. λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηΐ. quae intelligi non possunt. hodie scripsi duce Sommerbrodtio καὶ εἴ τι ἄλλο, Samippi personam paullo ante posui cum Bekkero, postremo ipse τό articulum inserui et scripsi: καὶ εἴ τι ἄλλο. ΣΑΜ. τὸ ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων λέληθας —. sensum jam olim in Qu. L. p. 385 adsecutus eram collatis Lexiph. § 22 et De Salt. § 1. enimvero καὶ εἴ τι ἄλλο unus Sommerbrodtius optime restituit. debet enim Adimantus, qui opus habet admonitione ita loqui, ut ipse pueri formosi videatur oblitus esse. totum locum ita scribebat Sommerbrodtius: καὶ εἴ τι ἄλλο ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων. ΣΑΜ. λέληθας σὲ αὐτὸν ἔχων ἐν τῇ νηΐ, Bekker autem edidit: οἱ ναῦται. ΣΑΜ. καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηΐ. τὸν παῖδα] haec om Ω. τὸν κομήτην;] τὸν om Ω. ὁ πυρὸς] ὁ τυρὸς Φ. ἔνδον additum ex DAΩΦ. ὁ ἀριθμὸς Φ et v, ἀριθμὸς DAΩ. γενέσθω AΩΦ et v, γινέσθω D solus. etiam in gemino loco D. Deor. XXV, 3 nunc optimi codd: αἴγειροι γενέσθωσαν (pro γιγνέσθωσαν).

19. καταδύσεταί σοι AΩ et v, καταδύσεταί σου Φ. ἰσαρίθμου AΩ, τοῦ ἰσαρίθμου Φ et v. χρυσίον Φ et v, χρυσοῦ

χρυσίου. *ΑΔΕΙΜ.* μὴ φθόνει, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ἐπειδὰν εἰς σὲ περιέλθῃ ἡ εὐχή, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλεις, ὅλην χρυσῆν ποιήσας ἔχε, κἀγὼ σιωπήσομαί σοι. *ΛΥΚ.* ἀλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας ἔγωγε τῆς σῆς τοῦτο ἐποιησάμην, ὡς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα μέτρια, τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὡραῖον ἀποπνιγήσεται ἄθλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον. *ΤΙΜ.* θάρρει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κιθαρῳδὸν μέν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ᾠδῆς, καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προσκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικοῦ; *ΑΔΕΙΜ.* καὶ σὺ γάρ, Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖ-

---

ΑΩ. εἰς σὲ] ἐισὲ A (ita A, σ superscr.). libri παρέλθῃ vitiose. περιέλθῃ bene correxit is quem facti male paenituit, C. Jacobitius ad Toxar. § 51 p. 95 ed. prim., prior ille Cobeto in V. L. p. 201. τὸν πάρνιθι (α superscr.) ἐκείνην Φ. attice dicitur etiam ὁ Πάρνης, quod sciebat iste librariolus. θέλεις ΑΩ. θέλοις Φ et v. τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ΑΦ et v, ἔγωγε τῆς σῆς Ω (om τοῦτο). unde sicut res poscit transposui: ἔγωγε τῆς σῆς τοῦτο. ἐποιησάμην] h. e. ‚fieri jussi, faciendum curavi'. sic attici dicunt ὅπλα (εἰκόνας vel ut infra § 21 est, τραπέζας) ποιεῖσθαι. ita enim jocatur, quasi id quod suaserat tantum, revera ipse fieri jusserit. ὑμέτερα libri verissime. prava est Gesneri conjectura nimium multis probata ἡμέτερα, quam ne intelligere quidem licet, nisi forte antea pro τῆς σῆς scribatur τῆς ἡμετέρας et ἅπαντες pro ἅπαντας. minime vero liquet Lycinum una tunc in illa navi fuisse dici. ‚et vobis quidem, inquit, non magnum imminet periculum' (quum vos nare sciatis, Aegyptius autem nesciat). inprimis tene haec verba Lycini ejusdem § 15: ἡμεῖς — ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν; θάρρει ΑΩ et v, θάρσει Φ. κιθαρῳδὸν μέν τινα] de hac fabula et de ipso Arione ad D. Marin. VIII disseram. ἐς τὸν ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ΑΩ, εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος v, ἐπὶ δελφῖνος ἐς τὸν ἰσθμὸν Φ. προκομισθῆναι ΑΦ et v, sed προσκομισθῆναι Ω, ut ego dudum volueram. de hoc ipso Melicerte ita scriptum est in D. Mar. VIII, 1: ἐπὶ (variatur εἰς) τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε. τὸν νεώνητον om Ω. ΑΔΕΙΜ.] hinc rursus personae in marg. A. ἐπιμετρεῖς ΩΦ et v, περιμετρεῖς A.

*νον καὶ ἐπιμετρεῖς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγη-
τὴς αὐτὸς γενόμενος;* 20. *ΤΙΜ. ἄμεινον γὰρ ἦν πιθα-
νώτερον αὐτὸ ποιεῖν καί τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ
ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τοῦ πλοίου μετατι-
θεὶς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ. ΑΔΕΙΜ. εὖ λέγεις, καὶ
ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον,
ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι χρυσίου ἐπι-
σήμου. εὐθὺς οὖν κατὰ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον,
ὡς ἂν ἐπισημότατα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα*
262 *ὠνησάμην ἤδη, * πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν
Ἐλευσῖνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα
τῶν ἀγώνων ἕνεκα, εἴ ποτε δὴ ἐς τὰ Ἴσθμια ἐπιδη-
μήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον, καὶ ὅλως εἴ που τι*

---

20. *γὰρ ἦν* Φ et v, *ἦν* ΑΩ (om *γάρ*). *θησαυρὸν*] quem Solanus respici putat thesaurum ab Attico Herodis Attici patre inventum, is vero huc non pertinet. neque si mox *Ἐχεκράτους* pocula memorantur, ideo respicit ad Echecratem Phliasium, qui est in Platonis Phaedone. *μεταθεὶς* a, *μετατιθεὶς* pm A, ut videtur. *καὶ* (post *λέγεις*) additum ex DAΩΔM, om Φ et v. *ἀνωρύχθω* A. *χρυσίου ἐπισήμου* ΑΩ, *ἐπισήμου χρυσίου* Φ et v. *τὸν Ἡσίοδον*] *Ἔργ.* v. 405. *τοπρῶτον* ΑΦ. *ἐπισημότατα*] *ἐπισημότατον* Ya. *ὠνησάμην*] *ὠνησαίμην* Ω. *ὅσα ἰσθμοῖ καὶ πυθοῖ* ΑΩ et v, *ὅσα ἰσθμοῖ καὶ λιθοῖ* a, *ὅσα καὶ λιθοῖ* (*ἰσθμοῖ* suprascr.) D, *ὅσα θυμόν· καὶ λιθοῖ* (sic) Φ, *ὅσα θύμον καὶ λίθοι* ΔM. lectionem *ὅσα θύμον καὶ λίθοι* primum probavit is, quem hic quidem frustra rident Bipontini (VIII p. 507) Belin de Ballu. Cobeto judice (in V. L. p. 201) Adimantus emturus erat planitiem amoenam, montes habere non curabat. adeo Belinum sequitur Cobetus, Cobetum suum Dindorfius. at Bekkero in mentem veniebat *ὅσα ψάμμοι καὶ λίθοι*, quod certe *ψάμμος* dicendum erat. nempe prima menda *Ἰσθμοῖ* (nata illa ex inferiore *τὸν Ἰσθμόν*) traxit alteram *καὶ Πυθοῖ*. cum edita nunc lectione cf. Ovidium Metam. VIII, 803: ‚Famem lapidoso vidit in agro — vellentem dentibus herbas.' describitur ‚triste solum, sterilis, sine fruge, sine arbore tellus' (v. 792). *καὶ ἐν Ἐλευσῖνι*] *καὶ Ἐλευσῖνι* Cobetus V. L. p. 201, frustra. *ἕνεκα* ΑΩ, *εἵνεκα* Φ et v. *εἴποτε δὴ* vulgo recte, *εἴποτε δὲ* ΑΩΦa. libri *τὰ ἴσθμια*. ego supplevi: [*ἐς*] *τὰ Ἴσθμια*. vide vel Heindorfium ad Plat. Phaedonem p. 4. *σικυώνιον* A et v, *συκιώνιον* Φ, *συκιόνιον* Ω. *τι συνηρεφὲς* ΑΩ, *τι ἢ συνηρεφὲς* Φ et v. *τι ἢ συνηρεφὲς* Jacobsius (Append.

συνηρεφὴς ἢ ἔνυδρον ἢ εὔκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔσται. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν, τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὁλκήν. 21. *ΛΥΚ. εἶτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλῆρες οὕτω βαρὺ ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ᾽ αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον ἀλλὰ Σισύφειόν τι βάρος ἀναδιδόντος; ΑΔΕΙΜ. ἄνθρωπε, μή μοι ἀνάλυε τὴν εὐχήν. ἐγὼ δὲ καὶ τὰς τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς, εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτούς. ΛΥΚ. ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδᾳ, καὶ ὁ ἄρτος σοι καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται καὶ πλουτῶν ἄθλιος ἀπόλῃ λιμῷ διαφθα-*

---

ad Pors. Adv. p. 302), quod olim (nondum cognita scriptura AΩ) in Quaestt. L. p. 387 probaram. *ἔσται* AΩΦ, *ἔστω* v. futurum postulat dictio *ἐν ὀλίγῳ*. de re ipsa confer Gallum § 32: *πάντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν.*

21. *ΛΥΚ.*] *Λυκῆνος* marg A. *ὁ οἰνοχόος* DAΩΦ, *οἰνοχόος* edd. vett. *σισύφειόν* A, *σισύφιόν* ΩΦ et v. libri *μή μ᾽ ἀνάλυε.* correxi dudum: *μή μοι ἀνάλυε.* nam *μοι* ne poetae quidem elidunt. frustra enim Lobeckius ad Soph. Aj. p. 249 (sive p. 151 ed. sec.) unum excipiebat Hipponactem ap. Tzetz. ad Lycophr. 690: ,*ὦ Ζεῦ πάτερ θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ, | τί μ᾽ οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου, πάλμυ*' (ibi aut *ἀργύρου πάλμυ* aut *ἀργύρου πάλμυν* omnes codices, teste L. Bachmanno). ipse igitur Tzetzes *πάλμυ* per errorem repetiit, quum Hipponax alia voce usus esset. interim ut intelligi haec possint, nimis audacter suppleo: *ὦ — Ὀλυμπίων πάλμυ, | τί οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου [κρέσσω;]* cf. Ananium Athenaei III p. 78, f v. 3. qui in Hipponacte loquitur thesauro (argenti seria) invento Jovem ultro incusare videtur, quod non aurum potius invenerit. *εὐχὴν* AΦ et v, *ἀρχὴν* Ω, errore solemni. sed in Eurip. Phoeniss. v. 70 pro *εὐχὰς* male scriptum *ὀργάς.* libri *καὶ τραπέζας.* recte vero *καὶ τὰς τραπέζας* Halmius et Dindorfius. *ποιήσομαι* om D. *πλουτῶν*] *πλούτῳ* Ω.

ΑΔΕΙΜ. τὰ σὰ —] ab initio aliquid deest; haec enim nimis sunt abrupta. suppleo: *ΑΔΕΙΜ. [σὺ δὴ] τὰ σὰ —,* ut *δή* sit ironicum. at in seria oratione ab initio sine vocula *δή*, non sine pronomine *σύ* scriptum in Anachars. § 19. *ΣΟΛ. σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον* et in Alexandro § 44: *σὺ μέντοι, ὦ Ἀλέξανδρε — ἀνέπεισας.* adde similia in Quaestt. L. Praefat. p. XXVIII. *αὐτῆς*] *αὐτῆς* A (ut videtur).

ρεὶς πολυτελεῖ. ΑΔΕΙΜ. τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε, μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν αὐτὸς αἰτῇς. 22. ἐσθὴς ἐπὶ τούτοις ἁλουργὴς καὶ ὁ βίος οἷος ἁβρότατος, ὕπνος
263 ἐφ' ὅσον ἥδιστος, * φίλων πρόσοδοι καὶ δεήσεις καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν καὶ προσκυνεῖν. καὶ οἱ μὲν ἕωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος καὶ Δημόκριτος οἱ πάνυ. καὶ προσελθοῦσί γε αὐτοῖς καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιοῦσι θυρωροὶ ἑπτὰ ἐφεστῶτες, εὐμεγέθεις βάρβαροι, προσαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιοῦσιν. ἐγὼ δέ, ὁπόταν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος ἐκείνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψομαι ἐνίους· εἰ δέ τις πένης . . . οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι τοῦτον καὶ λουσάμενον ἥκειν κελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγήσονται, οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχήματα ἵππους καὶ παῖδας ὡραίους ὅσον δισχιλίους, ἐξ ἁπάσης ἡλικίας ὅ τι περ τὸ ἀνθηρότατον. 23. εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελὴς

---

22. ἁλουργὶς Φ et v, hanc vocem om ΑΩ, sed bene ἁλουργὴς correxit Cobetus V. L. p. 201. δημόκριτος ΑΩV, Δημοκράτης Φ et v. προσελθοῦσί γε αὐτοῖς Φ et v, προσέλθουσί γε αὐτοί. (sic) Α, προσελθοῦσί γε αὐτοὶ Ω. ἐφεστῶτες] ἑστῶτες Υ. προσαρραξάτωσαν ΑΩ. libri ἐς τὸ μέτωπον εὐθύ. at malim ordine consueto: εὐθὺ ἐς τὸ μέτωπον. εὐθὺ τὴν] εὐθύτην Α. αὐτοὶ] εὐθὺ D, quod mihi vocem εὐθύ transponenti favet. δόξῃ, προκύψας Φ et v, προκύψας Α (om δόξῃ), sed utrumque simul om Ω. οὐδ' Φ et v, οὐδὲ ΑΩ. ἐπιβλέψοιμι libri et v (ita certo ΑΦ et ut opinor etiam Ω). οὐδ' ἂν ἐπιβλέψαιμι Halmius, quod etiam Jacobsius (Append. ad Pors. Adv. p. 302) scribere voluerat. at quum futura sequantur, corrigendum est ἐπιβλέψομαι, quae non tam Dindorfi emendatio est quam multo ante Dindorfium Pflugki ad Eurip. Alcest. v. 157. τις πένης om Ω. post πένης ego signa posui lacunae. male enim verbum deest. supple: εἰ δέ τις πένης [παρέσται] οἷος —. οἷος] οἷς Ω. φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονήσαιμι Ω. ὅσον] ὅσους Ω. δισχιλίους libri omnes (diserte DΑΩΦ) δυσχιλίους edd. vett. ἐξ ἁπάσης ἡλικίας] interpunctionem correxi in Quaestt. L. p. 38.

23. δεῖπνα] δεῖπνοι Α. ἔλαιον Α, ἔλαιον δὲ Φ et v et fortassis Ω. cf. Quaestt. L. p. 85. σύες ΑΩ, σῦες Φ et v.

γὰρ ὁ ἄργυρος καὶ οὐ κατ' ἐμὲ) τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας,
οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι
δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα πανταχόθεν καὶ σύες
καὶ λαγῷ, καὶ ὅσα πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος * καὶ ταὼς 264
ἐξ Ἰνδίας καὶ ἀλεκτρυὼν ὁ Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα σοφισταί τινες περὶ πέμματα καὶ χυμοὺς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προπίοιμι σκύφον ἢ φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔκπωμα. 24. οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἶροι δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκέτι τὸ ἀργυροῦν πινάκιον ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος

---

libri λαγὼς—. aut scribendum est cum Guyeto: σύες καὶ λαγῷ, id quod recepi, aut cum Reitzio et Lehmanno: σῦς καὶ λαγώς. ὄρνις ΑΩ et v, ὄρνεις Φ. ὁ νομαδικὸς ΑΩ, Νομαδικὸς (om ὁ) Φ et v. ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔκπωμα] J. Capitolinus in Vero c. 5 de famoso convivio hujus imperatoris: ,donatos etiam, inquit, calices singulis per singulas potiones myrrinos et crystallinos Alexandrinos, quotiens bibitum est, data etiam aurea atque argentea pocula et gemmata' caet. Salmasius ibi, ne post illa ,per singulas potiones' δὶς ταὐτόν existeret, verba ,quotiens bibitum est' deleri volebat. immo, ut haec ipsa Luciani verba ὁ ἐκπιών docebunt, una addita literula corrigendum est: ,quotiens ebibitum est.' sed de tempore hujus convivii ipse Capitolinus recte judicat: ,et haec quidem, inquit, post Parthicum bellum.' at idem non debebat ita scribere c. 5 init: ,tale convivium in quo primum duodecim accubuisse dicitur.' immo, uti Casaubonus quoque vidit, Verus notissimam coenam δωδεκάθεον Octavii juvenis imitatus est, de qua coena vide C. Suetonium in Octavio c. 71. Verus enim post bellum Parthicum, cui ipse interfuerat, spiritus sumsit ingentes. Capitolini autem locus docet quod h. l. Adimantus in votis habuit, paullo post vere factum esse, non id quidem ab homine privato sed ab imperatore. ceterum jam ante bellum Parthicum hunc dialogum Lucianus scripsit, de qua re infra erit locus disserendi. neque enim aut Lucianus aut Verus insaniam istam primum excogitasse censendi sunt, sed luxurie antiquitus tradita ambo utuntur, id quod elucet vel e Xenophonte Cyropaed. VIII, 3, 35 fin. et e Polybio ap. Suidam s. Προπεπωκότες (sive Fragm. 148 p. 1186 ed. Bekk.).

24. πρὸς ἐμὲ, Ἶροι δηλαδὴ ΑΩ, πρὸς ἐμὲ καὶ δηλαδὴ (cum octo literarum lacuna) Φ, πρὸς ἐμὲ Ἶροι καὶ πτωχοὶ δηλαδὴ D, πρὸς ἐμὲ Ἶροι καὶ προσαίται (sic) δηλαδὴ v. et haec

ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα ἐξαίρετα παρ᾽ ἐμοῦ ὑπῆρξεν ἄν, αἱ μὲν διανομαὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον δραχμαὶ τῷ μὲν ἀστῷ ἑκατόν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἥμισυ τούτων· δημοσίᾳ δὲ ὅσα ἐς κάλλος, θέατρα καὶ βαλανεῖα, καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἥκειν κἀνταῦθά που λιμένα εἶναι ἐπαχθέντος ὀρύγματι μεγάλῳ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν μου πλη-

---

quidem jam olim in Quaestt. L. p. 388 correxi. vide Ruhnkenium Epist. Cr. II, p. 138. οὐκέτι ΑΩ, οὐκ ἔτι Φ et v. τοὺς οἰκέτας om Φ. ἐξαίρετα παρ᾽ ἐμοῦ ΑΩΦ, παρ᾽ ἐμοῦ ἐξαίρετα v. ὑπῆρξεν ΑΩ et v, ὑπῆρχεν DΦa. vulgatam firmat illud § 25: ἐκέλευσα ἄν. ἑκατόν] .ρ. a. ἥμισυ ΑΩΦ et v, quod ne licet quidem mutare, nisi cui ludere placeat: τὸ ἥμισυ addito articulo. sed pro ἥμισυ D ″ς ^{κ.} γ (sic, ut narrant). caeteris notis, quibus ‚dimidium' graece significatur, frequentior ea nota est, quam typothetae saepius male sic reddiderunt ʹς vel ″ς velut in scholiis ad Luc. Charonem § 8 (T. I p. 500 ed. R.). at genuinam hujus ipsius notae formam tirones e Bastii Ep. Crit. p. 20, ex ejusdem Appendice p. 5 ed. Lips., ab eodem ad Gregor. Cor. p. 854 cognoscent. ita h. l. cod. Oxoniensis ipse quoque habet ἥμισυ non literis tamen expressum sed nota. sic quoque restat ^{κ.} γ quod in codice paulo aliter pictum sive plenum numerum 23 sive fractum $^{20}/_{3}$ sive quid aliud expressit, nihil ad Lucianum spectare sed e scholio ad h. l. deperdito resedisse videtur. libri δημόσια δὲ ἐς κάλλος mendose, ut jam alii viderunt. neque tamen vel Seageri δαιμόνια δὲ ἐς κάλλος vel Lehmanni et Halmi conjectura θαυμάσια δὲ ἐς κάλλος uti licet, quum ipsa notio vocis δημόσιος hic non minus necessaria sit, quam in simili loco Herodiani Hist. I, 12, qui de Cleandro: λουτρὸν δημόσιον ἀνῆκεν αὐτοῖς. ego vero ita edidi ut omnino scribendum judico: δημοσίᾳ δὲ [ὅσα] ἐς κάλλος, i. e. ‚publice autem quae ad pulchritudinem spectant'. et δημοσίᾳ quidem in his G. Hermanno debetur. nam divisiones pertinent ad singulos, ad cunctos autem (δημοσίᾳ) theatra, balneae, fossa magna, novus portus. ego ipse ὅσα addidi atque supplevi. cum dictione ὅσα ἐς κάλλος confer vel Judic. Vocal. § 12 init: ὅσον ἐς φωνήν, supra § 23: καὶ ὅσα πτηνὰ ὄρνις —, et Adv. Jndoct. § 8: ὑπερφυές τι χρῆμα ἐς κάλλος. ὁρμεῖν] ὁρμᾶν D solus. καταφανὲς ὂν ΑΦ et v, καταφανὲς οὖν Ω, καταφανὲς ὂν d, καταφανὴς ὢν D.

σίον ὁρμεῖν καταφανὲς ὂν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ. 25. τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου παραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἄν, Τιμολάῳ δὲ πέντε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ καὶ ἐπισκώπτει μου τὴν εὐχήν. τοῦτον * ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίον, 265
πλουτῶν ἐς ὑπερβολὴν καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως χρώμενος. εἴρηκα. καί μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά. 26. ΛΥΚ. οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὑτοσὶ πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἣν ἐκείνη ἀπορραγῇ, πάντα οἴχεταί καὶ ἄνθρακές σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται; ΑΔΕΙΜ. πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον, ὁπόσον χρόνον βιώσῃ πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἄρτι σοι παρακειμένης τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα καὶ ἀπογεύσασθαι τοῦ ταὼ ἢ τοῦ Νομάδος

---

25. *ὑμῖν Φ* et v, *ἡμῖν* ΑΩ. *εἴκοσι*] .κ. a et paullo post .ε. pro *πέντε*. *ἐπισήμου χρυσίου* ΑΩΦ et v, *χρυσίου* (om *ἐπισήμου*) D. hinc cave sic transponas: *χρυσίου ἐπισήμου*, quod sane supra § 18 legitur et § 20 e codd. pro altero restitutum est. at h. l. vulgatam quum ipsa sententia poscit, tum inferiore loco quo ad nostrum respicitur eorundem verborum iteratio § 31 init: *τοσούτοις σε μεδίμνοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου*. *ἐς ὑπερβολὴν* A et v, *δὲ ὑπερβολὴν Ω*, *ἐξ ὑπερβολὴν Φ*. *τρυφῶν*] *πλουτῶν Φ*, qui haec ita exhibet: *πλουτῶν ἐξ ὑπερβολὴν καὶ πλουτῶν*. *τελεσιουργήσοιεν Φ*.

26. *ὁ πᾶς* ΑΩΦa, *ὁ παῖς* bcd aliaeque ante Reitzianam. *ἀπήρτηται,*] *ἀπήρτισται;* A. *ἔσται;* ΑΩΦ et v, *ἔστιν* D. *ΛΥΚ.* om. abcd, sed habent A (in textu et marg.) *ΩΦ*. libri *βιώσεις*. at recte Dindorfius solus *βιώσῃ*. unico hoc loco excepto noster futuro attico *βιώσομαι* et saepissime utitur et constantissime. libri *εἰ ἔτι* inepte. correxi *εἰ ἄρτι* cum Guyeto et Lehmanno, quorum hic contulit Charon. § 17: *ὁ δὲ ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον ἄπεισι τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς*. nam h. l. *ἄρτι* prope necessarium est, ut inferius *αὐτίκα* docet in his verbis: *τοὺς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας*. *σοι παρακειμένης* ΑΩ, *παρακειμένης σοι Φ* et v. *γυψὶ* om *Ω*. *ἐθέλεις* ΑΩ et v, *ἐθέλοις Φ*a. *καταριθμήσωμαί* V, *καταριθμήσομαί* ΑΩΦ et v, quod fortasse revocandum est. *πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου Φ* et v, *τοῦ πλούτου πρὶν*

ἀλεκτρυόνος, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ
κόραξι πάντα ἐκεῖνα καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμή-
σωμαί σοι τοὺς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλού-
του ἀποθανόντας, ἐνίους δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέν-
τας ὧν εἶχον ὑπό τινος βασκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα
δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Πολυ-
κράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους, ἐκπεσόν-
τας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων. 27. ἵνα δέ σοι
καὶ τούτους ἀφῶ, τό γε ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἴει σοι
γενήσεσθαι καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὁρᾷς πολλοὺς τῶν πλου-
266 σίων κακοδαιμόνως * διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων,
τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ τυφλοὺς
ἢ τῶν ἐντοσθιδίων τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἂν
ἕλοιο πλουτῶν δὶς τοσοῦτον πλοῦτον ὅμοια πάσχειν
Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ καὶ θηλύνεσθαι ὡς ἐκεῖνος, εὖ
οἶδα κἂν μὴ εἴπῃς. ἐῶ λέγειν, ὅσας ἐπιβουλὰς μετὰ
τοῦ πλούτου εἴληφας καὶ φθόνον καὶ μῖσος παρὰ τῶν

ἀπολαῦσαι AΩ, foeda lectione, cujus ope scribi non licet: πρὶν τοῦ πλούτου ἀπολαῦσαι. immo bene habet vulgata, quacum cf. Charon. § 17 fin: πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν. καὶ ζῶντας] καὶ om Φ. ἐκπεσόντας AΦ et v, ἐκ Ω (cum lacuna).

27. ἀφῶ om Ω. τό γε Guyetus. τό τε Φ et v, τότε A, sed de Ω parum constat. γενήσεσθαι om Φ. ἐνίους] ἐνία A. ἐντοσθιδίων AΩVd, ἐντοσθίων DΦabc et reliquae (praeter d) ante Lehmannum. apud Aristotelem De Part. Animal. 103, 22 B. recte libri: τῶν ἐντοσθιδίων. nam hoc in genere terminatio in — ίδιος attica est, non item primitiva in — ιος, ut bene Lobeckius Parerg. ad Phrynich. p. 556. φανομάχῳ AΦ et v, φαινομάχῳ Ω solus, quam formam nusquam legi. variant tamen nomina paria ut Φανοκλῆς et Φαινοκλῆς, Φαινόκριτος et Φανόκριτος, item similia velut Χάριππος et Χαίριππος, quorum utrumvis habet pars codicum in Aristoph. Nub. v. 65. ἐπιβουλὰς μετὰ DAΩΦ, ἐπιβουλὰς οἶδα μετὰ edd. ante Jacobitium. οἶδα ut odiosum primus deleri voluit Solanus. post πλούτου libri: ἢ λῃστὰς DAΩΦa, καὶ λῃστὰς bcd et reliquae edd. nam editores omnes vulgatam καὶ λῃστὰς tacito servarunt, pro qua scribi saltem debebat καὶ λῃστείας. at quum verbum neque deesse possit nec nisi antiquae ope lectionis ΗΛΗΙΣΤΑC certo restitui: jam olim ego correxi ΕΙΛΗΦΑC itaque nunc edidi. dicunt enim attici τὸν Πλοῦτον λαμβάνειν, ut ipse noster in Timone § 36 init., dicunt

πολλῶν. ὁρᾷς οἵων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται; ΑΔΕΙΜ. ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος· ὥστε οὐδὲ τὴν χοίνικα ἔτι λήψῃ, ἐς τέλος μοι τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων. ΛΥΚ. τοῦτο μὲν δὴ κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύῃ καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὔχου. 28. *ΣΑΜ. ἐγὼ δὲ (ἠπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκὰς ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσω μοι γενέσθαι, ἥν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς θησαυρὸν αἰτῶν καὶ μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ πάντα οἱ θεοί, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος*

---

eidem *κακὸν λαμβάνειν* inprimisque comici velut Aristoph. Nub. v. 1292. ergo non minus atticum illud est, quod hic Luciano reddidi, *ὅσα κακὰ μετὰ τοῦ Πλούτου εἴληφας.* denique hoc vel tiro videat, fieri tali in loco non potuisse ut scriberem *ΕΙΛΗΧΑC*.

αἴτιος ὁ θησαυρὸς ΑΦ et v, *ὁ θησαυρὸς αἴτιος Ω.* *γίγνεται;* v, *γίνεται;* ΑΩΦ. *σύ μοι* ΑΦ et v, *μοί σύ* (sic) *Ω, σοί μοι* n. *ὥστε οὐδὲ* conjeci in Qu. L. p. 389, *ὥστε οὔτε* A et v, *ὥστε οὐ Φ*, sed de Ω dubito. *τὴν χοίνικα* ΑΩVd, *τὴν χοινικίδα* DΦa et (praeter d) reliquae. nempe hoc refertur ad superiora illa § 25: *Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ ταύτην.* *ἔτι λήψῃ* ΑΦ et v, *οὔτι λήψῃ Ω.* libri *ἐς τέλος μου*, sed dudum rescripsi *ἐς τέλος μοι*, quam collocationem Lucianus dedit auribus, ne eas sigmatismo *ἐς τέλος τῆς εὐχῆς* obfenderet. cohaerent enim verba *μοι ἐπηρεάζων.* recte Schaefer ad Demosth. II p. 205: ‚*ἐπηρεάζειν* et *ἐπήρεια* proprie dicuntur de sycophantis.' dicere autem attici *ἐπηρεάζειν τινί* de homine qui laedatur non de re consueverunt. itaque hic scribi non potuit: *ἐς τέλος μου τῇ εὐχῇ ἐπηρεάζων*, id quod Guyeto et Jacobitio in mentem venit.

ΛΥΚ.] ex hoc inde loco nonnumquam puncta, alibi personae ipsae in A. libri *τοῦτο μὲν ἤδη* quum caeteri tum A, qui statim pergit *ὁ σάμιππος*, tredecim verbis omissis. quum *ἤδη* post *μὲν* ineptum sit, sic edidi: *τοῦτο μὲν δή*, haudquaquam impediente libro A, cujus scriba ab hoc ipso *δή* ad *ἤδη* aberravit.

28. *ἠπειρώτης* A. libri et v: *αἰτήσομαι γενέσθαι* (ita ΑΦ diserte, et haud dubie Ω). pronomine *μοι* opus esse in Quaestt. L. p. 390 demonstravi non sine mala conjectura: *αἰτήσομαί μοι γενέσθαι.* atqui verum jam Courierius (La Luciade p. 227) viderat: *αἰτήσω μοι γενέσθαι.* *ἥν γε*] *ἥν τε* ΑΩΦ. *πάντα* DΑΩΦ,

ἔθηκε, φησὶ μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου ἢ Πτολεμαῖος ἢ Μιθριδάτης ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς ἦρξεν. ἀλλά μοι τὸ πρῶτον ἀπὸ λῃστείας ἀρξαμένῳ ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν, εἶτα κατ' ὀλίγον τρια-
267 κόσιοι * προσιόντες ἡμῖν ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις εἶτα χίλιοι καὶ μετ' οὐ πολὺ μύριοι, καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους.
29. ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἁπάντων προκριθεὶς ἄρχειν [αἰτῶ,] ἄριστος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι καὶ

ἅπαντα v. ὁ νόμος ΑΩΦ et v, νόμος (om ὁ) D solus. libri ἔθηκε, φήσας. dudum conjeci: ἔθηκε, φησὶ (sive φησίν), ut ratio poscit structurae, quae quidem haec est: δύνανται γὰρ πάντα οἱ θεοὶ καὶ ὁ νόμος φησὶ —. attici crebro usurpant et hoc ipsum ὁ νόμος φησίν et similia ut in Eunuch. § 10 med: ὁ ἄξων φησίν. vide tamen nostra ad § 33 med. μιθραδάτης Φ. ἄλλος om Ω. παρὰ τοῦ πατρὸς Ω, παρὰ πατρὸς ΑΦ et v. τὸ πρῶτον Ωa et v, τοπρῶτον A (ita A) Φbc. ἀπὸ λῃστείας ἀρξαμένῳ] latrones seditiosi sub Antonino Pio Graeciam ipsam infestiorem reddiderant. tum paullo post Lucianum latrones ejusmodi fuerunt Maternus sub Commodo (de quo Herodianus I, 10), Bulla Felix sub Septimio Severo (Xiphilinus 76, 10) alii. καὶ (ante συνωμόται) om Φ. εἶτα κατ' ὀλίγον] defendi potest nec videtur mutandum esse. etsi non minus usitatum est: εἶτα μετ' ὀλίγον velut ap. Epigenem comicum Athen. III p. 75, d. τριακόσιοι] τῶ (sic) A, hoc est τ' (300). ἄλλοι ἐπ' ἄλλους A et v, ἄλλος ἐπ' ἄλλους Ω, ἄλλος ἐπ' ἄλλοις Φ (diserte), ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ D. quod in his latet, sententiae convenit: ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις, idque prior Bekkero restituit in adnot. Lehmannus apte comparans Alexand. § 30 fin., Gallum § 24 med., Saturnal. § 37 et nostri Epigr. in A. P. X, 41 v. 5. ὁπλιτικὸν DΑΩΦ, τὸ ὁπλιτικόν v. nempe cohaerent τὸ πᾶν ὁπλιτικόν, de qua re tirones consulant Schaeferum ad Dion. Hal. D. C. V. p. 335.

29. προκριθεὶς, ἄρχων ἄριστος ΑΦ et v, προκριθεὶς, ἄρχων Ω (om ἄριστος). ego olim in Quaestt. L. p. 390 recte vidi et corruptum esse hunc locum et sedem corruptelae esse participium istuc ἄρχων. postea correxi et supplevi: προκριθεὶς ἄρχειν [αἰτῶ,] ἄριστος —. hoc supplementum firmant Lycini verba § 29: σύ γε

πράγμασι χρῆσθαι. ὡς τοῦτό γε αὐτὸ ἡδὺ, μείζω εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων ἅτε ἀρετῇ προχειρισθέντα ὑπὸ τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενόμενον ἄλλου πονήσαντος ἐς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδειμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὁμοίως ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ᾖ τις αὐτὸς δι' αὑτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν. ΛΥΚ. παπαῖ, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων σύ γε ᾔτησας, ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ κριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν καὶ διακόσμει τό τε ἱππικὸν καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι οἷ βαδιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους

ᾔτησας, ἄρχειν, firmant ipsius Samippi § 28: αὐτῷ δὴ βασιλεὺς γενέσθαι. sensim sensimque haec vitia nata sunt, ἄρχων αὐτῷ ἄριστος, secundum in vulgata ἄρχων ἄριστος, tertium in cod. Ven: ἄρχων. γε om D solus. libri αὐτὸ ἤδη μεῖζον. praeclara correctio est Sommerbrodtii: αὐτὸ ἡδὺ, μείζω, cujus partem, id est μείζω Lehmannus occupavit. nihil certius esse verba docent paullo inferiora, quae huc referuntur § 29: καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὁμοίως ἡδύ. ΗΔΗ et ΗΔΥ saepius confusa sunt. βασιλέων ἅτε ἀρετῇ] βασιλέων τε ἀρετῇ Φ. ὑπὸ additum ex DAΩΦ. πονήσαντος] ποιήσαντος A. ἐς AΩΦ, εἰς v. quinque verba ἄλλου — βασιλείαν om D. Ἀδειμάντου] ἀδείμαντος AΦ. τὸ τοιοῦτον Φ.

libri οὐχ ὅμοιον ἡδύ, sed recte cum Guyeto Solanus: οὐχ ὁμοίως ἡδύ, qui contulit Prometh. II § 15: ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνόν.

ὅταν ἴδῃ τις v et (?) Ω, sed ὅτ' ἂν ἤδη τίς A, ὅταν ἤδη τις Φ. rursum praeclara planeque certa haec Sommerbrodtii emendatio est: ὅταν ᾖ τις —. αὑτοῦ Reitzius et fortassis ΩΦ, αὐτοῦ A edd. ante Reitzium. παπαῖ Jacobitius pro παπαὶ —. οὐδὲν] οὐδὲ A. τὸ κεφάλαιον αὐτὸ Φ et v, sed αὐτὸ om AΩ.

libri ἄριστος δὴ προσκριθεὶς inepte. correxi dudum: ἄριστος δὴ κριθείς, collato D. Mort. XII, 7 fin. error natus est ex his verbis § 29 init: προκριθεὶς ἄρχων ἄριστος, de quibus supra dictum est. τοιοῦτον ἡμῖν Φ et v, sed ἡμῖν om AΩ. τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας] ex Iliad. β', 554, ut bene Solanus. ἐξ Ἀρκαδίας] ἐξαρδίας D.

ἀφίξεσθε. 30. *ΣΑΜ.* ἄκουε, ὦ Λυκῖνε, μᾶλλον δὲ, εἴ
σοι φίλον, ἀκολούθει μεθ' ἡμῶν· ἵππαρχον γάρ σε τῶν
πεντακισχιλίων ἀποφανῶ. *ΛΥΚ.* ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς,
ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσι-
κὸν προσκυνῶ σε περιαγαγὼν ἐς τοὐπίσω τὼ χεῖρε τιμῶν
268 τὴν τιάραν ὀρθὴν οὖσαν * καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν
ἐρρωμένων τούτων τινὰ ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ
σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν
τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ. δέδια τοίνυν μὴ τοῦ σαλπιγκτοῦ
ἐποτρύνοντος καταπεσὼν ἔγωγε συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ
ὑπὸ τοσαύταις ὁπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὢν
ἐξενέγκῃ με τὸν χαλινὸν ἐνδακὼν ἐς μέσους τοὺς πολε-
μίους· ἢ δεήσει καταδεθῆναί με πρὸς τὸ ἐφίππιον, εἰ
μέλλω μενεῖν τε ἄνω καὶ ἕξεσθαι τοῦ χαλινοῦ.
31. *ΑΔΕΙΜ.* ἐγώ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν
ἱππέων, Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ'
ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε
μεδίμνοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου. *ΣΑΜ.* καὶ
αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἱππέας, εἰ δέξον-
ταί σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ δοκεῖ, ὦ ἱππεῖς,
Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. *ΑΔΕΙΜ.*

---

30. ἐς τὸ Περσ.] ita libri omnes. Jacobitianae εἰς τὸ Περσ. typothetae errore. ἐς τοὐπίσω Φ et v, εἰς τοὐπίσω ΑΩ. τιμῶν vulgo, τεμῶν Φ, τεμὼν DΑΩ. διάδημα] διάστημα Α. τῶν ἐρωμένων Φ. δεινῶς] δεινὸς D. οὐδὲ Ω. καὶ οὐδὲ ΑΦ et v. πρὸ τοῦ ΑΩΦ. προτοῦ abcd. ὁ ἵππος ὢν (ὂν D) DΦ et v, ὢν ὁ ἵππος ΑΩ. ἐξενέγκῃ] ἐξενεγκεῖν Ω. ἐς μέσους τοὺς] ἐς μέσον τοὺς Ω. ἐφίππειον ΑΩ et v, sed ἐφίππιον Φ et lemma scholii, probante Lehmanno qui contulit De Hist. Conscr. § 45. adde Horat. Epist. I, 14, 44. εἰ μέλλω] εἰ μέλλων Ω. μενεῖν Lehmannus. libri μένειν. τε ἄνω καὶ] ἄνω τε καὶ κάτω Ω. ἕξεσθαι] ἐξέσθαι Α.

31. σε μεδίμνοις] σε om Ω. τοὺς ἱππέας om Ω. δέξονταί σε ἄρχοντα ΑΩ et v, δέξωνταί σε ἄρχοντα a, δέξονται ἄρχοντά σε Φ. ἀνατείνατο pr m, ἀνατεινάτω sec Α (ita Α). ἀδειμ. loquitur sex verba πάντες — ἐχειροτόνησαν, tum loquitur σαμιππ. ἀλλὰ σὺ μὲν caet. in ΑΩ, ut conjecerat Belinus. eadem omnia continuantur Samippo et v et (testibus Belino atque Furia) in

*πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιὸν, οὑτοσὶ δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάξεται, ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὰν αὐτοὶ συμπαρῶσι. 32. προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς * ὀρεινῆς ἐπευξάμενοι τῷ βασι-* 269
λείῳ Διΐ. κἀπειδὴ τἀν τῇ Ἑλλάδι πάντα ἤδη ἐχειρωσάμεθα (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντία θησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ κρατοῦμεν) ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις καὶ τοὺς ἵππους ἐς τὰς ἱππαγωγοὺς ἐμβι-

---

ΜΦ (de M libro errat Jacobitius). *ὦ σάμιππε* ΑΩΜ, *σάμιππε* Φ, sed *ὦ Ἀδείμαντε* v. *ἐχέτω*] *ἀρχέτω* Ω. *οὑτοσὶ*] *οὑτωσὶ* Ω. *αὐτοὶ συμπαρῶσι* ΩV, *αὐτοῖ συμπαρῶσι* (*αὐτοῖ* mutatum in *αὐτοὶ*) A (ita A), *αὐτοὶ συμπαρ*........ (sic cum lacuna) Φ, sed *αὐτοὶ συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βούλωνταί τινας* (*τινὰς βούλονται* D) D et v. adhuc incertum est, utrum Φ olim habuerit *αὐτοὶ συμπαρῶσιν*, anne potius vulgatam. quac sive mera interpolatio fuit sive pars scholii, nihil ea ne fingi quidem potest absurdius. in alia omnia abiit Gesner, Arnaldi ‚De Diis *παρέδροις*' libello mire deceptus.

ου
32. *προΐωμεν*] *προσίωμεν* ΑΩΦΥa. *κόρινθον* (sic) Φ. *ὀρεινῆς* A. *κἀπειδὴ*] ita correxi. libri *κἀπειδάν*. *τἀν* libri (diserte ΑΩΦΔΜ), *τὰ 'ν* ab. *τὰ ἐν* v (scil. ex c). *πάντα ἤδη* ΑΩΦΔΜ, *πάντα* v (om *ἤδη*). libri omnes *χειρωσώμεθα*. at certo legendum: *ἐχειρωσάμεθα*. vulgata enim intelligi nequit, nisi vox *ἤδη* deleatur. at Lucianus res graviores, de quibus breviter admonendi sumus, haud sane narrat quemadmodum fiant, sed jamjam factas esse solet dicere hac ipsa usus formula: *ἐπειδὴ — ἤδη —*. videsis vel hujus dialogi § 33 med. et § 36 med. libri *ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν* (*ἡμῖν*, A), quod ita demum tenere licet, si verba *τὰ ὅπλα* audacter deleas. at recte Cobetus V. L. p. 83 *ἐναντία θησόμενος ἡμῖν* emendavit. metaphora sumta est ab re judiciali. ita Philostratus in V. S. p. 490 (p. 207 *K.*, ed. sec.): *ἐναντίαν ἑαυτῷ θέσθαι* (scil. *ψῆφον*). sed Pseudoluc. in Nerone § 2 item translate: *μηδ' ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ᾠδὴν θέσθαι*. ubicunque autem proprie attici loquuntur, dicere solent: *ἐναντία τὰ ὅπλα* (sive *ἐν. ὅπλα*) *αἴρεσθαι*, quo altero Lucianus utitur in Jov. Trag. § 3. *ἀκονιτὶ* ΑΩΦ cum Reitzio et aliis, *ἀκονητὶ* edd. vett. *κρατοῦμεν* DΑΩΦΔΜΥa, *κρατήσομεν* edd. vett. (praeter a), quod qui nuper revocabat, ei saltem scri-

βάσαντες (παρεσκεύασται δ' ἐν Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανὸς καὶ πλοῖα διαρκῆ καὶ τἆλλα πάντα) διαβάλωμεν τὸν Αἰγαῖον ἐς τὴν Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες ῥᾳδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἶτα Λυκίας καὶ Παμφυλίας καὶ Πισιδῶν καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, ἄχρι ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα. 33. *ΛΥΚ. ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, σατράπην τῆς Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἡδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα φῦλα καὶ τὴν τοξικὴν εὔστοχα. ὥστε ἄλλῳ παραδοὺς τὸ δεξιὸν ἐμὲ Ἀντίπατρόν τινα ἐπὶ τῆς*

---

bendum erat: ἐκρατήσαμεν. recte libri ἐπιβάντες, pro quo Cobetus V. L. p. 83 male conjecit: ἐμβάντες, quasi non continuo sequatur ἐμβιβάσαντες. ἐς τὰς ΑΩ, εἰς τὰς Φ et v. ἱππαγοὺς a.

Κεγχρεαῖς] κεχρίαις A. libri καὶ τὰ πλοῖα. articulum jure delevit Cobetus V. L. p. 83. διαργῆ D. τἆλλα a, τὰ ἄλλα ΑΩ, τἄλλα Φ et v. libri διαλάβωμεν (etiam DΑΩΦ). recte olim Guyetus, nuper Dindorfius et Bekker: διαβάλωμεν, quum Solanus conjecisset: διαβάλλωμεν. ἐς τὴν Φ et v, εἰς τὴν ΑΩ, καὶ τὴν D. Ἰωνίαν] ἰονίαν Ω. ἀτειχίστους] ἀτειχίστους οὔσας temere conjecit Cobetus V. L. p. 83. συρίας διὰ καρίας A et v, συρίας διακρίας Φ, συρίας καρίας (om διὰ) Ω. Πισιδῶν Lehmannus, πισιδῶνα Ω, Πισίδων ΑΦ et v. ἄχρι Jacobitius, ἄκρι Φ, ἄχρις ΑΩ et v. ἀφικόμεθα a.

33. ἐμὲ] ἐμὲ γὰρ Ω, cujus origo vitii patet. ἡδέως] ἀδεῶς Lennepius ad Phalar. p. 331 ed. pr. (p. 362 Sch.) suffragante Dindorfio. at ignavo etiam ἡδέως convenit. ita fere timidus senex loquitur in Alexand. § 56: οὐκ ἂν βουλοίμην —. contra fortis viri est dicere prorsus attice aut: οὐκ ἂν ἑκὼν ὑπομείναιμι aut οὐ ῥᾳδίως ἂν ὑπομείναιμι, quocum confer Eurip. Andromach. v. 339. jam de Phoenissis v. 520, ubi in libris est μεθήσομαι olim dixi et dixi adsentiente in literis Hermanno, veram esse J. Geelii correctionem: ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μαθήσομαι — δουλεῦσαί ποτε, quam nunc etiam Cobetus probat (N. L. p. 456). ἐπὶ ἀρμενίους Φ et v, ἐπὶ ἀρμενίους A, utrumque om Ω. παρθυαίους ΑΩ et v, παρθυίους Φ. Samippus bellum Parthis ultro infert (§ 34: τὴν ἔφοδον et § 36 Πέρσαι γάρ εἰσι) quasi Alexander Macedo scilicet (§ 33: Ἀντίπατρον). atqui hoc commentum

*Ἑλλάδος ἔασον, μή με καὶ διαπείρῃ τις οἰστῷ ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνὰ περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς φάλαγγος. ΣΑΜ. ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον δειλὸς ὤν. ὁ δὲ * νόμος ἀποτετμῆσθαι τὴν κεφαλήν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη ἐσμὲν καὶ ὁ ποταμὸς ἔζευκται καὶ κατόπιν ὁπόσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἔχει, καὶ πάντα ὕπαρχοι κατέχουσιν ὑπ' ἐμοῦ ἑκάστῳ ἔθνει*

---

necesse est cum bello Parthico cohaereat, quod Romani ipseque L. Verus Augustus quatuor annis (162—165 p. Ch.) vere gesserunt. sed haec neque post verum bellum fingi potuerunt, quo Parthi sunt devicti, neque bello ipso flagrante, ne Samippi persona L. Verum inlusisse videretur. immo huncce dialogum Lucianus scripsit bello Parthico jamjam imminente, id est aut a. 161 aut summum a. 160. nam (testibus Capitolino in Marco c. 8 et Frontone in loco mutilo p. 205 ed. Nab.) jam sub Pio parare Vologesus coeperat, quod bellum Marci demum ac Veri tempore indixit. ita fieri potest, ut Lucianus jam a. 160 praeviderit res cum Partho gerendas instare: quo tempore Romani adhuc videbantur Parthis bellum inlaturi esse. at paullo post quum Attidius Cornelianus Syriae praefectus fugae se mandasset, coacti sunt bellum inlatum defendere. *φῦλα*] *φύλα* A. *ἐπὶ τῆς ἑλλάδος ἔασον* AΩ, *ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος* Φ, lemma scholii et v. *μή με καὶ* cave mutes, etsi Lucianus alibi scribit: *μὴ καί* hoc ordine.

οἰστῷ Ω et ego olim, *οἰσθὸν* Φ, *ὀϊστῷ* A et v. *ἐς τὰ γυμνὰ*] *ὀστᾶ γυμνὰ* Ω. *περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα* Φ et v, *περὶ σοῦσα καὶ βάκτρα* AΩ, *περὶ ἢ βάκρα* D. *ἡγούμενόν* ΩΦ et v, *ἡγούμενόν* A (sic A), *ἡγουμένου* D. *σοι* Ω et v, *σου* DAΦ. *φάλαγγος*] *λ* sec m A (sic A). *ὁ δὲ νόμος*] vulgo attici dicunt sine articulo *νόμος δέ*, velut Alexis ap. Athen. IV p. 161, d: *θύειν νόμος*. hinc ex Apollodoro Terentius Phorm. I, 2, 75: ‚lex est, ut — nubant.' sed articulo etiam Euripides utitur Iphig. A. v. 733: *οὐχ ὁ νόμος οὗτος*. itaque forsitan in vulgata acquiescere liceat supra § 28: *ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας* —. *ἀποτετμῆσθαι*] *τετμῆσθαι* Ω. *ἀλλ' ἐπεὶ* AΩ et v, *ἀλλ' ἐπειδὴ* Φ.

Εὐφράτην] *ἐφράτην* D. *ἀσφαλῶς ἔχει* AΩ, *ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει* Φ et v. at *ἡμῖν* paullo post sequitur et inde huc male translatum est. *ὕπαρχοι* AΩ et v, *ἵππαρχοι* Φ. *ἐπεισαχθέντες* libri omnes, etiam A, qui *ἐπει*‸*χθέντες* (*σα* suprascr.). quod vitio creatum esse et Bekker statuit et postea Cobetus V. L. p. 83, qui *ἐπισταθέντες* conjiciebat probante Dindorfio. falluntur. nempe propriam

ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τούτῳ καὶ τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαξόμενοι, σὺ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε τὸ δεξιὸν ἄγων, εἶτα ἐγὼ καὶ μετ' ἐμὲ ὁ Τιμόλαος· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ ἱππικὸν ἄγε σύ, ὦ Ἀδείμαντε. 34. καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἑκόντες αὐτούς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἴσω τῶν τειχῶν καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν· ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων ἤκουσε τὴν ἔφοδον, εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν παρασκευάζεται

---

vim v. ἐπεισάγειν servat in poeta incerto ap. Diodorum Sic. XII, 14 v. 3: ὁ παισὶν αὐτοῦ μητρυὰν ἐπεισάγων et v. 5 de noverca: ἐπείσακτον κακόν. hinc latini scriptores (etiam seriores ut Capitolinus in Marco c. 29 fin.), fidi hic interpretes dicere solent,liberis novercam superducere'. at idem verbum per metaphoram ad ea traducere licet, quae invitis injunguntur reluctante natura. vide vel nostrum De Hist. Conscr. § 8 fin. quod ad h. l. adtinet, in quo ἐπεισαχθέντες eleganter positum est, Samippus ut sibi ab tergo omnia in tuto sint, non lenem praefectum priori substituit, sed in populi uniuscujusque cervicibus crudelem quendam imponit dominum. ἀπίασι] ἀπιᾶσι A. ἡμῖν om Ω. itaque ἡμῖν quod hic deesse nequit, supra post ἀσφαλῶς recte deletum est. ἐν τούτῳ ΑΩΦ, ἐν τοσούτῳ v. sane ἐν τοσούτῳ Luciano frequens est, ut in Timone § 10 fin., Charone § 14 fin., D. Marin. v, 1 init., Verr. Hist. II, 38 init. sed ἐν τούτῳ in Lexiph. § 9 init. bene restitutum est. rarius est ἐν τῷδε, quod exstat in Eurip. Phoen. v. 292 Pors. libri εἶτα καὶ τὴν Αἴγυπτον. delevi ineptissimum hoc εἶτα, utpote natum ex inferioribus hisce: εἶτα ἐγὼ καὶ —. σὺ πρῶτος] σὺ πρῶτον Φ. τὸ δεξιὸν] τὸν δεξιὸν D. μετ' ἐμέ, ὁ τιμόλαος A (ita A), μετ' ἐμὲ ὁ τιμόλαος Ω, sed μετ' ἐμὲ οὑτοσὶ Τιμόλαος Φ et v. at οὑτοσὶ male sumtum est e superioribus § 31 fin: οὑτοσὶ δὲ Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι] ἐπιπᾶσι A.

34. ἀλλ' v, ἀλλὰ ΑΩΦ. αὐτούς ΑΩ, αὐτοὺς Φ, αὑτοὺς edd. vett. τε om Φ. libri ἄνθρωποι. ἄνθρωποι hic et in Luciano saepius correxi in Quaestt. L. p. 393. h. l. οἱ ἄνθρωποι Schaefer ad Gregor. Cor. p. 49. ἐνεχείρησαν D. Βαβυλῶνα] βαβυλῶνι D. παρήλθομεν om Ω. δὲ om a. Κτησιφῶντα] κτησιφῶντος D. ἱππέας τε] τε om Ω. γοῦν Bekker. libri δ' οὖν. ἤδη om D solus. ἱπποτοξόται D. Ἀρμένιος] ἀρ-

*ἱππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος καὶ τοξότας
καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι γοῦν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ
τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι καὶ
τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας. καίτοι οὔπω ὁ Ἀρμένιος
πάρεστιν οὐδὲ οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦν-
τες οὐδὲ οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίον καὶ
προαστείων τῆς ἀρχῆς οὕτω ῥᾳδίως τοσαύτας μυριάδας
κατέλεξε. * καιρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ τι χρὴ* 271
ποιεῖν. 35. *ΑΔΕΙΜ. ἀλλ' ἐγὼ μέν φημι δεῖν ὑμᾶς
τὸ πεζὸν ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ
ἱππικὸν αὐτοῦ μένειν τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάξοντας.
ΣΑΜ. ἀποδειλιᾷς καὶ σύ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ
κινδύνου γενόμενος; σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;
ΤΙΜ. ἁπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους,
μηδὲ περιμένειν ἔστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται παν-
ταχόθεν τῶν συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι
καθ' ὁδόν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς. ΣΑΜ.
εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκῖνε, δοκιμάζεις; ΛΥΚ. ἐγώ
σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες,
ὁπότε κατήειμεν ἕωθεν ἐς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νῦν ἤδη*

μένιος A. *πάρεστιν*] *πω πάρεστιν* D. *οὐδὲ οἱ κατὰ* Bekker. libri *οὔτε οἱ κατὰ* —. *οὐδὲ οἱ ἀπὸ* Bekker, *οὔτε οἱ ἀπὸ Ω* et v, *οὔτε ἀπὸ* ΑΦ. *πλησίον* ΑΩ cum Solano, *πλησίων Φ* et v.

προαστείων τῆς ἀρχῆς] post *ἀρχῆς* colo distinguebatur, quam interpunctionem ego in Qu. L. p. 393 et Bekker delevimus, quum verba *ἀλλ' — κατέλεξε* arcte cohaereant. ceterum eadem metaphora Siciliam quod Romae vicina sit dicere solent provinciam ‚suburbanam' (Cic. in Verrem II, 3: ‚p. r. jucunda suburbanitas est hujusce provinciae'). *κατέλεξε* Pelletus. *κατέαξε* libri (ΑΦ diserte, de *Ω* parum liquet).

35. *ΑΔΕΙΜ.*] nulla persona est in A. *τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος*] *τὴν τοῦ κτησιφῶντος* ΑΩΦ. *διαφυλάξαντας* A. *Τιμόλαος* persona est ante *ἀποδειλιᾷς*, sed punctis subnotata a m rec in A.

γενόμενος] *ἀπαγόμενος* A (ita A) *Ω*. *τῶν συμμάχων* ΑΩΦa, *αὐτοῖς συμμάχων* v (errore nato ex inferioribus: *ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς*). *σὺ δὲ τί Φ* et v, sed *τί* om ΑΩ. *ὦ Λυκῖνε*] *ὅ λυκῖνε* A. nulla persona ante *ἐγὼ σοὶ* (ita A) in A. *ἕωθεν*] *ἔωθεν* A. *νῦν ἤδη* ΑΩ, *νῦν δὲ ἤδη Φ* et v. *γὰρ ἤδη Φ* et v, sed *γὰρ* om ΑΩ. hinc possis: *δὲ ἤδη*. certe huc pertinet lectio supe-

τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα, ἐνταῦθά που ὑπὸ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀνατετραμμένης στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἶτα οὕτως ἀναστάντας ἀνύειν τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ. ΣΑΜ. ἔτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος; ΛΥΚ.

---

rior: νῦν δὲ ἤδη. ὑπὸ τὰς ἐλαίας Bekker. ἐπὶ τὰς ἐλαίας ΑΩΦ et v, sed haec om D. ἀνατετραμμένης Gesner. libri (etiam ΑΩΦ) ἀναγεγραμμένης. confer si opus Timonem § 5. καθίσαντας Ω et v, καθίσαντα, A (ita A), καθίσαντες, Φ. ἀναπαύσασθαι ΑΦ et v, sed ἀναπαύεσθαι DΩ, fortassis recte. ἀναστάντας, ἀνύειν 𝔄Γ (teste Bastio ad Gregor. Cor. p. 70) DAΩ, ἀναστάντες, ἀνύειν Φ, ἀναστάντας πορεύεσθαι καὶ ἀνύειν v. τὸ λοιπὸν ΑΦ et v, sed haec om Ω. στρατιώταις κάθησαι ΑΦ et v, στρατιώταις καθίσαι D, καθισαι στρατιώταις Ω. libri omnes (etiam ΑΩΦ) ὑπέμνησας, sed Dindorfius probante Bekkero conjiciebat: εὖ γε ὑπέμνησας, qua formula sane L. utitur in D. D. 7, 4, in Necyom. 19, in Philops. 38. at hisce locis serio loquitur, hic autem ironice, ut nihil mutandum esse arbitrer. confer etiam Charonem 23 init., ubi est ἀνέμνησας. ᾤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην Φ et v eodemque modo A, qui interpungit ᾤμην. καὶ, sed septem verba καὶ — γνώμην om Ω. olim Fridericus frater in literis σὺ παρ frustra haerens caetera optime emendavit: ᾤμην καὶ .... ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην (i. e. ‚sententiam dicere‘). prorsus recte nunc Bekker edidit cum Hirschigio in Adnot. ad scriptores veteres p. 65: ᾤμην καὶ ὕπαρ ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην. ego in Quaestt. L. p. 394 non habere me fassus sum, qua ratione huic loco mederer. pleraeque enim divinationes non sunt nauci habendae, in his conjecturae Gesneri, Belini, Guyeti, Jacobsi (Appendice ad Pors. Advers. p. 302), G. Hermanni, quam sciens taceo, G. Dindorfi (in ed. quidem Parisina, sed nuper Bekkerum bene secutus est). melior fortassis est, quam memoria non teneo, Halmiana Lectt. Aeschyl. I p. 28. conjectum est etiam sive ab me ipso olim sive ab alio quopiam: ᾤμην καὶ οὐκ ὄναρ ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην recte ad sententiam, ni lex grammatica tum posceret ᾤμην καὶ μὴ ὄναρ —. quomodo autem hic l. tam foede deturpatus fuerit, nunc demum clare docet lectio in Ω, partim etiam interpunctio in A. quum enim post νήφειν ΩΙΜΗΝ proxima καὶ — τὴν ΓΝΩΜΗΝ ob homoeoteleuton in contextu omissa et in

ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ᾤμην καὶ ὕπαρ ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην. 36. * ΣΑΜ. πρόσιμεν δή, εἴ σοι 272
δοκεῖ. καὶ ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον φρόνημα· ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, ἐνυάλιος· ὑμεῖς δὲ ἐπειδὰν σημάνῃ ὁ σαλπιγκτής, ἀλαλάξαντες καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας ἐπείγεσθε συμμῖξαι τοῖς ἐναντίοις καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον καὶ ὁ Τιμόλαος ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτοὺς Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτι· Πέρσαι γάρ εἰσι καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς. ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκῖνε, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν. 37. ΛΥΚ. ὦ τῆς τύχης· ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἱππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα

---

margine utcunque suppleta essent: fieri vix potuit, quin postea vitiose scripta suo loco reponerentur.

36. persona σάμιππος non ante πρόσιμεν δή sed ante καὶ ὅπως in A. πρόσιμεν DAΩ, προσίεμεν Φ, πρόσειμεν v. δὴ AΦ et v, δὲ Ω. ἄνδρες ἀγαθοὶ] Quaestt. L. p. 205. ἔσεσθε] ἔσεσθαι Ω. μηδὲ προδώσετε] μὴ δὲ προδόσετε Φ, μὴ δὲ προδῶτε AΩ. ἐπιλαμβάνουσιν] olim cum Seagero ἐπιλαύνουσιν conjeceram. at etiam ἐπιλαμβάνειν est ‚invadere, hostem adgredi', ut in Appiano Bell. Civil. II, 118: ἐκ θορύβου πολιτικοῦ καὶ ἀγνωσίας τῶν ἐπιλαβόντων. ἐπειδὰν] ὅταν Ω. σημάνῃ libri. malim attice cum Dindorfio: σημήνῃ. ἀλαλάξαντες] ἀλλάξαντες Ω. συμμῖξαι Jacobitius pro συμμίξαι. λαμβάνωμεν] λαμβάνομεν A. ἤδη συνεληλύθαμεν AΩ et v, ἤδη διεληλύθαμεν Φ. voluit scriba: ἤδη ἐληλύθαμεν. vide vel Anachars. 25: ἐς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἐτρέψαντο AΩΦ et v, ἔτρεψαν D solus. Verr. Hist. I, 38 fin: τρεψάμενοι δ' αὐτούς. καθ' αὐτοὺς A. Μήδους ὄντας] ὄντας om Ω. ἐπέλασιν Ω et v, ἐπέλευσιν AΦ.

37. nulla persona ante ὦ τῆς τύχης cet. in A (ita A). ἐπελαύνεσθαι AΩ et v, ἀπελαύνεσθαι DΦ. προδραμών] ita correxi. libri προσδραμὼν inepte. immo praecurrere vult in pa-

ἐπελαύνεσθαι. καί μοι δοκῶ, ἣν βιάζωνται, αὐτομολή-
σειν προδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολεμοῦντας
ὑμᾶς καταλιπών. ΣΑΜ. μηδαμῶς· κρατεῖς γὰρ αὐτῶν
καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος. ἐγὼ δὲ ὡς ὁρᾷς, καὶ μονομαχήσω
πρὸς τὸν βασιλέα· προκαλεῖται γάρ με καὶ ἀναδῦναι
273 πάντως * αἰσχρόν. ΛΥΚ. νὴ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα
μάλα πρὸς αὐτοῦ· βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ
τῆς ἀρχῆς μαχόμενον. ΣΑΜ. εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον
μέντοι τὸ τραῦμα καὶ οὐκ εἰς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος,
ὡς μηδὲ τὴν οὐλὴν ὕστερον ἄμορφον γενέσθαι. πλὴν
ἀλλὰ ὁρᾷς, ὅπως ἐπελάσας μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν
ἵππον διέπειρα τὴν λόγχην ἀφείς; εἶτα τὴν κεφαλὴν
ἀποτεμὼν καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα βασιλεὺς ἤδη γέγονα
προσκυνούμενος ὑφ' ἁπάντων. 38. οἱ βάρβαροι προσκυ-
νείτωσαν· ὑμῶν δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἷς
στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε,
ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἐπ' ἐμαυτοῦ οἰκιῶ, ὅσας
δὲ [καὶ] καθαιρήσω ἑλὼν κατὰ κράτος, αἳ ἂν ὑβρίσωσί
τι ἐς τὴν ἀρχήν. ἁπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν
πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὅμορος ὢν μοι ἐξέωσε τοῦ
ἀγροῦ ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἴσω τῶν ὅρων.

---

laestram, quo caeteri quoque (ut ait Samippus § 4 fin.) tendebant, vult inquam antevertere, ut amicorum vota tandem effugiat. *προκαλεῖται* Dd p et fortassis Ω. *προσκαλεῖται* ΑΦ et v, eodem errore, quem modo vidimus in verbo *προσδραμών*. *ἀναδῦναι* Aa. *τὸ τρωθῆναι* Φ et v, sed *τὸ* om ΑΩ. *μέντοι* Bekker, *μέν σοι* ΑΩΦ, *μέν μοι* v. *ὅπως ἐπελάσας* ΑΩΦ et v, *ὅσον ἐπιπελάσας* D. *τὸ διάδημα* ΑΩ et v, *τὸ διάστημα* Φ. *ὑφ' ἁπάντων*; interrogat A.

38. *προσκυνείτωσαν ἡμῖν·* Ω et v, *προσκυνήτωσαν ἡμῖν*, (*ἡμῖϑ·* Φ) ΑΦ. *προσκυνείτωσαν· ὑμῶν* Solanus. ego malui: *προσκυνείτωσαν· ὑμῶν δέ*, et *δέ* Gesner quoque addi voluit. *εἷς στρατηγός* si modo sanum est, i. q. *εἷς μόνος* (sive *εἷς καὶ μόνος*) *στρατηγός* denotat ut apud poetas (Aeschyl. Sept. v. 6 ubi schol. vetus: *εἷς*] *ἀντὶ τοῦ μόνος*). possis: *ὁ εἷς στρατηγός*, quod recte dictum est. *ἐπ' ἐμαυτοῦ* DΑΩΦΥa. *ἐμαυτοῦ* edd. vett. (praeter a). *δὲ καὶ καθαιρήσω* v, *δὲ καθαιρήσω* A, *δὲ καθαρήσω* ΩΦ. *κατακράτος* A. *αἳ* Φ et v, *οἳ* DΑΩa, *οἵ* Y. *ὑβρίσωσί τι* ΑΩ et v, *ὑβρίσωσιν* Φ. libri *ὅμορος ἤδη ὢν μοι* inepte. olim in

39. ΛΥΚ. πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε· καιρὸς γὰρ σὲ μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην ἐν Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστάδιος γὰρ οἶμαί σοι ἡ ἀρχὴ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὔχεσθαι ὅπερ ἂν ἐθέλῃ. ΣΑΜ. τί δ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, οἷά σοι ᾐτῆσθαι δοκῶ; ΛΥΚ. παρὰ πολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπιπονώτερα καὶ βιαιότερα τῶν Ἀδειμάντου, παρ' ὅσον * 274 ἐκεῖνος μὲν ἐτρύφα διτάλαντα χρυσᾶ ἐκπώματα προπίνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ καὶ ἐτιτρώσκου μονομαχῶν καὶ ἐδεδίεις καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερὰ ἦν,

---

Quaestt. L. p. 396 ἔτι pro ἤδη conjeceram probante Jacobitio. hodie malui ἤδη expungere, ut ortum ex inferioribus. ἐς ΩΦ et v, εἰς A solus.

39. libri (etiam ΑΩΦ) σε ἤδη μέν. correxi σὲ μὲν in Quaestt. L. p. 396. τὰ ἐπινίκια] alibi Lucianus crasi utitur: τἀπινίκια. ἐκστάδιος Dcde et fortassis Ω, ἐκστάδιος edd. novitiae et fnp, ἐξστάδιος AUa et (cum expositione ἐξ σταδίων) lemma scholii, ἐξστάδιος Φ. ultimae lectiones ad formam adludunt minus atticam ἐξαστάδιος. sed atticum ἐκστάδιος, quod cod. Ox. tuetur, jure probatum est Bekkero et (V. L. p. 249) Cobeto. ita Phrynichus in Epit. p. 412 atticum esse docet ἔκπλεθρον potius quam ἐξάπλεθρον. plerique critici ut quam vocem Graecia non novit ἐκστάδιος scriberent, moti sunt mala computatione Solani ad h. l. et supra ad § 16. quo errore ducti et h. l. ἐκστάδιος rejecerunt et § 35 med. illud τριάκοντά που σταδίοις male interpretati sunt et § 46 pessimam conjecturam Wetsteni Reitziique: δέκα σταδίοις comprobarunt. quum enim XL stadiis ab urbe Piraeeus distet, Solano judice unicuique voventium non sena verum dena stadia adsignata sunt. at si jam XVI stadia ante illud colloquium emensi erant, sequitur reliqua fuisse stadia XXIV et in unum quemque amicorum, qui erant quatuor, sena stadia competere. σοι ἡ ἀρχὴ] σε ἡ ἀρχὴ Ω. ὅπερ ἂν ἐθέλῃ v, ὅπερ ἐὰν ἐθέλῃ ΩΦ, ὅπερ ἐὰν θέλῃ A. ᾐτῆσθαι δοκῶ] ἡττῆσθαι δοκῶ Φ. παρὰ πολὺ Jacobitius pro παραπολύ. βιαιότερα τῶν Ἀδειμάντου] βεβαιότερα τῶν ἀδημάντου Φ. παρόσον A. διτάλαντα] διὰ τάλαντα Φ. χρύσεα libri. χρυσᾶ recte Cobetus V. L. p. 202.

προτεινόμενος ΑΩ, προτείνων Φ et v, qua scriptura confisi Gesner qui vertit ,propinans' et Cobetus V. L. p. 202 optime emendarunt: προπίνων. quanquam hi duumviri eo loco uti debebant, ad quem hic unice respicitur, § 23 fin: εἰ δέ τινι προ-

ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαι καὶ φθόνος παρὰ τῶν συνόντων καὶ μῖσος καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδεὶς ἀληθὴς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μέν γε οὐδὲ ὄναρ τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον καὶ πορφυρὶς χρυσῷ ποικίλη καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ καὶ δορυφόροι προϊόντες· τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος καὶ ἀηδία πολλή. καὶ ἢ χρηματίζειν δεῖ τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἥκουσιν ἢ δικάζειν ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα, καὶ ἤτοι ἀφέστηκέ τι ἔθνος ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. 40. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει σε βασιλέα ὄντα οὐδ' ὁ θάνατος δέδιε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπόταν αὐτῷ δοκῇ ἄγει

πίομαι — ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔκπωμα. ad quem locum Xenophontis et Polybii verba adtuli, qui ipsi quoque ἐκπώματα προπίνειν τοῖς συμπόταις eodem modo dixerunt. συμπόταις] συμπολίταις D. σὺ δὲ καὶ] σὺ σὲ καὶ Φ. μεθημέραν A. καὶ φθόνος] καὶ φθόνοι Φ. καὶ μῖσος] haec om Ω. δόξα μόνον DΦabc et v, δόξα μόνη AΩdp, quod in Quaestt. L. p. 396 jure improbavi. χρυσῷ om Ω. χρηματίζειν δεῖ et postea ἥκουσιν ἢ AΩΦ, χρηματίζειν et postea ἥκουσι δεῖ ἢ vulgo. τῶν πολεμίων Φ (diserte) et v, πολεμίων (om τῶν) AΩ. ἀφέστηκεν Φ. τι ἔθνος A et v, τοι ἔθνος ΩΦ. ἢ ἐπελαύνουσί Φ et v, ἢ ἐπελαύνωσί A, ἣν ἐπελαύνωσί Ω. τῶν ἔξω Φ et v, sed haec om AΩ.

40. libri καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε, vitio nato e superioribus his: δεδιέναι οὖν δεῖ —. pro isto οὖν ego αὖ restitui. plane ita καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε scriptum est in D. D. XX, 8 et Pro Imagin. § 7 eodemque modo quum alii tum Demosthenes, qui saepius habet καὶ γὰρ αὖ τοῦτο — (vide Quaestt. L. p. 32). confer Ciceronis (ad Quintum Fratrem III, 4) ‚Simul et illud' atque Lucretianum ‚Id quoque', quod Lachmannus (ad Lucret. VI, 145 p. 357) male explicat: ‚quin etiam'. immo ubi ad alia transitur, ubi alio modo res demonstratur, tum demum latine dicendum est ‚Id quoque' et graece: καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε. ὁ πυρετὸς Φ et v, ὁ om AΩ. διαγιγνώσκει v, διαγινώσκει DAΩΦ. οὐδ' ὁ AΩΦ, οὐδὲ ὁ v. ὁπόταν Ω et v, ὁπότε ἂν AΦ. ἀνασπαστὸς Dindorfius

οἰμώζοντα οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσὼν ἀνασπαστὸς ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει τοῖς πολλοῖς, ἰσότιμος ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς καὶ στήλην μακρὰν ἢ πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας ἀπολιπών, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ ἐκεῖναι καὶ νεῴ, οὓς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα * πάντα κατ' ὀλίγον 275
ὑπορρεῖ καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἢν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένῃ, τίς ἔτι ἀπόλαυσις ἀναισθήτῳ αὐτῷ γενομένῳ; ὁρᾷς οἷα μὲν ἔτι ζῶν ἕξεις πράγματα δεδιὼς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται; 41. ἀλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβαλῇ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετὸν καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα. ΤΙΜ. σκόπει οὖν, ὦ Λυκῖνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὔξομαι καὶ ὅ τι ἂν εὐθῦναί τις δυνηθείη. χρυσὸν μὲν οὖν καὶ θησαυροὺς καὶ μεδίμνους νομίσματος ἢ βασιλείας καὶ πολέμους καὶ δείματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς εἰκότως διέβαλες· ἀβέβαια γὰρ

---

pro ἀνάσπαστος. ἄπει τοῖς πολλοῖς, A bene interpungit. εὔγραμμον] ἄγραμμον Ω. ἀνεπαίσθητα] ἀναπαίσθητα Ω. libri νεώς, sed recte cum Guyeto (supra ad § 23) Lehmannus correxit: νεῴ —. bene Lehmannus adtulit Pro Merc. Cond. § 13 med. κατ' ὀλίγον ἀπορρεῖ ΑΩ et v, sed κατ' ὀλίγον ὑπορρεῖ Φa, quod unus Lehmannus merito probavit. nam illud κατ' ὀλίγον poscit formam ὑπορρεῖ i. e. ‚sensim defluit.' inepte vero Cobetus (V. L. p. 281) conjecit: μετ' ὀλίγον ἀπορρεῖ. at honores regum post mortem paullatim evilescunt, non omnes exstinguuntur derepente. ἐπιπλεῖστον A. παραμένῃ ΩΦ et v, παραμένει D, παραμείνῃ A, quod in Quaestt. L. p. 397 probabam. αὐτῷ DAΩΦΥa, αὐτῶν v. vide quae scripsimus ad locum De Mort. Peregr. § 42 fin. (V. I P. II p. 99). οἷα μὲν] Cobetus quum οἷα δέ sequi non vidisset, serio conjecit ὅσα μὲν (V. L. p. 202.) ἔτι ζῶν ΑΩ, ζῶν ἔτι Φ et v. ἔσται; A cum interrogatione, recte.

41. ὑπερβαλῇ Bekker, ὑπερβάλῃ ΑΩ et v, ὑπερβάλλῃ Φ. πράγμασιν Φ. χρῆσθαι libri omnes, etiam A, cui male imputatur χρᾶσθαι. σκόπει οὖν] libri σκόπει γοῦν. εὐθῦναί] libri εὐθύναι. ἀρχῆς εἰκότως διέβαλες Bekker optime. ἀρχῆς ἃ εἰ-

ταῦτά γε καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, καὶ πλέον τοῦ ἡδέος τὸ ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. 42. *ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναι δακτυλίους τινὰς τοιούτους τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν ὥστε ἀεὶ ἐρρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα καὶ ἄτρωτον εἶναι καὶ ἀπαθῆ, ἕτερον δὲ ὡς μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιθέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου, τὸν δέ τινα ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίους, καὶ ὅ τι ἂν ἄχθος ἅμα μυρίοι κινῆσαι μόλις δύναιντο, τοῦτο ἐμὲ ῥᾳδίως μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθέντα, καὶ πρὸς τοῦτο εἶναί μοι δακτύλιόν τινα. καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν ὁπόσους ἂν ἐθέλω καὶ ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι χαλωμένου τοῦ κλείθρου καὶ τοῦ μοχλοῦ*
276 *ἀφαιρουμένου, ταῦτα ἀμφότερα εἷς δατύλιος δυνάσθω.** 43. *τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναί με περιθέμενον παισὶ τοῖς ὡραίοις καὶ γυναιξὶ καὶ δήμοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, ὅτῳ μὴ ποθεινότατος ἐγὼ καὶ ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖκας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα καὶ*

κότως διέβαλες DAΩΦ, *ἀρχῆς, ἃ εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι* v. inserto jam isto *ἃ* corrector porro interpolavit *οὐκ αἰτήσομαι*, cui saltem scribendum erat *οὐκ αἰτήσω.* vide supra ad § 28 init.

τὰς ἐπιβουλὰς ΩΦ et v, *τὰς* om A solus. *ἡδέος*] *ἡδέως* A. *ἐν αὐτοῖς ἦν ΩΦ* et v, *αὐτοῖς ἦν* A (om *ἐν*). ego malim: *ἄρ' ἐν αὐτοῖς ἦν.*

42. *δακτυλίους τινὰς τοιούτους ΩΦ, δακτυλίους τινὰς καὶ τοιούτους* A, *τινας δακτυλίους τοιούτους* v. *ἀεὶ*] *εὖ Ω.* *τοῦτο ἐμὲ* AΩΦ, *τοῦτό με* v. *μόνον ΩΦ* et v, sed om A solus. *πρὸς τοῦτό Φ* et v, *πρὸς τούτω* (*τούτω*, A) DAΩ. *εἶναί μοι* A, *εἶναί με Ω, εἶναι* (om *μοι*) D, *μοι εἶναι Φ* et v. *χαλωμένυ*] *χαλομένου Φ.*

43. *ἔστω*] *ἔσται Ω.* *καὶ δήμοις ὅλοις Ω* et v, *καὶ δήλοις ὅλοις Φ, καὶ δήμοις καὶ ὅλοις* A. quodsi scriba ad *καὶ ὅλως* aberrare voluit, non cogitavit dici nullo modo potuisse: *καὶ δήμοις ὅλοις καὶ ὅλως —.* *μηδένα*] *μηδενὶ* malus conjector in U. *ἀνέραστον, ὅτῳ*] ita scripsi post Solanum, qui idem alia h. l. corrupit. *ἀνέραστον καὶ ὅτῳ* v, *ἀνέραστον καὶ εἴτῳ* DAΦU, sed octo verba *καὶ ὅτῳ* ad *στόμα* om *Ω.* *καὶ* (ante *ἀνὰ*] om D. *ἀνὰ στόμα*] *ἀναστόμα* A cum signo ad proxima verba in marg:

*ἀναρτᾶν ἑαυτὰς καὶ τὰ μειράκια ἐπιμεμηνέναι μοι καὶ
εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι
αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορῴην, κἀκεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύ-
σθω· καὶ ὅλως ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον ἢ Ὕλαν ἢ Φάωνα
τὸν Χῖον εἶναί με.* 44. *καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν μὴ
ὀλιγοχρόνιον ὄντα μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρω-
πίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον
διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη ἀεὶ ἀποδυόμενον
τὸ γῆρας ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ ἐνδεήσει ταῦτα
ἔχοντι· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον
ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην καὶ κοιμίζειν τοὺς
φύλακας καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς
ἢ Ὑπερβορέοις θέαμα παράδοξον ἢ κτῆμα τίμιον ἢ
ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἡδέα, οὐ μεταστειλάμενος ἀλλ'
αὐτὸς ἐπιπετόμενος ἀπέλαυον ἁπάντων ἐς κόρον. καὶ
ἐπεὶ γρὺψ ὑπόπτερον θηρίον ἢ φοῖνιξ ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς
ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ * τοῦτο ἑώρων ἄν, καὶ* 277
τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ

(sic). quod signum potius ad haec verba *ὅτῳ — ἀνὰ στόμα* spectare videtur, quae codex Ω docet alicubi olim excidisse ideoque supplenda fuisse. confer autem Pro Lapsu in Sal. § 6: *τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο καὶ πᾶσι διὰ στόματος.* *ἐπιμεμηνέναι*] *ἐπιμεμῆναι* Ω. *εἶναι* om a. *εἴ τινα καὶ μόνον*] confer eadem verba in D. Mort. IX, 2: *μακάριος ἦν αὐτῶν ὅντινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα* (additur etiam, prorsus ut h. l. comparatio cum Phaone).

ὑπερορῴην] *ὑπερορῶ* Ω. *ὑπὲρ τὸν*] *ὑπὸ τὸν* Φ. *ὕλαν* ΑΩΦ et v, *ὕλλαν* D.

44. *ἔτη*] *ἔτι* Φ. *γιγνόμενον* ΑΩ et v, *γινόμενον* DΦ. *ἐνδεήσει ταῦτα ἔχοντι*] ita correxi duce Sommerbrodtio, qui scribebat: *ἐνδεήσει μοι ταῦτα ἔχοντι.* sed *δεήσει ταῦτα ἔχοντα* ΑΩ, *δεήσει με ταῦτα ἔχοντα* DΦ et v. cf. Prometh. II, 12. ceterum ante verba *οὐδὲν γὰρ δεήσει* Bekker signa posuit lacunae: frustra. ubi enim causae causa additur, *γάρ* solet repeti (Quaestt. L. p. 183).

τὰ τῶν ἄλλων Φ et v, *τὰ* om ΑΩ. *ἀνοίγειν τε* A et v, *τε* om ΩΦ. *ἀθέατος*] *ἀόρατος* Cobetus V. L. p. 202. *ἐν Ἰνδοῖς*] *ἐν ἰνδοῖν* Ω. *ἢ ὑπερβοραίοις* Φ. *ἐπιπετόμενος* Φ et v, *πετόμενος* ΑΩ. *ἀπέλαυον ἁπάντων* ΑΦ et v, *ἀπέλαυον ἅπαντα* Ω, *ἀπέλαβον ἁπάντων* a. *ἐς κόρον*] *εἰς κόρον* A. *φοῖνιξ* ΩΦa, *φοίνιξ* A et v. *ἀοίκητον*] *εὐοίκητον* D. *εἴ τινες*] *οἵ τινες* Ω.

ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν καὶ σελήνης καὶ αὐτοῦ ἡλίου ῥᾳδίως ἔγνων ἂν ἀπαθὴς ὢν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἥδιστον, αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια, καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοι, ἐν Συρίᾳ δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον· τούς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις πλούσιος ὑπερόπτης εἴη ἢ τύραννος ὑβριστής, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ἀκωλύτως ὁμιλεῖν ἂν ἐξῆν εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἅπαντας ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ κἀκεῖνο ἦν, τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ δόξειέ μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας νικᾶν παρεῖχον τοῖς φεύγουσιν, ἀναστρέψας ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ

νότιον] *νόττιον* A. *τῆς γῆς Φ* et v, *τῆς* om ΑΩ. *εἴ τινες — ἔχοντες*] Seneca in Medea v. 378 sqq.: ‚venient annis saecula seris | quibus Oceanus vincula rerum | laxet et ingens pateat tellus | Tethysque novos detegat orbes | nec sit terris ultima Thule.‘ quam rem ad Demonact. § 22 tetigi plura daturus ad Verr. Hist. I, 5. *ἔγνων ἂν* DΩΦ, *ἔγνων ἂν ἔγνων* (sic) A, *ἂν ἔγνων* v. *ἐς*] *ἐν* D. *Ὀλύμπια*] *ὀλυμπίᾳ* a. *εἰ τύχοι* D solus probante Schaefero Mel. Cr. p. 24. *εἰ τύχοιμι* ΑΩΦ et v. *τούς τε αὖ φίλους*] *τε* om Ω. *ἐπιχέαντα* Ω et v, *ἐπιχέοντα* DAΦ. libri: *εἴ τις ὑπερόπτης εἴη ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστής* —. quae jam olim vidi transponenda esse hoc modo: *εἴ τις πλούσιος ὑπερόπτης εἴη ἢ τύραννος ὑβριστής* —. pro *ὑβριστής* Ω habet: *πόρνος*. *εἴκοσιν*] *εἴκοσι*, A. *τῶν κρημνῶν*] *τῶν* om Ω. *ἀκωλύτως ὁμιλεῖν* A, *ἀκωλύτως ὁμιλοῖεν* Ω, *ὁμιλεῖν ἀκωλύτως* (*ἀκολύτως* Φ) Φ et v. *ἂν ἐξῆν* Guyetus, *ἂν ἕξειν* Da, *ἀνέξειν* Φ, *ἂν ἐξῇ* ΑΩ et v. *ἀθέατον*] *ἀθέαντον* A. *κοιμίσαντα* AΦ et
ισαι
v, *κομίσαντα* D, *κομῆσαι* (sic) Ω. *μόνων*] *μόνον* A. *οἷον δὲ*

μήτε ἀπολέσθαι μήτε ἐπιβουλευθῆναι * δυναμένη, καὶ 278 μάλιστα μεθ' ὑγιείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. 45. τί ἂν αἰτιάσαιο, ὦ Λυκῖνε, τῆς εὐχῆς; ΛΥΚ. οὐδὲν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα οὕτω παρακεκινηκότα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον, ὄρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα φαλακρὸν ὄντα καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν. ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δή ποτε οὐχ εἷς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναταί σοι, ἀλλὰ τοσούτους περιημμένος βαδιῇ τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἕνα; μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὃς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα τὴν πολλὴν ταύ-

---

Φ et v, *οἷον δὴ* ΑΩ. libri *ἀναστρέψασιν*, uno corrigente Seagero, qui verissime restituit: *ἀναστρέψας*. *ὑγιείας* Jacobitius pro *ὑγείας*.

45. *ὑπερέπτης*] *ὑπερόπτης* Ω. *γέροντα*] ‚non ergo a juniore Luciano hoc scriptum est; aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent'. Solanus. immò ab juniore Luciano hunc dialogum compositum esse supra demonstravi. nam solus ubique Timolaus ut senex loquitur, non item Lycinus neque Adimantus neque vero Samippus, qui Alexandri instar orbem terrarum subacturus est. ergo non omnes qui colloquuntur sunt aequales. *δυνάμενον*] *δυναμένης* Φ. *ἐπέραστον*] *ἐπέρατον* Ω. *τόδε* Ω et v, *τάδε* ΑΦ. *τοσούτους* Ω et v, *τοσούτοις* ΑΦ. *κατὰ δάκτυλον* Φ et v, *κατὰ δακτύλιον* ΑΩ. *συνεπιλαβεῖν* ΑΩΦ et v, *συνεπιβαλεῖν* D. *ἀναγκαιοτάτου*] *ἀναγκαίου* Ω. *προσδεῖ ὃς* (*οὓς* pro *ὃς* a) edd. vett. *πρὸς διὸς* DΑΩΦ. *σε* om Ω solus.

ἀποξύσας] recte judicat Hemsterhusius ad Lucian. p. 26 ed. min., Homericum *γῆρας ἀποξύσας* (Jl. ι', 446) nostro obversatum esse. addit autem vir summus, potuisse ab Luciano etiam *ἀπομύξας* scribi idque sumi ab Platone De Rep. I p. 343 A: *κορυζῶντα περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον*, sed mutandi necessitatem esse nullam. item h. l. *ἀποξύσας*, quod in libris est omnibus tacito tuetur etiam Ruhnkenius ad Timaei Lex. s. *Κορυζᾶν* p. 138 ed. Lips. at Cobetus V. L. p. 202 quod emungendi notionem hic requiri putaret, audacter conjecit: *ἀπομύξας*. *ἢ τοῦτο*

τὴν κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι ζωρότερος ποθείς. 46. ΤΙΜ. ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκῖνε, καὶ αὐτὸς εὔξῃ τι ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἥκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, ... καὶ ὁ
279 βέλτιστος οὑτοσὶ Σάμιππος * ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι σταδίοις κατεχρήσασθε καλῶς ποιοῦντες. ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον ὑπηνέμιόν τινα πλοῦτον ἀνιᾶσθαι μετ' ὀλίγον ψιλὴν τὴν μᾶζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε, ἐπειδὰν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἴχηται ἀποπτάμενος, αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὑρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι

μὲν καὶ ὁ ΑΩΦ et v, ἢ μὴν καὶ D. ἐλλέβορος ΩΦ et v, ἑλλέβορος DAa.

46. εὔξῃ] ἕξῃ d. οἷα om Ω. γὰρ ἤδη Φ et v, γὰρ δὴ ΑΩ. post Δίπυλον signa posui lacunae. exciderunt haec fere: [καὶ ὁ Ἀδείμαντος θησαυροὺς ἀνορύττων] καὶ ὁ βέλτιστος οὑτοσὶ Σ. quod supplementum ex § 20 init. repetivi. eodem modo Adimanti vota et Samippi junguntur infra § 46 med: καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων et § 46 fin: ἀντὶ πάντων θησαυρῶν καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς. μὲν ἐν Συρίᾳ vulgo recte, μὲν συρία ΑΩΦ. ἐμοὶ] ἐμοῖς Ω. ἐπιβάλλουσι σταδίοις ΑΩΦabc (ita bc), ut in Quaestt. L. p. 400 conjeceram; ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις v, de quo J. J. Wetstenius et M. Solanus valde errarunt.

sex verbis omissis continuat D: ἐπ' ὀλίγον ψιλήν. ἀνιᾶσθαι ΑΩ, ἀνιαθῆναι Φ et v. (in D haec desunt, ut modo dictum est).

μᾶζαν Jacobitius pro μάζαν. πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν Φ et v, πείσεσθε, ἐπειδὰν ΑΩ recte: alterutro enim l. μετ' ὀλίγον patet delendum esse. quod nisi paullo ante μετ' ὀλίγον ψιλήν libri tenerent, ego hic servassem et illic potius delerem, ubi inutile est propterea quod ἐπ' ὀλίγον antecessit. οἴχηται ἀποπτάμενος] Hom. Jl. β', 71 de somnio: ᾤχετ' ἀποπτάμενος citante Solano. ἀνεγρόμενοι] ἀνεγειρόμενοι Ω. εὑρίσκητε] εὑρίσκηται] Φ. λιμώττουσιν Ω recte, λιμώττοντες ΑΦ et v.
πρὸ ὀλίγου Φ et v, προολίγου Α, πρὸς ὀλίγον Ω. libri δυσά-

τραγῳδοὶ ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου λιμώττουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὁπόταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαμαὶ βαδίζειν ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἅπαντας ἀπορρυέντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανὸν ἀντὶ πάντων θησαυρῶν καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ᾐτήσατε τοιούτοις οὖσι, καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

ρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς (τὰς pro τῆς Ω) οἰκίας, καὶ —. et graece quidem pro τὰ rescribi τοῖς posset: δυσάρεστοι ἔσεσθε τοῖς —. at multo praestat, id quod supra feci, penitus delere verba: τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, utpote male nata e superioribus hisce: ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας. nam et εὐάρεστος, quod est ap. Xenoph. Memorab. III, 5, 5 et nostrum δυσάρεστος absolute ponunt non solum seriores, ut Pseudoluc. in Cynico § 17, verum etiam attici, in his comici, Nicostratus ap. Stobaeum Ecl. phys. I p. 228 (p. 58 ed. Mein.), Amphis ap. Stobaeum Floril. XCIX, 24 (III p. 242 Mein.) et Diphilus ap. Athen. VI p. 247, d. σὺ ὦ Φ et v, σὺ om ΑΩ. Ἰκάρῳ] ἰκάρῳ Αa. διαλυθείσης] διαλαθείσης Φ. ἀντὶ πάντων Φ et v, ἀπὸ πάντων ΑΩ. ἐφ' οἷς] ὑφ' οἷς Φ. ᾐτήσατε ΑΩΦ et v, ᾐτήσασθε D.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Reitz. I p. 37

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ἡ μὲν παροιμία φησί, γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον
38 ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζοι * γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς
εἰσίν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος·

Hunc dialogum ab ipso Luciano et eo juvene scriptum esse inter caeteros recte convenit: sed C. F. Rankius (Pollux et Luc. p. 23) itemque J. Bekker Nigrinum alius esse scriptoris opus inepte suspicati sunt. Lucianum priusquam Epicureus evaderet aliquamdiu fuisse Platonicum multis constat argumentis. veluti XXV annos natus philosophum senem audierat (Hermotim. § 24: πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα) graecum scilicet idque Athenis: quem fuisse suspicor Taurum, Herodis Attici praeceptorem, philosophum Platonicum (de quo v. Clintonem Fast. Rom. II p. 276 sq.), quem etiam A. Gellius (N. A. II, 2 et XVII, 8) audivit Athenis. aliquanto post Lucianus Romae visum iit Nigrinum, quocum Athenis (Nigrin. § 3 et § 17) notitiam contraxerat. quod ad ipsum Nigrinum adtinet, plures tum Romae fuerunt ‚Nigrini‘ et Avidiae gentis et Pontiae et vero Domitiae, ex qua gente praeter Hadriani insidiatorem alius fuit ‚Δομίτιος Νιγρῖνος‘ ap. Galenum XIII p. 1021 ed. Kuhn. quorum ne unus quidem philosophus fuisse dicitur, nedum clarus philosophus, id quod saepe Lucianus testatur, ut § 2: Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον. et quum Lucianus ne Romam quidem nominatim adferre usquam ausus sit, ecquis credat Nigrinum Romanum, virum et nobilem et (secundum § 26) divitem pati potuisse, ut Lucianus Syrus et is juvenis sub ipsius Nigrini nomine Romam urbem palam irrideret maximeque detestaretur? immo philosophus invidiam veritus ipso nomine se hic adpellari noluit, idem tamen adeo clare se describi passus est, ut quum ex aliis rebus tum e falso nomine Νιγρῖνος verum no-

ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

---

men certo perluceret. neque enim dubito, quin is qui more illorum temporum hic transnominatus et *Νιγρῖνος* dictus est, revera fuerit *Ἀλβῖνος*, Platonicus philosophus, vir Luciano aequalis doctorumque juvenum patronus, ad quem (*Ἀλβίνου τοῦ Πλατωνικοῦ χάριν*) etiam Galenus juvenis librum dederat (I p. 38 Chart. sive XIX p. 16 K.). nempe et nostri dialogi pseudonigrinus et verus Albinus ab nugis Neoplatonicorum non minus longe quam ipse Lucianus abhorruit. mutila tamen est et saepe mendosa quae aetatem tulit hujus Albini ‚*Εἰσαγωγὴ εἰς τοὺς Πλάτωνος διαλόγους*‘, quae quum ab Fabricio in B. Gr. II p. 42 ed. pr. primum edita esset, recusa est ab J. F. Fischero in edit. IV diall. Platonis (Lipsiae 1783) p. 125 sqq., ubi p. 126 Fischer eundem Albinum ostendit etiam ‚*Περὶ τῆς τάξεως τῶν βίβλων τοῦ Πλάτωνος*‘ scripsisse. hunc autem Albinum aequalem fere fuisse Galeno (id est etiam Luciano) jam Fabricius l. l. recte judicavit. at alii tum platonici jam ad ineptias Neoplatonicorum semper illas Luciano invisas propendebant, in his non solum L. Apulejus Madaurensis sed etiam Alcinous, quem Albino nostro antiquiorem paullo fuisse Fabricio placebat. etiam Alcinoi ‚de Platone‘ libellum post alios Fischer edidit l. l. p. 85 sqq., qui platonicus in c. 15 (p. 105) jam ‚*περὶ τῶν δαιμόνων*‘ disseruit, ut neoplatonicum facile agnoscas. Platonicus autem, qui in Crameri Anecd. Paris. IV p. 196, 9 *Ἀλκῖνος* dicitur, aut omnino non aut summum in *Ἀλκίνους* mutari debet, certe non cum Cramero in *Ἀλβῖνος*. denique quum Lucianus aperte de nobilissimo viro hic loquatur, tenendum est omnes fere illorum temporum ‚Albinos‘ quamvis diversarum gentium nobili loco natos fuisse, ut vel e ‚scriptoribus historiae Augustae‘ cuivis facile patebit.

νιγρῖνον. sec m supra *γρ νηγρῖνον* Q. *νιγρίνῳ. νηγρίνω* Φ, qui sic ubique. sec m supra *η* (ita etiam postea) Q. *γλαῦκ'* Dindorfius pro *γλαῦκα.* *εἰς*] *ἐς* Φ. *ἐκεῖ*] *αὐταῖς* c. *κομίζοι* BQMΩ tertius et (opinor) 𝔄ΓΩ et sec m Φ, *κομίζει* v. *αὐτοῖς*] *αὐταῖς* Yd (et paullo ante c). *δ' εἰ* BQ𝔄ΓΩ (uterque) Φ cum abc. *δὲ εἰ* v.

Νιγρίνῳ] *νηγρίνω* hic suprascr. in Φ. *εἰχόμην ἂν*] *ἐνειχόμην ἂν* Bekker cum dubitatione. *ἐθέλω*] *ἐθέλων* Q. *ὅτι μὴ*]

ΝΙΓΡΙΝΟΣ
Η ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΗΘΟΥΣ.

1. *ΕΤΑΙΡΟΣ.* Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα καὶ μετέω-
39 ρος ἐπανελήλυθας. οὐ τοίνυν προσβλέπειν * ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς οὔθ' ὁμιλίας μεταδίδως οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας. ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις καὶ τί τούτων αἴτιον; *ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.* τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; *ΕΤΑΙ.* πῶς λέγεις; *ΛΟΥΚ.* ὁδοῦ πάρεργον ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. *ΕΤΑΙ.* Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ; *ΛΟΥΚ.* καὶ μάλα. *ΕΤΑΙ.* τί δὲ τὸ μέγα

ὅπως μὴ Q. *εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων*] *πρὸς τῶν σῶν λόγων εἴλημμαι Ω* tertius. *Θουκυδίδου*] II, 40: *ὃ τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει.* *ἡ ἀμαθία*] *ἡ* om *Ω*.

θρασεῖς] *θράσος Γ*. *ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς*] *ἀμαθία μὲν θράσος Φ*, quae ex ipso Thucydide interpolata videntur, ut non jam supplere audeamus: *ὅτι ἀμαθία μὲν θράσος* [*φέρει,*] *ὀκνηρούς —.* *ἀπεργάζεται*] *ἐργάζεται Φ*. *ἡ ἀμαθία*] *ἡ* om *Ω*.

μοι om *Ω* tertius. *αἴτιος* om *Φ*. *ἔρρωσο Φa.*

1. *ΝΙΓΡΙΝΟΣ.*] *νιγρίνου φιλοσοφία* 𝔄, *νηγρίνου φιλοσοφία* (η) *ΓΦ* et (qui hic desinit) *Ω* tertius et literis rubris: *νιγρίνου φιλοσοφία* Q, probante Sommerbrodtio. *Νιγρῖνος ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους* abc. scholiasta cod. B ad h. l. inscribere videtur: *ἔπαινος Νιγρίνου*, in quo scholio abscissa supplebo: *ἐντεῦθεν ὁ λόγος ὁ Ν*[*ιγρίνου, ᾧ*] *δείξεσθαι Νιγρίνον τον* [*φιλόσοφον*] *ὑπισχνεῖται, πλήρης κ*[*ολακείας ὤν.*] *αὐτὸν γὰρ ὑποποιεῖσθαι* [*διὰ τούτων*] *τῶν λόγων ἐπείσθη, ἅτε* [*ἐγκώμιον*] *τυχὸν καὶ ἔπαινον* [*Νιγρίνου*] *διεξιών.* [*ὅθεν*, pro quo cod: *γα…*] *καὶ ἔοικέ μοι κάλ* [*λιον εἶναι*] *αὐτὸν ἐπιγράφει*[*ν ἔπαινον*] *ἢ περὶ φιλοσόφου* [*ἤθους*]. ipse B hic titulo caret et continuat: *ἔρρωσο* (personae signum) *ὡς σεμνὸς —.* adde aliud scholium ejusdem B infra ad § 26, in quo non ea quae Jacobitius (IV p. 40) inde retulit sed potius haec verba circa finem scholii leguntur: *ὥστε οὐ κατὰ … φάτητα νιγρίνων τὸ φιλόσοφον. θος*, hoc est: *ὥστε οὐ κατὰ τὸν Κράτητα Νιγρίνῳ τὸ φιλόσοφον ἦθος.* quum his verbis *Νιγρίνῳ τὸ φιλόσοφον ἦθος* ad inscriptionem hujus dialogi aperte adlusum sit, hunc certe scholiastam liquet inscriptionem vulgatam: *Νιγρῖνος*

τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ
μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβὲς εἰδέναι
τὸ πᾶν ἀκούσαντες; *ΛΟΥΚ.* οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι
δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ
δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, * ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε 40
καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον; 2. *ΕΤΑΙ.*
μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ τι
καὶ λέγεις. *ΛΟΥΚ.* ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως
βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ
μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.
ΕΤΑΙ. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ηὐξάμην σέ τινι
σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν. *ΛΟΥΚ.* δόξαν οὖν μοι διὰ πολ-
λοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον,
ἕωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην καὶ κόψας τὴν
θύραν τοῦ παιδίου εἰσαγγείλαντος ἐκλήθην· καὶ παρελ-
θὼν εἴσω καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχον-
τα, * πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν φιλοσόφων ἐν κύκλῳ 41
κειμένας. προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν
ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον καὶ σφαῖρα

ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους jam tum cognitam habuisse et hoc alterum quoque scholium ad § 26 eadem qua ipse codex aut certe perantiqua manu scriptum est. ita vulgatam cui consuetudo Luciani favet inscriptionem ‚Νιγρῖνος ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους' scholiastae fortassis ipsi quoque traditam acceperant: quam quum adulatione plenam et argumento dissentaneam esse duxissent, temere mutatam voluerunt. ἐπανελήλυθας] ἀνελήλυθας Ω. τί δὲ] τί δαὶ B. τὸ μέγα Solanus. libri τὸ μετὰ —. ἔχωμεν] ἔχομεν B. ἀκριβὲς B𝔄ΓΦTcd. ἀκριβῶς ΩQ et v. ἀντὶ δὲ ἀνοήτου] ἀντὶ ἀνοήτου Q. τετυφωμένου] τετυφλωμένου lectio apud Bourdelotium. vide Hermotim. § 16.

2. ἕκαστα] ἕκαστον M. ηὐξάμην] εὐξάμην B. σέ τινι] σὲ τινὶ Γ. Νιγρῖνον] νηγρῖνον· ΓΦ. τοῦ παιδίου B𝔄. τοῦ παιδὸς ΓΩΦQ et v. εἰσαγγείλαντος] ἀγγείλαντος 𝔄. φιλοσόφων BΓΩΦ. γρ. φιλοσόφων σοφῶν Q. σοφῶν v et (?) 𝔄. scribo aut cum Hemsterhusio πινάκιόν τισι τῶν —, aut σχήμασι pro σχημάτων hoc modo: πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας, σχήμασι καταγεγραμμένον, ut illud τῶν ἀπὸ γεωμετρίας significet τῶν γεωμετρικῶν. καλάμου] ἢ ἀπὸ καλάμου suprascr. in M et in marg. Φ.

καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα ὡς ἐδόκει πεποιημένη. 3. σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος ἠρώτα ὅ τι πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ, καὶ δῆτ᾽ ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίουν εἰδέναι ὅ τι τε πράττοι καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι τοσαύτην τινά μου τῶν λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, τὰς
42 ἀηδόνας καὶ τὸν Ὁμήρου * λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· οὕτω θεσπέσια ἐφθέγξατο. 4. προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν καὶ τῶν δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου καὶ δόξης καὶ βασιλείας καὶ τιμῆς, ἔτι δὲ χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ κἀμοὶ δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν

---

3. ὅ τι πράττοιμι B𝔄ΓΩQΦ. ὅ τι καὶ πράττοιμι v. δῆτ᾽ Q. δῆτα B𝔄ΓΩΦ et v. ἀρξάμενος B𝔄Γ cum Wyttenbachio. ἀπαρξάμενος ΩQΦ et v. περὶ τούτων B𝔄ΓΩΦ et v. καὶ περὶ τούτων QM. τῶν λόγων ἀμβροσίαν] ita conjeci. τῶι λόγωι ἀμβροσίαν B. λόγων ἀμβροσίαν 𝔄ΓQΦM et v, ἀμβροσίαν λόγων Ω.

τὰς ἀηδόνας] ita conjeci. libri καὶ τὰς ἀηδόνας. Huschkius in Analect. crit. p. 13, Boeckhius ad Pindar. Fragm. p. 569 aliique καὶ τὰς Κηληδόνας scribi voluerunt. at apud Homerum, de quo hic uno quaeritur, neque lusciniae fabulosae neque Κηληδόνες exstant. immo accusativus τὰς ἀηδόνας praegressi τὰς Σειρῆνας adpositio est. Sirenes enim ἀηδόνες dicuntur ab Lycophrone Alex. v. 653: ἁρπυιογούνων κλώμακάς τ᾽ ἀηδόνων, quem l. Eustathius spectavit ad Jl. p. 9 ed. Rom: διὸ καὶ τὰς Σειρῆνας ὡς καλὸν ἀειδούσας ἀηδόνας ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε. ceterum Tiberius (ap. Suetonium Tib. c. 70) captiose quaerit, quid Sirenes cantare sint solitae? ἐφθέγγετο (et supra sec m γρ. γξατο) Q.

4. δημοσίᾳ] δημοσίων 𝔄. καταγελάσαι] καταγελᾶσαι Γ (sic). ἔτι δὲ B. ἔτι τε 𝔄ΓΩQΦ et v. καὶ πορφύρας] ἢ πορφύρας B. ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ] ἀναπεπταμένην (c. ras. in ν) τὴν ψυχὴν 𝔄. παντοῖος] καὶ παντοῖος Γ. καὶ ἄρτι μὲν ἐλυ-

*φιλτάτων, πλούτου τε καὶ ἀργυρίου καὶ δόξης, καὶ μό-
νον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθῃρημένοις, ἄρτι δὲ
ταῦτα μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον
δ' ἂν ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρό-
σθεν ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δή,
τὸ καινότατον, τοῦ * ὀφθαλμοῦ μὲν καὶ τῆς περὶ αὐτὸν* 43
*ἀσθενείας ἐπελανθανόμην, τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερος
κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν
τυφλώττουσαν περιφέρων.* 5. *προϊὼν δὲ ἐς τόδε περι-
ήχθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ
ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι καὶ ὅλως μικρὸν
οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπον-
θέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς
τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ.
θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω
ποτὸν αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν καὶ διπλασίως ὑπὸ
τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθεος
καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.* 6. *ΕΤΑΙ.
καὶ μὴν τοῦτό γε οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ
σωφρονεῖν ἐστιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἄν, εἰ οἷόν τε,
αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν
[αὐτῶν] οἶμαι θέμις, ἄλλως * τε καὶ εἰ φίλος καὶ περὶ* 44

πούμην] haec om 𝔄. *μοι τῶν φιλτάτων* om *Φ*. *πλουτε* pm *Γ*, sec *πλούτου τε*. *μόνον οὐκ*] *μονονοὺκ Γ*, *γρ. μονοναὺκ* supra rc m Q. *ταῦτα μὲν*] ita conjeci. similiter Lehmannus: *αὖ ταῦτα μὲν —*. libri *αὐτὰ μὲν —*. *ἔχαιρον δ' ἂν* 𝔄ΩQΦYac. *ἔχαιρον δ' ἂν* B et qui *αὖ Γ*, *ἔχαιρον δ' αὖ* v. *περὶ αὐτὸν*] *περὶ αὐτῶν* abn (n etiam *τῶν ὀφθαλμῶν* pro *τοῦ ὀφθαλμοῦ*). *ἐπελανθανόμην*] *ἐπελαθόμην Φ*. *καταμικρὸν* abc.

5. *ἐπεκάλεις* libri omnes, nullus *ἐνεκάλεις*. vide nostra ad Tim. § 14 fin. *γαῦρος γὰρ ὑπὸ Φ*. *γᾶβρος (γρ. γαῦρος)* Q. *γαῦρός — εἰμι*] *γαῦρός τε γὰρ εἰμι καὶ μετέωρος ὑπὸ τοῦ λόγου* 𝔄. *οἷόν περ*] *ὅπερ Ω*. *οἵονπερ (γρ. ὅπερ)* Q. *οὕτως σοι Φ*. *ἔνθεος* B𝔄ΓΩΦ et v. *ἔνθους* Mabc. *ἔνθους* [εο] Q.

6. *τοῦτο τε* [γε] Q. *ἂν* om *Ω*. libri *καταφρονεῖν αὐτῶν*, quae nunc collato Hemsterhusio ita emendo: *καταφρονεῖν τινῶν*. vide supra c. 1: *ὡς σεμνὸς ἡμῖν — οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς*

τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. ΛΟΥΚ. θάρρει, ὦγαθέ· τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὁμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς, καὶ εἴ γε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην. ἐπεὶ κἄν τις μὴ παρὼν τύχῃ, καὶ οὕτω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα. * 7. καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων ἔργ' ἄττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς ὧν τότε ἤκουσαν, ἥδονται καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς φιλοσοφίας οὐ παρούσης τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων

ἔτι ἀξιοῖς et c. 5 init. nam αὐτῶν e superioribus αὐτῶν ἀκοῦσαι male repetitum est. eleganter tamen Urbanus probante Bekkero οὐδὲ φθονεῖν αὐτῶν, denique aliter alii conjecerunt: de ipso enim vitio dubitari nequit. ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος Hemsterhusius et Schaefer (Praef. ad Julian. p. X), ἄλλως τε εἰ φίλος Φ, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος v. ὦ ἀγαθέ Γ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ B𝔄ΓQ et v. τοῦτο γάρ μοι τὸ τοῦ Ω, τοῦτο γὰρ τὸ τοῦ Φ, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ cd. Ὁμήρου] Jl. ϑ', 293. καὶ εἴ γε] καὶ εἴτε ΓQ.
μὴ om Ω. μὴ ἔφθης] μή μ' ἔφθης Valckenarius ad Eur. Phoen. v. 982 sine causa idonea. κἄν τις μὴ] κἂν μή τις transponit Cobetus V. L. p. 222, quod attice potius κἂν μηδείς dicendum erat. ego malim: κἂν μὴ παρών τις τύχῃ. vide tamen infra § 23: εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. καὶ οὕτω] καὶ οὕτως a. ἐμαυτὸν] ἑαυτὸν 𝔄.

7. παιδικῶν] παίδων 𝔄. γοῦν] γ' οὖν Γ. ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν d et (?) 𝔄 cum Vorstio. ἄγουσιν ἐν τοῖς ἐμποσὶν Γ, ἄγουσιν ἐν τοῖς ἐν ποσὶν BΩΦ et v, etiam Q (hic adscripta explicatione τοῖς πάθεσι τοῖς σύνεγγυς). Hemsterhusio Jensii conjecturam: ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσίν unice probanti nostrum in D. Mort. XV, 3, Catapl. 11 (et Toxar. 39) olim opposui. συναγείρων] συνεγείρων Φ. ἐμαυτὸν] ἑαυτὸν (sic) Ω (μ superscr.). ὑπ' ἐμοῦ] παρ'

καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀνατυλίττων οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. * καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ 46
πολλῇ φερόμενος ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος, ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρός με λέγοντος· ἐνίοτε δέ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχήν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ γάρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι. 8. *ΕΤΑΙ.* παῦε, ὦ θαυμάσιε, μακρὸν ἀνακρουόμενος καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων. *ΛΟΥΚ.* εὖ λέγεις, καὶ οὕτω * χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, 47
ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς ἢ καὶ νὴ Δία κωμικοὺς φαύ-

ἐμοῦ Q. τὰ αὐτὰ B𝔄ΓΩQΦcd, τὰ αὐτοῦ ab. ὅταν] ὅτ' ἂν Γ, quod idem est. καὶ γάρ τοι] καὶ γάρ τι Φ. τὸν κωμικόν] σημαίνει τὸ τοῦ Εὐπόλιδος scholiasta. dicit sumtum e Δήμοις (ap. Diodor. S. XII, 40 fin., Plinium Epist. I, 20 § 17 et schol. Aristoph. Ach. v. 529) versum hunc: τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις. ἐγκατέλιπεν et mox ἀκούουσιν Γ. ἐγκατέλιπέ τι κέντρον B𝔄ΩQ et v. ἐγκατέλειπέ τι κέντρον Φ et ἐγκατέλειπε quidem fortassis ex Eupolidis versu olim adscripto. at Eupolis hoc voluit: ‚relinquere solebat', Lucianus non item. eodem modo etiam alibi variatur (vide Raspium De Eupol. Δήμοις p. 21 et Meinekium Fragm. Com. II. I. p. 460). sed pro verbis τι κέντρον Hemsterhusius et cum Schmiedero Bekker ex ipso Eupolide τὸ κέντρον non male conjecerunt. quanquam Hemsterhusio olim opposui Tullium item Eupolidis memorem De Oratore III, 34 § 138: ‚tantamque in eo vim fuisse ut in eorum mentibus qui audissent quasi aculeos quosdam relinqueret.'

8. libri μικρὸν ἀνακρουόμενος, quod L. Bosius et ipse T. Hemsterhusius vertunt: ‚paulum retrocede', ad dictionem πρύμναν ἀνακρούεσθαι aberrantes. at Lucianus longam praefationem tandem finire jubetur, ut etiam e c. 10 et c. 12 init. certo adparet. jam quum citharoedi praeludentes ἀνακρούεσθαι dici soleant, ad rhetorum quoque prooemia hoc verbum apte transferri potest. quare h. l. jam olim probante Sommerbrodtio μακρόν pro μικρόν correxi i. e. ‚desine longo prooemio uti'. possis etiam μακρὰ ἀνακρουόμενος collato hoc ipso μακρὰ προοιμιάζεσθαι apud nostrum in Bis Accus. c. 26. ἀναλαβὼν ἤδη B𝔄ΓΩQ et v. ἀναλαβὼν

λους ἑώρακας ὑποκριτάς, τῶν συριττομένων λέγω τού-
των καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα καὶ τὸ τελευταῖον
ἐκβαλλομένων, καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόν-
των τε καὶ νενικηκότων; ΕΥΑΓ. πολλοὺς οἶδα τοιού-
τους. ἀλλὰ τί τοῦτο; ΛΟΥΚ. δέδοικα μή σοι μεταξὺ
δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι, τὰ μὲν ἀτάκτως συνεί-
ρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν
διαφθείρων, κᾆτα προαχθῇς ἠρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶ-
ναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμόν, οὐ πάνυ ἄχθο-
48 μαι, ἡ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν * ἔοικε
συνεκπίπτουσα καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα.
9. τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ
μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυ-
νος καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ
μέλον τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ πραγμάτων. ἐγὼ δ' ἐμαυτοῦ
σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τις εἰμὶ τὴν μνήμην ὑπο-
κριτής, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων.
ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω
πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως
διεξῄει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.
49 10. * ΕΥΑΓ. ὡς εὖ γε νὴ τὸν Ἑρμῆν καὶ κατὰ τὸν

αὖθις Φ. περιάγων libri recte etiam Q qui addit pro glossa βραδύνων. ἀλλ' ἐκεῖνο] ἀλλ' ἐκεῖνο γε Φ. νηδία Γ. τοτε-λευταῖον Q ut solet. πολλάκις om Q. ΛΟΥΚ. om 𝔄. δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας 𝔄ΓΩQ et v. δὲ καὶ ὑπ' ἀσθενείας Φ. ἐνίοτε και αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας B (sic). hinc licet fortasse verba καὶ αὐτόν delere, sed minime necesse est. προαχθεὶς Ua et (qui more suo κᾶτα) B. συνεκκύπτουσα (γρ. συνεκπίπτουσα) Q. καὶ τὸ] κατὰ suprascr. in Q. Sommerbrodtius verba τὸ ἐμὸν μέρος delebat.

9. μέμνησό μοι] μέμνησθέ μου 𝔄. ἡμῖν B𝔄ΓΩQΦYcd. ὑμῖν ab. πόρρω που Hemsterhusius. libri πόρρω ποι. μέλον] μέλλον B. ἐν τῷ θεάτρῳ] ita conjeci. libri ἐν θεάτρῳ. πραγμάτων. ἐγὼ δ' B𝔄ΓΩQΦ. πραγμάτων etiam Ycd. vulgo autem: πραττομένων. ἐγὼ δὲ —. οὐδὲν — διαφέρων] transpono sic: τὰ ἄλλα οὐδὲν ἀγγέλου τραγικοῦ διαφέρων. καὶ ἄλ-λως] κἂν ἄλλως B, qui pro ὥστε κἂν paullo ante: ὥστε κάν, mox autem recte: ἐμὲ δὲ κἂν —.

10. ὡς εὖ γε] ὑπέρευγε Schwidopius Obs. Luc. IV p. 16.

τῶν ῥητόρων νόμον πεπροοιμίασταί σοι. ἔοικας γοῦν κἀκεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἥκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμος. ἢν δὲ διαμέλλῃς, μνησικακήσω τε παρὰ τὸν ἀγῶνα καὶ ὀξύτατα συρίξομαι.
11. * ΛΟΥΚ. καὶ ταῦτα μέν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι, κἀκεῖνα δέ, ὅτι οὐχ ἑξῆς οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ· πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον· οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθεὶς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλο τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἳ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος ἢ Κρέοντος ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες,

---

illud graecitatis est cadentis pro attico εὖ γε sive ὡς εὖ (similiter Aristoph. Equit. v. 101). τὸν τῶν] τὸν om B, τῶν om Ω. ἔοικας] ΛΥΚ. ἔοικας 𝔄, qui etiam infra § 38 (bis) pro ‚Luciano' nomen habet ‚Lycini', fortassis recte. τυγχάνεις τῇ μνήμῃ] τῇ μνήμῃ τυγχάνεις Ω et in quo vulgata adnotatur Q. τυγχάνεις εἰς τὴν μνήμην Hemsterhusius. οὐδὲν οὖν B𝔄ΓΩQΦabc. οὐδὲν ἂν οὖν Bourdelotiana et Reitziana mero errore. σοι δεῖ] δεῖ σοι Ω et (in quo γρ. σοι δεῖ) Q. ἕνεκα om Ω. ἕτοιμος BΓΩQΦ, τὸν ἀγῶνα ἕτοιμος (sic) 𝔄, ἕτοιμός εἰμι v. vide Elmsleium ad Eurip. Med. v. 599. διαμέλλῃς B𝔄ΓΩQΦ et v. διαμέλῃς abc. libri μνησικακήσω γε, pro quo recte ego olim scripsi (nunc etiam Bekker et Dindorfius) μνησικακήσω τε —. possis tamen (id quod Sommerbrodtio probavi): ἢν δέ γε διαμέλλῃς, μνησικακήσω παρὰ —. adolescens dixeram γε fortasse delendum esse.

11. καὶ ταῦτα μὲν] haec non muto sed confero infra § 25 med. ἐβουλόμην μὲν ἂν Φ. κἀκεῖνα δὲ] olim frustra conjeceram proxima lectione ductus: κἀκεῖνα δέ γε eodemque modo Schwidopius et Sommerbrodtius. ὅτι οὐχ B𝔄ΓΩQ. ὅτι γε οὐχ v et fortasse Φ. οὐδὲ — ἀδύνατον om Ω. ῥῆσίν τινα] non recte Hemsterhusius ῥῆσιν μίαν conjecit. vide meas Quaestt. Luc. p. 39. περιθεὶς] malim περιθήσω. ἢ καὶ Ἡρακλέους] ἢ ἡρακλέους ΩQ. πρόσωπον] προσωπεῖον Yd, προσωπείων c. χρυσίδας] frustra Hemsterhusius ξυστίδας conjecit probante Cobeto

*χρυσίδας ἠμφιεσμένοι καὶ δεινὸν βλέποντες καὶ μέγα
κεχηνότες μικρὸν φθέγγονται καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες
καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ
καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι πολὺ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς
προσωπεῖον περικείμενος καὶ τὴν σκευὴν καταισχύνων,
ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοὐμοῦ προσώπου προσλα-
λεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν
ὑποκρίνομαι. 12. ΕΤΑΙ. οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται
τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ*
51 *χρώμενος. * ΛΟΥΚ. καὶ μὴν παύσομαί γε· πρὸς
ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαι-
νος ἦν Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, ὅτι
φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν
οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυ-
φὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται, ἀλλ' ἤν καί τις ἀφι-*

V. L. p. 222. nam ut *πορφυρίς* ita etiam *χρυσίς* vestem significare potest. deinde hoc ipsum tragici regis pallium dici videmus *χρυσόπαστον στολὴν* (*ἐσθῆτα*) in Icaromen. § 29 atque Necyomant. § 16 et *χλαμύδα χρυσόπαστον* in Gallo § 26 itemque a Polluce IV, 116: *χλαμύδα διάχρυσον, χρυσόπαστον*. Lucianus dicit *χρυσεοπήνητα φάρεα* (Eurip. Orest. 840), picturatas auri subtemine vestes (Verg. Aen. III, 483. cf. Horat. Carm. IV, 9, 14). jure igitur h. l. Sommerbrodtius *χρυσίδας* servat servatumque tuetur.
libri *πολὺ* (*πολλω* 𝔄 sic) *ταπεινότερον*. *ἵν'* (*ἵν'* sec m 𝔄, *ἵνα* Ω) *οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι πάνυ μεῖζον* —. ego primum *πολὺ* (ante *ταπεινότερον*) delevi ac tum pro his *πάνυ μεῖζον* rescripsi *πολὺ μεῖζον*. at Bekker et Dindorfius non utroque altero tamen vitio sublato *πολὺ ταπεινότερον* et *πολὺ μεῖζον* ediderunt. immo *πολὺ* pro varia lectione ad verba *πάνυ μεῖζον* margini adscriptum et loco insertum alieno fecit ut *πάνυ μεῖζον* error errorem *πολὺ ταπεινότερον* traheret, cujus generis vitium etiam infra § 24 commissum est. *πάνυ. μεῖζον* scribere non licuit Luciano, post cujus aetatem sane *πάνυ* etiam cum comparativo jungi coeptum est.
καταισχύνων] *κατ' ἀσχύνων* Γ. *τὴν σκευὴν καταισχύνω*; Φ.
τοὐμοῦ] *τοῦ μοῦ* B. *ἵνα μὴ* — *ὑποκρίνομαι*] Rhetor. Praec. § 12.
12. *ἀνὴρ* olim scripsi pro *ἀνήρ*. *παύεται* Ω, *παύεται* sed *γρ. παύσεται* (haec Luciani sunt, tum amicus loquitur *καὶ μὴν* —) Q. *ἀθηνησιν* (sic) BΓ. *ὅτι φιλοσοφίᾳ* B𝔄ΓΩQΦabc. *οἳ φιλοσοφίᾳ* Bourdelotiana et Reitziana per errorem. *εἰσι*] *εἰσιν* Γ. *ἀστῶν*] *αὐτῶν* 𝔄. *εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς*] *εἰσάγειν αὐτοὺς* B.

κηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι καὶ παραπαιδαγωγοῦσι καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσιν. 13. ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλ' ἐπίσημος καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι· τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον, καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν οὐ πικρῶς οὐδ' ἄντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει καθ' ὅν τινα τρόπον βούλεται βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ κἀν τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν * θλίβων 52
τοῖς οἰκέταις καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξατο προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, δέδοικε μὴ παραπόληται μεταξὺ λούμενος· καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων,

---

βιάζεται a. libri εἰ καί τις ἀφίκηται, praeterquam quod pro εἰ habet Ω ἦν (in rasura). ego hodie scripsi ἦν pro εἰ post Belinum, Lehmannum, Dindorfium, quum olim εἰ καί τις ἀφίκετο conjecissem. at Sommerbrodtius defendit vulgatam. παραπαιδαγωγοῦσι] παιδαγωγοῦσι Ω. τὸ καθαρὸν] τὸ καθάρειον Cobetus V. L. p. 81: frustra. μεθιστῶσιν B.

13. γοῦν] γ' οὖν Γ. μάλ' ἐπίσημος B𝔄ΓΩQΦ. μάλα ἐπίσημος v. αὐτὸς μὲν οὖν Q. δ' ἄρα] δὲ ἄρα Ω. πικρῶς] πικρὸς pm. πικρῶς sec m. Γ. βούλεται B𝔄ΓΩQΦ. βούλοιτο v. βιοῦν BQ et v, μὴ βιοῦν 𝔄ΓΦ, μὴ βιοῦν etiam Ω (sed μὴ in rasura). lectionem μὴ βιοῦν probat Sommerbrodtius, fortassis recte. τοῖς οἰκέταις] τοὺς οἰκέτας 𝔄Γ. δέδοικε] δέδοικα Q solus. παραπόληται B𝔄ΓΩQΦY. παραπόλυται abcd, παραπόλλυται v. λούμενος Jacobitius, λου' μεν° (ō eraso) B. (ad λούμενος nulla varietas notatur ex 𝔄ΓΩ), λουόμενος QΦ et v. ἀκούων ἃ ἦν] in his post Hemsterhusium Cobetus V. L. p. 82 et Dindorfius obhaeserunt. at vide quae diximus ad Luc. Alexand. § 9 (p. 10). ἔαρ] ἔαρ B. τάχα τῆς μητρός ἐστιν αὐτοῦ] haec aliter ac vulgo interpretor. ‚mirum, inquit, ni matris hae deliciae sunt' (‚ein Muttersöhnchen'). idem Electra sorori exprobrat

ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρός ἐστιν αὐτοῦ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τἄλλα δὲ οὕτως ἐπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη καὶ παρὰ πολὺ
53 βελτίων ἀπῆλθε δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. * 14. ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει, τοὺς δὲ ἰδόντας ἐλεῆσαί τε καὶ παραιτεῖσθαι καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησεν ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῄνει καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστιν. ἀπέφαινε δὲ φιλοσοφίᾳ συνῳ-

---

in Soph. El. v. 358: νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς | πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ | τῆς μητρὸς —. τἄλλα Q, τἆλλα Ω, τὰ ἄλλα B𝔄ΓΦ et v. ἐπέσκωπτον] ita ob superiora correxi. libri ἀπέσκωπτον. καταμικρὸν abc. παρὰ πολὺ B pro παραπολύ.

14. πολλῆς τῖνος (γρ. φωνῆς τῖνος) Q. παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην om pr m Q. βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] i. e. ,vestem non candidam, sed pullam', qua in luctu potius induti erant. ita unus fere Solanus recte explicavit collato Hegesippo comico ap. Athen. VII p. 290, c (v. 13). παραιτεῖσθαι] malim παραιτήσασθαι. ἀνειπόντος] εἰπόντος Ω et (qui addit γρ. ἀνειπόντος) Q. libri ἐποίησε τοιαύτῃ, sed ἐποίησεν ἐν τοιαύτῃ primus correxit Hemsterhusius et ad h. l. et ad Aristoph. Plut. p. 479 et in Anecd. p. (30) sqq. μιᾷ φωνῇ πάντας BΓΩQ et v, μεγάλῃ φωνῇ πάντας 𝔄, πάντας μιᾷ φωνῇ Φ. αὐτῷ τοιαῦτά] αὐτῷ τὰ τοιαῦτά ΩQ. ἑτέραν (γρ. ἕτερα) Q. τοιαῦτά τε συνεπῄνει (γρ. ταῦτά τε οὖν (sic) ἐπῄνει) Q. πρὸσ ἔτι B, προςέτι (γρ. πρὸς ἔτι) Q. ἐστιν B𝔄ΓΩQΦ. ἐστι vulgo quod om a. ἀπεφαίνετό τε φιλοσοφίᾳ v. ἀπεφαίνετο φιλοσοφίᾳ BΦ et (qui distinguit ἀπεφαίνετο.) Q, et ut videtur 𝔄ΓΩ, sed Γ in marg. (m. s. XIV vel XV) καὶ ἀπεφαίνετ φιλοσοφίᾳ (i. e. γρ. καί· ἀπεφαίνετ φ.). ego dudum

δὸν τὴν παρὰ τοῖς τοιούτοις διατριβὴν * καὶ καθαρὸν 54
ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλού-
του καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ καὶ τὸ πρὸς τὰ φύσει
καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον μάλιστα ἡρμοσ-
μένον. 15. ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ καὶ χρυσῷ κεκήληται
καὶ πορφύρᾳ καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὔδαιμον, ἄγευστος
μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ
ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος,
ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας ταύτῃ μόνῃ
λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος
δὲ πότων καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας καὶ ἀπά-
της καὶ ψευδολογίας, ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρου-
μάτων τε καὶ τερετισμάτων καὶ * διεφθορότων ᾀσμά- 55
των, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν.
16. μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαί,

---

correxi: ἀπέφαινε δὲ φιλοσοφίᾳ probante Sommerbrodtio. medium h. l. non minus ineptum est quam in Parasito § 25, ubi Cobetus Marciani indicio ἀποφαίνεις restituit. φιλοσοφίαν X. τὸ πρὸς τὰ φύσει olim correxi. plerique libri et v: τῷ πρὸς τὰ φύσει, sed 𝔄: τῷ πρὸς τὴν φύσιν. minus bene Bekker et Dindorfius: καὶ πρὸς (deleto τῷ) τ. φ. μάλιστα BΓ, ὢ μάλιστα 𝔄, ὡς μάλιστα ΩQΦ et v. et X in hoc lemmate: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. infra sane § 15 haec opponuntur: τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. at h. l. ὡς omnino delendum puto adscita conjectura mea τὸ pro τῷ. neque enim (quod est δὶς ταυτόν) supplere licet: προαιρουμένῳ [πρέπειν] τὸν ἐκεῖ βίον, ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. sed lemma scholii quod modo dixi in Galei collectaneis teste Solano infra ad c. 26 adscriptum est: quo lemmate neque ipse Solanus nec vero Hemsterhusius ad scholia § 19 fin. (I p. 58 ed. Reitz.) recte usi sunt. immo ad nostrum locum haec verba unice spectant totumque scholium (uti nunc etiam BΓ et partim 𝔄 docent) hocce fuerat: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον] γρ. μάλιστα ἡρμοσμένον.

15. κεκήλληται Φ, κεκόλληται 𝔄. μετρεῖ B𝔄ΓΩQΦ cum Hemsterhusio. μετροῖ v. τὰ πάντα BΓQΦ et v, sed τὰ om 𝔄Ω. λατρεύειν] δουλεύειν ΩM et qui γρ. λατρεύειν Q. κρουμάτων τεως καὶ Q. καὶ in marg. adscr. Ω. τερεττισμάτων Φ. ‚διατριβήν] τοιαύτην διατρ.‘ 𝔄. videtur pro τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν 𝔄 exhibere: τὴν τοιαύτην διατριβήν.

16. μεσταὶ — ἀγόραι] ex Arati Phaenom. v. 2 sq. vide nos

πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι, τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν, τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε καὶ ῥινῶν, τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ καὶ ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς δὴ ῥεούσης ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία καὶ φιλαργυρία καὶ ἐπιορκία καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον· παρασύρεται δὲ [ὑπὸ τῶν ἡδονῶν] τῆς ψυχῆς ἐπικλυζομένης πάντοθεν αἰδὼς καὶ ἀρετὴ καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.
56 τοιαύτην * ἀπέφαινε τὴν πόλιν καὶ τοιούτων διδάσκα-

---

ad Icaromen. § 24. ὤτων καὶ pr m Q. καὶ ἀφροδισίων B𝔄Q. καὶ δι' ἀφροδισίων ΓΩΦ et v. ὑφ ἧς δὴ B, ὑφ' ἧς δὴ 𝔄ΓΩQΦTYcd, ὑφ' ἧς δὲ v. ἀενάῳ BΓΩ, ut olim edideram. ἀεννάῳ 𝔄QΦ et v. καὶ φιλαργυρία καὶ ἐπιορκία B𝔄ΓΩQ et v. καὶ ἐπιορκία καὶ φιλαργυρία Φ. τοιοῦτο] τοιοῦτον Ω. libri φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται δὲ τῆς ψυχῆς —. Schmieder verba ut nunc est absurda τῶν ἡδονῶν delebat, ego olim conjeceram dativis non bene collocatis: φῦλον τῇ ἡδονῇ· π. δ. τ. ψ. mox autem hac transpositione vidi utendum esse: φῦλον· παρασύρεται δὲ [ὑπὸ τῶν ἡδονῶν] τῆς ψυχῆς —. quum enim verba ὑφ' ἧς δὴ longo spatio diremta praecedant, notio ipsa videbatur repetenda esse. licuit autem sive ὑπὸ τῆς ἡδονῆς scribere (qui singularis et § 15 et 16 antecessit) sive ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, quod ἡ ἡδονή et αἱ ἡδοναί ab Luciano aliisque promiscue usurpantur.

ἐπικλυζομένης Hemsterhusius. libri ὑποκλυζομένης pessime.

δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος B𝔄ΓΩQΦ et v. ἰλύος (ἰλυ c) ἀεὶ πιμπλάμενος RTYcd, quam lectionem ab Sommerbrodtio et in Obs. L. IV p. 17 Schwidopio quamvis acute defensam mali correctoris esse Hemsterhusius judicavit et ipsi nunc codices docent. illud quoque Hemsterhusius ostendit ab imagine transiliri ad imaginem atque animum, qui modo dictus erat diluvio voluptatum obrutus esse, eundem nunc dici tanquam siti exarescere. hoc unum nescio quo modo virum summum fugit, scripturam antiquam δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος corruptam esse (neque enim siti replemur sed potu), alios non fugit ut Geistium et Dindorfium, quorum conjecturas omitto. ego multis frustra tentatis postremo voces duas excidisse censui itaque scripsisse Lucianum: διψῇ ἀεὶ καὶ οὐδέποτε πιμπλάμενος —. cum verbis ὁ χῶρος διψῇ compara locum ab Hemsterhusio allatum Disp. c. Hes. § 7: ἣν — διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, denique cum his omnibus διψῇ ἀεὶ καὶ οὐδέποτε πιμ-

λον ἀγαθῶν. 17. *ἐγὼ γοῦν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανῄειν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος ἐπιστήσας ἐμαυτὸν λόγον ἀπῄτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὁμήρου λέγων·*

τίπτ' αὖτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἠελίοιο,
τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν,
ἤλυθες, ὄφρα ἴδῃς

τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας καὶ προσαγορεύσεις, ὑπερηφάνους καὶ δεῖπνα καὶ κόλακας καὶ μιαιφονίας καὶ διαθηκῶν προσδοκίας καὶ φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας μήτ' ἀπαλλάττεσθαι μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος; 18. *οὕτω δὴ βουλευσάμενος καὶ καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φησίν,*

ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αἵματος, * *ἔκ τε κυδοιμοῦ,* 57

τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν εἱλόμην καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικώδη καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ· καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τοῦτο μὲν

πλάμενος confer De Dipsad. § 9 med. et Tulliana in Paradox. I, 1 § 6: ‚neque enim expletur unquam nec satiatur cupiditatis sitis.‘

ἀνθεῖ] id jam olim ab Hemsterhusio defendi allatis Aesch. Agam. v. 1114 et Soph. Philoct. v. 259, defenderatque Schneiderus in lexico s. v. *Ἀνθέω.* adde Hermannum ad Aesch. Agam. v. 637. *πολλαῖς ταῖς ἀγρίαις Φ.* plerique libri et vulgo *τοσούτων*, sed 𝔄: *τοιοῦτον.* ego jam olim ob anaphoram correxi *τοιούτων* probante Sommerbrodtio idque nunc 𝔄 codex liquido confirmat.

17. *ἐγὼ γοῦν* Bekker. *ἐγωγοῦν* B, *ἔγωγ' οὖν* v. *τοπρῶτον* Qbc. *ἐμαυτὸν*] *ἐμαυτοῦ* Y. *τῆς τοιαύτης ἀφίξεως* Q. *δὴ* om *Ω.* *τὰ τοῦ Ὁμήρου*] *τά τε τοῦ ὁμήρου Γ*, *τά γε τοῦ ὁμήρου Φ.* *τίπτ' αὖτ'* 𝔄*ΓΩ*a (cum Homero Od. *λ'*, 92), *τιπταῦτ'* B, *τίπτ' αὖ τ' Φ*, *τίπτ' αὖ* v. *ἴδῃς*] *ἴδῃ* Homerus. *πράξειν*] *πρᾶξαι Γ* m sec.

18. *ὁ Ζεὺς — κυδοιμοῦ*] Jl. *λ'*, 163: *Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς ἔκ τε κονίης, | ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ.* *φησὶν* Q solus, *φασὶν* B𝔄*ΓΩΦ* et v. *τὸ λοιπὸν*

πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ καὶ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν. 19. εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκουσι καὶ ἀντιλαμβανομένοις, ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δειλὸν γάρ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον,
58 ἀλλ' ἀκούοντα * καὶ λελυμένον καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. 20. ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ

B pro τολοιπόν. ὀκουρεῖν εἱλόμην (ο in ras, pr m α) B. προτιθέμενος B𝔄ΓΩQ et v. προστιθέμενος Φ et scholiasta diserte. τοῦτο δὲ καὶ πεῖραν B𝔄ΓΩQΦ, τοῦτο δὲ πεῖραν v.

19. κακῶν] κακὸν sec m Q. sed verba εἰ — εἰπεῖν ad superiora referuntur § 12: ἡ ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, ex quo patet voce ἔπαινος utrobique ‚encomium' significari, cujusmodi scriptio hodieque exstat Aristidis rhetoris ‚Ῥώμης ἐγκώμιον'. itaque verbis χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν principio hoc inest: ‚decet malorum quoque encomium dicere', id quod in epitaphiis item factum scimus teste etiam Platone in Menexeno p. 234 St. (II. 3 p. 378 B.): καὶ ἐπαίνου αὖ ἔτυχε, καὶ ἐὰν φαῦλος ᾖ. non dubito tamen quin haec verba χρὴ — εἰπεῖν in proverbium abierint, cujus proverbii quaenam vis fuerit verbis declarabo Tullianis De Offic. III, 1 § 3: ‚sic ab hominibus doctis accepimus — oportere — etiam excerpere ex malis, si quid inesset boni'. aliud est (non prorsus tamen dissimile) Sophocleum illud in Oedip. Col. v. 1697: ‚πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις'. ἀντισχεῖν] non bene Bekker ἀντίσχειν edidit, quod Lucianus dicturus erat ἀντέχειν. ἀλλ' ἀτεχνῶς] ἀλλὰ ἀτεχνῶς BΓ. δεῖ B𝔄ΓΩQΦ et v. δὴ a. δειλὸν] δειλῶν ΩQ. μηδὲ] μὴ δὲ Q, μὴ Γ.

20. ἄνοιαν] ἔννοιαν B. τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν] ψυχης ἀγαθῶν μὴ καταφρονεῖν 𝔄, ψυχῆς ἀγαθῶν καταφρονεῖν et in marg μὴ καταφρονεῖν M. τὸν δ' Lehmannus pro τόνδ'. post ἐκ πένητος libri: ἢ βασιλέα τὸν δὲ φίλον τούτου τὸν δὲ ἐχθρὸν τὸν δὲ φυγάδα. B δὲ semel habet breviatum in verbis τὸν δὲ φίλον itemque semel μὲν et δὲ quater duplici accentu (de qua re Bastius

δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὸν
δ' ἀντὶ πλουσίου πένητα, τὸν δὲ σατράπην ἐκ πένητος
ἢ βασιλέα, τὸν δὲ φίλον τούτου, τὸν δὲ ἐχθρὸν, τὸν δὲ
φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι
καίτοι μαρτυρομένης τῆς Τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώ-
πων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι
βέβαιον, ὅμως ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες ὀρέγονται καὶ
πλούτου καὶ δυναστείας καὶ μεστοὶ περιΐασι πάντες οὐ
γιγνομένων ἐλπίδων. * 21. ὃ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν 59
ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις ἔνεστι καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο
ἤδη σοι φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες
αὐτοὶ καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες καὶ τοὺς δακτυ-
λίους προτείνοντες καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκα-

---

ad Gregor. Cor. p. 824). sic igitur libri absurde. neque unum est membrorum oppositorum par, sed paria sunt duo generis etiam diversi, quorum prius verba *τὸν μὲν — ἐκ πένητος* complectitur, in altero quod ab *ἢ* incipit justam oppositionem hoc modo consecutus sum: *ἢ τὸν μὲν φίλον τούτου βασιλέα, τὸν δὲ ἐχθρὸν φυγάδα.* alio tempore lenius etiam ita correxi: *ἢ βασιλέα μὲν τὸν φίλον τούτου, τὸν δὲ ἐχθρὸν φυγάδα,* quod haud scio an alteri praestet. *μὲν* particulae ita trajectae exemplum memini Aristophaneum in Acharn. v. 33 (plura dedit Hartungus: Partikeln der gr. Spr. P. II p. 416). de re ipsa confer Necyomant. § 14. in librorum scriptura etiam Seager et Sommerbrodtius optime haeserunt. denique *τούτου* est ‚noti illius', ut in locis Heindorfi ad Plat. Phaedon. p. 69, c. dicit autem vel imperatorem ipsum vel ejus amicum, qualis olim fuerat Sejanus. *τοῦτο γάρ τι καὶ* Φ. *μαρτυρομένης* B𝔄Γ, *μαρτυρουμένης* QΦ et v, *μαρτυρουμένους* Ω. *Τύχης* Bourdelotius pro *τύχης*. *αὐτῶν*] *αὐτὸν* 𝔄. *ὁσημέραι*] *ὅσαι ἡμέραι* cd. *περιΐασι* B𝔄ΓΩ et (supra scriptis *περινοστοῦσι, περιέρχονται*) Q. *περιϊᾶσι* v et fortasse Φ. *γιγνομένων* Q et v. *γινομένων* B𝔄ΓΩΦ.

21. *ἐπὶ τοῖς* Hemsterhusius. libri *ἐν τοῖς*. respicitur enim ad § 18 fin: *τοῦτο μὲν — δυνάμενα.* ante *πῶς* sive *ο* sive *σ* litera deleta in B. *μὲν πλουτοῦντες* B𝔄ΓΩQΦ et edd. veteres. (cf. tamen de Ω Codd. Marc. lectt. p. 99 ed. Sommerbr.) sed *μὲν οἱ πλουτοῦντες* Yd recte probante Solano. nam huc refertur § 22 init. libri *δακτύλους*, cujus loco Marcilius *δακτυλίους* bene correxit ob antegressum *πορφυρίδας*. *κατηγοροῦντες*] i. e. ‚prodentes'. vide Wyttenbachium ad Plat. Phaedonem p. 73 B (p. 186

λίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν; οἱ δὲ σεμνότεροι καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόρρωθεν οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα καὶ ὑποκύψαντα καὶ τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὁ δ' ἕστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον ἐξαπατώμενον. * ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται. 22. πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοῖς καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι, νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες καὶ κόλακες καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ ὧν οὐκ ἐχρῆν ἀπολαλήσαντες ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον ἢ ὕβριν καὶ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες. πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωποὶ καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις

---

ed. Lips.). ἀπειροκαλλίαν Q pr m. τοὺς ἐντυγχάνοντας] τοὺς om a. ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] prorsus ita Sophocles in Oed. C. v. 144: ἀλλοτρίοις ὄμμασιν. et de his ipsis Romanis Plinius N. H. XXIX, 8: ‚alienis pedibus ambulamus, alienis oculis agnoscimus, aliena memoria salutamus, aliena vivimus opera —.‘ αὐτοὺς] αὐτοῖς 𝔄.

καὶ ὑποκύψαντα om Ω. καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν BΓΩQΦ et v. καὶ πόρρω τὴν ψυχὴν 𝔄. sed πόρρωθεν recte delevit Lehmannus, quod e praegressis verbis οὐ πόρρωθεν male inrepsit. τὸ πάθος αὐτῆς] τὸ πάθος αὐτοῖς Φ. μηδὲ] μὴ δὲ Γ. ὁ δ' Jacobsius. ὅ δ' B. ὅδ' v. libri ὅτι μηδὲ (ὅτι μὴ δὲ B ut solet). recte puto Sommerbrodtius ὅτι μὴ emendavit.

22. πολὺ] πολλὺ 𝔄. προσιόντες αὐτοὶ libri, sed προσιόντες αὐτοῖς olim correxi probante Sommerbrodtio. ἐμφαγόντες (γρ. ἐκφαγόντες) Q. ἐμπιόντες] ἐκπιόντες sec m Q. τοτελευταῖον Q. ἀπίασιν] ἀπέρχονται superscr. in Q. καὶ μικρολο-

*μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες * αὐτῶν κατα-* 61
κλιθέντες ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι
μὲν γάρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.
23. *ἐγὼ μέντοι γε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέ-*
ρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα, καὶ σχεδὸν αὐτοὺς ἐκείνοις
καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν
τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι
καὶ τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι καὶ προελθόντας
ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους
εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι κἂν πρὸς ὀλίγον
ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλίας, οὐκ ἂν οἴει τοὐ-
ναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν τοὺς
πλουσίους, δεομένους μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυ-
ρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ
*ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος * καὶ τῶν οἴκων τὸ* 62
μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν ὡς τοῦ διὰ
τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὴ ἔχει, μηδὲν

γίαν Q, *ἢ μικρολογίαν* BΦ et v. (si fides silentio, *καὶ μικρολογίαν* habent 𝔄ΓΩ, uti Q). *κατακλιθέντες*] *κατακλειθέντες* 𝔄.

23. *αὐτοὺς* (*αὐτοὶς* c) *ἐκείνοις* Bcd, *αὐτοῖς ἐκείνοις* 𝔄, *αὐτοῖς ἐκείνους* ΓΩQΦ et v. *αἰτίους*] *αἰτίοις* 𝔄. *θαυμάσωσιν* et mox *ἐμπλήσωσιν* atque *προσείπωσιν* Γ. libri *καὶ προσελθόντες*, quod etsi de his adulatoribus supra § 21 usurpatum est, hic tamen est inutile et *ὥσπερ* vocula accusativum poscit. ego ob antegressa *τοὺς πυλῶνας* cum Bekkero *καὶ προελθόντας* scribere malui quam *καὶ προσελθόντας* cum Sommerbrodtio. *προσολίγον* Q. *ἐθελοδουλίας* 𝔄ΩQΦ cum Dindorfio. *ἐθελοδουλείας* BΓ et v. idem vitium codicum ope De Merc. Cond. § 5 et alibi sublatum est, tollendum vero in Plat. Sympos. p. 184, c, ubi *ἐθελοδουλία* recte tres libri ap. Bekkerum. *οἴει — αὐτοὺς*] *εἴη — αὐτοῖς* Q. *τῶν πτωχῶν τοὺς πλουσίους, δεομένους μὴ*] ita jam olim transposui. libri: *τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ —*. *μηδ'*] *μὴ δ'* Γ. *ἀνόνητον* BΩQΦ et v et sec m Γ, *ἀνόητον* 𝔄Xd. *οὕτω τοῦ πλουτεῖν*] *οὕτω τὸ πλουτεῖν* B. *διὰ τὸ πλουτεῖν* 𝔄ΩQ cum Hemsterhusio. *διὰ τοῦ πλουτεῖν* BΓΦ et v. lectio *τὸ πλουτεῖν*, quae ad verba *διὰ τοῦ πλουτεῖν* pertinet, male ad superius *διὰ τοῦ πλουτεῖν* relata in ipso codice B duo locos una corrupit. libri *καὶ οὕτω δὲ ἔχει*. recte vero Hemsterhusius *οὕτω δή* pro *οὕτω δέ*. vide Bastium ad Gregor. Cor. p. 499 et confer Tullium De Divinat. I, 13 § 23 fin. ego olim audacius transposueram: *καὶ ἔχει δὲ οὕτω*, collato Rhe-

*ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι μηδὲ χρυ-
σοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν
οὖν ταύτῃ καθαιρεῖν αὐτῶν κἀπευωνίζειν τὴν δυνα-*
63 *στείαν, ἐπιτειχίσαντας* * *τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν· νῦν
δὲ λατρεύοντες εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι.* 24. *καὶ τὸ μὲν
ἄνδρας ἰδιώτας καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμο-
λογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως
νομισθείη· τὸ δὲ [πολλοὺς] καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσ-*
64 *ποιουμένων* * *πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ'
ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν δια-
τεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινα, μάλιστα τῶν
προβεβηκότων, ἀναμεμιγμένον [μὲν] κολάκων ὄχλῳ καὶ*

---

tor. Praec. § 5: *καὶ εἶχεν οὕτω.* Bekker autem quod pro his verbis scribi jussit: *καὶ ὀρθῶς λέγεται,* egit scholiastam, criticum non egit. *ταύτῃ καθαιρεῖν* B𝔄ΓΩQΦ, *ταύτῃ τοι καθαιρεῖν* v.
libri *καὶ ἀπευωνίζειν* (in Q superscr. *ἐξευτελίζειν*). ego crasi usus *κἀπευωνίζειν* in caeteris Hemsterhusium secutus sum, qui quum verbum *ἀπευωνίζειν* ne graecum quidem esse docuisset, praeclare *καὶ ἐπευωνίζειν* correxit. *ἐπιτειχίσαντας* BQΦ et ut videtur 𝔄ΓΩ cum Solano. *ἐπιτειχίσαντες* M, *ἐπιτειχίσαντα* v. *εἰς ἄνοιαν* X. *ἄγουσιν* Γ.

24. *ἰδιώτας*] *ἀγραμμάτους* cd. libri *καὶ τῶν φιλοσοφεῖν*
ους *ους*
προσποιουμένων (*τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων* Φ sed *ους* alia manu) *πολλῷ ἔτι,* qui genetivus ab Hemsterhusio aliisque frustra defensus est. at bene Bekker vidit *πολλούς* excidisse, quam vocem ego ita supplere malui: *πολλοὺς καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλῷ ἔτι* —, quam sive cum ipso Bekkero sic: *καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλοὺς ἔτι* sive cum Cobeto V. L. p. 114: *καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλοὺς πολλῷ ἔτι* —. nam quod Dindorfius conjecit: *καὶ τῶν τινας φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλῷ ἔτι,* id aliquanto minus est, quam dici hic quidem debet. *ἔτι τούτων*] *τοῦ* (pro *τού*) pm B. *τοῦτ' ἤδη*] *τοῦτ'*
ε
ἂν ἤδη Q. *διατεθεῖσθαί μοι* Φ (*ε* supra m sec). *μάλιστα τῶν*] in prima edit. p. 7 et in Ep. Cr. p. XLIV *καὶ μάλιστα τῶν* malueram, quod *μάλιστα* (pro *καὶ μάλιστα*) non legatur nisi in libris adulterinis: De Saltat. 46, Asin. 50 et Soloecist. 8. nam De Merc. Cond. § 34 libri optimi *καὶ μάλιστα* recte exhibent et in Prometh. II § 3 vera lectio est *καὶ μάλιστά γε,* non *μάλιστά γε.* libri *ἀναμεμιγμένον.* addidi *μέν,* ut justa evadat oppo-

τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα καὶ φανερώτερον; καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [τῶν κολάκων] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος. 25. ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν καλῶν εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; * οἱ δὲ ἀστειότεροι αὐτῶν πολλάκις καὶ ᾖσαι προήχθησαν. καὶ ταῦτα μὲν γελοῖα ἡγεῖτο, μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ

---

sitio verborum: ἐπισημότερον δὲ —. παραγγέλλουσι] παρερχομένοις marg Γ m sec. τῶν ἄλλων om Φ. καὶ ὃ μάλιστα] Hemsterhusius ὃ καὶ μάλιστα speciosius conjecit quam verius. at in Quaestt. L. p. 44 recte dixi in formula ὃ — ὅτι relativum ad ea quae sequantur plerumque adtinere, velut in omnibus locis Reizi De incl. acc. p. 27 et p. 97 sq., Matthiae Gr. Gr. p. 806 ed. sec. et Schwidopi Obs. Luc. IV p. 17 sq. τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι B𝔄ΓΩΦX et scholiasta, τὴν σκευὴν μεταβάλλουσι Q, τὴν σκευὴν μεταλαμβάνωσι edd. vett. certo supplemento edidi: τὴν σκευὴν τῶν κολάκων μεταλαμβάνουσι —. nam quum tota descriptio e scena ejusque ornatu petita tum adverbium ὁμοίως poscunt, ut adulatorum τὴν σκευὴν restituamus, indignante Nigrino, quod homines isti ‚pallium' philosophorum retineant ac non potius, quum revera sint ut § 22—24 adpellantur κόλακες, pro pallio et barba scenicum quoque adulatorum habitum sumant: qui habitus a Polluce IV, 148 clare descriptus est. supplementum nostrum proximi loci scriptura antiqua τῶν κολάκων egregie adjuvari ad § 25 init. ostendam. critici non viderant h. l. quidquam nedum haec ipsa τῶν κολάκων excidisse, quae verba unus me auctore Sommerbrodtius recte inseruit.

25. τίνι τῶν καλῶν 𝔄ΓΩQM, τίνι τῶν κολάκων BΦ et v. scripturam τῶν καλῶν primus recte probavit Belinus. vide quae ego (p. 67) collegi ad locum geminum De Conscr. Hist. § 24. origo lectionis antiquae τῶν κολάκων nunc demum e supplemento meo (§ 24 fin.) τὴν σκευὴν [τῶν κολάκων] intelligi potest. nam illud τῶν κολάκων (post τὴν σκευὴν) in margine suppletum et male insertum ex una menda peperit duplicem: τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι atque τίνι τῶν κολάκων, prorsus ut aliis Nigrini locis, supra § 11: πολὺ ταπεινότερον et πάνυ μεῖζον, § 23: οὕτω τὸ

φιλοσοφούντων καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς
προτιθέντων· ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς
τούτων διατριβάς. ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν
διδάξοντα πρῶτον αὐτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμά-
των. 26. ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει, οὐ μόνον
προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεο-
μένοις ἐπαρκῶν καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν·
τοσούτου δέων ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε
μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς
γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος οὐδὲ
66 ἐπιβῆναι αὐτοῦ * πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν
ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι ὡμολόγει, τοῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι

πλουτεῖν et διὰ τοῦ πλουτεῖν, et infra § 33: δακτύλων αὐτοῖς et γενέσθαι τὴν —, § 35 sq: ἐξέλιπε atque ἀπέλειπεν, § 37: φαρμάκῳ χρίσας atque τοῦτό τοι. adde mea ad Convivium § 32 fin.

αὐτῶν πολλάκις] ita jam in prima edit. p. 7 transposui probante Sommerbrodtio. libri: πολλάκις αὐτῶν. ἆσαι pm Γ, ἀ, σαι sec m. μὲν γελοῖα B. μὲν οὖν γελοῖα 𝔄ΓΩQΦ et v. γοῦν] γ' οὖν BΓ. αὐτὸν BQΦ, αὑτὸν 𝔄ΓΩa, ἑαυτὸν v.

26. scholium in B non ut Jacobitius ait (IV p. 40) sed ita se habet: [ἀ]ργῆς τοῦτο καὶ ῥαθύμου ψυχῆς καὶ [μ]ὴ εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι.. κτηματα ἢ γὰρ ἐχρῆν φι[λο]σοφοῦντα μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆ [σθαι] ἢ πατρόθεν ὑπούσης τῆς κτή [σε]ως ἀπεσκευάσθαι τὸ ἀσχολίας [π]αρ αἴτιον. ἀλλὰ μὴ κεκτημένον [ἐ] τῶν δι' ἄλλως ἄχθος περιφέρειν ὡς[π]ερεὶ φθονοῦντα τῆς τοῦ ἀγροῦ καλ..εργιας. καὶ τῆς εκταύτης τοῖς χρή.ουσιν ὠφελείας ὅπερ οἶμαι καὶ [ὁ]θηβαῖος προειδόμενος κρά...τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον [τ]ὴν κατὰ ἀγροὺς κτῆσιν. ὥστε οὐ κατὰ...φάτητα νιγρίνων τὸ φιλόσοφον [ἦ]θος. οὐδὲ πρὸς ἐπαίνου ἀδεκά.τως κρίνειν ἐπισταμένῳ ἀνδρί. hoc scholium emendavit Hemsterhusius post Solanum. confer Diogenem L. VI, 5 § 87 fin. πράττων ταῦτα] ταῦτα πράττων QΩ. δέων 𝔄ΩQΦUVd, δέον Γabc. pro τοσούτου δέων B: τοσοῦτος δὲ ἦν, hoc est τοσοῦτον δέων, ut seriores loquuntur latinis vocibus ‚tantum abest' fortasse decepti. vide quae dixi ad Icaromen. § 5 (II, 1 p. 129). ποιεῖσθαι] ποιῆσαι 𝔄. ὅς γε] ὥς γε Γ. αὐτοῦ] libri αὑτοῦ. εἶναι ὡμολόγει Φ, εἶναι διωμολόγει 𝔄ΓΩBQ et v. at ne graecum quidem nedum atticum est διομολογεῖν sed διομολογεῖσθαι medium. vide inprimis Cobetum N. L. p. 625. libri ταῦτ' οἶμαι. scripsi τοῦτ' οἶμαι probante Sommerbrodtio. διειληφώς] ὑπειληφώς marg sec m Γ. ὅτι τούτων μὲν φύσει] Bekker transponit: ὅτι τού-

τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, κἀπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ οὐδ' ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριττον καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ· μέτριον, ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου. 27. παρῄνει δὲ τοῖς συνοῦσι μὴ ἀναβάλλεσθαι * τὸ ἀγαθὸν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν 67
προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιῆσαι· ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκὼς φιλοσόφων, οἳ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι, τοῦτο μὲν ἀνυποδητεῖν οἱ πολλοὶ

των φύσει μὲν —. νόμῳ δὲ] δὲ addit sec m Γ. τὴν χρῆσιν] τὸ χρήσιμον Ω et γρ. τὴν χρῆσιν Q. τὸ χρήσιμον (erasa vetere scriptura) M. νομιζόμεθα] νομιζόμενοι 𝔄. καπειδ' ἂν Γ. κἀπειδὰν m sec, pr m: καὶ ἐπειδὰν B. ἀπολαύει et γρ. ἀπολάβοι Q. οὐ μικρὰ δὲ οὐδὲ ἐκεῖνα B𝔄ΓΩΦ, οὐ μικρὰ οὐδὲ ἐκεῖνα c. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα Q et v. in prima jam edit. p. 7 scripsi οὐ μικρὰ δὲ οὐδ' ἐκεῖνα collatis et οὐ γὰρ οὐδέ in D. Mort. I, 1 bis, de Merc. Cond. § 19 et vocibus οὐδὲ γὰρ οὐδέ in Hermotim. § 28 et saepe alibi. sed h. l. non ut Hemsterhusius voluit, Νιγρῖνος subjectum est, sed ἐκεῖνα. ,ac ne illa quidem, inquit, parvum praebent aemulari conantibus exemplum, victus sobrietas —. τοῦ προσώπου] τοῦ τρόπου (et γρ. προσώπου) Q.

27. μὴ ἀναβάλλεσθαι cum Bekkero Dindorfius (abjecta Lehmanni conjectura μηδ' ἀναβάλλεσθαι). μήτ' ἀναβάλλεσθαι B𝔄ΓΩQΦ ab et v. μήγ' ἀναβάλλεσθαι Y. μήτ' ἀναβάλλεσθαι μήθ' ὑπερτίθεται (sic) cd. ὅπερ τοὺς] ὅπερ τοῖς Q. ποιεῖν] ποιεῖν οἶμαι 𝔄. ὡρισμένους Ω et in γρ. ὁριζομένους Q. ἑορτὰς] καὶ ἑορτὰς 𝔄. ψεύσασθαι] Γ in marg. σι 8 (i. e. σH$^{\mu}$ sive σημειοῦ vel σημείωσαι vel ζ$^{\tau}$, h. e. ζήτει). ποιῆσαι Y. ποιήσειν B𝔄ΓΩQΦ et v. ἀμέλλητον 𝔄ΓΦ et v. ἀμέλητον BΩQ (Q tamen cum scholio ἤγουν, μὴ δεόμενον βραδυτῆτος). πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν

κελεύοντες, ἄλλοι δὲ μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαριέστεροι καὶ
σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες. 28. *ἡγεῖτο*
γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερρὸν
τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παι-
68 *δεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον * τοῦτο μὲν ψυχῆς,*
τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρό-
τερον ἀγωγῆς ἐστοχάσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν
ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν
οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς
γευσάμενος τῶν παρ᾽ ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα
λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτὶ φεύγων ὡς
αὐτὸν ἀφίκετο καὶ δῆλος ἦν ῥᾷον διακείμενος. 29. *ἤδη*
69 *δὲ τούτων ἀποστὰς τῶν ἄλλων αὖθις * ἀνθρώπων*
ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξῄει καὶ τὸν
ὠθισμὸν αὐτῶν καὶ τὰ θέατρα καὶ τὸν ἱππόδρομον καὶ
τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα
καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους·
πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη

B𝔄ΓΩQ et v. *πόνοις ἀντέχειν τοὺς νέους* Φ. *καταγυμνάσωσιν* Γ. *τοῦτο μὲν δεῖν* 𝔄 et v. *τοῦτο μὲν οὖν δεῖν* M, *τοῦτο μὲν οὐ δεῖν* BΩQΦ et in textu Γ, qui in marg m sec *ἀνυποδητῖν* (per *ι μακρόν*, i. e. *ἀνυποδητεῖν*). Vaticani lectionem marginis nuper cognitam Sommerbrodtius jure probavit. ego multum his verbis tribuo: *οἱ πολλοὶ* (sc. *φιλόσοφοι*) *κελεύοντες*. calceis enim uti stoici qui tum floruerunt, homines vetabant: stoici autem hoc ut multa sumserant ab cynicis (vide Cynicum § 1, § 13, § 14, § 17), cynici rursum a Socrate (Arist. Nub. v. 104 et v. 362, Cic. De Oratore I, 7 § 28 al.), Socrates denique sive ab aliis bene multis sive ab Lacedaemoniis Lycurgi legem secutis. *οἱ δὲ*] *οἱ δὲ* B et infra § 30: *οἱ μὲν ἐσθῆτας* et paullo post: *οἱ δὲ καὶ παραμένειν*. vide supra ad § 20 et adde verbi causa Palatinum Lysiae 12, 75: *οἱ δὲ ᾤχοντο* et alibi.

28. *χρῆναι* om 𝔄. *ἐστοχάσθαι* B (et 𝔄ΓΩ?). *ἐστοχᾶσθαι* v. *τὰ παρὰ*] *τὸ παρὰ* Ω et pr m Q. *ἐπιτάττων*] *ἐπιτάττειν* B. *ὃς γευσάμενος*] ita conjeci. libri *ὃς καὶ γευσάμενος*. *ἐπειδὴ*] *ἐπεὶ* 𝔄. *μεταστρεπτὶ* pr m Γ, *ἀμεταστρεπτὶ* sec m.

29. *τούτων ἀποστὰς*] philosophos dicit. ita mox § 30 init. *τῶν — καλινδουμένων* i. e. eorum hominum qui volutantur. *ὡς ἀληθῶς*] *ὡς* om 𝔄.

σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται. 30. μετὰ δὲ ταῦτα ἑτέρου δράματος ἥπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νέκυιάν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς ὅτι μίαν φωνὴν Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον * 70
προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, * ἵνα μὴ 71
ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. * ἃ δὲ καὶ μεταξὺ 72
λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἐγγρα-

---

30. νέκυιαν Bekker. νεκυ͡ιαν B. νεκυῖάν v. διαθήκης [α] Γ. libri οἱ Ῥωμαίων παῖδες. scripsi cum Bekkero: Ῥωμαίων παῖδες. neque enim liberos Romanorum, sed Romanos ipsos dicit. προΐενται] Q add scholium: ἀντὶ τοῦ λέγουσιν. λέγων] λέγω M. προστιθεὶς — ἀληθείας] haec corrupta esse recte negavit Solanus frustra dubitante Hemsterhusio, qui tamen refutatis nugis quibusdam verum sensum ipse quoque adsecutus est. nempe ad verba μίαν φωνὴν conjunctio ἵνα μὴ refertur. ‚Romani, inquit, semel tantum per totam vitam vera dicunt, in testamento, ne veracitate sua malum habeant'. eodem modo Herodotus III, 72 locutus est. μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν B𝔄ΓΩΦ et v. μεταξὺ λέγοντος γελᾶν αὐτοῦ pr m Q. αὐτοῦ deleri posset, uti μεταξὺ λέγοντος est in Somnio § 17 et Charone § 6 fin., nisi etiam vulgata μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ exstaret in Piscat. § 38. sed in Nigrino § 38 μεταξὺ σοῦ λέγοντος scriptum est. προήχθην B𝔄ΩΦ et m sec Γ et v. προήχθη M et in γρ. Q et pr m Γ. συγκαταφλέγεσθαι τῶν ab BΓΩQ et fortasse codices omnes. συγκαταφλέγεσθαι οἱ δ' ἄλλο τι τῶν cdp et edd. aliae pleraeque, ad quam lectionem H. Peter et Furia nihil adnotarunt, ut 𝔄Φ videri possint haec exhibere. hoc etiam ideo dixi, quod in Juntinam (d) sat multa ex antiquo codice primum recepta sunt. quam rem quum Solanus et Hemsterhusius probe nossent, verba οἱ δ' ἄλλο τι non dubitarunt inserere. ego olim hoc supplementum ferri posse negavi, quod haec non sint quatuor diversa orationis membra sed tria tantummodo ideoque dixi ita potius corrigendum atque supplendum videri: συγκαταφλέγεσθαι ἢ ἄλλο τι τῶν. at nunc veri esse similius judico verba οἱ δ' ἄλλο τι ab omnibus codd. etiam ab 𝔄Φ abesse. hinc ego nunc Dindorfi etiam suffragio motus Sommerbrodtio adsentior, qui in Jahni annalibus vol. 71 p. 718 et in edit. sua verbis οἱ δ' ἄλλο τι rursum ejectis cohaerere vidit, ἐσθῆτας τῶν τιμίων ‚e (vestibus) per vitae tempus caris', collatis de tali genetivo quum aliis tum Fugitiv. § 20: ἐσθῆτας τῶν μαλθακῶν et D. Meretr. V, 4: ὅρμον τινά μοι δοίσης τῶν πολυτελῶν καὶ ὀθόνας τῶν λεπτῶν. tametsi

φον ὁμολογοῦσιν, οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων, οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις, ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν διαμένοντες. 31. εἰκάζειν οὖν ἠξίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκήπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς
73 συμποσίοις * μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων καὶ τὸ

---

contra se adtulit Sommerbrodtius noster locum geminum ita ut ibi vulgo legitur scriptum, De Luctu § 14: οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν καὶ ἐσθῆτα καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν. at salva res est. nam et codicum illo loco scripturas et rem ipsam intuenti adparebit necessario hac transpositione utendum esse: πόσοι γὰρ καὶ ἵππους καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα συγκατέφλεξαν καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν ὡς χρησομένοις ἐκεῖ καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; εὐήθεις] εὐηθεῖς Γ. libri παρὰ τὴν τελευτήν, quod natum est e proximis quae et antecedunt et eadem insequuntur: παρὰ τὸν βίον. ego dudum correxi: μετὰ τὴν τελευτήν, quod ipsum alibi exstat ut De Luctu § 14 init. hic enim superius illud demonstrandum est: ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, ita ut librorum scripturae παρά sententia repugnet: eidem repugnat etiam rhetoricum hujus loci acumen, quod verbis παρὰ τὴν τελευτήν (i. e. ‚paullo ante mortem' ut in Tyrannic. § 1) sublatum est. quare hic eximie haesit Hemsterhusius remque solus optime perspexit. ‚at longe praetulero, inquit, πέρα τῆς τελευτῆς, quod si subjeceris convenient utique multo melius ἔτι καὶ et διαμένοντες et mox μετὰ τὸν βίον.' non puto tamen hoc Hemsterhusi πέρα τῆς τελευτῆς apud atticos usquam exstare.

31. ἠξίου B𝔄ΓΩQΦM cum Vorstio. ἠξίουν abcd et v. τούτοις] αὐτοῖς Ω et γρ. τούτοις Q. τὸ πολυτελές] τὸ om Ω. κρόκων τε 𝔄ΩQRT cum Palmerio et Cresollio. κρότων τε B (ita B) Φ et edd. vett. κρότων τὲ Γ. interpretum locis nunc adde Frontonem p. 228 ed. Rom. ἀρωμάτων] ἀκροαμάτων U, quam Hemsterhusius meram esse putat Longoli conjecturam. τούς] τοὺς δὲ 𝔄. μέσου] μέσωι Ω. ἐμπιμπλαμένους Γ. καὶ παράκαιρον (ut olim edidi) a, καὶ παρὰ καιρὸν B𝔄ΓΩc, καὶ τὸ παρὰ καιρὸν Q, καὶ τὸ παράκαιρον Φ et v. ἀγαπῶντα c. τὸ δ'

σπάνιον αὐτῶν καὶ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δ' ἐν
καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους
εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας, ὃ καὶ μάλιστα
διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις,
ἀλλὰ κἀν ταύταις παρανομοῦσι καὶ τοὺς ὅρους
συγχέουσι πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὑτῶν τὰς
ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε
καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν * εἰσ- 74
βιαζόμενοι. σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτον τῶν
ἡδονῶν. 32. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης κἀκεῖνο ἔλεγεν,
ἀτεχνῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ
ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεὸν οὐ
προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς
ᾐτιᾶτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου

ἐν 𝔄ΩQΦ, τῶν δ' ἐν BΓcd, τὸ δὲ ἐν v. εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας (c: ὑπερφρονοῦντα) cd. μῦρα Γ et mox μὴ δὲ atque ἴσασιν. ὃ καὶ μάλιστα — ὅτι] ita relativum ad antegressa pertinet, quibus novum membrum per ὅτι repetitionis causa adnectitur. at in Quaestt. L. p. 44 atticismi causa: καὶ ὃ μάλιστα — ὅτι conjeci idque et Sommerbrodtio probavi et in Obs. L. IV p. 17 Schwidopio. confer quae supra ad § 24 dicta sunt. συγχέουσι — δὴ τὸ om Ω sed in marg. adscr. τῇ τρυφῇ] τῇ om 𝔄.

αὐτῶν BΩ, αὑτῶν Γ et v. αὐτῶν τ. ψ. πατεῖν om 𝔄, solum πατεῖν om Q. (πατεῖν legi certo non poterat. an scriptum erat etiam: ψυχὰς συμπατεῖν?) τοῦτο δὴ B𝔄ΓΩQΦM. τοῦτο δὲ v. Sommerbrodtius verbis τραγῳδίαις τε καί deletis conjecit: τὸ ἐν ταῖς κωμῳδίαις. παρὰ θύραν] παραθύραν Φ. Solani conjecturam τῇ παραθύρῳ (poterat lenius: τῇ παραθύρᾳ) probarem, si εἰσδυόμενοι potius additum esset. nunc Hemsterhusius vulgatam παρὰ θύραν jure defendit tum ad h. l., ubi Brodaeo bene adsentitur tum in Anecd. p. (39), ubi παρὰ θύραν et τῇ παραθύρῳ idem esse male contendit. τὸ τοιοῦτον BΓM, τὸ τοιοῦτο QΦ et v, τοῦτο 𝔄Ω.

32. κἀκεῖνο 𝔄, κακεῖνο B (idem § 33 init. κακείνους), κἀκεῖνα ΓΩQΦ et v. ἐμέμφετο] μέμφετο codex Bourdeloti. male Reizius: ‚τοῦ στεφάνου] στεφ. τινας margo A 1 W.' at ista lectio non huc pertinet sed ad superiora: τῶν στεφανουμένων [τινάς] submovente genetivum correctore, qui nesciebat etiam αἰτιᾶσθαί τινος dici (ut in Prometh. II § 11) et saepissime αἰτιᾶσθαί τι τινος, velut in Hermotimo § 20. εἰ γάρ τι ἔφη Φ. ἀνέσπων] h. l. ‚sursum trahendi' notionem

*τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς * στέφεσθαι παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς.* 33. *καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν*

---

res ipsa commendat, quanquam alibi *σπᾶν* potius est ‚odorem ducere'. ita ego in prima edit. frustra conjeci *ἂν ἔσπων* probante Bekkero. illud in prima ed. recte dixeram syntaxin *ἵν' ἂν ἔσπων* male reprehensam esse et atticos in talibus (quamvis raro) *ἂν* addidisse, ut nostrum in Icaromen. § 21, (Toxar. 18), D. Mort. VI, 2 et Isaeum XI, 6 med., de quo Isaei l. bene Schoemannus p. 461 et melius ipso Dobreo Advers. I, 1 p. 309 (addebam tum quidem Luc. Piscat. § 2, Cobetus autem addit Pseudoplat. Sisyphum p. 387, ubi est: *ὅπως ἂν* (non *ἵν' ἂν*) *ξυνηκροῶ*). quum igitur structuram ne Hemsterhusio quidem intellectam explicarem, correxi in Hermot. 60 *σπάσαις* pro *σπάσαιο*, in Piscat. 2 *ἀπηλλάττετο* pro *ἀπαλλάττοιτο*, in Abdicat. 1 *ἰασάμην* pro *ἰασαίμην*, quae praeter extremum omnia Jacobitius tacitus fecit lucri: mallem etiam extremum in Abdicat. 1, ubi *ἰασάμην* nunc post me emendat Cobetus V. L. p. 104. hoc in prima ed. volui, atticos de rebus non factis plerumque *ἵνα* (ut Aristophanem in Eccles. v. 152), at interdum etiam *ἵν' ἄν*, ubi *ἵνα* ‚ut' significet, cum indicativo consociasse neque *ἄν* ullam habere offensam. quum enim attica sint *ὅπως ἂν φαίνῃ* et ut videtur etiam *ὅπως φαίνοιο ἄν*, sequi ut attice dictum sit etiam *ὅπως* (sive *ἵνα*) *ἐφαίνου ἄν*, intercurrente utique hypothesi. velut *ἵν' ἔσπων* esse simpliciter ‚ut traherent' at *ἵν' ἂν ἔσπων* esse ‚ut tum (si hoc factum esset) traherent'. praeposterum mihi jam tum videbatur *ἵν' ἄν* e tot locis sine ulla causa exturbare et delere *ἄν* potius quam intelligere. placuerat enim post Doederlinum Reisigio ad Soph. Oed. C. v. 182 et ipsi ibidem (v. 189) Elmslejo placetque etiamnum Akenio (Von Tempus und Modus p. 110 et p. 114) ipsique Cobeto et in Orat. 101 et in V. L. p. 104, his igitur complacitum est *ἵνα ἄν* non esse nisi ‚ubicumque' neque *ἵνα*, ubi ‚ut' denotet, usquam cum *ἄν* conjunctum esse. at ego hodieque *ἐπέχω καὶ διασκέπτομαι.*

33. *κακείνους Γ* pro *κἀκείνους.* *καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους* ΒΓ et v. *καὶ γὰρ οὖν καὶ τούτους* 𝔄Ω et *γρ. ἂν* Q. *καὶ γὰρ αὖ τούτους Φ*, quod olim recepi. at utrumque in eandem sententiam dicitur. vide Quaestt. L. p. 143 et (ubi inflavi vehementius) ad Arist. Thesmoph. v. 173 collato Jacobitio T. IV p. 547. *πραγ-*

ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι πολλὰς πραγματείας ὑπομένειν. ἀπέφαινε γοῦν τεττάρων δακτύλων * ἕνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους 76
ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν· οὔτε γὰρ πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων ἡδίω γίγνεσθαι [αὐτοῖς] τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις. 34. περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξῄει, τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους

ματείας] ὑπ' ἀμαθίας add X, quod olim dixi non huc spectare sed ut scholium ad inferiora paullo: ὑπ' ἀπαιδευσίας. ὑπομένειν. ὑπέφαινε ΒΓΩQΦ et v. ὑπομένειν. ἀπέφαινε Υ et (?) 𝔄, primum adprobante Hemsterhusio. γ' οὖν Γ. τεττάρων Dindorfius. libri τεσσάρων et sic vulgo etiam in scholio, ubi Bourdeloti codex habet δ'. hoc ipsum δακτύλων τεττάρων de spatio minuto legitur etiam in Icaromen. § 18. post δακτύλων delevi αὐτοῖς, quod libri omnes dant (diserte QΦ), verum id olim non huc pertinuerat sed ad inferiora. nam et haec verba τεττάρων δακτύλων ἕνεκα absurde nunc divulsa sunt neque levi transpositione uti licet: τεττάρων δακτύλων ἕνεκα πάντα αὐτοῖς πονεῖσθαι τ. π. ἕνεκα Dindorfius. εἵνεκα BQ et v. εἶναι 𝔄ΓΩΜΦ. πάντα πονεῖσθαι B et v. κατὰ πάντα πονεῖσθαι 𝔄ΓΩQΦ et fortasse M. ἐφ' ὅσους ὁ μήκιστος bis scriptum in 𝔄. ἀπολαύειν] ἀπολαύοι 𝔄. libri omnes: ἡδίω γενέσθαι τὴν —. Bekker: ἡδίω γίνεσθαι τὴν — inchoata potius correctione quam perfecta. ego correxi supplevique: ἡδίω γίγνεσθαι [αὐτοῖς] τὴν —. quum enim dativus hac in locutione alibi (ut in D. Mort. VI, 3) addatur, h. l. deesse αὐτοῖς vix potest: quod ipsum in margine codicis recte suppletum fuerat, verum sede repositum aliena i. e. paullo superius post verba τεσσάρων δακτύλων. eodem plane erroris genere alia Nigrini loca corrupta sunt, uti supra ad § 25 satis demonstravi. γιγνομένην] γινομένην 𝔄. ἐστι] ἐστιν Γ.

34. πολλὰ μέν] adjice huc poetas, quibus vox sua in balineis placebat, notatos illos ab Horatio in Sermon. I, 4, 75 sqq.

προϊόντας] προσιόντας B (sic). παραγγέλλειν γρ. καταγγέλλειν Q. προαρᾶσθαι γρ. προορᾶσθαι Q. ὑπερβαίνειν, καὶ

*τοῖς οἰκέταις καὶ μικροῦ δεῖν· ἐκφερομένους. ἓν δέ τι
καὶ μάλιστα μισεῖν ἐῴκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο
καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας
τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν καὶ παραγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν
ποδοῖν, ἤν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑπερβαίνειν,
καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδί-
ζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου
δειπνοῦντες μὴ δέονται μηδὲ χειρῶν μηδὲ τῶν ὤτων
ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέονται
προοψομένων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν*
77 *ἀνθρώποις πρεπούσας καὶ πεπηρωμένοις. * αὐτὰ γὰρ
ταῦτα πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ
τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.* 35. *ταῦτά τε καὶ πολλὰ
ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυσε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ
τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπώς, μὴ σιωπήσῃ πεφο-
βημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν
Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς
αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ
ἰλίγγῳ κατειλημμένος τοῦτο μὲν ἱδρῶτι κατερρεόμην,
τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνε-*

ὑπομιμνήσκειν Hemsterhusius. *ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν* libri (in his B𝔄ΩQΦ et puto etiam Γ). *καινότατον*] *κενώτατον* Γ et mox *βαδίζουσιν* atque *μὴ δὲ* —. *μηδὲ τῶν ὤτων*] in his, ut articulus docet, latet menda. malim vel *μηδ' ἑτέρων ὤτων* vel *μηδ' ἀλλοτρίων ὤτων*. *αὐτὰ γὰρ ταῦτα*] ita conjeci. *τἀυτὰ γὰρ αὐτὰ* B (sic). *ταῦτα γὰρ αὐτὰ* 𝔄ΓΩQΦ et v, quod natum videtur ex initio enuntiati proximi: *ταῦτά τε* —. *ἡμέρας οὔσης γρ. μέσης* Q.

35. *ταῦτά τε* om Ω, *τε* om sed additur in Γ. *κατέπαυσε* Jacobitius et fortassis (?) 𝔄ΓΩ. caeteri libri omnes *κατέπαυε*.

τεθηπὼς καὶ μὴ σιωπήσῃ πεφοβ. Sommerbrodtius cum Schwidopio Obs. L. I p. 11 et IV p. 19. *τεθηπὼς μὴ σιωπήσῃ καὶ πεφοβ.* BΓ, *τεθηπὼς μὴ σιωπήσῃ πεφοβ.* 𝔄ΩQΦ et v. ac sane *καί* deleri licet. nolim vero: *τεθηπώς, μὴ καὶ σιωπήσῃ πεφοβ.* *τῶν Φαιάκων*] Od. λ', 334: *κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα*, unde firmatur lectio vulgata: *κεκηλημένος*. *γὰρ δὴ χρόνον* B𝔄ΓΩΦ et v. et sec m Q. *γὰρ χρόνον* pr m Q, non male, quum *δή* videri possit e superiore *τοῦτο δή* exortum esse. *ἀπέβλεπον*] *ἀποβλέπων* Q. *κεκηλημένος*] *κεκλημένος* B.

κοπτόμην, καὶ ἥ τε φωνὴ ἐξέλειπε καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε, καὶ τέλος ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ ἐξ ἐπιπολῆς οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο, βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτήν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τοι δεῖ κἀμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα. 36. δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσιν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς * ἐπιτείναντες, ἐντονώτερον 78
τοῦ δέοντος ἀφιᾶσι· καὶ ἅπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ὑπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας

εἰλίγγῳ pr m Γ, ἰλίγγῳ sec m. ἱδρῶτι] ἱδρωσῃ (sic) Γ mero errore. ἐξέλειπε Q et fortassis (?) 𝔄ΓΩ, ἐξέλιπε B (diserte) et Φ et v. vera lectio ex margine ad alienum hic viciniae locum relata duplicem in ipso B mendam peperit, hic ἐξέλιπε pro ἐξέλειπε et § 36 ἀπέλειπεν pro ἀπέλιπεν. vide supra ad § 25. διημάρτανε B𝔄 (𝔄 diserte) ΩQΦ et v. ἡμάρτανε Γ. ἐδάκρυον] ἡμάρτανον 𝔄 (i. e. γρ. ἡμάρτανεν et pertinuerat ad διημάρτανε).

ἐξ ἐπιπολῆς B pro ἐξεπιπολῆς. εἰ γάρ τοι Q. εἰ γάρ τι B𝔄ΓΩΦ et v. vide supra § 32 fin. καμὲ pro κἀμὲ Γ. φιλοσόφων] ω in rasura B. ὧδε] ὧδε pr m Γ, ὧδε sec m. ,περὶ] πως 𝔄' (ita enotatur). sive 𝔄 ὧδε πως τούτων sive habet ut potius arbitror ὧδε πως περὶ τούτων, non dubito quin hujus lectionis indicio illud ipsum ὧδέ πως περὶ τούτων reponendum sit. nam ὧδέ πως plane est Lucianeum.

36. ἐντονώτερον Sommerbrodtius. libri εὐτονώτερον. eadem menda § 37 e codd. correcta est. ἀφιᾶσιν Γ et mox pm δι' ἐλθόντα sec m: δι' ελθόντα pro διελθόντα. τῆς ὁδοῦ] in his quoque haeret menda. hodie suppleo: καὶ οὗτοι [τῶν ὅρων] τῆς ὁδοῦ, ut fere est apud Antiphonem Ἀπολ. φόν. ἀκουσ. § 4, 2. nam Hemsterhusi conjectura τοῦ σκοποῦ ab Lehmanno refutata est, cui non multum antepono pristinam meam: τοῦ ὅρου (pro τῆς ὁδοῦ) i. e. metae scopi. μόνον τῷ] μόνῳ τῷ Ω et pr m Q. ἀπέλιπεν ΓΩQΦ et v. ἀπέλιπον 𝔄, ἀπέλειπεν B. ὑπεναντίως

τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἐφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἢν δέ ποτε καὶ ἐφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο.
79 37. ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης καὶ * οὐ τούτοις ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος τοῦ βέλους· γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηκτικῷ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας εὐτέχνως ἐτόξευσε· τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα ἐντόνως καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν μένει τε καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου

BΓΩQΦ cum Solano. ἀπεναντίον 𝔄. ἀπεναντίως v. ἀτονείας abc. ἐφικνεῖται B𝔄ΓΩQΦ, ἀφικνεῖται v. πρὸς] πρὸ Γ. ἐφίκηται 𝔄ΓΩΦ et pr m Q. ἀφίκηται v. et sec m Q et fortasse ω (?) B. ἄκρον] ἄκρον Φ. ἐπὶ λήγδην B. ἄκρον — ἐπιλίγδην] ex Jl. ρ', 599: βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσσω τετραμμένος αἰεὶ, | ἄκρον ἐπιλίγδην. πληγήν] τὴν πληγήν 𝔄. ἀπ' ἰσχυρᾶς B𝔄ΓΩQΦM cum Hemsterhusio. ὑπ' ἰσχυρᾶς TUY et in γρ. V. ἐπ' ἰσχυρᾶς v. ἐμβολῆς 𝔄ΓΩQΦ et v. ἐντολῆς B, absurde. confer me in Epist. Crit. p. XX.

37. libri καὶ τούτῳ ὅμοιος, quod male referunt ad Nigrinum, cujus mentio nimis longo intervallo praecessit. hinc dudum correxi, ut nexus postulat: καὶ οὐ τούτοις ὅμοιος —. plurali τούτοις duplex indicatur malorum jaculatorum genus, quos utrosque modo (§ 36) ipse descripserat. nam Struvi in L. L. p. 231 conjecturam: καὶ Τεύκρῳ ὅμοιος, quam Dindorfius et (in Addendis) Bekker probarunt, concedo esse ingeniosam, veram esse pernego. sane in eo Jliadis versu, qui multo post sequitur: βάλλ' — γένηαι Teucrum Agamemno adloquitur, sed quid tum postea? γίγνονται] γίνονται 𝔄. ἐπειδ' ἂν δὲ BΓa. Κουρήτων] J. Palmerium (in Exerc. p. 587 sq.) male Κρητῶν conjecisse et Diodori auctoritatem frustra elevasse alibi ostendam. τοῦτο (post φαρμάκῳ) om Q, pro eo habet τούτῳ Γ. libri ἀτεχνῶς, pro quo in ed. sec. ἐντέχνως conjeceram. postea Bekker (in Addendis): εὐτέχνως, quod nunc recepi. ἐντόνως BΓΩΦ, εὐτόνως 𝔄Q et v. ἄχρι τοῦ διελθεῖν] ἄχρι τοῦ μὴ διελθεῖν ΓΦ. ἀφίησιν γρ. ἐνίησιν Q.

*ἀφίησιν· ὃ δὴ σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. ταῦτά τοι καὶ ἥδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον, * ἡσυχῇ ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν περιθέοντος. ἐπῄει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,*

βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως ἄνδρεσσι γένηαι.

ὥσπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πάθους,

---

ὅλην om Q. *τούτω τοι καὶ* 𝔄, *τοῦτό τοι καὶ* BΓΩΦ et v. et ita in *γρ.* Q, sed idem Q in textu *ταύτῃ καὶ ἥδονται μεταξύ* (om etiam *καὶ δακρύουσι* sed supplet in *γρ.*). cujus scripturae indicio *ταῦτά τοι* pro *τοῦτό τοι* jam in ed. prima his verbis restitui: ‚hoc illud est quod graeci *ταῦτά τοι* potius dixerunt quam *τοῦτό τοι*. Eurip. Andromach. 212: *ταῦτά τοί σ' ἔχθει πόσις.* eodem vitio in Luc. Catapl. 11 scriptum: *τοῦτ' ἄρα*, ubi ex A rescribendum est *ταῦτ' ἄρα*. ita crebertime Aristophanes *ταῦτ' ἄρα*, ut in Nub. 319. 335. 353. Pac. 618. Thesmoph. 168, nusquam *τοῦτ' ἄρα*. vide Koenium ad Gregor. Cor. p. 30.‘ nunc addo, *τοῦτο* quod supra (ante *χρίσας*) male exciderat, hic non bene insertum mendam effecisse duplicem: *φαρμάκῳ χρίσας* et *τοῦτό τοι*. vide nos supra ad § 25. *δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες*] confer § 35: *καὶ τέλος ἐδάκρυον ἀπορούμενος*, quo l. juvenis Lucianus se ostendit Nigrini ad virtutem cohortatione vehementissime commotum esse. pari modo Marcus Antoninus juvenis ap. Frontonem p. 113 ed. Rom. lectis Aristonis stoici de virtute libris se scribit nimis quam saepe erubuisse sibique suscensuisse (‚poenas do, inquit, irascor, tristis sum, *ζηλοτυπῶ*, cibo careo‘). et quod tum legenti Marco, idem acciderat audienti eundem Aristonem Satyro tibicini ap. Aelian. V. H. III, 33, ubi sic est: *κηλούμενος ἐκ τῶν λεγομένων* (prorsus ut in Nigrino § 35: *κεκηλημένος*). cum his omnibus compara locum plane divinum in Evang. Marci X, 17. *ἔπαθον γρ. ἔπασχον* Q. *τὴν ψυχὴν* om Ω. *δ' οὖν* B𝔄ΓΩΦ et v. et sec m Q. *οὖν* pr m Q, quod in prima edit. probabam. *βάλλ' — γένηαι*] Homeri versus Jl. θ', 282, ubi pro *ἄνδρεσσι* legitur *Δαναοῖσι*. *οὕτως*] *οὕτω* ΓΩ. *κέν τοι* Q. *φόως*] *φάος* 𝔄, *φῶς σωτηρία* adscr. in Q. *ἄνδρεσσι γένηαι*] Φ et v. *ἄνδρεσσι* om BΓΩQ. *δὲ γένηαι* habet 𝔄. in antiquo Nigrini codice multa exciderant ac tum partim (ut hic accidit) suo loco inserta sunt partim alieno. *λαμβάνονται*] quum praesens tempus absurdum esse videatur, Solano et Hemsterhusio adsentior, qui

οὕτω δὴ καὶ οἱ φιλοσόφων ἀκούοντες οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές. 38. *ΕΤΑΙ. ὡς σεμνὰ καὶ θαυ-*
81 *μάσια καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας, ἐλελήθεις * τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ παυσαμένου ἄχθομαι καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἴπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσῃς. οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυττώντων δηχθέντες οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυττῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους*

---

mendum hic latere judicarunt. *τοῦ πάθους*] *τῷ πάθει* 𝔄 fortassis. *οὕτω δὴ* Lehmannus et ut videtur jam Hemsterhusius. libri *οὕτω δέ.* libri *καὶ φιλοσόφων.* jam olim in Quaestt. L. p. 50 correxi: *καὶ οἱ φιλοσόφων* probante Sommerbrodtio. *ὑπῆν*] *ὑπ' ἦν Γ.*

38. *ΕΤΑΙ.*] *Λυκ.* loquitur in 𝔄. *ἐλελήθεις δέ με* (τε) *Φ.* *μεταξύ σου* B. libri *λυσσώντων* et *λυσσῶσιν*, sed *λυττώντων* et *λυττῶσιν* ego (ed. prim.) et Dindorfius. libri *ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ —.* at isthuc *καὶ αὐτοί*, quod continuo recte sequitur, hic quidem jure delevit Hemsterhusius: cujus mendae loco ego participium, quod ab libris abest omnibus, *δακόντες* supplevi itaque edidi: *ἑτέρους δακόντες ἐν τῇ μανίᾳ —.* quum enim illa *τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι* non ad morsum sed ad rabiem inde natam pertineant, *δακόντες* necessario addendum est. simili modo Solanus *δάκωσι* post *μανίᾳ* inserebat probantibus ex parte Lehmanno et Sommerbrodtio. inprimis vide locum geminum in Philops. § 40: — *ἀλλὰ κἄν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ.* postremo *ΔΑΚΟΝΤΕC* et *ΚΑΙΑΥΤΟΙC* (dativo) confundi facile potuerunt.

διαθῶσιν Γ. *καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες*] Hemsterhusius *καὶ οὗτοι ἔκφρονες* malebat opinione parum credibili. *γίγνονται — γίγνεται*] *γίνονται — γίνεται* 𝔄 et pr m Q. *γάρ τι*] *γάρ τοι* 𝔄. *πολυγονεῖται*] *πολυγονητικὴ* 𝔄. *ΛΟΥΚ.*] personam om 𝔄. *οὐκοῦν*] *οὐ Γ.* libri *οὐκοῦν* (*οὐ Γ*) *καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾶν ὁμολογεῖς*; agitur de philosophiae amore (*ἔρωτι φιλοσοφίας* Piscat. 31), quae res dici solet *φιλοσοφίας ἐρᾶν*, ut in Parasit. 31. at neque ‚philosophiae' notio potest deesse, neque dativus *ἡμῖν* habet unde pendeat, neque adeo ipsi sententiae satisfactum est. hoc enim dicit: ‚faterisne te ipsum quoque, ut ego sum, philosophiae esse amantem?' id quod patet etiam e verbis proximis: *κοινήν τινα τὴν θεραπείαν.* quare haec ego ita supplevi: *οὐκοῦν καὶ αὐτὸς*

[δακόντες] ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή. ΛΟΥΚ. οὐκοῦν καὶ αὐτὸς [τῶν αὐτῶν] ἡμῖν ἐρᾶν ὁμολογεῖς; ΕΤΑΙ.

τῶν αὐτῶν ἡμῖν ἐρᾶν ὁμολογεῖς; inprimis vide mihi locum geminum, in quo et ipso de philosophiae amore disseritur, Hermotim. § 25 init.: καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ. at Hemsterhusius: ,nihil agat, inquit, si quis se defunctum putet conjectando καὶ τῶν αὐτῶν (sic) ἡμῖν etc. quae sensum quidem, sed non hujus loci habent'. immo καὶ αὐτὸς τῶν αὐτῶν ἡμῖν debebat vir summus, qui verum a quo proxime abfuerat non bene rejecit. at omnino h. l. (similiter ac supra § 7) philosophiae studium cum amantium ardore comparatur verbumque superius amici τέτρωμαι nihil aliud quam ἐρῶ significat: quae res etiam proximis verbis ἐπὶ τὸν τρώσαντα — παρακαλεῖν confirmatur. nam oraculum Telepho datum sive natum inde proverbium alii quoque scriptores ad amoris vulnera et ad tela Cupidinis transferunt velut Publius Syrus p. 78 ed. Bentl.: ,amóris vulnus sánat idem, quí facit' atque Charito VI, 3, ubi vide D'Orvillium p. 527 ed. Lips. itaque tantum abest, ut verbum ἐρᾶν hic debeat suspectum esse, ut mutari nullo modo possit: quo deleto haec jam nemo intelligat. nempe hic quid audito Nigrini sermone amico ad postremum acciderit, clarissimo verbo dicendum est et imaginum involucris abstinendum. recte igitur Lehmannus cum Langio verbum ἐρᾶν ita tuitus est, ut de philosophiae amore acceptum vellet. longe aliter olim ad h. l. Hemsterhusius, qui v. ἐρᾶν corruptum esse praefatus: ,sententia patet, inquit: nimirum voluit: ergo et ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse et vulneratum fateris'. tum ex Anecdotis p. (43) colligitur Hemsterhusium hic ejusmodi verbum expetiisse, quod dextro jaculatori (sicuti τέτρωμαι) conveniret. fac ita scriptum esse: tum vero Nigrinus non cum bono jaculatore sed cum ea, cujus imago proxime antecessit, cum cane rabiosa pessime comparatus esset. nimirum et ipse Hemsterhusius erravit et qui tanta auctoritate non argumentis ullis moti pro ἐρᾶν conjecerunt οἰστρᾶν Lennepius ad Phalar. Ep. p. 36, ὀργᾶν Jacobsius pone R. Porsoni Advers. p. 286, καιρίαν Schneidewinus Conj. Crit. p. 144, quae omnia ingeniosius quam verius inventa sunt. προσέτι] πρὸσ ἔτι B, in quo codice Nigrinum proxime insequitur Δημώνακτος Βίος, prorsus ut in cod. Vaticano Γ testante Massono (I p. CLII ed. Lehm.) δέομαί γέ σου] δέομαί σου pr m Q. κοινήν] κοι-

πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαί γέ σου κοινήν τινα
τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν. ΛΟΥΚ. τὸ τοῦ Τηλέφου
82 *ἄρα ἀνάγκη * ποιεῖν. ΕΤΑΙ. ποῖον [τοῦτο] λέγεις;*
ΛΟΥΚ. ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

νάν Γ. *ΛΟΥΚ.*] personam om 𝔄. *τὸ τοῦ τηλέφου ἄρα* 𝔄, *τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου* caeteri libri et v. lectione libri 𝔄 nondum cognita haec scripseram: ,quod in libris est *τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου*, id Hemsterhusius, ego (ed. pr.) et (I p. XVI) Dindorfius frustra defendimus. sed in ed. sec. ego recte transposui: *τὸ τοῦ Τηλέφου ἄρα* eodemque modo post me Cobetus V. L. p. 222. recte enim jam H. Stephanus et M. Solanus articulum ab nomine suo per voculam *ἄρα* divelli posse negarunt'. *ΕΤΑΙ.*] *Λυκ.* persona est in 𝔄. libri *ποῖον αὖ λέγεις*; personam *αὖ* ut nunc quidem est ferri non posse in Quaestt. L. p. 51 observavi et mox in ed. prim. *ποῖον τοῦτο λέγεις* conjeci, in quod ipsum etiam Schwidopius (Obs. L. IV p. 19) et Sommerbrodtius inciderunt. eo igitur jam redii, quum in ed. sec. ita transposuissem: *ΛΟΥΚ. τὸ τοῦ Τηλέφου ἄρα ἀνάγκη αὖ ποιεῖν. ΕΤΑΙ. ποῖον λέγεις*; *ΛΟΥΚ.*] *ΕΤ.* persona est in 𝔄.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ.

Reitz. III p. 418

1. ΦΙΛΩΝ. Ποικίλην, ὦ Λυκῖνε, διατριβήν φασι γεγενῆσθαι ὑμῖν χθὲς ἐν Ἀρισταινέτου παρὰ τὸ δεῖπνον καί τινας λόγους φιλοσόφους εἰρῆσθαι καὶ ἔριν οὐ σμικρὰν συστῆναι ἐπ' αὐτοῖς, εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρῖνος, καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν. ΛΥΚΙΝΟΣ. καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρῖνος ταῦτα; οὐ γὰρ

Philosophos Symposiorum scriptores Plutarchus (in Prooemio Symposiacon) hosce attulit, Platonem, Xenophontem, Aristotelem, Speusippum, Epicurum, Prytanin, Hieronymum, Dionem. sed quod Creuzero ad Plotin. p. 520 id egisse Lucianum placuit, ut Platonis Symposium derideret, ab Lehmanno bene refutatum est. omnino Socraticorum Symposia huc non pertinent. nam Xenophonteum nemo videtur imitatus esse, Platonicum autem philosophi potius et rhetores exprimere solebant, ut Lexiphanes, qui id § 1 diserte testatur. ac ne satiricorum quidem convivia, quibus homines ab philosophia alieni ridentur, Petroni ‚coena Trimalchionis' et ‚Nasidieni coena' ap. Horat. Serm. II, 8 satis apte conferri possunt. immo Lucianus et in hoc dialogo et in brevi descriptione Hermotim. § 11 Menippi sui saturam ‚Συμπόσιον' partim secutus est, e qua Athenaeus XIV p. 629, E, Heracliti irrisionem decerpsit, fortassis etiam Ἀρκεσίλαον saturam ejusdem Menippi, ut infra ad § 38 init. ostendam. praeterea Lucianus aliam saturam videtur cognitam habuisse, Meleagri cynici ‚Συμπόσιον' ap. Athenaeum XI p. 502, C, quo loco ipsius convivii pars descripta est. nam ut Lucianus philosophos cum magno dedecore convivio interfuisse narrat, ita Menippus sive Arcesilai, quem Diogenes L. IV, 40 Aristippum alterum nominavit, sive aliorum philosophorum convivia videtur exagitasse. denique etiam Lycophro quasi saturam satyricum drama nomine ‚Μενέδημος' in Menedemum philosophum scripserat ‚διασκώπτων τῶν φιλοσόφων

συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν. ΦΙΛ. Διονίκου ἔφη τοῦ ἰατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δὲ αὐτὸς οἶμαι τῶν συνδείπνων ἦν. ΛΥΚ. καὶ μάλα· οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὀψὲ μεσούσης σχεδὸν ἤδη τῆς
419 μάχης ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε * θαυμάζω, εἴ τι σαφὲς εἰπεῖν ἐδύνατο μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐ-

---

τὰ δεῖπνα', ut recte judicat Athenaeus II p. 55 D: quod drama Lucianum, qui Lycophronis tenebras in Lexiph. § 25 risit, fortasse latuit. sed Lycinus (i. e. Lucianus) convivium enarrat Philoni, qui et hic § 48 et De Conscr. Hist. § 8 hoc modo: ὦ καλὲ Φίλων adpellatus est. recte igitur Solanus ad Conviv. § 1 hunc Philonem haud dubie eundem esse censuit, cui liber de componenda historia inscriptus est. et praeter inscriptionem totus hic dialogus argumento est, non fictam rem describi, sed ut ab Horatio in Serm. II, 8 veram Nasidieni, ita hic Aristaeneti veram coenam enarrari. verum ut ab Horatio Maecenatis convivae nulla vox memoratur, ita hic Luciani convivae dignitas non minus servata est sapienter tacentis, dum alii doctrinam certatim ostentant seque indoctis propinant deridendos. tum Alciphronis, qui multos Luciani dialogos evolverat, Epistola III, 55 Symposii Lucianei quasi brevis adumbratio continetur, uti Bergler ad Alciphr. p. 404 observavit. cui tamen non concedo, quae Alciphro intra modum consistere jubeat, eadem ab Luciano omnia valde exaggerari ‚plerumque supra fidem'. immo plerisque in rebus aperte Lucianus fidem meretur, qui ut nomina hominum partim mutare coactus est, ita memoriae errore interdum labi potuit, sciens fallere non potuit. illud tamen fateor satiricos veteres de philosophis, quos tam acerbe castigant, plerumque judicare nescivisse, uti de Menedemo Lycophronem et fortassis ipsum Menippum de Arcesila. vel in nostro convivio Zenothemis stoicus jam adpotus libellum suum legerat fortassis illum egregium, ex quo toto Lucianus § 17 fin. hoc unum meminerat, literis scriptum fuisse minutis. quid, quod Lucianus in libro ‚Δημώνακτος βίος' ne de Demonacte quidem philosopho et eo amico suo satis recte judicare scivit, uti nuper (De fragmentis Demonactis p. 8) demonstrasse videor.

1. ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ praefigunt edd., sed om ΑΛ. ΦΙΛΩΝ.] personas om A. λόγους φιλοσόφους DΑΛ. φιλοσόφους λόγους Ω et v. σμικρὰν ΑΩΛ et v. μικρὰν D fortassis recte. vide § 5 fin. τραυμάτων] πραγμάτων D. δὲ αὐτὸς A.

τοῖς ἡ φιλονεικία. 2. ΦΙΛ. τοιγαροῦν, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ὁ Χαρῖνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τἀληθῆ ἀκοῦσαι καὶ
ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σὲ ἡμᾶς ἥκειν ἐκέλευε.
καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ
παραγένοιτο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενη-
μένα καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἂν ἀπομνημονεῦσαι, ἅτε
μὴ παρέργως τῶν τοιούτων ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον.
ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην
ἑστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα
ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἑστια-
σόμεθα, εἴτε γέροντες ἐπαρῴνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον
εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου
προαχθέντες καὶ πρᾶξαι. 3. ΛΥΚ. νεανικώτερα ἡμᾶς,
ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς καὶ
ἐπεξιέναι διηγουμένους πράγματα ἐν * οἴνῳ καὶ μέθῃ 420
γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν καὶ νομίζειν
ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ

δὲ καὶ αὐτὸς ΩΛ et v. οἶμαι om A. ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς A. μεσούσης] μενούσης A. σχεδὸν om D.

2. βουλοίμεθα] βουλόμεθα A. ἐκέλευε Ω et v. ἐκέλευσε AΛ male. παραγένοιτο AΩΛ et v. παρεγένετο D solus. αὐτοὺς ἂν ἀπομνημονεῦσαι Bekker. libri αὐτοὺς ἀπομνημονεῦσαι. μὴ παρέργως — ἀλλ' ἐν σπουδῇ] alibi σὺν σπουδῇ exstat ut in l. gemino De Morte Peregr. § 12 med: οὐ παρέργως, ἀλλὰ σὺν σπουδῇ. confer etiam Platonem in Sympos. p. 192, C: οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς. οὐκ ἂν φθάνοις AΛ et v. οὐκ ἂν φθόνοις D. οὐκ ἂν φθονοῖς Ω. ἑστιῶν] ἑστιῶν ἂν AΛ. libri οὐκ οἶδ' ἄν τις. Struvius in L. L. p. 251 οὐκ οἶδα ἥτις, Bekker autem οὐκ οἶδα τίς conjecerunt. immo scribendum erat, οὐκ οἶδ' εἴ τις —, quod non semper (uti vel Hom. Jl. ό, 16 docet), attamen plerumque est negantis, ut infra § 3: ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα — περιεῖδεν. nam ἂν, quod ante v. ἀπομνημονεῦσαι exciderat, e margine locis insertum est alienis, huic nostro οὐκ οἶδ' ἂν in omnibus codd. et paullo ante: ἑστιῶν ἄν. atticum οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, de quo vide Elmslejum ad Eurip. Med. v. 911 et Schaeferum ad Demosth. V p. 169, nusquam habet Lucianus. ἀναιμωτὶ ἄνευ ἔξω Λ. παρὰ] περὶ A. προαχθέντες] προαχθέντας AΩ.

3. διηγουμένοις Ya. τῶν αὐτοῦ Dindorfius pro τῶν αὐτοῦ. οὖν] γοῦν Λ. ἀνθρώπων ἢ ΩΛ et v. ἀνθρώπων ἢ A.

οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ᾖ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἃ καλῶς εἶχεν ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. „μισῶ γάρ, φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν.“ καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρῖνον ταῦτα ἐξαγορεύσας καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων· ἐγὼ δέ, ἄπαγε, οὐκ ἄν τι τοιοῦτον εἴποιμι. 4. ΦΙΛ. θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτοι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ὃς ἀκριβῶς οἶδα πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. καί μοι δοκεῖς, εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσο-
421 *μένων, κἂν πρὸς κίονά * τινα ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν ἐκχέαι πάντα συνείρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἕξῃ καὶ παρακολουθήσεις καὶ δεήσῃ. κἀγὼ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἴ γε δοκεῖ,*

καλῶς ἔχει ΑΩΛ et v, quod defendi potest. sed *καλῶς ἔχειν* D, unde malui: *καλῶς εἶχεν.* jam enim Dionicus hujus convivii arcana prodere coeperat. vide etiam infra § 9 et De Merc. Cond. § 5. *καλῶς ἔχει* praesens (cum infinitivo) recte habet in Catapl. § 19 init. *μισῶ* libri, sed praestat *μισέω*, itaque scriptum hoc proverbium adtulit Plutarchus in Prooemio Quaestt. Sympos: *μισέω μνάμονα συμπόταν,* qui versus esse potuit glyconeus. cf. Meinekius ad Theocrit. p. 455 ed. tert. *ὁ* ante *Διόνικος* om Λ. *ταῦτα ἐξαγορεύσας* A et fortassis Ω. *αὐτὰ ἐξαγορεύσας* Λ et v. *τὴν* ΑΩΛ scholiastes et v. *τὴν* om D solus. *ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας*] sumsit Lucianus e Demosthene 18, 50.

4. *θρύπτῃ ταῦτα*] similem sententiam in Nigrino § 6 med. bene Hemsterhusius in Anecd. p. (30) cum comicorum locis comparavit ut Apollodori sive Terenti Hecyr. I, 2, 35. sed nostrum locum jam in Quaestt. L. § 74 judicavi verbis ipsis conspirantibus haud dubie expressum esse e Platon. Phaedro p. 228, c: *δεομένου δὲ λέγειν τοῦ τῶν λόγων ἐραστοῦ, ἐθρύπτετο ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν κ. τ. ἑ.* verbum enim *θρύπτεσθαι* quis esse nescit amatorium? nempe Lucianus qui hic turpia turpius prodit, hoc adsignificat, fastidiosi amatoris esse, pulchro Philoni (§ 48: *ὦ καλὲ Φίλων*) tanquam amasio quidquam negare. *θρύπτῃ — θρύψομαι*] *κρύπτῃ — κρύψομαι* Parisinus 1041 ap. Boissonadium ad Philostr. Her. p. 338. *οὔτοι γε* A. *οὔτι γε* Ω et v.

ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πευσόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.
ΛΥΚ. μηδὲν πρὸς ὀργήν· διηγήσομαι γάρ, ἐπείπερ
οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.
ΦΙΛ. εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκίνου,
αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ καὶ φθάσεις εἰπὼν
ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει. 5. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι
πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγό-
μενος γυναῖκα εἱστία ὑμᾶς; ΛΥΚ. οὐκ, ἀλλὰ τὴν
θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου
τοῦ δανειστικοῦ τῷ φιλοσοφοῦντι. * ΦΙΛ. παγκάλῳ νὴ 422
Δία μειρακίῳ, ἁπαλῷ γε μὴν ἔτι καὶ οὐ πάνυ καθ'
ὥραν γάμων. ΛΥΚ. ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδειότε-
ρον, οἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα καὶ
πρὸς φιλοσοφίαν ὡρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλου-
σίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο νυμφίον ἐξ ἁπάντων. ΦΙΛ.
οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὔκριτον.
ἀτὰρ οὖν ὦ Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;
6. ΛΥΚ. τοὺς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ

οὕτω] οὕτως Ωa. ὃς ἀκριβῶς οἶδα πολὺ πλέον DΛ probante uno Solano. ὃς ἀκριβῶς πολὺ πλέον (verbo οἶδα plane omisso) Ω. ὃς ἀκριβῶς πολὺ πλέον (πόλυ πλεον A) et deinceps (οἶδα addito): εἰπεῖν οἶδα, ἢ ἐμὲ A et Parisinus ap. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 299. ἀκριβῶς γιγνώσκων (γινώσκων a, γιγνώσκοντα fgu) πολὺ πλέον vulgo. πάντα] ἅπαντα Λ (?). ἀλλ' (ἀλλὰ AΛ) ἥξεις DΛbcd. ἀλλὰ ἕξεις Ωa, unde Reitziana: ἀλλ' ἕξεις. correxi in Quaestt. L. p. 207: ἀλλ' ἕξει (sive ut nunc cum Dindorfio edidi: ἀλλ' ἕξῃ). πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει] ἐν τῷ μέρει πρὸς σὲ codex ap. Boissonad. l. l. p. 338. πευσόμεθα Λ. μηδὲν πρὸς ὀργὴν (ὀργῆν A)] Quaestt. L. p. 74. οὕτω] οὕτως AΩΛa. αὐτὸς σὺ] αὐτὸς om A, fortassis recte. φθάσεις] φθάσῃ (sic) a. δεήσει Lehmannus et sic Λ. (at ap. Boissonad. l. l. p. 338 codex paullo ante καὶ δεήσει pro καὶ δεήσῃ). nostro loco δεήσῃ A et v, sed Ω: δεησῃ.

5. οὔκ pro οὐκ A. Εὐκρίτου] εὐκρίτω A. κόσμιόν τε] τε om A. at vulgatae favet scriptura inferior πλούσιόν τε (pro πλουσίῳ), quae ex hoc ipso loco nata est. ὄντα πλουσίῳ τῷ] ὄντα πλούσιόν τε τῷ DΛΩ. ὄντα τῶ (omisso πλουσίῳ) A. προείλετο] προσείλετο A. τὸ πλουτεῖν] τοῦ πλουτεῖν D. ἀτὰρ οὖν AΩΛa. cf. Boissonad. ad Philostr. Epist. p. 128. ἀτὰρ vulgo.

ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, οὕσπερ ἐθέλεις οἶμαι ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτης τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ λαβύρινθος· ἐπίκλην, διδάσκαλος οὗτος ὢν τοῦ Ἀρισταινέτου υἱέος τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος. οἶσθα τὸν στωμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν· ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἕρμων παρῆν· καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν εὐθὺς ὑπεβλέποντο
423 οἱ Στωϊκοὶ * καὶ ἀπεστρέφοντο καὶ δῆλοι ἦσαν ὥς τινα πατραλοίαν καὶ ἐναγῆ μυσαττόμενοι. οὗτοι μὲν αὐτοῦ Ἀρισταινέτου φίλοι καὶ συνήθεις ὄντες παρεκέκληντο ἐπὶ δεῖπνον καὶ ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος καὶ

---

6. ὁ πρεσβύτης ἀπὸ τῆς στοᾶς D. ὁ πρεσβύτης ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς ΑΩΛ et v. enimvero scripsi: ὁ πρεσβύτης τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς, ut res ipsa poscit: neque enim unus aderat stoicus sed duo, Zenothemis et Diphilus. poscit etiam structurae ratio, quae ita se habet: Ζηνόθεμις ἦν — τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος, — τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος (scil. ἦν). οὗτος ὢν ΑΛ. ὢν οὗτος Ω et v. τοῦ Ἀρισταινέτου] τοῦ om D. υἱέος Ω et v. υἱέως ΑΛ. Κλεόδημος] κλεόδημον Ω. κλεόμηδος Α. Cleodemus Peripateticus est etiam in Philopseude § 6. sed neque hunc neque illum qui in Hermotim. § 11 exstat Euthydemum Peripateticos Luciano aequales aliunde novi. at Luciani tempore vixit Εὔδημος Peripateticus teste Galeno II p. 218 et XIV p. 615 ed. Kuehn., qui hoc nomen ab Eudemo Rhodio, Peripatetico nobilissimo honoris causa adsumsisse videtur. στωμύλο$^{\nu}$υ Λ. et § 7 fin: παρῆλθον$^{\varepsilon}$. et § 9 init: καντ'. ὥς τινα ΑΩ. ὥσπερ τινὰ Λ et v. vide infra § 7: ὥς τινα τῶν κρειττόνων, Demonact. § 11: ὥς (ὥσπερ F solus) τινα τῶν κρειττόνων. sed in Alexand. § 9 libri omnes: ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων. πατραλλοίαν Αa. αὐτοῦ ἀρισταινέτου ΑΛ. ἀρισταινέτου αὐτοῦ Ω et v. παρεκέκληντο] παρεκέκλιντο D. παρακέκληντο g. ἐπὶ δεῖπνον] de certo convivio agitur. itaque articulum desidero: ἐπὶ τὸ δεῖπνον collatis Nigrin. § 24, Timone § 54, De Merc. Cond. § 14, Gallo § 7 fin. contra cave mutes ἐπὶ δεῖπνον in Charone § 6. καὶ ξὺν αὐτοῖς$^{\tilde{\omega}}$ Α (ῶ supra a prima manu), καὶ ξὺν αὐτῶι Ω, qui error fluxit e superiore illo: καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος. Ἱστιαῖος] ἰστιαῖος Α, qui idem infra § 9 fin.: ἰστιαῖος.

ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. 7. διὰ δὲ τὸν νυμφίον τὸν Χαιρέαν Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιᾶτο διδάσκαλος αὐτοῦ ὤν, σεμνός τις ἰδεῖν καὶ θεοπρεπὴς καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ· κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων· καὶ ὅλως θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἴων ὁ θαυμαστὸς συμπαρών. 8. δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι ἁπάντων σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὖσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον * ἡ ἄλλη 424
πληθύς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. 9. κατ᾽ ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν πρῶτος ὁ Εὔκριτος, εἶτα Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν ἅτε γέροντα, ἢ Ἕρμωνα τὸν Ἐπικούρειον· ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοιν καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει. ἀλλ᾽ ὁ Ζηνόθεμις ἔλυσε τὴν ἀπορίαν· εἰ γάρ με, φησίν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξεις τουτουΐ, ἀνδρός, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπών· καὶ ἅμα τὸν

---

7. Ἴων] Jon Platonicus Luciano aequalis est etiam in Philopseud. § 6. συνειστιᾶτο] συνεστιᾶται D. ἐπιφαίνων] ἐμφαίνων Cobetus V. L. p. 211. at vide nos ad Alexand. § 3. εἰς] ἐς Δ. γνώσεως Δ.

8. τὸ ἀντίθυρον DAΔ. τὸν ἀντίθυρον Ωa et v. ἀξίας] ἀξίως Δ.

9. δὲ om Δ. εἶτα Ἀρισταίνετος AΩa. εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος Δ et v. τὸν Στωϊκὸν] τῶν στωϊκὸν A. ἀλλ᾽ pro ἀλλὰ Bekker. ἔλυσε τὴν ἀπορίαν AΩΔ. τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν a et v. ἄξεις τουτουΐ A. ἄξεις Ἕρμωνος τουτουΐ Ω et v. istuc Ἕρμωνος conjectura ductus optime expunxit Jacobsius ad Porsoni Adversar. p. 304, quod hoc nomine omisso longe fortior sit contemtionis significatio. plerique libri τουτουΐ τοῦ ἀνδρός. articulum τοῦ ego olim et nuper Bekker delevimus. ἕξεις (sic) ἕρμωνος τουτουὶ ἀνδρὸς (om τοῦ) Δ in textu, cujus scholiasta legerat τοῦ, non item ἕρμωνος. schol: τουτουὶ τοῦ ἀνδρός: ἕρμωνος. εἴπω α

παῖδα ἐκάλει καὶ ἐξιόντι ἐῴκει. καὶ ὁ Ἕρμων, ἔχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη· ἀτὰρ εἰ μηδέν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἦδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ἕρμων, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων καὶ ὑπ' ἐκεῖνον ὁ νυμφίος, εἶτ' ἐγὼ καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος καὶ ὑπ' αὐτῷ Ζήνων ὁ μαθητὴς, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος. 10. *ΦΙΛ. βαβαὶ, ὦ Λυκῖνε, μουσεῖόν τι τὸ * συμπόσιον διηγῇ σοφῶν ἀνδρῶν τῶν πλείστων, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταιοτάτην ἑορτὴν ἄγων τοὺς σοφωτάτους ἑστιᾶν πρὸ τῶν ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τοὺς μὲν, τοὺς δ' οὔ, ἀλλ' ἀναμὶξ ἅπαντας. ΛΥΚ. ἔστι γὰρ, ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν.* 11. *εἱστιώμεθα οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα. πλὴν οὐδὲν, οἶμαι, χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμοὺς καὶ πέμματα καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπι-*

ἐπικουρείου ἄλλο (β supra ο) *κακόν* (sic) *Δ*. *ὅλον σοι* A*Δ* et v. *ὅλον* (omisso *σοι*) *Ω*a male. vide Saturnal. § 32. *ἐῴκει*] *ἐώκει* A.

ἀτὰρ εἰ] ita conjeci. libri *ἀτὰρ εἰ καὶ* —. ineptum *καὶ* natum videtur ex inferioribus: *εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου*. *μηδέν τι ἕτερον*] *μηδὲν ἕτερον* Cobetus V. L. p. 211. *ἱερεῖ γε ὄντι* om D. *πάνυ* om D*Δ*. *Ζήνων ὁ μαθητὴς* AΩ*Δ* et edd. ante Reitzium. *ὁ ζήνων ὁ μαθητὴς* D.

10. *βαβαὶ* recte libri, etiam *Δ*, qui paullo ante: *καὶ μετὰ αὐτὸν* —. *σοφῶν ἀνδρῶν τῶν πλείστων* DA et (quod miror) *Ω*. *σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν* edd. ante Schmiederum. *σοφῶν τὸ πλεῖστον ἀνδρῶν* *Δ* ap. Belinum, at in mea collatione: *σοφῶν ἀνδρῶν τὸν πλεῖστον*. *τοὺς δ'* (vel *τοὺσδ'*) *οὒ, ἀλλ'* *Ω* et v. *τοὺς δὲ, οὔ. ἀλλὰ* A*Δ*. *τοῖς τοιούτοις* *Ω**Δ* et v. *τούτοις* A.

11. *γοῦν* pro *οὖν* et mox *οὐδὲ* pro *οὐδὲν* *Δ*. *τοπρῶτον* A. *πέμματα καὶ χυμοὺς* *Δ*. *ἅπαντα γάρ ἄφθονα*] in A folium desinit his verbis: *ἅπαντα γὰρ* et proximum sic incipit: *τῶ*

κύψας ἐς τὸν Ἴωνα, ὁρᾷς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γάρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι ὀρέγει λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δεῖξον οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τοῦ Ἴωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. 12. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπαισεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος * ἐκεῖνο τὸ 426 κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἥκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα, ὁ μὲν τὸ ,ἀφραίνεις Μενέλαε', ὁ δ' ,ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ', καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὔστοχα καὶ χαρίεντα ὑποτονθορύζοντες. ἐς μέντοι τὸ φανερὸν οὐ-

---

τέχνα, ἄφθονα. aberratum est ad alienam codicis qui describebatur paginam sic incipientem ,τῶ τέχνα' (sive ad Piscator. § 20, ubi est τὼ τέχνα, sive potius ad alium locum Luciani geminum et vicinum): quo errore deprehenso noster dialogus (ἄφθονα —) a scriba continuatus est. possunt tamen voces τὼ τέχνα (praesertim ab initio folii) etiam pro scholii deperditi particula haberi. cave igitur in verbis τὼ τέχνα aliam et eam ipsius Luciani scripturam latere putes reconditam velut ἀτεχνῶς. vide nos infra ad § 39 fin. ἄφθονα. ἐν τούτῳ] scribe cum Bekkero: ἄφθονα ἦν. ἐν τούτῳ —. μεθ' αὐτὸν AΛ et v. μεθ' ἑαυτὸν DΩ. πρότερον] πρότερος AΛ. ἐκ περιωπῆς] id est, ὡς ἐκ περιωπῆς, de observatione diligentissima. confer Zeuxin § 4: οἷον ἀπό τινος σκοπῆς et Cic. Epp. ad Famil. IV, 3: ,tanquam ex aliqua specula prospexi', ubi vide interpretes. non prorsus recte Jacobsius ad Achill. Tat. p. 657.

12. ἅμα δὲ] ἅμα οὖν AΛ. εἰρήκει A et deinceps ἥκοντα — ἥνδανε — ἐτόλμα. ἐπεισέπεσεν AΩΛ et v, sed ἐπεισέπαισεν ,unus codicum Vaticanorum' (Γ puta) ap. Bastium ad Gregor. Cor. p. 403 itaque critici multi certatim. κοινὸν] κυνικὸν D. τὸν Μ. αὐτόματον ἥκοντα] adludit ad Jl. β', 408. ἀφραίνεις Μ.] ex Jl. η', 109: ἀφραίνεις Μενέλαε διοτρεφὲς —. Μενέλαε] διοτρεφὲς add. non Λ sed fortasse M (ex Homero sc.) — δὲ et mox ἥνδανε Λ. ἀλλ' οὐκ — θυμῷ] ex Jl. α', 24. καὶ ἄλλα] καὶ ἄλλοι ἄλλα Bekker sine ulla causa. cave quidquam mutes. ὑποτονθυρίζοντες A. ἐδεδοίκεσαν DAΩΛa. ἐδεδοίκεισαν v.

θεὶς ἐτόλμα λέγειν· ἐδεδοίκεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βοὴν ἀγαθὸν ἀτεχνῶς ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνῶν ἁπάντων, παρ' ὃ καὶ ἀμείνων ἐδόκει καὶ φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. 13. ὁ δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινὰ λαβόντα καθίζεσθαι παρ' Ἱστιαῖον

βόην ἀτεχνῶς ὄντα DAa scholiasta et v. et (qui fortasse βοὴν) Ω. βόην (sic) ἀγαθὸν ὄντα (omisso ἀτεχνῶς) non Λ sed M et sic margo Juntinae: ‚ἀτεχνῶς] fors. ἀγαθὸν' eodemque modo conjecit Solanus: ‚βόην (sic, sed voluit opinor βοὴν) ἀγαθὸν ὄντα'. e scholii ad h. l. initio patet, antiquitus βοὴν (hoc accentu) ἀτεχνῶς ὄντα scriptum fuisse, sed jam olim (saeculo quasi XI$^{\underline{o}}$) conjectorem id quod in DA est substituisse: βόην ἀτεχνῶς ὄντα. verissime ego in Quaestt. L. p. 128 correxi: βοὴν ἀγαθὸν ἀτεχνῶς ὄντα, (et sic opinor Λ), quod ab Lehmanno et (in ed. Paris.) Dindorfio susceptum est. certo enim respicitur ad Jl. β', 408 de Menelao, qui invocatus ad coenam venerat: αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε (δ' ἥκει scholium in Λ) βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. quod ad vocem ἀτεχνῶς adtinet, quam neque codices neque res ipsa deleri sinunt, ostendi l. l. ἀτεχνῶς in similitudine ad rem transferenda dici solere adlato etiam Platonico illo ex Jone: ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεὺς, παντοδαπὸς γίγνῃ atque etiam hic plenius dici potuisse: ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Μενέλαος ἦν, βοὴν ἀγαθὸν ὄντα. ergo frustra editum est ab Bekkero: βοὴν ἀγαθὸν ὄντα (sine ἀτεχνῶς). caeterum Lobeckius in Paralip. p. 540 bene ille quidem negavit Luciani esse posse βόην verbum tam insolitum, sed idem infeliciter l. l. et ibid. p. 41 ita legi voluit: βοὴν ἀτεχνῶς ὄντα, quod probari non poterit, nisi quis forte in Homero suo Jl. β', 408 conjicere voluerit ‚βοὴ Μενέλαος' pro βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. adeone mirum est post βοὴν in plerisque codd. voculam ἀγαθὸν excidisse? sed Lobeckius meam emendationem non videtur cognitam habuisse. denique in Platon. Sympos. p. 174, B, ubi verissime libri: ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί, mirificam conjecturam C. Lachmanni: ὡς ἄρα καὶ Ἀγάθων' ἐπὶ δαῖτας —, quae explodenda erat, ab O. Jahnio video receptam esse. κρακτικώτατον] scholiasta videri potest legisse κρακτικόν. Λ pr: κρατικώτατον et sec mg. κραυγικώτατον. κυνῶν D. κυνικῶν ΑΩΛ et v. παρ' ὃ] παρὸ A. παρ' ὧ pr Λ. ἀμείνων ἐδόκει] nudus comparativus ferri vix potest. quare haec ita transpono: καὶ κρακτικώτατον, παρ' ὃ καὶ Κυνῶν ἁπάντων ἀμείνων ἐδόκει.

13. ἐκέλευσε Λ. καθίζεσθαι ΑΩ et v. καθέζεσθαι DΛ. παρ' DAΩΛ. παρὰ v. ἐπιθρόνου A. καθέζεσθαι DΛ. ὑμεῖς] ἡμεῖς cd. ὕπτιοι om Ωa. ἑστιᾶσθαι cd. κά-

τε καὶ Διονυσόδωρον· ὁ δὲ, ἄπαγέ φησι, γυναικεῖον
λέγεις καὶ, μαλθακὸν ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμπο-
δος, ὥσπερ ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς * μικροῦ 427
δεῖν ὕπτιοι κατακείμενοι ἑστιᾶσθε πορφυρίδας ὑποβε-
βλημένοι. ἐγὼ δὲ κἂν ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι ἐμπερι-
πατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ
τὸν τρίβωνα ὑποβαλόμενος κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον
τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρι-
σταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου περιϊὼν ἐν
κύκλῳ ὁ Ἀλκιδάμας ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς
τὴν ἀφθονωτέραν νομὴν μετεξανιστάμενος καὶ τοῖς
περιφέρουσι τὰ ὄψα συμπερινοστῶν. 14. καὶ μέντοι καὶ
σιτούμενος ἐνεργὸς ἦν ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας μεταξὺ
διεξιὼν καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων.
ἠρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ
τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσον
δυναμένων. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη ἐνοχλοῦντα ἔπαυσεν
ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος * τῷ παιδὶ διανεύσας εὐμε- 428
γέθη σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντα· καὶ

μοιμι Ω et v. γάμοιμι D. γαμοῖμι pr Λ (qui modo δειπνίσαιμι). om κάμοιμι A. χαμαὶ τὸν τρίβωνα AΛ. χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα Ω et v. ὑποβαλόμενος Jacobitius. libri ὑποβαλλόμενος.
ὑπ' ἀγκ. Λ. γινέσθω Λ. τοαποτούτου A. περϊϊὼν ἐν κύκλω AΛ. ἐν κύκλῳ περιιὼν Ω et v. ἀφθονωτέραν ΛAΩabc. ἀφθονοτέραν v. μεταξανιστάμενος A.

14. καὶ τὸν] καὶ ἐς τὸν A. κεραμεῶν] κεραμέων A. ἴσον] ἶσον A (ita A). ἴσων D. ἴσα Ω et v. vide Aristophanem ap. Clement. Alex. Stromat. VI p. 749 et Euripidem in Andromach. v. 662. quanquam Lucianus alibi pluralem habet, Philopseud. § 40. confer etiam D. D. I, 2. ἤδη ἐνοχλοῦντα] ita conjeci. ἤδη διενοχλοῦντα ΩΛ et v, sed διενοχλοῦντα (sine ἤδη) A. Lucianus verbum ἐνοχλεῖν frequentat; habet etiam παρενοχλεῖν (velut in Hermotim. § 71 fin.), sed διενοχλεῖν habet nusquam. neque dubito, quin alibi pro menda vulgatae διοχλεῖν non διενοχλεῖν potius restituendum fuerit, quam ἐνοχλεῖν. τὸ παρὸν] τοπαρὸν A. τῷ παιδὶ νεύσας vulgo. τῷ παιδὶ δὲ νεύσας Ω. τῷ παιδὶ νεύσας (punctum a pr m, item in marg) A. his indiciis restitui: τῷ παιδὶ διανεύσας, cui favet etiam menda διενοχλοῦντα. sed punctum voci superimpositum, quod A codex sae-

ἐδόκει ἄριστα ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσίγησε μικρὸν καὶ ἐς τοὔδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πήξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφέων δείκνυται. 15. ἤδη δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ καὶ φιλοτησίαι καὶ ὁμιλίαι, καὶ φῶτα εἰσεκεκόμιστο. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ οἰνοχόον, παῖδα ὄντα ὡραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ οἶμαι καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἑστιάσεως εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴ τι πρὸς τὸ γλαφυρώτερον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν φιάλην· ὁ δὲ τόν τε δάκτυλον ἀπέ-

---

penumero habet, Jacobitius tantum non ubique neglexit: quo signo corruptionem quoque indicari tirones docuit Bastius ad Gregor. Cor. p. 855. ἀναδοῦναι DAVΔX. δοῦναι Ω et v. ζωρότερον ἐγχέαντα om Δ, qui mox pr m φίλῳ pro φόλῳ. παρὰ τῷ Φόλῳ] παρὰ τῷ λοφω Ω. idem error λόφῳ pro Φόλῳ est in codd. Pausaniae III, 18, 7. apte autem Hemsterhusius Aristidem contulit I p. 63 Jepp. (I p. 61 ed. Dind.): κἂν ταῖς εὐθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος (sc. ὁ Ἡρακλῆς ἐστιν). δηλοῖ δὲ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίνοντα. picturam, de qua una Lucianus agit, ne Aristidis quidem verbum τῶν ἀγαλμάτων excludit, uti Hermannus in Opusc. V p. 208 sq. et alii docuerunt. ὑπὸ] ἀπὸ D.

15. ἤδη δὲ καὶ ἐς Ω et v. ἤδη δὲ ἐς A. περιεσοβεῖτο DAΩ lemma scholii vulgati et v cum parte codicum Thomae p. 45, 11. ἐπεσοβεῖτο Δ (in textu et scholio) et X. hinc sumsit Alciphro Epp. III, 55, ubi (p. 409) vide Berglerum. ἐσκεκόμιστο D. οἰνοχόον παῖδα ὄντα ὡραῖον,] ita transposui. libri παῖδα οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον. ὡραῖον ἰδὼν AΩ et v. καὶ (?) ὡραῖον εἶδον Δ. γλαφυρώτερον DAΔ scholiasta. γλαφυρώτατον Ω et v. illud tuitus sum in Quaestt. p. 182 collato Eunucho § 7: πρὸς τὸ γελοιότερον. μάλα ἤδη] μάλα ἡδὺ A. malim μάλα δή. ὅ τι] ὅτι A et v. scholiasta in cod. Paris. (Bachm. Anecd. II p. 322, 8): τὸ ὅτι, ἔν τισιν εὑρισκόμενον — pro ὅτι καὶ praeterea legisse videtur sive τί καὶ — sive errore e vicinia orto: εἴ τι καὶ —. μεταμικρὸν A. ἀποληψόμενος AΔ et v. μεταληψόμενος MΩ.

*θλιψεν αὐτοῦ καὶ * δραχμὰς δύο οἶμαι συνανέδωκε* 429
μετὰ τῆς φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν δάκτυλον
θλιβόμενον αὖθις ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνεῖδεν οἶμαι
τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ
παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα
σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσ-
ματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνουμένου μὴ ἀποβεβληκέναι,
τοῦ δὲ Κλεοδήμου, καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ
προσποιουμένου τὴν ἀπόρριψιν. ἠμελήθη δ' οὖν καὶ
παρώφθη τοῦτο οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου,
ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν
παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγών, καὶ τῷ
Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆναι διένευσε τῶν ἐξώρων ἤδη
καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ ἢ ἱπποκόμον. καὶ τοῦτο
μὲν ὧδέ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης ἂν αἰσχύνης αἴτιον
τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς
ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ
Ἀρισταινέτου τὴν παροινίαν ἐνέγκαντος. * 16. *ὁ Κυ-* 430
νικὸς δὲ Ἀλκιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος

φιάλην] *διάφην* A. *συνανέδωκε* AΩΛ et v. *συνέδωκε* D. *θλιβόμενον*] *θλιβόμενος* D. *συνεῖδεν* AΩΛ cum Jacobsio ad Porsoni Advers. p. 304. *συνοῖδεν* (sic) v. *οἶμαι*] id ipsum modo bis antecessit, neque mutare superiora licet: hic vero non prorsus necessarium est. quo deleto scripserim: *οὐ μὴν συνεῖδε τὸ νόμισμα* (sive *τὰ νομίσματα*). *τὸ νόμισμα* AΩΛ et v, pro quo V fortasse legit *τὰ νομίσματα*, quae lectio huc potius spectat quam ad inferiora post *ἀποβεβληκέναι*. *δραγμαὶ παρέχον* et antea *δραγμὰς* Λ. *ἐκπεσοῦσαι*] *ἐμπεσοῦσαι* A. *ἐγένετο μὴ* Λ. *δ' οὖν* ΩΛ et v. *οὖν* A, male. *ὀρεωκόμον — ἱπποκόμον*] *ὀρεωκόμων — ἱπποκόμων* D. libri *μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον*. Schaefer in Mel. Cr. p. 49 *ἂν* bene restitutum male collocavit: *μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον ἂν* —. recte vero Bekker: *μεγάλης ἂν αἰσχύνης αἴτιον*. eandem sedem *ἄν* participio junctum obtinet De Merc. Cond. § 33 fin. et in Hercule § 3. *διαφοιτῆσαι* et mox *μὴν* (pro *μὴ*) n. *εἰς*] *ἐς* Λ. *ἅπαντας*] *πάντας* A. *κατέσβη*] sermo est de *παροινίᾳ*. hoc videri potest sumtum esse e Xenoph. Sympos. VI, 10: *αὕτη μὲν δὴ ἡ παροινία οὕτω κατεσβέσθη*.

16. *ἀγχιδάμας* (*ἀλκιδάμας* mg sec.) Λ. *ἐπεπώκει*] *ἐπεπτώκει* D. *ἐκαλεῖτο* A. *ἐκαλοῖτο* (sic) Λ. *καλοῖτο* Ω et v. utrum-

ἥτις ἡ γαμουμένη παῖς ἐκαλεῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας ἐς τὰς γυναῖκας, προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθὶ, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, ἐγελάσατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπιον τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἢν μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον. αὖθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται· καὶ ὃς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο δριμὺ καὶ παράφορον βλέπων καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμιστο πλακοῦς εὐμεγέθης, πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτερος ἐγένετο καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ καὶ ἐνεφορεῖτο συμπεριιών.

431 17. *καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμέθυον ἤδη καὶ βοῆς μεστὸν * ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ....*

---

que novit schol: *παῖς ἐκαλεῖτο*] *γράφεται καὶ καλεῖτο* (sic). *ἐς τὰς Δ.* *εἰς τὰς* AΩ et v. *δὲ ἐγέλασαν* A. *προὔπιον* AΩΔa. *προὔπινον* v. *τοῦ ἡμετέρου θεοῦ* Cobetus V. L. p. 212. *ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ* AΩΔ et v. *ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ* D. de syntaxi recte judicat schol. et vulgatus et Parisinus ap. Bachm. Anecd. II p. 322, 11: *δεῖ γὰρ λέγειν*, inquit, — *προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου.* sed hic sobrii critici jure mirantur pientissimorum monachorum vinolentiam. *ἢν μὴ λάβῃ* AΩΔ et v. *εἰ μὲν λάβοι* D, hoc est, ut bene Lehmannus: *εἰ μὴ λάβοι.* *υἱὸς αὐτῇ*] *αὐτῇ υἱὸς Δ.* *ἄτρεπτος* AΩΔ et v. *ἄτρεστος* D male. utrumque habet Lucianus. sed illud idem fere est quod *ἀδιάτρεπτος*, virtus ipsa (i. e. firmitas ac summum animi robur) dicitur *ἀδιατρεψία* ap. Suetonium in Calig. c. 29. adde Bentlejana ad Horat. Carm. I, 3, 18. *εἰσεκεκόμιστο*] *ἐσκεκόμιστο* D. *συμπεριιὼν*] *συμπεριὼν Ω* forma attica, quam Lucianus tamen ex Aristophane suo non adsumsit.

17. *βοῆς* om *Ω*. *διονυσίδωρος* A et deinceps *οἰκετῶν* et *ἰστιαῖος*. *ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ* v. sed *ὁ ῥήτωρ* | *αὐτοῦ* A cum linea quae omissionem sive defectum indicat (non prorsus recte Bastius ad Gregor. Cor. p. 116 et p. 786). hinc post *ὁ ῥήτωρ* signa posui lacunae. suppleo dubitanter: *ὁ ῥήτωρ* [*καὶ ὁ μαθητὴς*] *αὐτοῦ*,

αὐτοῦ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξῄει καὶ ἐπῃνεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἐφεστώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς ἐρραψῴδει ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου καὶ Ἡσιόδου καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ ἁπάντων μίαν ᾠδὴν παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι, μάλιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,

σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς

καί,

ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίγνωσκε παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν λεπτόγραμμόν τι βιβλίον. 18. διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχανώμενος Ἀρισταίνετος μηδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν εἶναι μηδὲ κενὸν ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόντα εἰπεῖν τι ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυρημένος τὴν κεφαλήν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων·

---

ita ut rhetor ebrius plures orationes per vices recitarit, aliam e sua ipsius persona, aliam quasi in schola e persona discipuli. ita demum recte habent et αὐτοῦ et ἐν μέρει, quae nunc juxta sunt inepta. illud autem ἐν μέρει cave mutes: vide Quaestt. L. p. 42, ubi partim rejeci Solani conjecturas: αὐτοῦ ῥήσεις τινὰς ἐν μέλει διεξῄει. ἐρραψῴδει] hoc verbo Homerum satis indicatum esse Solanus recte statuit refutato scholiasta, qui et ipse legerat ἐς τὸ αὐτό. nam ἐς τὸ αὐτὸ [τοῖς Ὁμήρου] poterat scribi, non debebat. ἐς τὸ αὐτὸ] εἰς αὐτὸ A. δ' ἐκεῖνα] δὲ ἐκεῖνα A. σὺν δ' libri omnes et scholiasta, pro quo scribe σύν ῥ' ex ipso Homero Jl. δ', 447: σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς σὺν δ' ἔγχεα —. ἔνθα δ' ἄμ'] ita correxi ex Homero Jl. δ', 450. ἔνθ' ἄρ' A. ἔνθα δ' ἄρ' ΩΛ et v. ἀνεγίγνωσκε Reitziana. ἀνεγίνωσκε libri (ΑΩΛΜ) et edd. ante Reitzium.

18. μηχανομενος (ώ supra) et statim μηδὲ Λ. μηδὲ κενὸν Λ et v. μὴ δὲ καινὸν, (ε supra recens) A; haec om (sed cum lacuna) Ω. malim: μηδὲ διάκενον (i. e. ‚neque prorsus vacuum'). διάκενος adjectivum noster habet saepius. εἰσελθόντα D et (?) Ω. εἰσελθόντα γε ΑΛ et v. ἄμορφός τις] suppleo fidenter: ἄμορφός τις [ἀνθρωπίσκος], ut hic ipse infra dicitur § 19 fin. et alius scurra De Merc. Cond. § 27. ὀλίγας] ὀλήγας A. κορυφῇ Λ.

432 οὗτος ὠρχήσατό τε * κατακλῶν ἑαυτὸν καὶ διαστρέφων, ὡς γελοιότερος φανείη, καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. 19. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέλων ὁπότε σκωφθεῖεν, ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαντα ὅμοιόν τι ἀπέρριψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν αὐτόν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, (καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον) ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα προὐκαλεῖτό οἱ παγκρατιάζειν, εἰ δὲ μή, κατοίσειν αὐτοῦ ἔφη τὴν βακτηρίαν. οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστὰς ἐπαγκρατίαζεν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος καὶ

κεφαλῇ ΑΩ et v. ἔχων ΑΩΔ et v. φέρων D (ita D). ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν] non anapaestos, sed molle versuum genus Sotadeos in convivio scurra recitat loco gemello De Merc. Cond. § 27: κίναιδός τις ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος, ubi fugit interpretes v. Ἰωνικὰ ipsos significare Sotadeos. item cinaedus recitat Sotadeos ap. Petronium 23: ‚intrat cinaedus — qui ut infractis manibus congemuit (sic), ejusmodi carmina effudit‘, ubi O. Jahnii conjecturae ‚concrepuit‘ favet participium hic interpositum συγκροτῶν. adde illud Suetoni in Nerone c. 42: ‚jocularia — carmina — etiam gesticulatus est‘. ἐπέσκωπτεν ἐς Ω et v. ἐπέσκωπτεν εἰς A. ἐπίσκωπτε (om ἐς) Δ.

19. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς] καὶ om A. ὅμοιόν τι ΩΔ et v. ὅμοιόν τινα A mero errore. cave scribas ὅμοιά τινα. δῆλος] δῆχος (λ supra recens) A. φθονῶν] ὁ φθονῶν A. εὐδοκιμοῦντι] εὐδαιμονοῦντι D. ὁ κακοδαίμων Σατυρίων ΔΩ et v. ὁ κακοδαίμων ὁ σατυρίων DA. τοῦτο γὰρ ΔΩ et v. οὕτω γὰρ A et codex ap. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 307. malae scripturae ὁ σατυρίων et οὕτω γάρ indicare videntur fuisse olim, qui v. κακοδαίμων male ita transponerent: οὕτω δὴ ὁ Σατυρίων· τοῦτο γὰρ ὁ κακοδαίμων γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο. Σατυρίων — ἐκαλεῖτο] in adumbratione hujus ipsius loci ap. Alciphr. Ep. III, 55 fin: μῖμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα (ita partim libri partim σαννουρίωνα) καὶ Φιλιστιάδην cave criticos sequare, qui loco movebant nomen notissimum Σαννυρίων. quumque Alciphro nomina Luciani mutare soleat, haudquaquam conjicere licet aut h. l. Σαννυρίων ex Alciphrone, aut hinc in Alciphrone: οἱ περὶ Σατυρίωνα.

παίων καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόντες δὲ οἱ μὲν ἥδοῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσεν ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς. γέλως οὖν πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. 20. *ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρὸς οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει * δέ, ὡς ἔφασκε, φρενίτιδι ἑαλω-* 433
κότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητήν· καί τι καὶ γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει, τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα ἐπικλεῖσαί τε τὴν θύραν καὶ ξιφίδιον σπασάμενον ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς κελεύειν αὐλεῖν· εἶτα ἐπεὶ μὴ δύναιτο, παίειν σκῦτος ἔχοντα ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας. τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ πληγῶν ἀριθμῷ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως, μετὰ δὲ τοὺς αὐλοὺς ἐκεῖνον δέξασθαι παρ' αὐτοῦ, παραδόντα τὸ σκῦτος καὶ τὸ ξιφίδιον, καὶ ἑ ἀπορρῖψαι

---

nam hujus quoque nominis *Σατυρίων* alia exstant testimonia, ut ap. Marc. Antonin. X, 31 (ubi bene Gataker *Σατυρίωνα* pro *Σατύρωνα*) et in Plauti Persa, ubi inter fabulae personas est ‚Saturio parasitus', h. e. *Σατυρίων*. *ἐπαγκρατίαζεν* *Ω*a. *ἐπαγκρατίαζε* A*Λ* et v. *ἀνταιρόμενος*] *ἀντερόμενος* A. *ἄχρι* *ΛΩ* et v. *ἄχρις* AV. *ἀπηγόρευσεν ὁ Ἀλκιδάμας* A. *ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας* *ΛΩ* et v. istud *παιόμενος* ut e superioribus male repetitum cum Bekkero delevi. *καταγνωσθεὶς* (mg sc *καταγωνισθεὶς*) *Λ*.

20. *οὐ πολὺ — ἀγῶνος*] confer § 1: *ὀψὲ — πρὸ τῶν τραυμάτων.* *ἑαλοκότα* a. *τὴν αὐλητὴν* (o supra recens) A. *καί τι καὶ*] *καίτοι καὶ* A*Λ*. *καί τι* g. *σπασάμενον* om *Ω*. *σκῦτος* et deinceps *τὸ σκῦτος* Lehmannus. libri *σκύτος* et *τὸ σκύτος*.

ἔχοντα] *ἔχοντος* A. *αὐτὸν αὐλ.* (sed *ν* in ras.) *Λ*. post *πονήρως* libri sic: *μετὰ δὲ παραδόντα* (*παρεκδόντα* *Λ*) *τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ* (*ἐκείνων* A) *δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκύτος* —. quod nunc soloecum est *παραδόντα* cave mutes cum Bekkero in *παραδούς*. immo non mutandum est *παραδόντα* sed ante verba *τὸ σκῦτος* transponendum atque etiam pro *ἐκείνῳ* (*ἐκείνων* A) corrigendum *ἐκεῖνον*. ita igitur rescripsi: *μετὰ δὲ τοὺς αὐλοὺς ἐκεῖνον δέξασθαι παρ' αὐτοῦ, παραδόντα τὸ σκῦτος* —. quo facto et accusativus *παραδόντα* ut ad Polyprepontem referendus bene

τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὕπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἀσφαλέστερον ἤδη προσπαλαίων αὐτῷ ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θύριον σωθῆναι αὐτός. ἐδείκνυ δὲ καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν καὶ ἀμυχάς τινας ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ μὲν Διόνικος οὐ μεῖον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλησίον τοῦ Ἱστιαίου παραβύσας ἑαυτὸν, ἐδείπνει ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος
434 ἡμῖν ἐπιπαρὼν, * ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένος. 21. παρελθὼν γὰρ εἰς τὸ μέσον οἰκέτης παρ' Ἑτοιμοκλέους τοῦ Στωϊκοῦ ἥκειν λέγων γραμματίδιον ἔχων, κελεῦσαί οἱ ἔφη τὸν δεσπότην ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταινέτου προσελ-

---

habet et optime tibicines duo inter se opponuntur pronominibus αὐτὸς — ἐκεῖνον, ut ap. Thucydid. IV, 28, IV, 98, VI, 64 et alibi saepe. post τὸ ξιφίδιον (ξιφείδιον Δ) libri sic: ἐπιρρίψαι D et v et (cum rasura in ε) Ω. ἀπορρίψαι V (cum Graevio). καὶ ἐπερρίψαι (addito καὶ) A. καὶ ἐπιρρίψαι Δ. non sufficit hic καὶ ἀπορρῖψαι, sed opus est novo etiam subjecto. itaque codicum indicio correxi: καὶ ἓ ἀπορρῖψαι. ita De Morte Peregr. § 44 Cobetus (in V. L. p. 107) scribi voluit: ἓ δὲ μὴ δοῦναι. plane vero necessaria emendatio Hermanni est in Plat. Sympos. p. 223, D: τὸν οὖν Σωκράτη κατακοιμήσαντα ἐκείνους ἀναστάντα ἀπιέναι, καὶ ἓ ὥσπερ (codd. antiqui καὶ ὥσπερ) εἰώθει ἕπεσθαι —.
τὸ ἀπὸ τῦ Δ. τοαποτούτου et mox μεταταῦτα A. ἀσφαλέστερον Δ et v. ἀσφαλέστερος DAΩ, ut possis: ἀσφαλεστέρως.
θύριον ΔΩa cum Graevio. θυρίον DAU. θηρίον Vbcd et multae edd. ante Graevium. σωθῆναι αὐτὸς Bekker. libri σωθῆναι αὐτόν, pro quo scribere non licet: σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυ A. ἐδείκνυε ΔΩ et v. γελοτοποιοῦ a. Ἱστιαίου] ἰστιαίου
ἑ
ΑΔ. αὐτὸν Δ. γεγενημένος ΔΩa et v. γεγενημένοις DA (ita A).

21. γὰρ εἰς A. γάρ τις ἐς (εἰς Ω) ΔΩ et v. τοῦ Στωϊκοῦ ἥκειν λέγων A. ἥκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ v. sed τοῦ Στωϊκοῦ om Δ. etiam Ω in textu om τοῦ Στωϊκοῦ et in γρ. adscriptam habet vulgatam. ceterum notius est nomen Ἐτυμοκλῆς, sed Ἑτοιμοκλῆς libri et ap. Lucianum et Pausaniam III, 13, 7. simili autem nomine est Τιμοκλῆς et ipse Stoicus in Jov. Trag. § 4 sqq.

θὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν. ΦΙΛ. ἦπου, ὦ Λυκῖνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν; ΛΥΚ. ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾠήθημεν, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ· 22. ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩι. ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἐμαυτὸν ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐν τοῖς συμποσίοις θορύβους καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὃς τοσοῦτον χρόνον ὑπ᾽ ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος οὐκ ἠξίωσας ἐναριθμῆσαι * κἀμὲ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος 435
ἐγώ σοι ἄμοιρος, καὶ ταῦτα ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν ἐπὶ σοὶ τὸ πλέον οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρᾳ ἢ λαγωοῦ ἢ πλακοῦντος, ὧν παρ᾽ ἄλλοις ἄφθονος ἡ ἀπόλαυσις

---

et quaeri potest, num sit idem. vide nos infra ad § 30. tum qui in Timone § 54 est Θρασυκλῆς philosophus, item videtur Stoicus fuisse. denique nostri loci Stoicus bis exstat ap. Alciphr. Ep. III, 55, primum § 2, ubi unus codex ἑτοιμοκλῆς, caeteri libri εὐοκλῆς et ibid. § 7, ubi plerique libri item εὐοκλῆς, unus autem νεοκλῆς. et in Alciphrone quidem Εὐκλῆς cum Valckenario videtur scribendum esse. γραμματίδιον ΑΩΛ. γραμματίδιόν τι v.

ἔφη om Λ qui mox ἐς. ἐπήκοον] ἐπήκουον D. ἐφέντος] ἀ^{ἐ}φέντος Ω. ἀφέντος (ἐ supra a pr m) A (ita A). ἐ^{ἀ}φέντος (α sec) Λ. ἀνεγίγνωσκεν edd. ante Schmiederum. ἀνεγίνωσκεν DAΩΛ.

ἦπου ΑΩΛ et v. ἤ που a. τοιοῦτόν τι edd. vett. τοιοῦτό τι DΛ. τοιοῦτον ΑΩ.

22. μου] μοι ΑΛ et fortassis Ω. παραπολὺ et mox τοπλέον A. οὐδὲ πώποτε ΑΩΛ et v. οὐδέποτε D. ἐν τοῖς συμποσίοις conjeci. libri ἐπὶ τοῖς συμποσίοις. ὑπ᾽ ἐμοῦ χρόνον Λ. λιπαρῶς om Ωa. μόνος] μόνον Aa, μόνου Ω, quod natum e superiore: ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου —. ἐν γειτόνων A et v. ἐγγειτό^{ὀ}νων D. ἐκ γειτόνων ΛΩ. σοὶ τω Λ. λαγωοῦ] λαγῶν A. πλακοῦντος ΛΩ. πλακούντων DA et v. post πλακούντων edd. et codd. omnes (diserte ΛDΑΩ) ἃ παρ᾽ ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω, vitiose ut jam Solanus, Schmieder et Lehmannus senserunt. cor-

*τὰ καθήκοντα εἰδόσιν. ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μα-
θητῇ Παμμένει δειπνῆσαι πολυτελὲς, ὥς φασι, δεῖπνον
δυνάμενος οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος
ἐμαυτὸν φυλάττων.* 23. *σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν ἄλλους
εὐωχεῖς. εἰκότως· οὔπω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλ-
τιον οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ
οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλο-
σόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη δὲ ἡ
Ἀδράστεια) συλλογισμῷ ἑνὶ ἀποφράξαι ἄν μοι τάχιστα
δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστι φιλο-
σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξεως;
ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἴπω τι, κερατίναν ἢ σωρίτην ἢ
θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν, ἐγὼ δὲ ὡς*
436 *ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν * ἡγούμενος εἶναι οἴσω
ῥᾳδίως τὴν ἀτιμίαν.* 24. *καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην
ἔχῃς καταφεύγειν τὴν ἀπολογίαν, ἐπιλαθέσθαι λέγων ἐν*

---

rexi: *ὧν παρ' ἄλλοις ἄφθονος ἡ ἀπόλαυσις* et certe *ὧν παρ'* etiam Schmieder conjecerat perite usus lectione *πλακούντων*. nam de persona graece dicitur, *ἀπολαύω τί τινος*, raro etiam *ἔκ τινος*, nusquam autem *παρά τινι*. cum syntaxi ab me reposita confer Nigrinum § 14: *ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστιν*. *τήμερον*] *σήμερον* A. *Παμμένει*] nomen haud infrequens. alius Pammenes sed ejusdem aetatis, non ille quidem philosophus sed actor tragicus, exstat ap. Philostrat. Vit. Soph. II, 1 p. 554.

23. *ἀλλὰ — φιλοσόφων*] eadem prope verba in Jove Confut. § 6: *οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν*. *ἀπείη δὲ ἡ* DAΩ et codex ap. Boissonad. ad Aristaenet. p. 490. *ἀπήει* (mg sec. *ἀπείη*) *δὲ ἡ Δ*. *ἀπείη δὲ καὶ ἡ* edd. ante Schmiederum. *εἴπω, τί* edd. ante Reitzium. *εἴπω τὶ*, A et opinor Ω. malim: *ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων τι εἴπω, κερ.* *κερατίναν* libri omnes, dorica forma ludibrii ergo fortasse posita. caeteri enim attice dicunt *ὁ κερατίνης*, uti Themistius Or. II p. 35 ed. Dind. et *τὸν κερατίνην*, ut Diogenes L. II, 108 itemque *ἡ κερατίνη* et *τὴν κερατίνην*. *σωρείτην* Ω et v, sed *σωρίτην* (o supra p m) A (ita A). praestat *σωρίτην*.

24. *τὴν ἀπολογίαν* D. *τὴν ἀπολογίαν ὕστερον* ΑΩΔ et v. *ὕστερον* vocem prorsus inutilem delevi, ut natam ex inferiore illo: *θύοντα ὕστερον*. ΑΩΔ et v inepte: *καὶ πράγματι*, sed *καὶ πραγμ* D vel simili compendio, quod Solanus legebat *καὶ*

τοσούτῳ θορύβῳ καὶ πράγματι, δίς σε τήμερον προσηγόρευσα καὶ ἕωθεν ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι. 25. εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·

ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς
ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

πράγμασι probans ille hoc ipsum. ego conjeceram: καὶ πραγματείᾳ, quod verbum saepius ponitur de magna opera in convivii adparatu consumta, ut in Nigrin. § 33 init. et in Cynico § 9 fin. προσηγόρευσα DA*Δ*. προσηγόρευκα *Ω* et v. τῇ οἰκίᾳ D. τὴν οἰκίαν A*Δ*M*Ω*. τῆς οἰκίας edd. ante Schmiederum.

25. τὸ A*ΩΔ* et v. τῷ d. καὶ τῷ p. ὅτι om *Ω*. παρέλαβεν] παρελλ^α D (i. e. παρέλλαβεν). ἢ — θυμῷ] Il. ι, 537. μέγα θυμῷ] μέγ' ἐνὶ θυμῷ A. Εὐριπίδης] ὁ εὐριπίδης *Δ*. Καλυδὼν (καλυψὼν A) — εὐδαίμονα] primum versum Pseudaristoteles in Rhetor. III, 9 errore tribuit Sophocli (ὥσπερ τὰ Σοφοκλέους, inquit, ἰαμβεῖα· Καλυδὼν — χθονός), ubi tamen recte scholiasta: ,Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα' τοῦ Εὐριπίδου ἐστίν, κεῖται δὲ ἐν τῷ Μελεάγρῳ. cum hoc alius scholiasta consentit ad Aristoph. Ran. v. 1238, qui de Meleagro Euripidis: ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος· ,Καλυδὼν μὲν κ. τ. λ. e quo loco adparet his versibus ipsum Meleagri Euripideae initium contineri. attamen quum ipse Aristophanes ibidem (in Ran. v. 1238 sqq.) quasi primos Meleagri Euripideae versus hosce potius adtulisse videatur: 'Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν | θύων ἀπαρχὰς —', etiamnunc ita conjicio, ut ad Ar. Ran. p. 367 dictum est, Meleagri Euripideae non unam antiquitus, sed duplicem exstitisse recensionem. πελοπίας D*Δ*. πελοπίης A*Ω* scholiastes et v. (in Aristotele l. l. Πελοπείας vulgo, sed unus ibi codex πελοπίας, atque πελοπίας etiam schol. ad Ar. Ran. v. 1238 et Gregorius Cor. in Walzi Rhet. Gr. VII p. 1214, sed in Demetrio De Elocut. c. 58 ante Victorium fuerat: ἥδε γαῖα πελοπιὰ χθονός). ἐν ἀντιπόρθμοις] ἔναντι πορθμοῖς D. ἐνάντι πόρθμοις A. (in De-

437 * συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
ἀνῆκε Λητοῦς παὶς ἑκηβόλος θεά.

26. ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μάθῃς οἷον ἄνδρα παραλιπὼν Δίφιλον ἑστιᾷς καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ παραδέδωκας. εἰκότως· ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακίῳ καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, κἄν τι προσέθηκα, ὅπερ σύ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ μάθοις ἂν ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταράττειν ἐν γάμοις οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλως, καὶ μάλιστα ἐφ' οὕτως αἰσχραῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος δύο ἤδη μαθητάς μου περισπάσας, ἀλλ' ἔγωγε φιλοσοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι. 27. προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἢν

---

metrio l. l. ante Victorium item fuerat: ἔναντι πορθμοῖς, sed misere in scholio Aristotelis l. l.: ἐν ἀντιπορέμοις πάντ' ἔχουσιν εὐδαιμονίαν.) πεδί'] πεδὶ' A. ἔχουσ'] ἔχουσα A et v. καὶ Σοφοκλῆς·] Sophocles quoque tragoediam sub nomine scripserat Meleagri. itaque Solanus ad h. l. optime conjecit e Meleagro Sophoclis hos versus depromtos esse. Solanum fragmentorum editores partim secuti sunt, Brunckius et Dindorfius, ne Nauckio quidem p. 245 multum dubitante. χρῆμ'] χρῆμα AΛ. γυίαις Λ. libri ἀνῆκε Λητοῦς παῖς. at Sophocles ita videtur scripsisse: Λητοῦς ἀνῆκεν παῖς —.

26. μὴ αἰσχρὸν] μὴ om Ω. libri vitiose: καὶ ἄν τι (καὶ ἂν τι A). posui nunc id quod sufficit, κἄν τι. neque enim opus est supplere, κἂν ἄλλο τι, quanquam ἄλλο τι rem Veneream occulte monstrat ap. Menandrum Κυβερνήταις in Stobaei Flor. XXII, 19, v. 4. olim in Quaestt. L. p. 208 Lehmanno non improbante conjeceram: τάχ' ἄν τι προσέθηκα (ita saltem debebam, non καὶ προσέθηκα with ἐ written above). εἰ θέλεις AΩ et v. εἰ θέλεις Λ (ita Λ). Ζωπύρου] hinc profecit Alciphro Ep. III, 57: ἐσκωψάμην τὸν τροφέα τοῦ νεανίσκου (ita Reitzius pro τὸν νεανίσκου) Ζώπυρον. τοῦ παιδαγωγοῦ DA. τοῦ παιδαγωγοῦ αὐτοῦ ΛΩ et v. μάθοις ἂν ΛDΩ et v. ἂν μάθοις A solus. διαβάλλειν ἄλλως] ita correxi. libri διαβάλλειν ἄλλους. at διαβάλλειν ἄλλως est ‚ex vano (sine argumentis) calumniari'. vide vel Catapl. § 26: καὶ ταῦτα ὅτι μὴ ἄλλως κενή τίς ἐστι κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ. καὶ γὰρ εἰ —] Sophocles in Oed. Col. v. 726. περισπάσας DAΛΩ et scholiasta. ἀποσπάσας edd. vett. περισπᾶν proprie positum est

διδῷς αὐτῷ μοῖράν τινα ἢ συὸς ἢ ἐλάφου ἢ σησαμοῦν-
τος, ὡς ἐμοὶ διακομίσειε καὶ ἀντὶ * τοῦ δείπνου ἀπο- 438
λογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δόξωμεν ἐπὶ τούτῳ
πεπομφέναι.“ 28. τούτων, ὦ ἑταῖρε, ἀναγιγνωσκομένων
μεταξὺ ἱδρώς τέ μοι περιεχεῖτο ὑπ' αἰδοῦς, καὶ τοῦτο
δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν ηὐχόμην ὁρῶν
τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι
ᾔδεσαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πολιὸν ἄνθρωπον καὶ σεμνὸν
εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος ὢν διαλάθοι αὐ-
τοὺς ἐξαπατωμένους τῷ πώγωνι καὶ τῇ τοῦ προσώπου
ἐντάσει. ὁ γὰρ Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελείᾳ
παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὔποτ' ἂν ἐλπίσας κληθέντα ἐπι-
νεῦσαι οὐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ τινί· ὥστε
οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἠξίου. 29. ἐπεὶ δ' οὖν
ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγιγνώσκων, τὸ μὲν συμ-
πόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον
ἀπέβλεπε δεδοικότας καὶ ὠχριῶντας καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν
προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους
κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο καὶ θο-
ρύβου μεστὸς ἦν· ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς καὶ

in Bis Accusat. § 34, translate autem ut h. l. etiam in Judic. Voc. § 8. ἀλλ' ἔγωγε] Quaestt. L. p. 105. ἕνεκα ΔΩ et v. ἕνεκεν A.

27. σησαμοῦντος] ut in coena nuptiali hic et infra § 38 init. vide Meinekium ad Menandri Fr. p. 295 ed. prim. διακομίσειεν Ω. δόξωμεν] δοξω̄ D, qui compendia habet ubique.

28. ἀναγιγνωσκομένων e g. ἀναγινωσκομένων libri et edd. vett. ᾔδεσαν AΩMΔ edd. ante Reitzium. ᾔδεισαν D. αὐτοὺς om a. ἐντάσει] ἐνστάσει A. ὁ γὰρ Ἀρισταίνετος AΩ. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος Δ et v. enimvero hic corrigendum est: ὁ μὲν γὰρ Ἀρισταίνετος —. vide vel geminum locum De Sacrific. § 15. παριδεῖν Δ et edd. vett. et fortasse DM. περιιδεῖν A et fortassis Ω, quod contra omnes libros cum vulgata commutandum esset. verbo παρορᾶν (cui simile est ὑπερορᾶν in Timone § 26) alibi opponitur verbum τιμᾶν. longe aliud est περιιδεῖν et tum quoque addi deberet participium. αὐτὸν] αὐτῶν a.

29. ἐπαύσαντο fuerat in A, sed ν̄ erasum. ἀναγιγνώσκων bcd et v. ἀναγινώσκων DAΔMΩa. ἀπέπεμψεν εἰπὼν] malim: ἀπέπεμψεν ἐπειπὼν —. vide vel Macrobios § 23 fin. καὶ (post

ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονὸς ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τού-
439 των. μετ' ὀλίγον * δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανέστη ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. 30. ὁ Κλεόδημος δὲ καὶ πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς καὶ διερρήγνυτο οὐκ ἔχων ἀρχὴν εὔλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς ἐπιστολῆς, τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστὸς καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύστηνα καὶ ἐρωτήσεις μόνον καὶ σχήματα φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα Ἑτοιμοκλεῖς οἱ πλεῖστοι· καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως πρεσβυτικαί, καὶ τὸ τελευταῖον Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὔφημα πάντα καὶ ἑορτῇ πρέποντα. 31. νὴ Δί', εἶπεν ὁ Ἕρμων ὑπερκατακείμενος· ἠκηκόει γάρ, οἶμαι, ὗν

μετ' ὀλίγον δὲ) om D. τοῦ παιδαγωγοῦ] Zopyrum dicit (uti supra est § 26: Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ), qui Zenonem adolescentem ab Diphilo stoico sciebat corruptum esse.

30. τὸ ἐνδόσιμον] haec melius quam scholiasta perspexit Wielandius. patet enim e superiore συμπλακῆναι, h. l. dici pugnae tesseram (τὸ σύνθημα vulgo dicitur et in Baccho § 4). καὶ Κλεάνθης] suppleo: καὶ [ὁ σοφὸς] Κλεάνθης. αἱ ἐπιστολαὶ AΔ et v., sed αἱ om DΩa. πρεσβυτικαὶ AΔ et v., sed πρεσβευτικαὶ YΩa. Οἰνεὺς] ὁ οἰνεὺς A solus. Ἑτοιμοκλῆς] Ἑτοιμοκλεῖς cd. in scholio ad h. l.: — οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὸν Τιμοκλέα ἐπὶ τὸ δεῖπνον (sc. ἐκάλεσεν) cum Schmiedero scripserim: τὸν Ἑτοιμοκλέα. vide tamen quae supra ad § 21 conjeci.

31. νὴ Δί'] νὴ δία Δ. ἠκηκόει] ἀκηκόει AΩa. οἶμαι om A. ἐσκευάσθαι AΩΔ et v. κατεσκευάσθαι M. οὐκ ἄκαιρον ἐδόκει Dindorfius (ed. Paris.) et ita Δ. οὐκ ἄκαιρος ἐδόκει A. οὐκ ἄκαιρον ᾤετο (ᾠίετο Ω) Ω et v. πρὸς τῆς ἑστίας AΩM. πρὸς ἑστίας Δ et v. τῶν ἀπαρχῶν Ω et v. τῶν ὑπαρχῶν A. at haec lucem ab illis verbis accipiunt § 30: Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. ingeniose enim adlusum est ad Meleagri Euripideae verba ap. Aristoph. Ran. v. 1238: Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν | θύων ἀπαρχὰς —, unde τὰς ἀπαρχάς diserte memorant et scholia Veneta ad Jl. ι, 534 et in argumento hujus tragoediae scholiastes Aldinae ad Ar. Ran. v. 1238, et vero, ubi haec leguntur: Οἰνεὺς ἀπαρχὰς θύων κατὰ

*τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταινέτῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ
ἄκαιρον ἐδόκει μεμνῆσθαι τοῦ Καλυδωνίου. ἀλλὰ πρὸς
τῆς Ἑστίας, ὦ Ἀρισταίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν
ἀπαρχῶν, μὴ καὶ φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ ὥσπερ
ὁ Μελέαγρος ἀπομαρανθείς. καίτοι οὐδὲν ἂν πάθοι
δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύσιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο.*
* 32. *Χρυσίππου γὰρ μέμνησθε ὑμεῖς, ἔφη ὁ Ζηνό-* 440
*θεμις ἐπεγείρας ἑαυτὸν καὶ φθεγξάμενος παμμέγεθες,
ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος Ἐπι-
μοκλέους τοῦ γόητος μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην καὶ Ζή-
νωνα σοφοὺς ἄνδρας; τίνες δὲ καὶ ὄντες ὑμεῖς ἐρεῖτε*

Εὐριπίδην, schol. Crameri in Anecd. Paris. III p. 240 sive Eustathius ad Jl. *ι'* p. 770, 21. adde Apollodorum in Bibl. I, 8, 2: *τὰς ἀπαρχὰς Οἰνεὺς θεοῖς πᾶσι θύων.* eodem redeunt *θαλύσια* ipsius Homeri Jl. *ι'*, 534. *ὥσπερ ὁ Μελέαγρος ἀπομαρανθείς*] at quomodo Meleager perisse vulgo creditus sit, non primus sed Pausania judice post alios docuit Phrynichus, tragicus antiquus ap. Pausaniam X, 31, 4. cui famae Lucianus velut inludens phthisi eum narrat extabuisse et h. l. et clarius etiam De Sacrific. § 1: *τὴν Μελεάγρου διάλυσιν.* sed Phrynichi famam in universum sequitur adhuc Ovidius in Metamorph. VIII, 515 sqq.
οὐδὲν ἂν] *ἂν* om A. *ἡγεῖτο* A. *ἡγεῖτο εἶναι* ΔΩ et v. *ἡγεῖται* D, quod ita enotatum est, ut de verbo *εἶναι* sileatur.

32. *φθεγξάμενος παμμέγεθες*] scholiasta libri Graeviani, qui sic: ‚*Πίνδαρος· θαρσαλέον παρὰ κρητῆρι φωνὰ γίνεται*', aptissime utitur Pindarico in Nem. IX, 49: *ἀσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον — θαρσαλέα δὲ παρὰ κρατῆρα φωνὰ γίνεται*, ubi vulgo est *κρητῆρα*, sed *κρατῆρα* codex scholiastae Pindarici. dativum ibidem legerat etiam Orion 35, 15 citans: *παραγηρητῆρι.* denique ibi vulgo est *γίγνεται*, sed recte *γίνεται* etiam Pindari scholiasta.
ἀφ' ἑνὸς] *ἀφ' ἵνός* A. *ἐννόμως*] *ἐννόμω* A, *ἐννομωι* Ω. libri *οἵτινες δὲ καὶ ὄντες.* at recte Bekker: *τίνες δὲ καὶ ὄντες.* nam quod Lehmannus pro *οἵτινες δὲ* voluisse videtur: *ποῖοί τινες δὲ* —, id Lucianus dicturus fuisset: *ποῖοι δέ τινες*, ut in Vitarr. Auct. § 26: *ποῖος δέ τίς ἐστι*; relativa pronomina pro interrogativis mere sunt hellenistica. vide Quaestt. L. p. 140. male quum alii tum Heindorfius ad Plat. Lysid. § 21 p. 25 et ad Euthydem. p. 300.

οὐ σὺ μὲν] *οὓς μὲν* A. *Διοσκόρων* Dindorfius. at Lucianus non habere videtur nisi dualem atticum *Διοσκόρω.* *Διοσκούρων ὦ*] ita conjeci. libri: *Διοσκούρων ἤδη ὦ* —. *περιεκέκαρχας* A. *δώσεις* ΩΔ et v. *δώσει* A. *δόσεις* D. *ἤδη δίκην*] huc vocem

*ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν Διοσκούρων, ὦ Ἕρμων, τοὺς πλοκάμους περικέκαρκας χρυσοῦς ὄντας; καὶ δώσεις ἤδη δίκην παραδοθεὶς τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἴσχιστα ἔπαθες; οὐ σιωπήσεσθε οὖν τὰ τοιαῦτα συνεπιστάμενοι ἑαυτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστροπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός, ἦδ' ὃς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σύ· οὐδὲ τοῦ *ξένου καὶ μαθητοῦ λαβὼν τοὐφόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητάς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς. ἀλλ' ἐκεῖνο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐχὶ φάρμακον ἀποδόσθαι Κρίτωνι ἐπὶ*

ἤδη transposui. libri *δίκην*. vide vel Bis Accusat. § 13: *δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην*. *δημίῳ*] *δήμω* AΔM et qui· *δήμωι* Ω. *δή* D supra posito compendio (literarum puto *μω*). *Σωστράτου*] *σωκράτους* M solus. *τοῦ μαθητοῦ* AΩ et v. *καὶ τοῦ μαθητοῦ* DΔ (ita Δ). *οὐ σιωπήσεσθε οὖν*] *οὐ σιωπήσεσθ οὖν* (post *σθ* aliquid erasum) A (ita A). *τὰ τοιαῦτα* D. *τοιαῦτα* AΔΩ et v. vide vel D. Mort. XXIX, 1. *ἑαυτοῖς* AΩ. *αὐτοῖς* Δe. *αὑτοῖς* D et vulgo ante Lehmannum. *μαστροπὸς* AΩΔ. cf. Boissonad. ad Aristaen. p. 526. *μαστρωπὸς* v. *ὁ Κλεόδημος*] *ἢ κλεόδημος* Ω. *οὐδὲ τοῦ*] *ὁ δὲ τοῦ* A. libri *ξένου μαθητοῦ*, sed recepi emendationem unius Lehmanni: *ξένου καὶ μαθητοῦ* (‚hospitis et auditoris'). Lehmannus: ‚non *μαθητοῦ*, inquit, sed *καὶ μαθητοῦ* scripsit opinor. scilicet *καὶ* illud, quod in duobus codd. supra ante eandem vocem *μαθητοῦ* importune positum est, ex h. l. illuc aberrasse videtur'. vide quae ad Nigrinum § 25 scripsimus. sic quoque hunc adolescentem adparet fuisse peregrinum. ita rhetorum discipuli qui Luciani tempore Athenis erant, ab Philostr. Vit. Soph. II, 1 p. 553 dicuntur ‚*Θρᾴκια καὶ Ποντικὰ μειράκια καὶ ἐξ ἄλλων ἐθνῶν βαρβάρων ξυνερρυηκότα*'. *ὤμοσα*] *ὀμόσας* ΔAa, *ὄμοσας* Ω. *οὐδὲ ἐπὶ τέτρασι* Δ. *ἐκεῖνο — ἔξαρνος*] bene Struvius in L. L. p. 242 contulit Plat. Lysid. § 4 p. 8 Heindf: *τὸ ἐρᾶν ἔξαρνος εἶ*. *γένοιο μὴ οὐχὶ*] *γενοίμην*. *οὐχὶ* AΩ et haud dubie D, unde enotatum *γενοίμην*. sed *γενοίμην* (mg. sec *γένοιό μοι*) *οὐχὶ* Δ. *ἀποδόσθαι* DAΔΩa. *ἀποδεδόσθαι* bcd aliaeque edd. ante Schmiederum. *Κρίτωνι*] *κρείτων* D. *κρεῖττον, ἢ* (*ω* supra pm) A (ita A). *κρεῖττον ἢ* (mg sec *κρείτονι*) Δ. *κρεῖττον ἢ* Ω. facile possis *Κράτωνι*. at *Κρίτωνι* nequaquam mutandum est.

τὸν πατέρα. 33. καὶ ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὁπόσον ἔτι λοιπὸν ἦν ἐν τῇ κύλικι, περὶ ἥμισυ σχεδὸν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὤν. * ὁ μὲν οὖν Ἕρμων ἀπεξύετο 441
ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον προνενευκὼς καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπιστραφεὶς προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν καὶ τῇ ἀριστερᾷ τοῦ πώγωνος λαβόμενος ἔμελλε παίσειν κατὰ κόρρης· καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταίνετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὡς διασταῖεν ὑπὸ διατειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. 34. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτ' ἐγίγνετο, ποικίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ πρὸς ἐμαυτὸν ἐνενόουν, [οἷον] τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις καὶ τὸν βίον ῥυθμίζοι πρὸς τὸ βέλτιον· ἐκείνους

---

33. ἔτυχε γὰρ D. ἔτυχε ΑΔΩ et v. ὁπόσον DAΩ. καὶ ὁπόσον edd. ante Reitzium et ita Δ. libri λοιπὸν ἐν, sed λοιπὸν ἦν ἐν recte Toupius Opp. crit. T. I p. 212 ed. Lips. οὐκ ἀνάξιος ὤν] haec in Quaestt. L. p. 208 satis defensa sunt. ἀπεξύετο Ωa. ὑπεξύετο bcd aliaeque ante Reitzianam. ὑπεξύετο etiam Δ. ὑπεξίετο A. vide Bis Accusat. § 11. Κλεόδημος] κλεόμηδος A. τῇ ἀριστερᾷ] τοῦ ἀριστέρου (sic) D. διασταῖεν Δ et v. δικασταίωσιν A. διασταίωσιν ΩYa et scholiastes in γρ. ὦσιν (hoc est: διασταῖεν).

34. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα] hic (i. e. loco aptissimo) A in marg apm habet (Η^α)' quo compendio in marginibus frequente significatur σημείωσαι, velut in cod. Coisliniano ap. O. Jahnium ad Plat. Conviv. p. 62. tirones adeant Bastium ad Gregor. Cor. p. 216, p. 889 et ibid. tab. VII, 6 et 7. ταῦτ' D. ταῦτα ΑΩ et v. ταῦτα etiam Δ, qui ἐγένετο. ἐγίγνετο Dindorfius pro ἐγίνετο. πρὸς ἐμαυτὸν DAΔΩMa. κατ' ἐμαυτὸν edd. ante Schmiederum, qui bene contulit Charon. § 18. adde locum plane geminum De Morte Peregr. § 38. libri ἐνενόουν, (ἐννόουν Δ) τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, in quibus verbis aliquid deest. deest autem id ipsum οἷον quod supplevi: ἐνενόουν, [οἷον] τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο. vide Prometheum I § 5: οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, Saturnal. § 32: οἷον ἐκεῖνο et Lexiph. § 24 οἷον — loco item simili. τὰ

*γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἑώρων γέλωτα ἐπὶ
τῶν πραγμάτων ὀφλισκάνοντας. ἔπειτα δὲ εἰσῄει με,
μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ᾖ καὶ
τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς
μόνα τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας ἀτενὲς
ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ
κατὰ τύχην ἕνα τινὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν, ἀλλ᾽
οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἱ δ᾽ ἔλεγον αἴσχιω. οὐδὲ γὰρ*
442 *ἐς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γιγνόμενα, * λογι-
ζόμενος οἷα ὁ Ἑτοιμοκλῆς ἄσιτος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγε-
γράφει.* 35. *ἀνέστραπτο οὖν τὸ πρᾶγμα, καὶ οἱ μὲν
ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἑστιώμενοι οὔτε παροινοῦντες
οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ᾽ ἐγέλων μόνον καὶ
κατεγίγνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οἵους γε ἐθαύμασαν*

μαθήματα] scholiasta: *περὶ ὧν* (de malis philosophis) *καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὸν μὲν θύραθεν νοῦν προσεκτήσαντο, τὸν δὲ ἴδιον ἀπώλεσαν.* hunc Aristotelis locum frustra quaesivi. *τις καὶ* ΑΩΜa. *τις ἄρα καὶ* Λ et v. *ῥυθμίζοι* A et fortassis Ω. *ῥυθμίζει* Λ et v. *γοῦν*] *οὖν* Λ. *ἔπειτα δὲ*] *ἔπειτα* A et ut videtur Ω, fortassis recte. *ἔπειτα δὲ* et *ἄρα* Λ. *ἀπάγῃ* Ω et v ἀπάγ^{η}ει (η pr m) A. *ἀπάγει* D.Λ, quem indicativum Schaefer in Mel. Cr. p. 116 ita probabat, ut antea *ἀληθὲς ἦν* (pro ᾖ) conjiceret, *μὴ* ille ‚num' vertens. at recte habent subjunctivi, i. e. ‚subiit animum vereri, ne verum sit —'. *ἀτενὲς* ΑΛVΩΜ et scholiasta. *ἀτενῶς* D. *συνεχὲς* edd. vett. *οὐδὲ κατὰ τύχην ἕνα*] transpositio attica ut in creberrimo illo *οὐδ᾽ ἂν εἷς* (vel in Aristoph. Vesp. v. 72). *οἱ δ᾽* Ω et Λ. (cf. Boissonad. ad Marinum p. 125.) *οἱ δὲ* A. *οἵδ᾽* v. *ἐς τὸν* ΑΛ. *εἰς τὸν* Ω et v. *γιγνόμενα* edd. vett. *γινόμενα* ΑΛΩ. *ἄποτος*] super ō priore rasura in A.

35. *οὖν* A. *δὲ οὖν* Ω. *δ᾽ οὖν* Λ et v. *ἑστιώμενοι* ΑΩΛ et v. *ἑστιάμενοι* D. *ἑστιόμενοι* cd. *κατεγίγνωσκον*] *κατεγίνωσκον* ΑΛΩΜa. *αὐτῶν* a. *αὑτῶν* Λ et v. vide Timonem § 27 fin. absurde libri: *οὓς γε ἐθαύμαζον.* at restitui: *οἵους γε ἐθαύμασαν* („sibimet ipsi displicebant, puto, quod tam malos homunculos admirati essent"). vide Catapl. § 16: *κἀμαυτοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν.* plura ejusmodi in Quaestt. L. p. 117 sq. conlecta sunt, ubi tamen frustra illud mutavi in D. Mort. VII, 2: *ἐγέλα καὶ αὐτὸς οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται.* in Luciano talia ferenda sunt. Plato sane attice dicturus erat *οἷα* sine particula et loco nostro item: *οἵους ἐθαύ-*

οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων· οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερενεπίμπλαντο καὶ ἐκεκράγεσαν καὶ εἰς χεῖρας ᾔεσαν. ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας κἂν ἐούρει ἐν τῷ μέσῳ οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει, ὡς ἂν ἄριστά τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ οἷς περὶ τῆς Ἔριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον ῥῖψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ' Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἑτοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον ὥσπερ τι μῆλον οὐ μείω τῆς

μασαν. *οἱ μὲν ἰδιῶται — εἰς χεῖρας ᾔεσαν*] rem non verba hinc Alciphro mutuatus est Epp. III, 55: *οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἀπ' ἀρχῆς — τερατείαν ἐπεδείξαντο.* *εἶναι* om D. *ὑπερενεπίμπλαντο*] *ὑπερεπίμπλαντο* A. libri *καὶ ἐνούρει,* quorum loco nuper editum est auctore Buttmanno in Gr. Gr. I p. 381 ed. pr. *καὶ ἐούρει.* ego vero jam ad Arist. Ranas p. 53 *κἂν ἐούρει* reposui comparato Soph. Antig. v. 261: *κἂν ἐγίγνετο | πληγὴ τελευτῶσ' —.* ex hoc ipso Luciani loco sua petiit Alciphro Ep. III, 55: *ὁ κύων δὲ πρῶτα μὲν οὔρει* (*ἤρει* Vaticanus, *ἐρεῖ* alius) *κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν —*, ubi aut *οὔρει* ut vulgo aut cum Lehmanno item *ἐούρει* scribendum est. certo enim Alciphro apud Lucianum non legerat *ἐνούρει.* *ὡς ἂν*] *ὡσὰν* A per errorem (alibi solet: *ὡσὰν*) —.

εἰκάσειεν] *θαυμάσειεν* D (aberravit ad superius *ἐθαύμαζον,* pro quo margini codicis videtur adscriptum fuisse: *ἐθαύμασαν*).

ὁμοιότατα] *ὁμοιότητα* A. *ἐν τῷ συμποσίῳ* DAΩ*Λ*. *ἐν συμποσίῳ* v. *ῥῖψαι* Jacobitius pro *ῥίψαι.* *ἐς* et mox *ἐπὶ* *Λ*. *τὸ σύνδειπνον* A*Λ* et v. *τὸ δεῖπνον* Ωa. eodem modo alibi variatur, ut in Plat. Sympos. p. 172 B, ubi recte cum vulgata Bodlejanus: *τῶν ἄλλων τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων,* male vero ibi e Vaticano *ἐν τῷ δείπνῳ* Bekker edidit. nam in hoc ipso Convivii Platonici loco *ἐν τῷ συνδείπνῳ* legisse videtur etiam Athenaeus de voce *σύνδειπνον* disputans VIII p. 365, b, ubi ut nunc est haec verba quae in Platone omnino non exstant: *τοῖς τὸ σύνδειπνον ποιησαμένοις* quasi Platonis scilicet adferuntur. enimvero hic Athenaei locus utpote mutilus ita fere redintegrandus est: *σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας — σύνδειπνον κεκλημένον. καὶ Πλάτων δέ φησι·* [„*τῶν ἄλλων τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων*", *καὶ . .* (excidit nomen alius scriptoris attici)] „*τοῖς τὸ σύνδειπνον ποιησαμένοις*". *καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ κ. τ. ἑ.* *ἀφ' οὗ*] *ἐφ' οὗ* A. *ἐδόκει μοι*

Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. 36. *οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον φιλονεικοῦντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. „ἀλλὰ νῦν μέν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανόν, εἰ ἐλεγχθείητε ἀμαθεῖς ὄντες, αὔριον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὄντινα καὶ χρὴ τρόπον· ἀπόκριναι οὖν μοι, ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ ἢ ὁ*
448 *κοσμιώτατος Δίφιλος, * καθ' ὅ τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν οὐδὲν ἀλλ' ἢ τοῦτο ἐξ ἁπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσεσθε καὶ διὰ τοῦτο ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἀεὶ ἔχετε καὶ δανείζετε καὶ τοκογλυφεῖτε καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε, πάλιν τε αὖ τὴν ἡδονὴν μισοῦντες καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦντες αὐτοὶ τὰ αἴσχιστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε καὶ πάσχετε, ἀγανακτοῦντες εἴ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθείητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες.“ καὶ ἅμα λέγων τὴν ὀθόνην περισπᾶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος, μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν. καὶ ἔμελλε λύσας*

---

om A. *εἰς τὸ μέσον* A et v. *ἐς τὸ μέσον ΛΩ.* *ἐξεργάσασθαι*] *ἐξεργάσεσθαι* D.

36. *αὐτῶν* ΑΩΛ edd. recentes. *αὐτὸν* abcd. *εἰ* om Ωa. *ἀπόκριναι οὖν μοι Λ.* *ἀπόκριναί μοι οὖν* DA. *ἀπόκριναί μοι Ω* et v. *καθότι* hic et § 37 A et mox *διατοῦτο.* *ἀλλ' ἢ* A-*Λ*. *ἄλλ' ἢ* edd. vett. *ἐξαπάντων* a. *κτήσεσθε* DAΩMa. *κτήσεσθαι Λ* (ita *Λ*). *κτήσεσθαι* V. *κτήσησθε* bod aliaeque ante Reitzianam. *πλουσίους*] *πλούτους* D. *παιδεύετε*] *δουλεύετε* V. *πάλιν τε* (*τὲ* A) *αὖ* DA*Λ*. *πάλιν αὖ* Ωa et v. *εἰ δὲ καὶ* A (qui *εἰ* ·; *καὶ*) et *ΛΩ* et libri omnes cum edd. vett. *εἰ δὲ* Schmiederiana per errorem. *ἐσθίοντες* DA*Λ*Ωa. *ἐσθίοντες φυσιοῦσθε* bod et caeterae ante Reitzianam. monachi correctores, qui h. l. indicativum male desiderabant, supplementa sua haud raro e N. T. sumserunt, velut hic fortassis ex Ep. ad Corinth. I, 4, 6, ubi tamen *φυσιοῦσθε* significat inflatum animum, non ventrem. *λύσας* DA*Λ*Ωa. *λύσας αὐτὴν μὲν* bod et caeterae ante Reitzium.

ἀπορρίπτειν αὐτὰ libri praeter *Λ*, qui *ἀπορρίπτειν αὐτὴν* —, unde mendae superioris *αὐτὴν μὲν* patet origo. *ἐς*] *εἰς* A*Λ* et fortassis *Ω.* *τοὔδαφος Λ.* *τὸ ἔδαφος* AΩa et v. recte *τοὔδαφος* libri omnes in Necyomant. § 10 init., Toxar. § 15 fin. et pars codicum in Catapl. § 4 init.

ἀποῤῥίπτειν αὐτὰ ἐς τοὔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε καρτερῶς ἀντεχόμενος. 37. καὶ ὁ Ἕρμων, εὖ γε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὗτινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἥδεσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντες. οὔκ, ἀλλὰ σύ, ἦδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, εἰπέ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. οὔμενουν, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τοῦτο ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον· παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἑορτῆς καταθήσω ἐς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε καὶ ἀκούσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ * τῷ 444
ἡμετέρῳ Πλάτωνι ἡ πλείστη διατριβὴ ἐν λόγοις ἐγένετο. πάντες ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετόν τε καὶ Εὔκριτον, ἀπαλλάξεσθαι τῆς

---

37. εἰπάτωσαν — κλεόδημε om m pr Δ. ἡδονῆς om A interpungens post αὐτοί. at vide § 36 med. οὔκ pro οὐκ A. καὶ . . . πολὺ Δ. τοῦτο A. τοιοῦτον D. τὸ τοιοῦτο Ω. τὸ τοιοῦτον Δ et v. ἐγὼ γὰρ Δ et v. et fortasse DM. ἐγὼ δὲ A et fortassis Ω errore nato ex inferiore ὑμεῖς δὲ —. vide gemina § 40 fin: παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ —. καταθήσω] καθήσω a. ἐς AΔ. εἰς Ω et v. ἐρεῖτε καὶ ἀκούσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει κ. π. τ. ἡ. Πλάτωνι] Lucianus qui ἐν (τῷ) μέρει tantopere frequentat hic tamen male continuasset: ἀκούσεσθε ἐν μέρει, ὥσπερ ἀμέλει —. adludi autem videtur ad Sympos. p. 176, E: ἡμᾶς δὲ διὰ λόγων ἀλλήλοις συνεῖναι τὸ τήμερον, quibuscum interpretes bene contulerunt Protag. p. 347 D: διὰ τῆς αὐτῶν φωνῆς λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντας ἐν μέρει ἑαυτῶν κοσμίως et Plutarchum Sympos. VII, 7, 1. addere licet Athenaeum X p. 419, d. Πλάτωνι ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο ΔΩ diserte et v. πλάτωνι ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο ἐν λόγοις A, quod non erat probandum. ego conjectura ductus ita transposui: Πλάτωνι ἡ πλείστη διατριβὴ ἐν λόγοις ἐγένετο. duae antiquitus fuerant scripturae, vulgata altera, altera cujus particulam modo A servavit haec: ἡ πλείστη διατριβὴ ἐν λόγοις —. neque enim haec ipsa verba divelli posse vel solus Plato demonstrat, ex quo Lucianus hanc quoque locutionem adsumsit, in Sympos. p. 177, D: γένοιτ' ἂν ἡμῖν ἐν λόγοις ἱκανὴ διατριβή et in Politico p. 285, C: περὶ πάσης τῆς ἐν τοῖς τοιοῖσδε λόγοις διατριβῆς. ἀπαλλάξεσθαι DAΔ. ἀπαλλάξασθαι Ω et v. μετῆλθέ τε] Quaestt. L. p. 299.
αὑτοῦ A et fortasse Δ. αὐτοῦ Ω diserte et v.

ἀηδίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὑτοῦ τόπον εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας, 38. καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἑκάστῳ καὶ κρέας ὑὸς καὶ λαγῷα καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγήνου καὶ σησαμοῦντες καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι ταῦτα. προὔκειτο δὲ οὐχ ἓν ἑκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾶς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὑτῷ ἑκάτερον λαβεῖν ἐχρῆν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ καὶ

---

38. εἰσεκεκόμιστο ΑΩΔ et v. ἐπεκεκόμιστο D, unde nolim: ἐπεισεκεκόμιστο. etsi Theodectae tragico ap. Stobaeum Flor. 69, 1 (v. 3) ἐπεισκομίζεται Jacobsius bene restituit. τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον] hoc nomen de coena item nuptiali, veruntamen illa tota usurpatum inveni ab Euangelo comico ap. Athen. XIV p. 644, d: τὸ δεῖπνον δ' ἐντελὲς καὶ μηδενὸς | ἐλλιπὲς· λαμπροὺς γενέσθαι βουλόμεσθα τοὺς γάμους. cui oppositum est ἀτελὲς (vile) δεῖπνον Amphidis comici ap. Athen. X p. 421, a: ,ἀτελὲς δὲ δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν'. at Lucianus ne ea quidem quae graecis sunt τὰ ἐπιφορήματα sive τὰ ἐπίδειπνα sive attice ἐπιδορπίσματα i. e. ,mensam secundam' hic totam complectitur, sed mensae secundae missum extremum, qui missus graece latineque vulgo dicitur ,τὰ ἀποφόρητα, apophoreta': et ipse Lucianus ad hoc quoque nomen verbis proximis adlusit: ,καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι ταῦτα'. at voce ματτύη non tam ,missus ultimus', ut Gesnero ad h. l. videbatur, quam ,mensa secunda' designatur. tamen sic quoque operae pretium est cum h. l. contulisse Menippi verba (non Athenaei, ut ait Gesner) ap. Athenaeum XIV p. 664, e (in disputatione de v. ματτύη): ὁ δὲ κυνικὸς Μένιππος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρκεσιλάῳ γράφει οὕτως· ,Πότος ἦν ἐπικωμασάντων τινῶν καὶ ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα καὶ χήνεια (ita epitome pro χηνία) ὀπτὰ καὶ τρύφη (ita ante Coraën Gesner ad h. l. pro τρυφῇ) πλακούντων'. Arcesilas, quem Diogenes L. IV, 40 Aristippum alterum nominavit, convivia libenter celebrabat. quodsi forte Luciano haec scribenti ille Menippi locus obversatus est, duas hoc dialogo Menippi saturas videtur imitatus esse, maxime quidem (ut in prolegomenis dixi) saturam Menippi ,Συμπόσιον', tum etiam ejusdem Menippi ,Ἀρκεσίλαον'. κρέας ΑΩΔ et v. κρέα D. ἰχθῦς Λ. ταγήνου ΑΩΔ et v et in textu D, sed τηγάνου VX et in γρ. D. constat utraque forma et τάγηνον et τήγανον comicos Graecorum juxta usos esse. ἀλλὰ ἀρισταινέτω

Ἑρμωνι τῷ Ἐπικουρείῳ ὁμοίως κοινὸν καὶ τούτοις· εἶτα ἑξῆς Κλεοδήμῳ καὶ Ἴωνι, μεθ᾽ οὓς τῷ νυμφίῳ καὶ ἐμοί, τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι ἐστί τι ἐν αὐτοῖς χρήσιμον ἐς τὸν λόγον. ΦΙΛ. μεμνήσομαι δή.
39. ΛΥΚ. ὁ τοίνυν Ἴων, „πρῶτος οὖν ἄρχομαι, * 445
ἔφη, εἰ δοκεῖ.“ καὶ μικρὸν ἐπισχών, „ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι ὁπόσοι μὴ κατὰ ταῦτα φιλοσοφοῦσι, περὶ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν,

---

ΛA (ita A). παῤ αὐτῷ Ω. παῤ αὐτῷ Λ et v. παῤ αὐτῶν Aa. λαβεῖν ἐχρῆν Λ. ἐχρῆν λαβεῖν AΩ et v. τῷ (ante Στωϊκῷ) om D. μέμνησό μοι D. καὶ μέμνησό μοι AΩΛ et v. libri διότι δή ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς —. post Jacobsium (ad Porsoni Advers. p. 304) Bekker et Dindorfius ediderunt: διότι δή ἐστι τι καὶ ἐν αὐτοῖς, pronomine τι recte inserto. at primum non minus recte ego in Quaestt. L. p. 93 videram h. l. δή, ut plane ineptum et ex inferiore μεμνήσομαι δή natum litura sanari debere. tum male libri: καὶ ἐν αὐτοῖς, quasi hoc idem esse possit quod: καὶ ἐν τούτοις. itaque non semel sed bis falsum est h. l. καὶ et ante μέμνησο et mox ante ἐν αὐτοῖς. hinc vocibus δή et καὶ deletis ita edidi: διότι ἐστί τι ἐν αὐτοῖς —. ἐς DΛΩ. εἰς A et v. μεμνήσομαι] μέμνησο A, in quo hic quoque sine personis continuantur: εἰς τὸν λόγον. μέμνησο δή. ὁ τοίνυν —.

39. οὖν] γοῦν Λ et εἰ δοκεῖ ἔφη. πρῶτος οὖν ἄρχομαι] plures disputare Jon jam supra § 37 med. voluerat, quod consilium rixis disjectum est. nam πρῶτος ἄρχομαι ita tantum dicitur, si plures deinceps dicturi sunt, non ut uni incipiendum sit sed pluribus. vide Plat. Convivium p. 177, D: ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον, ubi male Hirschigius λέγειν pro ἄρχειν. adde Theocritum 9, 1 et v. 2 inprimisque ibid. 8, 32, quocum confer 8, 71. ἴσως ἔφη] ἴσως ἔφην A. κατὰ ταῦτα DAΩΛa. κατὰ ταὐτὰ v. editorum partim ταὐτά comprobarunt partim ταῦτα, quod unice verum est. vide bis Hermotimum c. 15 med. ἠξίους κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν et § 32: ὡς ἂν κατὰ ταῦτα (Stoicorum more) φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες. σωκράτη et mox πλάτωνα Λ. παιδεραστεῖν om A. en monachi castitatem. γοῦν AΛ. γὰρ Ω et v. ἀποτελεσθεῖεν] ō in rasura (fuit opinor α) in A. sed vide Hermotim. § 8 med. δεῖ καὶ AΛ et v. δεῖ om Ω. δεῖ καὶ om a. libri: κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας mendose. pro ἐκείνων Solanus,

μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει παιδεραστεῖν· μόνοι γοῦν οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετήν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικείου γάμου, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἔδει ἡμῖν τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλου ἦμεν.“ 40. γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, παῦσαι, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδων. ποῦ γὰρ ἂν εὑρίσκοιμεν τὸν ζῆλον ἐπὶ τούτου καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ φθέγγῃ, κάθαρμα; εἶπεν ὁ Ἴων· καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα. ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος ὁ βέλτιστος, παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ

Bekker et Dindorfius ἐχρῆν, Jacobsius ad Porsoni Advers. p. 304 et Cobetus V. L. p. 104 ἔδει, ego denique in Quaestt. L. 170 ἔδει ἡμῶν conjecimus. hodie tamen malui: ἔδει ἡμῖν. nam aliis locis, in quibus de eadem re agitur, additus est dativus, in Verr. Hist. II, 19 et Fugitiv. § 18. [menda ἐκείνων, uti nunc video, ex eodem fonte profluxit, unde supra § 11 τῶ τέχνα. nam in A pagina desinit in verba κοινὰς εἶναι et proxima sic incipit: ἐκείνων τὰς γυναῖκας. itaque ἐκείνων, quod ex alius paginae initio temere videtur adsumtum esse, omnino licet audacter mutare. quamobrem pro ἐκείνων nunc ἐχρῆν reponere malim duce Solano.]
libri εἴημεν, pro quo ἦμεν bene correxit Cobetus V. L. p. 104. quod enim Jon vitiose loquens inducitur, id ad unicam vocem ζήλου videtur pertinere.

40. παῦσαι DAΛVΩM. οὐ παύσῃ v. γὰρ ἂν Ω et v. ἂν om DAΛ. τὸν ζῆλον (ζήλον A)] Dionysodorus rhetor clamat minime v. ζῆλος sed ζηλοτυπία atticis designare ‚rivalitatem amantium', neque Joni § 39 ἔξω ζήλου verum ἔξω ζηλοτυπίας dicendum fuisse. docte schol. Vossianus ad h. l.: ποῦ κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ τοῦ γυναικὸς ἐρᾶν; ἐζήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ τίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ' (unus codex: εἴρηται δὲ καὶ) ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τουτέστι περὶ γυναῖκας (cod: περὶ τῆς γυναικὸς) μαίνεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος (corrige Πανταλέοντος). ex hujus scholiastae verbis: τουτέστι περὶ γυναῖκας μαίνεσθαι Sauppius ad Lysiae Fragm. p. 202 conjecit Lysiam tradi v. ζῆλος de ‚nimio mulierum studio' posuisse. immo apud Lysiam vocabulum quod est ζῆλος videtur rivalitatem prorsus ut in Jonis Lucianei verbis ἔξω ζήλου significasse. nam atticistarum praecepto adversarii Lysiae locum quasi non ambiguum opposuerant. inprimis com-

γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίγνωσκεν. 41. ἦν δὲ ταῦτα, εἰ μέμνημαι, τὰ ἐλεγεῖα·

para antiatticistam Bekkeri p. 97, 26. Ζῆλος: κἀπὶ τῆς ζηλοτυπίας, οὐχ ὡς οἴονται, ἐπὶ τῆς μιμήσεως μόνον. videtur enim antiatticistes eundem Lysiae locum, quem Luciani scholiasta nominavit, mente complexus esse, quum praesertim illam ipsam Lysiae orationem diligenter legerit, ex qua paullo post haec adtulit p. 100, 17 Ἱκανότης: Λυσίας πρὸς Παντaλέοντα consentiente etiam Polluce IV, 23: ἱκανότης δὲ εἴρηκε Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντaλέοντος (ita cod. Falckenburgi, fortassis etiam Bekkeri pro Παντολέοντος) ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ λέγειν. eandem autem quam in Lysiae loco vim habet v. ζῆλος in Menandri qui dicitur Γνώμ. μον. v. 195: ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον et in Lucian. De Domo § 31: ἡ Μήδεια — τῷ ζήλῳ διακαής. sed omnino poetae, quorum metris plerisque v. ζηλοτυπία repugnat, ex hoc atticistarum praecepto eximendi sunt. hinc Homerides Hymn. in Apoll. v. 100 zelotypiam significare voluit ζηλοσύνην, hinc Callimachus hymn. in Dian. v. 30: ζηλήμων, hinc multi v. ζῆλος, hinc Pompejus jun. in Anthol. Pal. VII, 219 v. 5: τὰ νέων ζηλώματα. sed ab Jone Platonico has voces confundi eo minus decebat, quod philosophi (ut Stoici ap. Diog. L. VII, 111 fin.) optime demonstrarunt, quid ζῆλος et ζηλοτυπία differant. notio autem ipsa rivalitatis eorum qui amore contabescant apud veteres graecos rara est et ne in Deianiram quidem Sophocleam in Trachiniis cadit, cadit vero in illud Ovidianum ‚res est sollicitі plena timoris amor' et in poetas elegiacos. immo plerumque illi solo vindictae studio ardent, ut apud epicos ipsa Juno, ut Medea in cognomine Euripidis tragoedia, ut alii fortasse, quos zelotypiae furiis agitatos induxerat Menander tum in ‚Περικειρομένη' tum in ‚Ῥαπιζομένη' comoediis. ceterum pedestres scriptores ab atticistis bene moniti sunt ne vocem ζῆλος pro ζηλοτυπία de ‚rivalitate' usurparent. cui praecepto nihil officiunt Moeridis verba p. 168: Ζηλῶ ἀττικῶς, ζηλοτυπῶ ἑλληνικῶς, qui ζηλοῦν τινα probat ita dictum sicut in Theocrito VI, 27. nempe atticistae, in his ipse Phrynichus analogiae sermonis nihil fere tribuere solebant, sed omnia referebant ad usum atticorum. ἐπὶ τούτου om Δ. libri εἶπεν. οἶμαι, καὶ (εἶπεν; οἶμαι, καὶ A). sed εἶπεν ὁ Ἴων. καὶ olim G. H. Schaefer et si bene memini ego quoque correximus idque nuper per se vidit Bekker: quis autem non videat? καὶ ὁ Διονυσόδωρος v. καὶ Διονυσόδωρος ΔΩ. καὶ Διονυσοδώρῳ M (ap. Boissonad. ad Aristaen. p. 676). καὶ διονυσώδωρος A (ita A, adludens ad scripturam Parisini M). nominativum res ipsa poscit.

446 * ἤ οἵη ποτ' Ἀρισθ' ἦγ' αἰνέτου ἐν μεγάροισιν
δῖα Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
προὔχουσ' ἀλλάων πασάων παρθενικάων,
κρέσσων τῆς Κυθέρης, ἠδ' ἐρατῆς Ἑλένης.
νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, καλῶν κάρτιστ' εὐφήβων,
κρέσσων Νιρῆος καὶ Θέτιδος παιδός.
ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τοῦτον θαλαμήϊον ὕμνον
ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ᾀσόμεθα.

Ἱστιαῖος] ἱστιαῖος A. παύσασθαι Δ. ἐγὼ γὰρ] γὰρ om D sive hoc loco sive ut potius suspicor deinceps post ἦν. ὑμῖν] ἡμῖν Δ.

41. ἀνεγίγνωσκεν] ἀνεγίνωσκεν DAΩΔM. libri ἦν γὰρ (ἦν γὰρ A) mendose. correxi ut oportet: ἦν δὲ —. εἰ μέμνημαι A. εἴγε μέμνημαι ΔΩ et v, fortassis recte. εἴ γε μέμνημαι vulgo est in Hermotim. § 24. scholiasta, qui: ‚ὅλα τὰ ἐλεγεῖα, inquit, χωλὰ —', jam in suo codice metri vitia invenerat decepitque Salmasium ad Ael. Lamprid. Alex. Sev. 38 p. 956 ed. Lugd., post quem tamen hujus generis vitia tollenda esse critici recte perspexerunt. immo Histiaeus eo potissimum ludibrium debuit, quod carmina sua, uti Lucianus supra § 17 diserte testatus est, e pluribus poetis consuere solebat: sicut hic quoque alia aliunde sumsit, initium ἢ οἵη a Pseudhesiodo (cf. Goettlingium ad Scut. H. v. 1) et v. 2 fin. ex Jl. Ψ, 90 sine vitiis tamen metricis. v. 1. ἢ οἵη Ω cum Solano. ἢ οἵή A. ἠοίη a. καὶ οἵη D. ἡ οἵη Δ. ἡ οἵη v. libri πότ' ἄρ' (ποτ' ἄρ A) ἦγε (ἢ γε Δ, ἡ γε Ω) ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις (μεγάροισι Δ). transposito illo ἤ γε versum effeci ludicrum: ἢ οἵη ποτ' Ἀρισθ' ἦγ' αἰνέτου ἐν μεγάροισιν, ut Histiaeus tmesi Enniana („saxo cere comminuit brum") usus nomen recte findere nescierit, quod elegiacis in duo versus licuit diffindere, ut ap. Hephaestionem IV, 2 p. 26 et p. 236. adde quod ἦγε — δῖα Κλεανθὶς epicum est; velut in Odyss. ζ', 1 et Theocr. 22, 95 et v. 207 sq. Dindorfius conjecturam invenit artis legibus paullo magis consentaneam, sed audacem: ἢ οἵη ποτ' ἄρ' Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροισι. v. 2. δῖα] δία A. inter κλεανθὶς et ἄνασσ' trium literarum spatium et in mg p m + (signum lacunae) in A. ἐνδυκέως] ἐνδιλέως A. v. 3. libri προὔχουσα (προύχουσα AΔ) πασάων (πασέων AΔΩMa) ἀλλάων. verissime Guyetus: προὔχουσ' ἀλλάων πασάων —. v. 4. Κυθέρης] κιθέρης A. libri ἠδ' αὖ τῆς (ita etiam A, sed Ω: ἠδ' αὐτῆς, Δ: ἦδ' αὐτῆς) σελήνης (Δ: σελένης). Guyetus ἠδ' ἅμα τῆς Ἑλένης conjecit, in quo ἠδ' ἅμα non est epicum, Ἑλένης vero resti-

42. γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἰκὸς, γενομένου, αἵρεσθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ περὶ τὸν Ἀρισταίνετον καὶ Εὔκριτον τὰ πρὸ αὑτοῦ ἑκάτερος κἀγὼ τἀμὰ καὶ ὁ Χαιρέας ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο καὶ Ἴων ὁμοίως καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἠξίου καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπόντι δοθέντα φέρεσθαι λέγων μόνῳ οἱ παρατεθῆναι αὐτὰ καὶ πρὸς τοὺς διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων τῆς ὄρνιθος ἐπειλημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλκοντες, καὶ τέλος ἐνικήθη

---

tutionem vel per se certam nunc Δ confirmat. quidnam in literis αὖ τῆς vel αὐτῆς lateat, ignoro. interim scripsi cum Dindorfio: ἠδ' ἐρατῆς Ἑλένης. v. 5. δὲ om AΔ. libri κρατερῶν, (ita AΩa, καρτερῶν reliquae edd. vett., sed Δ: καρτερὲ) κράτιστε ἐφήβων. quod supra posui, dixisse videtur misellus: καλῶν κάρτιστ' εὐφήβων. et καλῶν quidem jam Guyetus voluerat, quod de sponso παγκάλῳ, ἁπαλῷ γε μὴν ἔτι (ut est supra § 5) dici poterat adulandi causa. sed quod ego scripsi κάρτιστ' εὐφήβων, pro ἔφηβοι seriores poetae imperite dicunt etiam εὔφηβοι. vide Dindorfium ad Aristoph. Fragm. p. 228. hic tamen Dindorfius scribi jussit: κράτιστε τεῶν συνεφήβων, in quo τεῶν meo sensu friget. v. 6. Νιρῆος DAΔ. Νηρῆος v et diserte Ω. καὶ] τῆς Ω. παΐδος Reitzius. libri παιδός. v. 8. ᾀσόμεθα Guyetus. ἀεισόμεθα DAΔΩ. ἀεισώμεθα edd. vett.

42. ὡς τὸ εἰκὸς ἐπὶ τούτοις Δ. ἐπὶ τούτοις] malim κἀπὶ τούτοις, ut vicini loci ratio habeatur, in quo verba sunt eadem § 40 init: γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο. ἀρέσθαι A et v. et fortassis Ω. ἀρελέσθαι (sic) Δ, unde ἀνελέσθαι X in γρ. recte Dindorfius αἵρεσθαι emendavit. at Cobetus in V. L. 212 αἵρεσθαι hujus loci esse negabat, ipse autem scribebat vel ἀναιρεῖσθαι vel cum scholiasta et Lehmanno ἀνελέσθαι. παρακείμενα] προκείμενα D solus. περὶ A. ἀμφὶ ΔΩ et v, fortassis ex initio § 43. τὰ ΔΩ et v. τὴν A. πρὸ αὑτοῦ ΔΩ. πρὸ αὐτοῦ A et v. καὶ Ἴων] malim: καὶ ὁ Ἴων. ἤδη] δὴ DAΔ et fortassis Ω male. ἀπόντι schol. Vossianus in γρ. ἀπιόντι AΔΩ et v, inepte. δοθέντα] ita conjeci. παραδοθέντα DAΩa. παρατεθέντα Δ et v, quod e proximo παρατεθῆναι natum est. λέγων μόνῳ οἱ παρατεθῆναι (παρατεθεῖναι D) αὐτὰ D. καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναί οἱ (παρατεθῆναίοι A) αὐτὰ AΩΔ et v. ἀντέσπων] ἀνέσπων AΔ. ἐπειλημμένοι D solus, quod in Ep. Cr. p. XVI probavi. ἀντεπειλημμένοι AΩΔ et v. ὥσπερ — ἀνθέλκοντες] vide inprimis Jl. ρ', 395 et σ', 156. ὡς ἂν] ἂν om D solus.

καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλωτα παρασχὼν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανάκτει μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ
447 μέγιστα ἠδικημένος. * 43. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἕρμωνα καὶ Ζηνόθεμιν ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα, καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος ἦν πιμελεστέρα, οὕτως, οἶμαι, τυχόν. ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναιρεῖσθαι τὴν ἑαυτοῦ ἑκάτερον. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις (καί μοι, ὦ Φίλων, πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ γάρ ἐσμεν τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὴ Ζηνόθεμις, φημί, τὴν παρ' αὐτῷ ἀφεὶς τὴν πρὸ τοῦ Ἕρμωνος ἀνείλετο πιοτέραν ὡς ἔφην, οὖσαν. ὁ δ' ἀντελάβετο καὶ οὐκ εἴα πλεονεκτεῖν. βοὴ τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρνισιν αὐταῖς ἐς τὰ πρόσωπα, καὶ τῶν πωγώνων ἐπειλημμένοι ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν, ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἕρμων, ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τοῦτον, οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον πλὴν μόνου τοῦ Ἴωνος· ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. 44. οἱ δ' ἐμάχοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις σκύφον

---

43. ὁ δ'] non ὅδ' sed ὃ δ' A (h. e. ὁ δ'). ὁ δὲ Λ, qui mox ἴσα. ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος] haec om DAΩ. habet Λ qui πρὸς (non πρὸ) —. post Ἕρμωνος libri: πιμελεστέρα. at supplevi [ἦν] πιμελεστέρα. quum enim quattuor verba praegressa e codd. DAΩ male excidissent, simul excidit ἦν, verbum proximum idque plane necessarium. ἔδει δὲ καὶ] ἔδει καὶ DΩ. ἔδη καὶ A. — ἑκάτερος Λ. libri πάνυ πρόσεχε. correxi: πάνυ ἤδη πρόσεχε —, motus scriptura libri D et loco gemino De Morte Peregr. § 36: ὁ δὲ (καί μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν) ἀποθέμενος —. ὁμοῦ γάρ ἐσμεν τῷ D. ὁμοῦ γάρ ἐσμεν ἤδη τῷ AΛΩ et v. ὁ δὴ] ita vulgo recte. ὁ δὲ DAΩΛ. παρ' αὐτῷ Jacobitius. παρ' αὐτῷ A (ita A). παρὰ αὐτὸν Λ. παρ' αὐτὸν Ω. παρ' αὐτὸν edd. vett. ἀνείλετο] ἀφείλετο D. πιοτέραν Λ. ὁ δ' Lehmannus pro ὅδ'. ἀντελάβετο D. ἀντεπελάβετο AΛΩ et v. βοή τε Λ. τοεπιτούτοις A. ἐς τὰ DΛ. εἰς τὰ AΩ et v. ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν] frustra Cobetus V. L. p. 212 conjiciebat: ἐπεκαλοῦντο βοηθούς. ὁ (ante Ἕρμων) om Λ. οἱ δ' (οἵ δ' A) ὡς DAΩΛ. οἱ δὲ ὡς v. ἑαυτὸν] αὐτὸν Λ.

ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης * κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρι- 448
σταινέτου ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἕρμωνα·

κἀκείνου μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἄλλῃ,

διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο χρηστῷ μάλα καὶ βαθεῖ τῷ τραύματι. βοὴ οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευσε τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἕρμωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας κατέτρωσεν. οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι, ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε καὶ τὴν ῥῖνα προσφὺς ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἕρμων τὸν Δίφιλον ἐπὶ ξυμμαχίαν ἥκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντῆρος. 45. ἐτρώθη δὲ καὶ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν λὰξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἷμ' ἐμέων. πλὴν

---

44. πρὸ] πρὸς Δ. — ῥίπτει ΑΩΔ. ῥιπτεῖ v. κἀκείνου — ἄλλῃ] parodia ex Jl. λ', 233 et partim ε', 187. ἥμαρτε (ἥμαρτεν Ω) παρὰ DAΩ. ἥμαρτε παρ' edd. vett. ἥμαρτε παραὶ (αἱ in ras.) Δ. recte Solanus Reitziusque ἅμαρτε, παραὶ scripserunt ex Jl. λ', 233 et ex ejusdem versus parodia in Pseudolog. § 27, ubi antiqui libri ἅμαρτε, παραὶ, deteriores autem habent ἅμαρτε, παρὰ —. ἐς δύο] εἰς δύο ΑΩ. τῷ τραύματι Α. τραύματι ΩΔ et v. κατεπήδησαν] deest hic ‚versus integer' in D. ἐς τὸ ΔΩ et v. εἰς τὸ Α. αὐτοῦ] αὐτῷ a. ἠρίστευσε DΩΔ. ἠρίστευσε, Α. ἠρίστευε v. μὲν om Α. ἐπέτριψε] ἐπέτριψεν Ω. κατέτρωσεν] καὶ τέτρωσεν Α. ἐπὶ ξυμμαχία (id est ξυμμαχίᾳ) Δ. praestat accusativus. ἀπὸ] ἐπὶ D.

45. δὲ καὶ] οὖν καὶ Α. Ἱστιαῖος] ἑ ἰστιαῖος Α (ita A). scribere volebat ἑστιαῖος nomen item bene graecum. ἰστιαῖος Δ.

τὸν αὐτοῦ] τὸν ^αὐ^τοῦ Α. αἷμ' ἐμέων] ex Jl. ξ', 11. μεστὰ] μετὰ Α. οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον] immo convivae] inter se pugnabant. haec igitur corrupta sunt. Bekker conjiciebat:

ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν
γυναῖκες ἐκώκυον τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι, οἱ δὲ ἄλλοι
449 κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν * ἁπάντων κακῶν ὁ Ἀλκι-
δάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων
τὸν προστυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ
μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον
ὀρθὸς ἐφεστὼς ἑώρων ἕκαστα οὐκ ἀναμιγνὺς ἐμαυτὸν,
ὑπὸ τοῦ Ἱστιαίου διδαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς δια-
λύειν τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες
ἂν, τραπέζας ἀνατετραμμένας καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον
καὶ σκύφους ῥιπτομένους. 46. τέλος δὲ ὁ Ἀλκιδάμας
ἀνατρέψας τὸ λυχνίον σκότος μέγα ἐποίησε, καὶ τὸ
πρᾶγμα, ὡς τὸ εἰκὸς, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο.
καὶ γὰρ οὐ ῥᾳδίως εὐπόρησαν φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ
ἐπράχθη καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν τις
λύχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν
αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐτῇ

οἱ δὲ ἄτρωτοι κατέπαυον. ego autem supplebam: οἱ δὲ ἄλλοι [οἰκέται] κατέπαυον. noto atticismo οἱ ἄλλοι οἰκέται sunt ,caeteri, vernas dico'. nam hi ipsi sedare tumultum studebant (§ 44: τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας). ἁπάντων κακῶν] ἁπάντων κακόν Cobetus V. L. p. 212. at tum alio ordine verba μέγιστον κακόν arcte erant conjungenda. καθ' αὑτὸν ΑΩ. κατ' αὐτὸν Λ. καθ' ἑαυτὸν v. τὸν προστυχόντα] πρὸς τὸν τυχόντα Ω. παρὰ] πρὸς D. ὀρθὸς] ὀρθῷ Λ. ὀρθῶς V. ἐμαυτὸν] ἑαυτὸν A et (ap. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 326) M et fortassis Ω, quod videri potest non huc sed ad lectionem καθ' ἑαυτόν antiquitus pertinuisse. hoc saltem loco ἐμαυτὸν diserto servat Λ. Ἱστιαίου] ἰστιαίου ΑΛ. Λαπίθας] hoc unico loco paucis ratio redditur de inscriptione dialogi ΛΑΠΙΘΑΙ. λαπίθας δ' οὖν Λ. ἀνατετραμμένας D. ἀνατρεπομένας ΑΛΩ et v. ῥιπτομένους DAΩ. ῥιπτουμένους edd. ante Jacobitium et ita diserte Λ.

46. τὸ λυχνίον ΑΩΛ et v. τὸν λύχνον D. εὐπόρησαν libri omnes, nullus ηὐπόρησαν. ποτὲ] τότε D. κατελήφθη] κατελήφη A. Ἀλκιδάμας — σπουδάζων] hujus loci turpitudinem vicit Alciphro imitator III, 55 fin., ubi de cynico suo eadem narrat quasi non luminibus exstinctis sed ante omnium oculos (ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων) paene transacta. συνενεχθῆναι] συνεχθῆναι Λ. Διονυσόδωρος — Ἴωνα] mirum est h. l. repente

σπουδάζων, Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη πεποιηκώς. σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξαναστάντος αὐτοῦ. εἶτ' ἀπολογούμενος Ἴωνα ἔφη ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι. 47. ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτῆσαν ἐκ τῶν δακρύων αὖθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι καὶ Διονυσοδώρῳ * καὶ Ἴωνι. καὶ οἵ τε τραυματίαι φοράδην ἐξεκομίζοντο πονήρως ἔχοντες, καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι ὑπ' ἀλγηδόνων· ὥστε καὶ τὸν Ἕρμωνα καίπερ ἐν κακοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, μέμνησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα τοῦ Διονίκου ἀπήγετο ἐς τὴν οἰκίαν ταινίαις κατειλημμένος τὴν κεφαλήν, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀνατεθεὶς ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικροὺς ὁ ἄθλιος τοὺς γάμους ἑορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ Διόνικος ἐπε-

---

simul furari quasi socios, qui iidem supra § 40 tanquam inimici invicem se objurgaverant. ἐξαναστάντος αὐτοῦ] αὐτοῦ ἐξαναστάντος Δ.

47. εἰς γέλωτα libri (etiam ΑΩ) praeter Δ qui ἐς γ. καὶ διονυσοδώρω ΑΔ. καὶ τῷ Διονυσοδώρῳ Ω et v. οἵ τε] Quaestt. L. p. 208. ἐξεκομίζοντο ΑΔ et v. ἐκομίζοντο Ωa, cujus scripturae origo patet e locis a Schwidopio (Obss. Luc. II p. 54) collectis. at vide D. Mort. XIV, 5 med. ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις] ὁ πρεσβύτης ὁ ζηνόθεμις ΑΔ et ut videtur Ω, quod nihili est. aut enim Ζηνόθεμις ὁ πρεσβύτης (uti supra § 6), aut ita ut πρεσβύτης loco sit adjectivi, ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις dicendum est. τοῦ ὀφθαλμοῦ] τοῦ om A. ἐπειλημμένος ΑΔΩ. ἐπειλημμένους D. ἐπιλημμένος abcd. μέμνησο μέντοι] μεμνήσο μέντι A. μέντοι voculam h. l. Hermannus ad Viger. p. 845 bene interpretatur. tum etiam ap. Aristoph. Thesmophor. v. 275, ubi libri inepte μέμνησο τοίνυν· (quod e v. 274 natum est) hodie corrigo: μέμνησο μέντοι ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν. ἐς τὴν ΑΩΔ. εἰς τὴν v. κατειλημμένος Reitzius. libri κατειλημμένος. ἔμελλε DΑΩa. ἔμελλον edd. vett. (praeter a) et diserte Δ. ὁ ἄθλιος ΑΔ et v. ὁ om DΩa. libri omnes: δὴ τὰ δυνατὰ,

μελεῖτο τὰ δυνατὰ, καὶ καθευδήσοντες δὴ ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας αὐτοῦ ἔμεινεν· οὐ γὰρ ἠδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλάγιος
451 ἐκάθευδε. * 48. τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου· ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο ἐπειπεῖν·

πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

καὶ καθευδήσαντες. principio δή post ἐπεμελεῖτο plane ineptum est, sed idem ante verbum ἀπήγοντο aptissimum. ironici δή post participia, sicut h. l. καθευδήσοντες δή correxi, ipse exempla collegi ad Luc. D. Deor. XX, 15 p. 53. plerumque enim homines recenti vulnere gravati somnum capere nequeunt. sic igitur hodie edidi: τὰ δυνατὰ, καὶ καθευδήσοντες δὴ —. tum libri (etiam DAΛΩ) καθευδήσαντες, pro quo in Quaestt. L. p. 209 καθευδήσοντες scripsi, et contuli Hom. Od. γ', 396 sq. adde Jl. α', 606 et Ψ, 58, Aristoph. Ecclesiaz. v. 440 inprimisque finem Convivii Platonici p. 223, D: τὸν οὖν Σωκράτη κατακοιμήσαντ' ἐκείνους ἀναστάντα ἀπιέναι. denique καθευδήσοντες hic conjecisse dicitur etiam Coraës ad Heliodor. p. 13. ἠδυνήθησαν ΑΩΛ. ἐδυνήθησαν v. libri πλαγίως ἐκάθευδε, sed correxi: πλάγιος ἐκάθευδε. ejusdem generis vitium legitur supra § 45 in uno codice ὀρθῶς (pro ὀρθὸς) ἐφεστώς.

48. ἢ ἄμεινον DΔa. ἤ ἄμεινον d. ἦ ἄμεινον bc. εἰ ἄμεινον Ω. εἰ ἔμεινον A. ἐπειπεῖν A. ἐπειπεῖν τὸ Λ. εἰπεῖν τὸ Ω et v. δοκηθέντ'] δοκηθέντα Ω. πολλαὶ — ἐτελέσθη] male scholiasta Graevii haec semel ab Euripide narrat scripta esse. recte vero schol. ad Eurip. Androm. v. 1260: πολλαὶ μορφαί] ταῦτα εἴωθε λέγειν ὁ ποιητὴς διὰ τὰ ἐν τοῖς δράμασιν ἐκ παραδόξου συμβαίνοντα —. his autem Euripideis usi sunt etiam Cassius Dio 78, 8 aliique scriptores ap. Kirchhoffium ad Alcest. v. 1162, in his Pseudolucianus in Tragodopod. v. 325—333, qui Euripidea suo argumento adaptata et passim mutata imitatur. et in eis quidem quae perierunt Euripidis tragoediis extremis partim exodia fuerant nobis ignota, partim hoc ipsum ‚πολλαὶ μορφαὶ —', partim denique illud, quod exstat in fine Phoenissarum, Orestis et Iphig. Tauricae ‚ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη — στεφανοῦσα. recte enim de nostro exodio Eustathius ad Jl. p. 239, 20: ἀρχή τις ἐξοδίου — τραγικοῦ· ‚πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων.' sunt autem in ipso

ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μὴν μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς, ἄπρακτον ὄντα συνεστιᾶσθαι τοιούτοις σοφοῖς.

Euripide quinque deinceps dimetri anapaestici, qui totidem verbis quater scripti sunt in fine Alcestidis, Andromachae, Helenae et Baccharum; quinto tamen loco id est in Medea extrema primi versus πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων loco haec leguntur: πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ, caeteris deinceps non mutatis. nempe hoc exodium πολλῶν ταμίας — τόδε πρᾶγμα jam ab Neophrone in Medea videtur usurpatum fuisse, servante caetera Euripide primo tantum versu mutato. ceterum Hermannus ad Eur. Bacch. v. 1383 propterea conjecit eosdem versus toties repeti, quod ad extrema animis jam parum adtentis non multum curae adhibitum fuerit. adde quod et metri genere (nam hi quoque anapaesti sunt ‚ὦ μέγα σεμνὴ —') et certis tibiae sonis et ipsa verborum repetitione spectatores edocti sunt jamjam finem adesse tragoediae. tum vero graeci poetae consuetudinis avitae ubique tenacissimi sunt: minime enim in tragoediis solis certa exodia inveniuntur. immo et Eustathius p. 239, 19 et Zenobius VI, 99 aliique tum citharoedicum exodium hoc servarunt ‚Ἀλλὰ ἄναξ μάλα χαῖρε', tum rhapsodicum ‚Νῦν δὲ, θεοὶ μάκαρες, τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοι ἔστε'. comicum denique exodium unus verbo adtigit Aelius Dionysius ap. Eustathium p. 239, 40: ἀρχή τις ἐξοδίου — κωμικοῦ ἥδε· ‚καλλιστέφανος'. ego vero plane adsentior Meinekio, qui ad Fragm. Com. Gr. II. I p. 236 ad καλλιστέφανος supplendum esse Νίκη judicavit, conlato exodio Euripidis: ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη —. quodsi comici exodii haec prima verba fuerant ‚Καλλιστέφανος Νίκη' —, comicum quoque (ut bina Euripidis exodia) anapaestis dimetris continebatur. huc accedit quod etiam in aliarum fine comoediarum victoria poetae exoptatur, veluti in Acharn. v. 1233, in Avibus v. 1764 et in Ecclesiaz. v. 1181.
post ἐτελέσθη mg sec Δ addit: τῶν ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός (scil. ex Euripide). ἐκεῖνό γε μὴν μεμάθηκα cum Bekkero Dindorfius praeclare. ἐκεῖνό γε μεμάθηκα DΔ. ἐκεῖνό τε μεμάθηκα edd. vett. ἐκεῖνο μεμάθηκα AΩ. ἄπρακτον DAΩΔXa. ἀπράγμονα bcd et caeterae ante Jacobitianas. ironice Lucianus de semet ipso detrahit quasi otioso, qui philosophando operam perdat. ut enim ἀπράγμων in laude positum est, ita ἄπρακτος semper est in vitio jam inde ab Homero Jl. ξ', 221. frequentat autem vocem ἄπρακτος Artemidorus, verbi causa II, 68: νηπίους γὰρ τοὺς ἀπράκτους λέγομεν et IV, 56: νωθεῖς καὶ ἀπράκτους.
τοιούτοις] inertem, qui nihil in philosophia profecerit, opponit noster talibus philosophis, qui in moribus deficiant: qua oppositione jam supra usus est § 35 init: οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἑστιώμενοι — οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον. tamen Cobetus in V. L. p. 212 pro τοιούτοις hic serio conjecit τοσούτοις, quod idem si homo Germanus fecisset, poenas ipsi Cobeto fuerat daturus.
σοφοῖς A. φιλοσόφοις Ω et vulgo. denique φίλοις Δ et ex eo X (X addit etiam φιλοσόφοις, Δ non item).

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

Reitz. I p. 739

1. *ΛΥΚΙΝΟΣ.* *Ὅσον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προϊὼν καὶ τὰ χείλη διεσάλευες ἠρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ ἑαυτοῦ διατιθέμενος, ἐρώτημα δή τι τῶν ἀγκύλων συντιθεὶς ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης ἀεὶ σπουδαῖόν τι πράττων καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα.* ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ. *νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό*
740 *τι. τὴν γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε * πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρόν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῴου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα „βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη“. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς πέρι ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ*

---

1. *ΛΥΚΙΝΟΣ* GΩbcd. om EHa. *κἀκεῖσε*] *κἀκεῖ* GHM. *κακεῖ Ω.* *ἑαυτοῦ* EGHΩM. *σεαυτοῦ* v. *ἐρώτημα δή τι* G cum Seagero. *ἐρώτημα δὲ ἤ τι* HΩ et v. *ἄγεις* C. *πρὸ ὁδοῦ σοι*] *πρὸ ὁδοῦ σου Ω.* *τοῦ Κῴου ἰατροῦ*] Hippocr. Aphorism. 1 p. 1242 ed. Foes: *ὁ βίος βραχύς· ἡ δὲ τέχνη μακρή.* *μακρὴ* GHΩ et v. *μακρὰ* M. *ταῦτ'* H et v. *ταῦτα* GΩ. om M. *ἐγρηγορὼς Ω* cum Guyeto. *ἐγρηγορως* H. *ἐγρηγόρως* G et v. male Reitzius *ἐγρηγορότως* conjecit. *ἀποβλέπῃ* GHΩ et v. *ἀποβλέποι* CM.

οὐ περὶ] *οὐ* *περὶ* *Ω.* *μικρῶν* H et v. *μικρὸν* GΩ. *ἄθλιον*] *ἆθλον Ω.* *παραπολόμενον* GΩ et v. *παραπολλόμενον* a. *παραπολούμενον* CM. *παραπολλύμενον* H.

τις ἐγρηγορὼς ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτὴν
καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν
τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον ἢ εὐδαι-
μονῆσαι φιλοσοφήσαντα. 2. *ΛΥΚ.* τὰ μὲν ἆθλα, ὦ
Ἑρμότιμε, * θαυμάσια ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαί γε μὴν 741
οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε
χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν
μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι
μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε
οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ παρὰ τοὺς διδασκάλους
φοιτῶντα καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα καὶ
ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ
ὑπὸ φροντίδων καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα. δοκεῖς δέ
μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτόν· οὕτως ὅλος
εἶ ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπουμένῳ μοι * φαίνῃ 742
οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ
λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. *ΕΡΜ.* πόθεν,
ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακύπτειν ἐς τὴν ὁδόν;
ἡ δ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ καὶ
ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος καὶ
τρηχύς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. *ΛΥΚ.*
οὐχ ἱκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὡδοι-
πόρηται; *ΕΡΜ.* οὔ φημι· οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυέ με
πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ

---

2. *ὁπόσον* HΩ et v. *ὁποῖον* G. *οἷόν* HΩ et v. *ὃν* G. *εἰ γάρ τι*] malim: *εἰ γάρ τοι* —. *εἴκοσιν* H et v. *εἴκοσι* G. *κ.* a. sed *μ̄* habet Ω. *ἄλλο*] *ἄλλῳ* c. sola. *παρὰ τοὺς* GΩ et v. *περὶ τοὺς* HCM. *τὸ πολὺ* GHΩ. *τοπολὺ* v. *καὶ ὑπομνήματα*] *καὶ* e Reitziana temere excidit. *ἀνιέναι* HΩ et v. *ἀνέναι* G. *ἀπιέναι* C. *σεαυτὸν* GHΩM. *σαυτὸν* v. *ὅλος* EHΩ. *ὅλως* G. *ὅλον* U. *ὁ λόγος* C. *ὅλως* edd. vett. *εἶ* G probante Jacobitio. *εἶναι* HΩ et v. *Ἡσίοδον*] *Ἔργ.* v. 289 sqq. *οὐχ*] *οὐκ* cd. *οὖν* om H. *ὡδοιπόρηται* EGHΩ. *ὁδοιπόρηται* abcd. *οὔ φημι* H. *οὔ, φημὶ* v. *γὰρ ἂν ἐκώλυέ* Belinus. *γὰρ ἐκώλυέ* libri (etiam GHΩ). *ἄκρῳ* habent GHΩ et v. om CM. *ἀρχόμεθα* EGHΩCM. *ἀρχόμεσθα* edd. vett. *ἔτι ὦ Λυκῖνε*] *ἔτι* habent GHΩ et v. om *ἔτι* CM male. huc enim respicitur infra § 60 fin: *ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.*

νῦν ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκῖνε. 3. ΛΥΚ. ἀλλὰ τήν γε
ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη
εἶναι, ὥστε κατὰ μέσην τὴν ἄνοδον ἤδη λέγοντες εἶναί
σε οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο·
πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤνυστο. ΛΥΚ. ἀλλὰ ποῦ γάρ
σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ. ἐν τῇ
ὑπωρείᾳ κάτω, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον·
ὀλισθηρὰ δὲ καὶ τραχεῖα καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος. ΛΥΚ.
οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν
ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς χρυσῆν
743 τινα σειρὰν καθιεὶς τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε *
ἀνασπᾷ δηλαδὴ καὶ ἀνακουφίζει πρός αὐτόν τε καὶ τὴν
ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς. ΕΡΜ. αὐτὸ
ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσον γοῦν ἐπ'
ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἂν καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ'
ἐμὸν ἔτι ἐνδεῖ. 4. ΛΥΚ. ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ καὶ θυμὸν
ἔχειν ἀγαθὸν ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα καὶ τὴν ἄνω

---

3. Ἡσίοδος] at multi viderunt ab Luciano aberratum esse ad proverbium vere Hesiodeum, sed longe diversum in Ἔργ. v. 40: ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. nostro autem loco hoc respicitur proverbium: ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός, quod ipse Lucianus in Somnio § 3 sine auctore adfert, ubi vide Hemsterhusium. alii quidam scriptores hoc dictum vel Pythagorae dederunt vel oraculo Apollinis. certe finis est hexametri, ut e poeta sumtum esse adpareat. ἤδη λέγοντες εἶναί σε GHΩ recte. εἶναί σε ἤδη λέγοντες v. at verba κατὰ μέσην τὴν ἄνοδον ἤδη arcte cohaerent.
ἡμῖν] ὑμῖν a. κάτω ὦ λυκῖνε GHΩ. κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε v, cui scripturae favet vulgata in Charone § 5 init. at h. l. ἔτι natum videtur ex eisdem verbis modo praegressis § 2 fin: ἔτι ὦ Λυκῖνε, ubi item variatur. προσβαίνειν G. τραχεῖαι H. ἱκανὸς] ἱκανῶς E. τοὺς αὐτοῦ pro τοὺς αὐτοῦ et mox πρὸς αὐτόν pro πρὸς αὐτόν Belinus recte. ὑφ' ὧν σε] ὑφ' ὧν δὲ EH (in H hic incipit folium novum). ὅσον M. ὃς C. ὅσῳ GHΩ et v.
γ' οὖν GH. πάλαι ἀνεσπάσμην ἂν] ita ego conjeci. libri: πάλαι ἀνεσπάσμην (ἀνεσπασμένην G) ἄνω. Jacobsi conjecturae: πάλαι ἂν ἐσπάσμην ἄνω repugnant superiora: ὑφ' ὧν σε ἀνασπᾷ. parum eleganter Cobetus V. L. p. 241: πάλαι ἂν ἀνεσπάσμην ἄνω. δ' om G.

4. ξυμπροθυμουμένου EGHΩCM. συμπροθυμουμένου v. ὑποφαίνειν EΩ. δήποτε v. δή ποτε H. τότε (omisso δὴ) M.

εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνου ξυμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δὴ πότε ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἴκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον μετὰ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα ἢ Παναθήναια; ΕΡΜ. ὀλίγον φῄς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. ἀλλ᾽ ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; ΕΡΜ. καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ᾽ ἂν ὑμῶν ῥᾳθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ᾽ ἐν τοσούτῳ χρόνῳ [ἀνελθεῖν] δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν εἶτ᾽ ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν μηδ᾽ ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλὰ [βραδύνοι] ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βούλει ὑψηλοτέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, * 744

δὴ τότε C. δὴ πότε G et fortassis Ω cum Struvio L. L. p. 237. ἐς νέωτα H et v. εἰς νέωτα GΩ et lemma scholii. frustra Struvius L. L. p. 238: μετὰ τὰ μυστήρια τὰ μεγάλα et Remacly: μετὰ τὰ μυστήρια ἢ τὰ ἄλλα Παναθήναια conjecerunt. immo recte libri: μετὰ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, hoc est: ‚post mysteria proxima'. vide vel Eurip. Iphig. Aul. v. 122: εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ | παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους. quae res eo magis certa est, quod verbis ἐς νέωτα idem tempus declaratum est. prorsus eodem modo ap. Callimachum h. in Cer. v. 124 ἔτος εἰς ἄλλο nihil aliud est nisi ἐς νέωτα, uti bene judicavit Meinekius ad Callim. p. 236. μετὰ δύο ὀλυμπιάδας ἢ πολλὴν H. χρόνῳ δύνασθε Ω et v. χρόνῳ δύνασθαι GH. pro vulgato δύνασθε jam Belinus δύναισθε conjecit optativo bene restituto. praeterea ego supplevi qui male deficit infinitivum: χρόνῳ ἀνελθεῖν δύναισθε. nam ἀνελθεῖν ut excideret in causa fuerunt verba proxima: ἀπελθεῖν εἶτ᾽ ἐπανελθεῖν. idem autem verbum de eadem re bis habemus § 5 fin: ἀνελθόντας — ἀνελθεῖν. ἀπελθεῖν εἶτ᾽ ἐπανελθεῖν HΩ et v. sed ἀπελθεῖν (omissis illis εἶτ᾽ ἐπανελθεῖν) G. vix recte nunc εἶτα positum est. malim sane: ἀπελθεῖν τε καὶ (sive ἀπελθεῖν καὶ) ἐπανελθεῖν. εἰ καὶ μὴ HΩ et v. εἰ μὴ καὶ G. εὐθεῖαν EGΩTUV et fortasse CM. εὐθείαν H. εὐθὺ edd. vett. μηδ᾽ ἀεὶ G et v. μὴ δὲ (μηδὲ Ω) ἀεὶ HΩ. βαδίζοι GHΩ et v. βαδίζει CV. ἀλλὰ ἐν GHΩ. ἀλλ᾽ ἐν v. haec quoque vitiosa sunt. sed pristina conjectura mea: ἄλλως ἐν (i. e. ‚temere, nullo consilio') sententiae non satisfacit. postea intellexisse videor post ἀλλὰ hunc ipsum optativum: βραδύνοι excidisse ocu-

ἐφ' ἧς ὑμῖν ἡ Ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἷλεν;

5. *ΕΡΜ.* οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι καὶ ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσβάλλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἐνάρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως καὶ προέρχονται ἐπὶ ποσόν, οἱ μὲν ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ ἐπὶ πλέον· ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες ἀποδυσπετοῦσί τε καὶ ἀναστρέφουσιν ἀσθμαίνοντες καὶ ἱδρῶτι ῥεόμενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. *ΛΥΚ.* παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς
745 * Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς ἐν χρῷ τῆς γῆς. εἰκότως· ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς καὶ ἄνωθεν [πάντα πατεῖς·] ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὅσοι χαμαὶ

---

lis scribae per similitudinem verbi proximi *βαδίζοι* deceptis. quare nunc ita supplevi: *ἀλλὰ [βραδύνοι] ἐν —.* *λισσοτέραν* H et v. *δισσοτέραν* GV. *Ωατοτέραν* (sic) Ω. *ὑμῖν* EHΩMabc. *ἡμῖν* Gd. *ἀλέξανδρος* Ω et v. *ὁ ἀλέξανδρος* GH. *κατακράτος* abc.

5. *μυρίοι* GHΩ. *μύριοι* v. *προσβάλλωσιν* GΩ. *προσβάλωσιν* H et v. vide infra § 35 fin. *ἐπὶ πολλοὶ ἂν* G. *ἐπεὶ πολλοὶ* (omisso *ἂν*) H. *ἐνάρχονται* CM et fortassis Ω probante Jacobitio. *ἀνέρχονται* GH et v. vide § 60 fin. *προέρχονται* Gesner. male libri (etiam GHΩ): *προσέρχονται.* compara § 3 med: *προβαίνειν.* *ἐπιπλέον* a. *ἐπεὶ δ' ἂν* G. *ἀναστρέφουσιν* GHΩ et v. *ἀναστρέφονται* CM. *τὸν λοιπὸν* GΩ et v. *τὸ λοιπὸν* H, ut voluerat Courierius ad Asinum p. 259. at vero *τὸ ἀπ' ἐκείνου* jam praecessit. *οἷον μύρμηκας — τινας τοὺς ἄλλους*] vulgarem ordinem: *οἷον μύρμηκάς τινας — τοὺς ἄλλους* requisivisse Solanus videtur, cui non adsentior. *παπαῖ* Jacobitius. *παπαὶ* GH et v. *βαβαί* U. *χαμαὶ παντάπασιν* G et edd. Reitziana priores. *χαμαὶ πάντα παθεῖν* HCM et E apud Reitzium. *χαμαὶ πάντα πασᾶν* Ω. *χαμαιπετεῖς παντάπασιν* V. *χαμαιπετεῖς* habent etiam TU. *χαμαιπετεῖς πάντα παθεῖν* idem

ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους καὶ ἀνελθόντας οἷ πάλαι σπεύδετε. ΕΡΜ. εἰ γὰρ γένοιτο κἀμοὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε· ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν. 6. ΛΥΚ. ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ περιλαβεῖν. ΕΡΜ. οὐδ᾽ αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές· εἰκάζω μέντοι οὐ πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ᾽ ἃ πάντως που ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

---

ille E apud Solanum. magno Gesneri errori, qui legendum esse conjecit: χαμαὶ πατεῖς vertitque ‚humi conculcas‘ ‚humi deprimis‘, aliquid tamen veri subesse mox ostendam. caeteri omnes Graevio auctore χαμαιπετεῖς παντάπασιν probarunt vocabulo χαμαιπετεῖς (id quod Gesner non viderat) optime restituto. at παντάπασιν, si ulla codicum fides est, Lucianus non scripsit. itaque ego istuc παντάπασιν delevi. at, inquit, in antiqua lectione πάντα παθεῖν aliquid tamen latere necesse est. enimvero latet in ea hoc ipsum: πάντα πατεῖς, id quod minime hoc loco, sed paullo inferiore post καὶ ἄνωθεν necessario inserendum est. antiquitus enim ab literis ΠΕΤΕΙΣ ad literas ΠΑΤΕΙΣ aberratum est eoque factum, ut et χαμαὶ pro χαμαιπετεῖς falso exararetur et ut verba πάντα παθεῖν (i, e. πάντα πατεῖς) alienam sedem post hoc ipsum χαμαιπετεῖς invaderent. libri absurde: ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς καὶ ἄνωθεν. nam ἄνωθεν φρονεῖν prorsus nihili est. nempe hoc ipso loco illud quod libri supra post χαμαὶ (sive χαμαιπετεῖς) habent, illud inquam: πάντα παθεῖν inserui et ita inserui, ut pro eo πάντα πατεῖς restituerem. exspectabatur hic non ut ego supplevi: καὶ ἄνωθεν πάντα πατεῖς, sed potius: καὶ ἄνωθεν πάντα καθορᾷς, quae eadem fere in Charone § 2 fin. leguntur. sed pro vulgari πάντα καθορᾷς nostro loco, ut fastum philosophi rideret, acerbe scripsit: πάντα πατεῖς (‚desuper omnia conculcas‘). hanc vim saepe habet verbum πατεῖν, etiam in Luciano. ἡμεῖς δὲ HΩ et v. ἡμεῖς δὴ G, male. χαμαὶ (χάμαι G) ἐρχόμενοι ex Jl. ς', 442 sive Hesiod. Theog. v. 272. cf. Icaromen. § 6. οἷ H et v. οἱ GΩ. κἀμοὶ ἀνελθεῖν] ita conjeci: ‚mihi quoque‘ (scil. ut aliis maximeque magistro meo). κἀνελθεῖν G. καὶ ἀνελθεῖν HΩ et v, quae scripturae ejusmodi sunt ut καί nihil significet. de dativo compara Icaromen. § 25 bis.

6. χρόνῳ] ὅρῳ Cobetus V. L. p. 241 sine causa. περιλαβεῖν GCM. περιβαλεῖν EHΩTUV. παραβαλεῖν edd. vett. εἴκοσι G. κ' H. . κ. a. ut illa solet. πάντως που ἐπὶ EΩCM. πάντως ποῦ ἐπὶ G. πάντως τοῦ ἐπὶ H. πάντως που καὶ ἐπὶ v.

ΕΡΜ. καὶ γὰρ περὶ μεγάλων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.
ΛΥΚ. τουτὶ μὲν ἴσως ἀληθές· ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν
ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου
καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὢν
ἢ χρησμολόγος τις ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους
ἐπίστανται; φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ
746 σέ γε * εἰκὸς ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν
ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι καὶ ταλαιπωρεῖν
νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν οὐκ εἰδότα, εἴ σε πλησίον ἤδη
τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει
λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος. *ΕΡΜ.*
ἄπαγε· δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι,
ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω σοφὸς γενόμενος.
ΛΥΚ. καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ
μία ἡμέρα; *ΕΡΜ.* ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον
ἱκανόν. 7. *ΛΥΚ.* τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα καὶ
τοιαῦτα, ὡς πάντα χρῆναι ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν
ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας. *ΕΡΜ.*
ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν
ἅτε ἀκρότατος ἤδη ὤν. *ΛΥΚ.* ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν
ποῖ' ἄττα περὶ αὐτῶν ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι
τὴν ἐκεῖ; ἢ πού τινα πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ ἡδονὰς
ἀνυπερβλήτους; *ΕΡΜ.* εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε· οὐδὲν γὰρ

μεγάλων GHΩCM. μεγίστων v. τουτὶ GHΩ et v. τοῦτο CM falso. εἴκοσι G..κ. a. πότερον] πρότερον a. ὅσοι] ὅσον G. γοῦν] γ' οὖν G et mox H: μεθημέραν. εἴ σε] εἰς σὲ G. ἐπιστᾶν GH. ἀλλ' εἴη βιῶναι] ἀλλὰ βιῶναι (ὰ sec m in rasura] H. καὶ ἱκανή] καί malim abesse.

7. *ΛΥΚ.* hic om et habet ante πόθεν G. λυκῖν itemque proxime ἑρμοτιμ et λυκῖν sec man H. χρῆναι ὑπομεῖναι Remacly et Dindorfius. libri χρὴν ὑπομεῖναι. ὁ δὲ] ὅδε G. ποῖ' ἄττα περὶ αὐτῶν Dobraeus ad Collat. Ar. Nubium v. 1135. libri ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν turpi articulo. plane sic de eadem re § 8 init: εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν. vide vel Hermotim. § 31 τοιαῦτα ἄττα et Porsonum ad Ar. Ran. v. 956. ἤπου] ἤπου G. ἢ πού (sed pr m ἢ ποῦ) H. ταῦτα post βίον habet G. at tum Lucianus scripsisset: οὐδὲν γὰρ πρὸς τ. ἑ. τ. ἀ. βίον ἐστὶ ταῦτά γε. *ΛΥΚ.* ante ἀλλὰ om bcd. τἀγαθὰ] τὰ ἀγαθα H. ἀν-

ἐστι ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥΚ. ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθά, εἰ μὴ ταῦτα, ἕξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ. σοφίαν καὶ ἀνδρείαν καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισμένον, ᾗ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ καὶ δόξας καὶ ἡδονὰς καὶ ὅσα τοῦ σώματος, ταῦτα πάντα κάτω ἀφεὶς καὶ ἀποδυσάμενος ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος * ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώ- 747 πειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς καὶ καθαρόν τε καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον εὐδαιμονοῦσι, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτα [θαυμαστὰ] εἶναι. 8. ΛΥΚ. νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἴτῃ

δρείαν ΕΗΩ. ἀνδρίαν G et v. ἡδονὰς καὶ ὅσα G et v. ἡδονὰς καὶ ὅσαι ΕΗΩ. ἡδονὰς ὅσαι CM, quam lectionem Bekker minus bene recepit. ταῦτα πάντα GHΩ. πάντα ταῦτα v. ἀφεὶς G probante Jacobitio. ἀφεῖναι Ω. ἀφῆκεν H. ἀφῆκε v. ἀνθρώπειον] ἀνθρώπιον H. καθαρόν τε] καθαρὸν δὲ G. δοξάζουσιν] δοξάσουσιν G. ταῦτα εἶναι GHΩ. ταῦτ' εἶναι vulgo inepte. si τὶ excidisset, neque cum Heinsio τι ταῦτα εἶναι neque cum Seagero ταῦτά τι εἶναι sed cum Paulio et G. Hermanno ταῦτ' εἶναί τι scribendum esset. at bene Lehmannus pronomini tantam vim inesse negavit, quantam horum verborum gravitas desideret. adde quod Lucianus quum hanc ipsam sententiam centies repetat, pronomine tamen nusquam utitur, sed haec bona nunc esse dicit βέβαια nunc (velut in Timone § 12 et D. Mort. IV, 2) περιπόθητα. sed nostro l. ita scribendum esse ut ego supplevi: ταῦτα θαυμαστὰ εἶναι omnino docent superiora: ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ. de industria enim illud θαυμαστά repetitum est similiter atque § 6 ὅτι βιώσῃ — εἰ βιώσῃ. Lehmannus h. l. modo ipse quoque recte θαυμαστά modo βέβαια supplebat, modo quidquam deesse male negabat.

8. ἀνδρεία καὶ εὐδαιμονία pr H, ἀνδρείαν καὶ εὐδαιμονίαν sec. ἀεὶ αὐτοῦ μένειν] ita conjeci. αὐτοὺς μένειν GΩ et v.

ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν. πλὴν ἀλλὰ τόδε μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἣν ἐθελήσωσι, χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας ἀεὶ αὐτοῦ μένειν καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; *ΕΡΜ*. οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ οὔτε φόβῳ οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύοι οὐδὲ λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν. *ΛΥΚ*. καὶ μὴν εἴ γε με δεῖ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν τἀληθὲς, — ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἴη ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. *ΕΡΜ*. μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ τι καὶ λέγεις. *ΛΥΚ*. ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ. *ΕΡΜ*. ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρός γε μόνον ἐμὲ λέγων. 9. *ΛΥΚ*. τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε,
748 διηγουμένῳ σοι παρεπόμην καὶ ἐπίστευον * οὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς καὶ ἀνδρείους καὶ δικαίους καὶ τἄλλα, καί πως ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε

ἰ͗ αυτοὺς μένειν (ι' sec. in ras.) H. partim recte unus Lehmannus voluerat: αὐτοῦ μένειν. at ἀεί quod aegre deesse potest, in scriptura H videtur latere. αὐτοῦ μένειν quum alibi legitur tum in Soph. Electr. v. 81, in Arist. Thesmoph. v. 610 et jam in Hom. β', 369. ὃς ἂν] ἂν om G. ἀποτεσθῇ Ω. οὔτ' ἐπιθυμίαις v et pr H. οὔτε ἐπιθυμίαις G et sec H. δουλεύοι Guyetus. δουλεύσοι G. δουλεύῃ HΩ et v. δουλεύσῃ M. οὐδὲ λυποῖτο GΩ. οὐδ' εἰ λυποῖτο EHC. οὐδ' ἂν λυποῖτο v. τοιοῦτο pro τοιοῦτον H. εὐφημεῖν etiam H, sed εῖν in ras. μηδ'] μηδὲ GΩC. μὴ δὲ H. εἴη] ita conjeci. εἰ Ωd. ἦ Ea. ἢ GH. εἶναι v. ironice loquitur. ‚absit ut liceat philosophorum facta examinare.' G. Hermannus vulgata nixus scribebat: χρή· οἶμαι δὲ μηδ' ὅσιον εἶναι, in quibus verbis γάρ pro δέ exspectes. ὥρα] ὅρα pr m H.

9. τἄλλα v. τὰ ἄλλα GHΩ. σφᾶς GHa. μόνω] μόνῳ bc. αὐτοὶ Cobetus V. L. p. 111 infeliciter. ἠπίστουν] ita correxi. ἔπεστιν EΩH. ἐπέστην v et fortasse G pessime. verum est ἠπίστουν, non ut adolescens volueram, ἐνέστην (‚repugnare coepi'). nam verbum ἠπίστουν solum ejusmodi est, quod recte opponi possit superioribus: ἐπίστευον οὕτως ἔχειν. πρώην GHΩ. πρότερον v. καὶ ἄνευ GHΩ et v. καὶ om C solus.

δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καὶ μήτε ὀργίζεσθαι μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) ἠπίστουν, ἀναμνησθεὶς ἃ πρώην εἶδον ποιοῦντα, βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος; ΕΡΜ. μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τά τ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον. ΕΡΜ. τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν; ΕΡΜ. οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τοὔνομα. ΛΥΚ. ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα ἔναγχος, περιθείς γε αὐτῷ θοἰμάτιον περὶ τὸν τράχηλον καὶ ἐβόα καὶ ὠργίζετο. καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι
* ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, εὖ 749
ἴσθι, προσφὺς ἂν ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, οὕτως ἠγανάκτει. 10. ΕΡΜ. πονηρὸς γὰρ ἐκεῖνος ἀεὶ καὶ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους, οἷς δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό

τά τ' ἄλλα v. τά τε ἄλλα GHΩC. ἐς τὸ ὕστατον] ἐς τὸ ἔσχατον Cobetus V. L. p. 241, ἐς τοὔσχατον Dindorfius malebant, ut ipse noster in Hercule § 1: γέρων — ἐς τὸ ἔσχατον. at vero idem dixit Pro Merc. Cond. § 4: ἐν γήρᾳ δὲ ὑστάτῳ, uti latinum est ‚ultima senectus', non tantum ‚senectus extrema'. ἐριστικὸν] ἐραστικὸν H. Δίων] pro quolibet nomine, ut saepe apud Sextum E. aliosque philosophos. ἐκεῖνον] ἐκεῖνος Ω. ἐπεὶ] ἐπὶ M et statim ὅτι μὴ pro μή. παρὰ τὸν EGΩTUV. κατὰ τὸν H. περὶ τὸν edd. vett. ἄρχοντα] αρ (tum lacuna) Ω. ἀφείλοντο] ἀφείλαντο M. εὖ ἴσθι προσφὺς HΩ et v recte. εὖ ἴσθι ἐκεῖνος (lacuna) προσφῦς G, unde Halmius scribebat: εὖ ἴσθι ἐκεῖνος προσφὺς — non sine duplici subjecto ἐκεῖνος et ὁ γέρων. ergo saltem transponere debebat: οὕτως ὁ γέρων —. at optime vulgo opposita ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον et ἀπέτραγεν — ὁ γέρων, nec quidquam mutandum. ἐκεῖνος statim sequitur: hinc ille error. ἀπέτραγεν] ἀπέρραγεν Ω. ὁ γέρων οὕτως] ὁ γέρων καὶ οὕτως H.

10. ἐκεῖνος ἀεὶ GHΩM. ἀεὶ ἐκεῖνος v. περὶ] πρὸς M. ἄλλους, οἷς] ἄλλους οὓς H. πω] που vitium Reitzianae. διατέθηκεν d. et κατακαιρὸν a. τί δὲ ἂν H et edd. ante Schmie-

πω διατέθεικεν· ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. *ΛΥΚ.* *τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε; μέλει τι αὐτῷ καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας καὶ μηκέτι τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένῳ;* *ΕΡΜ.* *οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσιν.* *ΛΥΚ.* *δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ πλούτου καταφρονοῦντες.* 11. *ΕΡΜ.* *οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαί σοι· σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθείς.* *ΛΥΚ.* *θάρρει, ὠγαθέ· τὸ τήμερον * γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελται· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.* *ΕΡΜ.* *πῶς λέγεις;* *ΛΥΚ.* *ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴ γε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος μεγάλοις γράμμασι λέγον, ,τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖ.' ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει τῷ πάνυ δειπνήσας χθὲς γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε οὖν τῆς κραυγῆς πονήρως τὴν κεφαλὴν*

---

derum. *τί δαὶ ἂν* EGΩ. *ἀποδίδωσιν* H. *ὦ μακάριε*] *ὦ μ* (lacuna) Ω. *τὸν ἐν τῇ* et mox *καταλελειμμένω* G. *ἀλλ' ἔστιν*] *αλλα ἔστιν* H. *καταβιώσωσιν* G. *καταβιώσωσι* HΩ et v. *αὐτῷ πλούτου* v. *αὐτοῦ πλούτου* EH. *αὖ τοῦ πλούτου* Ω. *αὐτῷ τοῦ πλούτου* G. *καταφρονοῦντες* EGHΩM. *καταφρονοῦντα* v.

11. *ἀκροάσεσθαι* C. *ὦγαθέ.* *τοτήμερον* et mox *ἐπάγγελται* H. *ἔτι λοιπὸν* H et v. *ἔτι τὸ λοιπὸν* G et fortassis Ω, vitio ex illis *τὸ τήμερον* nato. *πιστεύειν*] *πιστέον* C. *οὐ*] *ὅτι* C. *συμφιλοσοφεῖ*] ita correxi. libri *συμφιλοσοφεῖν*, qui infinitivus *μή* pro *οὐ* negatione poscit. nunc etiam lectionis *ὅτι* origo patet, cujus primus auctor ita scripserat: *λέγον, ὅτι τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖ* (sc. Stoicus magister). *δειπνίσας* G et mox *ἐδεδειπνίκει.* *Εὐθύδημον*] vide quae dixi ad Convivium § 6. *εἰώθασ* (sine nota ̈λ) H. *ὑπό τε οὖν* GHΩTUV et fortasse CM. *ὑπό τε αὖ* edd. vett. *ἀποταθεῖσας* G. *καὶ ἐπεπώκει*

*διατεθῆναι καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ὥς φασι, τῆς συνουσίας. ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τοῦ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλείω ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας ἤμεσέ τε, ὡς ἔφασκον, πολλὰ καὶ μόνον ἀριθμῷ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι παραδεδώκει καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα * εἰσδέχε-* 751
σθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδα ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί. 12. *ΕΡΜ. ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας. ΛΥΚ. τὰ μὲν πρῶτά φασιν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι· τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης καθ' ὑμᾶς ἐγένετο καὶ παρὰ πολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον οὐδ' ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν καὶ ἐλεγκτικὸς καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὡς εἶχε, σκύφον*

---

edd. vett. *καὶ πεπώκει* EGHΩa. *καὶ πέπωκε* TUV. hinc forsitan *κἀπεπώκει* cum crasi legendum sit. *οἶμαι* om H. *πλέον τοῦ καὶ ἱκανοῦ* H. *πλείω ἢ* GHΩ recte. *πλέον ἢ* v (scil. e superioribus). *καὶ μόνον*] *καὶ πόνον Ω.* *ἀριθμῷ* GHΩ et v. *ἀριθμὸν* a. *ἀριθμῷ* est ‚certo definitoque numero', et *ἀριθμῷ παραλαμβάνειν* ‚numerata accipere', dictione attica. vide D. Meretr. IX, 2 med. et Dionysium comicum ap. Athen. IX p. 381, d (v. 6): *ἀριθμῷ διδόασι τὰ κρέα.* plura hujusmodi conlecta sunt ab Valckenaerio ad Herodot. VI, 58 et Dobraeo in Advers. I p. 109. *παραδεδώκει* libri, sed malim cum Dindorfio *παρεδεδώκει,* ut est in Basileensi tertia. *μίδα* G recte. *Μίδου* HΩ et v.

12 *εἴ τι καὶ*] *ἤ τι καὶ* (*και* H) HΩ. *παρὰ πολὺ* GΩ. *περὶ πολὺ* H. *παραπολὺ* v. *αναιμοτὶ* pr et *αναιμωτὶ* sec H. *ἀναιμωτεὶ* E et fortassis Ω. *αὐτὸν* Graevius. *αὐτὸν* GH edd. vett.

libri *ὃν εἶχε.* at ne dicam post *τινα* demum verba *ὃν εἶχε* locanda fuisse atque adeo *ὃν* et *τινα* pronomina inter se videri pugnare: in tali l. attice dicendum est *ὡς εἶχε,* ut ego supra rescripsi. nostrates ‚wie er so war', ‚ut erat', scil. scyphum manu

Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν. ΕΡΜ. εὖ γε· οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσιν. ΛΥΚ. ταυτὶ μέν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ
752 ἔχοντα; * 13. ἀλλὰ σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτός, εἰ δυνατὸν ἔτι, συνοδοιποροίην ὑμῖν τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος. οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε. ὄψει ἐν βραχεῖ, ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων· παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σέ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. ἱκανόν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. ἀμέλει καὶ αὐτὸς κατὰ σὲ γεγονὼς ἠρξάμην φιλοσοφεῖν, τετταρακοντούτης σχεδόν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. τοσαῦτα γάρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε λαβὼν κἀμέ, δίκαιον γάρ. καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπέ, δίδοτε

---

tenebat. vide vel Necyomant. § 7 fin. *σκῦφον* hic et paullo post G. *εὖ γε*] *εἶγε* H. D. Meretr. IX, 2: *εὖ γε, ὦ Δορκάς, οὕτως ἐχρῆν.* *πρὸς τοὺς μὴ* (*μη* H) HΩ et v. *τοὺς* om G. *εἴκειν*] *ἥκειν* Ω. *κρείττοσιν* G. *κρείττοσι* HΩ et v. *σκύφον*] *σκῦφον* GH.

13. *μοι* HΩ et v. om G solus. *δυνατὸν ἔτι, συνοδ.* cum Graevio EHΩTUVY. *δυνατόν ἐστι, συνοδ.* G. *δυνατόν, ἐπισυνοδοιποροίην* edd. vett. *ὑμῖν*] *ἡμῖν* a. *ὄψει*] quum *εἰ γάρ* sit optantis, asyndeton non ferendum ita tollo, ut conjiciam: *ὄψει γάρ* —. libri *ὑπερφρονήσεις αὐτός.* at *αὐτός* h. l. pro nihilo est. corrige: *ὑπερφρονήσεις αὐτούς*, i. e. ‚tantopere eos (sc. *τοὺς ἄλλους*) sapientia superabis', uti Gesner bene transtulit. *εἴκοσιν* HΩ et v. *εἴκοσι* G. *.κ.α.* *γενοίμην* G et v. *γενέσθαι* HΩ, quasi olim lectum esset: *γενέσθαι* [*δυναίμην*]. *τετταρακοντὴς* G. *ὁπόσα — γέγονας*] paullo ante *Δὶς Κατηγορούμενος* scriptus est, in quo dialogo § 32 ipse Lucianus: *καλῶς εἶχέ μοι,* inquit, *ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι* —. quumque noster a. 119 vel 120 p. Ch. natus esse videatur: Bis Accusatus circiter in a. 159 et Hermotimus in. a. 160 incidere putandus est. ita ambo dialogi circa illud maxime tempus editi sunt, quo tem-

ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι
δοκῇ αὐτοῖς, ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ.
οὐ πάνυ. σὺ δέ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ καὶ ἀντί-
λεγε· ῥᾷον γὰρ ἂν οὕτω μάθοις. ΛΥΚ. εὖγε, νὴ τὸν
Ἑρμῆν, [ὦ Ἑρμότιμε,] αὐτόν, οὗ ἐπώνυμος ὢν τυγχά-
νεις. * 14. ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ 753
φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν, ἢ ἀληθῆ ἐγὼ
ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσιν; ΕΡΜ. μάλα
πολλοί, Περιπατητικοὶ καὶ Ἐπικούρειοι καὶ οἱ τὸν Πλά-
τωνα ἐπιγραφόμενοι, καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς καὶ
Ἀντισθένους ζηλωταὶ καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου καὶ
ἔτι πλείους. ΛΥΚ. ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι.
πότερον δή, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν ἢ
διάφορα; ΕΡΜ. καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. τὸ δέ γε
ἀληθὲς οἶμαι πάντως που ἓν εἶναι αὐτῶν, ἀλλ' οὐ
πάντα διάφορά γε ὄντα. ΕΡΜ. πάνυ μὲν οὖν.
15. ΛΥΚ. ἴθι δή, ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι, τῷ τότε
πιστεύσας, ὁπότε τὸ πρῶτον ᾔεις φιλοσοφήσων, πολλῶν

---

pore Marcus Antoninus Pio successit. *διδοτε*] *δίδοται* H. *δοκῇ* HΩ et v. *δοκεῖ* G. *ἐφίετε* Ω et v. *ἐφίεται* GH. *βούλῃ* Ω et v. *βούλει* GHC. *ἂν* add. CΩ. om GH et v. *μάθοις* Gpm cum Guyeto. *μάθῃς* HΩG sec m et v. *ῥᾷον γὰρ οὕτω μαθήσῃ* Struvius L. L. p. 238. magis Lucianeum est alterum. vide vel Imagines § 3: *τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι.* *ὦ Ἑρμότιμε*] haec verba sic transponebam: *εὖγε ὦ Ἑρμότιμε νὴ —.* certe aut hoc probandum est aut Cobeti ratio haec eadem *ὦ Ἑρμότιμε* plane delentis in V. L. p. 296.

14. *μία τις* GHΩ et v. *τις μία* CM. *ἢ ἐπὶ* H. *ὑμῶν*] *ἡμῶν* H. *ἄλλοι πολλοὶ* GH et v. *οἱ ἄλλοι πολλοὶ* Ω. *ἄλλαι πολλαὶ* C. *εἰσιν* GΩ. *εἰσι* H et v. *ἐπικούριοι* EGHΩ et E ita semper. *τὸν Πλάτωνα*] *τὸν* om G. *που*] *ποῦ* G. libri *ἓν ἦν αὐτῶν* imperfecto absurdo. correxi: *ἓν εἶναι αὐτῶν.* vide infra § 66 med: *εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὔδαιμον.* *ἀλλ' οὐ πάντα διαφορά γε ὄντα. ἑρμ. πάνυ* HΩ et v. *ἑρμ. ἀλλ' οὐ πάντα γε διάφορα ὄντα. λυκ. πάνυ* G.

15. *ΛΥΚ.* om G. *τῷ τότε* G. *τῷ πότε* HΩ. *τῷ ποτε* v. *ὁπότε τὸ πρῶτον ᾔεις*] ita correxi. *τὸ πρῶτον ὁπότε εἴης* G. *τὸ πρῶτον σὺ ὁπότε ᾔεις* HΩ et v. et *σύ* quidem quod paullo post insequitur, semel delendum esse jam Gesner perspexit.

*σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας εἰς
τὴν τῶν Στωϊκῶν ἧκες καὶ δι' ἐκείνης ἠξίους ἐπὶ τὴν
ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὔσης καὶ τὴν
εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ
ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή
μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμί-
σοφον εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς*
754 *πολλοὺς ἡμᾶς * δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀπόκριναι,
ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.* ΕΡΜ.
οὐ συνίημι ὅ τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ.
*καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων
φιλοσόφων, οἷον Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους καὶ Ἀντι-
σθένους καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου
καὶ Ζήνωνος καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσί, τῷ σὺ πιστεύσας
τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος ἅπερ
προῄρησαι, ἠξίους κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ
ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ*

---

praeterea ego usus sum transpositione. vide pauca de multis, Philetaerum ap. Athen. XIII p. 587, e (v. 3): *ὅτε τὸ πρῶτον ἐγένετο* et Axionicum ap. Athen. VI p. 239 f: *ὅτε τοῦ παρασιτεῖν πρῶτον ἠράσθην.* confer etiam nostrum supra § 13 init. *τῶν δ' ἄλλων* G et v. *τῶν δὲ ἄλλων* HΩ. *ταῦτ'*] *ταῦτα* GH. *ἐτεκμαίρου* GHΩ et v. *ἐτεκμήρω* CM. *τὸν νῦν δὴ*] *δὲ* pro *δὴ* vitium Reitzianae. *σοφὸν ἤδη* libri. malim vero: *σοφὸν καὶ ἤδη* —. *ἀλλ' οὕτως*] *ἀλλὰ οὕτως* GHΩ. *τότε* HΩ et v. *πότε* G. *ἰδιώτης καὶ*] *ἰδιώτης ἔτι καὶ* (*ἔτι* in litura) G. *ἰδιώτης καὶ* (at *της* in litura) H. *τὸν νῦν*] *τὸ νῦν* G. *ἀγκύλον* GΩ et v. *ἀγκύλα* H. *ὑμετέρων* etiam H sed *υ* in rasura. *εἴας* libri verissime. Cobetus V. L. p. 241 *εἴασας*, quod est ineptum. libri *ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα* (*καταταῦτα* G). at opus est imperfecto. itaque correxi: *ἠξίους*. vide supra § 15 init: *δι' ἐκείνης ἠξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι*; et utroque l. de eadem re agitur. *ἆρα*] *ἄρα* H. *προσειπὼν* GHΩC cum Solano. *προειπὼν* E et v. uti Solanus conjecit, ita plane est in Rhet. Praec. § 13: *μῶν σε ὠγαθὲ ὁ Πύθιος ἔπεμψεν* (sic) *ἐπ' ἐμὲ ῥητόρων τὸν ἄριστον προσειπών, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτόν —; ἄλλον ἐπ' ἄλλο* (*ἄλλω* H) *εἶδος* HΩ et v. *ἄλλον ἐξ ἁπάντων εἶδος* G, errore e superioribus. *ᾠον* HΩ et v. *ὢν* G. *κατασαυτὸν* G. *ΕΡΜ.*] pro persona H habet: ut saepe.

*Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων προσειπών; ἔθος γὰρ
αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν
ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. ἀλλ' οὐδὲν
τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε, οὐδὲ ἠρόμην περί γε τούτων τὸν
θεόν. ΛΥΚ. πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγού-
μενος αὐτὸ ἢ ἱκανὸς ᾤου αὐτὸς εἶναι ἑλέσθαι τὸ βέλτιον
κατὰ σαυτὸν ἄνευ τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ. ᾤμην γάρ.*
16. *ΛΥΚ. οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς διδάσκοις ἂν τοῦτο πρῶ-
τον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ
ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν
τις ἕλοιτο παρεὶς τὰς ἄλλας. ΕΡΜ. ἐγώ σοι φράσω.
ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἴκαζον
ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. πόσῳ τινὶ πλείους * τῶν* 755
*Ἐπικουρείων ἢ Πλατωνικῶν ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμη-
σας γὰρ δηλαδὴ αὐτοὺς καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.
ΕΡΜ. ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε, εἴκαζον δέ. ΛΥΚ.
ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς, ὅς περὶ τῶν
τοιούτων εἰκασμῷ φῂς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτό-
μενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. οὐ μόνον τοῦτο,
ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ
μὲν Ἐπικούρειοι γλυκύθυμοι καὶ φιλήδονοί εἰσιν, οἱ
Περιπατητικοὶ δὲ φιλόπλουτοι καὶ ἐριστικοί τινες, οἱ
Πλατωνικοὶ δὲ τετύφωνται καὶ φιλόδοξοί εἰσι. περὶ δὲ
τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον, ὅτι ἀνδρώδεις καὶ πάντα
γιγνώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν μόνος
βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφὸς καὶ συνόλως*

---

16. *διδάσκοις ἂν* GHΩCM. *ἂν διδάσκοις* v. *τοῦτο* om G
ϊ
solus. *εὐθὺς ἡ ἀρχὴ* G. *ὁρμῶντας*] *ὁρμῶν* (*μων* in rasura) H. *πόσω τίνι* H. *πόσω καὶ τίνι* G. *ἐπικουρίων* GHΩ. *δηλαδὴ αὐτοὺς* (*δηλαδὴ. αὐτοὺς* H) GHΩ. *αὐτοὺς δηλαδὴ* v. *ἀλλ' ἐξαπατᾷς* H et v. *ἀλλὰ ἐξαπατᾷς* GΩ. *εἰκασμῶν* a. *κρίναι* GH. *ἐπικούριοι* G. *εἰσιν, οἱ Περιπατ.* G et v. *εἰσι· περιπατ.* HΩ et *εἰσι* etiam a. *δὲ φιλόπλουτοι* GHΩ, ut ego conjeceram in Quaestt. L. p. 160. *δὲ καὶ φιλόπλουτοι* v. *εἰσι*] *εἰσιν* G. *οἱ Πλ. δ. τετύφωνται*] Diogenes cynicus ap. Diogenem L. VI, 2, 26: *πατῶ τὸν Πλάτωνος τῦφον.* *γιγνώσκουσι* Ω et v. *γιγνώσκουσιν* H. *γινώσκουσιν* Ga.

ἅπαντα. 17. *ΛΥΚ.* ἔλεγον δὲ ταῦτα πρός σε ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὑτῶν· οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὑτῶν. *ΕΡΜ.* οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. *ΛΥΚ.* οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός. *ΕΡΜ.* οὐ γάρ. *ΛΥΚ.* οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. *ΕΡΜ.* καὶ μάλα. *ΛΥΚ.* ὁρᾷς, ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με καὶ οὐ λέγεις τἀληθές, ἀλλ' οἴει
756 Μαργίτῃ διαλέγεσθαί * τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, συνετὸς ἀνήρ, ἔτη τότε γεγονὼς τετταράκοντα περὶ φιλοσοφίας καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευε καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων· οὐ γὰρ ἀξιῶ πιστεῦσαί σοι

---

17. πρός σε Bekker pro πρὸς σὲ —. ἂν bis G. αὑτῶν Belinus pro αὐτῶν. ἀλλ' οἱ] ἀλλὰ οἱ GHΩ. *ΛΥΚ.* om ante οἱ et ponit ante οὗτοι G. post ὡς τὸ εἰκός. libri (etiam EGHΩ): οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. quae verba Solanus summo jure delevit ut scholium vocis οἱ ἀντίδοξοι. nam Lucianus ita certe scripsisset: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ μὴ κατὰ ταῦτα φιλοσοφοῦντες. vide quae ad Symposium § 39 collegimus. οὐ γάρ; G. δ' ἄρα] δ' ἆρ G i. e. δ' ἆρ' —. ὁρᾷς ὅπως αὖθις] ὁρᾷς ὅτι εἰς αὖθις H. με om G. ἀλλὰ οἴει (οἰεῖ H) GHΩ. συνετὸς ἀνὴρ G. συνετὸς (omisso ἀνὴρ) EHΩ. ἀνὴρ συνετός v. τετταράκοντα Jacobitius pro τεσσαράκοντα. ἐπίστευε] ita correxi (vide § 18 init: ἐπίστευον). ἐπίστευσε H et v. ἐπίστευσεν GΩ. τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων HΩ et v. τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνυιν G, ut ipse in Quaestt. L. p. 161 conjeceram adtuleramque infra § 56: πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων. post κρειττόνων libri: ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεῦσαί σοι (πιστεῦσαί τι G). ita GHΩCM. ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι vulgo. correxi nunc equidem: οὐ γὰρ ἀξιῶ πιστεῦσαί σοι —. vide infra § 33 init: ἀξιοῖ — πιστεύειν et postea § 53: οὔτε — πιστεύειν ἀξιοῖς —. adde Aeschyl. Prometh. v. 217 et Arist. Equit. v. 182. οὐκ ἀξιῶ simile est illi οὔ φημι, sed dicitur lenius. olim in Quaestt. p. 161 scribi volueram: οὐ γὰρ ἄξιον πιστεῦσαί σοι —. longe aliter Struvius in L. L. p. 238: καὶ τῶν κρειττόνων ἀξίωσιν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμι, G. Hermannus: τὴν αἵρεσιν, ὡς τῶν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμι —, Halmius: αἵρεσιν τῶν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ ἂν πιστεύσαιμι —, denique J. Bekker: αἵρεσιν τῶν κρειττόνων. ἄξιον, οὐ γάρ; πιστεῦσαί —, quae hic refutare nihil adtinet. videsis, quae ad Lysiam 12 § 68 diximus.

τοιαῦτα λέγοντι. 18. *ΕΡΜ.* ἀλλ' οἶσθα, ὦ *Λυκῖνε*, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεὶ, ἀρρενωποὺς, ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἁβρὸν οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπῖπτον, ὡς ἔμπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. *ΛΥΚ.* ἆρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὦ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἷον δανείζοντας καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις καὶ τἄλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρι ἂν εὐστα-

---

18. *οἶσθα ὦ Λυκῖνε*] nihil mutandum esse, sed *οἶσθα* prorsus ut *ὡς οἶσθα* (et quemadmodum bene Heindorfius ad Plat. Gorg. p. 486, b, magis attice: *οἶσθ' ὅτι*) recte interponi in Quaestt. L. p. 157 observavi comparato etiam l. De Merc. Cond. § 19. nempe haec nostra ad § 15 fin: *ἱκανὸς ᾤου — ᾤμην γάρ* optime referuntur, ut conjecturae Solani: *εὖ ἴσθι ὦ Λ.* et Bekkeri: *ἴσθι ὦ Λ.* in rem vix cadant. denique v. *εὖ ἴσθι* ut Solanus accepit, anonymus usurpat in Demosth. Encom. § 22, non item Lucianus, qui ita loqui in enuntiato solet conditionali, velut in Lexiph. § 11, ibid. § 16, Conviv. § 45, Saturnal. 19, ibid. § 20, ibid. § 29. *οὐδὲν ἁβρὸν*] fuit quum supplerem: *οὐδὲν ἁβρὸν* [*ἐμφαίνοντας*], cujusmodi Lucianea ad Alexandr. § 3 multa conlegi. at nihil addendum esse proxima verba: *ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος* docere videntur. *διάφορον* G. *ὑπερεκπῖπτον* H et fortassis *Ω*. *ὑπὲρ ἐκπίπτον* G. *ὑπερεκπίπτον* v. libri *ἔκπληκτον* mendose. nullus editorum ne memoravit quidem emendationem Marklandi ad Max. Tyr. XI, 6 p. 200: *ἔμπληκτον*, quae uni Hemsterhusio in Anecd. p. (58) jure probata est. ipse enim Marklandus recte: „*ἔμπληκτος*, inquit, est ‚insanus, furibundus': *ἔκπληκτος* ‚terrefactus, adtonitus". de cynico autem (prorsus ut nostro l.) ponitur etiam De Mort. Peregr. § 38: *ἐμπλήκτως καὶ ἀπονενοημένως*. infra ad § 55 in scholio antiquo *ἐμπληξία* est ‚insania'. adde Lobecki copias ad Soph. Ajac. v. 1345 p. 414 ed. pr. (p. 478 ed. sec.). postremo in Arist. Plut. v. 242 et 245 *παραπλήξ* et *μέτριος* simillime oppositi sunt. *φασίν.*] *φασι*; a. *πάνυ*] *πάντη* G. *τἄλλα* v. *τὰ ἄλλα* GHΩ. *ἄχρι* Jacobitius pro *ἄχρις* (*ἄχρις* GHΩ). libri *εὐσταλὴς ἢ —*. quod olim con-

757 λὴς ἢ ἡ ἀναβολὴ καὶ * ὁ πώγων βαθὺς καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτονὶ κανόνα καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων καὶ βαδισμάτων καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους· ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ καὶ φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος; 19. ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρός με πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος συνίημι. ΕΡΜ. διὰ τί τοῦτ' ἔφησθα; ΛΥΚ. ὅτι, ὠγαθέ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παρὰ πολὺ γοῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς ἢ Ἀλκαμένους ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῷ τὸν τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προῃρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βάδισμα ὁρᾶν δυνάμενος;
758 ΕΡΜ. ἀλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς * ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. ἐχρῆν μέν,

---

jeceram: εὐσταλὴς ᾖ ἡ — etiam Bekker et Dindorfius per se correxerunt. ἔχωμεν HΩ et v. ἔχομεν G. ἕξομεν M. ἴωμεν C. διαγιγνώσκειν Ω et v. διαγινώσκειν GHa. ᾖ] ἢ (in rasura) H. εἰ G.

19. παίζεις GΩ et v. παίζῃς H cum Dindorfio (ed. Paris.), quo fortasse non opus est. vide Schaeferum in Mel. Crit. p 115. τοῦτ'] τοῦτο GHΩ. παρὰ πολὺ H pro παραπολύ. εἰκάσοντος G. τυφλὸς ὢν EGHΩ. τυφλὸς ἂν edd. vett. τῷ διαγνῷ GHΩ et v. τῷ διαγνῶναι CM. Schaefer quum in Mel. Cr. p. 100 τῷ διαγνῴη ἂν male conjecisset, melius postea ad Demosth. I p. 263 scribi voluit τῷ διαγνοίη ἄν, quae ad superius: τί ἂν πάθοι τις concinnius referuntur. ego licet pluribus modis haec mutari possint, vulgatam teneo. possis praeterea vel: τῷ διαγνώσεται (collato infra § 43: τῷ διαγνώσῃ, ubi tamen τί ποιήσεις praecedit), vel ob lectionem δυναμένῳ sic: τίς διάγνωσις τοῦ τὴν — προῃρημένου — δυναμένῳ; nam prorsus ita Demosthenes 18, 128 ed. Bekk: σοὶ δὲ ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς τίς μετουσία; ἢ καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; πόθεν ἢ πῶς ἀξιωθέντι; caeterum in Cataplo § 22 pro ἢ τῷ διαγνῷ τις optimi codd: ἢ τῷ διάγνωσις (sic). δυνάμενος GH et v. sed

ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπείπερ μηδὲ ὁρῶσι (καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ.) οἱ δὲ δὴ βλέποντες, κἂν πάνυ ὀξυδερκεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς ἀπό γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; 20. ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστίν. οὐχὶ τῷ τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῄεις αὐτοῖς καὶ ἠξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. καὶ μάλα. ΛΥΚ. πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν τὸν ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅτινα ᾐτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος * ἐρίσαι Ἀθηνᾶν καὶ 759

δυναμένῳ ΕΩ diserte. ἀλλ'] ἀλλὰ G. οὐδέ μοι] οὐδ' ἐμοὶ GH. τῶν τοιούτων] τούτων a. μεγάλων GHΩ et v. δοκίμων C solus. πλὴν εἰ δοκεῖ GHΩ et v. τι ἂν εἰ δοκεῖ CM (errore e superioribus: τί ἂν πάθοι τις εἰ). καίτοι] καί τι a. ὀξυδορκεῖς G.

20. τοιόνδε] τοιόνδ' G. libri οὐχ ὅτι τῆς γνώμης —. bene sane J. F. Gronovius vertit ‚nonne —?‘, sed et hunc miror istud οὐχ ὅτι tulisse et caeteros inprimisque Solanum, qui pessime: ‚saepissime, inquit, sic apud nostrum collocatur illud οὐκ.‘ immo atticis οὐχ ὅτι — ἀλλὰ καὶ est ‚non modo — sed etiam‘, atque οὐχ ὅτι — ἀλλ' οὐδὲ ‚non modo — sed ne — quidem‘. denique solum οὐχ ὅτι ac per se positum significat ‚quanquam‘ et prioribus adnectitur, sicut optime Heindorfius ad Plat. Lysin p. 220, a. sed hic quidem οὐχ ὅτι duplici nomine vitiosum est, primum quod ‚nonne?‘ omnino nusquam significat, deinde quod vox ἔρωτι articulo carere nequit. patet vero Lucianum ut ego restitui, ita scripsisse: οὐχὶ τῷ τῆς γνώμης —. nam οὐχί atticis saepe est ‚nonne —?‘, etiam ab initio enuntiati. προσῄεις H et v. προσίεις G. προσείης Ω. ὀξίους G. γίνεσθαι G. γνώμης ἐστὶν καὶ μάλα H. ὁ μῦθος] eadem fabula in Nigrino § 32 et in Verr. Hist. II, 3. paucis tangitur. nunc vero ut non ipsum

Ποσειδῶνα καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας πέρι· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶ ταῦρον ἀναπλάσαι, τὴν Ἀθηνᾶν δὲ οἰκίαν ἐπινοῆσαι, ὁ Ἥφαιστος δὲ ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπείπερ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἧκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἑκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων ἅτινα ᾐτιάσατο περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεισῶν γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βουλεύεται καὶ ἐπινοεῖ, καὶ εἰ ψεύδεται ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων

---

fontem Aesopum ita tamen Babrium (quasi Aesopum alterum) adire licet Fab. LIX p. 112 ed. Boiss. male vero Vitruvius De Arch. Praefat. lib. III: ‚Socrates memoratur prudenter doctissimeque dixisse oportuisse hominum pectora fenestrata et aperta esse, uti non occultos haberent sensus sed patentes ad considerandum', ubi bene Schneider T. II p. 157: ‚rectius, inquit, haec Momus, quam Socrates sensisse et dixisse perhibetur'. res enim nunc ex ipso patet Babrio LIX, 11. ac ne id quidem Vitruvio profuerit, quod Socrates in carcere aliquot Aesopi fabulas metro conclusit auctore Platone in Phaedone p. 61, b. metro carent Aesopea vulgaria, in his etiam fabula nostra apud Coraën F. 190, Schneiderum 100 et e cod. Flor. Franciscum de Furia F. 275 p. 113 sq. adsentior autem C. F. Hermanno ad Luc. De Conscr. Hist. c. 33 p. 211, qui Momum deum Aesopi aetate vix antiquiorem putat idque hoc magis, quod in Hesiod. Theog. 214 altera scriptura *Μῶλον* haud contemnenda sit. *ταῦρον ἀναπλάσαι* G probante Halmio. *ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι* HΩ et v. vide nunc ipsum Babrium 59, 3: *ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς — ἄνθρωπον, ἡ δὲ Παλλὰς οἶκον —, ὁ δ' αὖ Ποσειδῶν ταῦρον.* *τὴν ἀθηνᾶν δὲ* H et v. *τὴν ἀθηνᾶν τε* G. *τὴν δὲ ἀθηνᾶν* Ω. *ἐπὶ* om G. *θεσάμενος* pro *θεασάμενος* H et mox *ἀτιάσατο* G. *λέγειν* om G (ab initio paginae). *ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου* G. *ἐπέπληξε*] *ἐξέπληξε* a. *ἐποίησεν αὐτῷ*] *ἐνεποίησεν αὐτῷ* Cobetus V. L. p. 241 inepte. tu vide de eadem re Babrium 59, 2 sqq: *τίς καλόν τι ποιήσει. | ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς — ἄνθρωπον.* *ὡς ἀναπετασθεισῶν* (*ἀναπεταθεισῶν* Ω) *γν. γ.*] Tacitus in Germania c. 22 (de ipsis Germanis): ‚gens non astuta nec callida aperit adhuc secreta pectoris licentia joci. ergo detecta et nuda omnium mens.' *ἅπασιν*] *ἅπασι* H. *βουλεύεται* GΩ. *βούλεται* H et v, quod servare licet conlatis verbis proximis: *ἃ βούλεται καὶ ἃ γιγνώσκει.* at Aesopica alterum

οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο· σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου καὶ ἀνέῳκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλεται καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων. 21. ΕΡΜ. παίζεις, ὦ Λυκῖνε. ἐγὼ δὲ κατὰ θεὸν εἱλόμην, καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως· ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρός γοῦν ἐμέ. ΛΥΚ. ὅμως * οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, 760
ἀλλὰ περιόψει με παραπολόμενον ἐν τῷ πολλῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. οὐδὲν γάρ σοι ἀρέσκει ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. οὔκ, ὠγαθὲ ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν μοι ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἑκὼν ἀποκρύπτῃ καὶ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι, ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σύ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε· ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. σκόπει δὴ καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό· ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ σὺ μὴ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν εἰδὼς ἄμεινον. 22. ἔστω δή μοι ἡ μὲν ἀρετὴ τοιόνδε τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα

---

tuentur, veluti codex fabulae ap. Tyrwhitt. De Babrio p. 39: τὰς βουλὰς φανερὰς εἶναι, ὡς ἂν διαγιγνώσκηται, τί βουλεύεται ἕκαστος atque adeo ipse Babrius in l. utcunque corrupto, fab. 59, 12. εἰ ψεύδεται Solanus e Basileensi secunda. ἢ ψεύδεται libri (diserte EGH) et edd. vett. δ' ὑπὲρ edd. vett. δὲ ὑπὲρ GHΩCM. ἔοικεν G.

21. παραπολόμενον EΩ. παραπολλόμενον Ga. παραπολλύμενον H. παραπολλούμενον V. παραποϰούμενον Tbcd. ἐν τῷ πολλῷ GHΩ. ἐν πολλῷ τῷ v. vide comparante Reitzio supra § 1 fin. γάρ σοι EGHΩ. γὰρ ἄν σοι v. ὧν ἂν] τῶν ἂν H. ἐθέλεις] εἰθέλεις G. ἐθέλῃς cd. μοι GHΩ cum Solano. με v. ἐπεὶ δ' οὖν] ἐπειδὰν H. ἀποκρύπτῃ Ω et v. ἀποκρύπτει G. ἀποκρύπτῃς H. δὴ καὶ om G. καταγελάσῃς GHΩ et v. καταγελάσῃ CM. σὺ μὴ M solus. μὴ σὺ GHΩ et v. possis tamen deleto v. σύ conjicere: ἐπεὶ μὴ ἐθέλεις —. ἐθέλεις H et v. ἐθέλῃς GΩC.

22. ἐκπολιτευομένους G. ὀλίγον] ὀλίγων G. καὶ πλεονέκτ.] καὶ om G. libri πλεονεκτούντων, οὐδὲν —. sed nihil

τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ
σός, ἐκεῖθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότα-
τον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον
θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν
ἁρπαζόντων καὶ βιαζομένων καὶ πλεονεκτούντων, [τού-
των] οὐδὲν ἂν ἴδοις, φησίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώ-
μενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται,
761 μάλ' εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, * οἶμαι,
τὰς στάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβου-
λεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ἐστιν ἐκείνοις.
οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι οὔτε ἡδονὰς οὔτε δόξας ὁρῶ-
σιν, ὡς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πό-
λεως ἐξεληλάκασιν αὐτά, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμ-
πολιτεύεσθαι. ὥστε γαληνόν τινα καὶ πανευδαίμονα
βίον βιοῦσι ξὺν εὐνομίᾳ καὶ ἰσότητι καὶ ἐλευθερίᾳ καὶ
τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς. 23. *ΕΡΜ.* τί οὖν, ὦ Λυκῖνε;
οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς
τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένους τὸν
ἐν τῇ ὁδῷ μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγο-
ρεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι καὶ
αὐτοὶ καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας; *ΛΥΚ.* νὴ Δί', ὦ
Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον,

---

certius est supplemento meo: πλεονεκτούντων, [τούτων] οὐδὲν —.

οὐδὲν] οὐδὲ H. ἴδοις GHΩCM. εἴδῃς v. libri (etiam H) φασίν. at correctionem nostram φησίν verba poscunt antegressa: ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σός. τολμώμενον] τολμηρότερον CM. ἀλλ' ἐν] ἀλλὰ ἐν GHΩ. μάλ' εἰκότως GΩ. μάλα εἰκότως H et v. Jacobiti conjecturam καὶ μάλ' εἰκότως ad l. geminum De Merc. Cond. § 41 p. 191 equidem defendi. ἐκποδῶν pr m H. ἐκ ποδῶν G. οὔτε χρυσίον — ὁρῶσιν] in verbo ὁρῶσιν Solanus recte obhaesit. ego sic malim: οὔτε χρυσίου ἔτι οὔτε ἡδονῆς οὔτε δόξης ἐρῶσιν. βιοῦσι] βιοῦσιν a. ξυνευνομία G et paullo ante H: οὐκαναγκαῖα.

23. Δί'] δία GHΩ. τούτῳ] τοῦτο GHΩ. τῶν δ'] τῶν δὲ HΩ. ἀμελητέων G. πολὺν ποιεῖσθαι λόγον HΩ et v. πολὺν ποιεῖσθαι τὸν λόγον G pessime. vide pauca de multis Zeuxin § 7: οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον et Polybium V, 106 fin: βραχύν τινα λόγον ποιούμενοι τοῦ καθήκοντος, et sic ubique. cae-

τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον, καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης πολὺν ποιεῖσθαι λόγον μήτε παίδων ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἔτι, κατεχόντων καὶ κλαυθμυριζομένων ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν· εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντα τὸ
ἱμάτιον, * εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν ἐσσύμε- 762
νον ἐκεῖσε· οὐ γὰρ δέος, μή σέ τις ἀποκλείσῃ καὶ γυμνὸν ἥκοντα. 24. ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με προὔτρεπεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτὸς καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν καὶ φυλέτην

---

terum de hac syntaxi: *σπουδαστέον — καὶ — ποιεῖσθαι* ab Struvio L. L. p. 238 sq. et a me Q. Luc. p. 73 satis dictum est. *ὅτῳ εἰσὶν ἔτι, κατεχόντων* Bekker. libri *ὅτῳ εἰσίν, ἐπικατεχόντων* mendose, ut primus viderat Solanus. *κλαυθμυριζομένων* EHΩ. *κλαυμυριζομένων* G. *κλαθμυριζομένων* edd. vett. *ἀποσεισάμενον* GHΩ et v. *ἀποσεισαμένους* T. *ἀποσεισάμενος* R. *ἀπορρίψαντα* GT cum Jensio. *ἀπορρίψαντας* EHΩ et edd. vett. *κατερύκοιεν ἐσσύμενον* (*ἑσσύμενον* H). utrumque ex Homero sumtum est ut recte scholiasta, qui adfert Jl. ζ', 518: *ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω.* adde Jl. π', 9 et l. suspectum Od. ο', 78. *ἐσσύμενον ἐκεῖσε*] hoc loco *ἐκεῖσε* non minus est necessarium quam *ἐκεῖ* § 24 init: *τὰ ἐκεῖ πράγματα.* nam huic novae civitati patria opposita est citerior (§ 23 med: *πατρίδος τῆς ἐνταῦθα*). *οὐ γὰρ δέος μή σέ τις*] *ΕΡΜ.* *οὐ γὰρ δέος οὐ μήσεα* (sic) G. in quo latere potest: *δέος γὰρ οὐδὲν, μή σέ τις —.* *καὶ γυμνὸν* EGHΩ et v. sed *καὶ* om R et alius codex narrante Reitzio. libri *ἐκεῖσε ἥκοντα.* sed *ἐκεῖσε* ante Jacobitium ego ejeci in Quaestt. Luc. p. 184: ‚dele *ἐκεῖσε* ante *ἥκοντα*, ortum ex antecedente, *ἐσσύμενον ἐκεῖσε*'. aliquid tamen ante nos jam Solano quasi suboluerat, qui egregie: ‚displicet, inquit, etiam duplex illud *ἐκεῖσε*'.

24. *ἤδη*] *ΛΥΚ.* *ἤδη* G. *ἄλλοτε πρ. ἀνδρός*] pro eo quod est *ἄλλοτε* paullo post dictum est *πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν.* atqui ut ipse § 13 med. testatur, Hermotimum scripsit annos natus XL. itaque XXV annorum Lucianus fuit, quum ad philosophum senem adjungere animum vellet, videlicet Athenis. opus est autem philosopho sene, qui unice fuerit Platonicus. noster

ποιήσεσθαι καὶ φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην.

ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν· ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν [ἄν]. ἔλεγε δ' οὖν περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ καὶ δὴ καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδὲ εἷς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς καὶ δούλους καὶ ἀμόρφους
763 καὶ μικροὺς * καὶ πένητας, καὶ ὅλως μετέχειν τῆς πόλεως τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφήν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους τοῦ τῶν λαμπρῶν ἐκ προγόνων, ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολί-

enim priusquam Epicureus evaderet, diu fuit Platonicus, quo tempore juvenis in ,Nigrino' Platonicum sive Nigrinum sive Albinum mire dilaudavit. itaque illud πρεσβύτου ἀνδρός ad Demonactem cynicum referre nullo modo licet, cujus consuetudine postea uti coepit (Vit. Demon. § 1 med.). quodsi Taurus Platonicus circa annum 145 p. Ch. jam extremae senex aetatis fuit: non incredibile est, verba πρεσβύτου ἀνδρός ad Taurum spectare, Herodis Attici praeceptorem, quem A. Gellius (N. A. II, 2 et XVII, 8) audivit Athenis. de Tauro Platonico multa conlegit Clintonus Fast. Rom. II p. 276. sed Lucianus Platonem legere solebat inprimis linguae orationisque comendae gratia, id quod Taurus facere discipulos vetuit ap. A. Gellium I, 9, fin. idem Taurus in Timaeum Platonis commentarios scripserat. at Lucianus postea saltem Platonis Timaeum acerbe risit eisdem fere verbis, quibus in eadem causa Vellejus Epicureus utitur ap. Cic. De Nat. Deor. I, 8. enimvero quum Marcus imperator et Lucianus eodem anno videantur nati fuisse: addo etiam Marcum XXV natum annos (i. e. item anno 145, etiam tunc Caesarem) Aristonis libris delectatum ad philosophiam ab rhetorica primum transisse. res patet e Vaticano codice Frontonis p. 113 ed. Rom: quo codice Niebuhrius quum uti nondum potuisset, tamen ratione inita ad verum accessit proxime (ad Frontonem p. 75 sive in 1: Kleine Schriften II p. 68). ἕπεσθαι] ἔσεσθαί G. ἡγήσεσθαι] ἡγήσασθαι H. ποιήσεσθαι GHCM. ποιήσασθαι Ω et v. φρατρίας GH et lemma scholii. φατρίας Ωabcd. αὐτοῦ Belinus.

την γενέσθαι σύνεσιν καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν καὶ πόνου καὶ τὸ λιπαρὲς καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι, πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα. ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθῃ πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ

ἑαυτοῦ H. αὐτοῦ GΩ et v. οὐ πιθόμην H et v. οὐ πειθόμην GV. οὐκ ἐπιθόμην Ωefgmo. hexametrum ἀλλ' — νεότητος Lehmannus bene agnovit eisque parodiam inesse homerici Jl. ε', 201 sive Jl. χ', 103. πέντε καὶ δέκα H. ἴσως] ἴσων G. ἦν ἂν HΩ et v. ἦν (omisso ἄν) G, quod praestat. nam ex alio genere sunt repetitae ἄν loci Lucianei ap. Jacobitium T. IV p. 369.

ἔλεγε δ' ἂν περὶ H. εἴγε μέμνημαι bcd et v. ὡς (ὥς a) εἴ γε (εὖγε E supra) μέμνημαι EHΩCa. ὡς μέμνημαι G. libri καὶ ἤδη καὶ (etiam GHΩ). correxit Schaefer ad Dionys. De Comp. V. p. 386, falsus in eo, si particulis καὶ δὴ καί vocem ἄλλος utique censuit praemittendam esse. at vide Platon. Charmid. p. 153, a, Lucian. De Morte Peregr. § 13 init. et Toxar. 44 med., quibus in locis καὶ δὴ καί item est: ‚und besonders auch‘.

αὐθιγενὴς GHΩ et v. ἰθαγενὴς C docta correctione. οὐδὲ εἷς GHΩC. οὐδεὶς v. οὐδ' ἀπὸ γένους] οὐδὲ γένους H. οὐδὲ λαμπρῶν v. καὶ οὕτω λαμπρῶν a. οὕτω λαμπρῶν H. οὐ τῶν λαμπρῶν EGΩ, unde correxi: τοῦ τῶν λαμπρῶν —, quod atticum est. vide Aenesidemum in Photii Bibl. cod. 212 p. 169 B: συναιρεσιώτῃ — λαμπρῷ ἐκ προγόνων et Luc. Bis Accusat. § 27: λαμπροὶ τὰ προγονικά. οὐδὲ νομίζεσθαι] dictio est Platonis in Gorgia p. 466, a: οὐδὲ — νομίζεσθαι ἔμοιγε δοκοῦσιν, ubi vide Heindorfium (p. 66). καὶ πόνον καὶ τὸ GΩ et v. καὶ πόνων ἔχειν καὶ τὸ H. πόνων pro πόνον etiam Bourdelotiana (scil. e codice). sed v. ἔχειν quamvis hoc uno modo inseri possit: τῶν καλῶν ἔχειν καὶ πόνον, tamen merum est glossema. caeterum Schaefer in Mel. Cr. p. 129 male conjecit: καὶ πόνων τὸ λιπαρές. at Lucianus ut h. l. πόνον καὶ τὸ λιπαρές (i. e. ‚constantiam‘) conjunxit etiam in Rhet. Praec. § 9 med: πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν καὶ ὑδατοποσίαν καὶ τὸ λιπαρὲς —. λιπαρὲς GHΩTV. ἀλιπαρὲς CM edd. vett. ᾱ litera in E erasa. δυσχερέσιν Ha. Lehmannus commode adfert supra § 5 med: πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες. ταῦτ' edd. vett. ταῦτα GHΩ. ἐπιδείξητε G. διεξέλθῃ GHΩCM. διεξέλθοι edd. vett. τὴν πόλιν] τὴν om GHΩ. ὄντα EGHΩCM edd. vett. εἶναι RTV. ἀγεννὴς] ἀγενὴς G, qui etiam ὅλος pro ὅλως.

χείρων ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης ἢ ἀγεννής, ἢ δοῦλος ἢ ἐλεύθερος οὐδὲ ὅλως εἶναι ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει. 25. *ΕΡΜ.* ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην οὐδὲ περὶ
764 μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν * γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; *ΛΥΚ.* καὶ γὰρ αὐτός, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ καὶ οὐκ ἔστιν ὅ τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἄν, εὖ ἴσθι, μηδὲν ἐνδοιάσας αὐτὸς ᾔειν ἐς αὐτὴν καὶ ἐνεπολιτευόμην ἂν ἐκ πολλοῦ· ἐπεὶ δέ, ὡς ὑμεῖς φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ χρῆναι οὕτω ποιεῖν; *ΕΡΜ.* καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; *ΛΥΚ.* οὐκοῦν ὅσον μὲν ἐπὶ τῷ ὑπισχνεῖσθαι καὶ φάσκειν εἰδέναι πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν, αὐτόχθονες ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδός γε μὴν οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δέ τις ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς
765 μεσημβρίας, καὶ ἡ μὲν * διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ

---

25. ἐπιθυμῶ G. καὶ γὰρ αὐτὸς] καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς H. ᾔειν HΩ et v. εἴην G. ἐνεπολιτευόμην Cobetus V. L. p. 241. libri ἐπολιτευόμην. vide supra § 24: βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλούς. χρῆναι οὕτω GHΩC. οὕτω χρῆναι v. *ΛΥΚ.*] personam om H (uno puncto post τίς posito pro duobus, quibus uti solet ut § 25 init: πόλει: ὁρᾷς). οὐκοῦν] οὐκ οὖν GH. σοὶ μὲν ἐπὶ τὸ v. σὸν μὲν ἔτι τὸ TV. σὸν μὲν ἐπὶ τὸ HΩ. (de G parum constat). emendationem ab Seagero, qui proposuerat: ὅσον μὲν ἐπὶ τὸ adfectam ad D. D. VII, 1 p. 19 perfeci scribendo: ὅσον μὲν ἐπὶ τῷ — ipsorumque fide locorum ab Luciano ostendi in formulis ὅσον ἐπὶ τῷ πλούτῳ, τό γε ἐπ' ἐμοί et similibus ubique dativum esse positum, accusativum autem nusquam. φαίνεται] φ et ν H in rasura. ἡ δέ τις ἐπὶ τὰς G recte Halmio probante. ἡ δὲ τῆς ἐπὶ τὰς HΩ atque sine dubio etiam E, cui codici Reitzius imputat: ἡ δὲ ἐπὶ τῆς. denique ἡ δὲ ἐπὶ τὰς v.

εὔυδρος HΩ et v. ἔνυδρος GTUVd et pm E, quod et ipsum est Lucianeum. καὶ ἡδεῖα οὐδὲν v. καὶ ἡδεῖα καὶ οὐδὲν (ουδὲν

σκιᾶς, εὔυδρος καὶ ἡδεῖα [οὖσα] καὶ οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα, ἡ δὲ πετρώδης καὶ τραχεῖα πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται μίαν οὖσαν ἐς τὰ ἐναντιώτατα τελευτῶσαι. 26. ἔνθα δή μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὑτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας μήτε ἄλλῳ ἡγήσασθαι δυναμένους ἀκολουθήσοντι. κἂν ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς αὑτοῦ ὁδοῦ καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ παρ' αὐτὸν ὁμοίως

H) GHΩ. equidem supplevi: καὶ ἡδεῖα [οὖσα] καὶ οὐδὲν —. qui enim ad structuram loci et ad participia proxima ἔχουσα — προφαίνουσα adtenderit, hic participio οὖσα plane opus esse videbit. ἡ δὲ] ἡ δὲ H ut saepe. ἡ δὲ — προφαίνουσα] haec om G. καὶ δίψος (δῖψος H) H et v. καὶ δίψος bis habet Ω. ἐς τὰ] εἰς τὰ H. ἐναντιώτατα Jensius. libri ἐναντιώματα itaque diserte GH.

26. ἔνθα δή μοι] ἔνθα δὴ tempus designare vel locum solet ut sit ,tum (ibi) vero', velut in Toxar. § 6 et § 32 et Hermotim. § 36 fin. nostro autem l. jam dudum correxi: ἔνθεν δή μοι idque teneo et idem suspicor Hemsterhusio placuisse, qui h. l. conjecisse dicitur: ἐνθένδε μοι (in Animadverss. in Luc. p. 24 sive Anecdot. p. 58). τῆς ἀτραποῦ ἐφεστώς] ita conjeci. libri (etiam GHΩ): τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεστώς. at a plerisque Jensii conjectura: τῆς ἀτραποῦ ἑκάστης. ἐφεστώς recepta est. cur autem κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ verba non plane necessaria (sequitur enim ἐν τῇ εἰσόδῳ) pondere inutili magis onerarunt? immo delendum erat ἕκαστος, utpote natum ex inferiore: λέγων ἕκαστος αὐτῶν. τὴν αὑτοῦ Graevius recte pro τὴν αὐτοῦ. τοὺς δ'] τοὺς δὲ HΩ. μήτε ἄλλ. — ἀκολουθ.] sententiam et versio Gesneri: ,qui nec ipsi venerint neque deducere alios sequentes possint' adsecuta est et justo illa quidem audacior conjectura Schmiederi: μήτε ἄλλοις ἡγήσασθαι δυναμένους ἀκολουθήσουσι. ego meam correctionem tenui: μήτε ἄλλῳ ἡγήσασθαι δυναμένους ἀκολουθήσοντι. vide infra § 26: καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες et inprimis § 27: τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; codices enim mihi

καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν πλῆθος τῶν ὁδῶν καὶ
766 *τὸ ἀνόμοιον * αὐτῶν οὐ μετρίως ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ, καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα, ἥντινα τραπόμενος ἢ τῷ μᾶλλον αὐτῶν ἀκολουθήσας ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.* 27. *ΕΡΜ. ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν, ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας μετεληλυθός. ΕΡΜ. πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. ὅτι ὁ μὲν τὴν Πλάτωνος τραπόμενος καὶ συνοδοιπο–*

---

favent non item Schmiedero. *μήτε ἄλλοις* (*ἄλλους* efg) *ἡγήσασθαι δυναμένοις* (*δυναμένους* efg) *ἀκολουθήσαντας* vulgo, absurde. *μήτε ἀλλήλοις* (*ἀλλήλοις* etiam E, sed *ἄλλοις* quod mirere G) *ἡγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσοντας* GΩ et (ubi *σοντας* in rasura) H. nempe *ἀλλήλοις* (pro vulgata *ἄλλοις*) natum est ex *ἄλλῳ* (*λοις* supra), ut patet ex H, qui *η* literam ne habet quidem sed ita dat: *ἀλλ' λοις* (non sine rasura). *τῆς αὐτοῦ* Graevius pro *τῆς αὐτοῦ*. *τοὺς* (*τοῦς* H) *ἄλλους* HΩ et v. *τοῖς ἄλλοις* G. *αὐτὸν* EGHΩTUV. *αὐτῷ* v. vide Philopseud. § 18: *οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν φημι*. adde Jov. Trag. § 49, et ibid. § 8, ubi collato A transpone: *καὶ ὁ παρ' αὐτὸν Ἄττης*. aliter D. Mort. XX, 2 et ibid. § 4. *τό τε τοίνυν πλῆθος* EGHΩ. *τό τε* (*τότε* a) *τοίνυν τὸ πλῆθος* edd. vett. *ὑπερδιατεινόμενοι* EGHΩ et scholiasta in lemmate et expositione. *ὑπερδιατεινάμενοι* edd. vett. *τὰ ἑαυτῶν* v. *τὰ αὐτῶν* (*αυτων* cum rasura super *υ* H) GHΩ. Cobeti vero conjectura V. L. p. 113: *τὰ ἑαυτοῦ ἕκαστος* paene mihi exciderat. at duces illi minime singuli philosophi dicuntur sed plures, ut numero opus sit plurali.

μᾶλλον αὐτῶν Halmius. *μᾶλλον αὐτῷ* G. *μᾶλλον* H et v. de Ω cui Halmii conjectura tacito datur, non constat. Halmio quum alia favent tum § 27 med: *τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων*.

27. *γὰρ* om a. *ποίαν*] *ποῖαν* H. *πᾶσαν* C. *ἢ τίνι* GHΩ et v. *ἢ τίσι* CM. *ἀναφ*^{αι}*νεται* (rasura inter *φ̄* et *ν̄*) H. fortassis a pm fuerat: *ἀναφύεται*, sicut ego in Qu. L. p. 261 praeter necessitatem conjeceram. *μετεληλυθὸς* EGHΩM recte. *μετεληλυθὼς* C. *μετεληλυθόσι* v. *δῆλον ὅτι* Jacobitius pro *δηλονότι*.

ρήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δῆλον ὅτι, ὁ δὲ τὴν Ἐπικούρου, ἐκείνην, καὶ ἄλλος ἄλλην, σὺ δὲ τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γάρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτως; ΕΡΜ. *πῶς γὰρ οὔ;* ΛΥΚ. *οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ, τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν καὶ αὐτὸν τὸν ἡγεμόνα μιᾶς πεπειραμένον καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα καὶ λέγοντα, ὡς αὕτη μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν. οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκται πρός τι τέλος καὶ εἶδέ τινα * πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ* 767
ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύεσθαι, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἐμοὶ γοῦν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδών, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν· καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν· αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις οὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους ἢ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν εἰς Κόρινθον στέλλειν. ΕΡΜ. *καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ*

καὶ ἄλλος] *καὶ* om EH. conjicere altero *ἐκείνην* deleto possis: *ὁ δὲ τὴν Ἐπικούρου, καὶ ἄλλος ἄλλην —.* sed vulgatam in Qu. L. p. 261 defendi. *οὕτως* EGHΩa. *οὕτω* bcd et aliae. *καὶ αὐτὸν τὸν ἡγεμόνα* G probante Jacobitio. *καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἡγεμόνα* HΩ et v. *ἐπὶ* om G. *ἀφίκται* H et *εἶδέν τινα* G. *πολιτεύεσθαι* G. *πολιτεύσασθαι* HΩ et v. *ἡδέως εἰς* libri (etiam GHΩ) et edd. vett. *ἴσως· ,ὡς εἰδὼν‘* U perinepte. sed praeclare Solanus correxit: *ἢ δέον εἰς* — cum Y. vide Quaestt. L. p. 47. *ὅδ' εἰς* GH edd. vett. sed recte *ὁ δ' εἰς* n. *ἔμοιγ' οὖν* v. *ἔμοι γ' οὖν* H pro *ἐμοὶ γοῦν*, ut in Qu. L. p. 161 scripsi.

ὁ τινὰ] *ἁ τινὰ* lemma scholii. *δὴ* om G. *ἀπορίαν μεν* pro *ἀπορίαν με* H et mox *ἐστιν* pro *ἐστι.* *αἱ δὲ ἄλλαι* GH. *παραπαίοι* vulgo recte. *παραπαίη* HΩa et rec m E. *παραπαίει* GCM. *οἴεσθαι*] *οἴεσθε* Ω. *εἰς Ὑπερβ.* H et v. *ἐς Ὑπερβ.* Ω. *ἐς εἰς ὑπερβ.* a. *Ὑπερβορέους* (omisso *εἰς*) G. libri *καὶ τὴν εἰς Ἰνδούς*, sed correxi: *ἢ τὴν εἰς Ἰνδοὺς* —. vide § 28: *ἐπὶ Βαβυλῶνος ἢ Βάκτρων.*

ἀλλαχόσε ἄγει. 28. *ΛΥΚ. οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε,*
οὐ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε καὶ
ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν,
ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν· ἐπεὶ
λήσομεν οὕτως ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης τὴν
ἐπὶ Βαβυλῶνος ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ'
ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν
ἀρίστην ἑλομένης, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν
768 *ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡντιναοῦν. δυνατὸν μὲν γὰρ * καὶ*
τοῦτο γενέσθαι, καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ
χρόνῳ· ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων οὐκ οἶμαι
δεῖν παραβόλως ἀναρριπτεῖν οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ
κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶ,
τὸν Αἰγαῖον ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε
οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα
καὶ ἀκοντίζουσα μὴ πάντως ἔτυχε τἀληθοῦς ἑνὸς ὄντος
ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν. ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ
ὑπῆρξεν, ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν
μήρινθον ἐνέτεμεν, ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παρὰ πολὺ
ἐκεῖνο εὐλογώτερον [ἓν] τῶν πολλῶν τρωθήσεσθαι καὶ
769 *περιπεσεῖσθαι * τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο*
τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ

---

28. *οὐκ οὖν* GH. *οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο* v. *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνο* GΩ. *οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο* H. *τῇ τύχῃ*] *τῇ ψυχῇ* H. *ἑλομένης*] libri *ἑλομένους*, quod correxi. nam mox § 28 eadem res his verbis declaratur: *ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν.* *ὁρμήσαμεν* G. *ἐγένετο ἐν* Ω et v recte. *ἐγένετο καὶ ἐν* GH. *δεῖν* GHΩ et v. *δεῖ* TV. *προβόλως* G. *οὐδὲ ἐς* GHΩ. *στενὸν*] *στενὴν* H. *Ἰώνιον* E. *ὅτε* GHΩ et v. *ὅτι* CM. *αἰτιασαίμεθα* CM. *τἀληθοῦς* G. *τῆς ἀληθοῦς* EHΩ. *τοῦ ἀληθοῦς* v. *ὄντως* G. *Ὁμηρικῷ*] Il. Ψ, 865 sqq. *ἐνέτεμεν* EGHΩC. *ἔτεμεν* v. illud est i. q. *διέτεμεν, ἀπέτεμεν*, ut Homerus l. l. v. 867: *ἀπὸ μήρινθον τάμε.* *παρὰ πολὺ* H pro *παραπολύ.* libri *εὐλογώτερον τῶν πολλῶν.* non recte Pelletus, Guyetus aliique supplebant: *εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τι.* immo supplendum erat, quemadmodum supra positum est: *εὐλογώτερον ἓν τῶν πολλῶν.* nam ita demum argute sibi invicem opposita sunt hoc loco *ἓν τῶν πολλῶν* et paullo post: *ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων.* vide autem si opus Saturnal. § 2: *τοῦ πολλοῦ δήμου*

ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζεις οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῷ τις αὑτὸν τῇ πνεούσῃ τὰ ἀπόγεια λυσάμενος ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ καὶ δεδιότα καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα σκέψασθαι, εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὔριον τὸ πνεῦμα τοῖς Κορινθόνδε διαπλεῦσαι * ἐθέλουσι, καὶ νὴ Δία 770
κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι καὶ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν διαρκέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα. 29. ΕΡΜ. οὕτως ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παρὰ πολύ. πλὴν οἶδά γε, ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ εἰς τὴν Κόρινθον, ἐκείνοις ἕψῃ κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών· ἄλλως δὲ ἀδύνατον. ΛΥΚ.

εἰς et Somnium § 9: τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς. τῆς om G. ἐπευθὺ GH. εἰκάζεις οἶμαι] ita conjeci. εἰκάζω οἶμαι H. εἰκάζειν οἶμαι GΩ et v. ἀνατρέψαι G. ἐπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὐτόν v. ἐπιδῷ τις αὐτὸν (αὐτὸν etiam a) τῇ πλεούσῃ GHΩ. unde primum hoc ipso ordine: ἐπιδῷ τις αὑτὸν correxi. tum pro τῇ πλεούσῃ certatim τῇ πνεούσῃ emendarunt Solanus, Hemsterhusius Anecd. p. (58), Elsner ad Act. Apost. 27, 15, Fischer ad Welleri Gr. III P. I p. 252, Schaefer ad Bosii Ellips. p. 49 aliique passim, adferre soliti Charonis § 3 et Act. Apost. 27, 40.

ἀλλα ἀνάγκη (sic) H. ἀλλὰ ἀνάγκη G. διαφθ^ε είρεσθαι G, qui etiam ναυτικῶντα et τοπολὺ —. ἀναβάντα] ἀναβάντας HΩ. ἐπισκοπὴν Ga. οὔριον] οὔρειον Ω. Κορινθόνδε EGHΩTV probante post Graevium Schaefero ad Bosii Ell. p. 49. εἰς Κόρινθον v. ἐθέλουσιν H. ἕνα τὸν ἄριστον] nil opus est conjectura: ἕνα τῶν ἀρίστων.

29. οὕτως] ita conjeci. libri οὕτω γε, sed γε natum ex inferiore: οἶδά γε. caeterum vide infra § 69: παρὰ πολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω et D. Meretr. 9, 1: ἄμεινον ἦν παρὰ πολύ. ἄμεινον G et v. ἀμείνων HΩ. ἅπαντας τὰς ἐν G. ἐθελήσῃς γε] ἐθελήσῃς δὲ GHΩ. εἰς τὴν κόρινθον EGHΩTVCM. πρὸς Κόρινθον v. libri (etiam GHΩ) ἀνελθεῖν, sed recte Jacobsius ad Porsoni Advers.

ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἂν ἐλθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ, ἕκαστος. ὥστε ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστερον τὸ τοιοῦτον ἄχρι ἂν εὕρωμεν τὸν ἀληθῆ ὑπισχνούμενον. 30. ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότι καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἀριστοτέλην καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με ἢ καὶ νὴ Δί' ἐς δικαστήριον ἀγαγόντες ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιντο
771 λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί * παθὼν ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παρὰ πολὺ, χθὲς καὶ πρῴην γενο-

---

p. 291: ,pro ἀνελθεῖν με, inquit, scribe: ἂν ἐλθεῖν με, i. e. me venturum esse.' μεθ' ἑαυτοῦ] καθ' ἑαυτου H. ὥστε om. G. ἀσφαλέστερον] ita correxi. libri ἀσφαλέστατον, vitio frequente et hic ob superius γελοιότατον faciliore. τοιοῦτον H et v. τοιοῦτο EGΩ. ἄχρις libri (etiam GHΩ), sed bene Jacobitius ἄχρι. τὸν ἀληθῆ ὑπισχνούμενον] ita conjeci. τἀληθῆ ὑπισχνούμενον HΩ et v. τἀληθῆ (omisso altero) G, quod non bene Jacobitius probabat. nostrae rationi proxima favent § 30: ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων. ad rem ipsam autem confer inferiora § 34: φημὶ, ἄχρι ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθής ἐστι προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδεμίαν αἱρεῖσθαι. ex quo sequitur nostri loci verba: ἄχρι — ὑπισχνούμενον sic accipienda esse: ,donec in eum qui vera profiteatur, incidamus: id quod nunquam futurum est'. negat enim h. l. Lucianus ullum philosophum plane vera vidisse. Jacobitius fortassis a Belino inductus est, qui loco parum intellecto verba ἄχρις — ὑπισχνούμενον quasi glossema delebat, ut quae omnem argumentationem putaret evertere. sed bene Lehmannus a Belino dissensit.

30. τὰ τῶν στωϊκῶν εἰδότι GHΩM. εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν v. ἀριστοτέλην HΩ et v. ἀριστοτέλη G. ἢ καὶ νὴ δί' (δία G) GHΩa, ut in Qu. L. p. 155 conjeceram. ἢ νὴ δί' M. καὶ νὴ Δί' v. ἐς GHΩM, εἰς v. δικάζοιντο] δικάζοντο Ω. ζη-

*μένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ᾽ ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾶν ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ θατέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ᾽ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ· καὶ ἤν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον. τοιαῦτα ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. 31. ἢ τάχ᾽ ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μηδεπώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδών, οἷοι ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τὸ παράπαν, ἔν τινι συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων δυσχυρίζοιτο καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους * εἶναι λευκοὺς ἢ* 772 *ξανθοὺς μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ᾽ ἂν ὑπ᾽ αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα; οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ᾽ ἡμῶν οὐδαμόσε, οὐδὲ*

νοντα G. *παρὰ πολὺ* HΩ pro *παραπολύ*. *ἐχρῆν*] *ῆν* in rasura H. *καταγιγνώσκειν* H et v. *καταγινώσκειν* GΩa. *οἱ δέ γε* GHΩ et v. *οὐδέ γε* C. *τοῖς δικασταῖς ποιεῖν οὐδὲ* GΩ et v. *ποιεῖν τοῖς δικασταῖς οὐδὲ* H, quo indicio cave ita transponas: *οὐχ οὕτω ποιεῖν προστ. τ. δικ.* *θατέρου*] ita conjeci propter G, qui: *τὰ ἑτέρου* (sic). *τοῦ ἑτέρου* HΩ et v. *ὑπὲρ* GHΩ et v. *περὶ* C. *ὡς*] *ὃς* c. *ἀντεξετάζοντες* EGHΩVdfg et fortasse CM. *ἀντεξετάζοντας* abc. *καὶ ἤν*] inter *καὶ* et *ἤν* rasura in H. *δικαστήριον. τοιαῦτα* H interpungit cum Seyboldo. *δικαστήριον τοιαῦτα*, vulgo. *ἄττα* a et fortassis Ω. *ἅττα* GH et v.

31. *μηδαμόθι*] *μηδαμόθεν* H. *ἆρα*] *ἄρα* G. *οὐδαμόσε οὐδὲ*] in H m sec supra: *ουδεμαὶ* (i. e. *οὐδαμῇ* vel *οὐδαμά*). *οὐδὲ τὰ παρὰ*] ita conjeci. *οὐδὲ νὴ δία τὰ παρὰ* HΩ et v. *οὐδὲ*

τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὁποῖά ἐστιν εἶδες. νὴ Δία φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην. ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; ΕΡΜ. οὕτω· δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. καὶ γάρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκέτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ. 32. ΕΡΜ. τὸ ποῖον; ΛΥΚ. ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ καὶ φήσει πρός με ὧδέ πως· ἀνάλογον τοίνυν ὦ Λυκῖνε κείσθω τις ἡμῖν τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδώς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μηδεπώποτε μήτε ἐς Πλάτωνος μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον μήτε ὅλως παρ' ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι μηδὲν οὕτω
778 καλὸν εἶναι μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς ἄλλοις, οἷα * τὰ

εἶδες νὴ δία παρὰ (sic) G, qui solus genuinum verbum εἶδες servavit recte etiam conjunctis vocibus tribus εἶδες νὴ Δία. at enim has voces quae nostro l. plane sunt absurdae ego post ὁποῖά ἐστιν transposui. qui autem easdem voces νὴ Δία male delebat, Bekker vitium ipsum tamen animadvertit. τοῖς ἄλλοις GHΩ et v. τῶν ἄλλων TV. ἄλλοις οἶδας ὁποῖα edd. ante Jacobitium. sed recte ἄλλοις ὁποῖα EGHΩa. (in HΩ diserte abesse dicuntur tam οἶδας quam εἶδες). ὁποῖα ἐστιν GH. ὁποῖά ἐστι Ω et v. post ὁποῖα ἐστὶ (vel ἐστὶν) libri omnes pergunt: φαίην (in H rasura super ην) ἂν ἔγωγε. sed ego hic inserui verba εἶδες νὴ Δία, quae ipsa codex G supra habet post οὐδαμόσε οὐδὲ itaque scripsi: ὁποῖά ἐστιν εἶδες. νὴ Δία φαίην ἂν ἔγωγε —. nam sic demum quum toti loco consultum est, tum ea recte junguntur, quae sibi invicem aperte opposita sunt: παρ' ἡμῶν οὐδαμόσε οὐδὲ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις —. τὸν πρεσβύτην] post haec verba omnes praeter Bekkerum male interrogant. ἐπιπλῆξαι EGHΩTV et fortasse CM. ἐκπλῆξαι edd. vett. ἔμοιγε HΩ et v. ἔγωγε G. οὐκέτ' GH pro οὐκ ἔτ'. καὶ τοῦτο πάνυ H et v, ut sententia flagitat. male GΩ: τοῦτο καὶ πάνυ.

32. ὦ λυκῖνε κείσθω τὶς ἡμῖν GHΩ. κείσθω τις ἡμῖν (ἡμῶν CM) ὦ Λυκῖνε CM et v. οὗτος ὁ] ος ὁ in rasura H. μὴ δὲ πώποτε H ut solet (sed cum rasura inter ποτ). μὴ πώποτε G. ἐς Πλάτωνος] ‚domum Platonis'. sed possis ἐς τὰ Πλάτωνος, ut est § 34 fin. μήτε παρὰ] μήτε περὶ a. μήτε ὅλως GΩCM. μηδὲ (μὴ δὲ H) ὅλως H et v. παρ' ἄλλον ΩCM. πρὸς ἄλλον GH et v. παρὰ τοῖς ἄλλοις Vorstius et Gesner. παρὰ τοῖς πολλοῖς libri (etiam GHΩ). Στοᾶς] στωᾶς G. δόξειέ σοι G

τῆς στοᾶς ἐστι καὶ ἃ ἐκείνη φησίν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἓν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ; ΕΡΜ. τὸ ἀληθέστατον δηλαδὴ ἐκεῖνο, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες, οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος κἀκεῖνα μεταξὺ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ προσθεὶς αὐτός. 33. ΛΥΚ. ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον καὶ τοὺς ἄλλους, οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμέ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός

---

et v. δόξειέν σοι Ω. δόξει ἔν σοι H. δόξειεν ἄν σοι C. οὐδὲ πώποτε H et v. οὐδεπώποτε fortasse GΩ. at isto modo scribendum esset: οὐδεπώποτε δὲ —. τὸν ἕτερον πόδα] sic ipse noster De Hist. Conscr. § 29 init. alia dedit Schwidopius Obs. Luc. II p. 39. προελθὼν] προσελθὼν H. ἀποκρίνωμαι] ἀποκρίνομαι GHΩ. ΕΡΜ. τὸ ἀληθέστατον — GΩ. pro persona notam personae (:) habent EH. at Lycino continuant edd. vett. unus Hermotimus dicere ita potest: ἡμεῖς — ἐκμανθάνομεν — ὁ γὰρ διδάσκαλος —. adde quod et prima verba τὸ ἀληθέστατον sunt respondentis et inferiora § 33 init: ἦ νομίζεις —; denuo incipientis loqui. δηλαδὴ ἐκεῖνο G. ἐκεῖνο δηλαδὴ HΩ et v. κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν] vide nostra ad Convivium § 39. μεταξὺ διέξεισι GH verissime. μεταξὺ καὶ διέξεισι v et fortassis Ω. προσθεὶς libri recte, quod minus recte Halmius explicat in censura l. l. p. 240: ‚mit Hinzufügung seiner eignen Bemerkungen'. immo recte Lehmannus ita verterat: ‚quasi corollarii loco'. nam pro verbo προσθείς scribi etiam poterat ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ, ut in Zeuxide § 2 exstat. philosophi veteres saepe libros suos in partes duas dividunt, in criticam qua aliarum sectarum placita refutent et in dogmaticam qua sua ipsorum decreta confirmare studeant. hoc autem l. non de libris philosophorum agitur sed de acroasibus stoici, in quibus ars dogmatica primaria esse debebat, nec nisi secundaria pars critica. adjice nostra ad § 33 fin.

33. ΛΥΚ. ἦ GΩ cum Solano. personam om H et v. ἦ pro ἢ Solanus. οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας HΩ et v. οὐχὶ δὲ ἀναλάσαντας G. οὐχ ἡδέα γελάσαντας C. ὁ ἑρμότιμος HΩ et v. ἑρμό-

σου ὁ Ἑρμότιμος. ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν
πιστεύειν καὶ οἴεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὁποῖ'
ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν ἢ οὐκ εἰδότες ἢ κρυπτόμενοι τἀληθές.
οὐκοῦν ἤν τινα [καὶ] τῶν ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον πρὸ
774 τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα * ἢ πὺξ κενὴν
[τινα] πληγὴν καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν
παίοντα, [πότερ'] εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης
ὢν ὡς ἄμαχόν τινα, ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥᾴδια εἶναι
καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταιρομένου
αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὁπόταν κατα-
γωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν καὶ κρατήσῃ, ὁ δ'
ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν μηδὲ Ἑρμότιμος
ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς
ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα
εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥᾳδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον
ἂν εἴη τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ κατασκευά-
σαντες ἐκεῖνοι ἀσθενῆ εὐθὺς ἀνατρέπουσιν, ἢ καὶ νὴ
Δία τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἳ κάρφη τινὰ συνδήσαν-

τιμος G. ἡμέτερα GHΩVUcd. ὑμέτερα ab. ὁποῖ' ἂν G. ὁποῖα ἂν HΩ et v. τἀληθὲς GHΩC. τὸ ἀληθὲς v. οὐκ οὖν G. ἥν τινα H. libri καὶ τῶν ἀθλητῶν. sed καὶ delendum est. ἴδῃ GHΩ et v. ἴδοι C. πρὸ] καὶ πρὸ CM. κενὴν πληγὴν τινα GΩ et v. κενήν τινα πληγὴν H solus recte, cujus scripturae ignarus τινὰ olim deleveram ut natum e superiore ἥν τινα vel inferiore ἄμαχόν τινα. ὡς τὸν] ὡς Juntina (d) sola recte addit. sed om EGHΩ et codd. omnes. vide Lucianea ab me collecta ad D. Deor. XX, 15 p. 53. libri παίοντα, εὐθύς. at quum πότερα hic deesse nequeat, supplevi: παίοντα, [πότερα] εὐθύς. omnino totus hic l. adeo corruptus est, ut aperte in cod. antiquo legi satis recte non potuerit. οἰήσεται] οἰείσεται a.

ἀντερομένου GΩ. ἀντ^αι^ρομένου (sed inter ι et ρ rasura) H. ὁπότ' ἂν GH. ὁ δ'] Ωn. ὅδ' GHa et v. ἀπαγορεύσει GHΩ.

μὴ δὲ H. ἀπόντας (correctum ex ἀπάντας) H. οἰέσθω G et v. οἴεσθαι HΩ. οἰεῖσθαι C. ὅμοιον] ὁμοίως H. ὅμοιος M. ἂν εἶναι libri. aut cum Belino scribendum est ἂν εἴη aut supplendum: ἂν εἶναι [δόξειε], sicut est supra § 32 med: θρασὺς εἶναι δόξειε. οἰκοδομήμασι G. in Quaestt. L. p. 168 hanc similitudinem ductam volui ex Jl. ο', 362 sqq. ἐπὶ κοντοῦ GΩ

τες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πήξαντες οὐ πόρρω προθέμενοι στοχάζονται ἀφιέντες, καὶ ἢν τύχωσί ποτε καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν οὐδὲ Σκυθῶν ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα οὐδὲ περιμένοντα τὸ βέλος, * ἔστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδιδράσκοντα ὡς ἔνι 775
μάλιστα· θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ ποτε καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι κἂν δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ φρύγανα προθέμενοι κατατοξεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας, καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἡμῶν κρατεῖν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἅ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος, ὅτι

οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον.

---

edd. vett. ἐπὶ κόντου edd. recc. ἐπὶ κοντῷ H. προθέμενοι] θέμενοι G. διαπήρωσι G. τὰ κάρφη — ἀλλ' οὐ Πέρσαι hoc ordine GΩ v et qui διεξῆλθεν (pro διεξελήλυθεν) CM. sed τὰ κάρφη εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων ἀνέκραγον εὐθὺς ὥς τι μέγα ποιήσαντες ἀλλ' οὐ πέρσαι H. ἐμπέσῃ GH et v. ἐμπέσοι Ω. διαδιδράσκοντα] ἐπιδιδράσκοντα Ω. ἔνι] ἐνὶ H. pro γέ τοι in Ω lacuna. ἐπὶ σκοποῦ] ἐπισκοποῦ G. τοῦ τόνου] τοῦτον οὐ Ω. τούτων οὐ C. ὠμοβοίνην G. ὀμοβοιάκω C. οὕτως (οὕτω a etiam a) πιστεύουσιν Ω. κἂν] καὶ H. οἰστοὺς HΩ. ὀϊστοὺς v. γραψάμενοι] γραψόμενοι G. πρὸς ἐκείνας καὶ κρατήσαντες] πῶς ἐκείνων κρατήσαντες Ω. ἡμῶν κρατεῖν GHΩ verissime. κρατεῖν ἡμῶν v. φαίημεν] φαίη μὲν GH. ἂν H (diserte) et v. om G. ὅτι additum ex EGHΩ. om v. λεύσουσι GH et v. lacuna est in Ω. verba sunt Homeri Jl. π', 70, ubi eodem modo libri variant. pro ἕκαστος in Ω lacuna. toto hoc l. ei ridentur, qui in scholis alios philosophos verbo refellant scilicet. hoc illud est ἀκονιτὶ κρατεῖν (D.

ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. 34. ὁ
Πλάτων δ' ἄν μοι δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι τῶν ἐκ
Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ ἐκεῖ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρα-
κουσίῳ Γέλωνί φασι δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο
ἐπὶ πολὺ διαλαθεῖν αὐτόν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν
776 τύραννον ἄνδρα· μέχρι δή τινα γυναῖκα * ξένην συνε-
νεχθεῖσαν αὐτῷ τολμῆσαι εἰπεῖν ὅπως ἔχοι. τὸν δὲ
παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ ὀργίζεσθαι, ὅτι
οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν.
τὴν δὲ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ· ὑπὸ γὰρ
τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς μηδὲ ὁμιλῆσαι πλη-
σίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν

Mort. 29, 1 et alibi) sive ut Horatius in Epist. I, 1, 51: conditio dulcis sine pulvere palmae.

34. *δοκεῖ* HΩUY. *δοκῇ* GC edd. vett. *τῶν ἐκ Σικελίας ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα* GH et v. sed Ω pro *ἐκ* habet *ἐκεῖ* cum lacuna duarum fere literarum. hinc certo supplevi: *τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ ἐκεῖ* (sive *τἀκεῖ*) *πλεῖστα*. nam *τὰ πλεῖστα* prorsus est ineptum. libri *συρακουσίῳ* (*συρρακουσίῳ* a). *Συρακοσίῳ* Dindorfius et (V. L. p. 86) Cobetus. *ἐπὶ πολὺ* GH. *ἐπιπολὺ* v. *ἐπὶ τοῦ* (cum lacuna) Ω. res ipsa prius tradita erat ab Aristotele ap. Stobaeum Flor. V, 83, qui sic: *Γέλων ὁ Σικελίας τύραννος σαπρόστομος ἦν. ὡς οὖν τῶν φίλων εἶπέ τις αὐτῷ, ὠργίζετο τῇ γυναικὶ ὅτι οὐκ ἐμήνυσεν αὐτῷ· ἡ δὲ ἔφη· ‚ᾤμην γὰρ καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως ὄζειν τὸ στόμα'.* quod autem antiquus ad h. l. scholiasta contendit Dionem Prusaensem per euphemismum cognomen accepisse *χρυσόστομον* (pro *σαπρόστομον* scilicet), eadem traduntur in Prolegomenis Dionis in cod. Florent. ap. Boissonadium ad Eunapium p. 136 sq. at Dionem non alia causa, sed ab eloquentia dictum esse *χρυσόστομον* Photius in Bibl. cod. CCIX p. 165 diserte prodidit. *ξυνενεχθεῖσαν* G. *συνενεχθεῖσαν* caeteri et H in textu ubi marg rec m *συνεχθεῖσαν*. *τολμῆσαι εἰπεῖν*] ita olim correxi. *τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν* GH et v. *καὶ τολμῆσαι εἰπεῖν* Ω. eodem verbo in re eadem utitur Aristoteles l. l.: *ὡς οὖν τῶν φίλων εἶπέ τις αὐτῷ* —. frustra igitur Cobetus in V. L. p. 146 ita conjecit: *τολμῆσαι κατειπεῖν* (indicium fecisse).

παρὰ GHΩTVbed. *περὶ* CMa. *τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ* v. *ἐλθόντα* om G. *τὴν* posterius om HΩ. *τὴν δὲ παραιτεῖσθαι* libri etiam H in textu, sed marg rc m: *τὴν δέ φασι παραιτεῖσθαι*. *ὑπὲρ γὰρ* libri mendose. recte Wyttenbachius aliique: *ὑπὸ γάρ*. vide quae dixi ad l. De Merc. Cond. § 40

*τοῦ στόματος. καὶ ὁ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἅτε μόνοις
τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ
ὁποῖα τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ
Χρύσιππος εἴποι ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐ-
τὸν ἄκριτον ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι πιστεύσας τινὶ
τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν
φημι, ἄχρι ἂν ἄδηλον ᾖ, τίς ἀληθής ἐστι προαίρεσις
ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδεμίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς
ἄλλας τὸ τοιοῦτον.* 35. *ΕΡΜ. ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς
Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν καὶ Ἀριστοτέλην καὶ Ἐπίκου-
ρον καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· οὐ γὰρ κατ'
ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νὼ δὲ, ἐγώ τε καὶ σὺ ἐφ'
ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας
πρᾶγμα, οἷον ἐγώ φημι αὐτὸ * εἶναι· Αἰθίοπας δέ* 777
*γε ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακου-
σῶν ἐπὶ τὸν λόγον; ΛΥΚ. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν
ἐκποδὼν, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον·
σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡΜ.*

---

p. 190. *ὁ ἑρμότιμος* CM. *ἑρμότιμος* GHΩ et v. *τοῖς* om G. *συνὼν* G pr m. *ἀγνοεῖν* Ha. *εἴπερ*] *ὑπερ* Ω. *λιπὼν*] *λιπὸν* G. *ὁρμήσαιμι* G et v. *ὁρμῆσαι μὴ* Ω. *ὁρμῆσαι. μὴ* H. *τῶν μόνῳ*] *τῶ μόνω* G. *ἑνί τε λόγῳ*] *ἕνι γε λόγω* H. pro *λόγῳ* G *λόγον* (?). *ἄχρι ἂν* GH. *ἄχρις ἂν* Ω et v. *ὕβρις*] olim timide supplebam: *ὕβρις γὰρ* [*ἄντικρυς*] *ἐς τ. ἄ.* ob locos similes (Prometh. II § 18 et De Merc. Cond. § 26). at hic quum verba *ὕβρις ἐς τὰς ἄλλας* tam arcte cohaereant, nihil videtur supplendum esse.

35. *πρὸς τῆς Ἑστίας*] schol. antiquum ad h. l. ab initio ita scribe et supple: *φίλον ὄντα κατὰ τῆς ἑστίας ἐξορκοῖ· αὕτη γὰρ καὶ πρὸς τὸ* [*φίλους*] *εἶναι ἡμᾶς ἑστιᾷ, καθ' ἃ καὶ Πλάτων* — et deinceps lege: *καὶ πρὸς φιλίαν αὕτη συνάγει* —. abutitur autem Platone cujus longe alia veriloquia sunt in Cratylo p. 401, c et d. *ἀριστοτέλη* G. *νῶϊ* GHΩ et v. *νῦν* C. sed *νὼ* Dindorfius attice, uti Lucianus solet. *δὲ* om G. *δέ γε* GHΩCM et fortassis E, cui *γε* pro *δέ* tribuunt. *δὲ* v. *συρρακουσῶν* a. *ἐκ ποδῶν* G. *πρὸς τὸν λόγως* H. *ἐρεῖν*] *λέγειν* G. *μόνα* CM. *μόνον* GHΩ et v. *λέγῃ*] *λέγει* G. *μόνον τοῦτο* libri verissime. fuit qui *μόνος τοῦτο* inepte conjiceret. *τέτταρα*] *τέτταρον* Ω. *ὁ ἀνὴρ* GHΩ. *ἀνὴρ* v. *ποτε οὖν* G.

δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνα τὰ
τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων,
κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα.
οὑτωσὶ δὲ σκόπει· ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο,
ὡς αἱ δύο δυάδες τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν,
ἆρα δεήσει περιιόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι
ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς
εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ὁ ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;
ΛΥΚ. αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. ΕΡΜ. τί ποτ᾽ οὖν ἀδύ-
νατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνοις τοῖς
Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ πείθεσθαί τε αὐτοῖς καὶ μη-
κέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα ὡς οὐκ ἄν ποτε τὰ
τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ᾽ ἂν μυρίοι Πλάτωνες ἢ
Πυθαγόραι λέγωσιν; 36. ΛΥΚ. οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ
Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμέ-
778 νοις * εἰκάζεις, πάμπολυ αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν
φαίης; ἔστιν ᾧτινι ἐντετύχηκας λέγοντι, τὰς δύο δυάδας
συντεθείσας τὸν ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν;
ΕΡΜ. οὐκ ἔγωγε· ἢ μαίνοιτ᾽ ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμ-
βαίνειν λέγων. ΛΥΚ. τί δ᾽, ἐντετύχηκας πώποτε, (καὶ
πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν,) Στωϊκῷ τινι καὶ Ἐπι-
κουρείῳ μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς ἢ τέλους; ΕΡΜ.
οὐδαμῶς. ΛΥΚ. ὅρα τοίνυν, μή πως με παραλογίζῃ,
ὦ γενναῖε, καὶ ταῦτα φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν,
οἵτινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας
ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς λέγων, ὡς οὗτοί εἰσιν οἱ

εἶναι (post ἀδύνατον) om H. μόνοις CM. μόνον GHΩ et v. ὡς additum ex EGHΩ (et CM?). om edd. vett. πέντε γένοιτο d et H (sed H habet τ in ras.). γένοιτο πέντε G. πέντε γένοιντο EΩabc. οὐδ᾽ ἂν Ω et v. οὐκ (οὐκ H) ἂν GH. κἂν M male hic quidem. aliter in Abdicat. § 32: κἂν μυριάκις πίῃ —. λέγωσιν GΩ et sec m H et v. λέγουσιν pr m H. λέγουσι a. 36. πάμπολυ (πάνπολυ G) αὐτῶν διαφέροντα EGHΩU (CM?). πάνυ διαφέροντα αὐτῶν edd. vett. ἢ μαίνοιτ᾽] ἡμαίνοιτ᾽ G. τί δ᾽ G. τί δὲ H. τί δαί; Ω et v. Στωϊκῷ] στωϊκῶν M. ἐπικουρίῳ GHΩ. με παραλογίζῃ G et v. με μὴ παραλογίζῃ Ω. inter με et παραλ. rasura in H. τέτταρα GHΩ. τέσσαρα v. εἰ οὕτως] εἰ om G. ἐπικούριοι GHΩ. σφᾶς] σφὰς GHa.

τὰ δὶς δύο τέτταρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως
ἔχει. φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς
μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν 779
αὐτά· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς
μὲν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγῆσθε εἶναι, οἱ Ἐπικού-
ρειοι δὲ τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς [μὲν] λέγητε σώματα
εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζῃ καὶ ἀσώματόν τι
ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ
[αὐτὸ] τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβών, ὡς ἀναμφιλόγως
ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτοῖς ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμ-
βανομένων τῶν ἄλλων καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι·

σφεῖς non sine dubitatione Bekker, non sine clamoribus Cobetus V. L. p. 107 falso illi quidem. nam quum in personarum oppositione accusativum esse necessarium Schaefer ad Bosii Ell. p. 224, multo certe usitatiorem idem ad Soph. Oed. R. v. 958 et Lobeckius ad Phryn. p. 750 sq. judicassent: ipse in Quaestt. L. p. 101 satis demonstravi nominativum tunc quoque longe frequentiorem esse, accusativum tamen in tali quidem distributione ab graecis non repudiatum. οὕτω ξυντιθέναι] οὑτωσὶ τιθέναι cum Bekkero Cobetus V. L. p. 107 scil. ob verba proxima: οἱ τὰ δὶς δύο τέτταρα τιθέντες. at vide supra § 36 init: τὰς δύο δυάδας συντεθείσας et infra § 48 fin: ταῦτα συντεθέντα. enimvero bene F. Gronovius contulerat ‚computare' (rationes), aeque illud latinùm atque ‚putare'. ὑμᾶς EGHΩU. ἡμᾶς abcde. ἢ οὐ δοκοῦσι] ἢ ἢ δοκοῦσί G. ὁπόταν ὑμεῖς μὲν Ω et v. ὁπόταν μὲν ὑμεῖς H. sed G post ὁπότ' ἂν ὑμεῖς continuo pergit λέγητε, σώματα mediis omissis. ἡγῆσθε Schmieder. libri ἡγεῖσθε (H diserte). ἐπικούρειοι hic H et ‚semper' E. libri ὑμεῖς (ἡμεῖς d) λέγητε. supplevi: ὑμεῖς μὲν λέγητε. νομίζῃ GM. νομίζει HΩ et v. καὶ ἀσώματόν HΩ et v. καὶ om G. πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον HΩ et v. πάνυ τῶν ἀμφισβητουμένων G. scripturae paullo inferiores αὐτὸ ἔχειν et mox αὐτὸ εἶναι licet falsae perdocent hic alicubi αὐτό excidisse et in margine codicis positum fuisse: excidit autem αὐτό hoc ipso loco, quo supplevi: πάνυ αὐτὸ τὸ ἀμφισβητούμενον. nam eadem res plane sic dicitur et ab nostro in Jov. Trag. § 38: αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, ξυναρπάζεις et ab aliis, velut a Frontone p. 269 ed. Rom: αὐτὸ δὴ τὸ ἀμφισβητούμενον σφετεριζόμενος. illud doleo pro συλλαβών verbo aptissimo Bekkerum σὺ λαβών infeliciter conjectasse. at sicut διδόναι philosophis est ‚sponte concedere', ita λαμβάνειν eisdem est ‚jure sumere', sed συλλαμβάνειν πλεονεκτικῶς

ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον ἢ εἰδέναι, ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.
780 37. *ΕΡΜ.* οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι * πῶς βούλομαι εἰπεῖν. *ΛΥΚ.* οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοῦτο φήσεις. *ΕΡΜ.* εἴσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. θῶμεν γάρ τινας δύο εἰσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερὸν,

---

est ‚injuria corripere'. omnino hoc ipsum: τὸ ζητούμενον (ἀμφισβητούμενον) συναρπάζειν (s. πλεονεκτικῶς συλλαμβάνειν s. σφετερίζεσθαι) nihil aliud est nisi id quod nos dicimus: ‚das erst zu beweisende mit Unrecht als schon bewiesen annehmen'. quam vim verba τὸ ζητούμενον συναρπάζειν vel apud unum Sextum Empiricum saepenumero habent (Pyrrhon. II, 35 p. 64; II, 57 p. 69; II, 60 p. 70; II, 65 p. 71; II, 67 p. 72; II, 121 p. 84; III. 52 p. 132; III, 74 p. 138; Adv. Mathem. VII, 266 p. 248; VIII, 364 p. 368 ed. Bekkeri). quod autem hoc ipsum supra ita latinum feci, ut verbo uterer corripiendi, auctorem dabo Lucretium, cujus locus in suo genere unicus est De R. N. V, 247: ‚illud in his rebus ne corripuisse rearis | me mihi, quod terram atque ignem mortalia sumpsi | esse —'. ubi quum Lambinus falsa lectione ‚Memmi' (pro ‚me mihi') deceptus male conjecisset: ‚ne me arripuisse rearis, Memmi': tandem Lachmannus antiquam scripturam ‚ne corripuisse rearis me mihi' jure suo restituit. ἴδιον] ἰδίων G. αὐτοῖς Marcilius. αὐτοῖς ἃ GC. αὐτὰ EHΩM. αὐτὸ edd. vett. dativus αὐτοῖς aeque hic necessarius est ac supra: ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς. sed voci αὐτοῖς additum est ἃ non ‚mira quadam ratione' (ut ait Lehmannus), verum hoc modo ἃ (supra) αὐτοῖς. est autem αὐτὰ merus error pro tertia lectione αὐτὸ, qua paullo ante usus sum. αὐτῶν pro αὐτῶν Bekker. τοῦτο εἶναι] αὐτὸ εἶναι C. ἔνθα δὴ] ἔνθα δεῖ (εῖ in ras.) H. at ἔνθα δὴ in Toxar. § 6, ibid. § 32 et alibi exstat. οἶμαι om Ω. Στωϊκῶν ἐστι μόνων ab et (ubi ὧν et νων in ras.) H. Στωϊκῶν ἐστι μόνον GMcd. στωϊκὸν (στοϊκὸν Ω) ἐστι μόνον EΩ. ὥρα] ὅρα G. δικάζειν] διδάξειν Ω.

37. πῶς] αὐτῶν M. οὐκ οὖν GH. τοῦτο φήσεις] ita correxi. τοιοῦτο φήσεις H. τοιοῦτον φήσεις v. οἷόν τι] ὅ, τι C. εἰσεληλυθέναι G. ἐσεληλυθέναι HΩ et v. ἐς τὸ — ἀπο-

εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι. δεήσει
δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ
κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. *ΛΥΚ.* καὶ μάλα. *ΕΡΜ.* ἔχει
δὲ πάντως ὁ ἕτερος. *ΛΥΚ.* πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπό-
λωλεν; *ΕΡΜ.* οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὕρῃς αὐ-
τήν, οὐκέτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς
οὐκ ἔχει. *ΛΥΚ.* πρόδηλον γάρ. *ΕΡΜ.* καὶ εἴ γε μὴ
εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως
ἔχει, καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ οὕτω δεῖ. *ΛΥΚ.* ἔχει γάρ.
ΕΡΜ. καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς
Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκέτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώ-
σομεν ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἂν
ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν; 38. *ΛΥΚ.* οὐδενός, εἴ γε εὕροιτε
καὶ εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός,
ἢ εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δέ, ὦ
ἑταῖρε, πρῶτον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν
νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι, τὸν ἕτερον αὐτοῖν τὰ φώρια
ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τινες· εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον
αὐτὸ ἄδηλον ὅ τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις ἢ σκύφος
ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι * λέγουσι 781
καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν, ἀλλ' οἱ μὲν

λωλέναι] haec om G. Ἀσκληπιεῖον C. ἀσκληπειον H. Ἀσκληπεῖον EΩ et edd. ante Bipontinam. ἐρευνηθῆναι] εὑρεθῆναι H. αὐτούς, ὁπότερος] pro his jure exspectes potius: ὁπότερος αὐτῶν et fortassis huc spectat lectio superior in M: αὐτῶν (pro πῶς). *ΛΥΚ.* πῶς] personam om G et statim pro *ΕΡΜ.* habet *ΛΥΚΙΝΟΣ.* οὐκ οὖν H. ἂν] εἰ G. οὐκέτι GHΩ pro οὐκ ἔτι. *ΛΥΚ.*] *ΕΡΜ.* G. πρόδηλον γὰρ] γὰρ additum ex EGHΩ.

ΕΡΜ. om G. μη εὕροιμεν ἤδη ἐν τῷ H (addito ἤδη) errore nato ex inferioribus: εὕροιμεν ἤδη. οὐδὲν ἐρεύνης] οὐδὲ εὑρήσεις H. οὐδὲ GHΩ et v. sed om CM. οὕτω CM et v. οὕτως GHΩa. corrige aut quod malim: καὶ ἐρεύνης οὐδὲ οὕτω δεῖ (deleto οὐδὲν), aut: καὶ οὐδὲ οὕτως ἐρεύνης δεῖ. *ΛΥΚ.* om G.

ἔχοι γὰρ H. *ΕΡΜ.* om G. οὐκέτι GHΩ pro οὐκ ἔτι. γὰρ ἂν GHΩC. γὰρ v. ἔτι om C.

38. ἢ εἰ ὅλως HΩ et v. εἰ ὅλως V. ἢ ὅλως GT, male quidem. ὑμῖν] ἡμῖν C. πρῶτον G. πρότερον HΩ et v vitio vulgari. ἐς] εἰς H. μάλα om C. ἀπολλόμενον M. γοῦν] γ' οὖν GH. οἱ δὲ ἀργύρου] οἱ δὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολο-

χαλκοῦ, οἱ δὲ ἀργύρου, οἱ δὲ χρυσοῦ, οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν. ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον. ΕΡΜ. διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. ὅτι ἄδηλον, εἰ φιάλη ἦν τὸ ἀπολόμενον. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' οὔ τοί γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που, εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ θεοῦ· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς

γοῦσιν·] ἀργύρου (sic) Ω. οἱ δὲ χρυσοῦ] εἶναι λέγουσιν addit G. ex his scripturis in ΩG patet sive post ἀργύρου sive post χρυσοῦ haec omnia falso repetita fuisse: εἶναι λέγουσι καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν. κασσιτέρου Ω et v. κασιτέρου H. κασσιιτέρου G. καττιτέρου Dindorfius. at κασσιτέρου libri etiam De Hist. Conscr. § 34 et ipse Lucianus formam καττίτερος minus probasse videtur in Judic. Voc. § 8. αὐτὸ in litura G. ἀποδύσαι GH. εὕρῃς] εὕροις GC. εἰ φιάλη] ἡ φιάλη G. ἦν τὸ ἀπολόμενον G verissime. τὸ ἀπολόμενον ἦν v. ἦν — φασὶν] ἦν: εἰδέγε χρυσὴν ἅπαντες φασὶν H (mediis puto omissis).

libri ἀλλ' (ἀλλὰ G) οὔτι γε, sed recte solus Bekker: ἀλλ' οὔ τοί γε. dixi ad l. De Conscr. Hist. § 29 οὔ τί γε ‚nedum' significare fallique eundem Bekkerum, qui G. Hermanno auctore tum quoque οὔ τοί γε conjicere soleat. nunc Babrii versum addo, in quo formam μή τι (nedum) ipsum metrum postulat, quem l. Suidas s. Πυρρίχη ita legit: ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν | μὴ καταγέλαστον, μή τι πυρρίχην παίζειν, Babrii autem codicillus ap. Boisson. p. 150 (p. 45 Lachm.) ita: ἐ. γ. κ. ὁ. β. | ἄνευ γέλωτος, μή τι κἂν χορῷ παίζειν, hoc est: μή τί γ' ἐν χορῷ παίζειν. eodemque quo ap. Babrium modo etiam ap. Lucian. in Anachars. § 11 κἂν et οὔ τί γε sibi respondent. ceterum ab Hermanno dissensit etiam Schaefer ad Demosth. I p. 265. at cum superiore οὔ τί γε, quod est ‚nedum', cave temere confundas formulam ἀλλ' οὔ τοί γε, quam in Luc. Conviv. § 4 cod. Gorl. bene servavit. constanter enim dixisse videntur ἀλλ' οὔ τοί γε et magis attice ἀλλ' οὔ τοι — γὲ non item ἀλλ' οὔ τί γε. nostro quidem l. τοι prorsus est aptum ut in apodosi enuntiati conditionalis. ἀπόλοιτο] ἀπόλλυτο H. δῆλον] δήλῃ H. οὐ γὰρ δῆλόν που, εἰ] που esse arbitror

φιάλας εἶναι χρυσᾶς; ΕΡΜ. ἔγωγε. ΛΥΚ. δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα εἰς μέσον καταθέντα εἰκάζειν, ὅ τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἴεσθαι. 39. καὶ γὰρ αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν σκύφον, ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον, καὶ ὁ μὲν ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅντινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια ἔχοιεν, ἄδηλον καὶ οὕτως, ὅστις ἦν ὁ τὰ τοῦ θεοῦ * ὑφῃρημένος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. 782
τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἕν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην· (θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι). ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε,

---

mendosum et corrigo: οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ —. vide hic § 39: εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον et D. Mort. 25, 1: οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ἰέναι] ἱέναι a.

39. αὖ τὸ EGHΩ edd. vett. αὐτὸ TVmno. ἐστι a. ἀποδυθησομένων EGHΩTUV (CM). ἀποδυσομένων edd. vett. σκῦφον G. τοῦτο ἱερόν ἐστιν libri recte i. e. ,an sit ex genere sacrorum (non privatum). dixerat enim supra § 37 amissam fuisse φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν. vide etiam § 39 med: ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν et § 38 fin: θεῖον κτῆμα. frustra igitur Halmius et alii conjecerunt: τοῦτο τὸ ἱερόν ἐστιν. καὶ εἰ πάντες] καὶ οἱ πάντες G. ἔχοιεν (sed ι in ras.) H verissime. εἶχον v et fortasse GΩ. libri pessime: ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ —. quae ita uti res poscebat transposui: ἄδηλον καὶ οὕτως, ὅστις ἦν ὁ —. eodem prorsus modo de re eadem supra § 38: ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη ἦν τὸ ἀπολόμενον (ut ibi G optime verba collocat) et iterum paullo post § 38: οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ θεοῦ. ὁ τὰ] τὰ G. γὰρ καὶ] καὶ om G. ἀπολομένην] ἀπολλυμένην M. ἐκάμνομεν] ἐκάμομεν GHM. δέ σε] δέ γε G. ἢ οὖν] ἢ οὖν Gg. ἦν οὖν H. παρὰ EGHΩ. περὶ edd. vett. νηδία H. Ὀλυμπίασιν Jacobitius pro Ὀλυμπιάσιν. τὰ λαιὰ] τὰ παλαιὰ Ω. Ἠλείου] ἡλίου G. ἠλείου H. Lucianus ubi de certa

καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. **ΕΡΜ.** *καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ καὶ πολλαχόθι.* **ΛΥΚ.** *ἦ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου;* **ΕΡΜ.** *νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπίασιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου θέαν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα.* **ΛΥΚ.** *οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν, ὅντινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν;* **ΕΡΜ.** *οἶδα γάρ.* **ΛΥΚ.** *οὐκοῦν ἄμεινον σὺ ἂν εἴποις ὡς ἐγγύθεν ἰδών.* 40. **ΕΡΜ.** *τὸ μὲν παλαιὸν ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος φύλλα δάφνης—* **ΛΥΚ.** *μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε, ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε.* **ΕΡΜ.** *κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ· ἐς ταύτην*
783 *ἐμβάλλονται κλῆροι μικροί, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι * τὸ*

---

persona loquitur, saepe antiquos homines ad suam aetatem transfert, velut in Timone ipsum Timonem. ita Euanoridas quoque antea poterit vixisse. diversus tamen ab Lucianeo ille est *Εὐανορίδας* ipse quoque Eleus isque Arato aequalis, qui est ap. Polybium V, 94. sed nihil ab Lucianeo differre ego Solano adsentiens eum judico, qui de victoribus Olympicis libellum scripserat, auctore Pausania VI, 8, 1: *Εὐανορίδᾳ δὲ Ἠλείῳ — γενόμενος δὲ Ἑλλανοδίκης* (nam Luciani quoque Euandrides Eleus est ‚hellanodica'). sed in Pausania Clavier (Hermotimi loco fortasse ductus) inepte conjecit: *Εὐανδρίδᾳ* (debebat saltem prorsus attice: *Εὐανδρίδῃ*). immo recte libri ap. Pausaniam *Εὐανορίδᾳ* dorice poteratque etiam Lucianus dorice *Εὐανορίδα* scribere, sed poterat, non debebat. eadem enim nomina sunt dorice haec: *Εὐάνωρ, Εὐανορίδας* et *Ἀντάνωρ Ἀντανορίδας*, attice autem haec: *Εὔανδρος Εὐανδρίδης* et *Ἄντανδρος, Ἀντανδρίδης.* *θέαν μοι προκαταλαβόντος*] De Saltat. § 85 fin: *μέμνησο — καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν.* Aristides XLVI T. II p. 406 Dind: *ὥσπερ θέαν προκατειληφότες καὶ τοὺς ἄλλους εὐθὺς συγχωρεῖν δέον.* *πολίταις*] *ὁπλίταις* M. *γινόμενα* H. *παγκρατίζειν* a. *οὐκ οὖν* pm H.

ἄμεινον σὺ ἂν εἴποις Bekker et ego olim. libri: *ἄμεινον σὺ εἴποις* (*εἶπας* G). *ὡς ἐγγύθεν* GHΩC. *ἐγγύθεν* vulgo. hic H in marg: *περὶ κλήρου* et: *πῶς κληροῦσι.*

40. *ἀργυρᾶ* GΩ. *ἀργυρὰ* Habcd. *κυαμιναῖοι* H. *μὲν τὸ ἄλφα* Dindorfius. libri *μὲν ἄλφα.* *ἑκατέρα* (α posterius in ras.) H. *βῆτα*] $\bar{\beta}$ G et mox $\tilde{\gamma}$ (ubi . γ . a). *κατὰ ταὐτὰ* Bek-

μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι. ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν τὸ ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ, ἐς δύο δὲ τὸ βῆτα, καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτά, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχουσι. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διὶ καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα καὶ μετ᾽ ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν. ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκέτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιιὼν ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει, τὸν δὲ τὸ βῆτα τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοῖς ὁμογράμμοις κατὰ ταὐτά. οὕτω μέν, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ

---

ker. γράμμα ἔχουσι] sic correxi. γράμμα ἔχοντες v, sed γράφουσιν (γράφουσι EC) ἔχοντες EHΩC. γράφουσιν (omisso altero ἔχοντες) G. error natus est e literis ουσιν olim supra scriptis: ουσιν
ἔχοντες. προσευξάμενος τῷ Διί] Jovem prius precatur Olympium. olim enim nihil majoris rei sine precibus sacrisve inceptum est. vide Jl. ε', 174, Aristoph. Nub. v. 128, Vesp. 388, Thesmoph. 38, Ran. 873, Platonem in Timaeo p. 27, C et e romanis vel T. Livium in fine Praefationis. ἀνέχει EGHΩRTUV. ἀντέχει edd. vett. ἀλυτάρχης] ἀγετάρχης G. ἑλλανοδίκων G. at infra bis (§ 41 et § 42) eadem res sine dubio tribuitur hellanodicis, quorum fidem singularem multi laudarunt post Herodotum II, 160, ad quem l. Valckenarius plura conlegit. adde praeter Hermotimi memoriam Philostratum (semivivum licet!) Περὶ Γυμναστ. p. 76, 15: Ἠλείοις ὁ κότινος ἄσυλος μένει κατὰ τὴν ἐκ παλαιοῦ δόξαν. etsi quum Elei cives una certarent, civibus suis haud raro hellanodicas gratificatos esse quum per se credibile est, tum intuenti tot numero Olympionicas ex Elide oriundos. quam rem tetigit Cobetus De Philostr. περὶ Γυμν. p. 80 sqq. οὐκέτι GHΩ pro οὐκ ἔτι. οὕτω H et v. οὕτως GΩ. ἄλφα] ᾱ G. τῷ — ἀνεσπακότι H et v. τὸν — ἀνεσπακότα GΩC. τὸ ἕτερον] τὸν ἕτερον C. ᾱ G. παγκρατίζειν C. β̄ GH. β, a. τῷ τὸ βῆτα] τῷ B̄ H. τὸ β̄ GΩ. τὸ τὸ βῆτα C. τοὺς ἄλλους om C. τοῖς ὁμογράμμοις] ita correxi. libri τοὺς ὁμο-

ἀγωνισταί, οἷον ὀκτὼ ἢ τέτταρες ἢ δώδεκα· ἢν δὲ
περιττοί, πέντε ἑπτὰ ἐννέα, γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ
κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο
οὐκ ἔχον. ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περι-
μένων, ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ
784 ἀντίγραμμα. καὶ ἔστι τοῦτο οὐ * μικρά τις εὐτυχία τοῦ
ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπε-
σεῖσθαι. 41. *ΛΥΚ.* ἔχ' ἀτρέμα· τούτου γὰρ ἐδεόμην
μάλιστα. οὐκοῦν ἐννέα ὄντες ἀνεσπάκασιν ἅπαντες καὶ
ἔχουσι τοὺς κλήρους. περιιὼν δή, (βούλομαι γάρ σε
Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκοπεῖς τὰ γράμ-
ματα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ
ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς καὶ συζεύξῃς

γράμμους. κατὰ τὰ αὐτὰ H. κατὰ ταῦτα a. οὕτω μὲν ἢν EHΩ et fortasse V, sed οὕτω μὲν G. οὕτω μὲν γὰρ ἢν v absurde. possis (sed minime opus): οὕτω μὲν οὖν ἢν —. οἷον GT et v. ὅλον EΩa. ὅλοι H. τέτταρες GHΩC. τέσσαρες v. . δ . a. δώδεκα] . ιβ . a et mox . ε . et iterum . θ, (sic a). γράμμά τι H. γράμματι c. συμβ.] συμβάλλειν cave mutes, quod saepius legere memini, ubi συνεμβάλλειν item dici poterat. ἐφεδρεύει] ἐφεδρεύειν G. περιμένων] περιμένειν HΩ. τὸ ἀντίγραμμα] malim sine articulo: ἀντίγραμμα. possis etiam: ἄλλο ἀντίγραμμα, ut paullo ante scriptum est: ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον. οὐ μικρά τις εὐτυχία HΩ, quod libenter recepi. οὐ μικρὰ εὐτυχία v et fortasse G. τὸ μέλλειν] τῷ μέλλειν H. de re ipsa convenit quodammodo Pausanias VI, 1, 1 (loquitur autem de Olympicis): ἐπιστάμενος ὅσοι τῷ παραλόγῳ τοῦ κλήρου καὶ οὐχ ὑπὸ ἰσχύος ἀνείλοντο ἤδη τὸν κότινον. ubi jam Kuhnius nostrum l. apte comparavit.

41. ἔχ'] ἔχε GHΩ. ἀτρέμα GHΩ et v. ἀτρέμας M. τούτου] τοῦτο H. οὐκοῦν] οὐκ οὖν GH. ἐπισκοπεῖς GHΩCRTV. ἐπισκοπῇς E. ἐπισκόπησον edd. vett., quod partim e scriptura libri E partim e l. simili § 44 init., ubi est ἐπισκόπησον, conjectum dixeris. at magis concinne verba § 40: περιιὼν ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ipsa iterantur. tum vero et δή solum (ut in Rhetor. Praec. § 6 fin.) et multo saepius καὶ δή (veluti De Merc. Cond. § 12, Arist. Vesp. v. 1224 aliisque locis ap. Hartungum De Particulis I p. 265 sq.), ubi quid fingitur, cum indicativo conjungi solent, quemadmodum hic est: περιιὼν δὴ ἐπισκοπεῖς. πῶς] πῶς οὖν G. in Anglic. (R) in hac pagina personae vario

αὐτούς. ΕΡΜ. πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φής; ΛΥΚ. ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, οὐ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνό ἐστιν· οὐ γὰρ προείρηται ὅτι τὸ κάππα ἢ τὸ μῦ ἢ τὸ ἰῶτα ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον. ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ ἄλφα ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον ἄλφα ἔχοντα, καὶ εὑρὼν ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας, ἐντυχὼν δ' αὖθις τῷ βῆτα τὸ ἕτερον βῆτα ὅτου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρι ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον. 42. ΕΡΜ. τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ ἢ δευτέρῳ ἐντύχοις, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. οὔμενουν, ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ τι καὶ πράξεις. πότερον αὐτίκα ἐρεῖς, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν; ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

---

confusae. ἢ om M. τὸ μὲν] τομὲν H. εὕροις] εὕρῃς G. ἐκεῖνο H cum Gesnero. ἐκεῖνος GΩ et v, quod ita excusare non licet, ut subsessor ipse intelligatur. immo praegressa: τὸ γράμμα ἐκεῖνο nunc ita dividuntur: τὸ μὲν γράμμα — οὐ μὴν — εἰ ἐκεῖνο. ergo Gesneri emendatione nihil est certius. προήρηται G. τὸ κάππα ἢ τὸ μῦ ἢ τὸ ἰῶτα Bekker. τὸ Κ ἢ τὸ μ ἢ τὸ ἴ H. τὸ Κ ἢ τὸ Μ ἢ τὸ Ι caeteri libri. τῷ ἄλφα H. τῷ Α caeteri. τὸ ἕτερον ἄλφα H. τὸ ἕτερον Α caeteri. δ' αὖθις G. δὲ αὖθις HΩ et v. τῷ βῆτα τὸ ἕτερον βῆτα Ω et v. τῷ Β τὸ ἕτερον Β H. τὸ β τὸ ἕτερον β G. libri pessime: ὅπου ἐστὶ (ὅπου ἐστὶν H), quod vitium a criticis neglectum est. at, sicut ego supra posui, ita Lucianus scripserat: ὅτου ἐστὶ —. ἄχρι Jacobitius. ἄχρις GH (Ω?) et v.

42. libri ἐντύχῃς, quo servato Lehmannus τί δ' ἢν — conjecit. at de re tam incerta exspectatur (servato εἰ) ἐντύχοις, uti recte Belinus et alii. confer infra § 43: τί δέ, εἰ — γράφοιμεν, τί ποιήσεις; et cum Lehmanni conjectura Abdicat. § 32: τί δ' ἂν — ἐπανέλθῃ — τί με πρᾶξαι δεήσει; οὔ μεν οὖν Ga. δεήσει] δεήσῃ H. οὐκ ἂν μάθῃς H. οὐ μάθοις G. ἐπὶ γοῦν τῶν (ἐπεὶ γ' οὖν τὸν G) ἐννέα ἦν GHΩ et v. ἦν οὖν ἐπὶ τῶν ἐννέα CM. τὸ εἶ Bekker. τὸ ε H. τὸ Ε v. οὕτως GHΩa.

ΕΡΜ. καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι· ἐπεὶ
785 γοῦν * τῶν ἐννέα, ἣν τὸ εἶ εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων ἐστί. ΛΥΚ. πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. οὕτως· τὸ ἄλφα δύο αὐτῶν ἔχουσι καὶ τὸ βῆτα ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων οἱ μὲν τὸ γάμμα οἱ δὲ τὸ δέλτα πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν, ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ εἶ, καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς ἔφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. πότερον ἐπαινέσω σέ, ὦ Ἑρμότιμε, τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντείπω τά γ' ἐμοὶ δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. νὴ Δία, ἀπορῶ μέντοι ὅ τι ἂν εὔλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον. 43. ΛΥΚ. σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντων γραφομένων γραμμάτων εἴρηκας, οἷον πρώτου τοῦ ἄλφα, δευτέρου δὲ τοῦ βῆτα καὶ [τῶν ἄλλων] κατὰ τὴν τάξιν, ἄχρι ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπίασιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δέ, εἰ ἐξε-

---

οὕτω v. τὸ ἄλφα H. τὸ Α v. ἔχουσιν H. τὸ βῆτα Bekker. τὸ Β libri etiam H. τὸ γάμμα Bekker. τὸ Γ (Γ H) libri. τὸ δέλτα H. τὸ Δ caeteri. πάντως GHΩ et v. πάντων CM, errore nato e § 43 init., ubi eidem libri recte πάντων pro πάντως. ἀνήλωνται G. ἂν οὕτω] ἂν τοῦτο H. τὸ εἶ Bekker. τὸ ε H. τὸ Ε v. πότερον ἐπαινέσω σε ὦ ἑρμότιμε GHΩ, optime. πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σε v. θέλεις frustra delet Cobetus V. L. p. 112 ob sedem (ut putat) alienam. vide Schwidopium Obss. Luc. IV p. 27 sq. τά γ' ἐμοὶ G. τά γε ἐμοὶ Ω. τά γε μοι H. τά γέ μοι v. νὴ δία ἀπορῶ G. νὴ Δία· διαπορῶ HΩ et v, syllabis δια male repetitis. illud Bekkero et Dindorfio, qui νὴ Δί'· ἀπορῶ ediderunt, bene probatum est. διαπορεῖν exstare illud quidem etiam in Luciano (Necyom. § 4 init.) videtur, sed ab nostro l. abhorret. ἔχοις ante correctionem fuit ἔχῃς in H. τὸ τοιοῦτον H et v. τοιοῦτον GΩ.

43. πάντως GHΩ et v, quod male omnibus probatur. immo recte hic πάντων CM (eidem libri male πάντων pro πάντως supra § 42 med.) γραφομένων γραμμάτων HΩ et v. γραφομένων τῶν γραφομένων γραμμάτων (sic) G, unde Jacobitio duce Bekker et Dindorfius ediderunt: πάντως γραφομένων τῶν γραμμάτων. at lectione πάντων restituta nihil jam articulo opus esse docebit

λόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα ἐξ ἁπάντων, τὸ Χ καὶ τὸ Σ καὶ τὸ Ζ καὶ τὸ Κ καὶ τὸ Θ, τὰ μὲν ἄλλα τέτταρα διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφοιμεν, τὸ δὲ Ζ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ Ζ; τῷ διαγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτό, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. * 44. *ΛΥΚ. ἰδοὺ* 786

---

tirones vel Matthiae Gr. Gr. § 265 p. 547. articulum autem temere Jacobitius addidit non intellecta scriptura G, quae longe aliam rem significat, hanc dico: *πάντως γραφομένων* (*των* superscr.). adeo minime articulum G tuetur, verum supra scriptum erat *πάντων* pro *πάντως*, antiqua lectione *πάντων* optime servata. *τοῦ ἄλφα* H. *τοῦ Α* vulgo et (omisso tamen *τοῦ*) GΩ. *δὲ* om H. *τοῦ βῆτα* Bekker. *τοῦ Β* (*B̄*H) libri. libri *καὶ κατὰ τὴν τάξιν*. at post *καὶ* non dubito quin aliquid desit. supplevi: *καὶ [τῶν ἄλλων] κατὰ τὴν τάξιν*. *ἄχρι ἂν ἐς* Jacobitius. *ἄχρις ἂν ἐς* v, sed *ἄχρις ἐς* (om *ἂν*) GH, *ἄχρι εἰς* Ω. *δίδωμί σοι*] *διδωμίσιν* G. *'Ολυμπίασιν* Jacobitius pro *'Ολυμπιάσιν*. *τί δέ, εἰ* CMH. *τί δαί, εἰ* GΩ et v. *ἐξελόντες* G et v. *ἐξελθόντες* EHΩ. *πέντε γράμματα*] *ἐγγράμματα* (sic) H. *τὸ Χ καὶ τὸ Σ*] *τὸ X̃ τὸ σ̃* (om *καὶ*) H. *Ζ*] *ζ̃* H. et mox *K̃* et *ϑ̃*. *καὶ τὸ Κ*] haec om G. scribe cum Bekkero: *τὸ χῖ καὶ τὸ σίγμα καὶ τὸ ζῆτα καὶ τὸ κάππα καὶ τὸ ϑῆτα*. *τὰ μὲν ἄλλα* EGHΩ. *τὰ μὲν γὰρ ἄλλα* edd. vett. errore petito e superioribus: *σὺ μὲν γὰρ* —. *διπλὰ* H. *γράφοιμεν* cum Solano Struvius L. L. p. 239. *γράφωμεν* HΩ et rc m E. *γράφομεν* G et edd. vett. fortassis etiam C, cui nescio quam recte paullo post § 44 init. *γράφομεν* tribuitur. optativo *γράφοιμεν* h. l. se usum esse ipse testatur Lucianus verbis eisdem mox repetitis § 44: *εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν*. *Ζ*] *ζ̃* H. scribe hic et infra cum Bekkero *ζῆτα*. *ἐνάτου* H (diserte) Ω. *ἐννάτου* G et v. *Ζ*] *ζ̃* H. *διαγνώσῃ* GHΩ et v. *διαγνὼς ἦν* CM. *οὐ γὰρ εἶχες* GΩ et v. *οὐ γὰρ εἶχ* (*-* in rasura) H. corruptum esse *εἶχες* nemo monitus negaverit. scribendum videtur: *οὐ γὰρ ἔχοις ἂν* —. *τεκμέρεσθαι* a.

44. *γράφοιμεν*] *γράφομεν* C fortasse. vide tamen me ad § 43 extr. *τινὰς καὶ* GHΩ. *τινὰς ὄντας καὶ* v. *ἐάσωμεν*

δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί γάρ, εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσωμεν, ἐπείπερ ἀλλόκοτά ἐστι, φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες ἀνθρώπους δύο ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν καὶ ἀλεκτρυόνας δύο καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐνάτῳ λέων ἔστω τοὐπίσημον. ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχῃς, πόθεν ἕξεις εἰπεῖν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ παραθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιών, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. οὐκ ἔχω ὅ τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε. 45. ΛΥΚ. εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν. ὥστε ἢν ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν ἢ τὸν ἔφεδρον ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες καὶ παραθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γέ τις μέλλοι σύμ-

---

GΩ cum Seyboldo. *ἐάσομεν* H et v. *φέρε δὲ* H et v. *φέρε δὴ* GΩ. *ἐπιγράψωμεν* G et v et H, sed in H *ψω* in rasura, *ἐπιγράψομεν* Ω. libri *εἰκάσαντες ἀνθρώπους*. Pelletus: *εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους*, ‚e codice', ut Reitzio videbatur, sed meram puto conjecturam. enimvero aliter conjeci et sicuti res ipsa poscit edidi: *εἰκάσαντες ἀνθρώπους δύο —*. *κύνας* H pro *κῦνας*.

ἐνάτῳ Dindorfius et primulum H, ubi eadem pr m postea: *ἐννάτῳ*. *ἐννάτῳ* GΩ et v. *τοὐπίσημον* EGHΩCM. *τὸ ἐπίσημον* edd. vett. *παραθεωρήσῃς* GHΩ cum Halmio et (V. L. p. 105) Cobeto. *περιθεωρήσῃς* v. *καὶ ἄλλος*] *καὶ* om H. *ἀποκρίνωμαι* H et v. *ἀποκρίνομαι* Ω, *ἀποκρινοῦμαι* G.

45. *γὰρ εὐπρόσωπον* HΩ et v. *γάρ ἐστιν εὐπρόσωπον* G fortassis recte. *θέλωμεν* G. *ἢ τὸν ἔφεδρον* om G. *ἐς τὴν*] *εἰς τὴν* H. *ἀναγκαίως* GHΩ et v. *ὁμοίως* CM. *ἐξετάσωμεν* G. *ἄκρως* libri, sed recte puto Belinus: *ἀκριβῶς*. certe *ἐξετάζειν ἀκριβῶς* exstat in D. Mort. XXX, 3; Abdicat. § 4 extr.; Toxar. § 33; Conviv. § 3 et saepius; *ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς* Hermotim. § 47. *παραθεωροῦντες* EGHΩCM. *περιθεωροῦντες* edd. vett. *εἴ γέ τις* (*εἴ γε τις* H) HΩ et v. *εἴτις* G. *μέλλει*

βουλός μοι * ἀξιόπιστος ἔσεσθαι φιλοσοφίας πέρι, ἥν- 787
τινα φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πα-
σῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι ἀτελεῖς· καὶ
οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μιᾶς ἀπείρατοι
ὦσι· τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ ἂν εἴ
τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον λέγοι τοῦτον κάλ-
λιστον εἶναι ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ,
ἢν μὴ εἰδῶμεν, ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως
μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλὸς, εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ
ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας. ἡμεῖς δὲ οὐκ αὐτὸ
μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα, καὶ ἢν μὴ
τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπρᾶχθαι ἡγησό-
μεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποιῳδήποτε καλῷ ἐντυχόν-
τες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ
ἀνάγκη ἓν εἶναι. 46. *ΕΡΜ.* ἀληθῆ. *ΛΥΚ.* τί οὖν;
ἔχεις μοί τινα εἰπεῖν ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν
φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος
καὶ Ἀριστοτέλους καὶ Χρυσίππου καὶ Ἐπικούρου καὶ
τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδὼς τελευτῶν μίαν εἵλετο ἐξ ἁπα-
σῶν ὁδῶν ἀληθῆ τε δοκιμάσας καὶ πείρᾳ μαθὼν, ὡς * 788
μόνη ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον
εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. *ΕΡΜ.* οὐ

σύμβουλός μοι GΩ et v. μέλλοι ξύμβουλός μοι M, σύμβουλός μου (sic) μέλλει H. vulgatam recepto tamen optativo tenui. πασῶν EGHΩ (et fortasse CM). πάντων edd. vett. deinde αὐτῶν delere non ausim, tametsi abest infra § 49 init: ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν. αὐτῶν] αὐτῷ m o. ἡ ἀρίστη] ἀρίστη ἡ G. οὐ γὰρ ἂν εἰ] ita et ego olim volueram et Dindorfius nuper edidit, Bekker autem simili modo: οὐδὲ γὰρ ἂν εἰ —. libri οὐ γὰρ δὴ εἰ —. τοῦτον κάλλιστον εἶναι] ita transposui. τοῦτον κάλλιστον G (omisso εἶναι). τοῦτον εἶναι κάλλιστον HΩ et v. εἰδῶμεν GHΩ et v. ἴδωμεν CM. αὐτὸ μόνον GHΩ et v. αὐτοῦ μόνον U et fortasse V. πεπρᾶχθαι Lehmannus. πεπράχθαι H et v (et fortassis Ω). ἐπιπράχθαι G. ἐπιπεπράχθαι C. ἐντυχόντες] ἐντυγχάνοντες G.

46. τελευτῶν H et fortasse GΩ. τελευτὼν edd. vett. ἁπασῶν (ἅπασων H) ὁδῶν EGHΩCM. ἁπασῶν ὁδὸν edd. vett. τοιοῦτον ἄνδρα] pro ἄνδρα est rasura in Ω.

ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν. 47. ΛΥΚ. τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐ γὰρ ἀπαγορευτέον, οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον διὰ πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα; ΕΡΜ. ἔοικεν ἀπό γε τούτων· πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν καὶ πετάσαντα τὴν ὀθόνην ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς φής, κατασχεθησομένῳ; ΛΥΚ. ἐγώ σοι φράσω· τὸ τοῦ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα, καί τι λίνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες εἴσιμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ ἐξιέναι. ΕΡΜ. τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν ἢ πόθεν τοῦ λίνου εὐπο-

---

47. οὐκ] ΕΡΜ. οὐκ G. οὐ γὰρ ἀπαγορευτέον Seager. libri οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον, id quod scholiastam sapit. vide vel schol. ad Prometh. I, 1 (IV p. 38 ed. J.): μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἡγητέον, οὐκ ἔπαινον τοῦτο. οἶμαι om G. ἆρα] ἄρα GH.

ἐστι] ἐστιν H. διὰ πάσης αιρέσεως (spatio trium literarum capace) H. ΕΡΜ.] ΛΥΚ. G et mox ΕΡΜ. pro ΛΥΚ. μιμησόμεθα] μιμησώμεθα G. τι] τοι G. λίνον Ha. λῖνον v. ἕκαστον] ἕκαστος G. μηρυόμενοι] μηρώμενοι H. ἐξιέναι HY et mrg M. ἐξεῖναι GΩ et v. ΕΡΜ.] ΛΥΚ. G. ἂν οὖν HΩ et v. οὖν ἂν G. ΛΥΚ.] ΕΡΜ. G. ΕΡΜ.] ΛΥΚ. G. ΛΥΚ.] ΕΡΜ. G. οὐκ ἐμὸν ἐρῶ] loci gemini conlecti sunt ab Nauckio in Trag. Gr. Fragm. p. 407, de ipsa autem formula Heindorfius ad Horat. Serm. II, 2, 2 recte judicavit. libri μέμνησο, sed bene in ed. Paris. Dindorfius μέμνησ', qui idem in ed. sec. dorice: νᾶφε καὶ μέμνασ' —. at eadem Epicharmi verba utpote atticus scriptor attice protulit etiam ap. Suidam (binis locis) Polybius XVIII, 23. πιστεύωμεν] πιστεύοντες G. αὐτὸ ποιῶμεν] αὐτὸ πιῶμεν Ω. infra § 64: κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα. ἴσως ἂν τοὺς λαβυρίνθους εὐμαρῶς ἐκφύγοιμεν] ita scripsi. ἴσως ἂν αὐτοὺς λαβυρίνθους εὐμαρῶς ἐκφύγοιμεν G. ἴσως ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν (omisso illo εὐμαρῶς) HΩ. ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν v. non prorsus recte Bekker edidit: ἴσως ἂν αὖ τοὺς λαβυρίνθους εὐμαρῶς ἐκφύγοιμεν. quid enim hic sibi vult αὖ? ΕΡΜ.] ΛΥΚ. G.

ῥήσομεν; ΛΥΚ. θάρρει, * ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γάρ μοι 789
εὑρηκέναι, οὗτινος ἐχόμενοι ἐξέλθοιμεν ἄν. ΕΡΜ. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε καὶ μέμνησ' ἀπιστεῖν· ἢν γὰρ μὴ ῥᾳδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως ἂν τοὺς λαβυρίνθους εὐμαρῶς ἐκφύγοιμεν. ΕΡΜ. εὖ λέγεις καὶ τοῦτο ποιῶμεν. 48. ΛΥΚ. εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει, ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μή μοι ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. θῶμεν οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. ΕΡΜ. οὐ γάρ; ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκέτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τεττα-

---

recte libri *τοῦτο ποιῶμεν.* vide tamen Praefat. ad Quaestt. L. p. XXXI, ubi *οὕτω* pro *τοῦτο* conjeci.

48. *ΛΥΚ.* om G. *ἔλθοιμεν ἄν*] Cobetus V. L. p. 106: ‚pro *ἔλθοιμεν ἄν* restitue *ἔλθωμεν*; prima persona conjunctivum postulat, reliquae *ἄν* et optativum: *ποῖ τράπωμαι*; et *ποῖ τις ἂν τράποιτο*;‘ Cobeti canonem redarguit Aristophanes in Ran. v. 296: *ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην*; *δ' ἀφ'* v. *δὲ ἀφ'* GHΩ. *ὅτου οὖν* (*οὖν* H) GH. *εἰ οὕτω τύχοι* CM. *οἰόμεθα*] Dindorfi conjectura *οἰώμεθα*, si ego graece scio, vitiosa est. *καί μοι ἐξαίρει* libri (diserte GHΩCM) et edd. vett. *καὶ μὴ ἐξαίρει* U solus. *καὶ μη μοι ἐξαίρει*, quod ego quoque olim videram, Halmius conjecit. sane veteres attici post *μή μοι* et *μή μοί γε* raro addunt imperativum, recentiores saepe addunt, velut noster supra § 15.

καὶ τὰ] *καὶ* Reitzius frustra delebat. *πέντε ἔτη* EGΩ. *ε̄ ἔτη* H. *ἔτη* edd. vett. *τριάκοντα*] *λ̄* H, . *λ* . a. *εἴκοσι* H et v. . *κ* . a. *ΕΡΜ.* om G. *ΛΥΚ.* *εἶτα* Td et fortasse VHΩ (?). *ΛΥΚ.* om G et edd. vett. *ΕΡΜ.* *οὐ γὰρ* Ud et fortasse VHΩ. *ΛΥΚ.* *οὐ γὰρ* E edd. vett. personam om G. *ΛΥΚ.* Ud et VHΩ. *ΕΡΜ.* edd. vett. personam om G. *οὐκέτι* GHΩ pro *οὐκ ἔτι*. *πόσα*] *πόσω* G. *ΕΡΜ.* Ud et VHΩ. *ΛΥΚ.* edd. vett. personam om G. *ΛΥΚ.* Ud et VHΩ. *ΕΡΜ.* edd. vett. personam om G.

790 ῥάκοντα μόγις ἱκανά. ΕΡΜ. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς, ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ ἢ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοί, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἱρέσεως ἕκαστος, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μή, ἀλλὰ Χρύσιππός γε καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Πλάτων φαῖεν ἄν, καὶ πρὸ τούτων ὁ Σωκράτης οὐδὲν [ὢν] φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς· εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ [ἔτη] ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δὴ οὖν ταῦτα συντεθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας θεῖμεν

ὡς] εἰ M. μάθῃς C. ὀγδοηκοντούτεις a. Ἐπικούρειοι] ἐπικούριοι GHΩ. μὴ πάντα εἰδέναι τὰ HΩ et v. μὴ ταῦτα εἰδέναι πάντα τὰ G pessime. quanquam in tali monstro vel sic hoc potest latere: ὁμολογοῦντες καὶ ταῦτα, μὴ πάντα εἰδέναι τὰ —. vide mea ad Alexandr. § 16. αἱρέσεως] προαιρέσεως M. γε] τε M. libri οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν. supplevi: οὐδὲν [ὢν] φαυλότερος αὐτῶν. quod participium hisce ipsis verbis libri inserunt in Parasito § 46 init. οὐχ ὅπως μὴ πάντα] Jacobiti (IV p. 620) ex h. l. non οὐχ ὅπως sed οὐχ ὅπως μὴ adferentis error errorem traxit Cobeti V. L. p. 113 scribi jubentis: οὐχ ὅπως πάντα, pro quo (si id in libris exstaret) vel contra libros scribi deberet: οὐχ ὅπως μὴ πάντα. philosophis enim, qui modo dicti erant ὁμολογεῖν μὴ πάντα εἰδέναι Socrates opponitur ὁμολογῶν μηδ' ὅλως εἰδέναι τι. ita liquet etiam h. l. non οὐχ ὅπως μὴ sed οὐχ ὅπως inveniri et proxima verba μὴ πάντα conjungenda esse.

μηδόλως G. μὴ δ' ὅλως H. οἶδε] οἶδεν a. λογισόμεθα Ω. εἴκοσι] . κ . a. ἔτη ἐτίθεμεν Dindorfius melius Halmio, qui ἔτη ἔθεμεν voluerat. ἐτίθεμεν HΩ et v. ἔτη θέμεν G. tacito e superioribus vocem ἔτη adsumere vix ac ne vix quidem licet. τοσαῦθ' ἕτερα v. τοσαῦτα ἕτερα (ἔτερα H) GHΩ itaque paullo superius (post δηλαδή) libri omnes. πόσα δὴ οὖν Bekker et Dindorfius egregie. libri πόσα δ' οὖν. in interrogatione noster quoque habet δὴ οὖν, uti supra § 47 init. inprimisque id Plato frequentat. vide Stallbaumium ad Critonem p. 128.
εἰ δέκα μόνας θεῖμεν τὰς αἱρέσεις (προαιρέσεις CM soli)] alibi Lucianus de sex tantum, quae sectae sua aetate floruerint,

τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ; ΕΡΜ. ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. βούλει οὖν ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον; 49. ΕΡΜ. αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον· ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτό γ', ὅτι ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι. ΛΥΚ. τί ἂν οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἱρούμενον μαντείᾳ μᾶλλον ἢ κρίσει τἀληθὲς * ἀναζητοῦντα. οὐχ οὕτως 791 ἐλέγομεν; ΕΡΜ. ναί. ΛΥΚ. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι ἁπάντων πειραθέντες καὶ ἑλόμενοι φιλοσοφήσειν καὶ φιλοσοφήσαντες εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασίν, ὀρχοίμεθ' ἂν οἷς ἂν τύχωμεν προσ-

---

loquitur, id quod Wielandium non latuit. sed mihi haec quoque (ut alia in Hermotimo haud pauca) Menippum sapere videntur, cujus tempore decem ad minimum sectae viguerant. restat incredibile M. Terenti Varronis artificium, qui in opere De Philosophia (apud Augustinum De Civ. Dei XIX, 1) numerando scrutandoque ad CCLXXXVIII philosophorum sectas, quae quidem esse possent, ‚facillime pervenerat'. sed de hoc Varronis lusu Madvigius ad Cic. De Fin. B. E. M. Exc. IV p. 838 optime judicavit. ἀφαιρῶμεν Y. ἀφαιροῦμεν libri (diserte GHΩ). πεντήκοντα (πεντήκοντον V) καὶ ἑκατὸν RTUVY. πεντεκαίδεκα (πέντε καὶ δέκα G) EGH edd. vett. et fortassis Ω, unde πεντήκοντα adfertur.

49. ὁρῶ τοῦτο GHΩ et v. ὁρῶ, καὶ τοῦτο CM. ὁρῶ τοῦτό γ' scripsi cum Lehmanno, qui τοῦτό γε (dubitans licet) proponebat. sane possis etiam (sed nihil necesse est): ὁρῶ τοσοῦτό γ', conlatis infra § 51 init. et Gallo § 15 med. libri τί οὖν πάθοι τις. recte puto Bekker: τί ἂν οὖν π. τ. at Lehmannus dubitanter: τί οὖν ἂν π. τ., quod olim probabam conlatis D. Mort. 15, 3 (loco dubio), ibid. 26, 2 et D. Deor. 11, 2, ubi pro vulgata ἂν οὖν optimi libri οὖν ἄν. dubitatur etiam de l. Catapl. § 28 (ubi libri turbant et ibidem Struvius L. L. p. 227 οὖν ἂν malebat). ὡμολογημένα] ὡμολογούμενα (sic) G, ὁμολογόμενα H. τοσοῦτον] τοσοῦτο H. ἐν σκ. φ. ὀρχοίμεθ' ἂν] proverbium, quod ipse optime explicat addito οἷς ἂν τύχωμεν προσπταίοντες, sed esse

παίοντες καὶ ὅ τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην περιπεσόντες αὐτῷ, οὐχ ἕξομεν βεβαίως εἰδέναι, εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γάρ ἐστιν ὅμοια αὑτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον. 50. *ΕΡΜ. ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲν δοκεῖς μοι λέγειν, ἀτὰρ (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) οὐ μετρίως ἀνιᾷς με διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ἐξελθὼν σοὶ ἐντετυχηκέναι, ὃς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὕρεσιν ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην. ΛΥΚ. οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει καὶ τῇ μητρὶ (ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ*
792 *οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει * ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἐτῶν*

---

proverbium (id quod vel ex illo *φασὶν* adparet) etiam Suidas s. *Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι*, Zenobius III, 71 et seriores observant et iidem male interpretantur. est vero aut ‚nimis obscura scrutari (im Finstern tappen)' aut i. q. ‚periculum subire'. de praesentiore etiam periculo dici simili proverbio solebat: *ἐν πυρὶ βέβηκας*, quo de vide Suidan s. h. v. et qui id latinum fecit, Horatium Od. II, 1, 6—8. *ἐς*] *εἰς* H. *τοῦτ' εἶναι*] *τοῦτο εἶναι* GHΩ. *μὴ* om G. libri *ὅμοια αὐτοῖς*, sed bene *ὅμοια αὑτοῖς* Jacobitius post Gesnerum qui verterat ‚inter se similia'. *τἀληθέστατον* HΩ et v. *τὸ ἀληθέστατον* G.

50. *οἶδ'*] *οἶδα* GHΩ. *δέον* om CM. *ἐπαγαθῷ* a. *σοὶ ἐντετυχηκέναι*] ita transposui, ut *σοὶ* sit ‚tibi potissimum'. libri *ἐντετυχηκέναι σοι*. *ἐλπίδος*] *ὀλυμπιάδος* CM supra scripto tamen *ἐλπίδος*. *ἐμβέβληκας*] *ἐμβέβηκας* H. *οὐκοῦν*] *οὐκ οὖν* GH. *ἥτις* GHCM et v. *εἴ τις* EΩ. *ποτ' ἐκαλεῖτο* v. *ποτὲ ἐκαλεῖτο* GHΩ. *ποτὲ καὶ ἐκαλεῖτο* CM, quod aut ipsum probare licet aut ita supplere: *ἥτις ποτὲ καὶ [ὅτου] ἐκαλεῖτο* h. e. ‚cujus patris filia', conlatis Incerti Rhes. v. 286 et nostri D. Marin. VI, 1 fin. *γὰρ* om G. *μήκιστον*] *μιστον* Ω. *ἑκατὸν*] *ρ̂* H, ·ρ· a. *ἀποβῶν* G.

ἑκατὸν ἄνθρωπον ὄντα. ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν. 51. ΕΡΜ. οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σύ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν μισεῖς φιλοσοφίαν καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοί, σύ τε καὶ ὁ διδάσκαλος· ἐγὼ δὲ τό γε τοσοῦτον οἶδα, ὡς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὕτη τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους παρὰ πολύ· εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο καὶ διὰ τοῦτο ἥδιον. ἡ δὲ ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα μετὰ παρρησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδού γέ τοι, καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ καὶ δηλώσαντι, οἵων ἐρῶμεν ἐγώ τε καὶ σύ, ὡς οὐ πάνυ ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες καὶ ᾤου τεύξεσθαι ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ κατιδὼν ὡς λίθος ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρός σε ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ᾤου [ἂν] σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα. * 52. ΕΡΜ. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, 793
φής, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὑτοὺς ἰδιώτας καταβιῶναι; ΛΥΚ. καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημί, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον, ὁδοὶ δὲ πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἑκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν

---

51. ἀλλ'] ἄλλ' a. ἀλλὰ GH. ὑβριστὴς] ὑυριυῆς Ω. οἶδ'] οἶδα G. : ἄμεινον om CM. ἐστιν αὕτη τοῖς G. ἐστιν αὐτὴ τοῖς Ω et v. ἐστιν τοῖς H, unde malim pronomine expuncto: ἐστι τοῖς —. παρευδοκιμεῖτε G, παρευδοκιμεῖ codex in scholio. παρὰ πολὺ H pro παραπολύ. διατοῦτο a. ἑαυτῇ] ἑαυτῆς Ω. διατοῦτο hic Ga. ἄχθῃ] ἄχθει (ει in lit.) G. τεύξεσθαι] τεύξασθαι Ω. εἴη, ἐμήνυσα] εἴη μήνυσα H. πρός σε] ita edd. vett. sed πρὸς σὲ GH. ᾤου ἂν σαυτῷ libri. sed ἄν, quod olim deletum volui, bene nuper delevit Dindorfius.

52. οὐκ οὖν GH. τοῦτο om G. αὐτοὺς VΩ. αὑτοὺς GH edd. vett. ὡς οὐ] οὐ om G. ὁδοὶ δὲ GHM. ὁδοί τε Ω et v. ἑκάστη GH et v. ἑκάστην TVΩ. καὶ ἀρετὴν] πρὸς ἀρετὴν G, ἐπ' ἀρετὴν fg. φάσκουσαι] δοκοῦσαι scribi jubet

φάσκουσαι, ἡ δ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος, ἀκριβῆ ποιή-
σασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο,
πολλῶν προτεθέντων ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ
πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτά πως μακρὰ ἡ πεῖρα
ὤφθη. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ
ἂν πρώτῳ ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ καὶ συμφιλοσοφήσεις
κἀκεῖνος ἕρμαιον ποιήσεταί σε; 53. *ΕΡΜ*. καὶ τί σοι
ἀποκριναίμην ἂν ἔτι, ὃς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν
τε εἶναι φῄς, ἢν μὴ φοίνικος ἔτη βιῴη πάντας ἐν
κύκλῳ περιιὼν καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειρα-
μένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι
καὶ μαρτυροῦσι; *ΛΥΚ*. τίνας φῄς τοὺς πολλούς; εἰδό-
τας καὶ πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός
ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἷς, καὶ οὐκέτι πολλῶν δεήσει.
ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος
794 αὐτῶν προσάξεταί με πιστεύειν, * ἄχρι ἂν ἢ μηδὲν ἢ

Cobetus V. L. p. 146, errore manifesto. tu vero cave quidquam mutes. plane eodem modo infra § 70 fin: ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. δ' ἀληθής] H et v. δ' ἀληφὴς Ω. δὲ ἀληθὴς G. ἴοι] ἴει G. εἶτά πως] εἶτα πῶς GH. libri ἐρήσομαι (αἰρήσομαι G). sed malim: ἐρήσομαί σε. ὅτῳ ἂν πρώτῳ ἐντύχῃς CM. ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς (ἐντύχοις Ω) GHΩ et v. fon-
ἐν
tem erroris monstrat H, qui: ὅτῳ πρώτῳ ἂν τύχῃς (ἐν prim. m. suprascr.).

53. οἷόν τε εἶναι φῄς, ἢν] οἵαν τε φῄς εἶναι ἢν H. φοίνικος] H marg pm: φοίνικα τὸ ἀράβιον λέγει πτηνόν, quod scholium est etiam in cod. Vossiano. βιῴη Ω et v. βιώσῃ G et fortassis H cum Lehmanno, sicut est in Navig. § 13 ἐπεβίωσα, ut omittam ‚Macrobios'. at superior lectio in H: φῄς εἶναι ἢν
εἰ
sic nata videtur: φῄς ἢν —. itaque malim cum Belino conjicere: φῄς, εἰ μὴ — βιῴη salvo optativo, qui longe est aptior. distinguebatur, τοὺς πολλοὺς εἰδότας — ἁπάντων; sed recte Bekker, ut ego olim: τοὺς πολλούς; εἰδότας — ἁπάντων; quanquam supplere quoque licet aut sic: τοὺς πολλούς; [πότερον] εἰδότας — ἁπάντων; aut hoc modo: τοὺς πολλούς; [ἢ] εἰδότας — ἁπάντων; aliter Jacobsius in Porsoni Adversar. p. 291 ed. L., qui supplebat: τοὺς πολλούς; [ἢ τοὺς] εἰδότας — ἁπάντων; at articulus ante εἰδότας ferri non potest. οὐκέτι GHΩ pro οὐκ ἔτι. δεήσει GCM cum Solano. δεήσῃ EHΩ edd. vett. ἄχρι Jacobitius. libri (diserte

ἂν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται. *ΕΡΜ.* μόνος δὴ σὺ τἀληθὲς κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσιν. *ΛΥΚ.* καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πη ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν. 54. *ΕΡΜ.* ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν χρῆναι καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως ἑλέσθαι τὸ βέλτιον ἢ οὕτως, εὔλογον ἴσως· τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν

GHΩ) ἄχρις. ἀποφαίνονται HΩ. μόνος δὲ libri, sed recte solus Pelletus δή ironicum pro δέ restituit. δ' ἄλλοι v. δὲ ἄλλοι GHΩ. φιλοσοφοῦσιν Ha pro φιλοσοφοῦσι. λέγων, ὡς] λέγων om H. ἄλλων ἢ τάττω ὅλως] ἄλλων εἶτα ὅλως H. καὶ οὐ] καὶ om G. οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς — ὁμολογῶν] ad hunc locum referenda erant verba schol. Marciani (qui si idem scriptor est scholii ad § 55, in quo est: ὁ σοφὸς ἡμῶν Ἀριστοτέλης, legerat Aristotelem): τὸ τῆς σκεπτικῆς ἔοικας, ὦ Λυκῖνε, ληρεῖν· ἐπείπερ (ita corrige pro ἐπεὶ γὰρ) κἀκείνη ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀνεπίκριτον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές, παρ' ὅσον πάντες ἄνθρωποι (f. ἄνθρωποί εἰσι) καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δεόμενοι τοῦ ἐπικρινοῦντος. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθαι, καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς. et haec quidem eximie probamus. noster enim quum aliis Hermotimi locis eodem modo quo sceptici argumentatus est, tum haec ipsa indidem sumta esse vel ex A. Gellio patet in N. A. XI, 5 extr: ‚Pyrronii, inquit, ne id quidem ullo pacto verum videri dicunt, quod nihil esse verum videtur.' sed in altera scholii parte pro λήρων ἄνθρωπος scribe ληρῶν ἄνθρωπος εἶ, pro τῆς σῆς παραπολῇ ἀκριβολογίας corrige τῇ σῇ παραπολῇ ἀκριβολογίᾳ, non mutatis extremis: καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἁλώσῃ πτεροῖς, quod proverbium ex Aeschylo sumsit, ut bene Schaefer ap. Porsonum ad Eur. Med. v. 139. VIII. denique quod scholiasta objecit Lycinum quoque scepticum esse hominem imbecillum, qui nihil comprehendat: huic objectioni quomodo sceptici occurrere studuerint, e Diogene Laert. IX, 102—104 elucet.

54. ἑκάστῃ τοσαῦτα G et v. ἑκάστῃ τοσαύτῃ τοσαῦτα HΩ. καὶ πάνυ HΩ et v. sed καὶ om G errore antiquo. hinc margini codicis adscriptum καὶ πάνυ (pro πάνυ) mox alienam

τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᴀ́διον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. φασί γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον
795 λέοντος ἰδόντα ἀπ' ἐκείνου * ἀναλελογίσθαι, ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθείς. καὶ σὺ δέ, ἤν τίς σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα, ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κατακεκαλυμμένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν [ἐν φιλοσοφίᾳ] τὰ μὲν κεφαλαιώδη ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβὲς τοῦτο καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἔστι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων. 55. ΛΥΚ. παπαῖ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκούσας μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος, ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον οὕτως. καί μοι τόδε ἀπό-

---

sedem invasit infra pro οὐ πάνυ. ἀναλελογίσθαι] ἀναλελογῆσθαι a. ἀναλλογίσθαι Y. ἄνθρ. ἐστι] ἄνος ἐστιν H. κατακεκαλυμμένον G probante Halmio. κεκαλυμμένον HΩ et v. libri καὶ τοίνυν τὰ μὲν —. enimvero supplevi: καὶ τοίνυν [ἐν φιλοσοφίᾳ] τὰ μὲν —. confer § 55 extr: ἐν φιλοσοφίᾳ δέ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν — ἴδοις; inprimisque § 56 init: ὃ δὲ φὴς — ἡμέρας. ac similiter similis locus incipit De Histor. Conscr. § 9 fin: καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία —. τὸ δ' edd. ante Jacobitium. τὸ δὲ GHΩ. ὑπεράκριβες Ha. οὐ πάνυ edd. vett. καὶ πάνυ GHΩCM, de qua lectione paullo ante dictum est. ἔστι κρῖναι G. ἔνεστι κρῖναι Ω et v, ἔνεστιν κρίναι H.

55. παπαῖ Jacobitius pro πάπαι. ταῦτ'] ταῦτα GHΩ. οὐκέτι] οὐκ ἔτι a sola. οὕτως EΩ et qui BPM. οὕτως. ΛΥΚ. G. οὗτος HCU et quae distinguit ὅλον οὗτος. a. οὕτω (puncto post ὅλον posito) v. scripsi οὕτως et cum Ga post οὕτως interpunxi. ita et ego jam olim et nunc Bekker. alias conjecturas omitto, in his Jacobsi (Porson. Advers. p. 291 ed. L.) ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον — οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον οὕτως.] haec quum aliis quoque dialecticis communia sint, tamen etiam a Pyrrhoneis adsumi potuerunt. vide mihi Sextum Empir. in Pyrrhon. Hypotyp. II p. 204 (p. 104 ed. B.): ἐπεὶ γὰρ ἀπὸ τῶν κατὰ μέρος πιστοῦσθαι βού-

κρῖναι· ὁ Φειδίας ἆρά ποτε ἰδὼν ὄνυχα λέοντος ἔγνω ἄν, ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν ἔσχες ἂν * εἰπεῖν, ὅτι ἀν- 796 θρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον ὦπται λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοὶ οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν [οὐ] τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους

λονται διὰ τῆς ἐπαγωγῆς τὸ καθόλου — οὕτως ἑκατέρωθεν, οἶμαι, συμβαίνει σαλεύεσθαι τὴν ἐπαγωγήν. de scepticis ad nostrum l. scholiastes ille quidem tacet, ceterum recte Luciano ita se partim opponit, ut ostendat in arithmetica totum et quasi summam e partibus cognosci solere. idem tamen tacens Luciano illud videtur concedere: ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος. at hoc quidem si ubique verum esset, inutilis foret omnis prope doctrina nostrae aetatis chemicorum. libri ὁ Φειδίας ἄν ποτε —, sed praeclare Bekker: ὁ Φειδίας ἆρά ποτε —, id quod recepi. ἰδὼν GH et v. εἰδὼν Ω. εἰδὼς TV. ἔσχες ἂν εἰπεῖν] haec et paullo post οὐκ ἂν εἶχες continuata defendi in Quaest. L. p. 162, fassus tamen scribi licere: εἶχες ἂν εἰπεῖν. quae si mutanda essent, hodie h. l. servarem ἔσχες ἂν et infra pro οὐκ ἂν εἶχες mallem conjicere: οὐκ ἂν ἔσχες. ἐστὶ] ἐστὶν H. μηδ' ἑωρακὼς] μηδὲ (μὴ δὲ H) ἑωρακὼς GHΩ. ἢ] εἰ C. ἀποκρίνωμαι H et v. ἀποκρίνομαι GΩ. ὦπται a et vir doctus in marg. ed. Haganoanae, idemque (si silentio fides) habet Ω. ὦ παῖ edd. vett. (praeter a) et diserte EHTUV, etiam G, in quo tamen παῖ in litura. deinceps pro λέγων solus T: γέλων. ὦπται lectionem certo restituendam esse jam in Quaestt. L. p. 162 pronuntiavi exemplis formae ὦπται collectis, quibus adde Aeschyl. Prometh. v. 1002, Athenaeum VIII p. 353, a et ubi est κατῶπται, Platonem De Republ. IV p. 432 St. tum recte habet λέγων, quando hoc proverbium Zenobius V, 40 usitatum esse docet ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα — λεγόντων. Hermotimi intempestive dictum de Phidia Phidiae ipsi humanitatis causa tribuitur. ταῦτ'] ταῦτα GHΩ. libri τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη, fortassis recte. tamen God. Hermanni supplementum: τοῦ γνωρίζειν οὐ τὰ μέρη ausus sum recipere, quum praesertim eodem tendat haec Wielandi ver-

καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. 56. *ὃ δὲ φῄς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον ἀρχὰς αὐτῶν καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἴονται εἶναι, τί ψυχήν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονήν, οἱ δὲ τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὔδαιμον τίθενται καὶ τὰ τοιαῦτα, οὑτωσὶ μὲν*
797 *ἀκούσαντας ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον καὶ* * *ἔργον οὐδέν· εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστίν, ὅρα, μὴ οὐχὶ μορίου ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, ἅ σοι δοκεῖ ῥᾴδια καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ*

---

sic: ‚zu erkennen welchem Ganzen gewisse Theile zugehören‘.

οι
ἴδοις Ω et v. ἴδης H. ἴδης G. ἀποφαίνοιο] ἀποφαίνοις C. 56. ῥᾴδιον] ῥαδίως G, sed in marg: ἢ, ῥᾴδιον. τί ψυχήν, — οἱ μὲν ἡδονήν, οἱ δὲ] τί ψυχὴν καὶ τίνες μὲν ἀσώματα πάντα φασὶ τίνες δὲ καὶ σώματα εἶναι ἀξιοῦσιν, καὶ ὅτι καὶ σώματα εἴη. οἱ μὲν ἡδονὴν οἱ δὲ H (sic). εἰδέναι δὲ] δὲ om G. ὅστις ὁ] ὁ om G. μὴ om G. μορίου GHΩC. μόριον v. libri ἐστὶν (ἐστιν H) ἡμέρας. equidem delevi ἐστὶν ut e praegressis natum. libri enim sic: ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μορίου (vel μόριον) ἐστιν ἡμέρας. accedit, quod μορίου ἡμέρας non magis separanda sunt, quam § 54 fin. et § 56 init: ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας atque in simili loco Thucyd. I, 85: μηδ' — ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας περὶ πολλῶν σωμάτων — βουλεύσωμεν. tum expuncto demum verbo ἐστὶν salva est syntaxis, quam Hermannus ad Eurip. Med. p. 357 utcunque defendere studuit nullo tamen loco gemino adlato, quum Schaefer in Mel. Cr. p. 115 δεῖται pro δέηται infeliciter conjecisset. denique Bekker vitio syntaxeos melius perspecto scribi voluit: μορίου ἔτι (pro ἐστὶν) ἡμέρας —. at quid tandem vocula ἔτι hic quidem denotare poterit? ἐκεῖνοι] ἐκεῖνο H. τούτων om C. συγγεγράφασι a, συγγράφουσιν H. libri τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα καὶ ἃ —, sed ut dudum oportuerat, καὶ particulam delevi.

δοκεῖ GΩ verissime. ἐδόκει H et v. δεήσει σοι HΩ et v. σοι om G, quod servare malim. interpungebatur ἐλθεῖν αὐτὸς

τὴν διατριβήν, ὡς ἀκριβῶς ἑλέσθαι, αὐτὸς ἅπαντα καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας. ἐπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἄν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκὰς οὐδ' ἀναβολάς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστῃ· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅτινά σοι αἱρετέον. 57. εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καταθύῃς ταυτί· μὴ θυσίαζέ τῳ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακάλει, ἀλλ' * ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα ἔχοντα 798
τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔνομα κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν,

---

ἅπαντα, —. at cohaerent primum ὡς ἀκριβῶς ἑλέσθαι (sc. τὰ κρείττονα) et tum rursus αὐτὸς ἅπαντα — κατανοήσας. in Quaestt. L. p. 162 comparare poteram l. De Merc. Cond. § 42: αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα ἐννόησον. καὶ ὅλον] καθ' ὅλον fg.

ἐφ' ἑκάστῃ] ita conjeci. ἐφ' ἑκάστης EGHΩ. ἐφ' ἑκάστοις, edd. vett., quod per se ita defendi potest, ut Gesner accepit: ‚si exta de unoquoque capite consulas'. nunc libri rescribi jubent ἐφ' ἑκάστῃ (sc. αἱρέσει s. προαιρέσει). eadem ellipsi legitur supra § 45 med: ὑπὸ πασῶν, ubi vox αἵρεσις non magis praecessit et infra § 67 med: ἑκάστῃ. at § 49 init: διὰ πασῶν antecessit illud τὰς αἱρέσεις. plene scriptum legitur in Sympos. § 10: ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως. dativo enim casu utique opus est, sicut in simili dictione θύειν ἐπ' ἐξόδῳ (Xenoph. Cyropaed. VI, 2, 40: θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ.) ἥπατι GHΩ et v. αἵματι CM.

57. καταθύῃς EGHΩfg. καταθύεις edd. vett. καὶ θυσιάζῃ τῷ GH et fortassis Ω (cui καὶ θυσιάζῃ τω datur) et v (in a punctum ante τῶ). mendosius etiam καὶ θυσίας ζητῶν CM. Lehmannus conjecit: καὶ θυσιάζῃς τῳ et τῳ quidem post Jacobsium Seagerumque atque id quum aliis tum Bekkero probavit. at quum haec opponantur: ἀλλὰ — κέλευε — καὶ — φιλοσόφει, vix dubito quin μή cum imperativo praecesserit. itaque ego sic conjeci: μὴ θυσίαζέ τῳ —. neque enim necesse est v. θεῷ audacter supplere hoc modo: μὴ θυσίαζε τῷ [θεῷ], quamvis haec antecesserint: ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεός, et similis conjectura fuerit Marcili: ‚καὶ θυσιάζῃ θεῷ' (sic). μηδ' ἱερέα v. μηδὲ (μὴ δὲ H) ἱερέα GHΩCM. παρακάλει] ita conjeci. παρακαλεῖν edd. vett. et fortassis E pm. παρακαλῇς GHΩCMTV et recent. man. E. et subjunctivo quidem locus est nullus. infinitivum autem

ἀνελέσθαι ὅ τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τὸ λοιπὸν κατὰ τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει. 58. ΕΡΜ. ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ καὶ οὐ κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. ἆρ' οὖν περιῄεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους ἀπογευόμενος καὶ παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. οὐδαμῶς. ΕΡΜ. ἀπέχρη γάρ οἶμαί σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. ΛΥΚ. νὴ Δία. ΕΡΜ. καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος εἶχες ἂν εἰπεῖν, ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. εἶχον γάρ. ΕΡΜ. εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν

---

si quis (partim cum Seagero) tenere voluerit, uti cogetur variatione structurae parum Lucianea: ταυτὶ, μὴ θυσιάζων τῷ μ. ἰ. τ. τ. μ. παρακαλεῖν, ἀλλ' —. ἀλλ'] ἀλλὰ GH. γραμματεῖα EGHΩTVbcd. γραμμάτια a. προσελθόντα HΩ et v. προελθόντα G. γραμματείων codices (etiam GHΩ). γραμματίων a. τὸ λοιπὸν GH pro τολοιπόν.

58. βωμολοχικὰ] βωμολοχία C. scurrile est, inquit, quum de tantis rebus agatur, non cogitare potius quam sortiri. compara illud Tullianum De Nat. D. I, 35 § 98: ‚hoc est non considerare, sed quasi sortiri, quid loquare'. Belinus autem bene adhibuit ‚sortes pueri Praenestinas', quod divinationis genus jam Ciceronis aetate esse coeperat contemtius, de quo vide Tibullum I, 3, 11, Cic. De Divin. II, 41 § 86 et Suetonium in Domitiano c. 15 med. ἐν τῇ πόλει om Ω. libri χρὴ γάρ, sed ἀπέχρη γάρ ego correxi in Quaestt. L. p. 162, id quod G. Hermanno, G. Dindorfio, J. Bekkero aliis unice probatum est. contra Jensius in Lectt. Luc. p. 13, Oudendorpius ad Thomam s. Χρή p. 918 et Erfurdtius ad Soph. Antig. v. 732 v. χρή cum dativo Lucianum construxisse opinati neque dictionem Luciani neque hujus ipsius loci sententiam exploratam habuerunt. σοι] σοὶ H. ἀπό γε τοῦ] ἀπό γε ἀπὸ τοῦ G. ὁ οἶνός] ὁ om GHΩa. recte scribitur in repetitione idem § 59: ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν. ἔλεγες] ἔλεγ p m (ες add m rec.) H. ὦ οὗτοι ἐκπιεῖν] ἐκπιεῖν ὦ οὗτοι H.

τὸν πίθον] τὸν supra scriptum in G. διαπαντὸς a, sed διαπαντὼς (sic) G, quasi voluerit διὰ πάντων, quod ferri et ipsum potest. libri ἐπεξελθών, sed malim: διεξελθών. confer infra

τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐπεξελθὼν μάθοιμι ὅστις
ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ'
ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καταγελάσαι σου αὐτοὺς, εἰ δὲ καὶ
ἐπὶ πλέον ἐνοχλοίης, τάχ' ἂν καὶ προσχέαι τοῦ ὕδατος;
* ΛΥΚ. οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. 799
κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸν πί-
θον, δυναμένους γε ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναι
ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν; 59. ΛΥΚ. ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ
Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν. πλὴν ἀλλ'
ὤνησάς γε· οἰόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι ἐς τὸν αὐτὸν
κύρτον ἐμπέπτωκας. ΕΡΜ. πῶς τοῦτο φής; ΛΥΚ.
ὅτι αὖθις ὁμολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν καὶ γνώριμον
ἅπασι τὸν οἶνον εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα καὶ περὶ
ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων. ὡς ἔγωγε

---

§ 64 init. διεξελθεῖν δι' αὐτῶν. ταῦτ' H et v. ταῦτα GΩ. καταγελάσαι σου] σου om H. καὶ ἐπὶ πλέον H. καὶ ἐπιπλέον v. sed vocula καί quamobrem mihi videatur delenda esse dixi in Quaestt. L. p. 384 et in Epist. Cr. p. XXXIV. τάχ' ἂν] τάχα ἂν GHΩ. δίκαιά γ' ἂν] δίκαια γ' ἂν H, δίκαια ἂν G.
κατὰ
κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ G et v. καὶ ταὐτὰ δὴ καὶ Ω, κατὰ ταῦτα δὴ καὶ H. vide Charon. § 3: κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ σὺ πρᾶττε, Advers. Indoct. § 5: κατὰ ταὐτὰ (ita ibi A pro ταῦτα) δὴ καὶ ὁ κυβερνᾶν οὐκ εἰδὼς —, Hermotim. § 66: κατὰ ταὐτὰ (ita ibi codices pro ταῦτα) τοίνυν ἅπαντες —, Hermotim. § 75 init: κατὰ ταὐτὰ (hic quoque variatur ταῦτα) τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες —. quibus ex locis primum elucet ταὐτά non ταῦτα scribendum esse, deinde hic etiam interductum laborare. vulgo enim post ἐν φιλοσοφίᾳ colo distinguitur, quod cum Bekkero sustuli. τὸν πίθον] τὸν om M. δυναμένους γε ἀπ' GHΩ. δυναμένους ἀπ' v.

59. ὀλισθηρὸς εἶ EGHΩ. εἶ om vulgo. ἀλλ'] ἀλλὰ GHΩ. τοῦτ' ἔφης v. τοῦτο ἔφης GHΩ, unde Dindorfius bene correxit: πῶς τοῦτο φής; quod plane exstat in Hermot. § 27, § 41 et § 69. libri αὐθομολογούμενον, pro quo Bekker αὖθις ὁμολογούμενον optime restituit, quorum utrumque prope necessarium est. spectantur enim verbis quoque eisdem superiora § 36: τὰ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκάζεις — et § 55: ἢ πῶς ταῦτα ἐκείνοις ὅμοια; ἀνομοιώτατα H. libri ὥστε ἔγωγε, sed correxi: ὡς ἔγωγε. sententia requirit ‚nam', non ‚itaque' et frequens Luciano incipienti est hoc ipsum: ὡς ἔγωγε, velut in Rhet. Praec.

οὐκ ἔχω εἰπεῖν, καθ' ὅτι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος, εἰ μὴ ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ οἱ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ καὶ δολώσαντες καὶ κακομετροῦντες. οὑτωσὶ δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φὴς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί' οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ σοι ἀντείποιμι. ὅρα δὲ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο· φιλοσοφία καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σός, ἆρα ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει * ὁσημέραι περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλοῖς γάρ ἐστι πρόδηλον, ὦ ἑταῖρε· ἢ

---

§ 5. καθ' ὅτι Lehmannus. libri (diserte GH) καθότι. libri εἴη, ἄρα (ἆρα Ha). quum Solanus εἴη, εἰ μὴ ἄρα (servato εἴη,) conjecisset, inchoata perfecit Lehmannus (deleto isto εἴη,) scribens: εἰ μὴ ἄρα —. geminus locus est in Charone § 11: οὐχ ὁρῶ, ὅ τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι —. similiter εἰ μή τις ἄρα est in Timone § 4 init. et in Pseudolog. § 3. praeterea nihil temere muto, sed σοι ita accipio: ‚tuo judicio' et verbum quoque recte abesse concedo. sin tamen haec forte etiam mutila sunt, ita ut ab εἶναι ad εἰ μὴ (vel εἴη) aberratum sit, tum vero ita equidem suppleo: οἶνος [εἶναι δοκεῖ,] εἰ μὴ ἄρα —. κατὰ] καὶ fg. οἱ φιλόσοφοι GHΩ. φιλόσοφοι v. γε] γὰρ a. δ'] δὲ GHΩ. αὐτὸν αὑτῷ] αὐτὸν om H pro αὑτῷ scribens αὐτῷ, αὑτῷ om G. γεύσαιτο] γεύσεται M. τι ἀντεῖπον EGHΩMa. τι ἀντείπω edd. (praeter unam a) ante Schmiederum et V, fortassis etiam C. scripsi equidem: σοι ἀντείποιμι, quum olim audacius conjecissem: καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγε ἔχοιμι ἀντειπεῖν adlato loco § 42 fin: ἀπορῶ μέντοι ὅ τι ἂν εὔλογον ἀντειπεῖν ἔχοις —. similiter Urbanus (Act. Soc. Gr. Vol. I F. II p. 260) scribi voluit: καὶ οὐδὲν — ἔχω ἔγωγ' ὅ τι ἀντείπω. at Cobetum in V. L. p. 241 mirere sic conjectasse: καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγ' ἔτι ἀντεῖπον. praeterquam enim quod ἔτι quoque ineptum est, ἀντεῖπον ἂν significaret ‚contradixissem', quod ab h. l., qui optativum unice requirit, procul abhorret. libri ὅρα δή inepte. correxi: ὅρα δέ, non cum Bekkero: ὅρα δὲ δὴ —. τὸ μετὰ τοῦτο] τὸ om a. ταὐτὰ U et fortasse V cum Jensio. ταῦτα EGH edd. vett. de Ω non constat. πρὸς ὑμᾶς] πρὸς ἡμᾶς H. libri ὁσημέραι καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, sed recte Cobetus in

οὐκ ἂν εἴκοσιν ἔτη παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι. 60. *ΕΡΜ.* πῶς γὰρ οὔ; *ΛΥΚ.* πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' ἀεὶ ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, ἄλλως μεθύων περίει· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν

V. L. p. 241 καὶ delevit. geminus locus est in Icaromen. § 5 fin: οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον. philosophi enim de rebus eisdem non eadem sed maxime contraria defendebant, de qua re dixi ad Necyomant. § 4 (Vol. II P. I p. 166). πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον Ω et v. πολλὰ γάρ ἐστιν πρόδηλα H. sed πολλὰ γάρ ἐστι: *ΕΡΜ.* πρόδηλον ὦ ἑταῖρε. *ΛΥΚ.* ἦ — ita G, uti Schmieder male conjecerat. tum Jacobsius qui in Porsoni Advers. p. 291 supplebat: [ὅτι] πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον —, asyndeton sustulit, rem ipsam non correxit. miro enim errore omnes fere putant verba prorsus absurda, πολλὰ γάρ ἐστι vel optime sese habere, quae Jensius ita vertit: ‚multa sunt excutienda' et hinc Wielandius: ‚da der Materien, wovon sie zu handeln haben, sehr viele sind'. quasi vero additum esset: τὰ λεκτέα, uti legitur Pro Lapsu in Salut. § 2: πολλὰ προὐφάνη τὰ λεκτέα. immo vitium hisce verbis inesse verissime ego in Quaestt. L. p. 163 judicaveram, etsi correctio ista probari sane non potest. ceterum postea Lucianum vidi ita prorsus, ut nunc edidi scripsisse: πολλοῖς γάρ ἐστι πρόδηλον i. e. ‚multis enim argumentis id est evidens'. tu vide vel Aristoph. Aves v. 704: ὡς δ' ἐσμὲν Ἔρωτος, | πολλοῖς δῆλον.
libri εἰκὸς ἔτι. enimvero palmaris emendatio est Solani: εἴκοσιν ἔτη. adparet in antiquo codice non κ' ἔτη scriptum fuisse, sed plene omnibus literis exaratum: εἴκοσιν ἔτη. ἀλλ'] ἀλλά GHΩ.

60. ἀλλ' ἀεὶ] ἀλλὰ ἀεὶ HΩ. ‚ἀεὶ om E.' [ita Reitzius. at E omittere videtur non hoc ἀεὶ sed posterius.] οὐχ ὥσπερ — ἦν] Quaestt. L. p. 154 sq. ὁ οἶνος ὁ αὐτὸς HΩ. ὁ οἶνος αὐτὸς G. ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς v. ὥστε — ἀτεχνῶς] Gesner: ‚acute, inquit. alias ebrii fiunt, qui totum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhauseris, ut ebrius oberrabis'. quod acumen quis agnoscat? sane boni philosophi dicuntur etiam νήφειν, ut in Nigrin. § 6 init: ex quo minime sequitur, qui mali sint philosophi neque eam nisi primis labris gustarint, ideo eos omnes recte dici posse μεθύειν. immo vere sapientes, qui philosophia quasi vino incaluerint, dicuntur μεθύειν quum alibi tum

τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καταχρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαν-
801 τλῆσαι ἐς τέλος, ἢ οὔποτ' ἂν εὕροις τὸ νεκτάρεον * ἐκεῖνο πῶμα, οὗ πάλαι διψῆν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ καὶ σπάσαις μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὰν πίῃ τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν. ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε· σὺ γοῦν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκὼς ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

---

in Nigrino § 5, ubi noster e rhetore philosophus: μεθύων, inquit, ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι, et ap. Horat. Carm. III, 21, 9, qui: Messala, inquit, vinum ipsum non negligit, ‚quanquam Socraticis madet | sermonibus'. similiter nostro l. Hermotimus ut malus philosophus fingitur ἄλλως μεθύων περιιέναι i. e. ‚frustra ebrius oberrare', quippe qui jam sit adpotus et XX annis philosophiam male imbiberit (§ 60 fin: ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκώς).
libri τὸν πίθον, καὶ ἄλλως μεθύων περιήεις· ἀτεχνῶς —. quae quum Vorstius et Solanus vidissent corrupta esse: ego in Quaestt. L. p. 163 tum voce καί quae redundat offensus tum inepta temporum conjunctione: ἢν μὴ — ἐκπίῃς — περιήεις, demonstravi sedem hujus vitii in ipso verbo περιήεις quaerendam esse, cujus loco tunc quidem scribebam: περιΐῃς. at huic conjecturae, quae difficili anacolutho laborat, etiam adverbium ἄλλως adversatur. postea pro περιήεις Jacobitius conjecit περιεῖς (sic sed voluit περίεις) et melius in secunda edit. cum Geistio περίει, quod ipsum nunc ita recepi, ut tamen vocem καί ante ἄλλως delerem: τὸν πίθον, ἄλλως μεθύων περίει· ἀτεχνῶς —. ceterum mire C. F. Hermannus ad l. De Conscr. Hist. p. 319 et vocem καί removit et idem probavit meam conjecturam περιίῃς, quae vocem καί exposcit: ‚Luc. Hermot. 60, inquit, καὶ ἄλλως μεθύων περιΐῃς (sic c. Fritzch. p. 163.) Lege τηνάλλως.' attamen ego quoque cum Hermanno τηνάλλως pro καὶ ἄλλως scriberem, si τηνάλλως certo vocabulum esset Lucianeum. ‚nunc restat, ut vocula καί deleatur: quam si quis servari voluerit, eo descendere cogetur, ut ante καί audacter fingat aliud Futurum excidisse, veluti supplendo: τὸν πίθον, [μεταμελήσει σοι πιόντι] καὶ ἄλλως μεθύων περίει· ἀτεχνῶς —. πῶμα Dindorfius recte. libri πόμα. οὗ] οὐ G. διψῆν] διψεῖν Ω. οἴει τὸ τοιοῦτον] malim οἴει τοιοῦτον.
γεύσαιο] γεύσ^αο cum rasura ante ο H. σπάσαις EGHΩCMa. σπάσαιο v. νάματος] ναίματος Ω. ἔχειν ἔοικε] ἔχειν om H.

61. ὅρα τοίνυν μὴ τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις, πυρὸς ὑπεράνω καὶ μετὰ τοῦτον κύαμοι, εἶτα κριθαὶ καὶ ὑπὸ ταύταις φακοί, εἶτα ἐρέβινθοι καὶ ἄλλα ποικίλα. * πρόσει δὴ 802
σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὅς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὗπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις. ἆρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροί, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι οὐ διάκενοι; ΕΡΜ. οὐδαμῶς. ΛΥΚ. οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς ὧν φήσει τις τοῦ πρώτου, μάθοις ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστίν. οὐ γὰρ ἕν τι ἦν, ὡς ὁ οἶνος, ᾧπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὤφθη,

---

σὺ γοῦν Bekker. σὺ γοὖν H. σύ γ' οὖν GΩ. σί γ' οὖν abck. ἐκπεποκὼς G.

61. τῶδε H in rasura. τῷ δὲ e, τῷ γε n. δὲ μὴ] δέ μοι G. ὑπεράνω G, υπεράνω H sec m (p m: υπερ ἄνω), ὑπὲρ ἄνω edd. ante Reitzium. μετὰ τοῦτον GHΩ. μετὰ τοῦτο v. ποικίλα. πρόσει δὴ σὺ M cum Marcilio. ποικίλα πρός. εἰ (πρός εἰ H) δὴ σὺ caeteri (GHΩ diserte) et v. olim in Epist. Cr. p. XII comparavi Hermot. § 82: — περὶ καθηκόντων καὶ ἄλλα ποικίλα et cum proximis Rhet. Praecept. § 6 fin: πρόσει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς —, Navig. § 36 init: πρόσιμεν δή, εἴ σοι δοκεῖ et plura hujusmodi. quem voculae δή usum supra attigi ad § 41 init. καὶ ὅς] καὶ ὡς H. ἀνέδωκε] ἐνέδωκε H (sed ἐ in ras.) ἔχοις] ἔχεις G. μάθοι ἂν plerique libri (diserte GH et v.) μάθοις ἂν fortassis Ω (?) et edit. Basil. tertia, uti Gesner conjecit. attice dictum esse: ἃ φήσει τις, μάθοι ἄν in Quaestt. L. p. 163 recte ostendi imitantibus Romanis ut Horatio in Epist. II, 1, 262 sq.: ‚discit enim citius meminitque libentius illud, | quod quis deridet'. hoc tamen l. quum et praecesserit secunda persona et insequatur, nunc Gesneri conjecturam post Lehmannum et alios recepi. ὁποία H (accentus in ras.) ὁποῖά v. libri ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧπερ —. at ὥσπερ et statim ᾧπερ non est Luciani. itaque ὡς pro ὥσπερ correxi. ὁμοίαν] ὁμοία M. πρίασθαι (accentus in ras.) H. πριᾶσθαι G. libri παραπολεῖσθαι, pro quo Dindorfius solus bene scripsit: παραπολέσθαι. ὡς καὶ αὐτὸς G et v. ὡς om THΩ et fortasse V. at vulgatam in Quaestt. L. p. 164 recte sum tuitus. ἐν ἀρχῇ non est ‚glossema', ut Schmiedero placebat,

οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὑτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολέσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. ἄλλως τε ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίαιτο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθανα γενόμενος·
808 ** φιλοσοφία δὲ οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κἂν πάμπολλα πίῃς, οὐδέν τι ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον, ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ*

---

sed ad initium dialogi § 1 extrem. pertinet, prorsus ut infra § 68: ἔλεγες ἐν ἀρχῇ ad § 1 med. respicit. ζημιώσαι H. ζημιῶσαι v. libri ἀλλὰ κἂν ὅτι πάμπολλα praeter editionem a, quae om ἀλλὰ κἂν ὅτι (sed ab initio paginae). solus vero Dindorfius optime correxit: ἀλλὰ κἂν πάμπολλα, deleto isto ὅτι, quod natum est ex eo τι, quod in multis codd. additum vulgo male deest. nam pro πάμπολλα πίῃς οὐδέν τι vitiose scriptum est: ὅτι πάμπολλα πίῃς οὐδέν. οὐδέν τι ἐλάττων ETH. οὐδέν τι ἐλάττων G. οὐδέν τι ἔλαττον ΩCMV. οὐδὲν ἐλάττων edd. vett. ἐπιρρεῖ HΩ et v. ἐπινοεῖ CG. vulgatam ἐπιρρεῖ legerant etiam Apostolius et Arsenius. ἐπιρρεῖ — ἐξαντλούμενον] proverbium ipsum ap. schol. ad h. l. cod. Voss. ita exhibere videtur: ἄλλην μὲν γὰρ ἐξαντλοῦμεν (sic) ἡ δ' ἐπεισρέει, sed in cod. Paris. Bachmanni Anecd. II p. 347, 3: ἄλλη (sic) μὲν ἐξηντλοῦμεν ἥδ' ἐπεισρέει. ac Suidas quoque s. Ἄλλην μὲν legit ἐξαντλοῦμεν et in Zenobio I, 75 pro ἐξηντλοῦμεν unus codex item servavit: ἐξαντλοῦμεν. contra tenent ἐξηντλοῦμεν Diogenianus II, 22 et Gregorius Cypr. I, 44. sed in fine hi omnes scribunt ἡ δ' (vel ἥδ') ἐπεισρέει, repugnante Apostolio II, 33 et Arsenio II, 87, qui soli habent: ἥδ' ἐπιρρέει (scilicet ex Hermotimo). tum ei quos adhuc dixi omnes ἄλλην μὲν (ἄλλην μὲν γὰρ codex Voss.) exhibent, quorum loco τὴν μὲν recte legerant et Athenaeus IV p. 156, e: ἐδειπνοῦμεν καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν φακῆν, ἡ δ' ἐπεισέρρει et Arrianus in Peripl. P. Eux. p. 4: — ὡς — ἐπεισρεῖν ἡμῖν ἑκατέρωθεν ἀφθόνως τοῦ ὕδατος, τοῦτο δὴ τὸ τραγικόν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισέρρει. sed in Arriano καί ita transpone: — τοῦ ὕδατος, καί, τοῦτο δὴ τὸ τραγικόν, τὴν μὲν — ἐπεισέρρει. hi tamen duo scriptores verbis leviter mutatis imperfecta ipsi suffecerunt, non quo tragicus, cui haec Arrianus diserte dat, ita scribere potuerit claudo trimetro, quod metrum ne novit quidem tragoedia. ita igitur tragicum scripsisse volunt Casau-

τῶν Δαναΐδων πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. 62. ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος. καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω, ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον κωνείῳ ἢ ἀκονίτῳ ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ

---

bonus ad Athen. l. l. et Nauckius Trag. Gr. Fr. p. 662: καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει non sine mendoso imperfecto, melius autem Meinekius Exercc. in Ath. II p. 8 (Analect. p 73): καὶ τὴν μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει. at vocula καί, quam hi ante τὴν μέν ponunt, non tragici est sed manifesto ipsius Athenaei et vero etiam Arriani. e quibus duobus uti τήν pro ἄλλην ipse quoque adsumo, ita e codice Voss. ap. schol., si is habet ἄλλην μὲν γὰρ ἐξαντλοῦμεν, lubens voculam γάρ accipio et tragici versum ita potius scribendum puto: ‚τὴν μὲν γὰρ ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει'. tum Meinekius l. l.: ‚Euripidis, inquit, versum esse non dubitandum est'. at optime dubitarunt et Casaubonus l. l. qui: ‚senarius ex aliquo Tragico sumptus' et l. l. Nauckius, qui hunc versum inter Adespota tragicorum retulit. jam Arrianus de veri naufragii periculo agens haec adponit, caeteri metaphorice loquuntur. suspicor autem tragicum non primo hoc proverbium invenisse, sed jam inventum trimetri specie ita induisse, ut interlocutor tum quoque figurata usus oratione nihil aliud nisi hoc vellet: ‚frustra laboramus'. quanquam fieri etiam hoc potuit, ut in illa tragoedia (sicut ap. Arrianum) de vero naufragio sermo esset, nuntio bene multis versibus naufragium enarrante. denique Lucianus ἐπιρρεῖ pro ἐπεισρέει ideo scripsisse videtur, quod sententiam quoque hujus proverbii non leviter inflexit. quum enim tragicum versum paroemiographi recte statuant dici ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων (οὐδὲν πλέον ἀνυόντων), longe aliter Lucianus vim proverbii hisce verbis ipse exposuit: ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. hac potissimum de causa opus fuit non influendi sed ‚adfluendi' (ἐπιρρεῖν) notione. adeo hic quidem ἐπιρρεῖ optime substitutum est, quum hoc uno l. proverbium cum acumine antiphrasin acceperit similem Liviano illi (XXXI, 1), qui opus suum ‚prima perficiendo scribit crescere'. δαναίδων H. Δαναΐδων v. ἐκεῖνος μὲν] μὲν om GH. συνεῖχε a. πλεῖον] πλέον Dindorfius more suo, minus recte.

62. περὶ] πέρι a. κωνείῳ H et v. κωνίῳ E, κονεία G, κονίω Ω. ἀκονίτῳ H et v. ἀκονίω GΩ, ἀκωνίῳ sec m E. ἄλλῳ] ἄλλο G. ἀποκτείνειεν ἂν C, ἀποκτείνει ἂν EGHΩM,

θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνειεν ἄν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλ' ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως καὶ ξὺν οἷς,
804 * οὐκ ἂν ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τοὐλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν. 63. ΕΡΜ. ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν; ἑκατὸν χρὴ ἔτη βιῶναι καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. οὐ γάρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴγε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή. νῦν δ' οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν ἥλιον δῦναι Χρύσιππος ἢ Πλάτων ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. περιέργῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς στενὸν οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ καὶ

ἀποκτείνῃ ἂν a, ἀποκτείνοι ἂν v. ἀλλ' ἢν Bekker pro ἀλλὰ ἢν —. ὅπως] ὁπόσον C. ἀποθάνοι ὁ Solanus. ἀποθάνοιο plerique libri (diserte GΩ) et v. ἀποθάνοις H, uti Lehmannus non bene conjecit. ἠξίους] ἠξίοις G. ὅλου] λόγου G.

63. τί οὖν; ἑκατόν Lehmannus pro τί οὖν ἑκατόν. χρὴ ἔτη GH. ἔτη χρὴ v et fortassis Ω. τοσαῦθ'] τοσαῦτα GHΩ. οὐ γάρ] οὔ γάρ H. ἐν ἀρχῇ] scil. supra § 1 med. μακρή] μακρά H. νῦν δ'] νῦν δὲ GHΩ. πρὶν δῦναι ἥλιον GHΩ edd. ante Jacobitium. πρὶν ἥλιον δῦναι M, recte probante R. Klotzio ad Gallum § 1, qui Lucianum ostendit ubique hoc ordine uti: πρὶν ἥλιον ἀνίσχειν (δῦναι). adde nunc Jacobitium T. IV p. 528.

μαθήμασι] μαθήμασιν G. post μαθήμασι m rec H λυκῖνος τὄτο (sic). libri ἑαυτοῦ, pro quo Bekker et Dindorfius σαυτοῦ more suo dederunt. ΛΥΚ.] personam om H. οἶσθ' HΩ et v. οἶσθα G. δράσεις GHΩ et v. φράσω M, in quo latere videtur atticum δρᾶσον, quam conjecturam Abreschii (in Animadv. ad Aeschyl. I p. 510) jure probarunt Dindorfius et quem inprimis vide Cobetus in V. L. p. 101. σὺ δ'] σὺ δὲ GHΩ. πρόσθεν] πρόσθε Ω. δοκεῖς] δοκεῖ Ω. libri αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἔστ' (H: αιτιᾶσθαι αὐτόν. ἔστ') ἂν μή. sed in E αὐτὸν vocis ν

*πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἣν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἂν * ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ,* 805
ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιᾶσθαι. . . . αὐτὸν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας ἀφέληται τῆς βίας ἤδη ἀγόμενον. ἰδού γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. ΕΡΜ. τὰ ποῖα; θαυμάζω

---

in litura est, uti Reitzius, ut autem ipse Solanus ,in E litura apparet, cui hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est'. primum pro *αἰτιᾶσθαι* bene Jacobitius *αἰτιάασθαι* conjecit. quum enim in Prometheo II § 4 vetus lectio haec sit: *ἔοικας — ἀναίτιον αἰτιάασθαι*, Lucianum spectasse patet ad Jl. *ν'*, 775 non ut aliis placet ad Jl. *λ'*, 654, ubi haec verbi forma non legitur. de medela loci aperte mendosi a plerisque criticis dissentio, qui ut v. *αὐτόν* habeat quo referatur, dure verba construunt dissita: *αὐτὸν — ἤδη ἀγόμενον.* quo facto ut aliqua sententiae umbra existat, coguntur, aut pro *ἕτερός σοι* conjicere *ἕτερός μοι*, ut Wielandius aliique, aut servato *ἕτερός σοι* divinare: *αὐτὸς — ἤδη ἀγόμενος*, ut. Guyetus et G. Hermannus. sententiam vero tum quoque Lycino obtrudunt ineptam: ,tantum abest ut ego tibi vim inferam, ut ipse abs te vim patiar'. at quam tandem vim? Hermotimo enim soli vis infertur, non item Lycino. immo Jensius, Solanus et Marcilius hoc saltem bene viderant, verba *ἀφέληται — ἀγόμενον* divelli nullo modo posse. ego in v. *αὐτόν* magnum subesse vitium ratus, ut sententiae satisfiat, ante v. *αὐτόν* signa posui lacunae. altero enim *αἰτιᾶσθαι* alterum *αἰτιᾶσθαι* haustum periit. supplementi denique mei sententiam praesto, verba non praesto itaque suppleo: *κατὰ τὸν ποιητὴν [αἰτιάασθαι, δέον μηδένα ἄλλον] αἰτιᾶσθαι [ἢ σε] αὐτὸν, ἔστ' ἂν μὴ —.* id est: ,quod me violentum dicis, innocentem mihi videris accusare, c u m a l i u m n u l l u m a c c u s a r e d e b e a s, n i s i t e i p s u m, donec nulla alia ratio tibi auxilio veniens ex vi te, qui jam raperis, eripiat'. dicam hoc ipsum clarius: ,accusa, inquit, te ipsum tam male argumentantem. ratio enim nunc cum ratione contendit: atqui mea ratio, quam tu invidiose violentam (*βίαιον*) dicis, certa est et vi adsensionem extorquet; at tua ratiuncula est levissima'. hanc sententiam, quam inventam acriter defendo, certo poscunt antegressa: *συνελαύνεις ἐς στενόν* § 63 init., poscunt proxima: *ἰδού γέ τοι — φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' — αἰτιάσῃ,*

γὰρ εἴ τι ἄρρητον καταλέλειπται αὐτῷ. 64. ΛΥΚ. οὐχ
ἱκανὸν εἶναί φησι τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι'
αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἑλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ
μεγίστου ἐνδεῖν. ΕΡΜ. τίνος τούτου; ΛΥΚ. κριτικῆς
τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς καὶ
νοῦ ὀξέος καὶ διανοίας ἀκριβοῦς καὶ ἀδεκάστου, οἵαν
χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσουσαν· ἢ μά-
την ἂν ἅπαντα ἑωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν, φησί,
καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον καὶ προθέμενον
ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα καὶ βραδύ-
νοντα καὶ πολλάκις ἐπισκοποῦντα, μήτε ἡλικίαν τοῦ
λέγοντος ἑκάστου μήτε σχῆμα ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδού-
μενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα,
806 οἳ ἐν νυκτὶ * καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τοὺς
λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν· καὶ τότ'
ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ.
μετὰ τὸν βίον φής. ἐκ γὰρ τούτων οὐδενὸς ἀνθρώπων
βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν καὶ ἕκαστον
ἀκριβῶς ἐπιδεῖν καὶ ἐπιδόντα κρῖναι καὶ κρίναντα ἑλέ-
σθαι καὶ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ ἂν οὕτως

---

poscunt inferiora § 66 fin: *μή ἐμὲ ὦγαθὲ ἐρώτα ἀλλὰ τὸν λόγον αὖθις αὐτόν*, denique hanc solam poscit § 71 med: *νύξας (σε) ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν.* sed Hermotimi interpretes ne hoc quidem sciunt hanc dicendi venerem a Platone adsumtam esse. ipsi enim Platoni Platonicisque *ὁ λόγος* saepe est ‚justa disserendi ratio (tanquam persona)', velut in formula: *φησὶν ὁ λόγος.* sed Platonis locos hic omitto, ut dudum conlectos a Davisio ad Maxim. Tyrium XXVIII, 5 p. 60 ed. Reisk., ab Wyttenbachio ad Plat. Phaedonem p. 87, a (sive p. 231) et aliis.

δ' ἐκεῖνον H et v. *δὲ ἐκεῖνον* GΩ.

64. *τὸ πάντα* HΩ et v. *τὰ πάντα* G. *ἐνδεῖν*] *ἐνδεῖς* a. *δικάσουσαν*] *δικάσασαν* H. *βραδύνοντα*] *βραδύναντα* G. *καὶ πολλάκις* GHΩC. *πολλάκις* v. *ἀρεοπαγιας* H pr m. *οἳ ἐν νυκτὶ* Ω et v. *οἷα ἐν νυκτὶ* pr m H, *οἱ νυκτὶ* G. *ἀλλ' ἐς τὰ*] *ἀλλ' ἐ τὰ* (rasura post *ἐ*) H. *ἑλομένῳ*] *ἑλωμένῳ* cd. *πάντων* edd. ante Reitzium. *πάντα* EGHΩU et fortasse CM, quod Solanus conjecturae Jensii *πάντας* merito praetulit. *ἐπιδεῖν*] *ἐπὶ δεῖν* bc. *γὰρ ἂν* Cobetus V. L. p. 101 et Dindorfius. *γὰρ δὴ* EGHΩTUVY. *καὶ δὴ* edd. vett. *δ' οὖ* G. *δὲ οὖ* HΩ et v.

εὑρεθῆναι φῂς τἀληθὲς, ἄλλως δ' οὔ. 65. *ΛΥΚ.* ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανὸν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς οἰόμενοι μέν τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δ' οὐδὲν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι ἀνέλκουσιν ἰχθῦς παμπόλλους περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀναφαίνεται αὐτοῖς ἢ κεράμιον ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. *ΕΡΜ.* οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς. *ΛΥΚ.* οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα ἐκνεῖν, εἴ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ οὕτω δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ

---

65. τοῦτό πω] τοῦτό που H. μοι δοκοῦμεν λεληθέναι] in Jove Trag. § 15 jure Halmius lectionem probat antiquam: ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγώρως ἔχειν μοι δοκοῦμεν πρὸς αὐτά, cujus necessitatem loci fundo evinci Demosthenico Olynth. I, § 2: ἡμεῖς δ' οὐκ οἶδ' ὅντινά μοι δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά, additque Halmius Pseudolysian Epitaph. § 75: μόνην δ' ἂν μοι δοκοῦμεν ταύτην τοῖς ἐνθάδε κειμένοις ἀποδοῦναι χάριν. δ' οὐδὲν G. δὲ οὐδὲν HΩ et v. καθέντες etiam H, sed κ m rec., καταθέντες Ω. libri ἰχθῦς παμπόλλους (παμπόλους bc) γε. inutile γέ delere malui quam scribere: παμπόλλους δή. ἀναφαίνεται libri omnes (diserte GHΩCM edd. vett.). ἀποφαίνεται operarum error in Reitziana. ψάμμῳ] ψάμμον TV. τι τοιοῦτον] τι τοῦτον Ω. ταῦτα] αὐτὰ H. ἀτεχνῶς γάρ με v et fortasse G. ἀτεχνῶς με γὰρ EHΩ. *ΛΥΚ.* οὐκοῦν]: οὐκ οὖν H et statim διεκδῦναι (διεδῦναι d). οἶσθα νεῖν εἰ H et v. οἷος θανεῖν εἰ G, οἶσθα νεῖν εἰ (sed νεῖν in rasura) Ω. in vulgata homo inepte laudatus est, quasi verus scilicet natator. immo Hermotimus stoicus id habere dicitur, quod habeant stoici, ut in quaestione difficili dialecticis verborum spinis sese expediant. quare corrigendum est ut supra posui: οἶσθα ἐκνεῖν, εἰ —. nam ‚e malis se expedire' graece est ἐκνεῖν, ut ap. Eurip. Hippol. v. 472: πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς; et latine prorsus idem valet verbum ‚enatandi'. ita Cicero in Tuscul. Disp. V, 31 § 87 de ipsis philosophis: ‚reliqui, inquit, habere se videntur angustius, enatant tamen, Epicurus, Hieronymus —'. κἂν om G. ἐργασώμεθά]

ζητούμενον ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσιν. ΕΡΜ. τί φῄς;
807 οὐδὲ τούτων τις * πάντως ἔχει; ΛΥΚ. ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον; 66. ΕΡΜ. πῶς οἷόν τε; ΛΥΚ. οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν εἴκοσιν. οἷον κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβών, ἐπικλεισάμενος ἐρωτάτω δέκα τινάς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες ὁ μὲν ἑπτά, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις δέκα ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μὲν δὴ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γάρ; ΕΡΜ. ναί. ΛΥΚ. οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῄς; ΕΡΜ. οὐκ ἀδύνατον. ΛΥΚ. κατὰ ταὐτὰ τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν, ὁποῖόν τί ἐστι καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν

ἐργασόμεθά GHΩ. οὐδέπω οὐδὲ οὕτω δῆλον] ita sententiae causa scripsi. libri οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον. saepe τοῦτο et οὕτω confusa sunt errore hic eo faciliore, quod modo καὶ τοῦτο antecessit. τὸ ζητούμενον] το ζητούμενον H, τί ζητούμενον G.

ἀγνοοῦσιν a. ἀγνοοῦσι GHΩ et v. ἤ σοι H et v. εἴ σοι GΩV, unde malim (sine interrogatione): εἰ μή σοι —. certe εἰ μή (ut in latina lingua ,nisi forte') saepius est ironicum, veluti in Saturnal. § 4 init. et ἐκτὸς εἰ μή De Hist. Conscr. § 21 fin.

πω] πως G.

66. ΛΥΚ. οὕτως·] personam om H. οἱ δ' v. οἵδ' a. οἱ δὲ GHΩ. ἑπτὰ] ζ̄ H, .ζ.a. ὁ δὲ πέντε EGΩCM. ὁ δὲ ε̄ (.ε.a) Ha. om haec verba edd. (praeter a) ante Reitzianam. τριάκοντα] λ̄ H, .λ.a. ἄλλος om G. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην v. ἐνδέχεται μέντοι καὶ τύχην (om κατὰ) HΩ. Bekker bene ille quidem μὲν δή pro μέντοι correxit, sed praeterea etiam καί delevi scripsique: ἐνδέχεται μὲν δὴ κατὰ τύχην —. at paullo post in simili l. καί recte habet propterea quod ibi verba καὶ τούτων arcte cohaerent. ἢ γάρ] ἢ γὰρ GTV. οὐ μὴν οὐδὲ] οὐ μοὺν οὐδὲ H. ἅπαντας H et v. ἅπαντα GΩCM. εἴκοσιν] .κ.a. κατὰ ταὐτὰ (ταυτὰ H) GHV cum Lehmanno. κατὰ ταῦτα Ω et v. ζητοῦσι ὁποῖον ἐστὶ G. καὶ λέγουσιν GHΩ et v. λέ-

*ἡδονὴν, ὁ δὲ τὸ καλὸν, ὁ δὲ ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐ-
τῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὔδαι-
μον, οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα.
καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν
εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ' οἶμαι πρό-
τερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τἀληθὲς καὶ
πάντως * ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων, εἶτα* 808
*μετὰ τοῦτο τὸ ἑξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν.
ΕΡΜ. ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῂς, ὅτι οὐδ' ἂν διὰ
πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν
τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. μὴ ἐμὲ, ὠγαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ
τὸν λόγον αὖθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι,
ὅτι οὐδέπω, ἔστ' ἂν ἄδηλον ᾖ, εἰ ἕν τι τούτων ἐστὶν
ὧν οὗτοι λέγουσιν.* 67. *ΕΡΜ. οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ
φῂς, εὑρήσομεν οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς
ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν ἀποστάντας τοῦ φιλοσοφεῖν.
τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῂς, ἀδύνατον εἶναι φιλο-
σοφῆσαι καὶ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ
τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα ἑλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν
τὴν ἀρίστην, ἡ δ' αἵρεσις οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκρι-*

γουσι δὲ M. *αὐτὴν*] *αὐτὸν* G. *και τούτων* H. *παρ' αὐτά* defendi potest. olim conjeceram: *παρὰ ταῦτα* et compararam Rhet. Praec. § 14 fin: *ἄλλο γάρ τι παρὰ ταῦτα ὁ ῥήτωρ.* *ἂν ἄπαλιν* H. *δ' οἶμαι*] *δέ μοι* EΩH. *δέ με* G. *δέ γε* C. *πειστέον* H et v. *πιστέον* GΩ. *ΕΡΜ. ὥστε*] personam om et *τε* habet in rasura H. *ὥστε* mihi quidem de vitio suspectum est.

τἀληθὲς ἐξευρεῖν G solus male. recte *τἀληθὲς εὑρεῖν* caeteri libri (etiam HΩ) et schol: *τἀληθὲς εὑρεῖν: ἵνα καὶ εὕρῃ, τίς οὖν εὑρήσει, βδελυρώτατε, ἄνθρωπος ὤν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κεκριμένον καὶ ἀδιάπταιστον.* Scholiasta Lucianum argumentantem, dum ridere vult, ipse adjuvat. *ὅτι οὐδέπω*] *ὅτι οὐδὲ τότε* Sommerbrodtius acute conjecit. *ᾖ*] *ἦν* C.

67. *φιλοσοφεῖν. τοῦτο* GHΩVd. *φιλοσοφεῖν. ΛΥΚ. τοῦτο* Eabc. codices (etiam EGHΩ) et edd. vett: *τοῦτο ξυμβαίνει γε ὧν.* bene edd. a Basileensi secunda *ἐξ* supplent: *τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν.* at etiam *γε* ineptum est. Lucianus more suo videtur scripsisse: *τοῦτο γοῦν ξυμβαίνει ἐξ ὧν —.* *τὸν φιλοσοφήσειν*] *τὸν φιλοσοφεῖν* H. *ἡ δ'*] *ἤδ'* a. *ἡ δὲ* GHΩ. *οὕτω*] *οὕτως*

βῆς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες ἑλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ ἱκανός, ὑπερεξέπιπτες ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς 809 ** ὑπερήμερον γίγνεσθαι τἀληθὲς τοῦ ἑκάστου βίου. τελευτῶν δὲ καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὕρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τἀληθὲς εἴτε καὶ μή. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅτι εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἑκὼν σοι ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;* 68. *ΕΡΜ. τὰ ποῖα; ΛΥΚ. οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν ἢ Ἐπικουρείων ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων τοὺς μὲν εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς δὲ μή, καίτοι τά γε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς εἰδότας καὶ διαγνῶναι ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, οὔ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. καὶ μάλα. ΛΥΚ. δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν* 810 *ἐπὶ τοὺς * πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν καὶ πειραθῆναι καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καί σοι*

GHΩ. *ἱκανὸς* GHΩ. *ἱκανός ἐστιν* v. *ἄλλας*] male Courier ad Luc. Asin. p. 234 *πολλάς* conjecit. *γίγνεσθαι* Gd. *γίνεσθαι* EΩabc. om H continuans: *ὑπερήμερον τἀληθὲς* —. *ΛΥΚ. σὺ* EGHΩTVd. om *ΛΥΚ.* abc. *σὺ δὲ πῶς Ἑρμότιμε* HΩ et edd. ante Schmiederum. *σὺ δὲ πῶς ὦ ἑρμότιμε* GC. praeterea etiam verbum excidisse videtur. suppleo enim: *σὺ δὲ πῶς [λέγεις,] ὦ Ἑρμότιμε;* *ὅτι* recte Guyetus pro *ὅ, τι* sive *ὅ τι*. *ΕΡΜ.* HΩ, puncta (nota personae) etiam E. *ΕΡΜ.* om G et edd. vett.

ΛΥΚ. καίτοι Solanus et fortassis HΩ. personam om edd. vett. *ΕΡΜ. καίτοι* G.

68. *ΛΥΚ. τὰ ποῖα;* *οὐκ* G. *ἐπικουρίων* G. *καίτοι τά γε ἄλλα*] *καίτοι γε ἄλλα* G. *διακρίναι* Ha. *διακρίνειν* G.

καὶ διαγνῶναι] *καὶ* om Ω. *μή σε*] *μήτε* MH. *καί σοι καὶ* M. *καὶ σὺ καὶ* GHΩ et v. cohaerent *δεῖ σοι* neque probanda

καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἑκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς. καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπὶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ ὑπάρχειν σοι, καὶ κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἅ τε δόκιμα καὶ ἃ κίβδηλα καὶ παρακεκομμένα. καὶ εἰ μέν ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος ἤεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν κωλύσει σε τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὅ τι ἂν μέρος ἑλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος, ἢ καὶ νὴ Δία καλάμῳ τινὶ ἐπ' ὄχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκότι καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μικρά * τις αὔρα διαφυσήσασα 811
διασαλεύσῃ αὐτόν. 69. ὡς εἴ γέ τινα εὕροις διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως πέρι καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως τέχνην τινὰ εἰδὼς διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ

Bekkeri conjectura: καὶ αὖ καὶ —. immo vide infra § 82 init: ὁ φιλόσοφος ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο. πρὸς τοῦτο] πρὸς τούτου G. ὃν v, οὖν G, οὗ TVHΩ, quod reprobo. τό γε μέγιστον] τε pro γε G. αὐτῆς] οἶμαι G. ψευδῆ ὑπάρχειν EGHΩV. ψευδῆ καὶ ὑπάρχειν v. καὶ κατὰ libri omnes et edd. ante Reitzianam, in qua est: ψευδῆ, καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ — sive operarum errore sive e Reitzi conjectura. καὶ ἃ κίβδηλα GΩ recte. καὶ ἀκίβδηλα H et v. libri omnes male: καὶ ἃ παρακεκομμένα. correxi: καὶ παρακεκομμένα. vide geminum l. Adv. Indoct. § 2 fin: ὅσα τε — ἀπηκρίβωται καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα. καὶ εἰ μέν ποτε Cobetus V. L. p. 241 et Dindorfius, recte. καὶ εἴ ποτε GH et v, καὶ εἴτε Ω. ἤεις GH et v. εἴης MΩ, ἄγεις TV. κωλύσει GH et v. κωλύσῃ EΩ. ἐφ' ὅ τι] ἐφ' ὅτῳ EGΩC et H, sed in H ω ex iota correctum. αὔρα Dindorfius pro αὖρα.

69—70 fin. haec quoque a scepticis adsumta sunt. vide mihi Sextum Emp. in Pyrrh. Hyp. II, 144 (p. 89 B): ἀνύπαρκτός ἐστιν ἡ ἀπόδειξις, II p. 170 (p. 96): φανερόν ἐστιν ὅτι ἀνυπόστατός ἐστιν ἡ ἀπόδειξις, Adv. Mathem. II, 106 (p. 696): οὐδέν ἐστιν ἡ

πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος καὶ κρίνας φιλοσοφήσεις καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος βιώσῃ μετ' αὐτῆς ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τἀγαθά. ΕΡΜ. εὖ γε, ὦ Λυκῖνε· παρὰ πολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνήρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε καὶ διακριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικούς· ὡς τά γε μετὰ ταῦτα ῥᾴδια ἤδη καὶ ἀπράγμονα καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οἶδά σοι ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν καὶ ἀρίστην ὁδόν. ΛΥΚ. καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσων τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ πολὺ πορ-

---

ἀπόδειξις. adde Diogenem Laert. IX, 90: ἀνῄρουν δ' οὗτοι (οἱ Πυρρώνειοι) καὶ πᾶσαν ἀπόδειξιν —.

69. libri εὕρῃς, sed recte Belinus εὕροις. sequitur enim: ὃς — διδάξειέ σε. τῆς τῶν] τῆς om G. παύσῃ] παύσῃ γὰρ H. βέλτιστον H et v. βέλτιον GΩ. ἀποδεικτικῇ] ἀποδεικτικῷ G et statim: ἐλεγχθήσεται. τἀγαθά GHΩ. τὰ ἀγαθά v. παρὰ πολὺ H pro παραπολύ. ταῦτ'] ταῦτα GHΩ. διαγνωστικῶς G. διακριτικὰς Ω. ita Sextus Emp. Pyrrh. Hyp. II, 229 (p. 111): διαγνωστικὴ — καὶ — διακριτική et Adv. Mathem. II, 67 (p. 688) διακριτικός (bis). ἔγωγε ἤδη] ἔσω γ' ἤδη G. οἶδα] εἶδα bcd. optime libri: ἀρίστην, pro quo Cobetus V. L. p. 146: ῥᾴστην. at id ipsum modo jam semel dictum erat: ῥᾴδια ἤδη. libri: ποιήσειν. si infinitivo usus esset, necessario scripsisset ποιῆσαι. verum lenius correxi: ποιήσων. τὸ δὲ] id h. l. non ‚partim autem' significat sed ‚contra' usu rarissimo. in Praefat. Quaestt. L. p. XI jure contuli Zeux. § 2: τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς ἦσαν. fuit quum eodem modo τὰ δέ explicarem in Sophocl. Electr. v. 212: τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς | οὐκ ἐριστὰ πλάθειν ‚at vero non est altercandum cum potentioribus'. προοιμιαζομένους a. libri: πολλὰ μοχθήσαντες ὁμοίως ἐσμέν consentiente Apostolio XIV, 59b (II p. 619 L.). Bekkeri conjecturae, qui post ἐσμέν addebat οἵπερ ἐσμέν, locus est nullus. certum enim arbitror, sicut alia proverbia, ita etiam nostrum hexametro constitisse. sed etsi proverbia saepe ab ipsis graecis mutilantur verbo circa finem plane omisso: haec tamen

ρωτέρω γεγόναμεν ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, * πολλὰ μοχθήσαντες ὁμοίως ἐσμέν. 812
ΕΡΜ. πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας. 70. ΛΥΚ. ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπισχνούμενόν τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. κἂν τούτου εὐπορήσωμεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα ἢ μή, καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἄριστα κρῖναι δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, στῆναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτάς, ὁπόσας οἷόν τε εὑρίσκειν, ἀμφισβη-

---

adeo mire dicta sunt, ut in mendae suspicionem incurrant. certe hexameter proverbii ipse talis fere esse potuit: ‚πολλὰ δὲ μοχθήσαντες [ἀμόχθοις] ἐσμὲν ὁμοίως', ut μοχθήσαντες ἐσμὲν sit i. q. ἐμοχθήσαμεν et ut ὁμοίως ἀμόχθοις cohaereant. agitur de labore longo illo quidem, attamen vano (de quo Euripides in Heracl. v. 448: πολλὰ μοχθήσας μάτην) dictumque ipsum in Sisyphos convenit ‚damnatos longi laboris' (Hor. Carm. II, 14, 20). ΕΡΜ. om G. πάνυ γὰρ λυπηρόν τι (τις pro τι G) EGHΩ recte. πάνυ γάρ τι λυπηρόν τι edd. vett. non recte ego in Quaestt. L. p. 23 posteriore loco τι deleram: πάνυ γάρ τι λυπηρόν. δύσελπι] δυσέλπι a.

70. διδάξειν] δικάζειν G. libri ἀλλά τινα ζητήσομεν. sed auctore etiam Cobeto V. L. p. 242 ineptum istuc τινα delevi, quod e superiore: ὑπισχνούμενόν τινα nasci potuit. ἀληθῆ] ἀληθῶς H. εὐπορήσωμεν HΩ et edd. vett. εὑρήσωμεν G. εὐπορήσομεν Reitziana et aliae quaedam operarum errore. ὁ ἐπιγνώμων] hac voce Sextus Emp. saepe usus est, velut Adv. Mathem. II, 67 (p. 688 B.) et VII, 56 (p. 202 B.). ceterum schol. ad h. l: εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ (scr.: αὗται) ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; i. e. ‚si novo censore indiges, Lycine, quam vim tuae ipsius argutiae habere possunt?' διαγιγνώσκειν H et v. διαγινώσκειν Ω, γινώσκειν G. κρῖναι GHΩ. κρίναι CM. κρίνειν edd. ante Schmiederum. ὅποι HΩ et v. ὅπου CG. ὡς ἀπέραντον γίγνεται] Diogenes Laert. IX, 90 de Pyrrhoneis: εἰ μὲν οὖν ἐξ ἀποδεδειγμένων (sc. ἡ ἀπόδειξις), κἀκεῖνα δεήσεταί τινος

τουμένας ὄψει καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται αὐτῶν δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι, αἱ δὲ τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν, ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεούς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως καθάπερ
813 οἱ ἐν * κύκλῳ θέοντες ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν. 71. ΕΡΜ. οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς. ΛΥΚ. ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι οὐ σὺ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. ἢ τίς ἂν

ἀποδείξεως κἀντεῦθεν εἰς ἄπειρον. εἰδέναι] ἰδέναι a. τοῖς πάνυ TUV. ταῖς πάνυ GHΩ edd. ante Salmuriensem. ὅμως habent EGHΩ et fortasse CM, sed om. edd. ante Reitzium.

post ὅμως H pergit mediis verbis omissis: αὐτῶν οὖσαι φαίνονται ὥστε ὦ ἑρμότιμε (sed οὖσαι in rasura). βωμοὶ bis scriptum in G. διότι βωμοὶ] argumentatio primum fuit Chrysippi, post quem ita Timocles stoicus argumentatur in Jove Trag. § 51, ubi schol. Graev.: ‚Chrysippi hoc, ut inquit Themistius ἐν τῷ περὶ ψυχῆς'. fortasse vel post ἐν τῷ numeri litera excidit vel pro eo scribendum est: ἐν τοῖς. vide tamen Suidan s. v. Θεμίστιος: — τοῦ περὶ ψυχῆς ἐν βιβλίοις ζ' conlato Photio in Bibl. cod. 74 (p. 52 B.), qui Themistii mentionem fecit τῶν περὶ ψυχῆς βιβλίων. recte autem scholiasten judicasse praeter Themistium ipse quodammodo Lucianus confirmat, qui joco usus vere Aristophaneo Jovem ita loqui fecerit in Icaromen. § 24 fin: ψυχροτέρους ἄν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις — τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. verum apte Wielandius comparat consimilem l. hoc est non minus pium, sed nihilo meliorem syllogismum Q. Lucilii Balbi item stoici ap. Cic. De Nat. Deor. II, 4, 12. οἶδ' HΩ et v, οἶδα G.

71. εἰργάσω EHΩU. εἰργάσω G. ἐργάσω edd. vett. sanum est ἀπολεῖται, ut patet e verbis: ὡς ἔοικεν. frustra Cobetus V. L. p. 146 ἀπόλωλε conjecit. τὰ τοσαῦτα] τὰ om G. ἐννοήσῃς] ἐννοήσῃ Ω. libri οὐ μόνος. at recte Cobetus V. L. p. 146 οὐ σὺ μόνος correxit. opponuntur enim haec: ἀλλὰ πάντες —. οἱ φιλοσοφοῦντες] οἱ om G. ἢ τίς ἄρα δύναιτο vulgo.

δύναιτο δὲ ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι ὧν ἔφην; ὅπερ
ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι
δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ ἂν εἴ τις δακρύοι καὶ αἰτιῷτο τὴν
τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι
μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τὴν θάλατταν ἀπὸ Σικελίας ἐς
Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθη-
μερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ. τὸ δ' αἴτιον
τῆς λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦ-
τον ἢ αὐτὸς αὑτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρότερον ἐξετάσας
εἰ ἐφικτὰ εὔχεται καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν. καὶ
δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπο-
λοῦντα νύξας ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίη-
σεν. εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοί-
γων καὶ τὸν ὕπνον οὐ ῥᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς
ὧν ἑώρας. πάσχουσι δ' * αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μακα- 814
ρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες. καὶ γὰρ ἣν μεταξὺ πλου-
τοῦσιν αὐτοῖς καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι καὶ βασι-
λεύουσι καὶ τἆλλα εὐδαιμονοῦσιν, (οἷα πολλὰ ἡ θεὸς

ἢ εἴ τις ἄρα δύναιτο GHa (de Ω non constat). εἴ τις ἄρα δύναιτο E. scripsi ἢ τίς ἂν δύναιτο e conjectura Jacobsii ad Anthol. Pal. p. 229. λέγεις] λέγω H. libri ὥσπερ εἴ τις. correxi: ὥσπερ ἂν εἴ τις, eadem medela usurus infra § 79 extr. vide vel De Merc. Cond. § 30: καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο et Toxar. § 53: τοιόνδε ἐστὶν, ὥσπερ ἂν εἰ — εἰδείη. absolute ὥσπερ ἂν εἰ positum est sequente item optativo quinque aliis Luciani locis, quos omitto. δακρύοι] δακρύει GHΩ. δύναιτο in rasura H. ἀνελθεῖν ἐς] ἀνελθεῖν εἰς HΩ. libri εἰς τὴν. Reitzius: ἐς τὴν —. Κύπρον] κύπτρον H. τελεῖ temporis esse futuri non fugit Cobetum V. L. p. 242. ὄναρ ποτὲ HΩ et v. ὄναρ τι G. αὑτῷ Ω (?) cum Jacobitio. αὐτῷ GH et v. ἐφικτὰ] ἐφικτὸν H. δ' αὐτὸ v. δὲ αὐτὸ GHΩ. κενὴν καὶ μακαρίαν EGΩ. at recte κενὴν μακαρίαν v et sec m H, ubi ἣν est in rasura cum quattuor literarum spatio, ut apm item fuerit: κενὴν καὶ μακαρίαν. ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ v et fortasse GΩ. ἀναπλάττοντες καὶ γὰρ C (sic), ἀναπλάττοντες καὶ μεταξὺ H. hinc impeditam vulgo structuram ita expedivi, ut interductu etiam mutato omissa supplerem: ἀναπλάττοντες. καὶ γὰρ ἣν μεταξὺ —. πλουτοῦσιν] πλουτῶσιν Ω. αὐτοῖς] αὖθις G. ἀνορύττουσιν G. βασιλεύουσιν

ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχή, μεγαλόδωρος οὖσα καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, κἂν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν) ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς ὁ παῖς προσελθὼν ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ τι φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τοὐνοίκιον ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθά, καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. 72. ἀλλὰ σύ, ὦ φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμέ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα καὶ πετόμενον καί τινας ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα καὶ ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα φίλος ὢν οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου ὀνείρῳ ἥδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· διαναστάντα δὲ ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων καὶ ὅ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν Ἱπποκενταύρων καὶ Χιμαιρῶν καὶ Γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι καὶ ποιηταὶ
815 *καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες * ἀναπλάττουσιν οὔτε γενόμενα πώποτε οὔτε γενέσθαι δυνάμενα. καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. 73. καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς ἢ*

G. *τἄλλα* v. *τὰ ἄλλα* GHΩ. *κολοσιαῖος* H. *εὑρίσκειν* GHΩ et v. *εὑρίσκῃ* C. *προσελθὼν*] *προσελθόμενος* G. *ὅ τι φάτέον* GHΩ cum Lehmanno. *ὅ τι* (*ὅτι* a) *ἢ φατέον* v. *τοὐνοίκιον*] *τὸ ἐνοίκειον* a. *δέουσι τὴν ῥῖνα*] *δέουσι καὶ τὴν ῥῖνα* H.

72. *καὶ ἐλπίδας*] ita correxi. libri *καί τινας ἐλπίδας*, qui error e superioribus illis *καί τινας ἐννοίας* enatus est. *περιεῖδον*] *περεῖδον* G. *πράττειν τι* HΩ et v. *τι* om G. *ὅ σε*] *ὅς σε* G. *χιμαίρων* G. ceterum non adsentior Hemsterhusio ad Prometh. I § 5 p. 30 haec e Plat. Phaedro p. 229, d imitando expressa esse. *καὶ ὅσα ἄλλα*] *ἄλλα* om H. *ἀναπλάττουσι* a.

73. *ἔστι τις*] *ἔστιν τις* H. libri *τὴν οὐρανίαν εἶναι, μή*. ita diserte EGHΩ et caeteri omnes praeter U, ubi pro *εἶναι* est

τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρας εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος. ὃ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γέ μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπείπερ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἷλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινὸς, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην δι᾽ ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον ἐξήταζεν εἰ ἀληθής ἐστι καὶ εἰ μὴ ἔλαθε καθ᾽ ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ᾽ ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν ἡγούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. 74. * ὃ δέ φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, 816
ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃς αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν, ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι

οἶμαι (e conjectura scil.). verbi certo depravati εἶναι multae in medium adlatae sunt medelae, nulla tamen verisimilis praeter unam quam secutus sum Pelleti, Marcilii et fortasse Gesneri: ἐκείνην. nam et Venus Urania fuit nobilissima et apte conjunguntur αὐτάς atque ἐκείνην, ut ipsas Gratias et clarissimam illam Venerem Uraniam pulchritudine vicisse dicatur. που] ποῦ G. εὐθὺς in litura G. ἐραστῆναι G. ὃ δὲ δὴ μάλιστα] δή tum hic tum in gemino loco Toxar. § 5 med. delet Schwidopius Obsevv. Luc. IV p. 18. ἐπηγάγετο GHΩ et v. ὑπηγάγετο a. τοπρῶτον et mox διατοῦτο abc. ἀκόλουθα] ἀκόλουθον MH. ἐπάγει G. λαβὴν GH lemma scholii et v. λαβεῖν Ω.

καὶ εἰ μὴ ἔλαθε] possis (quo tamen vix opus est): ἢ εἰ μὴ ἔλαθε —. τὸν ἡγούμενον GHΩCMa. τὸν αὐτῶν ἡγούμενον ETV edd. vett. εὐθὺς] αὐτὴν Y.

74. παραθεωρήσῃς CMGΩH. παραθεωρήσῃ v. πιστεύσας] πιστεύσεις ΩH. τὰ λοιπὰ GH. καὶ τὰ λοιπὰ v et fortassis Ω.

τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ καὶ ὦτα
ἓξ καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν
στομάτων καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ
ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί· καὶ εἰ
πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη πέλτην ἢ
γέρρον ἢ ἀσπίδα εἶχον, αἱ τρεῖς δὲ ἡ μὲν πέλεκυν
κατέφερεν, ἡ δὲ λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ τῷ ξίφει ἐχρῆτο.
καὶ τίς ἂν ἔτι ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκό-
λουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺς σκοπεῖν εἰ
παραδεκτέα καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἣν δ' ἅπαξ
ἐκεῖνα δῷς, ἐπιρρεῖ τὰ λοιπὰ καὶ οὔποτε στήσεται καὶ
τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκέτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα
καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς
817 πάσχετε. * ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος καὶ προθυμίας οὐκ ἐξε-
τάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει,
προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦν-
τες εἴ τι γένοιτ' ἂν ἀκόλουθον αὐτῷ καὶ ψεῦδος ὄν.
οἷον, εἴ τις λέγοι τὰ δὶς πέντε ἑπτὰ εἶναι καὶ σὺ
πιστεύσειας αὐτῷ μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, συνάξει

καὶ ὦτα (ὦτα H) ἓξ ΩH et v, quae om G. τριάκοντα] λ̄ H, .λ. a, quae mox .ι. ταῖς χερσί·] ταῖς ἐx EGHΩ (de CM non constat), om edd. vett. πελτὴν H. γέρον a. εἶχον CGΩH. εἶχεν v. ἠφίει] ,in G scriptum erat ἀφίει'. τίς ἂν ἔτι H. τίς ἔτι ἂν GΩ et v. εὐθὺς MGΩH cum Wesselingio ad Diod. Sic. II, 12. εὐθὺ v. libri εἴπερ δεκτέα mendose. et ego quidem εἰ ἀποδεκτέα conjeceram, uti legitur paullo superius: ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ. nunc vero leniorem Cobeti in V. L. p. 147 medelam: εἰ παραδεκτέα Dindorfiique recepi, quacum confer D. Mort. XXVIII, 2 fin. δ' ἅπαξ ita v. sed δὲ ἅπαξ CMGΩH. οὐκέτι G, οὐκ ἔτι H et v. προχωρεῖτε ὑ. τ. ἀ. ἑ. — (§ 75) τὴν ἀκολουθίαν ἡ. ε. ψ. ο.] haec ab antiquiore philosopho Pyrrhoneo sumta sunt, ut docet locus paene ad verba conveniens planeque gemellus Sexti Empirici Adv. Geometr. III, 10 p. 312 F. (p. 699 B.), quem l. primus contulit C. L. Struvius in L. L. p. 240. de ipsa re vide prolegomena nostra.

ἑλκόμενοι GΩ et v. ἀγόμενοι H. εἴ τι ECGΩHa. εἴ πῃ TVbcd. γένοιτο G, γένοιτο H. ἀκόλουθον] ita conjeci. libri ἀκόλουθόν τι. αὐτῷ] libri αὐτῷ (αὐτῶν mno). in G haec sic turbata sunt: ἀκόλουθόν τι αὐτῶ μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ· ἐπά-

δηλαδὴ, ὅτι καὶ τὰ τετράκις πέντε τετταρεσκαίδεκα πάντως ἐστὶ καὶ μέχρι ἂν ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ λοιπὰ καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη. 75. *κατὰ ταὐτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης πιστεύετε*

ξει τὰ δὶς πέντε ἑπτὰ εἶναι· καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ· μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ ὅτι καὶ —. *λέγοι* EGΩH (de CM non constat). *λέγει* edd. vett. *δὶς ε̄ ζ̄* H et . ε. etiam a. *ἀριμήσας* Ω. libri *ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει —.* at pro isto *ἐπάξει* alio verbo opus est, quod per se denotet: *ἀκολούθως ἐπάξει,* uti paullo ante scriptum est: *ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι.* quamobrem correxi: *ἐπὶ σαυτοῦ, συνάξει* certa medela utpote ex ipso fonte hausta, unde eadem verba derivavit etiam Sextus l. l.: ‚*τούτου δοθέντος συνάξει ὅτι καὶ τὰ ἓξ ὀκτώ ἐστιν*‘. *συνάγειν* h. e. ‚conligere‘ dialecticum verbum et usitatum in syllogismis habet Lucianus etiam De Conscr. Hist. § 16 et ubi variatur ibid. § 17. libri *καὶ τετράκις* mendose. dudum correxi: *καὶ τὰ τετράκις,* uti paullo ante est *τὰ δὶς πέντε* et saepius eodem modo apud Sextum l. l. *πέντε*] ε̄ H, . ε . a.

τετταρεσκαίδεκα Dindorfius. *τεσσαρεσκαίδεκα* CMGΩHbcd et v, *τεσσαρακαίδεκα* a n et Reitziana. de hoc ipso masculino cum neutris conjungi solito vide Stallbaumium in ed. Lehmanni IV p. 460.

ἐστὶ] *ἐστιν* H. *μέχρι* Jacobitius. libri *μέχρις.* *ὅτου* d. *ὅτε* ECMGHabc et haud dubie Ω. *ὅτι* T (?). *αἰτήσασα καὶ*] *καὶ* om G. *αὐτῇ.* libri *αὐτῇ.* plerique libri (GΩ et v): *καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα καὶ ἀξιοῖ.* sed fontem erroris aperit H, qui octo verbis omissis continuat: *καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ἀξιοῖ —.* absurde vero libri plerique: *οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα.* verba *τὰ τοιαῦτα* corrupta esse et e praegressis male iterata jam olim Jensius viderat, post quem Struvius in L. L. p. 240 verissime scripsit: *οἰκοδομεῖ τὰ λοιπά,* id quod recepi. ipse enim Lucianus de eisdem rebus paullo ante § 74: *ἀ. ἂν ἐπάγοι τὰ λοιπά* et deinceps: *ἐπιρρεῖ τὰ λοιπά.*

ἀπὸ ψευδοῦς] *ἀψευδοῦς* G.

75. *ταὐτὰ*] *ταῦτα* GH. *ἡγεῖσθαι* GH. *ἐναποθνήσκουσιν* G. *ἰδεῖν* GΩH et v. *ἰδῇ* TV. *τἀληθὲς*] *τἀληθῆ* H. *γενό-*

*τοῖς ἑξῆς καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκο-
λουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν
818 ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν * ἰδεῖν τἀληθὲς καὶ
καταγνῶναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων, οἱ δὲ κἂν
αἴσθωνται ἐξηπατημένοι ὀψέ ποτε γέροντες ἤδη γενό-
μενοι, ὀκνοῦσιν ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλι-
κούτους αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι παίδων
πράγματα ἔχοντες οὐ συνίεσαν. ὥστε ἐμμένουσι τοῖς
αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα καὶ
ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτά, ὡς
ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυ-
θίαν τὸ καὶ ἄλλους πολλοὺς τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς.
καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἢν τἀληθὲς εἴπωσιν,
οὐκέτι σεμνοὶ ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξου-
σιν οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἑκόντες εἴποιεν
εἰδότες, ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξου-
σιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι
λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν
τῶν ὁμοίων πειρωμένοις. εἰ δ' οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύ-
819 χοις, φιλαλήθη τε κάλει * τὸν τοιοῦτον καὶ χρηστὸν
καὶ δίκαιον καί, εἰ βούλει, φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν
φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι ἢ*

μενοι om a. *παίδων πράγματα* H. *παίδων πρᾶγμα* Ω et haud dubie G ex quo *πρᾶγμα παίδων* enotatum est. *πράγματα παίδων* v, vitiose. *ἀλλ'*] *ἀλλὰ* GΩH. *ἔχωσι* GVbcd et v, *ἔχουσι* EΩHXa. *τὸ καὶ ἄλλους πολλοὺς* CM, *τὸ καὶ πολλοὺς ἄλλους* GΩH, *τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους* v. male conjeceram in Qu. L. p. 164 *τὸ πολλοὺς καὶ ἄλλους*, quum haec superioribus: *μὴ μόνοι* opponantur. carent enim oppositione haec in Thucydid. I, 144 et II, 51: *πολλὰ καὶ ἄλλα* et similia Lucianea. *αὖ κἀκεῖνο*] *ἂν ἐκεῖνο* G. *οὐκέτι* G. *οὐκ ἔτι* H et v. libri omnes (etiam GHΩ) *πειρωμένους* praeter Y ubi (sc. e conjectura) *πειρωμένοις*. et ego adolescens item *πειρωμένοις* conjeceram, quod nemo recepit praeter Bekkerum. *τε κάλει*] *τε καὶ κάλλει* G. *τὸν τοιοῦτον*] male Bekker haec verba delebat, quibus nihil est sanius. *τούτῳ μόνῳ* GΩ et v. *τούτω μόνου* H, *τούτῳ* a (omisso *μόνῳ*). *οἱ δ' ἄλλοι ἢ* v. *οἳ δ' ἄλλοι οἳ* (*οἱ* G) EG, *οἱ δ' ἄλλοι οἳ* ΩH. *οὐδὲν ἀληθὲς*] *οὐδὲ ἀληθῆ* H. *εἰδότες* VTRUH et fortasse CM, *ἰδόντες* EGΩ edd. vett.

οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας καὶ αἰσχύνης καὶ τοῦ προτιμᾶσθαι βούλεσθαι. 76. καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἅπαντα μὲν ἃ ἔφην, ἐάσωμεν αὐτοῦ καταβαλόντες καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τὴν τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. τὸ μετὰ ταῦτα δὲ σὺ ἂν ἄμεινον εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύχηκας τοιούτῳ Στωϊκῶν * τῶν ἄκρων, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι μήθ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι μήτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου

---

76. verba ἄρχοντος πραχθέντων non male delet Cobetus V. L. p. 296. solent enim quum ab aliis (inprimisque ab oratoribus, ubi interdum male variatur τὰ πρὸ τοῦ Εὐκλείδου) tum a nostro (in Catapl. § 5) haec τὰ πρὸ Εὐκλείδου breviter dici, ut in proverbio. at videor mihi eadem etiam alibi plene scripta legisse. ταύτην om G. libri τῶν Στωϊκῶν. recte Jacobitius sive meam conjecturam recepit sive suam: τὴν τῶν Στωϊκῶν. non bene Bekker: τὴν Στωϊκῶν. ἢ] ἡ G. libri ἡνίκα, sed praeclare Graevius: ἡλίκα, quocum Lehmannus bene contulit Prometh. I § 15: οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν. οἱ] οἳ Ω. πάντα G et v. πάντας ΕΩΗ. σὺ ἂν ἄμεινον Jacobitius post Lehmannum. libri σὺ ἄμεινον. εἰδείης] εἰδοίης ΕΩ. Στωϊκῷ τοιούτῳ καὶ (pro καὶ ΕΩΗ: ἐς) Στωϊκῶν (στοϊκῶν H) τῷ ἄκρῳ ΕΩΗ et v. Στωϊκῷ τοιούτῳ ἐς Στωϊκὸν (στωϊκῶν V) τὸ ἄκρον TVR. quae corrupta esse praeter me aliosque Urbanus vidit in Act. Soc. Gr. Vol. I Fasc. II p. 260, qui verba καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ male delebat. acutissime vero Sommerbrodtius verbis Στωϊκῷ τοιούτῳ καί deletis corrigi jussit: εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῶν τῶν ἄκρων. quem criticum nunc ita secutus sum, ut paullo lenius scriberem: εἴ τινι ἐντετύχηκας τοιούτῳ Στωϊκῶν τῶν ἄκρων. vide infra § 79: τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων et D. Mort. XX, 5: ἄκροι φιλόσοφοι. μήθ' ὑφ' ΕΩa et v. μήθ' φ' bcd, unde edd. quaedam: μήτ' ἐφ', sed μήτε ὑφ' H, denique ὑφ' G (omisso μήθ'). μήτ' ὀργίζεσθαι v, μήτε ὀργίζεσθαι GΩΗ. novem verbis omissis post ὁποῖον χρὴ pergit βίου· ὁ γὰρ

δὲ κρείττονι καὶ πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων ἀτελής, κἂν [τἄλλα] πάντα πλείω ἔχῃ· εἰ δὲ τοῦτο, οὐδέπω εὐδαίμων. 77. ΕΡΜ. οὐχί· οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψευδῇ ἑκών. εἰς τί δ' οὖν ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τοὺς πρὸ αὐτοῦ, μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη, κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ ὀδοῦ ἐστι καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ὅ τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστὼς,
821 καὶ ὁ πόρρω, διαλλάττοιεν δ' ἄν, ὅτι μᾶλλον * οὗτος ἀνιάσεται ὁρῶν ἐγγύθεν οἵων ἐστέρηται. εἶτα ἵνα πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτόν; καὶ παραδεδράμηκέ

H. καὶ κατὰ] καὶ om G. κἂν τὰ πλείω ἔχῃ C, κἂν πάντων πλείω ἔχῃ H, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ Ω et v, quorum nihil ferri potest. supplevi equidem jam olim: κἂν [τἄλλα] πάντα πλείω ἔχῃ. et jam antea sententiam certe Vorstius quoque erat adsecutus.

libri εἰ δὲ τοῦτο οὐχὶ οὐδέπω εὐδαίμων. ΕΡΜ. οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. non ut vulgo post οὐχί sed post τοῦτο Gesner interpres bene distinxit: quo facto οὐχὶ οὐδέπω juncta tolerari non possunt. itaque Bekker οὐχί plane delebat. immo οὐχί ante οὐδένα transponendum est et hoc modo scribendum: εἰ δὲ τοῦτο, οὐδέπω εὐδαίμων. ΕΡΜ. οὐχί· οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. respondetur enim οὐχί id est: οὐκ ἐντετύχηκα τοιούτῳ. etsi hic quidem etiam cumulare licet negationes arcte junctas: οὐχὶ οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

77. δ' οὖν correxi ad D. Deor. p. XIII. γ' οὖν GH, γοῦν Ω et v. libri μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ. sed correxi: μήτε τοὺς πρὸ αὐτοῦ, uti res poscit. librorum scripturam ita quodammodo defendere licet, si paullo post pro μηδ' ἂν cum Schmiedero scripseris: μήτ' ἄν. μηδένα αὐτῶν] praestat: μηδ' ἕνα αὐτῶν. ὡς ἀπόχρη] ὡς om G. libri (etiam GH) τῆς ὁδοῦ. correctum ab Solano, praeterquam quod ionice scripsit τοῦ οὐδοῦ, atticam formam τοῦ ὀδοῦ restituente Meinekio ad Menandr. Fragm. p. 233

σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀηδίᾳ καὶ καμάτῳ καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα; καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φής, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τοὐλάχιστον, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος (εἴ τις ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα) ὅμως ᾖς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν; εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου καὶ αἱρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ κἀγαθοὶ καὶ ὠκύτεροι παρὰ πολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον. 78. ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον οὐχ ὁρῶ ὅ τι τοῦτό ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ
ἔχων; * εἰ μή τι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον προγυμ- 822
νάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅντινα τρόπον χρὴ βιοῦν· ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοι τε καὶ εὐτρεπίζοι ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρι ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς. 79. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό πω κατανενόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν

---

ed. prim. ἐστι GΩH, ἔστι EU, ἐσμεν edd. vett. ὅ τε παρὰ] οὗτος παρὰ H. ὁ τοσοῦτος] ὁ om GH. ἀηδίᾳ Piersonus ad Moer. p. 61. libri ἀκηδίᾳ, quam vocem Luciano ignotam hellenistae et seriores pro vocabulo λύπη ponunt, veluti Photius Bibl. cod. 164 (p. 107, 11 B.). vide Suidan s. Ἀκηδία et omnino Sturzium De Dial. Maced. p. 32. εἰσαῦθις] εἰς αὖθις GH. ἄλλα] ἀλλὰ H. εἴκοσι a. κ̄ GH. ἵν'] ἵνα GHΩ. εἴ τις fg. ἤ τις EΩ ἢ τίς GH edd. vett. κἀγαθοὶ G. καὶ ἀγαθοὶ ΩH et v. παρὰ πολὺ GΩH. παραπολὺ v. κατέλαβεν H.

78. ὅ τι ποτ' v, ὅτι τί ποτ' (ποτε H) GH. correxi: ὅ τι τοῦτό ποτ', uti de eadem re modo scriptum est οἴει τεύξεσθαι τούτου. τἀγαθὸν] τὸ ἀγαθὸν G. τῷ (supra τῇ) σορῷ E. εἰ μή τι] εἰ μή τε (τε in rasura) H. προγυμνάζεις GΩH et v. προγυμνάζῃς E προγυμνάζοις M. σεαυτὸν edd. vett. et (?) CM, sed ἑαυτὸν EGΩH. ἐς ἐκεῖνον] ἐς om G. τοσοῦτο GΩH. εὐτρεπίζει Ω. ἄχρι ἂν G. ἄχρις ἂν ΩH et v. ὑπὸ τοῦ λιμοῦ H. διαφθαρῇς G.

79. πω om Ω. φημὶ] ἠμὶ H, quo nisi in formulis ἦ δ' ὅς et ἦν δ' ἐγώ noster abstinet. καθίστησι] καθίστησιν Ω.

ἀρετὴ ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν καὶ σοφὰ καὶ ἀνδρεῖα, ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν καὶ ποιεῖν ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε καὶ συλλογισμοὺς καὶ ἀπορίας καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε, καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτονὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι καὶ οἶδεν ὡς χρὴ
823 ἐρέσθαι καὶ σοφίσασθαι καὶ πανουργῆσαι * καὶ ἐς ἄφυκτα ἐμβαλεῖν. καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοιὸν ἀσχολεῖσθε τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἦ γὰρ ἄλλα ἐστὶν ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἕωθεν εἰς ἑσπέραν; ΕΡΜ. οὐκ ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. ἦ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς ἄν τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν

ἔρεσθαι G. ἄφυκια ERZGΩ, denique is ubi litera υ in rasura esse videtur H (de CM parum constat), ἄφικτα edd. vett. non bene Bekker: οὗτος δὲ ἦν τὰ ἔργα deleta quae rhetorica et justa est oppositione περὶ τὰ ἔργα et περὶ τὸν φλοιόν. ἀσχολεῖσθαι G. ἦ γὰρ] ἢ γὰρ H. πράττετ' G. εἰς ἑσπέραν GΩH, ἐς ἑσπέραν v. libri ὀρθῶς τις φαίη, pro quo Bekker minus bene ὀρθῶς τις ἂν φαίη. optime vero correxit ὀρθῶς ἄν τις φαίη C. Schwidopius Observv. Luc. IV p. 14, quem vide. ὑμᾶς] ἡμᾶς G. libri ὥσπερ εἴ τις. correxi: ὥσπερ ἂν εἴ τις —. vide mea supra ad § 71. ἐγχέας Solanus ad Luc. Piscator. § 24. libri ἐκχέας. πτίττοι G, πτήττοι E, πήττοι ut videtur Ω, πήττοι (an πλίττοι) H (et in marg m rec πήττοι), πλήττοι M edd. vett.

ὅτι ἂν libri. recte vero Dindorfius ὅτι κἂν id quod recepi. Dindorfi emendationem firmat codex nescio quis ap. Schottum in Prov. Suid. II, 55, qui codex in hoc ipso proverbio pro ἂν ἀποβάλῃ scribit: κἂν ἀπολεῖς. ἀποβάλῃ ΩH et v, ἀποβάλλῃ G solus, quod cave probes. ὤμους] στόμους H. πτίττων cum scholiasta G, πτήττων E, πτήσσων Ω, πήττων (an πλίττων) H, πλήττων M edd. vett. ceterum hoc proverbium sive ultima verba (praeter φασί): ἂν — μένει habet etiam Suidas s. Ἂν ἀπολῇς, ubi πτίσσων Portus pro vulgata πίσσων, sed optimus cod. πτύσσων, alius πτίσσων, alius πίπτων. vulgo autem sic est apud Suidam: ‚Ἂν ἀπολῇς τοὺς ὤμους ὕδωρ πτίσσων (sic), ὁμοίως ὕδωρ μένει', sed pro ἂν ἀπολῇς plerique libri ἀναπολεῖς, unus ἀναπο-

ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ ἀμελήσαντας τοῦ ὀλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς ὅτι κἂν ἀποβάλῃ, φασὶ, τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. 80. *καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἐρέσθαι σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, * οὕτω δὲ* 824
μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὢν καὶ φιλήδονος νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμε; θέλεις διηγήσωμαι ἃ πρῴην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ

λούς et codex Schotti *κἂν ἀπολεῖς.* vetusta lectio *ἀναπολεῖς* ex eo nata est, quod monachi sibi visi erant legere verbum *ἀναπολεῖν,* ut glossa superior docet: *ἀναπολεῖ.* ita *ἀναπολεῖς* aut mera est corruptio, aut hoc indicat, fuisse qui proverbium ita conciperent: *κἂν ἀπόλῃ* (ita malim quam cum Bernhardyo: *ἂν ἀπολέσῃς*) *τοὺς ὤμους πτίττων* caet., quocum confer Aristoph. Acharn. v. 991: *ἀπόλωλα τὠφθαλμὼ δακρύων τὼ βόε.* utut est, Lucianus verbi *ἀποβάλλω* persona tertia usus omnino scripsisse videtur *κἂν ἀποβάλῃ.* postremo *μένει* recte libri omnes tam Suidae quam Luciani, pro quo uni Dindorfio *μενεῖ* scribenti nemo adsentiet.

80. *δὸς*] *δόξα* M. *ἐρέσθαι* Lehmannus pro *ἔρεσθαί.* *ὀργίλος* GΩH cum Lehmanno pro *ὀργῖλος.* *δοκεῖ* GH et v, *δοκῇ* EΩ. *δοκεῖ τίσι γε ὦ ἑρμότιμε* EHΩ et (item sine ullius nota personae) *δοκεῖ τισί γε ὦ ἑρμότιμε* Ga. *δοκεῖ ΕΡΜ. τίσι γε; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε* non codices, sed tantum bcd et reliquae ante Reitzianam, in qua rursum est *τισί γε.* certam esse scito et tanto viro dignam Graevii emendationem: *δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμε;* quacum Solanus bene contulit Hermot. § 55 med: *τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι;* primum enim neque *τισί γε* neque *τίσι γε* apte interpretari licet, tum quod Gesner (in Addendis) fieri potuisse negavit, ut *τί σιγᾷς* in *τίσι γε* mutaretur: oblitus erat *τίσιγ'* in codd. tam *τί σιγᾷς* quam *τίσι γε* significare posse, de qua re Bastius ad Gregor. Cor. p. 758. denique quum ad hunc ipsum locum inferiora verba ejusdem Lycini § 83: *τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο;* aperte referantur: ipse nimirum Lucianus Graevii judicium confirmat. neque enim quisquam tam erit insanus ut § 83 verba *καὶ τοῦτο* deleri velit codicibus praesertim invitis. libri *διηγήσομαι,* pro quo *διηγήσωμαι* Dindorfius aliique probante Schwidopio Obs. Luc. IV p. 27. futurum quoque

πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ· οὕτω γὰρ συνθέσθαι. 81. *καὶ ἐπεὶ ταῦτα ἠγανάκτει, παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέπαυσο,*
825 *εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ * μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι μηδέπω ἐκτετίκαμεν τὸ διάφορον. καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔχεις ἔτι καὶ αὐτὸς καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν συνέστησά σοι τὸν νεανίσκον, ὁ δ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ. ὃς*

---

subjunctivi loco post *βούλει* poni posse Hermannus in Opusc. I p. 207 et Schaefer ad Bos. Ellips. p. 765 censuerunt, quibus ego ad Arist. Ran. v. 310 p. 178 adsensus sum: sed postea ad Luc. Bis Accus. § 4 mutavi sententiam. certe rari admodum ei loci sunt, qui omne genus corrigendi respuere videantur, ut Luc. Navig. § 4: *ἢ θέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι*; vide tamen Bekkerum ad Lucian. I p. VIII (in Corrigendis). septem verbis omissis H continuat *πρώην γεγηρακότος.* *πλησιάζουσι* a. *παρά τινος*] *περί τινος* G. *ἐκπρόθετον* E, sed in marg *ἐκπρόθεσμον.* *ὀφλήματας*] *ὀφειλήματος* GΩHM, attice. vide Herodianum ap. Lobeck. ad Phryn. p. 463 et confer D. Mort. IV, 2. *πρὸ* om G. *ἕνῃ*] *ἕννῃ* a.

81. *συνθέσθαι. καὶ ἐπεὶ ταῦτα ἠγανάκτει,* U d g (scil. e conjectura). *συνθέσθαι, καὶ ἐπὶ ταῦτα* (*ἐπιταῦτα* a) *ἠγανάκτει.* EGΩH omnesque (praeter dg) edd. ante Lehmannum. *καὶ ἰδιώτης*] *καὶ* om d. *ἡμέτερα* ag. *πέπαυσε* G, quasi voluerit *πε-* ε *παυσο* (i. e. supra *παῦε*). nam *πέπαυσο* seriorum est, at *παῦε* quod Lucianus frequentat, est vere atticum. at Lucianeum est etiam *πέπαυσο*, velut in Navigio § 39 init. libri *διάφορον.* ego *τὸ διάφορον* correxeram ante Cobetum V. L. p. 242, qui recte addit: ,id est *τὴν τιμήν* more Graeculorum'. nam de mercede (pretio, pecunia) *τὸ διάφορον* primum legas in Polybio et in Dionysio Halic., quod idem in versione LXX frequentatur. *ἔχεις ἔτι* GΩH, *ἔτι ἔχεις* v. *οὐδὲν ἔλαττον — μαθημάτων*] ne haec quidem noster satis attice dixit. immo veteres attici omissis verbis *τῶν μαθημάτων* ita loquuntur: *οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι.* vide exempli causa Lysian in Eratosth. § 49: *ὅσοι κακόνοι ἦσαν τῷ*

*τοὐμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας παρθένον οὖσαν διέφθειρε καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ἐξωνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρῴην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολάς, οἶμαι, καταθεῖναι. τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν καὶ θυμὸν καὶ ἀναισχυντίαν καὶ ἐς τόλμαν καὶ ψεῦδος μακρῷ τινι ἄμεινον * εἶχε πέρυσιν ἢ νῦν· καιτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς* 826
ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον ἤπερ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους ἐπὶ τῷ δείπνῳ διεξέρχεται, ὡς κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον καὶ ὑπέσχετο ἀποδώσειν αὐτό, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πατὴρ οὐκ οἶδ' ὅ τι, ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον. ἡμεῖς δὲ γελῶμεν ἐπὶ τούτοις, καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς καὶ

ὑμετέρῳ πλήθει, οὐδὲν ἔλαττον εἶχον σιωπῶντες. *ἐπιθυμῶν* GΩH et v, *ἐπιθυμοῦντα* C. *ὃ δ'* G, *ὅδ'* vulgo, quod om ΩH male. est vero elegantissimum. *συναρπάσας διέφθειρε οὖσαν διέφθειρε* (omisso *παρθένον*) G. pro *διέφθειρε* Ω: *διέφθειρεν.* *ὀλίγου* GΩH et v, *ὀλίγου δεῖν* CM. *ἔφυγε* Reitzius, *ἔφυγεν* m, *ἔφυγον* EGCM et edd. ante Reitzium. de ΩH ita siletur, ac si habeant *ἔφυγε*, quod non credo. libri *ταλάντου ὠνησάμην.* correxi *ταλάντου ἐξωνησάμην.* vide De Morte Peregr. § 9 fin., locum plane geminum. ceterum *ἐξεπριάμην* dici attice debuerat judice etiam Cobeto V. L. p. 138, quem fugit *ὠνησάμην* h. l. corruptum esse. *παρὰ* in rasura H. *κάδον* EGΩHCMYad, *κάδην* reliquae ante Reitzianam. *ἔχοι* mo, *ἔχῃ* fgn CM et fortasse V, *ἔχει* EGΩH edd. vetustae. *μὲν γὰρ*] *γὰρ* om G.
scribo aut *καὶ εἰς ἀναισχυντίαν καὶ τόλμαν* aut *καὶ ἐς τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν.* *μακράν τινι ἄμεινον εἶχεν* H. *ὠφελῆσθαι* H et v, *ὠφελεῖσθαι* GΩM. *μᾶλλον εἴπερ* H. libri: *ἐπὶ τὸ δεῖπνον* absurde. itaque jam dudum correxi: *ἐπὶ τῷ δείπνῳ.* eodem modo legitur *ἐπὶ τῷ δείπνῳ* in Verr. Hist. II, 15 et Toxar. § 44 itemque *ἐπὶ δείπνῳ* Adv. Indoct. § 20. sed in Ephippo c. ap. Athen. XI p. 482, d, ubi sic libri exhibent: *ῥήσεις τε κατὰ τὸ δεῖπνον Θέωρός μοι λέγοι,* probari video hanc Porsoni con-

σχέσεις καὶ καταλήψεις καὶ φαντασίας καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτηκεν, οἷον ξύλων καὶ λίθων καὶ ζῴων, ἄχρι καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἢν τὸν λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλούσιον μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δ' ἄλλους ἀνδράποδα καὶ καθάρματα νομίζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ.

827 82. τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος * ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. ἔφη γάρ· ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι ἢ καὶ νὴ Δία ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, καὶ διὰ τοῦτο μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν καὶ φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος, ἃ δὴ παρακολουθοῦντα παιδαγωγεῖ αὐτόν. ὥστε δίκαιος ἂν εἴη,

---

jecturam: ῥήσεις τε κατὰ δεῖπνον Θέωρός μοι λέγοι, in qua Θέωρος nomen loco ponitur alieno. immo corrigo sic: ῥήσεις Θέωρος (ita malim quam τε Θέωρος) κατὰ τὸ δεῖπνόν μοι λέγοι. ceterum nostri vitium loci Cobetus V. L. p. 242 ut bene animadvertit, ita infeliciter sanavit conjectura audaciore hac: παρὰ τὸ δεῖπνον addito (quod supra ab me refutatum est): ‚Graeci omnes dicebant παρὰ τὸ δεῖπνον'. διεξέρχεσθαι G. ὑπέσχετο CH. ὑπέσχηται GΩ et v. ἀποκρίνεται d, προκρίνηται G. περὶ πλέκων H divisim. πρὸς αὐτὸν Reitzius. πρὸς αὐτὸν libri. διαπάντων abc. ἀλλ' ἢν] ἀλλὰ ἢν GΩH. κωλύσῃ a. δ' ἄλλους G. δὲ ἄλλους ΩH et v.

82. ἐξεργάσασθαι] ἐξειργάσθαι Cobetus V. L. p. 242, quod si in libris esset, ego contra ἐξεργάσασθαι conjicerem. νὴ Δία ἴσως] suppleo: νὴ Δία ἴσως [ἤδη] —. confer Vit. Demonact. § 44: ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι. δημίῳ] δήμῳ G. διατοῦτο Gabc. ἐστιν ὑμῖν] ἐστιν ἡμῖν H. αἰσχύνην] αἰσ in ras. H. ceterum haec Gesner non bene interpretatur. nam φέρει αἰσχύνην atticis, ut etiam Sophocli in Trachin. v. 66 potius esse solet: ‚dedecus adfert'. φαίνοιτο] φανοῖτο Cobetus V. L. p. 242, frustra. ἃ δὴ] ἃ δὴ καὶ H. ὧν βελτίω v, ὧν βελτίω G, ὃν

εἰ καὶ μὴ [ἀνθ'] ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν αἰδούμενος φιλοσοφίαν. ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτητέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλόν γ' οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅντιν' ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἧκέ μοι ἐς αὔριον παραλαβών, ὄψει τε ὅπως ἐρωτᾷ καὶ πῶς ἀποκρίνεται καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ * καταλήψεως, περὶ καθήκοντος καὶ ἄλλα ποικίλα. 828

βελτίω EΩ, βελτίω (sine priore voce) H. vulgatum ὧν, quod graece dictum nego, editores probarunt decepti vana specie adtractionis. sed Lucianus ἀνθ' ὧν βελτίω scripserat. vide exempli causa D. Mort. XXII, 1: ἀπόδος, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύσαμεν (h. e. ἀντὶ τούτων, ὅτι —). καὶ αἱ τίτθαι] καὶ αἰτεῖσθαι (spiritus et accentus in ras.) H. τιτθαὶ Dindorfius hoc accentu.

ἀπιτέον αὐτοῖς v, ἀπιτέον αὐτὰ G, ἀπιτητέον αὐτοῖς ΩH, quod recepi. sed αὐτὰ pro αὐτοῖς merum esse puto errorem neque in eo atticismum hunc latere: ἀπιτητέα αὐτοῖς. καὶ γὰρ ἂν pro vulgari κἂν γὰρ Lucianus habet plus semel, neque erat, quod hoc uno loco κἂν γὰρ Cobetus V. L. p. 147 conjiceret. ἀγαθόν τι δύνωνται] τι om H. libri ἀλλ' οὖν φαῦλον. optime vero idem Cobetus V. L. p. 147: ἀλλ' οὖν φαῦλόν γ' —. ἐκεῖ μένοντες libri verissime. οἴκοι μένοντες Cobetus V. L. p. 147 conjecit loco non sane intellecto. ἀποπλῆσαι libri omnes recte, tametsi Lucianus dicere potius solet ἀποπληρῶσαι. ὅντιν' ἂν H, ὅντινα ἂν v. ἡμέτερα] ὑμέτερα G. μεμάθηκεν H. libri περὶ καθηκόντων. at Menagius ad Diog. L. VII, 4 περὶ καθήκοντος bene restituit. nam Zeno multique alii Stoici libros ediderant sic inscriptos: περὶ τοῦ καθήκοντος, quam rem nescire Lucianus nullo modo poterat. sed qui in Hermotimo περὶ καθηκόντων servarunt, veluti C. Beier ad Cic. De Offic. I p. XXV, vellem hoc certe dixissent, de ‚officiis‘ Lucianum ipsum καθήκοντα in plurali numero ponere solere. παρθένους συνήρπαζε v, sed παρθένον συνήρπαζε H, ut ego olim conjeceram. neque enim plures homo iste, sed unam virginem (Echecratis filiam, ut est § 81 init.) vitiarat. atqui hujus magistri non est crimina discipuli mentiendo exaggerare, sed potius eadem, si possit, elevare, extenuare et verbis mollire, quo citius pecuniam accipiat.

εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν ἢ παρθένον συνήρπαζε, τί
ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε
αὐτῷ. 83. τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας
ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν
εἶναι, εἰ διὰ τοῦτο φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυ-
λοτέρων πράττοιμεν; ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς
φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι
εἴημεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο;
ΕΡΜ. τί δ' ἄλλο ἢ ὅτι καὶ δακρῦσαι ὀλίγου δέω; ἐς
τοσοῦτό μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὢν καὶ ὀδύρο-
μαι, ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα προσέτι καὶ μισθοὺς
οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γὰρ ὥσπερ
ἐκ μέθης ἀνανήφων ὁρῶ, οἷα μέν ἐστιν ὧν ἤρων,
ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα. 84. ΛΥΚ. καὶ τί δεῖ
δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκεῖνο πάνυ
829 συνετόν, οἶμαι, ὃν * Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ
ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠόνι καθεζόμενον κατὰ τὴν
κυματωγὴν ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ ἄχθεσθαι
καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδὼ παραστᾶσαν εἰπεῖν
αὐτῷ· τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τῶν παρελθόντων ἕνεκα,
δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν ἀμελήσαντα ἐκεί-
νων; καὶ σὺ τοίνυν, ἐπείπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ

---

83. *ἱκανὸν εἶναι, εἰ* Bekker. libri *ἱκανὸν εἶναι ὡς*, quod vitium e proximis *ὡς μηδέν* natum est. *διατοῦτο* G ut solet. *ἀξιοῦμεν* G, omissis etiam septem verbis his: *οὐχ ὡς — περινοστοῦντες*. *τί δ' ἄλλο* G, *τί δαὶ ἄλλο* EΩ, *τί δὲ ἄλλο* H et v. *ἢ ὅτι καὶ* GΩ et v, *ἢ ὄψει καὶ* H. *δακρῦσαι* Dindorfius pro *δακρύσαι*. *μου καθίκετο* v, *με καθίκετο* H, *μου καθήκετο* G, *με καθίκετο* E, *με καθήκετο* Ω. *ἀνάλωκα* codices et edd. vett., *ἀνήλωκα* fg. libri *ἀνάλωκα καὶ προσέτι* (*πρὸς ἔτι* G). ego correxi: *ἀνάλωκα, προσέτι καὶ —*. cohaerent enim *προσέτι καὶ τελῶν*, sicut est in D. Marin. II, 2 fin: *καὶ πυρώσας γε προσέτι*, in D. Mort. IX, 2 med: *καὶ λημῶντα προσέτι* et saepius. *νυνὶ γὰρ*] *νῦν γὰρ* H.

84. *Αἴσωπος*] hujus fabulae neque in Phaedro neque Aviano neque Babrio aut usquam alibi ullum vestigium est, sed ex uno Hermotimo inter Aesopeas recepta est a Fr. de Furia Fab. Aesop. CCCCIII p. 163 et p. 97 aliisque. paroemiographi, qui hominis fatui esse dicunt *τὰ κύματα ἀριθμεῖν* ut Coroebi (Zenobius IV, 58 et Diogenianus V, 56), vel Margitae (schol. Lucian. IV p. 224

λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς οὐδὲν ἀλλόκοτον καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχυνῇ, ἤνπερ εὖ φρονῇς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. 85. καὶ ταῦτα πάντα, ὦ φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον ἢ ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανῃρημένον εἰρηκέναι, ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος. τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος

---

ed. Jac.) vel alius (Aelian. V. H. XIII, 15) notum sibi quoque hunc Aesopi locum alio detorserunt. ipse enim Aesopus quasi vulpes non fatuis tantum prudens consilium dederat: ‚noli, inquit, rebus angi praeteritis, sed bene utere praesentibus'. ᾐόνι Dindorfius pro ἠϊόνι. verba ἐπὶ τῇ ἠϊόνι quasi glossema delebat Graevius, melius certe quam Schmieder, qui ἐπὶ τὴν κυματωγὴν expungebat. at Lehmannus horum utrumque commode tuetur. nam κυματωγή plerumque de parte dicitur litoris, velut in Timone § 56 fin. libri omnes: ἐπὶ τὴν κυμ. absurde. enimvero scribendum est aut cum Cobeto V. L. p. 242 παρὰ τὴν κυμ. aut sicut ego conjeceram: κατὰ τὴν κυμ. (i. e. ‚secundum crepidinem, entlang). nam vir doctus qui πρὸς τὴν κυμ. maluit, non videtur cogitasse tum quidem opus esse dativo. κυματωγὴν ΩVTUY et sec. m. E (pm: κυματωδῆ), κυματώγην pm H, κυματώδη γῆν m sec sed antiqua, κατώγην G, κυματώδη edd. vett. de CM parum constat. ἄχθεσθαι] καὶ ἄχθεσθαι G, male. κερδῶ] κερδῶ H. παραστῆσαν G. ‚inter ἀριθμεῖν et ἀμελήσαντα rasura in H. fuerat ut videtur καὶ vel τὰ —.' ἂν ante ἄμεινον om H. hinc possis: — λοιπὸν ἄμεινον ἂν ποιήσαις. ἅπασι βιοῦν ἀξιῶν] ἅπασι ὡς οὖν ἀξιῶν H. συμπολιτεύσῃ] πολιτεύσῃ M. αἰσχυνῇ correxi in Quaestt. L. p. 165. libri αἰσχύνῃ (αι in rasura H). φρονῇς HM et ut videtur Ω. φρονεῖς v et fortasse G. μεταμαθήσῃ EGΩHU et ut videtur CM. μεταθήσῃ non codices sed edd. vett., quod male praeoptabat Schaefer ad Bos. Ellips. p. 86.

85. libri ταῦτα πάντα. correxi: καὶ ταῦτα πάντα uti Lucianus solet. vide vel Pro Lapsu J. S. § 14: καὶ ταῦτα πάντα εἶπον — et Alexandrum § 36 med: καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν —. Bekker autem asyndeto ipse quoque obfensus scribebat: ταῦτα δὲ πάντα —. παρασκευασμένον G. ἢ ἔχθραν] ἢ excidit e Parisina Bourdeloti et hinc e caeteris ad Lehmannum, qui id bene restituit. habent omnes codices (diserte GΩHC) omnesque edd. vett. Parisina priores. ceterum postea idem Lucianus acri in

830 ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο * τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοὰν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων. 86. *ΕΡΜ.* εὖ λέγεις· ἄπειμι δ' οὖν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον καὶ βαθὺν οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα· τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιέσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν, καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι νοήσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παραφερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου καὶ τραχέος, ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν καὶ κατὰ
831 ῥοῦν συρρέοντα τῷ ὕδατι, * ἀνέσπασας ἐπιστάς, τὸ

Stoicos odio exarsit. nihil autem Stoicis plus nocuit, quam quod multi pro fictis astutisque (Heuchler) habebantur et pro similibus Pharisaeorum. quo in genere semper mihi memoria dignus visus est hic locus Josephi De Vita Sua c. 2 fin: ἠρξάμην πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἱρέσει κατακολουθῶν, ἥ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἕλλησι Στωϊκῇ λεγομένῃ. πρός σε Bekker pro πρὸς σὲ —. εἰ τὰ] ἢ τὰ G. ἢ] καὶ TV. ἤρησο HΩ (i. e. ᾕρησο) cum Solano, ᾕρησο G et edd. vett. ἀκρίτως G. ἀποτετᾶσθαι H.

86. δ' οὖν Bekker. γοῦν v, γ' οὖν hic et paullo post GH. ἐπαυτὸ abc. ἀλλ' ἄνετα] ἀλλὰ ἄνετα GΩH. libri μεταμφιάσομαι. ego μεταμφιέσομαι olim correxi ad Luc. Gallum § 19 ed. sec. et postea Dindorfius. vide mea ad Galli locum p. 132 ed. tert. et adde Themistium VIII p. 130 ed. Dind., ubi optimus codex: μεταμφιάσασθαι. δυνατὸν ἦν ἅπαντα] δυνατὸν ἅπαντα (omisso ἦν) H, δυνατὸν ἦν· ἅπαντα γὰρ G. διατοῦτο G. μηδὲν] μηδὲ H. νοήσαιμι EGΩ, νοῆσαι H, ἐνοήσαιμι a, ἐννοήσαιμι v. παραφερόμενον VGΩHY, παραφυρόμενον U, περιφερόμενον edd. vett. τραχέος] ταχέος M. θεὸς ἐκ μηχανῆς] hic aliquando doctum exstat scholium (IV p 122 ed. Jac.), sumtum ut videtur e Suida in Ἀπὸ μηχανῆς, sed utrubique varie corruptum. emendavi haec in disputatione ‚De deo ex machina‘

τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς. δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, καὶ σωτήρια τήμερον ἄξειν, ἅτε τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισά-

---

p. 4 adnot. et inprimis p. 10. ξυρήνασθαι G. ναυαγίων codd. et edd. vett., ναυαγιῶν Reitziana. libri: ἐλεύθεροι ἅτε καὶ et paullo post: ἄξειν (vel ἄξων) τοσαύτην —. ego voculam ἅτε dudum transposui ante τοσαύτην. ἄξειν EGΩHMa, ἄξων TVbcd, quod ab editoribus non bene receptum est. ὀμμάτων] ὀνομάτων G. ἐς] εἰς GΩH. libri omnes (etiam GΩH) ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων. ego in Epist. Cr. p. XV ἐν praeverbium delevi multisque conlectis semper ab Luciano ὁδῷ βαδίζειν dictum esse ostendi. qua in re quum alii tum Dindorfius et Schwidopius Obss. Luc. II p. 40 adsensi sunt, quorum hic multa e Plutarcho, alia ex Heliodoro et Libanio addidit docuitque hanc formulam poni etiam sensu translato. quibus antiquior illud ὁδῷ βαδίζειν habet jam Demosthenes Adv. Aristogit. I, 10, 2 Bekk. sed in Babrio male editum esse miror et a Boissonadio p. 150 et ab Lachmanno p. 45: κἂν ὁδῷ βαίνειν. atqui ipse codex Babrii: ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν | ἄνευ γέλωτος, μή τι κ' ἂν (id est μή τι γ' ἐν) χορῷ παίζειν, quae probari possent, nisi hic quoque veram lectionem Suidas (in Πυρρίχη) servasset, ubi item codices κἂν verissime: ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν | μὴ καταγέλαστον, μή τι πυρρίχην παίζειν. nam eodem fere modo, quo hic apud Babrium, etiam in Luciani Anachars. § 11 κἂν et οὔτι γε sibi respondent. καὶ περιστήσομαι libri omnes etiam ΩH et haud dubie G, siquidem καὶ om non G, sed g (id est Basileensis tertia). quae vocula si ab codd. abesset, liceret verba καὶ περιστήσομαι quasi glossema delere conlato Suida Ἀλυσκάζειν: περιΐστασθαι —. neque enim περιστῆναι ita ut sit ‚devitare' dicunt attici ac ne Lucianus quidem nisi hoc uno loco. multos hellenistarum locos vide vel ap. Wetstenium ad N. F. II p. 358. sed in Pseudoluciani Soloecista § 5 fin. grammaticus recte judicat verba περιέστην αὐτόν atticis non denotare ‚devitavi' sed ‚circumsteti', tum quoque ille joco urbano utens: θαυμαστόν, inquit, εἰ εἷς ὢν περιέστης τὸν ἕνα. jam ab hoc ipso soloecistae loco unice pendet Thomas p. 708 ed. B. (sive p. 311 R.), uti Thomae verba docent haec: πῶς γὰρ ἂν ὁ εἷς τινα περισταίη; verum Thomas grammatici jocantis sententia minime intellecta attice dici posse contendit numero plurali: περιιστάμεθα (devitamus) τὸν δεῖνα. Thomam autem refutat Lobeckius ad Soph. Aj. v. 82 p. 109 ed. sec. locis prolatis, ubi περιίστασο (devita) de una persona dictum

μενος τῶν ὀμμάτων. φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν κἂν ἄκων ποτὲ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

---

est. sed Pseudolucianea in Soloecist. § 5 Lobeckius non magis recte quam Thomas interpretatus est. haudquaquam enim Pseudolucianus sed unus Thomas *περιστήσομαι* (devitabo) de una persona dici ita vetuit, ut idem *περιστησόμεθα* (devitabimus) quasi atticum scilicet comprobaret. illud vero recte Lobeckius, quod attice dici statuit *ἐκστῆναί τινα* (devitare), ut est apud ipsum Sophoclem in Aj. v. 82. ceterum supra in verbis *εἰρήσεται γὰρ τἀληθές* (§ 50 p. 188) *τἀληθές* delet Sommerbrodtius ad Luc. Timon. § 26 p. 65.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ.

Reitz. III p. 365

1. ΑΠΟΛΛΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτά φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι τις φέρων αὑτὸν εἰς τὸ πῦρ κατέναντι Ὀλυμπίων, ἤδη πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυμα-

---

ΔΡΑΠΕΤΑΙ utrum Luciani an alius sint constitui posse nego, nisi prius de ejus scriptore dialogi, cui nomen est *ΚΥΝΙΚΟΣ*, satis constiterit. ‚Cynicum' igitur Solanus et Bekker pro suppositicio, pro suspecto Jacobsius (in Porsoni Advers. p. 304), caeteri (in his Wielandius T. III p. 148) pro ipsius opere Luciani habuerunt, argumentis aut nullis omnino adlatis aut parum idoneis. at ‚Cynicus' vel ob disertum in Galei codice (T. IV p. 262 ed. Jac.) testimonium, vel ob sermonem graecum, qui parum convenit Lucianeo, ad Lucianum auctorem referri vix ullo modo potest. immo probabile est ‚Cynicum' hoc est defensionem cynismi ab philosopho cynico editum esse, prorsus ut Oenomaus cynicus, qui circa a. Chr. 120 floruerat, librum scripserat similem ‚*Περὶ Κυνισμοῦ*', id quod praeter Julianum Suidas s. *Οἰνόμαος* testatus est. sed altero dialogo cui *Δραπέται* nomen est, cujus vide § 14—16 fin., cynicorum illius aetatis accusatio continetur, quae omnia ‚Cynico' plane repugnant. ita necesse est alius ‚Cynicum' scripserit, alius ‚Fugitivos': atqui ‚Fugitivos' scripsit Lucianus: ergo alius scripsit ‚Cynicum', Lucianus hunc quidem non scripsit. nam quod Wielandius et (IX p. 185) Lehmannus dixerunt licuisse etiam Luciano ipsi in dialogo ‚*Κυνικός*' verum cynismum probare: ‚Cynicus' iste nunquam Diogenem vel Menippum, sed omnino cynismum et suae maxime aetatis cynicos ubique dilaudavit: at Lucianus aequales sibi cynicos acerbissime insectatur. quodsi ‚*Κυνικός*' ab Luciano abjudicandus est, quaeritur, utrum eodem fere tempore quo ‚*Δραπέται*' id est circa a. 166 ab cynico qui ‚*Δραπέτας*' refellere studeret, an postea scriptus esse videatur. sunt autem duo in ‚Cynico' interlocutores, *Λυκῖνος* accusator cynismi et *Κυνικός* ejusdem defensor, e quibus personis prior momentum facit. non quod inde conligi possit ‚Cynicum' ab Lu-

τοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγεῖτο αὐτὴ ἑωρακέναι καιόμενον λέγουσα. ΖΕΥΣ. καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἄπολλον· ὡς μή ποτε γενέσθαι ὤφελεν. ΑΠΟΛ.

---

ciano scriptum esse: nam Lycini persona non solum in ipso Luciano, sed etiam in dialogis certo adulterinis (velut in ‚Amoribus') exstat. sed haec persona in Luciano constanter Lucianum ipsum significat. quem morem fortassis imitatus ‚Cynici' scriptor, quum ne per leges quidem Λουκιανός scribere liceret, has personas introduxit: Λυκῖνον καὶ Κυνικόν, hoc est Lucianum (accusatorem) et cynicum (defensorem). his maxime de causis ‚Κυνικός' dialogus ab aliquo cynico paullo post ‚Δραπέτας' mihi videtur compositus esse. quod enim ‚Κυνικός' non contentiosus dialogus est sed animo scriptus tranquilliore: id fieri potuit Luciani refutandi causa, qui cynicis rixas immodicas exprobrare solet. attamen si illa Lycini persona hic quidem pro ipso Luciano non ponitur ac si ‚Cynicus' scriptoris est imitantis Lucianum, non refellentis, neque ulla ‚Δραπετῶν' ratio habetur: tum vero fieri illud potest, quod placuit anonymo, ut ‚Cynicus' multo post demum (circa a. 363) non is quidem ab ipso Libanio, cujus sermo longe alius generis est, veruntamen tempore Libanii et Juliani confectus sit, quo tempore cum ipsis paganis etiam cynismus paullum revixit. quid, quod hic dialogus etiam tertio saeculo scribi potuit, cujus initio Antiochum cynicum floruisse Dio C. 77, 19 et Suidas s. Ἀντίοχος ὁ αὐτόμολος testantur. neque hoc unum opus est inter pseudolucianea et subdititicia, quorum aetas satis accurate definiri nequeat. quod autem G. Cognato auctore Joann. Chrysostomus Κυνικοῦ dialogi Pseudolucianei partem in homiliam quandam, quam in Joannis evangelium commentatus est inseruit: locum ipsum in Chrysostomo adhuc frustra quaesivi. si tamen vera Cognatus narravit, nihil aliud nisi hoc sequitur, Cynicum dialogum ante mortem Joann. Chrysostomi, qui a. Chr. 407 obiit, scriptum esse. [Chrysostomi homilias iterum legenti ille ipse locus tandem patuit, quem Cognatus aliique, ut Schoellius in l.: Gr. Lit. Gesch. II p. 493 ed. P. dixisse videntur, in Joannem Hom. LXXX (al. LXXIX) p. 476 sq. ed. Montf.: ὁρᾷς ὅτι πανταχοῦ τὸ πολλῶν δεῖσθαι ἐλεεινόν ———. ἡ μὲν γὰρ ἀκριβὴς ἐλευθερία τὸ μηδενὸς ὅλως δεῖσθαι, ἡ δὲ μετ' ἐκείνην τὸ ὀλίγων δεῖσθαι. plane eadem sententia est in Cynico c. 12, verba autem non prorsus sunt eadem, ut satis adpareat in Socratica saneque obvia sententia ab neutro neutrum scriptorem pendere.] fuit denique quum conjicerem hunc dialogum mira illum humanitate insignem ab aliquo Encratita compositum esse quae secta jam

οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέναι; ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσης

Luciani tempore floruit. de Encratitis bene Hippolytus Refut. Omn. Haeres. VIII, 20 p. 436 ed. Schneidew. nunc ad *ΔΡΑΠΕΤΑΣ* venio, quem dialogum Luciani esse Hemsterhusius ad Prometheum I § 5 dubitavit, plane negarunt Bourdelotius, Marcilius, Solanus et qui ab imitatore Luciani scriptum voluit Fr. Jacobsius (in diar. scholast. a. 1828. P. II N. 133). sed ex his unus Solanus causas quasdam adtulit ad § 1 fin: *τὴν κηλῖδα*, ad § 6 fin: *τοῖς Νεχραίοις*, ad § 8 init: *εἰς Αἰθιοπίαν* et ad § 17 fin: *τὸ μέλι*, quae omnia infra suo quoque loco diluentur. eodemque modo ego erravi, quum in Praef. ad Lucian. I p. IV ,Fugitivos' esse dicerem ,suspectos'. at quum L. Kuster in hoc dialogo, sive oratio sive res ipsa spectetur, quidquam inesse Luciano indignum recte negasset: ,*Δραπέτας*' plerique, ut Belinus, Schmieder, Lehmannus, Bekker, Dindorfius tacite, tribus autem verbis Gesner (ad § 27) Luciano vindicarunt. quibuscum consentiens Wielandius (III p. 138) id unum optime vidit, his verbis § 28: *ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας* (Cantharus cynicus ,e fullone') jocum inesse ipso dignum Luciano: hic enim ad Aristophanis dictionem ingeniose adlusum est, non rustice sicut in ,Philopatride' dialogo. sed alio loco (III p. 111 sqq.) idem Wielandius, si Lehmanno (VIII p. 591) libet credere, nullum dialogum magis quam hunc pro Lucianeo habendum esse ,luculentissime probavit'. immo Wielandius pleraque ipse finxit more suo et in caeteris vel Gesnerum vel Kusterum ita secutus est, ut non tam dicendi genus quam venustatem, sales, facetias Luciani undique diceret perlucere. ita hic dialogus Luciani ingenium plane refert, ut ait Wielandius, ut autem Solanus, omnino non refert, denique ut Jacobsius, mali imitatoris est ideoque male refert. quae res postremo ad uniuscujusque sensum redit incertum: quibus autem solis in hoc genere utendum erat, argumentis certis nemo usus est et omnium minime Wielandius. qui primum disputationem de ,Cynico' hoc loco ipse quoque neglexit, postea autem et ,Cynicum' et ,Fugitivos' eidem Luciano adjudicavit, quod ineptissimum est: sed hoc omittam. tum vero alius liber et is certo Lucianeus in hac quaestione jacet neglectus. nam ut in editionibus hi duo libri perpetuo se ordine excipiunt: ,*Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς*' et ,*Δραπέται*', ita idem prorsus ordo jam in codd. observatus est, velut in antiquo illo Vindobonensi B, in Venetis Ω et Ω 2 teste Sommerbrodtio meo (Codd. Marc. Lectt. p. VIII) et aliis, fortas-

πονηρᾶς, οἵαν εἰκὸς ἀποφέρεσθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπείων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθὺς ἀπιὼν ᾠχόμην, ἀπολώλειν ἄν, εὖ ἴσθι, ἀτοπίᾳ

---

sis etiam in codice Thomae Mag., qui ‚*Κυνικόν*' nusquam adfert, adfert autem Luciani et ‚*Περὶ τῆς Περ. τελευτῆς*' (§ 6) p. 363, 16 et ‚*Δραπέται*' (§ 16) p. 324, 11. enimvero quicunque hos duo libros continuo perlegerit, ab scriptore eodem ambo videbit profectos esse, in qua re unicum indicium profero loco plurimorum. in ‚*Δραπέταις*' § 2 fin. Peregrini oratio Olympiae paullo ante mortem habita hanc unam ob causam reticetur, quod eadem oratio jam ‚*Περὶ τῆς Περ. τελευτῆς*' § 32—34 in medium adlata erat. quae quum ita sint, sequitur, ut qui scripserit librum ‚*Περὶ τῆς Περ. τελευτῆς*', idem necessario scripserit paullo post etiam dialogum ‚*Δραπέτας*'. atqui librum ‚*Περὶ τῆς Περ. τελευτῆς*' omnium consensione Lucianus scripsit: ergo necesse est Luciani ejusdem fuerint etiam ‚*Δραπέται*'. quae ratio tam certo conclusa est, ut ejus ope etiam tempus ‚*Δραπετῶν*' sine ullo errore inveniri possit. quum enim Peregrinus Ol. 236 sive a. 165 mense Julio Olympiae in rogum insiluisset: primum paucis diebus post liber ‚*Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς*' ad Cronium Platonicum scriptus, deinde aut fine ejusdem a. 165 aut initio anni 166 dialogus ‚*Δραπέται*' ab eodem Luciano compositus est. medio autem tempore quum ut fit rixam rixa peperisset, alium librum acerbissimum (non illum quidem in cynicos) emisit: *Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον κ. τ. ἑ.*, quem librum vide § 14 init. ceterum hic est libellus famosus, in quo post omnium cynicorum insectationem (§ 1—21) tres cynici in his unus maxime nomine *Κάνθαρος* (§ 22—33 fin.) Sinopensis traducti sunt, qui quum hospiti marito uxorem eripuisset, e graecia Trimontium aufugerat. paullo ante Cantharus libellum scripserat, in quo Lucianum traduceret, ad quae maledicta hic jam respondetur, de qua re infra ad § 32 dicturus sum. itaque verendum est, ne ut in similibus libellis ‚*Ῥητόρων διδάσκαλος*' et ‚*Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον*' et ‚*Ψευδολογιστής*', ita etiam in ‚*Δραπέταις*' Lucianus odio obcaecatus nonnulla de hoc Cantharo dixerit parum integra veritate. nam si Cantharus ut § 27 et saepius ait, conditione fuit servili: quid tandem esse potuit, quare noster judices extimesceret hominemque neque ipsum neque duo ejus socios § 26 sq. ne nomine quidem ipso adpellaret? sed ita vir obscuro ipse loco natus etiam Julio Polluci adversario in Rhet. Praecept. § 24 patrem servum objecit. similiter jam Gesner ad § 27 Cantharum opinatus est ut conditione fuerit servili, tamen principum amicitiis magnas opes consecutum fuisse. male-

τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων καὶ ἐν λιβανωτῷ παμπόλλῳ μόλις αἱ ῥῖνες * ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν 366

---

dicentia certe fuit terribili, ut noster § 27 et § 29 satis testatur. ab mea autem conjectura haud longe Schmieder abfuit II p. 498: ‚auctorem libri, inquit, de morte Peregrini cum aliis cynicorum unus praecipue vel verbis vel scriptis male habuerat: quem ulturus Lucianus hunc librum (*Δραπέτας*) scripsisse videtur‘. scio cynicos id quoque habuisse, ut in disputatione saepe non tam verbis opus esse putarent quam fustibus (ut ap. Artemidorum Onirocr. IV, 33 et alibi): at hoc quidem in librum De morte Peregrini cadit, ubi quum et ipse et cynici ludis una interessent, ille se (§ 2 fin.) ab cynicis scripsit paene dilaniatum esse, idem vero in ‚Fugitivos‘ minime cadit. et in superiore libro Luciano cum alio cynico, Theagene Patrensi (§ 5 et maxime § 31) res fuit, in hoc autem non cum Theagene, sed cum Cantharo Sinopensi digladiatur. quae si recte dicta sunt, non vulgaris cynicus sed ex eorum numero Cantharus fuit, qui ‚*σοφισταὶ κύνειοι*‘ dicebantur velut illi duo ap. Dionem Xiphilini 66, 15, qui argumentis maledicta non impune adjecerunt.

1. *φασι*] *φησι* A. *φέρων αὐτὸν* (*αὐτὸν* AΠ) ACMΠ. *αὐτὸν φέρων* v. *ὤφελεν*] *ὤφελον* AΠ. *ΖΕΥΣ.*] *ἀπο*^λλ/ A. *πολλὴν τὴν* AΠ. *πολλὴν μὲν τὴν* v. *μὲν* in Quaestt. p. 210 delevi.

κνίσης Jacobitius pro *κνίσσης*. *κνήσσης* a. *ἀποφένεσθαι* (sic) Π. *ὀπτωμένων* ACMΠ. *ὀπτομένων* edd. vett. *ἀνθρωπείων* ACMΠ. *ἀνθρωπίνων* v. *σωμάτων*] *σαρκῶν* Cobetus V. L. p. 210, infeliciter. *ἀπωλώλειν* Dindorfius. libri *ἀπολώλειν*. vide varr. lectt. Lexiph. § 11, De Saltat. § 83, Adv. Indoct. § 19, Calumn. n. t. cr. § 16, Thucyd. IV, 133, Plutarch. in Pyrrho c. 21. adde Schaeferum ad Demosth. II p. 85, 6. *λιβανωτῷ*] *λιβάνω τῷ* A. *κηλῖδα*] *κηλίδα* A. ‚quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit?‘ Solanus. ego pro *τὴν κηλῖδα* olim *τὴν κηκῖδα* conjeceram: ‚acumen (gravitatem) odoris‘, adlatis Suida s. v. sive Zonara p. 1204: ‚*Κηκίς*: *ἡ ὀξύτης*, tum scholiasta ad Soph. Antigon. v. 1008, inprimis autem Aeschylo in Choeph. v. 265 de rogo: *θανόντας ἐν κηκῖδι* (schol: *ἐν ἀναδόσει*) *πισσήρει φλογός*, quibus Aeschyli verbis Lucianea De Morte Peregr. § 35 fin. mire congruunt. adde Ruhnkenium ad Timaei Lex. p. 30 s. *Ἀνακηκίει*. *δέω*] *δέων* a. *ὑπομνησθεὶς*] *ἀπομνησθεὶς* A (ita A). Jacobitius plus semel scripturas adfert quasi ex ‚F‘, h. l. *ἀπομνησθεὶς*, § 8 *δεινά*, qui ei ut nobis est Guelferbytanus prior, a quo codice hic dialogus totus abest.

κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεὶς αὐτῆς. 2. ΑΠΟΛ. τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἴργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθὸν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; ΖΕΥΣ. τοῦτο μὲν οὐκ ἄν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἥλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ. ΑΠΟΛ. μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. ἀτὰρ οὗτός γε τίνα ποτε ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας; ΖΕΥΣ. αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τελευτῆς. ἔφη γάρ, εἴγε μέμνημαι — 3. ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσεισι τεταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικουμένῃ ἐοικυῖα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστί, καὶ τοὔνομά γε τοὐμὸν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἆρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλεύκασί σοι ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτην ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύ-
367 του κατηγορηθέντα, εἶτα φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς; * ΦΙΛ. οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ὁ μὲν πολὺς λεὼς ἐπῄνουν καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι καὶ θαυμάζοντές με καὶ μονονουχὶ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα

---

2. δὲ Π et v. δαὶ AC. ἐμπεσόντα VACMΠ cum Graevio. ἐμπεσὼν edd. vett. de tali nominativo vel absoluto vel ex anacoluthia nato quae Lobeckius ad Phryn. p. 754 sqq., Schaefer ad Demosth. II p. 648, Struvius L. L. p. 240 et ego Quaestt. L. p. 103 conlegimus, emendationis pleraque egent utpote corrupta. οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις] transpono: οὐκ ἂν φθάνοις, ὦ παῖ ordine usitato. ἥλατο eg. ἥλατο abcd. ἥλλατο ACΠ. ἀτὰρ A, ut in Ep. Cr. p. XXII conjeceram. αὐτὰρ Π et v. ποτὲ Π et v. πότε A. edidi: ποτ' —. αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ] D. Deor. XXII, 2: αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ.

3. ἆρα μὴ (punctum etiam in marg.) A. vide Schaeferum ad Soph. Electr. v. 446. Σωκράτην AΠg. Σωκράτη v. διατοῦτο A. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ὁ πολὺς λεὼς v. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ὁ πολὺς λεὼς A. ἀλλ' ἐκεῖνοι με ὁ πολὺς λεὼς Π. hinc correxi: ἀλλ' ὁ μὲν πολὺς λεώς. nam ἐκεῖνοι delendum esse et natum ex inferiore illo: ἐκεῖνοί με (post ὑποδυόμενοι) quum res ipsa tum uterque codex (AΠ) aperte docent. et hoc ipsum ὁ πολὺς λεὼς etiam ab Luciano cum plurali verborum conjungi solet. πῶς

ξυνιεσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι καὶ τοὔνομα τοὐμὸν ὑποδυόμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο. 4. ΖΕΥΣ. οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβουλεύκασί σοι; ΦΙΛ. οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἵ γε ξυνηδίκηνταί μοι καὶ αὐτοί. ΖΕΥΣ. πρὸς τίνων οὖν ἠδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώτας μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιᾷ; ΦΙΛ. εἰσί τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα καὶ βλέμμα καὶ βάδισμα ἡμῖν ὅμοιοι καὶ κατὰ ταὐτὰ ἐσταλμένοι· ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι καὶ τοὔνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταὶ καὶ ὁμιληταὶ καὶ θιασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ παμμίαρος αὐτῶν ἀμαθίας καὶ θράσους καὶ ἀσελγείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρὰ καθ' ἡμῶν· ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἠδικημένη πέφευγα. 5. * ΖΕΥΣ. δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα 368
ἠδικήκασί σε; ΦΙΛ. σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ

ἂν εἴποιμι; οἱ ξυνήθεις] olim in Quaestt. L. p. 79 conlato simillimo loco Imagin. § 9: ὀδόντας ἐξέφηνε πῶς ἂν εἴποιμί σοι ὅπως μὲν λευκούς h. l. ita conjeceram: πῶς ἂν εἴποιμί σοι, οἱ ξυνήθεις, quo opus esse Lehmannus negabat. sane locum in quo μοι abest ipse ibidem adtuleram hunc, Eurip. Phoeniss. v. 1188: Καπανεὺς δὲ πῶς εἴποιμ' ἂν ὡς ἐμαίνετο. at nostro loco Jovem Philosophia adloquitur, qui in Luciano semper hebes et stolidus est. τὰ δεινότατα] τὰ δεινὰ A (ita A).

4. ΦΙΛ. οὐδαμῶς] οὔ: οὐδαμῶς Π. ξυνήδικηνταί (sic) A. μεταιχμίῳ Π et v. μεσαιχμίω A. ταὐτὰ] τὰ αὐτὰ AΠ. καὶ θιασῶνται A. ab his verbis καὶ θιασῶται incipit B, in quo hic libellorum ordo fuerat: Macrobii, De Morte Peregrini, Fugitivi. sed medio libro (ut in multis aliis codd.) circa a. 1666 violenter rescisso haec clades etiam ad duo libros proximos ita permanavit, ut et finis Macrobiorum, qui nunc ibi in haec verba § 21 desinunt: τιμὰς ὁ ταρσέων δῆμος et vero etiam initium Fugitivorum usque ad verba μαθηταὶ καὶ ὁμιληταὶ § 4 una perirent. παμμίαρος αὐτῶν BAΠ. αὐτῶν παμμίαρος v. ἀνάπλεως (οι superscr.; sed οι m rec) Π. ὕβρις] ζεὺς loquitur: ὕβρις caet. in BA. φιλοσοφ' persona ante ὑπὸ τούτων in BA.

5. ταῦτ' ὦ Π. ἠδικήκασί] ἠδίκησάν M. πάτερ B errore compendii. novem verbis omissis post ταραττόμενον statim ἐμὲ

γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ὑπὸ ἀμαθίᾳ καὶ ὕβρει ξυνόντα καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους καὶ βιαζόμενοι καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες, ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἰρηνικώτερον ξυμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρός με καταπέμπων· ‚ἃ μὲν πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὡς διάκεινται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἁπάντων ἡμῶν πέμπω ἰασομένην‘. 6. ΖΕΥΣ. οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε. σὺ δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε καταπταμένην τὸ πρῶτον, ἅτινα δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας. ΦΙΛ. ᾖξα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι τὸ χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶναι τοὺς βαρβάρους παιδεύειν καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἠξίουν
369 *ἐργάσασθαι, τὸ Ἑλληνικὸν δὲ * εἴων ὡς ῥᾷστον ὑποβαλέσθαι καὶ τάχιστα, ὥς γε ᾤμην, ἐνδεξόμενον χαλινὸν οἷον τὸν ἐμὸν, καὶ ὑπαχθησόμενον τῷ ζυγῷ. ὁρμήσασα δὲ εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον*

---

pergit A. *τὸ ἀνθρώπινον*] *τὸ ἀνθρώπιον* B. *τὸ ἀνθρώπειον* M, ut possis: *τὸ ἀνθρώπειον*. *μὲν*] *μὲν* A (voluit *μὲν*). *πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι* BACM. *πράττουσιν ἄνθρωποι* Π et v. nolim: *πράττουσιν ἄνθρωποι*. *ἰάσασθαι ἂν*] *ἰάσεσθαι ἂν* BACΠ.

6. *τοιαῦτα*] *ταῦτα* BACMΠ. *ᾖξα* Πp. *ἦξα* CM edd. vett. *ᾖξα* BA. libri *ἐδόκει μοι χαλεπώτερον*. corrige aut: *ἐδόκει μοι τὸ χαλεπώτερον*, aut: *ἐδόκει μοι τὸ χαλεπώτατον*. Bekkeri enim conjectura: *ἐδόκει μοι χαλεπώτατον* (sine articulo) ferri non potest. *τοὺς βαρβάρους* A. *τὸ βαρβάρους* Π et v et fortasse B. *ἐργάσασθαι* BACΠ. *εἰργάσασθαι* edd. vett. *ῥᾷστον*] *ῥᾷστα* BA. *ἐνδεξόμενον* BA et v. *ἐνδέξασθαι* Π et haud dubie V. libri: *τὸν χαλινὸν οἷόν τε καὶ* —. Dindorfius post Jacobitium verba *οἷόν τε* ejiciebat. equidem aliter correxi: *χαλινὸν οἷον τὸν ἐμὸν καὶ* —. Philosophia: ‚freni, inquit, quales sunt mei‘, quibus frenis Graecos liberum etiam tunc populum minime in servitutem redigebat sed vindicabat in animi libertatem. de

τῶν ἐν τῷ βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ συνεῖναι· ὥστε καὶ γένος ὅλον τὸ Βραχμάνων τοῖς Νεχρέοις καὶ Ὀξυδράκαις ὅμορον, οὗτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται καὶ βιοῦσί τε κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα τιμώμενοι πρὸς τῶν περιοίκων ἁπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον. 7. ΖΕΥΣ. τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τά τε ἄλλα περὶ αὐτῶν καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτό γε· ἔναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπίασι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον· εἰκὸς δὲ καὶ σὲ παρεῖναι καιομένου τότε τοῦ γέροντος. ΦΙΛ. οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς

Graecia servitutis jugum excutiente praeclare Aeschylus in Pers. v. 193: ἡ δ' ἐσφάδαζε — ἄνευ χαλινῶν καὶ ζυγὸν θραύει μέσον. ὁρμήσασα δὲ ΒΑΠ. ὁρμήσασα v. τοπρῶτον A. ὅλον BACMΠ. ὄλβιον v. compara Macrob. § 4: γένη ὅλα μακρόβια ἱστόρηται — Ἰνδῶν οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες. post ὅλον libri pergunt: οἱ Βραχμᾶνες (βραχμάνες BA), quorum loco scripsi: τὸ Βραχμάνων, ut Hierocles (ap. Steph. Byz. s. Βραχμᾶνες p. 184) scripsit τὸ Βραχμάνων φῦλον. nam οἱ Βραχμᾶνες ita tantum servari potest, si post ὅμορον transponatur. Belinus istuc οἱ Βραχμᾶνες delebat immemor horum verborum § 8 init: μετὰ δ' οὖν τοὺς Βραχμᾶνας —. νεχρέοις BAC. νεχραίοις Π et v. Solanus: ,quaenam inquit, ista gens?' ego vero ita sentio, corrigendum esse: Νερέοις e Plin. Nat. Hist. VI, 76, quo auctore una Indiae gens fuerunt ‚Nereae' (sic); nisi forte salvis Luciani Νεχρέοις in Plinio conjiciendum est: ‚Necreae': certe quidem eandem ab utroque scriptore Indiae gentem memoratam esse censeo. ὅμορον ACMΠ. ὅμοροι v et (?) B. libri βιοῦσί γε. sed βιοῦσί τε in Quaestt. p. 123 correxi.

7. ἐκτρέποντες Π et v. ἐντρέποντες BACM. eadem res paullo ante enarrata est De Morte Peregr. § 25, ubi libri (ΩFa) sic: εἶτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα καίονται οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. hodie verbum ἐντρέπειν neutro loco tolerari posse censeo, sed in Fugitivis vulgatam tueor, priore autem loco cum Fabro corrigendum arbitror: ἐκτρέψαντες, ita tamen ut pro ineptis verbis κατὰ σχῆμα scribatur: κατὰ ἓν σχῆμα. quatuor verba ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο om Π. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο BAC et v. ἀλλ' οὐδὲν μέγα τοῦτο M. sed pro τοῦτο bene τοῦτό γε emendavit

Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἑώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσαιντο τοῖς ξυνεληλυθόσι καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες, ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπέθανε.

370 8. *μετὰ δ' οὖν τοὺς Βραχμᾶνας εἰς Αἰθιοπίαν * εὐθὺς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι καὶ προφήταις αὐτῶν καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆρα Χαλδαίους καὶ μάγους μυήσουσα, εἶτα ἐς Σκυθίαν ἐκεῖθεν, εἶτα ἐς Θρᾴκην, ἔνθα μοι Εὔμολπος καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὔμολπον, (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαντα) τὸν δὲ, ὡς ἐπᾴδων προσβιβάζοι τῇ μουσικῇ,*

Schwidopius Obs. Luc. III p. 19, uti Lucianus solet. vide vel nostra in Quaestt. L. p. 148 sq. *Ὀλυμπίασι* pro *Ὀλυμπιάσι* Jacobitius. *εἰς*] *ἐς Π.* *ἑώρων* (*ἐώρων Π*) *ἀπιόντας*] malim: *ἑώρων ἀνιόντας.* *ὡς λοιδορήσαιντο — καὶ — ἐμπλήσωσιν*] aut pro *λοιδορήσαιντο* scribe *λοιδορήσωνται*, aut quod malim cum Bekkero *ἐμπλήσειαν* pro *ἐμπλήσωσιν.* *ξυνεληλυθόσιν* a.

8. *δ' οὖν* Jacobitius. libri *γοῦν.* *βραχμάνας* BAΠ. *εἰς Αἰθιοπίαν* (*αἰθιοπῆαν Π*)] „quinam ibi philosophi memorantur?" Solanus. gymnosophistas Aethiopibus a Philostrato tribui Oleario uni (ad Vit. Apollon. VI, 7 p. 235) qui volent credant. magos Aethiopiae a Pythagora et Democrito consultos vult Plinius N. Hist. XXV, 13. ac sane de Mocho quodam (tamen illo e Phoenice) vetustissimo philosopho atque eodem ejusdem Democriti duce fama perlapsa erat ad Posidonium ap. Strabonem XVI p. 757 et Sextum Empir. Adv. Mathem. IX p. 363, quibuscum cf. Josephum Antiq. I, 3. *εἰς βαβυλῶνα Π.* *εἰς σκυθίαν Π.*

ἐς Θρᾴκην] *εἰς θράκην* A. tria verba *εἶτα ἐς Θρᾴκην* om Π. *εὔμολπος καὶ* BA. *Εὔμολπός τε· καὶ Π* et v. *ἐς τὴν*] *εἰς τὴν* AΠ. *προσβιβάζοι* ACMΠ et fortasse B. *προσβιάζοι* edd. vett. menda pluribus locis communi. videsis Schaeferum Mel. Crit. p. 34. libri: *κατὰ πόδας εὐθὺς εἱπόμην.* Bekker et Dindorfius *εὐθὺς* deleverunt, ego uncis inclusi *εὐθύς* ut suspectum et natum e verbis proximis: *καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐλθοῦσαν —.* sane attici *κατὰ πόδα* et *κατὰ πόδας* plerumque sola ponunt, ut Philemon ap. Athen. VII p. 288 f. (v. 16). attamen in Achille Tatio III, 3 init. p. 60 ed. J. recte libri exhibent: *οἱ δὲ εὐθὺς κατὰ πόδας ἐξήλλοντο.*

κατὰ πόδας [εὐθὺς] εἰπόμην. 9. καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐλθοῦσαν οὔτε πάνυ ἠσπάσαντο οἱ Ἕλληνες οὔτε ὅλως ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα ἑπτὰ ἐκ τῶν ἁπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμην καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασι. 10. μεθ' οὓς τὸ σοφιστῶν φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο οὔτε ζηλοῦν τἀμὰ ἐς βάθος οὔτε κομιδῇ ἀπᾷδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἱπποκενταύρων γένος σύνθετόν τι καὶ μικτὸν, ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον οὔτε ἡμᾶς ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον οἱ λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἴδωλον ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες ἂν, οἱ δὲ ᾤοντο ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος ἐκείνη * καὶ περιττὴ σοφία καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾤοντο, 371
ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομψαὶ καὶ ἄποροι καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. 11. εἶτα κωλυόμενοι καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν ἠγανάκτουν καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος δικαστηρίοις ὑπῆγον καὶ παρεδίδοσαν πιομένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε

---

9. quinque verba οὔτε πάνυ ἠσπάσαντο οἱ Ἕλληνες om *Π*. κατολίγον a. αὐδηρόθεν *Π* menda vulgari.

10. ἀπᾷδον BA. ἀπάδον v. μικτὸν] μικρὸν B. μικρὸν (etiam τ supra pr m) A. καθορᾶν] καθ' ὁρᾶν a. libri: οἷον λημῶντες, quae verba aut ipsa supervacanea sunt aut proxima, ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν. quamobrem correxi: οἷον οἱ λημῶντες. vide vel hic § 10 init: οἷον τὸ Ἱπποκενταύρων γένος et Diphilum ap. Athen. VII p. 292, a (v. 9): οἷον τὸ κατὰ τοὐμπόριον, εἰ βούλει, γένος. ἰδόντες ἂν, οἱ δὲ] Quaestt. L. p. 48. ἀπρόσμαχος] ἀπρόμαχος a. καὶ δυσέξοδοι] non jam mihi videtur articulo opus esse: καὶ αἱ δυσέξοδοι, sed καὶ ἄτοποι deleo.

11. πιομένους τοῦ κωνείου (κωνίου B)] vide quae diximus ad Bis Accus. § 5 (II, 1 p. 9). Μένιππος, οὗτοι vulgo. μένιππος οὗτος BAV*Π*, quod omnibus modis ineptum est. at οὗτοι ita positum est ut supra § 6 fin: οὗτοι πάντες —. notat enim aequales cynicos ut plane degeneres. itaque tacet de Academicis, Peri-

φυγεῖν εὐθὺς καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνουσίαν αὐ-
τῶν, νῦν δὲ Ἀντισθένης με καὶ Διογένης καὶ μετὰ
μικρὸν Κράτης καὶ Μένιππος, οὗτοι ἔπεισαν ὀλίγον
ὅσον ἐπιμετρῆσαι τῆς μονῆς. ὡς μήποτε ὤφελον· οὐ
γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον. 12. ΖΕΥΣ.
οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησαι, ἀλλ'
ἀγανακτεῖς μόνον. ΦΙΛ. καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα
ἐστί· μιαρὸν γάρ τι φῦλον ἀνθρώπων καὶ ὡς τὸ πολὺ
δουλικὸν καὶ θητικὸν, οὐ ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων
ὑπ' ἀσχολίας· (ἐδούλευε γὰρ ἢ ἐθήτευεν ἢ ἄλλας τέχνας
οἵας εἰκὸς τοὺς τοιούτους ἐμάνθανε, σκυτεύειν ἢ τεκταί-
νειν ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν ἢ ἔρια ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ
εἴη ταῖς γυναιξὶ καὶ εὐμήρυτα καὶ κατάγοιτο εὐμαρῶς,
ὁπότε ἢ κρόκην ἐκεῖναι στρέφοιεν ἢ μίτον κλώθοιεν·)
τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες οὐδ' ὄνομα τὸ
ἡμέτερον ᾔδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο
καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἐστι
372 τοῖς ἑταίροις τοῖς * ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρω-
ποι τὴν παρρησίαν αὐτῶν καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι
καὶ συμβουλεύουσι πείθονται καὶ ἐπιτιμώντων ὑπο-
πτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο
εἶναι. 13. τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ
προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν, μᾶλλον δὲ κομιδῇ
ἀδύνατον. αἱ τέχναι δὲ γλίσχρως καὶ σὺν πόνῳ καὶ

---

pateticis, Stoicis, Epicureis et solos priscorum temporum cynicos laudibus in coelum tollit. ita οὗτοι dicitur aptissime. ὀλίγον ὅσον] ὅσον abest vulgo, sed addunt BACMVΠ. ἐπεπονέειν pro ἐπεπόνθειν et § 12 init: ἠδίκησε pro ἠδίκησαι Π.

12. ἀλλ' BA. ἀλλὰ Π et v. τὸ πολὺ] τοπολὺ A. ὑπ'] ἐπ' g. οἵας] οἷα BA. πλυνοὺς] πλανοὺς Π. κατάγοιτο BAΠ. καταγάγοιτο v. ἐν παισὶ Π et v. ἐν πᾶσι BACM. οὐδ' ὄνομα Π. οὐδὲ ὄνομα BA et v. δὲ εἰς BA et v. δ' εἰς Π. τὴν παρρησίαν αὐτῶν BAΠ. τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν v. τυραννίδα οὐ μικρὰν] οὐ μικρὰν τυραννίδα Π.

13. libri γλίσχραι, sed lemma scholii in cod. Voss: γλίσχρα et in ed. Amstel: γλίσχρας. reposui: γλίσχρως. vide schol. ad Arist. Pac. v. 193 et v. 482. ὥσπερ οὖν ἐστιν] haec frustra delet Cobetus V. L. p. 295. sed possis καὶ ita transponere: βαρὺ

μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ καὶ ὥσπερ οὖν ἐστιν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξε δὴ σκοπουμένοις τὴν ὑστάτην ἄγκυραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ, καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὁρμήσαντες, ἔτι δὲ καὶ τόλμαν καὶ ἀμαθίαν καὶ ἀναισχυντίαν προσπαρακαλέσαντες, αἵπερ αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν καὶ ἀνὰ στόμα, ταύτας μόνας ξυμβολὰς ἔχοντες (ὁρᾷς ὁποῖα πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια) σχηματίζουσι καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως πρὸς ἐμέ. οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἴσωπός φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντῆν περιβαλόμενος καὶ τραχὺ ὀγκώμενος ἠξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι· καί πού τινες καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. 14. τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾷστα, ὡς οἶσθα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα (τὰ προφανῆ λέγω,) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγμα-

ὥσπερ οὖν ἐστι καὶ ἀφόρητον conlato l. Rhetor. Praec. § 18: τὸ πρῶτον, ὥσπερ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον. ἔδοξε δὴ BACMΠ. ἔδοξεν οὖν v. ἄγκυραν A. ἀγκύραν edd. quaedam. libri ὁρμήσαντες, puto etiam Π, de quo non liquet. verba ὁρμεῖν et ὁρμίζειν genetivum requirunt ἐπ' ἀγκύρας, ut Gesneri conjectura: ὁρμίσαντες ferri nequeat. contra ἐπὶ τὴν ἀπόνοιαν ὁρμᾶν dictum est aptissime. ἔτι δὲ Π cum Lehmanno. ἔτι τε BA et v. προσπαρακαλέσαντες BM. προσκαλέσαντες AΠ et v. prius illud probavi in Ep. Cr. p. XII comparatis Luc. Pseudolog. § 2 et Thucyd. I, 67 atque II, 68. λοιδορίας τινὰς BAΠ. λοιδορίας καινὰς v. eadem de eisdem philosophis leguntur in Icaromen. § 30: λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες. πρόχειροι εἶεν] πρόχειρον εἶναι Π. post ἐφόδια vulgo interrogatur, etiam in A, qui item interrogat post πρὸς ἐμέ. σχηματίζουσιν a. αὐτοὺς Guyetus. libri (etiam AΠ): αὐτούς. εὖ μάλα εἰκότως πρὸς ἐμέ] ita conjeci. libri: εὖ μάλα εἰκότως καὶ πρὸς ἐμέ. vide Anachars. § 20 et Saturnal. § 11. Κύμῃ] κοίμῃ BAC. λεοντῆν] λεοντῇ A (ita A) et pr m B (ubi sec m: λεοντὴν). περιβαλόμενος A et pr m B. περιβαλλόμενος Π et v. eadem varietas lectionis in re eadem est Piscat. § 32 init.

14. πολλῆς τῆς πραγματείας] πολλῆς πραγματείας Π, qui mox: ἐξαρτήσησθαι. libri contra sententiam: ἄκοντος τοῦ δεσπότου, in quo aut nemo aut unus fortassis haesit Solanus. correxi: ἑκόντος τοῦ δεσπότου. possis etiam: οὐκ ἄκοντος τ. δ., sed illud

τείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι καὶ πήραν ἐξαρτήσα-
σθαι καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ
ὀγκᾶσθαι ἢ ὑλακτεῖν καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασι. τὴν ἀσφά-
λειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ τούτῳ παθεῖν ἢ πρὸς
373 τὸ σχῆμα αἰδὼς * παρέξειν ἔμελλεν. ἡ ἐλευθερία δὲ
πρόχειρος, ἑκόντος τοῦ δεσπότου, κἂν εἰ βούλοιτο ἀπά-
γειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ ἄλφιτα οὐκέτ'
ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μᾶζα ψιλή, τὸ δ' ὄψον οὐ
τάριχος ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντοδαπὰ καὶ οἶνος οἷος
ἥδιστος καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν ἐθέλωσι. δασμολο-
γοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἤ, ὡς αὐτοί φασιν ἀποκείρουσι
τὰ πρόβατα, οἱ δὲ δώσοντες πολλοὶ ὅσα οἷόν τε ἢ αἰδοῖ
τοῦ σχήματος ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι κακῶς. 15. καὶ
γὰρ αὖ κἀκεῖνο ἑώρων, οἶμαι, ὡς ἐξ ἴσου καταστήσον-
ται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν, οὐδέ τις ὁ δικάσων καὶ
διακρινῶν τὰ τοιαῦτα ἔσται, ἢν μόνον τὰ ἔξω ᾖ ὅμοια.

---

lenius. hoc dicit: ‚non invito domino‘ (quippe qui propudio isto libenter careat). denique hanc correctionem locus geminus confirmat De Morte Peregr. § 15 fin: *οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο, κἂν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνῆσθαι τοῦ φόνου, λίθοις ἐβάλλετο.*
οὐκέτ' A pro *οὐκ ἔτ'* et mox *πρὸ τοῦ*, ubi *προτοῦ* abck. *μᾶζα* Jacobitius pro *μάζα*. *τὸ δ'* *Π*. *τὸ δὲ* BA et v. *ὄψον* BACV*Π*. *ὀψώνιον* v. *οὐ τάριχος ἢ* *Π* et v. *ἢ τάριχος ἢ* BA. *οἷος ἥδιστος*] *οἷος ὁ ἥδιστος* *Π*. post *τὰ πρόβατα* pergunt: *δώσειν τε πολλοὺς οἴονται ἢ αἰδοῖ* (*αἰδεῖ* *Π*) *Π* et v. *δώσειν τε πολλοὺς οἷόν τε ἢ αἰδοῖ* M. *δώσειν τε πολλοῖς οἴονται, ἢ αἰδοῖ* A (ita A). *δώσειν τε πολλοῖς οἴονται* (?) *ἢ αἰδοῖ* B. hodie correxi ut supra positum est: *οἱ δὲ δώσοντες πολλοὶ ὅσα οἷόν τε ἢ αἰδοῖ* — h. e. ‚multi quantum possunt donaturi sunt‘. vide Nigrin. § 10: *ὅσα οἷόν τε ἦν* et Pro Imagin. § 21: *ἐφ' ὅσον οἷόν τε.* sed tam graviter nostrum locum corruptum esse quum caeteros latuit (ut eos qui nuper partim *οἴονται* revocarunt partim *οἷόν τε* me auctore tuiti sunt), tum etiam me plane fugerat in Ep. Cr. p. XXII, ubi haec minime persanata sunt. hoc tamen videram, *οἴονται* vulgatam esse ineptam et correctionis egere, alteram autem lectionem *οἷόν τε* probandam, denique *οἴονται* et *οἷόντε* etiam alibi ut in Charon. § 22, De Hist. Conscr. § 5, Thucyd. II, 89 in codicibus mixta esse atque confusa.

15. *ἐξ ἴσου* A. *ἐξίσου* v. *οὑτωσί*] *οὕτωσί,* A. *καταβραχὺ* abck. mox desidero verbum, veluti: *καὶ πρόχειρον*

ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται, ἣν ἔρηταί τις
οὑτωσὶ κοσμίως καὶ κατὰ βραχύ, ἀλλ' εὐθὺς βοῶσι καὶ
ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι τὴν λοιδο-
ρίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα
ζητῇς, οἱ λόγοι πολλοί· ἢν δ' ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν
ἐθέλῃς, τὸν βίον ἀξιοῦσι σκοπεῖν. 16. τοιγαροῦν ἐμπέ-
πλησται πᾶσα πόλις τῆς τοιαύτης ῥᾳδιουργίας, καὶ
μάλιστα τῶν Διογένην καὶ Ἀντισθένην καὶ Κράτητα
ἐπιγραφομένων καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων, οἳ τὸ μὲν
χρήσιμον ὁπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ
φυλακτικὸν ἢ οἰκουρικὸν ἢ φιλοδέσποτον ἢ μνημονικὸν
οὐδαμῶς ἐζηλώκασιν, ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν καὶ ἁρπα-
γὴν καὶ ἀφροδίσια συχνὰ * καὶ κολακείαν καὶ τὸ σαί- 374
νειν τὸν διδόντα καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκρι-
βῶς ἐκπεπονήκασιν. 17. ὄψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα
ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδή-
σαντες ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσουσιν, ὅταν ὁρῶσι σφᾶς
μὲν πονοῦντας καὶ κάμνοντας ἕωθεν εἰς ἑσπέραν ἐπι-
κεκυφότας τοῖς ἔργοις μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης
μισθαρνίας, ἀργοὺς δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους ἐν ἅπα-
σιν ἀφθόνοις βιοῦντας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς,

[ἔχουσι] τὸ ξύλον. δ' ἀπὸ Π. δὲ ἀπὸ BA et v. ἐθέλῃς BAC. ἐθέλεις Π. ἐθέλοις v.

16. πᾶσα πόλις A. de B non constat. πᾶσα ἡ πόλις Π et v. ἡ πόλις (omisso illo πᾶσα) hinc adfert Thomas p. 324, 11. τῶν BACMΠ. τὸν v. διογένην καὶ ἀντισθένην BAΠ. Διογένη καὶ Ἀντισθένη v. Κράτητα] κρατα pr m (κράτιτα sec) Π. οἳ τὸ BA. οἱ τὸ ΠU m o. ἢ τὸ edd. vett. οἷον τὸ BACMΠ m o. οἷον a. ἢ τὸ U. οἳ τὸ bcd et aliae edd. vitio e superioribus orto. ἢ οἰκουρικὸν ἢ φιλοδέσποτον BA. ἢ τὸ φιλοδέσποτον ἢ οἰκουρικὸν Π. ἢ τὸ οἰκουρικὸν ἢ τὸ φιλοδέσποτον v. λιχνείαν BAΠ. λιχνίαν v.

17. ἐάσουσιν Π et v. ἐάσωσιν BAC. ὁρῶσι BAΠ edd. vett. ὁρῶσιν error Reitzianae. σφᾶς] σφὰς A. εἰς ἑσπέραν] ἐς ἑσπέραν ACΠ. ἐπικεκυφότας] ἐπικεκυφότες A. ἔργοις μόγις BΠ et qui interpungit ἔργοις. μόγις A. ἔργοις καὶ μόγις v, quod nuper revocatum esse miror. ἀφθόνοις BAC cum Fabro. ἀφθόνως Π et v. dictionem ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις διάγειν Schwidopius (Obs. Luc. I p. 5 et II p. 58) multis multorum testimoniis

λαμβάνοντας δὲ προχείρως, ἀγανακτοῦντας δέ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαινοῦντας δέ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. 18. καὶ ἧττον ἂν δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον· οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἢν παιδὸς ὡραίου ἢ γυναικὸς λάβωνται καλῆς καὶ λήσειν ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον, οἷα ποιοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες κατὰ τὸν

---

inlustravit. βιοῦντας] βοιοῦντας a. τὸ μέλι — ἐσρεῖν (ἐσρέειν A) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ] „a Christiano Judaeove scriptum dicas, qui de manna cogitaverit". Solanus. omnino manna et melli simile fuisse et vero caelitus delapsum volunt tum sacri scriptores (velut in Exod. 16, 31, Numer. 11, 9, Ev. Joann. 6, 31 sqq.) tum Josephus (Archaeol. 3, 6). quodsi ad ipsum manna nostro l. adlusum esset, nulla ratione hic dialogus scribi ab Luciano potuisset, viro et Veteris Testamenti et Novi plane ignaro. male igitur Wielandius Lehmannusque ad manna illud hic respici Solano ita concedunt, ut haec tamen ab ipso Luciano scripta esse defendant. immo Solanum manna illius rationem haberi opinatum sic illi debebant refutare, ut hic auream Graecorum aetatem unice describi hisce verbis edocerent: ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς. atqui sub Saturno mel divina virgula suppeditatum nondum apum labor fuit, sed ‚durae quercus sudabant roscida mella', ut est ap. Vergilium et aliis verbis ap. Ovid. Metam. I, 112 et rursum aliis ap. nostrum Saturnal. § 7, ubi sunt πηγαὶ μέλιτος. de caelo tamen delapsum sub Saturno mel hoc uno loco narrari fateor, quod aut inventum ab ipso Luciano aut a comicis videtur acceptum esse. comoedia enim auream aetatem ita depingit, ut mutis quoque piscibus sonum donet (Crates ap. Athen. VI p. 267, f v. 9) et alia portenta jocose fingat (Teleclides ap. Athen. VI p. 268, c v. 12).

18. οἱ δὲ μάλα] non videtur mutandum esse, etsi tali loco attici potius dicere solent: νῦν δὲ οἱ μάλα —. λάβωνται καλῆς, ἣν ἐλπίσωσι BAV. λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι Π et v. enimvero Lucianus scripserat: λάβωνται καλῆς καὶ λήσειν ἐλπίσωσι, quam emendationem sive Valckenari sive suam habet Cobetus V. L. p. 139, sed ita habet ut in καλῆσ ἢ latere voluerit καὶ λήσειν et necessario illo καλῆς omisso temere scripserit: λάβωνται καὶ λήσειν ἐλπίσωσι. μοιχεύσοντες] μοιχεύσαντες A (ita A).

Ἠλεῖα ἐκεῖνον νεανίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἶτα κοινὰς αὐτὰς ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, [τοῦτο κατὰ] Πλάτωνός τι δόγμα οἴονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος ἠξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. 19. *ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δρῶσι καὶ ἃ μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἴει; κατηγοροῦντες αὐτοὶ * μέθης καὶ* 375 *μοιχείας καὶ λαγνείας καὶ φιλαργυρίας· οὐδὲν γοῦν οὕτως εὕροις ἂν ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα. οἷον κολακείαν μισεῖν φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερ-*

αὐτὰς BACM. *ταύτας* Π et v. libri: *προθέμενοι, Πλάτωνός τι δόγμα οἴονται ποιεῖν.* at quum *δόγμα ποιεῖν* nec dictum sit unquam neque dici possit: sequitur aut verbum *ποιεῖν* corruptum esse, quae Halmii sententia fuit, aut id quod credibilius est, nonnihil excidisse. hinc supplevi: *προθέμενοι [τοῦτο κατὰ] Πλάτωνός τ. δ. ο. ποιεῖν*, quae jam ad superius illud: *κατὰ τὸν Ἠλεῖα ἐκεῖνον νεανίσκον* concinne referuntur. similis locus exstat De Sacrific. § 5: — *κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους*, plane autem geminus locus de eadem re in Convivio § 39: *κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα.* *ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος*] olim conlatis Ar. Ran. v. 652 aliisque locis *ἀνήρ* addi volueram: *ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος ἀνήρ*, praeter necessitatem. nam *ὁ ἱερός* quasi quoddam cognomen est, ut Arignoti Pythagorici in Philopseude § 29. Plato autem etiam alibi honoris causa sic adpellatus est (velut in Pseudoluciani Amoribus § 31: *ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνήρ*), nec mirum de Platone, ut passim creditus est, ipsius Apollinis filio (Diog. Laert. III, 3 et ibi Menagius). caeterum Lucianus quo tempore haec scripsit (a. fere 166) adhuc fuisse videtur Platonicus.

19. *ποιοῦσι*] *ποιοῦσιν* a. *εὕροις ἂν* Belinus. libri *εὕροις*. *φασι*] *φασίν*, A (ita A). *τὸν Γναθ. ἢ τ. Στρ.*] schol. Parisinus Bachmanni (Anecd. II p. 345, 26) et similiter Vossianus: *ὅτι Γναθωνίδης καὶ Στρουθίας κολάκων ἦσαν οἱ περιφανέστατοι.* quorum alter, *Στρουθίας*, parasiti colacis persona fuerat in Menandri fabula *ΚΟΛΑΞ* (ap. Meinekium Fragm. p. 99 ed. I sive Fragm. Com. IV p. 152). hujus dramatis partem Terentius ‚Eunucho‘ sic inseruit, ut tamen qui parasitus Menandro fuerat *Στρουθίας*, is jam nomine mutato apud Terentium esset ‚Gnatho‘ (ut II, 1, 22) et discipuli ejus commentitii ‚Gnathonici‘ (II, 2, 33). quin ‚Gnathonis‘ personam unde Terentius, indidem alii quoque sumserunt, veluti Plutarchus Sympos. VII, 6, 2: *ἀνελεύθερον εὖ*

βαλέσθαι δυνάμενοι· ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ τοῦ καὶ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχολον καὶ μικραίτιον καὶ πρὸς ὀργὴν ῥᾴδιον ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα οὖν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὁπόταν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰτίας ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολὴ, πελιδνοὶ δὲ τὴν χροιὰν βλέπωνται ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ᾖ τὸ στόμα. 20. μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος· „χρυσίον μὲν ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κεκτῆσθαι ἄξιον, ὀβολὸς ἱκα-

---

μάλα καὶ Γναθώνειον, εἰ δὴ Γνάθων γέγονε δεινότατος ἄνθρωπος τἀλλότρια δειπνεῖν. Grauertus autem (Analekten p. 162 adnot.) e Terentio Lucianum personam Γναθωνίδης mutuatum esse male conjecit, si quidem Lucianus non magis quam Plutarchus a Terenti Eunucho pendet, sed ex eodem fonte quo Terentius sua ambo hauserunt. nempe Γνάθων in nova comoedia, sive in alia ipsius Menandri fabula sive potius apud alium (ut Diphilum) parasiti colacis persona fuerat. denique suspicor ei parasito, qui in Diphili fabula ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ fuerat, hoc ipsum nomen inditum fuisse ‚Gnathonis', praesertim quum Diphili vestigia alibi quoque Terentius legerit. caeterum Lucianus more suo anachronismum sciens admisit in Timone § 45, ubi ad Timonem hominum osorem, qui multo ante vixerat accessisse dicitur: Γναθωνίδης ὁ κόλαξ. rursus hunc ipsum Timonis locum Alciphro Luciani simius in Epist. III, 34 ita exscribit, ut de Timone loquatur ‚Γνάθων' (sic) parasitus. nempe idem nomen fuit et Γνάθων et Γναθωνίδης. κινῆσαι] κινήσαι Π. μετὰ τοῦ καὶ BA. μετὰ καὶ τοῦ Π et v.

γέλωτα οὖν] ita conjeci. libri: γοῦν pro οὖν. χροιὰν] χρόαν mavult Jacobitius, forma apud nostrum magis usitata. ἰοῦ μεστὸν — τὸ στόμα] ne quis forte haec ‚a Christiano Judaeove', scripta dicat, qui loci in Ep. Jacobi III, 8: τὴν δὲ γλῶσσαν — μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου memor fuerit, vel unus cavebit Pollux VI, 125 de iracundo: ἰοῦ γέμων.

20. μὴ σύ γε ἐκεῖθι Π et v. sed μὴ σύ γε κεῖθι A, ut in Ep. Cr. p. IX conjeceram parodia ostensa Homerici Od. μ', 106 de Charybdi: μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν. extra parodiam in ipso Luciano atticum ἐκεῖθι l. l. recte tuitus sum ad-

νὸς, ὡς θέρμους πριαίμην· ποτὸν γὰρ ἡ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει." καὶ μετ' ὀλίγον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας ἀλλὰ πλούτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ φόρτου ἐμπολήσειεν ἄν, ὅσον τούτοις φιλοσοφία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἶτ' ἐπειδὰν ἱκανῶς συλλέξωνται καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀπορρίψαντες τὸ δύστηνον ἐκεῖνο τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλθακῶν ἐπρίαντο καὶ παῖδας κομήτας καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ χαίρειν * φράσαντες τῇ 376
πήρᾳ τῇ Κράτητος καὶ τῷ τρίβωνι τῷ Ἀντισθένους καὶ τῷ πίθῳ τῷ Διογένους. 21. οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες καταπτύουσιν ἤδη φιλοσοφίας καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἴονται κἀμὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη χρόνου ἀδύνατόν μοι γεγένηται κἂν ἕνα τινὰ προσαγαγέσθαι αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πάσχω. ὁπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφήνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὖθις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δὲ καὶ ἡ Ἀδικία ἐπιγελῶσιν ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον καὶ

---

lato Herodot. § 8, ubi Jacobitius male edidit κεῖθι, qui ne postea quidem (IV p. 563) mentem meam percepit. ἄξιον] ita correxi et pridem ita correctum oportuit. ἀξιῶν BACM. ἀξιῶ Π et v. ἢ κρήνη BA. ἡ κρήνη Π et v. καὶ μετ' ὀλίγον codices et a. καὶ om bcd aliaeque edd. φόρτου] φορτίου V solus. utrumque, τὸ φορτίον et ὁ φόρτος, Lucianeum est. ἐμπολήσειεν BAV. ἐμπωλήσειεν Π. πλήσειεν edd. ante Schmiederum, non item scholiasta, uti Reitzius narravit ne ausus quidem immutare πλήσειεν, quod jam Solanus et Guyetus corruptum esse viderant. εἶτα ἐπειδὰν Π. ἐπισιτίσονται a. τὸ δύστηνον ἐκεῖνο] ita transposui. ἐκεῖνο τὸ δύστηνον Π et v. ἐκεῖνοι τὸ δύστηνον A. vide praeter alia D. Mort. 15, 2: τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, Pseudolog. § 19: τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πυργίον, Nigrin. § 22: τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον. μαλθακῶν BAΠ. μαλακῶν v. τῷ Ἀντισθένους et mox τῷ Διογένους BACΠ. τοῦ Ἀντισθένους et mox τοῦ Διογένους v.

21. ταῦτα ὁρῶντες] τοῦθ' ὁρῶντες Π. πολλοῦ ἤδη χρόνου BA. πολλοῦ ἤδη τοῦ χρόνου Π et v. προσαγαγέσθαι] προσάγεσθαι Π pr m. Πηνελόπης] πηνελότης A. ἀκαρεῖ] ἀκαρὶ B. ἀναλύεται] ex Odyss. β', 105 et v. 109. ἀνήνυτον τὸν πόνον Π cum Halmio. ἀνήνυτον πόνον BA et v.

ἀνήνυτον τὸν πόνον. 22. *ΖΕΥΣ. οἷα, ὦ θεοί, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων. ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ τι καὶ πρακτέον ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ καὶ ὁ θάνατος ταχύς. ΑΠΟΛ. ἐγώ σοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας ἀμούσους ὄντας ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν ἢ τῆς σῆς δεξιᾶς οὐδαμῶς ἐκεῖνοι ἄξιοι, τὸν Ἑρμῆν δὲ αὐτοκράτορα, εἰ δοκεῖ, τῆς κολάσεως κατάπεμψον ἐπ᾽ αὐτούς· ὃς ἅτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς τάχιστα εἴσεται τούς τε ὀρθῶς φιλοσοφοῦντας καὶ τοὺς μή. εἶτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός, οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ πρὸς τὸν καιρὸν δοκῇ.* 23. *ΖΕΥΣ. εὖ λέγεις, ὦ Ἄπολλον. ἀλλὰ καὶ σύ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες ἄπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαιδέκατον γοῦν*
377 *ἆθλον οἷον * τοῦτον οὐ σμικρὸν ἐκτελέσεις, ἣν ἐκκόψῃς*

---

22. *μιᾷ πληγῇ*] *με ἀπληγῇ Π.* libri *ἐγώ τοι*, sed *ἐγώ σοι* in Quaestt. L. p. 212 jure correxi. vide si opus Navig. § 31: *ἐγώ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἱππέων.* *κεραυνοῦ μὲν ἢ*] ita correxi. libri inepte: *κεραυνοῦ μὲν γὰρ ἤ*, quod natum est e superioribus illis: *ὁ μὲν γὰρ κεραυνός* vel ex his: *μισῶ γάρ.* — *ἑρμῆν δὲ αὐτοκράτορα, εἰ δοκεῖ* BA. *Ἑρμῇ* (*ἑρμῆν ΠV*) *δὲ εἰ δοκεῖ αὐτοκράτορα VΠ* et v. *κατάπεμψον* BACMV*Π*. *καταπέμψωμεν* v. *πρὸς τὸν καιρὸν* Dindorfius cum Lehmanno. libri: *παρὰ τὸν καιρόν.* Halmius malebat: *κατὰ τὸν καιρόν*, quod non tam ‚pro temporis ratione' significat, quam ‚suo tempore', ut in Verr. Hist. I, 1: *τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως.* *δοκῇ* BA*Π*. *δοκεῖ* v.

23. *αὐτὴν* om *Π*. *ἐς τὸν Π.* *ἆθλον* BA. *ἄθλον Π*abcd. *οἷον τοῦτον*] ita correxi. *οἴου τοῦτον* A. *οἴου τοῦτον Π* et v, quod vertunt: ‚te puta hunc laborem perfecturum'. immo tu confer De Conscr. Hist. § 4: *εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοι τις, καὶ μάλιστα οἷον τοὐμὸν τοῦτο πιθάκνιον οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον*, ubi Herrmannus comparabat D. Deor. 6, 5: *ἀλλ᾽ οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει.* adde Jl. *λ'*, 653: *οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνήρ*, quae arcte conjungenda sunt. *οὐ σμικρὸν* B. *ουσμικρὸν* A (junctim). *οὐ μικρὸν Π* et v. *ἐκτελέσεις*] ita correxi. libri *ἐκτελέσειν.* *ἣν*] *ἂν Π.* *ἐκκαθᾶραι*

μιαρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία. ΗΡΑΚΛΗΣ. καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθᾶραι αὖθις τὴν Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως. ΦΙΛ. ἄκουσα μέν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί. 24. ΕΡΜ. κατίωμεν, ὡς κἂν ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν τήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσίν. ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι. ΦΙΛ. οὐδαμῶς ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν. ΕΡΜ. οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θρᾴκης ἀπιτέον. ΗΡΑΚ. εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρᾳκῶν ἅπαντα συχνάκις ἐπελθών. καί [μοι] τήνδε ἤδη τραπώμεθα. ΕΡΜ. ποίαν λέγεις; 25. ΗΡΑΚ. ὁρᾶτε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα

Jacobitius pro ἐκκαθάραι. αὖθις pr m in marg supplet Π. τὴν αὐγείου ΑΠ. τοῦ Αὐγείου B et v. ἄκουσα] ita libri etiam Π, ubi in marg nov. m. ἄκοντος. nil mutandum, sed in ipso ἀκολουθητέον anacoluthon inest, non illud tamen inelegans. adparet tamen scribi etiam potuisse: ἄκουσα μέν, ἀκολουθήσω δὲ —, prorsus ut est in D. Deor. 8, 2: ἄκων μέν, κατοίσω δέ.

24. ὡς κἂν] ὡς οὐκ ἂν MYa. Bis Accusat. § 7: ὡς κἂν ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν. ἐπιτρέψωμεν Π. τήμερον pro σήμερον Jacobitius. εἰσίν. ἢ] εἰσὶ ἢ sed mox: ὀλίγοι εἰσὶν ὅσοι Π, de quibus dittographiis ad Nigrinum § 24 fin. disserui.

ΦΙΛ.] ἀπο^λλ/ A. ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν — Ἀττικῆς πενίας] non dubito, quin adludatur inprimis ad philosophum laude dignum et carum Luciano (Vit. Demon. § 1) Demonactem sive cynicum sive eclecticum, qui tum Athenis degebat. sed e verbis: πάνυ ὀλίγοι conligere nolim, circa a. 165 philosophos atticos nondum ab M. Antonino certa mercede dotatos fuisse: de qua re ad Eunuch. § 3 plura diximus. οὐκοῦν] οὖκοῦν (sic) Π. καί μοι τήνδε ἤδη τραπώμεθα libri non sine menda, ut mihi in Quaestt. p. 206 recte statuisse videor. hodie suppleo: καὶ [εἰ ἕπεσθέ] μοι, τήνδε ἤδη τραπώμεθα. quum enim modo dixerit: ἡγήσομαι, recte potest ita pergere: ‚si me sequi vultis'.

25. μέγιστα] μάλιστα A. Αἷμος] αἱμός Aa. κατ' ἀντικρὺ A. ὑποπεπταμένον] ὑποπτάμενον Π. οἷον ἀκροπόλεις

καὶ κάλλιστα ὀρῶν ἁπάντων (Αἶμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη,) πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἑκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον, καί τινας λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις παλαιὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται. ΕΡΜ. νὴ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη καὶ καλλίστη ἁπασῶν· πόρρωθεν γοῦν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καί τις καὶ ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται πάνυ ἐν χρῷ ψαύων
378 *αὐτῆς. ΗΡΑΚ. Ἕβρος μὲν οὗτος, ἡ δὲ * πόλις ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι καὶ ὑπονέφελοι· ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.* 26. *ΕΡΜ. οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἢ πῶς τὰ θηρία ἐξιχνευτέον; ΗΡΑΚ. τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ· κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων. ΕΡΜ. οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἀλλὰ τά γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὕστινας ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι. ΦΙΛ. οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἵτινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ ξυγγεγενῆσθαί ποτε αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς ἐπιθυμίας*

παλαιὰς] ita correxi. libri inepte: *οἷον ἀκροπόλεις πολλάς*, in quo etiam Bekker jure obhaesit. sed quemadmodum ego scribo *παλαιάς*, ideo addit, ut superius illud *οὐκ ἀμόρφους* vere dictum esse ostendat. *γοῦν* BA*Π*, ut in Quaestt. p. 206 conjeceram. *οὖν* v. *καί τις καὶ* BACM*Π*. *καί τις* v. *Ἕβρος*] *ἔβρος* A*Π*. *ὑπονέφελοι*] *ἐπινέφελοι* BAC*Π*.

26. *γιγνέσθω* v. *γινέσθω* BA. *γενέσθαι Π*. *οὕτω γενέσθω* Bekkeri editio, qui idem servavit in Verr. Hist. I, 12: *οὕτως, ἔφην ἐγώ, γιγνέσθω*. *ἢ πῶς* Bekker, ut ego quoque conjeceram. libri *ὅπως*. *Ερμ. οὐδὲν τὸ χαλεπὸν* BAC. *τοῦτο Ερμ. οὐδὲν χαλεπὸν* a. *ΕΡΜ. οὐδὲν τοῦτο χαλεπὸν Π* et v. ego dudum correxi: *οὐδὲν τόδε χαλεπόν*, ut in Piscat. § 41 init. et alibi exstat eodemque modo Jacobitius ed. pr. voluit, postea ad vulgatam relapsus est. *σὺ οὖν*] *σὺ δ' οὖν Π*. *ὦ φιλοσοφία Π* et v. *φιλοσοφία* BA. *ξυγγεγενῆσθαι* BAV. *ξυγγενῆσθαι* (sic) *Π*. *ξυγγενέσθαι* v. *ποτε* addunt BACM*Π*. om v. *ἦν*] *ἧς Π* solus. *ἔχουσι* (*ἔχουσιν Π*) *περὶ τὰ* BA*Π*. *ἔχουσιν εἰς τὰ* v. *τὰ κτήματα — Πολυκτήτους*] multa ejusdem generis nomina adiicere

ἣν ἔχουσι περὶ τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἁμάρτοις προσκαλῶν Κτήσωνας ἢ Κτησίππους ἢ Κτησικλέας ἢ Εὐκτήμονας ἢ Πολυκτήτους. 27. *ΕΡΜ. εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν * ἢ τί περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλ-* 379

---

licet, ut *Κτήμων, Κτησίας,* ut *Κτήσαρχος, Κτηαίβιος, Κτησικράτης, Κτησίοχος* (ap. Suidam s. *Κτησίας*), *Κτησιφῶν, Κτησίδημος* (quo nomine tum aliquis vixit, sed ille Atheniensis teste Philostrato V. S. II, 1 c. 6 p. 552), ut *Φιλοκτήμων, Φιλοκτήτης,* ut *Ἐπίκτητος, Πρωτόκτητος.* duorum tamen ex istis fugitivis, quorum alter *Ληκυθίων, Μυρόπνους* alter per ludibrium cognominabatur (§ 32), vera nomina, quae inserere parum referebat, ita latent, ut ea tamen ex alio prorsus genere fuisse liqueat. nam superiora exempla ad eum solum, qui toto dialogo maxime petitus est, ad Cantharum spectare Mercuri verba § 27: *ὄνομα τοιοῦτον οἷον ἀπὸ κτημάτων* evincunt. fuit autem Cantharus origine Sinopensis (§ 27), sed paullo ante quam in Thraciam aufugeret in Graecia versatus erat (§ 31) ac mulierem quoque Graecam (§ 33 init.) rapuerat eamque similem Lacaenae (§ 27). qui quum in Graecia servus vel mercenarius modo fullonicam exercuisset (§ 28) modo se tulisset cynicum (§ 31): hospitis sui uxore abducta (§ 30), duobus quos supra dixi comitibus fugit Trimontium. ubi quo tutius latitaret, habitum et alia mutavit: quumque antea barbam promisisset capillo ad cutem detonso, in Thracia coeperat comam alere et barbam demessuerat (§ 27 et 28) ipsumque adeo exuerat cynicum (§ 31). denique pari fraude qui homo antea *Κάνθαρος* dictus erat (§ 28 init.), postea aliud nomen in ejus locum suffecit (§ 26 et 27), quod ipsum nomen nunc indagamus. multa sane nomina Lucianus veritus ne litibus implicaretur, prorsus reticuit. at quum illa aetate liceret *αὐτοπροσώπως εἰσάγειν*, non item *ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν* (ut recte Hermogenes in Rhetor. Graec. III p. 60 sq. ed. Walz.), alibi nomen ipsum omissum per involucra verborum et figuras usque eo descripsit, ut nullus locus esset errori, velut in Rhetor. Praec. § 24 verbis: *τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος* nomen *Πολυδεύκης.* quod quidem ad hujus Canthari nomen alterum adtinet, de eo Gesner ad § 27 ita judicat: ‚non absurdum fuerit conicere, inquit, fuisse tum et hic peti Epictetum alium juniorem, simiam forte illius majoris (Stoicum dicit,) servilis conditionis hominem et ipsum —‘. quae verba ne intellecta quidem Wielandius ad § 26 (III p. 136) petulanter insectatus est. concedo tamen Gesnerum nullo quod vel minimam vim habeat argumento usum esse neque omnino e nominibus tam variis § 26 et § 27 certi quidquam constitui posse.

λον δὲ καὶ προσίασι καί τι καὶ ἐρέσθαι θέλουσιν. ΑΝΗΡ Α. *ἆρ᾽ ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν ἢ σύ, ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἴδετε καί τινα γυναῖκα ἐν χρῷ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρρενω-*

---

at Lucianus nostro loco non magis quam in Rhet. Praec. § 24 verum nomen nescire nos voluit. nam et Gesner et Wielandius gravissimum locum neglexerunt hunc § 31: *Κυνικὸς ἔφασκεν εἶναι τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστι. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει* —. ubi quum ‚Chrysippeus‘ dicatur et similis ‚Cleanthi‘, non dubito quin deposita cynici quam in Graecia egerat persona Stoicum philosophum in Thracia induerit. jam bonus Stoicus Canthari nomine deposito aliud sibi nomen sumsit (*ὄνομα τοιοῦτον οἷον ἀπὸ κτημάτων*, § 27) et simile nomini *Πολύκτητος* (§ 26 fin.). his de causis ego contenderim hominem aut quod maxime credo hoc ipso nomine *Ἐπίκτητος* aut certe quam simillimo, quo palam ad Epictetum, nobilem Stoicum adluderet dici se jussisse, ut *Πολύκτητος* vel *Πρωτόκτητος*. at Gesner paene oblitus hujus Lucianei dialogi ad Themistium Or. V init. (p. 76 ed. Dind.) confugit et ad haec Suidae verba s. *Ἐπίκτητος — διατείνας μέχρι Μάρκου Ἀντωνίνου.* quum enim magnus Epictetus haud quaquam ad Antoninum Philosophum supervixerit (est autem jam sub Adriano mortuus, ut recte post alios Clintonus Fast. Rom. I p. 105): talem errorem Gesnerus ne nasci quidem potuisse opinatur, nisi Cantharus iste postea eodem Epicteti nomine dictus esset. ‚hunc forte, inquit, posteri miscuerunt cum archetypo illo Epicteto‘. at ego hunc Themistii et Suidae errorem non dissimili alio tamen modo enatum esse suspicor. etenim sicut Cantharus in Stoicum mutatus repente se ‚Epictetum‘ tulit: ita plures alios sub Marco Antonino hoc ipsum Epicteti nomen sibi imposuisse censeo. primum enim ingens tum maxime et levitas atque licentia nominum mutandorum fuit et impunitas. deinde Marcus imperator secundum Socratem nemini uni plus tribuit quam Epicteto, cujus Dissertationum legendi copiam Rusticum sibi suum fecisse (De Reb. Suis I, 7) gratus profitetur. quid, quod Fronto Epictetum, cujus etiam ‚verborum sordes‘ oderat, de Marci etiamtum Caesaris manibus excutere summa ope adnisus est, ut equidem interpretor Frontonis Epist. p. 173 ed. Rom. quum igitur illo tempore aliquot milia hominum quo plus gratiae ab imperatore Stoico inirent philosophos et potissimum Stoicos se facerent: complures eorum summi nomen Stoici ‚*Ἐπίκτητος*‘ sibi tribuisse consentaneum est. postremo ipse Lucianus philosophorum derisor laudibus Epicte-

πὴν καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν; *ΕΡΜ.* παπαῖ, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι. *ΑΝΗΡ Α.* πῶς; ἡμέτεροι δραπέται γὰρ ἐκεῖνοι ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν ἠνδραποδισμένην πρὸς αὐτῶν. *ΕΡΜ.* εἴσεσθε δὴ καθ'

---

tum extulit Adv. Indoct. § 13, quem locum vitiatum esse nuper demum critici viderunt. nam pro verbo ἐπιστήσεσθαι Cobetus V. L. p. 193 conjecit ἐπιπτήσεσθαι, sed Th. Roeper (in Philologo X p. 617) probante Dindorfio ἐπικτήσεσθαι, in qua conjectura additum illud ὄναρ displicet. hinc equidem ὄναρ ἐπιστήσεσθαι servandum puto conlatis etiam Pro Lapsu in S. § 9: ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον et Saturnal. § 10: ὄναρ ἐπιστάς, sed genetivum Ἐπικτήτου ante v. σοφίαν plane deleo utpote natum e superiore illo: τὸν Ἐπικτήτου λύχνον, quo facto omnia bene se habent: — αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι.

27. τί περισκοποῦσι ΒΑΠ. τί καὶ περισκοποῦσι v. undecim verbis omissis post μᾶλλον δὲ καὶ statim ἄνδρες εἰπεῖν A. ἐρέσθαι pro ἔρεσθαι et mox παπαῖ pro παπαὶ Jacobitius. *ΑΝΗΡ Α.* Bekker. libri hic et infra: *ΑΝΔΡΕΣ*, B cum scholio: δεσπόται τῶν ἀνδραπόδων τῶν ἐκ δούλων εἰς κυνικοὺς περιβυσάντων ἑαυτούς. at non unus eorum, sed plures deinceps loquantur, ut inter se discernendi sint. et hic quidem ipse loquitur mulieris raptae maritus. ἆρα ἂν Π. εἴδετε] ἴδετε ΑΠ. *ΕΡΜ.* παπαῖ —] Mercuri personam posui ductus conjectura. *ΦΙΛ.* παπαὶ — Π et v, sed ante παπαὶ nulla persona est in A. οὗτοι om a, quae habet ζητοῦσιν. πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γὰρ v contra sententiam. πῶς τὰ ἡμέτερα. δραπέται (ἡμέτερα δραπέται Π) γὰρ ΑΠ. correxi: πῶς; ἡμέτεροι δραπέται γὰρ —. possis etiam: πῶς; ἡμέτεροι γὰρ δραπέται. at vide Quaestt. L. p. 100. μέτιμεν] ἐπίμεν A et mox ἀνδραποδισμένην. εἴσεσθε (εἴσεσθαι a)] in libris ante hoc verbum persona nulla est. at recte Gesner: *ΕΡΜ.* εἴσεσθε —. εἴσεσθε δὴ Gesner. libri: εἴσεσθε δὲ —. libri: καθότι (καθ' ὅτι a) καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τονῦν (τὸ νῦν A, *ΕΡΜ.* τονῦν eg) δὲ ἅμα κηρύττωμεν. at ἅμα non ad κηρύττωμεν sed ad ζητοῦμεν pertinet, et ante ζητοῦμεν pronomen ἡμεῖς deest. quamobrem correxi: καθ' ὅ τι καὶ ἡμεῖς ἅμα ζητοῦμεν αὐτούς. τὸ νῦν δὲ κηρύττωμεν. εἴ τις] ab verbis εἴ τις praecones saepe incipiunt, uti recte Schwidopius Obs. Luc. II p. 53 sq., qui addere poterat eosdem infinitivo (ut h. l. μηνύειν) pro imperativo uti solere, de qua re ad Vitar. Auct. § 1 exposui.

libri: εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν —. quae jam olim ita supplevi: εἴ τις [εἶδεν] ἀνδράποδον Παφλαγονικόν —. et

ὅ τι καὶ ἡμεῖς ἅμα ζητοῦμεν αὐτούς. τὸ νῦν δὲ κηρύττωμεν· „εἴ τις εἶδεν ἀνδράποδον Παφλαγονικὸν τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὕπωχρον, ἐν χρῷ κουρίαν, ἐν γενείῳ βαθεῖ, πήραν ἐξημμένον καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, * ὀργίλον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοίδορον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ.“ 28. *ΑΝΗΡ Α.* οὐ νοῶ, οὗτος, ὃν κηρύττεις· ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοὶ Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίστατο· ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκύδων ἐπανθεῖ. *ΦΙΛ.* ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας. *ΑΝΗΡ Α.*

---

ipsum quidem verbum *εἶδεν* nunc etiam Bekker inseruit sed loco minus commodo: *εἴ τις ἀνδράποδον [εἶδε] Παφλαγονικὸν —*. at praeconi id unum agenti, ut ab omnibus intelligi posset, rhetorica conlocatione abstinendum erat. *Σινώπης*] *συνώπης* a. *ἀπὸ κτημάτων*] sic recte omnes libri etiam A. *ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ*] pro corruptis haec Guyetus et Solanus habuerunt, Gesner autem vocem *αὐτονόμῳ* infeliciter interpretatus est. pro ea Solanus *τῷ τοῦ νόμου* conjiciebat apte ad sententiam. at nihil videtur mutandum, sed *αὐτόνομος* nove positum esse quasi pro *αὐτονομικὸς* i. e. ‚mercede certa et legibus plane consentanea'. sermo est autem de indicii pretio (*μηνύτροις* § 29).

28. *ΔΕΣΠΟΤΗΣ* v, nova persona in A. recte Bekker: *ΑΝΗΡ* A, ut supra et paullo post, quae mutatio nulla est. virum enim sane dicit Canthari dominum. *οὐ νοῶ* Gesner. libri *νοῶ*. *οὗτος* libri, etiam A*Π*. *ὦ οὗτος* tantum efg. utrumque comoedia novit. vide vel Arist. Vesp. v. 1364. *ὃν* a et fortasse *Π*. *ὃ* BA et v. *ἐκεῖνό γε Π*. *ἦν*] *ἢ* sive C sive M. *ἀπέκειρε γὰρ*] *ἀπέκειρε δὲ* A. *γναφείῳ*] *γραφείῳ* A. *κροκύδων* BACM*Π*. *κροκίδων* v. *ἑαυτὸν ἐπιγνάψας* (*ἐπιγράψας* fortasse V)] ita seriores. verum attici *κνάπτω* non *γνάπτω* dixerunt et *ἀνακνάπτω* potius quam *ἐπιγνάπτω*. vide Lysippum comicum ap. Pollucem VII, 41: ‚*οὐδ' ἀνακνάψας καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας*', et ipsum Pollucem VII, 77: *δευτερουργῆ χλαῖναν ἐκάλουν, ἣν οἱ νῦν ἐπίγναφον*. ita autem h. l. Cantharus utpote ex fullone philosophus ingeniose describitur, de qua re et Wielandius ad h. l. et ego supra ad § 1 diximus. libri *ΔΕΣΠ.* (sive *δεσπότης* ut A) *ὦ*] hic quoque cum Bekkero scripsi: *ΑΝΗΡ* A, sine

ὦ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖ, ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. ΑΝΗΡ Β. ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν· ξυνίησι γάρ, ὥς φησιν, αὕτη. 29. ΕΡΜ. τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιὼν ἐστιν, ὦ Ἡράκλεις, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν; ΗΡΑΚ. Ὀρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐμὸς, ἥδιστος κελευστῶν ἁπάντων· πρὸς γοῦν τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ ἥκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μου-

---

ulla rei mutatione. φιλοσοφεῖ φησὶν ΒΑΠ edd. vett. φιλοσοφεῖ καὶ φησὶν M. jam pridem deletum oportuit verbum φησὶν, utpote natum e proximis illis: ὥς φησιν αὕτη. male vero Reitzius sive quis alius conjecit: φιλοσοφεῖν φησιν, quod supino homini quasi molle ac lene adridebit. at de interpolatione dubitare non sinit cod. M: φιλοσοφεῖ καὶ φησίν, hoc est (nam ὡς et καὶ confusa sunt millies): φιλοσοφεῖ ὥς φησιν, ut jam dittographiae errorem manu teneamus. similis locus est infra § 32: — καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ; ΕΡΜ. ἀμέλει] ita Bekker cum edd. egh. nulla persona est ante ἀμέλει in ΑΠa et in plerisque edd. ante Reitzium, qui cum Gesnero personam ΑΝΔ. (i. e. ΑΝΔΡΕΣ) inseruit. hoc ipsum nunc ita probavi, ut personam ΑΝΗΡ Β. notarem. nam Mercurius proxima verba habet: τίς δ' οὗτος —; αὕτη] αὐτη (sic) Π.

29. Orphei, qui Rhodopeïus putabatur, persona est adventicia, Ὀρφέως ἐπεισόδιον. cf. schol. ad Aeschyl. Prometh. v. 561.

ἑρμ^ς: τίς δ' A. ΦΙΛ. τίς δ' Π et v. at non haec Philosophiae verba sunt sed Mercuri, quippe qui etiam supra dixerit § 27: ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν —; ὦ Ἡράκλεις Dindorfius. libri ὦ ἥρακλες. σύμπλους — ἐρέττοντες] haec videri possunt spectare ad versus elegantissimos Apollonii Argonaut. I, 540 sq. et ibid. v. 569 sq. paullo aliter C. Valerius Flaccus Argonaut. IV, 348 sqq. et deinceps saepius atque Orphicus poeta in Argonaut. v. 266 sq. ἐμὸς] ἐμοὶ Π. libri νὴ καὶ ὑμεῖς γε, cujusmodi locos olim ad D. Deor. 20, 7 p. 47 conlegi barbarum νὴ ex tot Luciani locis nondum ausus tollere, Popponis conjectura ναί pro νὴ tacito rejecta itemque Lehmanni opinione, qui νὴ pro labentis graecitatis jurejurando ‚decurtato' habuit, in quo Jovis nomen non potuit penitus evanescere. postea et ego et fortassis alii νὴ deleri voluimus, quod νὴ in quinque locis illis post imperativum χαῖρε invenissem in resalutatione, in qua attici plerumque νὴ Δία praetereunt, ut Menander Prisciani XVIII p. 1198: Α. χαῖρ' ὦ Γλυκέριον. (ita Bentleius. at Spengelius pone Varronem suum p. 618: χαῖρ' ὦ Γλυκέρα μοι) Γλ. καὶ σύ, Arist. Eccles. v.

σιωπῶντα Ὀρφεῦ· οὐκ ἐπιλέλησαι γάρ που Ἡρακλέους.
381 ΟΡΦ. νὴ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία * καὶ Ἡράκλεις καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα· ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς ὃν ζητεῖτε οἶδα. ΕΡΜ. οὐκοῦν δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστί· χρυσίου γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, δέῃ, σοφὸς ὤν. ΟΡΦ. εὖ φῄς· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμ' ἂν ὑμῖν ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δ' οὐκ ἄν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοιμι πρὸς αὐτοῦ· μιαρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολήν ἐστι καὶ τοῦτο μόνον ἐκμεμελέτηκε.

477: ἀλλ' εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε. ΒΔΕΙΙ. καὶ σύ γ' ὦ Χρέμης. Eurip. Orest. v. 471: ὦ πρέσβυ, χαῖρε — ΤΥ. ὦ χαῖρε καὶ σύ —, atque adeo ipse sic Lucianus tum in Bis Accus. § 10: ΠΑΝ. χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. ΕΡΜ. καὶ σύ γε, ὦ Πάν (ita libri omnes), tum in D. Deor. 22, 1: ΠΑΝ. χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. καὶ σύ γε (ita ibi BA, sed vulgo: νὴ καὶ σύ γε). restant alii loci quattuor, e quibus item νή ejici voluimus intercedente Dindorfio ad Luc. I p. XVIII, cui etsi non concedo pro νή quinque Luciani locis νὴ Δί sive νηδὶ per apocopen scribendum esse: tamen νὴ Δία in resalutatione etiam addi Dindorfius plane ostendit prolato Arist. Ran. v. 164, cui accedat lusus Apollodori ap. Terent. in Hecyra I, 2, 8. itaque ut Aristophanes, ita etiam Lucianus in resalutando nunc καὶ σύ γε nunc etiam νὴ Δία καὶ σύ γε dixisse videtur. hinc pro νή hodie νὴ Δία cum Dindorfio correxerim et in Fugitivis et in Timone § 46: χαῖρε Τίμων — ΤΙΜ. νή (νὴ δία cod. Aug.) καὶ σύ γε, ὦ Γναθωνίδη. et in D. Deor. 20, 7: ΕΡΜ. — χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑΡ. νὴ καὶ σύ γε ὦ νεανίσκε, postremo in D. Mort. 20, 3: ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Εὔφορβε ἢ Ἄπολλον ἢ ὅ τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. νή (rursus νὴ δία idem cod. Aug.) καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. quanquam ultimo loco νὴ Δία paullulo ante legitur, ut hic certe νή etiam delere liceat. καὶ Ἡράκλεις Dindorfius. libri καὶ ἥρακλες. δεῖξον, ὦ] δεῖον ὦ Π. εὖ ἔφης Π et v, sed εὖ φῄς BA, quod jam ad Arist. Thesmoph. v. 554 probavi. vide vel Soloecist. § 2: ὀρθῶς ἔφης (immo φῄς). ita enim seriores pro magis atticis εὖ λέγεις et ὀρθῶς λέγεις. Bekkeri conjectura, qui h. l. scribebat: εὐφήμει· ἐγὼ δὲ — praeterquam quod minime necessaria est, prioribus verbis Orphei ejusdem: καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα omnino repugnat. nam εὐφήμει est abominantis (‚dii meliora'), de quo usu tirones Hemsterhusium conferant ad Luc. Charon. § 12. εἰς ὑπερβολὴν v et ut videtur B. ἐς ὑπερβολὴν ΑΠ. post haec verba ego ἐστὶ supplevi: μιαρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολήν [ἐστι] καὶ — eo fidentius, quod paullo post

ΕΡΜ. δεῖξον μόνον. *ΟΡΦ.* αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδών, ὡς μηδ' ἴδοιμι αὐτόν. 30. *ΕΡΜ.* ἐπίσχες. οὐ γυναικὸς ἡ φωνὴ ῥαψῳδούσης τι τῶν Ὁμήρου; *ΦΙΛ.* νὴ Δί'· ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ τι καὶ λέγει.

ΓΥΝΗ. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
ὅς χρυσὸν φιλέει μὲν ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

ΕΡΜ. οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὅς
ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅ κεν φιλότητα παράσχῃ.

ΑΝΗΡ Β. περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὗ τὴν γυναῖκα
* ᾤχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην. 382

---

in vulgata ἐστι male additum est: γυναικός ἐστι (pro γυναικός).

τοῦτο μόνον BA. μόνον τοῦτο *Π* et v. ἐκμεμελέτηκε. *ΕΡΜ.* δεῖξον μόνον] ἐκμεμελέτηκεν δεῖξον τοῦτο *Π*. patet illud τοῦτο quod ante μόνον est excidisse et ex margine non uni sed pluribus locis insertum esse. μηδ'] μὴ δὲ *Π* et qui pergit ἴδοιμοι A.

30. ἐπίσχες, quod Gesner male vertit ‚attende' (i. e. προσίσχε, v. Photium p. 460, 3) est ‚preme vocem', ut in Bis Accus. § 12, Aristoph. Equit. v. 847, in Eunidis Cratini ap. Meinekium Fragm. Com. p. 20 ed. sec. γυναικὸς ἡ φωνὴ] ita conjeci. γυναικὸς φωνὴ BA*Π*. γυναικός ἐστι φωνὴ v. *ΦΙΛ.*] ἀπο^λλ/ A. personam om a. δί' A. Δία *Π* et v. ὅ τι] εἴ τι *Π*. *ΔΡΑΠ.* edd. vett. personam om A. recte Bekker: *ΓΥΝΗ.* κεῖνος ὁμῶς *Π*g cum Homero Jl. ι', 312 sive Od. ξ', 156 itaque Guyetus. κεῖνος ἀνὴρ ὁμῶς v B et prm A in quo: κεῖνος ἀνὴρ ὁμῶς, sed puncta rec. ὅς — εἴπῃ] parodia Homerici Jl. ι', 313, ubi est: ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρ. —, unde nihil opus conjunctivo: φιλέῃ. εἴπῃ BACM cum Hom. Jl. ι', 313. εἴπει *Π*. εἴποι v.

ΕΡΜ. personam om A. κά^νθαρον (ν supra m. rec.) A. ξεινοδόκον] ex Jl. γ', 354, ubi est ῥέξαι. ῥίξεν *Π*. παράσχῃ BAC*Π* cum Homero l. l. παρέσχεν a. παρέσχε bcd. *ΥΠΟΔ.* (sive plene ut A ὑποδοχεὺς) libri. malui (etsi eadem persona est) cum Bekkero: *ΑΝΗΡ Β.* ᾤχετο] ᾤχετ' *Π*. *ΔΡΑΠ.* (sive plene ut A δραπέτης) libri recte. caeteri duo e fugitivis sunt κωφὰ πρόσωπα. ergo Cantharus h. l. dicitur, homo maledicentissimus, qui (uti recte partim Gesner) convicia Homerica meditatur quasi eis usurus in concionibus. Bekker quum in ipsum quoque Cantharum hos versus cadere vidisset, male mutavit per-

ΔΡΑΠΕΤΗΣ. οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων,
κραδίην δ' ἐλάφοιο,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κολοιῶν
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.

ΑΝΗΡ Α. εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. πρόσθε κύων, ὄπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα,
δεινὸν ἀποπνείουσα τρίτου κυνὸς ἄγριον ὁρμήν.

---

sonam sic: *ΓΥΝΗ. οἰνοβαρὲς* —. cui opinioni quoniam verba repugnant inferiora: *τοῦ καταράτου*, Bekker ibi porro conjecit: *περὶ τοῦ καταράτου* loco non intellecto. denique versus duo *πρόσθε* — *ὁρμήν*, quos vulgo recte habet *ΔΡΑΠ.* (i. e. Cantharus), loqui conjecit mulierem (*ΓΥΝΗ.*). in quo non cogitavit ne impudicissimam quidem foeminam talia tamque monstruosa de semet ipsa loqui potuisse. *οἰνοβαρὲς — ἐλάφοιο*] ex Jl. *α'*, 225, quae alicubi Timon Phliasius in parodiam detorsit. *οὔτ' ἐνὶ* (*εἰνὶ* egn) *πτολέμῳ* edd. vett., sed *οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ* BAΠ et ipse Homerus Jl. *β'*, 202 et iterum Lucianus in Icaromen. § 30. *Θερσῖτ'* (ita Bekker pro *Θερσίτ'*) *ἀκριτόμυθε*] ex Jl. *β'*, 246. at unius Luciani sunt: *κακῶν πανάριστε κολοιῶν*. *κολιῶν* et deinceps *ἐριζέμενος Π*. *μάψ — βασιλεῦσιν*] ex Jl. *β'*, 214, quocum confer *β'*, 247. libri *ΔΕΣΠ.* (sive plene ut A *δεσπότης*), quae etsi eadem persona est, malui tamen ut supra cum Bekkero: *ΑΝΗΡ Α.* erus Cantharum, quem magnum conviciatorem esse sciebat, decere versus dicit tam plenos conviciorum. *ΔΡΑΠ.* personam hic om A solus. *Δραπέτης* qui haec canit rursum est Cantharus. ut supra mulier rapta versibus *ἐχθρὸς — εἴπῃ* in Cantharum raptorem invecta est, ita nunc in mulierem Cantharus vicissim invehitur. solent enim homines conscelerati et scelere aliquamdiu conjuncti poena imminente mutuis se probris incessere. *πρόσθε — ὁρμὴν*] parodia Homerici Jl. *ζ'*, 181 sq. (sive Hesiodei Theog. v. 323 sq.): *πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,* | *δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.* *ὄπιθεν* Jensius cum Homero. *ὄπιθε* B. *ὄπισθε* pr m (ubi m rec: *ὄπιθεν*) A *ὄπισθε* etiam a. *ὄπισθεν* reliquae edd. vett. et (qui om *δὲ* ante *λέων*) *Π*. *μέσση* cum Homero *Π*efgn. *μέση* BAabcd. *ἄγριον*] ita conjeci. *ἀγρίου* BAΠ et v. *ἀργείου* M. *ἄγριος ὁρμὴ* (,impetus ferus', wilde Begierde) etiam coitus dicitur, de quo hic sermonem esse verba docent proxima: *ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν τοσούτων.* cum illo *ἀποπνείουσα* conferre

31. *ΑΝΗΡ Β.* οἴμοι, γύναι, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν τοσούτων. φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κυεῖν ἀπ' αὐτῶν. *ΕΡΜ.* θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι ἢ Γηρυόνην, ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ προΐασιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. *ΑΝΗΡ Α.* ἔχω σε, ὦ Κάνθαρε· νῦν σιωπᾷς; φέρ' ἴδωμεν ἅτινά σοι ἡ πήρα ἔχει, θέρμους ἴσως ἢ ἄρτου τρύφος. *ΕΡΜ.* οὐ * μὰ Δί', ἀλλὰ ζώνην χρυσίου. *ΗΡΑΚ.* μὴ θαυ- 383
μάσῃς. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστι. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει· κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος οὕτω μιαρὸς ὤν.

---

licet D. Meretr. 12, 4: οὐχ ἑώρων τὸ ᾆσθμα ἔν. postremo τρίτου κυνός poetice dicitur pro τριῶν κυνῶν.

31. *ΤΠΟΔ.* v. personam om A continuans: ὁρμήν. οἴμοι γῦναι (sic). hospes ille Bekkero et mihi est *ΑΝΗΡ Β.* κυεῖν BA. κύειν *Π* et v. ἔχοι libri, etiam A (ita A). προΐασιν BA. προσίασιν *Π* et v. libri *ΔΕΣΠ.* (plene δεσπότης A). erus Bekkero et mihi est *ΑΝΗΡ Α.* ὦ Κάνθαρε] ὦ κέθαρε *Π.* ἅτινά *Π* et v. εἴ τινά BAC vulgari errore, ut supra § 30 Monacensis εἴ τι pro ὅ τι. tum in loco gemino Piscat. § 45: φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει; exstat. *Δί'* A (qui: οὖ μὰ δί'). *Δία Π* et v.
ΗΡΑΚ.] ἀπολλ/ A. minae quas loquitur solo Hercule dignae sunt.

Κυνικὸς] γυναικὸς M. εἶναι om A tenens ille tamen ἔφασκεν scribensque: ἔφασκεν τοπρόοσθεν. Χρυσίππειος] χρυσίππιος BA.

Κλεάνθην] quum Stoici philosophi nomen h. l. plane requiratur, uti supra ad § 26 fin. demonstravi: sequitur certo haec dici de Cleanthe neque J. Palmerii conjecturam Χρέμητα tolerari posse. fateor autem pertinere haec ad rem nobis hodie prorsus ignotam. quodsi Cleanthes verbo κρεμήσεται laqueo gulam fregisse dicitur; nemo praeterea id testatus est. immo vero inedia vitam Cleanthes finivit, ut est etiam in Macrobiis § 19, ubi tamen schol. subabsurde: ἀποκαρτερῶν] ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ (sic) ἐξάγων. Pelleti id agentis ut Cleanthen laquei nexu solvat solumque Cantharum inlaqueet, conjecturam Κρεμάνθην non probo ut unius lusum Pelleti. ipse Cleanthes per ludibrium Φρεάντλης dictus est (Diog. L. VII, 5 § 168), Chrysippus fortasse Χέσιππος (Cic. De Nat. Deor. I, 34). Cleanthen riserunt Bato comicus ap. Plutarchum Moral. p. 55, C et Sositheus poëta ap. Diog. L. VII, 5 § 173.

82. *ΑΝΗΡ Γ.* σὺ δὲ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὑμὸς δραπέτης τυγχάνεις ὤν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος. ὢ τοῦ γέλωτος. εἶτα τί οὐκ ἂν γένοιτο, εἰ καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ; *ΕΡΜ.* ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστιν;

---

82. *ΑΝΗΡ Γ.* Bekker. libri non minus recte *ΔΕΣΠ.* (δεσπότης A). οὑμὸς ΑΠ, sed ὁὐμὸς edd. vett. persona ἑρμῆς est ante οὐμενουν in A. pro οὐμενουν B: οὖμεν οὖν. εἶτα τί Π et v. ἢ τί BAM. libri omnes: καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ; quod ferri potest sine interrogatione (ut supra § 28: ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖ). at huc refero scripturam ἢ (ut optimi libri pro εἶτα) h. e. ut opinor εἰ. itaque recepi [εἰ] καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ; Jacobsi (ad Porsoni Advers. p. 303) emendationem, qui adferre poterat Plutarchum Moral. p. 750 A: τί οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν, εἰ —; et Juvenalem Satir. VI, 41: ‚quid fieri non posse putes, si jungitur ulla | Ursidio?‘ alia hujusmodi ad Arist. Thesmoph. v. 528 conlegi, ubi in Aristophane rescribere debebam: ἀλλὰ πᾶν γένοιτ' ἂν ἤδη —. *ΕΡΜ.* ὁ τρίτος —] δεσποτ. ὁ τρίτος — A. *ΑΝΗΡ Δ.* Bekker. *ΔΕΣΠ.* v, quod eodem redit. personae loco rubra puncta tria in A, quae in eo plerumque sunt nota personae, at in Fugitivis personae sunt plene (saepe tamen falso) scriptae. h. l. aberratum ab οὐδαμῶς ad μηδαμῶς ubi A: ἕτερος δεσποτ. μηδαμῶς ideoque h. l. persona caret. debebat A: ἕτερος δεσποτ: οὐδαμῶς ἀλλ' —. ἀφίημι αὐτὸν] ἀφίημι τοῦτον Π. ὅτι τί;] ὁτιτί: A. libri recte *ΔΕΣΠ.*, quod signavi cum Bekkero: *ΑΝΗΡ Δ.* *Μυρόπνουν*] vide Lobeckium ad Phrynichum p. 665. Ἡράκλεις Dindorfius. libri Ἥρακλες. ἀνεξίκακε Π. βάκτρον] addidi interrogationem, in qua ἔπειτα est indignantis, velut in Arist. Avibus v. 911. ἀπόλαβε] ἀπόλαυε Π. pro σὺ in U est conjectura σοῦ, qui σοῦ ἴσως. ego pro hisce: καὶ αὐτὸς — σὺ malim: σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα. ἕτερος δεσποτ. μηδαμῶς A. *ΥΠΟΔ.* μηδαμῶς vulgo recte, sed tironum causa scripsi cum Bekkero: *ΑΝΗΡ Β.* μηδαμῶς. κυοῦσαν BA. κύουσαν Π et v. δεσποτ. ἔστι A rursum vitiose. recte vulgo: *ΥΠΟΔ.* ἔστι (sive ut Bekker: *ΑΝΗΡ Β.* ἔστι). ὦγαθὲ] ὦ ἀγαθὲ BA. ὦ 'γαθὲ v. *Τρικάρανος*] Theopompum eum, qui nostrum scripsisse Tricaranum creditus est, cum comico poeta Theopompo Gesner ad h. l. nec solus confudit, refutante post alios Meinekio Hist. Com. Gr. p. 243. immo Lucianus librum dicit historicum, cujus parens scriptor historiae Theopompus Chius, Damasistrati f. ferebatur. sed nuper multi certatim viderunt (ut Mueller Proleg. Mythol. p. 98, J. H. Vossius aliique ap. Pflugkium De Theopompo p. 44,

ΑΝΗΡ Δ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ ἑκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι. ΕΡΜ. ὅτι τί; ΑΝΗΡ Δ. ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάθρων ἐστί. τὸ δ' ὄνομα Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλοῦμεν. ΕΡΜ. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, ἀκούεις;

---

quibus adde inprimis Dobreum Adversar. T. I P. 2 p. 564), nostrum Tricaranon Theopompo ab Anaximene suppositum esse ideoque ne historici quidem Theopompi opus fuisse sed revera Anaximenis ejus, de quo vide Ruhnkenium Hist. Cr. Or. Gr. p. 353 ed. Lindem. nam, id quod Pausanias VI, 18, 3 docet, Anaximenes, ut inimico suo invidiam conflaret, sub Theopompi nomine librum edidit. nomen libri Pausanias non habet, sed hoc addit, historiam fuisse plenam maledictis in Athenienses, Lacedaemonios et Thebanos. quum igitur easdem res in ‚Tricarano' scriptas esse Lucianus Pseudolog. § 29 et Aelius Aristides XIV p. 211 (I p. 342 Dind.) testentur: ‚Τρικάρανον', quae adpellatio vel per se ab tali re non abhorret, sequitur hujus ipsius libri nomen fuisse. huc accedit, quod etsi sub Anaximenis nomine ‚Tricaranus' nusquam adfertur, Theopompo tamen ab uno tribuitur Luciano Pseudolog. § 29, incerto auctori ab Aristide l. l. (ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος, inquit, ὁ τὸν Τρικάρανον ποιήσας) itemque ab eo, qui Theopompi librum fuisse recte negat, ab Josepho c. Apion. I, 24: ὁ δὲ τὸν Τριπολιτικὸν γράψας (οὐ γὰρ δὴ Θεόπομπός ἐστιν, ὥς τινες οἴονται) καὶ τὴν Θηβαίων πόλιν διέβαλε. quo loco Josephus τὸν Τριπολιτικὸν pro τὸν Τρικάρανον errore dixisse videtur, quum ab Anaximene ad librum argumento similem, vacuum tamen conviciis aberrasset Dicaearchi, cujus Τριπολιτικός ab Athenaeo IV p. 141, a et Cicerone Epp. ad Atticum XIII, 32 nominatur. alii errasse Josephum negarunt, sed duplicem fuisse Tricarani nostri inscriptionem: ‚Τρικάρανος ἤτοι Τριπολιτικός', quod mihi minus probatur. tum sophistis posterioribus Tricaranus Anaximenis largam declamandi occasionem praebuit. Aristides quidem quum l. l. (I p. 338 sqq.) id agat ut solos rerum dominos Romanos demonstret imperium meritos esse: ne Athenienses quidem neque Lacedaemonios nedum Thebanos concedit imperare scivisse in eaque re cum Tricarani scriptore prorsus consentit, quem eundem l. l. p. 342 tanquam communem Graecorum accusatorem odit et aversatur. multo gravius in eum pseudologistes declamarat i. e. incerti nominis sophista Luciano aequalis, oriundus ille quidem (ut ex § 19 et partim § 10 patet) e Phoenicia, cujus librum Lucianus § 29 ita describit: τὸν Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαράνῳ κρίνοντα φάναι —, quae sic accipio: ‚er erklärte den Theopomp wegen der Schrift Trikaranos für schuldig'. reum enim quasi coram

ἔπειτα πήρα καὶ βάκτρον; καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ. ΑΝΗΡ Β. μηδαμῶς. οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κυοῦσαν. ΕΡΜ. πῶς βιβλίον;

---

judice Theopompum fecerat et ut sontem clamarat puniendum esse. huic declamationi, in qua hanc unam rem egerat, ita potest inscriptum fuisse, ,Ψόγος Τρικαράνου', sive ,Πρὸς τὸν Τρικάρανον' sive consimili modo. deinde ejusdem nominis librum: ,Πρὸς τὸν Τρικάρανον' Suidas adtulit s. v. Φίλιστος, quem librum recte post Osannum Meinekius Hist. Com. p. 243 censuit in refutandis Pseudo-Theopompi commentis occupatum fuisse. quo minus hoc fieri potest, ut hunc librum Philistus Syracusanus confecerit, qui aetate Anaximeni praecessit, illud potest, quod Bernhardyus vult, ut literae ,duorum Philistorum' in unum conflatae sint. at mihi haec Suidae verba intuenti: Φιλίσκος ἢ Φίλιστος, Συρακούσιος et aliquanto post: Φίλιστος Ναυκρατίτης ἢ Συρακούσιος credibile videtur Naucratitae illi, qui libros ,Πρὸς τὸν Τρικάρανον' et ,λόγον περὶ Ναυκράτεως' scripserat, non Φίλιστος sed potius Φιλίσκος nomen fuisse. hic autem Philiscus (ut conjicio) Naucratita multo post Anaximenem vixisse et sophista fuisse videtur, qui tamen plane discernendus est ab sophista cognomini, Philisco Thessalo ap. Philostratum Vit. Soph. II, 30 p. 621. denique jam a. U. 694 vel 695 M. Terentius Varro teste Appiano Bell. Civil. II, 9 saturae e Menippeis nomen imposuerat ,Τρικάρανος', quod nomen ab Anaximene liquet repetitum esse. ut enim Anaximenes tribus civitatibus potentissimis convicium fecerat, ita Varro tribus potentissimis viris, Caesari Pompejo et Crasso eorumque sceleratae conjunctioni maledixit. sed quod hic in Fugitivis Τρικάρανος βιβλίον τῶν παλαιῶν adpellatur, id tantum abest, ut ad hanc Varronis saturam referri possit, ut ad librum ab Anaximene suppositum unice pertineat. neque enim Varronis Menippeas demonstrare licet Luciano notas fuisse, qui idem Τρικάρανον in Pseudolog. § 29 sub Theopompi nomine diserte adtulit. at cur tandem mulier Tricaranum librum utero ferre dicitur? τρικάρηνος etiam de Cerbero usitatum est, ad quem et Varro adlusit et ipse Anaximenes et qui hunc frigide refellit, sophista Punicus in Pseudol. § 29 dicens eum ,εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις'. et hic quoque de Cerbero cogitare nos jubent tum illa § 31: Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι, tum haec § 33: ἵνα μηδὲν — πολυκέφαλον τέκῃ. medio autem loco, ne uno Cerbero aures obtunderet, eundem jocum verbo non re variavit, hic quoque dicturus: οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι Κέρβερόν τινά μοι κυοῦσαν. nempe misella mulier sane Cerberum tricipitem paritura esse videbatur,

ΑΝΗΡ Β. ἔστι τι, ὠγαθὲ, Τρικάρανος βιβλίον. ΕΡΜ. οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης ὁ τῶν κωμικῶν εἷς. * 384
33. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ

---

quum ab cynicis et eis numero tribus toties compressa esset, ad quam rem paullo post etiam nomen Τριφάλης pertinet. verum Solanus alia rimatus, nisi librum intelligamus ab Cantharo hoc titulo ‚Τρικάρανος‘ conscriptum, quo haec tendant adsequi se posse negat. at ne dicam verba βιβλίον — τῶν παλαιῶν Solano obficere, tum porro conjectare oportet, Cantharum in hoc libello famoso non uni Luciano ejusque libro ‚Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς‘, verum etiam duobus aliis cynismi adversariis se opposuisse. neque aliud quidquam ex ista Solani conjectura lucramur nisi meram inscriptionem ‚Τρικάρανος‘. at rem multo majorem totus fere hic dialogus nos docet, ab Cantharo paullo ante susceptа Peregrini et cynicorum causa libellum famosum, in quo graviter Luciano malediceret, editum atque adeo in hoc dialogo Cantharo, qui prior laeserat, responsum esse. doctum quidem virum et eruditum Cantharum fuisse etiam postrema ostendunt § 33: τί τοῦτο παρεντίθης —; Τριφάλης BAa cum Gesnero. Τριφάλλης Π et v. τῶν κωμικῶν Π et v. sed ὁ τῶν κωμικῶν BA, quod jam olim (De Aristoph. Fragm. p. 7) probavi. dicitur enim, id quod Gesnerum non fugit, ‚Τριφάλης‘ comoedia Aristophanis. in hac mulier Triphaletis partum palam enitebatur teste schol. Platonis p. 380, quem versum ex Harpocratione et Suida s. Ὁμοῦ et Photio p. 334, 5 olim ita correxi: ‚Λάβεσθε· καὶ γάρ ἐστι τοῦ τίκτειν ὁμοῦ‘ et ducibus Suevernio (De Γήρᾳ p. 44) atque Dindorfio (Arist. Fr. p. 192) ad Triphaletem retuli Aristophanis versum ap. Pollucem II, 6: ‚Ἥτις κύουσ᾽ ἐφάνη κύος τοσουτονί‘. idem Suevernius (De Nubibus Ar. p. 62) ‚Τριφάλης‘ fabulam (quam C. Darembergius novo fragmento ditavit e schol. Vatic. in Hippocratem ad Epidem. V, 7 in Notices et Extraits d. m. m. p. 214 sq., quo nunc auge mea ad Aristoph. Ranas p. 232) ostendit scriptam fuisse in Alcibiadem. eundem Alcibiadem Eupolis in ‚Βάπταις‘ petiit, quibus Triphales Aristophanis simillima fuit h. e. non solum obscoena fabula verum etiam contumeliosa. neque mirum, satiricos legisse Triphaleta, qui Baptas celebratam nostro Adv. Indoct. § 27 et Juvenali II, 92 tam cupide lectitarint. Triphaleta etiam Varro evolverat, cujus satura adfertur ‚Triphallus, περὶ ἀρρενότητος‘ inscriptione duplici, quam et hic et alibi A. Riesius (Varr. Sat. Men. Rel. p. 234) servare debebat.

33. δεσποτ· σὸν — A. tum Δ. σὸν — a. sed ΔΡΑΠ. σὸν — v, absurde omnia. Solanus aut ‚Philosophiae‘ tribuebat aut ‚Her-

τοῦτο. ΕΡΜ. οὕτω μοι δοκεῖ, ταύτην μὲν, ἵνα μηδὲν τέρας μηδὲ πολυκέφαλον τέκῃ, οἴχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα ὀπίσω ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὼ δύο δὲ τούτω δραπετίσκω παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἃ πρὸ τοῦ, τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ῥυπώσας τῶν ὀθονῶν τὸν Ληκυθίωνα, τὸν Μυρόπνουν δὲ αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διερρωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα· . . . . ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ῥυπώσῃ προσέτι καὶ γυναικείᾳ τῇ πίττῃ, εἶτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθέντα γυμνὸν ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμ-

---

culi', recte Bekker ,Philosophiae'. τομετατοῦτο et infra ταπρῶτα A. ταύτην μεν et in marg m rec ταύταμὲν (sic) Π. ἐς ACΠ. εἰς v. in vocem ἑλλάδα desinit Π. ,folium versum hoc vacuum est; deest dialogi hujus finis'. Spengelius. τούτω BA. τούτω τὼ v. προτοῦ bcd. post μαστιγωθέντα lacunae signa posui. nam quae praecedunt, abhorrent ab Cantharo, qui fulloniam exercebat (§ 28 init.). quare inepta est Solani interpolatio: τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν —. immo ipsa syntaxis hoc postulat supplementum: τὸν δὲ Κάνθαρον —, reliqua ex § 31 fin. peto itaque suppleo: μαστιγωθέντα· [τὸν δὲ Κάνθαρον τέως μὲν ἀπὸ τοῦ πώγωνος κρεμασθῆναι,] ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι —. alium moechum, Didymum tibicinem ab testiculis suspensum fuisse narrat Theo in Progymn. ap. Walzium Rhetor. Gr. I p. 205. tantum Lehmannus bene scribit, Cantharum (καὶ τοῦτον) ultimo loco adpellatum esse, quod unus omnium gravissima poena adficiendus esset et prae caeteris cynicis peteretur. πίττω ταῖς A, qui etiam infra ante rasuram πίττωτὰς sed juncte.

ἀπόλοιτο] ἀπόλλοιτο BA. τὰ πρῶτα (ταπρῶτα Abcd) mutari non debuisse recte judicat Valckenaerius ad Eur. Hippol. v. 415. Αἷμον] αἷμον a. συμπεποδισμένον BA. συμπεπεδημένον v. φεῦ τῶν κακῶν, φεῦ τῶν κακῶν Dindorfius. φεῦ κακῶν. φεῦ τῶν κακῶν BA. φεῦ τῶν κακῶν v, quod revocare licet cum Bekkero. ὀτοτοῖ Dindorfius. ὀτοτοί BA. ὀττοτοὶ v. παπαῖ παπαιὰξ Dindorfius. παπαὶ παιὰξ A. παπαιπαίαξ v. frustra Cobetus V. L. p. 210 conjecit: ἰατταταιάξ. pro ΔΕΣΠ. malui ΑΝΗΡ Α, ut supra. libri: τῶν τραγικῶν σὺ (σύ A) διαλόγων absurde. correxi: τῶν τραγικῶν σου ἐπιλόγων. et σου pro σὺ jam C. C. Reitzius Indice s. v. τραγικός p. 431 voluit. Gesner autem sententiam bene adsecutus: ,videtur, inquit, ad librum

πεποδισμένον τὼ πόδε. ΔΡΑΠ. *Φεῦ τῶν κακῶν, φεῦ τῶν κακῶν, ὀτοτοῖ, παπαῖ παπαιάξ.* ΑΝΗΡ Α. *τί τοῦτο παρεντίθῃς τῶν τραγικῶν σου ἐπιλόγων; ἀλλ' ἀκολούθει παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενός γε πρότερον τὴν λεοντῆν, ὡς γνωσθῇς ὄνος ὤν.*

---

et locum ejus, quem traducit [atqui Cantharum unice traducit] respicere, tragicis ejusmodi lamentationibus ridiculum'. sed etiam vox ipsa *διαλόγων* inepta est. ut enim Cantharus philosophus idem fuerit poeta tragicus, hic ipse *τραγῳδίας ποιητὴς* dicendus erat, non *τραγικῶν διαλόγων*. itaque pro *διαλόγων* ego *ἐπιλόγων* rescripsi: epilogi enim magnam partem constabant e commiseratione. Cantharus sicut malus philosophus, ita bonus fuit rhetor. multi enim philosophi eidem rhetores fuerunt, in his omnes prope Platonici, ut ipse Cicero et Philo ap. Cic. Quaestt. Tuscul. II, 3, deinde Favorinus, Maximus Tyrius, Nigrinus alii. Rhetorum Praeceptor § 19 discipulo praecipit: *τὸ δὲ ‚οἴμοι τῶν κακῶν' πολλάκις.* *ἀποδυσάμενός γε πρότερον* BA, ut in Quaestt. L. p. 206 conjeceram. *ἀποδυσάμενος πρότερόν γε* v. *λεοντὴν* Aa et v. *λεοντῆν* bc.

Rostochii. Literis Adlerianis.